STEPHEN KING

AL PATRULEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

VRĂJITORUL ȘI GLOBUL DE CRISTAL

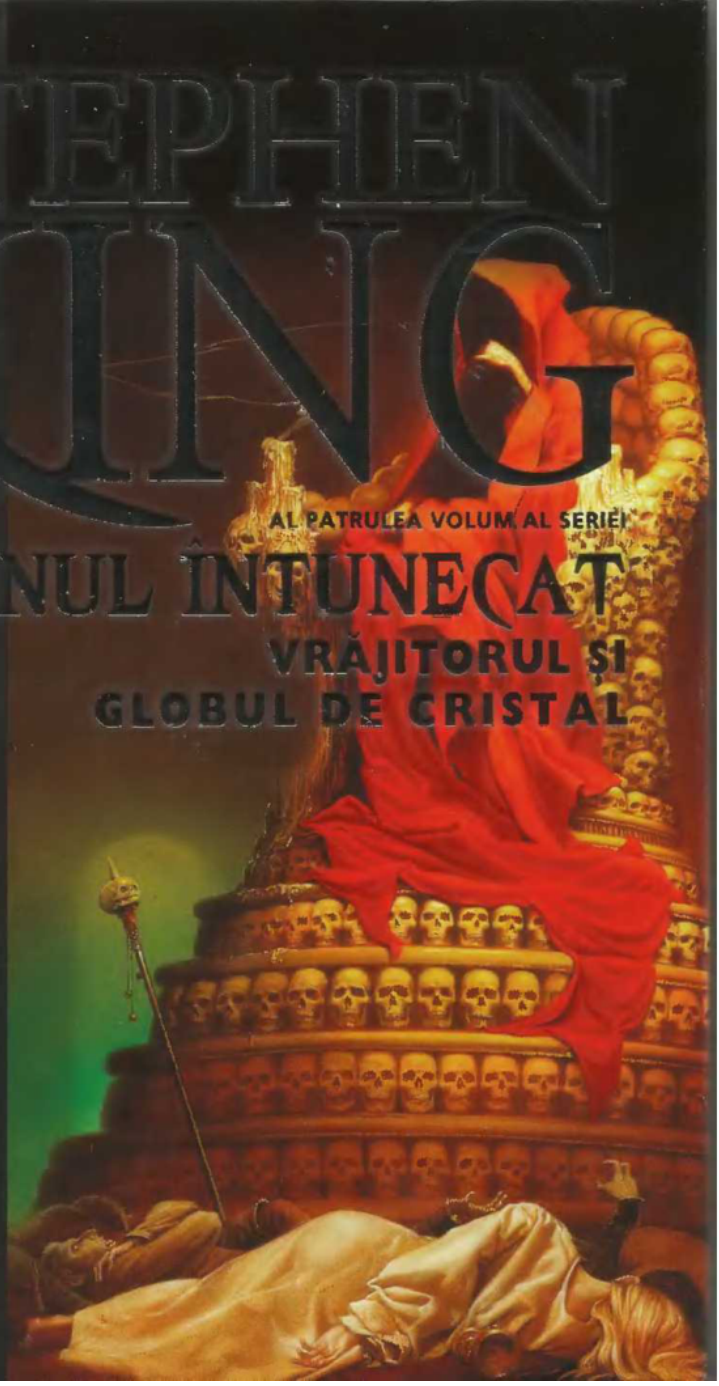

STEPHEN KING

VRĂJITORUL SI GLOBUL DE CRISTAL

Seria Turnul Întunecat, IV

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

Traducerea versurilor din poemul
Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a, de Robert Browning
ANA-VERONICA MIRCEA

Stephen King
Wizard and glass, 1997, 2003

Nemira, 2011

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doar doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ’50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma-record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem’s Lot.* De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

Această carte le este dedicată lui Julie Eugley şi Marsha DeFilippo. Ele se ocupă de corespondenţă şi, în cea mai mare parte, în ultimii doi ani, aceasta s-a referit la Roland de Gilead – pistolarul.

Julie şi Marsha m-au convins să mă întorc la procesorul de cuvinte pur şi simplu bătându-mă la cap. Julie, tu m-ai sâcâit cu cea mai mare eficienţă, aşa că numele tău apare primul.

ARGUMENT

Vrăjitorul şi globul de cristal este al patrulea volum dintr-o poveste mai lungă, inspirată de poemul epic al lui Robert Browning *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a.*

În primul volum, *Pistolarul,* se povesteşte cum Roland de Gilead îl urmăreşte şi, într-un sfârşit, îl prinde pe Walter, omul în negru, care se prefăcuse a fi prietenul tatălui lui Roland, dar care îl slujise de fapt pe Marten, un mare vrăjitor. Ţelul lui Roland nu este să-l prindă pe semi-omul Walter, ci să ajungă la Turnul Întunecat, unde el speră că va putea pune capăt acceleratei distrugeri a Lumii de Mijloc, poate chiar s-o inverseze.

Roland e un fel de cavaler, ultimul din stirpea sa, iar Turnul, atunci când facem cunoştinţă cu el, e obsesia lui, singura lui raţiune de a trăi. Aflăm despre o timpurie probă de bărbăţie la care îl supune Marten, care a sedus-o pe mama sa. Marten se aşteaptă ca Roland să nu treacă proba şi să fie „trimis la Vest“, astfel încât armele tatălui său să-i fie pe veci inaccesibile. Roland însă zădărniceşte planurile lui Marten, trecând testul… datorită, în principal, modului inteligent în care îşi alege arma.

Descoperim că lumea pistolarului se înrudeşte cu a noastră într-un chip teribil, dar fundamental. Această legătură ni se arată atunci când Roland îl întâlneşte pe Jake, un băiat din New York-ul anului 1977, la o haltă din deşert. Există uşi între lumea lui Roland şi a noastră; una dintre ele este moartea, şi-n felul acesta ajunge Jake prima oară în Lumea de Mijloc, împins în faţa unei maşini pe 43rd Street. Criminalul era un om pe nume Jack Mort… doar că fiinţa care se ascundea în mintea lui Mort, ghidându-i mâinile criminale în acel moment, era Walter, vechiul duşman al lui Roland.

Înainte ca Jake şi Roland să-l prindă pe Walter din urmă, Jake moare a doua oară… acum deoarece pistolarul, pus în

faţa unei teribile alegeri între fiul său simbolic şi Turnul Întunecat, alege Turnul. Ultimele cuvinte ale lui Jake, înainte să plonjeze în abis, sunt: „Du-te, atunci – există alte lumi în afară de astea."

Confruntarea finală dintre Roland şi Walter are loc în apropierea Mării Vestului. În cursul unei lungi nopţi de palavre, omul în negru îi prezice lui Roland viitorul folosind un ciudat pachet de cărţi de Tarot. Trei cărţi – Prizonierul, Stăpâna Umbrelor şi Moartea („dar nu pentru tine, pistolarule") – sunt aduse în mod special în atenţia lui Roland.

Al doilea volum, *Alegerea celor trei,* începe pe malul Mării Vestului, nu la mult timp după ce Roland se trezeşte în urma confruntării cu vechiul său duşman şi descoperă că Walter a murit de mult, nemairămânând din el decât oase într-un loc plin de oase. Istovit, pistolarul este atacat de o mulţime de „homaroşenii" carnivore şi, înainte să poată scăpa de ele, este grav rănit, pierzând arătătorul şi degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Mai mult, muşcătura lor l-a otrăvit şi, pe când îşi reia drumul spre nord de-a lungul Mării Vestului, Roland e din ce în ce mai bolnav… poate pe moarte.

În drumul său întâlneşte trei uşi care stau de la sine în picioare, pe plajă. Acestea se deschid în oraşul New York, în trei *când*-uri diferite. Din 1987, Roland îl aduce pe Eddie Dean, prizonier al heroinei. Din 1964, o aduce pe Odetta Susannah Holmes, o femeie care şi-a pierdut partea inferioară a picioarelor într-o nefericită întâmplare la metrou… una care n-a fost deloc un accident. Ea este de fapt stăpâna umbrelor, având o a doua personalitate malefică ascunsă înăuntrul tinerei femei de culoare devotate cauzelor sociale, pe care o cunosc prietenii ei. Această femeie ascunsă, violenta şi abila Detta Walker, e hotărâtă să-i ucidă pe Roland şi pe Eddie, atunci când pistolarul o aduce în Lumea de Mijloc.

Între situarea temporală a acestora doi, din nou în 1977, Roland intră în mintea diabolică a lui Jack Mort, care i-a făcut rău Odettei/Dettei nu o dată, ci de două ori. „Moartea", îi spusese omul în negru lui Roland, „dar nu pentru tine, pistolarule." Mai mult decât atât, Mort nu este cel de al treilea

despre care vorbea profeţia lui Walter; Roland îl împiedică pe acesta să-l ucidă pe Jake Chambers şi, la scurt timp după aceea, Mort îşi găseşte sfârşitul sub roţile aceluiaşi tren care a lăsat-o pe Odetta fără picioare în 1959. Astfel, Roland nu reuşeşte să-l aducă pe psihopat în Lumea de Mijloc… însă, se întreabă el, chiar şi-ar fi dorit ca asta să se întâmple?

Totuşi, zădărnicirea împlinirii viitorului prezis are un preţ, ca întotdeauna. Ka, *vierme,* ar fi spus Cort, bătrânul învăţător al lui Roland. *Aceasta-i o roată mare care se învârteşte neîncetat. Nu sta-n faţa ei atunci, c-altfel vei fi zdrobit sub ea, şi aşa se va zice cu al tău creier prost şi ale tale inutile maţe.*

Roland crede că a adus de fapt trei, aducându-i doar pe Eddie şi Odetta, dat fiind că aceasta are personalitate dublă, însă atunci când Odetta şi Detta se îmbină, transformându-se în Susannah (graţie în mare parte iubirii şi curajului lui Eddie Dean), pistolarul înţelege că nu este aşa. Şi mai înţelege un lucru: că-l chinuiesc gânduri legate de Jake, băiatul care, murind, a vorbit de alte lumi. De fapt, jumătate din logica pistolarului spune că băiatul *n-a existat* niciodată. Împiedicându-l pe Jack Mort să-l împingă pe Jake în faţa maşinii care ar fi trebuit să-l ucidă, Roland a creat un paradox temporal care îl sfâşie. Şi care, în lumea noastră, îl sfâşie şi pe Jake Chambers.

Ţinuturile pustii, al treilea volum din serie, începe cu acest paradox. După ce ucid un urs uriaş pe nume Mir (după vechii oameni care au plecat de teama lui) sau Shardik (după Marii Străbuni care l-au construit… întrucât ursul se dovedeşte a fi un cyborg), Roland, Eddie şi Susannah merg pe urmele bestiei şi descoperă Calea Grinzii. Există şase astfel de grinzi care leagă cele douăsprezece portaluri ce marchează marginile Lumii de Mijloc. La punctul de intersecţie a grinzilor – în mijlocul lumii lui Roland, poate centrul tuturor lumilor – pistolarul crede că el şi prietenii lui vor găsi în sfârşit Turnul întunecat.

De acum Eddie şi Susannah nu mai sunt prizonieri în lumea lui Roland. Îndrăgostiţi şi deveniţi ei înşişi pistolari aproape desăvârşiţi, sunt participanţi deplini la căutare şi îl urmează

de bunăvoie de-a lungul Căii Grinzii.

Într-un cerc al vorbelor, nu departe de Portalul Ursului, timpul este îndreptat, paradoxul ajunge la sfârşit şi *adevăratul* al treilea este în sfârşit adus. Jake reintră în Lumea de Mijloc în urma unui periculos rit când toţi patru – Jake, Eddie, Susannah şi Roland – îşi amintesc chipul taţilor lor şi se ridică la înălţimea aşteptărilor. Nu la mult timp după aceea, cvartetul devine cvintet, atunci când Jake se împrieteneşte cu un billy-bumbler. Bumblerii, care par o combinaţie între bursuc, raton şi câine, deţin o limitată abilitate de vorbire. Jake îşi botează noul prieten Ete.

Calea pelerinilor îi duce spre Lud, un pustiu urban unde supravieţuitorii degeneraţi din două vechi facţiuni, Puberii şi Cărunţii, întreţin mai departe un vechi conflict. Înainte să ajungă la oraş, intră într-un orăşel numit River Crossing, în care mai trăiesc câţiva locuitori bătrâni. Aceştia recunosc în Roland un vestigiu al zilelor vechi, dinainte ca lumea să meargă mai departe, şi-i onorează pe el şi pe tovarăşii lui. După aceea, bătrânii le spun de un vechi tren monorai care ar mai putea încă să circule de la Lud în ţinuturile pustii, de-a lungul Căii Grinzii şi către Turnul întunecat.

Jake e speriat de această veste, însă nu întru totul surprins; înainte de a fi scos din New York, el a obţinut două cărţi dintr-o librărie deţinută de un om purtând suspectul nume de Calvin Tower. Una este o culegere de ghicitori cu paginile cu răspunsurile rupte. Cealaltă, *Charlie, trenuleţul Uu-uu,* este o carte pentru copii despre un tren. O povestioară amuzantă, ar spune cei mai mulţi… însă lui Jake i se pare că Charlie are ceva ce nu este deloc amuzant. Ceva înfiorător. Roland mai ştie un lucru: în Limba Nobilă din lumea sa, cuvântul *char* înseamnă moarte.

Tuşa Talitha, conducătoarea locuitorilor din River Crossing, îi dă lui Roland o cruce de argint pe care să o poarte, iar călătorii îşi văd de drum. Înainte de a ajunge la Lud, ei descoperă un avion prăbuşit din lumea noastră – un avion de luptă german din anii ’30. În carlingă este îngrămădit cadavrul mumificat al unui gigant, aproape sigur proscrisul

David Quick, figură semimitologică.

Pe când traversează dărăpănatul pod peste râul Send, puţin lipseşte ca Jake şi Ete să piară într-un accident. În vreme ce Roland, Eddie şi Susannah sunt preocupaţi de aceasta, grupul lor este atacat de un proscris muribund (şi foarte periculos) pe nume Gasher. Acesta îl răpeşte pe Jake şi îl duce sub pământ la Omul Tic-Tac, ultimul conducător al Cărunţilor. Adevăratul nume al lui Tic-Tac este Andrew Quick; el e strănepotul omului care a murit încercând să aterizeze cu un avion dintr-o altă lume.

În timp ce Roland (ajutat de Ete) pleacă după Jake, Eddie şi Susannah găsesc Leagănul din Lud, unde Monoul Blaine se trezeşte. Blaine este ultima componentă de deasupra solului a unui vast sistem computerizat aflat sub oraşul Lud şi doar un singur lucru îl mai interesează: ghicitorile. Promite să-i ducă pe călători la ultima staţie a monoraiului, dacă ei reuşesc să rezolve o ghicitoare pe care le-o spune. Altfel, ameninţă Blaine, singura călătorie pe care o vor face va fi spre locul unde poteca se sfârşeşte în luminiş… spre moarte, cu alte cuvinte. În cazul acesta, nu vor fi deloc singuri, deoarece Blaine plănuieşte să elibereze rezervele de gaz paralizant care-i vor ucide pe toţi cei rămaşi în Lud: Puberi, Cărunţi şi pistolari deopotrivă.

Roland îl salvează pe Jake, lăsându-l pe Omul Tic-Tac mort… însă Andrew Quick nu e mort. Pe jumătate orb, desfigurat, acesta e salvat de un om care îşi spune Richard Fannin. Fannin se prezintă însă şi ca Străinul Fără Vârstă, un demon cu privire la care Roland a fost pus în gardă de Walter.

Roland şi Jake se reîntâlnesc cu Eddie şi Susannah la Leagănul din Lud, iar Susannah – cu puţin ajutor din partea „jigodiei ăleia“ de Detta Walker – reuşeşte să rezolve ghicitoarea lui Blaine. Li se permite să urce, ignorând de nevoie avertismentele îngrozite ale conştiinţei lucide şi totuşi extrem de slăbite a lui Blaine (Eddie numeşte vocea aceasta Micul Blaine), doar pentru a descoperi că Blaine intenţionează să se sinucidă cu ei la bord. Faptul că adevărata minte care operează monoul se află în computere ce rămân din ce în ce

mai mult în urma lor, funcţionând sub un oraş transformat într-un ţarc de abator, nu va avea nicio importanţă atunci când glonţul roz va sări de pe şine undeva de-a lungul liniei, cu o viteză de aproape o mie trei sute de kilometri la oră.

Există o singură şansă de supravieţuire: pasiunea lui Blaine pentru ghicitori. Roland de Gilead propune, în disperare, un târg. Cu acest târg se încheie *Ţinuturile pustii* şi tot cu acest târg începe *Vrăjitorul şi globul de cristal.*

Romeo: Copilă, jur pe sfânta Lună care
Chenar de-argint pe vârf de pomi brodează…

Julieta: O, nu jura pe Luna-nşelătoare,
Ce-şi schimbă discu-n fiecare lună,
Nu vreau să fii şi tu din cei ce mint…
Romeo: Pe ce să jur, dar?

Julieta: Nu jura deloc!
Sau jură doar pe nobilul tău suflet!
Pe sfântul idol din altarul meu,
Şi te voi crede…

William Shakespeare, *Romeo şi Julieta*{1}

Într-a patra zi, spre marea ei bucurie, Oz o chemă la el, iar când fetiţa intră în Sala Tronului, omuleţul o salută amabil:

— Ia loc, draga mea. Cred că am găsit o cale să te scot din acest ţinut.

— Şi să mă duci înapoi în Kansas? întrebă ea cu nerăbdare.

— Mă rog, nu ştiu dacă chiar în Kansas, zise Oz, căci n-am nici cea mai vagă idee unde se află. Dar mai întâi trebuie să traversezi deşertul.

Iar după aceea ar trebui să fie uşor să-ţi găseşti drumul spre casă.

L. Frank Baum, *Vrăjitorul din Oz*{2}

Eu am chemat din urmă-un chip senin
Pentru-a spera că fac ce se cuvine.
Gândeşte-ntâi, apoi te baţi mai bine,
Când guşti trecutul, totul e deplin.
Robert Browning, *Infantele Roland la Turnul întunecat sosit-a*

19

RESPECT

PROLOG
BLAINE

— SPUNEŢI-MI O GHICITOARE, îi invită Blaine.

— Du-te-n mă-ta, zise pistolarul.

— *CE* SPUI?

Evident nevenindu-i să creadă, vocea Marelui Blaine se apropiase din nou foarte mult de vocea nebănuitului său geamăn.

— Am zis să te duci în mă-ta, repetă Roland cu calm, dar dacă asta nu pricepi, o pot spune mai clar. Nu. Răspunsul este nu.

Un timp foarte, foarte lung nu veni răspuns de la niciunul dintre cei doi Blaine, iar când Marele Blaine răspunse totuşi, n-o făcu în cuvinte. În schimb, pereţii, podeaua şi tavanul începură să-şi piardă din nou culoarea şi soliditatea. În interval de zece secunde, Vagonul Baroniei încetase iarăşi să existe. Monoul zbura acum prin lanţul muntos pe care îl văzuseră la orizont: piscuri gri-fier goneau spre ei cu o viteză sinucigaşă, apoi rămâneau în urmă, dezvăluind văi sterile prin care cărăbuşi gigantici se târau aidoma unor ţestoase de uscat. Roland văzu ceva ce aducea cu un şarpe uriaş descolăcindu-se pe neaşteptate din gura unei peşteri. Apucă unul dintre cărăbuşi şi-l trase înapoi în bârlogul său. Roland nu văzuse niciodată în viaţa lui asemenea animale ori asemenea peisaj, şi i se făcuse pielea de găină pe tot corpul. Erau ameninţătoare, însă nu asta era problema. Erau nemaivăzute – şi *asta* era problema. Era ca şi când Blaine i-ar fi transportat într-o altă lume.

— POATE AR TREBUI SĂ DERAIEZ AICI, spuse Blaine.

Vocea lui era meditativă, dar dincolo de ea pistolarul auzi o profundă, zvâcnitoare ură.

— Poate aşa ar trebui să faci, rosti pistolarul cu indiferenţă.

Nu se *simţea* însă indiferent şi ştia că era posibil ca Blaine

să-i poată desluşi sentimentele în voce – le spusese doar că avea un astfel de echipament şi, chiar dacă era sigur că monoul putea să mintă, Roland nu avea motive să se îndoiască în cazul de faţă. Dacă Blaine *într-adevăr* citea anumite accente în vocea pistolarului, jocul probabil că ajunsese deja la sfârşit. Era o maşină incredibil de sofisticată… şi totuşi era doar o maşină. Exista posibilitatea să nu poată înţelege că fiinţele umane sunt deseori capabile să meargă într-o direcţie chiar şi atunci când toate emoţiile şi instinctele le spun să n-o facă. Dacă depista în vocea pistolarului accente care indicau teamă, probabil că avea să presupună că Roland blufa. O asemenea greşeală putea însemna moarte pentru toţi.

— EŞTI OBRAZNIC ŞI AROGANT, spuse Blaine. POATE CĂ ASTEA ŢIE ŢI SE PAR TRĂSĂTURI INTERESANTE, MIE ÎNSĂ NU MI SE PAR.

Eddie afişa o expresie exasperată. Rosti pe muteşte cuvintele *Ce crezi că FACI?* Roland îl ignoră; era ocupat cu Blaine şi ştia foarte bine ce făcea.

— O, pot să fiu şi mai obraznic.

Roland de Gilead îşi desfăcu mâinile şi se ridică încet. Stătu aparent în gol, cu picioarele depărtate, cu mâna dreaptă pe şold şi cu stânga pe mânerul de santal al revolverului. Stătea aşa cum mai stătuse de atâtea ori înainte, pe străzile prăfuite a o sută de oraşe uitate, în zeci de canioane sterpe, în nenumărate baruri cu mirosurile lor de bere acră şi carne prăjită. Nu era decât o altă confruntare pe o altă stradă pustie. Atâta tot, şi asta era suficient. Era *khef, ka* şi *ka-tet.* Faptul că întotdeauna se ajungea la o confruntare era elementul central al vieţii sale şi axul pe care se învârtea *ka*-ul său. Că bătălia era purtată cu vorbe în loc de gloanţe nu avea nicio importanţă; avea să fie, chiar şi aşa, o luptă până la moarte. Duhoarea morţii în aer era la fel de clară şi de precisă precum putoarea de stârvuri putrede într-o mlaştină. Atunci îl cuprinse furia luptei, cum se întâmpla mereu… şi intră într-o altă stare a fiinţei proprii.

— Pot spune că eşti o maşină arogantă, cu capul sec, neroadă, imbecilă. Pot spune că eşti o creatură proastă, care

nu judecă mai mult decât suflul vântului de iarnă într-o scorbură de copac.

— ÎNCETEAZĂ.

Roland continuă pe acelaşi ton senin, ignorându-l complet pe Blaine.

— Din nefericire, puterea mea de a fi obraznic are o limită, dat fiind că nu eşti decât o maşină… ceea ce Eddie numeşte „flecuşteţ“.

— SUNT MULT MAI MULT DECÂT ATÂT…

— Nu-ţi pot spune muist, de pildă, fiindcă n-ai nici gură, nici mădular. Nu pot spune că eşti mai infect decât cel mai infect vagabond care s-a târât vreodată prin şanţurile celei mai jegoase străzi, întrucât chiar şi o astfel de creatură e mai bună decât tine; tu n-ai genunchi pe care să te târăşti şi n-ai cădea în ei dacă ai face-o, căci tu nu cunoşti conceptul de milă, această slăbiciune omenească. Nu-ţi pot spune nici măcar să-ţi fuţi mama, pentru că n-ai avut aşa ceva.

Roland pregetă cât să-şi tragă răsuflarea. Cei trei tovarăşi ai lui erau înmărmuriţi. De jur împrejurul lor, sufocantă, era tăcerea trăsnită a Monoului Blaine.

— Îţi *pot* spune creatură perfidă care şi-a lăsat propria parteneră să se sinucidă, un laş care s-a distrat torturându-i pe nerozi şi ucigându-i pe inocenţi, un spiriduş mecanic pierdut şi smiorcăit care…

— ÎŢI PORUNCESC SĂ TE OPREŞTI SAU VĂ UCID PE TOŢI PE LOC!

În ochii lui Roland scăpăra un foc albastru atât de sălbatic, încât Eddie se feri de el. Vag, îi auzi pe Jake şi Susannah icnind.

— Ucide-ne dacă vrei, dar nu-mi porunci nimic! răcni pistolarul. *Ai uitat chipurile celor care te-au făcut! Acum, fie ne ucizi, fie îţi ţii gura şi mă asculţi pe mine, Roland de Gilead, fiul lui Steven, pistolar şi lord al ţinuturilor străvechi! N-am străbătut atâţia kilometri şi atâţia ani ca să-ţi ascult balivernele copilăreşti! Ai înţeles? Acum ascultă-mă tu pe MINE!*

Urmă un moment de linişte şocată. Nimeni nu respira. Roland privea aprig înainte, cu fruntea sus, cu mâna pe

mânerul pistolului.

Susannah Dean îşi duse palma la gură şi pipăi surâsul slab de pe buze aşa cum o femeie pipăie un articol nou de îmbrăcăminte – o pălărie, poate – pentru a se asigura că-i stă drept. Se temea că acesta era sfârşitul vieţii ei, şi totuşi sentimentul predominant nu era teama, ci mândria. Aruncă o privire în stânga şi văzu că Eddie se uita la Roland cu un surâs năuc. Expresia lui Jake era şi mai simplă: adorare, nici mai mult, nici mai puţin.

— Spune-i! rosti Jake cu răsuflarea tăiată. Arată-i tu! Aşa!

— Ai face bine să fii atent, aprobă Eddie. Chiar îl doare în cot, Blaine. Nu de pomană i se zicea Câinele Turbat din Gilead.

După un moment prelung, Blaine întrebă:

— AŞA ŢI SE ZICEA, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

— Se poate, încuviinţă Roland, stând calm în aer, deasupra dealurilor sterpe.

— LA CE-MI SUNTEŢI BUNI DACĂ NU-MI SPUNEŢI GHICITORI? întrebă Blaine.

Acum părea un copil îmbufnat căruia i s-a permis să stea treaz dincolo de ora lui normală de culcare.

— N-am spus că n-o vom face, zise Roland.

— NU? făcu Blaine descumpănit. NU ÎNŢELEG. TOTUŞI, ANALIZA AMPRENTEI VOCALE INDICĂ UN DISCURS RAŢIONAL. TE ROG, EXPLICĂ.

— Ai spus că le vrei *acum,* răspunse pistolarul. Eu *asta* refuzam. Nerăbdarea te-a făcut necuviincios.

— NU ÎNŢELEG.

— Te-a făcut obraznic. *Asta* înţelegi?

Urmă o tăcere lungă, încărcată. Apoi:

— DACĂ CE AM SPUS ŢI S-A PĂRUT OBRĂZNICIE, ÎMI CER SCUZE.

— Se acceptă, Blaine. Avem însă o problemă mai mare.

— EXPLICĂ.

Blaine părea acum nesigur pe sine şi Roland nu era tocmai surprins. Trecuse mult timp de când computerul nu mai primise alte răspunsuri din partea oamenilor în afara

ignoranţei, neglijării şi servilismului superstiţios. Dacă experimentase simplul curaj uman, asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Închide compartimentul din nou şi o voi face.

Roland se aşeză ca şi când orice alt argument – şi perspectiva morţii imediate – ar fi fost acum de negândit.

Blaine se execută. Pereţii se umplură de culoare şi peisajul coşmaresc de jos fu din nou ascuns vederii. Luminiţa de pe harta rutieră clipea acum aproape de punctul pentru Candleton.

— Prea bine, spuse pistolarul. Obrăznicia se poate ierta, Blaine; aşa am fost învăţat în copilărie, iar lutul s-a uscat în forma lăsată de mâna olarului. Am fost învăţat însă şi că prostia e de neiertat.

— CÂND AM DAT EU DOVADĂ DE PROSTIE, ROLAND DE GILEAD?

Vocea lui Blaine era moale şi reţinută. Susannah se gândi imediat la o pisică ghemuită în faţa unei găuri de şoarece, dând din coadă, cu ochii verzi strălucind.

— Noi avem ceva ce-ţi doreşti, spuse Roland, dar singura răsplată pe care ne-o oferi este moartea. Asta-i o prostie *foarte* mare.

Urmă o pauză foarte, foarte lungă, în timp ce Blaine cumpăni. După care, rosti:

— CE SPUI TU E ADEVĂRAT, ROLAND DE GILEAD, NUMAI CĂ ÎNCĂ N-AŢI FĂCUT DOVADA CALITĂŢII GHICITORILOR. N-AM SĂ VĂ RECOMPENSEZ CU VIEŢILE VOASTRE PENTRU NIŞTE GHICITORI PROASTE.

Roland încuviinţă.

— Înţeleg, Blaine. Ascultă, acum, şi înţelege-mă şi tu. O parte din ce-ţi voi spune le-am spus-o deja prietenilor mei. Când eram mic în Baronia Gilead, erau şapte Sărbători în fiecare an – a Iernii, a Pământului Larg, a Semănării, a Mijlocului Verii, a Pământului Plin, a Secerişului şi a Sfârşitului de An. Ghicitorile erau o parte importantă a fiecărei Sărbători, însă erau atracţia principală la Sărbătoarea Pământului Larg şi la aceea a Pământului Plin, întrucât se

credea că pot aduce recolte bogate sau, dimpotrivă, sărace.

— ASTA-I O SUPERSTIŢIE FĂRĂ NICIUN SUPORT REAL, spuse Blaine. O GĂSESC SUPĂRĂTOARE ŞI ENERVANTĂ.

— Sigur că e o superstiţie, fu Roland de acord, dar ai fi surprins cât de bine prevesteau ghicitorile recoltele. De pildă, ghiceşte asta, Blaine: Care este diferenţa dintre o bunică şi o budincă?

— ASTA-I FOARTE VECHE ŞI NU FOARTE INTERESANTĂ, rosti Blaine, care părea totuşi bucuros că avea ceva de rezolvat. BUDINCA POATE FI BUNICICĂ, DAR BUNICA NU POATE FI BUDINCICĂ. O GHICITOARE BAZATĂ PE REZONANŢA FONETICĂ. ÎNCĂ UNA DE GENUL ĂSTA, UNA SPUSĂ LA NIVELUL ÎN CARE SE AFLĂ BARONIA NEW YORK, ZICE AŞA: CARE E DIFERENŢA DINTRE UN GENERAL ŞI UN OROLOGIU?

— Asta o ştiu, sări Jake. Orologiul are tic-tacul lui şi generalul tactica lui.

— DA, aprobă Blaine. O GHICITOARE DINTRE CELE MAI PROSTEŞTI.

— În sfârşit sunt de acord cu tine, bătrâne Blaine, spuse Eddie.

— VREAU SĂ-MI MAI POVESTEŞTI DESPRE CONCURSURILE DE GHICITORI DIN GILEAD, ROLAND, FIUL LUI STEVEN. MI SE PARE DEOSEBIT DE INTERESANT.

— La prânz, cu ocazia Pământului Larg şi a Pământului Plin, cam între şaisprezece şi treizeci de concurenţi se strângeau în Sala Străbunilor, care era deschisă pentru eveniment. Atunci erau singurele momente din an când plebea – neguţătorii şi fermierii şi alţii asemenea – avea voie să intre în Sala Străbunilor, şi în ziua aceea se îngrămădeau *toţi* acolo.

Ochii pistolarului erau distanţi şi visători; era expresia pe care Jake o văzuse pe chipul lui în acea înnegurată cealaltă viaţă, când Roland îi povestise cum el şi prietenii lui, Cuthbert şi Jamie, se strecuraseră odată în balconul aceleiaşi Săli pentru a urmări un fel de dans ritualic. Jake şi Roland urcau pe munţi când Roland îi vorbise despre episodul acesta, erau aproape pe urmele lui Walter.

Marten şedea lângă mama şi tata, spusese Roland. *Îi recunoşteam chiar şi de la înălţimea aceea – şi o dată ea şi Marten au dansat, încet şi învârtindu-se, şi ceilalţi le-au făcut loc pe ring şi au aplaudat când dansul s-a încheiat. Pistolarii nu au aplaudat însă…*

Jake se uită curios la Roland, întrebându-se din nou de unde venea omul acela ciudat şi distant… şi de ce.

— În mijlocul podelei era aşezat un butoi mare, urmă Roland, şi în el fiecare concurent arunca o mână de pergamente cu ghicitori scrise pe ele. Multe erau vechi, ghicitori pe care le primiseră de la străbuni – chiar şi din cărţi, în unele cazuri – dar multe altele erau noi – scornite cu acea ocazie. Trei arbitri, unul întotdeauna un pistolar, dădeau verdictul atunci când ghicitorile erau spuse cu voce tare. Nu erau acceptate decât dacă arbitrii le considerau corecte.

— DA, GHICITORILE TREBUIE SĂ FIE CORECTE, aprobă Blaine.

— Aşa începea concursul de ghicitori, spuse pistolarul.

Un zâmbet vag îi atinse buzele, gândindu-se la zilele acelea, zile când avea vârsta băiatului plin de vânătăi care şedea în faţa sa, cu billy-bumblerul în braţe.

— Spuneau ghicitori ore în şir. Se forma un rând în centrul Sălii Străbunilor. Poziţia în rând era hotărâtă prin tragere la sorţi şi, cum era mult mai bine să te afli la coadă decât în capătul rândului, toţi sperau la un număr mare, deşi câştigătorul trebuia să răspundă corect la cel puţin o ghicitoare.

— CATEGORIC.

— Fiecare bărbat sau femeie – întrucât unii dintre cei mai buni concurenţi din Gilead erau femei – se apropia de butoi, extrăgea o ghicitoare şi i-o dădea Maestrului. Maestrul o citea şi, dacă ghicitoarea nu primea răspuns după ce nisipul din clepsidra de trei minute se scurgea, concurentul trebuia să părăsească rândul.

— ŞI ACEEAŞI GHICITOARE I SE SPUNEA URMĂTORULUI DIN RÂND?

— Da.

— ACELA AVEA, DECI, MAI MULT TIMP DE GÂNDIRE.

— Da.

— ÎNŢELEG. SUNĂ STRAŞNIC.

Roland se încruntă.

— Straşnic?

— Vrea să spună că sună distractiv, îi explică Susannah imediat.

Roland ridică din umeri.

— Era distractiv pentru spectatori, presupun, dar concurenţii tratau problema cu toată seriozitatea, şi deseori se iscau certuri şi lupte cu pumnii după încheierea concursului şi după premiere.

— CARE ERA PREMIUL?

— Cea mai mare gâscă din Baronie. Şi an de an, învăţătorul meu, Cort, ducea gâscă aceea acasă.

— ÎNSEAMNĂ CĂ ERA UN CONCURENT REDUTABIL, zise Blaine plin de respect. MI-AR PLĂCEA SĂ FIE AICI, DE FAŢĂ.

Suntem doi, deci, gândi Roland.

— Acum ajung la propunerea mea, zise apoi pistolarul.

— TE ASCULT CU MARE INTERES, ROLAND DE GILEAD.

— Să zicem că următoarele ore vor fi Sărbătoarea noastră. Cum tu doreşti să auzi noi ghicitori, nu ne vei spune niciuna din milioanele pe care deja le ştii…

— CORECT.

— Pe cele mai multe oricum nu le-am putea rezolva, continuă Roland. Sunt sigur că ştii ghicitori care l-ar fi lăsat mască şi pe Cort, dacă ar fi fost extrase din butoi.

Nu era deloc sigur de asta, însă trecuse vremea folosirii pumnului şi venise timpul pentru palma deschisă.

— DESIGUR, acceptă Blaine.

— Propun ca, în loc de gâscă, vieţile noastre să fie premiul, zise Roland. Îţi vom spune ghicitori pe traseu, Blaine. Dacă, atunci când vom ajunge la Topeka, tu vei fi rezolvat toate ghicitorile noastre, vei avea voie să-ţi pui în aplicare planul dintâi şi să ne ucizi. Asta este gâsca ta. Dar dacă *noi* te blocăm pe *tine* – dacă există o ghicitoare fie în cartea lui Jake, fie în mintea vreunuia dintre noi, la care tu să nu ştii să răspunzi –

trebuie să ne duci la Topeka şi apoi să ne laşi liberi să ne vedem mai departe de drum. Asta este gâscă *noastră.*

Tăcere.

— Ai înţeles?

— DA.

— Eşti de acord?

Din nou tăcere din partea Monoului Blaine. Eddie stătea rigid, cu braţele în jurul lui Susannah, uitându-se spre plafonul Vagonului Baroniei. Mâna stângă a femeii alunecase peste pântece, gândindu-se la un secret care era posibil să crească acolo. Jake mângâia uşor blana lui Ete, ocolind porţiunile încâlcite şi însângerate, unde bumblerul fusese înjunghiat. Aşteptară cât timp Blaine – adevăratul Blaine, acum departe în urma lor, ducându-şi simulacrul de viaţă sub un oraş în care toţi locuitorii zăceau morţi de mâna sa – cumpănea la propunerea pistolarului.

— DA, zise el într-un târziu. SUNT DE ACORD CA, DACĂ REZOLV TOATE GHICITORILE PE CARE MI LE SPUNEŢI, SĂ VĂ DUC CU MINE ÎN LOCUL UNDE CĂRAREA SE TERMINĂ ÎN LUMINIŞ. DACĂ UNUL DINTRE VOI SPUNE O GHICITOARE PE CARE EU NU O POT REZOLVA, VĂ VOI CRUŢA VIEŢILE ŞI VĂ VOI DUCE LA TOPEKA, UNDE VEŢI PĂRĂSI MONOUL ŞI VĂ VEŢI CONTINUA DRUMUL SPRE TURNUL ÎNTUNECAT. AM ÎNŢELES CORECT TERMENII ŞI LIMITELE PROPUNERE TALE, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

— Da.

— PREA BINE, ROLAND DE GILEAD.

PREA BINE, EDDIE DIN NEW YORK.

PREA BINE, SUSANNAH DIN NEW YORK.

PREA BINE, JAKE DIN NEW YORK.

PREA BINE, ETE DIN LUMEA DE MIJLOC.

Ete ridică scurt ochii la auzul numelui său.

— VOI SUNTEŢI *KA-TET;* UN TOT FORMAT DIN MAI MULŢI. LA FEL ŞI EU. ACUM VOM DOVEDI CARE *KA-TET* ESTE MAI PUTERNIC.

Urmă o clipă de linişte, întreruptă doar de pulsaţia grea şi egală a turbinelor cu transmisie lentă, care îi purtau pe

deasupra ţinuturilor pustii, îi purtau spre Topeka, locul unde Lumea de Mijloc se sfârşea şi începea Lumea de Capăt.

— DECI, strigă vocea lui Blaine. ARUNCAŢI-VĂ NĂVOADELE, RĂTĂCITORILOR! PUNEŢI-MĂ LA ÎNCERCARE CU ÎNTREBĂRILE VOASTRE. SĂ ÎNCEAPĂ CONCURSUL.

PARTEA ÎNTÂI
GHICITORILE

I
SUB LUNA DEMONULUI

1

Oraşul Candleton era o ruină otrăvită şi iradiată, însă mort nu era; după atâtea secole, în el încă mişunau forme de viaţă tenebroase – cărăbuşi mari cât ţestoasele, păsări cu aspect de libelule mici şi diforme, câţiva roboţi împiedicaţi care intrau şi ieşeau din clădirile dărăpănate ca nişte zombie din inox, cu încheieturile scârţâind, cu ochii nucleari pâlpâind.

— Arată-ţi permisul de trecere, partenere! strigă cel care era blocat de două sute treizeci şi patru de ani într-un colţ al holului de la intrarea în Hotelul Călătorilor.

În rombul ruginit al capului său era ştanţată o stea cu şase colţuri. De-a lungul timpului, reuşise să adâncească superficial peretele îmbrăcat în oţel care îi ţinea calea, dar asta era tot.

— Arată-ţi permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiaţii la sud şi est de oraş! Arată-ţi permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiaţii la sud şi est de oraş!

Un şobolan umflat, orb şi trăgându-şi maţele după el într-un sac ca de placentă putredă, se căţără anevoie peste picioarele robotului de poliţie.

Robotul nu-l observă, ci continuă să dea cu scăfârlia-i de oţel în peretele de oţel.

— Arată-ţi permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiaţii, fir-ar mama ei a naibii!

În spatele lui, în barul hotelului, tigvele celor care intraseră pentru o ultimă băutură înainte să-i prindă cataclismul rânjeau ca şi când ar fi murit râzând. Poate că unii dintre ei aşa făcuseră.

Când Monoul Blaine străbătu noaptea pe sus, ca un glonţ ieşind pe ţeava armei, geamurile se sparseră, praful se scutură

şi mai multe cranii se dezintegrară precum nişte oale antice de lut. Afară, un uragan scurt de pulbere radioactivă se iscă pe stradă şi coloana lui spiralată înghiţi bara de legat caii din faţa restaurantului Elegant Beef & Pork. În piaţa oraşului, Fântâna Candleton se rupse în două, împrăştiind pe jos nu apă, ci doar praf, şerpi, scorpioni muţi şi câţiva cărăbuşi-ţestoase orbi.

Apoi fantoma ce se avântase pe deasupra oraşului dispăru ca şi când nici n-ar fi existat, Candleton revenind la activitatea leneşă care-i ţinea loc de viaţă de două secole şi jumătate… şi atunci bumul sonic veni din urmă, bubuind deasupra oraşului pentru întâia oară în şapte ani, provocând vibraţii destul de puternice ca să năruiască merceria din spatele fântânii. Robotul de poliţie încercă să mai dea glas unui ultim avertisment: „Posibil nivel…“, după care tăcu pe vecie, întorcându-se cu faţa spre colţul său, ca un copil care a fost rău.

La două sau trei sute de roţi de la ieşirea din Candleton, pe direcţia Căii Grinzii, nivelul de radiaţii şi concentraţiile de DEP3 din sol scădeau brusc. Acolo, şina monoului cobora până la mai puţin de trei metri de pământ şi, tot acolo, o căprioară ce părea aproape normală ieşi elegant din pădurea de pin pentru a se adăpa dintr-un pârâu ale cărui ape se curăţaseră pe trei sferturi.

Căprioara *nu* era normală – un al cincilea picior nedezvoltat îi atârna din mijlocul pântecelui ca un uger, bălăngănindu-se nevertebrat de la stânga la dreapta în timp ce păşea, şi un al treilea ochi orb se holba lăptos din partea stângă a botului. Şi totuşi, era un animal fertil, iar ADN-ul ei era relativ ordonat, ţinând cont de faptul că era un mutant de a douăsprezecea generaţie.

În cei şase ani de viaţă ai ei, căprioara dăduse naştere la trei pui vii. Doi dintre ei fuseseră nu doar viabili, ci chiar normali – altoi bun, i-ar fi numit Tuşa Talitha din River Crossing. Al treilea, o oroare jupuită şi urlătoare, fusese ucis degrabă de părintele lui.

Lumea – acea parte a ei, în orice caz – începuse să se vindece.

Căprioara îşi vârî botul în apă, începu să bea, apoi ridică privirea, cu ochii largi, cu apa picurându-i de pe bot. În depărtare putea auzi un zumzet jos. O clipă mai târziu, acestuia i se alătură o geană de lumină. Un semnal de alarmă străbătu nervii căprioarei, însă, deşi reflexele ei erau bune şi lumina, când o zări, se afla încă la multe roţi distanţă peste ţinutul sterp, nu avu nicio clipă şansa de a scăpa. Înainte să apuce măcar să-şi încordeze muşchii, scânteia îndepărtată crescuse, devenind o lumină pătrunzătoare ca un ochi de lup, care îşi revărsă orbirea peste pârâu şi poiană. Odată cu lumina veni vuietul înnebunitor al motoarelor cu transmisie lentă ale lui Blaine, funcţionând la capacitate maximă. Ceva roz fulgeră pe deasupra muchiei de beton care susţinea şina; imediat se iscă o volbură de praf, pietre, animale mici dezmembrate şi frunze împrăştiate, o volbură precum coada unui cocoş. Căprioara fu ucisă pe loc de şocul trecerii lui Blaine. Prea mare pentru a fi trasă după mono, fu smucită totuşi aproape şaptezeci de metri în faţă, cu apa picurându-i de pe bot şi copite. O bună bucată din piele (şi acel al cincilea picior fără oase) îi fu smulsă de pe corp şi trasă după Blaine ca o haină abandonată.

Urmă o tăcere scurtă, subţire ca un strat nou de piele sau prima gheaţă pe un iaz la Capătul Anului, după care bumul sonic năvăli din urmă ca o creatură sonoră întârziată la o petrecere de nuntă, spulberând tăcerea, doborând din văzduh o pasăre-mutant solitară – era posibil să fi fost un corb. Pasărea căzu ca o piatră şi ateriză în pârâu.

În depărtare, un ochi roşu tot mai mic: farul din spate al lui Blaine.

Pe cer, o lună plină ieşi de după o pătură de nori, zugrăvind poiana şi pârâul în tonurile ţipătoare ale unor bijuterii de amanet. Era un chip pe lună, însă nu unul la care amanţii şi-ar dori să-şi întoarcă privirea. Părea a fi chipul supt al unui craniu, precum cele din Hotelul Călătorilor; un chip care veghea, amuzat ca un lunatic, peste acele câteva fiinţe aflate încă în viaţă şi care mişunau pe pământ. În Gilead, înainte ca lumea să fi mers mai departe, luna plină a

Capătului de An fusese numită Luna Demonului şi se credea că aduce ghinion să te uiţi direct la ea.

Acum, însă, aceste lucruri nu mai contau. Acum, erau demoni peste tot.

2

Susannah se uită la harta rutieră şi văzu că punctul verde care le marca poziţia actuală se afla acum aproape la jumătatea distanţei dintre Candleton şi Rilea, următoarea staţie a lui Blaine. *Dar cine se mai opreşte acum?* se întrebă ea.

De la harta rutieră se întoarse spre Eddie. Privirea lui era încă îndreptată spre plafonul Vagonului Baroniei. O urmă şi văzu un pătrat ce nu putea fi decât un chepeng (doar că, atunci când era vorba de o bazaconie futuristă ca un tren vorbitor, bănuia că-i spuneai trapă ori cumva şi mai beton). Pe el era gravat un desen simplu în roşu, care înfăţişa un om ieşind pe acolo. Susannah încercă să-şi imagineze cum ar fi să urmeze instrucţiunea sugerată şi să iasă pe tren la aproape o mie trei sute de kilometri la oră. O vizită iute imaginea clară a unei femei căreia îi este smuls capul de pe umeri ca o floare de pe tulpină; văzu scăfârlia zburând în spate de-a lungul Vagonului Baroniei, poate săltând o dată şi apoi dispărând în întuneric, cu ochii holbaţi şi părul fâlfâind.

Îndepărtă imaginea cât putu de repede. Oricum, chepengul de sus era aproape sigur bine închis. Monoul Blaine nu avea nicio intenţie să-i lase să plece. Îşi puteau câştiga dreptul de a pleca, însă Susannah tot nu credea că va fi aşa, chiar dacă reuşeau să-l încuie cu vreo ghicitoare.

Scuze că-ţi zic asta, da' mi se pare că vorbeşti fix ca o faţă palidă borâtă, scumpule, îşi spuse pe o voce mentală care nu era întru totul a Dettei Walker. *N-am încredere în curu' tău mecanic. Înfrânt ai putea fi mai periculos decât cu panglica albastră de câştigător agăţată de bancurile tale de memorie.*

Jake îi întindea pistolarului culegerea sa ponosită de ghicitori, ca şi când n-ar mai fi vrut răspunderea de a o purta.

Susannah ştia cum se simţea puştiul; viaţa lor era foarte probabil să stea în paginile acelea soioase, îndelung frunzărite. Nici ea nu era sigură că şi-ar fi dorit răspunderea de a o ţine.

— Roland! şopti Jake. Nu vrei asta?

— *Ata!* zise Ete, aruncându-i pistolarului o privire încrâncenată. Olan-ei-ata!

Bumblerul prinse cartea între dinţi, i-o luă lui Jake din mână şi îşi întinse gâtul disproporţionat de lung spre Roland, oferindu-i *Ghici ghicitoare ce-i!*

Roland privi cartea un moment, cu un chip distant şi preocupat, după care clătină din cap.

— Nu încă.

Se uită spre harta rutieră. Blaine nu avea un chip, aşa că harta trebuia să le folosească drept punct de referinţă. Acum, punctul verde pâlpâitor era mai aproape de Rilea. Susannah se întrebă în treacăt cum arăta zona pe care o străbăteau şi decise să nu voia, de fapt, să ştie. Nu, după ce văzuseră când părăseau oraşul Lud.

— Blaine! rosti Roland.

— DA.

— Poţi să ne laşi singuri? Trebuie să ne sfătuim.

Eşti nebun dacă crezi c-o să facă asta, gândi Susannah, dar răspunsul lui Blaine fu prompt şi sincer.

— DA, PISTOLARULE. ÎMI VOI ÎNTRERUPE TOŢI SENZORII DIN VAGONUL BARONIEI. CÂND SFATUL VOSTRU SE VA ÎNCHEIA ŞI VEŢI FI PREGĂTIŢI SĂ ÎNCEPEM CONCURSUL DE GHICITORI, MĂ VOI ÎNTOARCE.

— Mda, tu şi generalul MacArthur, bâigui Eddie.

— CE AI SPUS, EDDIE DIN NEW YORK?

— Nimic. Vorbeam singur, nimic mai mult.

— PENTRU A MĂ CHEMA, ATINGEŢI DOAR HARTA RUTIERĂ, spuse Blaine. ATÂT TIMP CÂT HARTA ESTE ROŞIE, SENZORII MEI SUNT OPRIŢI. PA ŞI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAŢI SĂ-MI SCRIEŢI. O pauză. După care: ULEI DE MĂSLINE, DAR NU DE CASTOR.

Dreptunghiul hărţii rutiere din partea din faţă a vagonului

deveni deodată de un roşu atât de puternic, încât Susannah nu se putu uita la el fără să strângă din ochi.

— Ulei de măsline, dar nu de castor? întrebă Jake. Ce naiba înseamnă *asta?*

— Nu contează, răspunse Roland. Nu avem mult timp. Monoul înaintează la fel de repede spre punctul terminus indiferent dacă Blaine e sau nu cu noi.

— Doar nu crezi că ne-a lăsat cu adevărat singuri, nu? chestionă Eddie. Un viclean ca el? Haide, fii serios. Trage cu ochiul, îţi garantez.

— Mă îndoiesc foarte tare, spuse Roland şi Susannah hotărî că era de acord cu el. Pentru moment, cel puţin. S-a auzit în glasul lui cât a fost de emoţionat de ideea unui concurs de ghicitori după atâţia ani de pauză. Şi…

— Şi e încrezător, spuse Susannah. Nu se aşteaptă să aibă mari probleme din partea unora ca noi.

— Va avea? îl întrebă Jake pe pistolar. Va avea probleme din partea noastră?

— Nu ştiu, recunoscu Roland. Nu am un as ascuns în mânecă, dacă asta întrebi. E un joc cinstit… însă e măcar un joc pe care l-am mai jucat înainte. *Toţi* l-am mai jucat înainte, cel puţin într-o anumită măsură. Şi mai e aia.

Înclină din cap spre cartea pe care Jake o luase înapoi de la Ete.

— Aici acţionează nişte forţe, unele mari, şi nu toate acţionează pentru a ne ţine *departe* de Turn.

Susannah îl auzea pe el, însă de gândit se gândea la Blaine – Blaine care plecase şi-i lăsase singuri, ca la v-aţi ascunselea, când copilul care trebuie să caute îşi acoperă ascultător ochii în timp ce colegii lui de joacă se ascund. Şi nu asta erau ei, de fapt? Colegii de joacă ai lui Blaine? Gândul era cumva mai rău decât imaginea pe care o avusese cu descăpăţânarea sa în timpul încercării de a fugi pe chepeng.

— Şi atunci, ce facem? întrebă Eddie. Probabil ai o idee, altfel nu l-ai fi pus să plece.

— Uriaşa lui inteligenţă – cuplată cu lunga perioadă de singurătate şi inactivitate forţată – s-ar putea să-l fi făcut mai

uman decât crede. Asta sper eu, cel puţin. Înainte, trebuie să stabilim un fel de geografie. Trebuie să stabilim, dacă putem, care este punctul lui slab şi care este punctul puternic, când e sigur de joc şi când nu e sigur. Ghicitorile nu ţin doar de isteţimea celui care le rezolvă, nici pe departe. Ţin şi de punctele slabe ale celui care le spune.

— Şi el are puncte slabe? întrebă Eddie.

— Dacă nu are, răspunse Roland cu calm, ne vom pierde viaţa în acest tren.

— Îmi place cum ştii tu să ne linişteşti la greu, făcu Eddie cu un zâmbet subţire. Aceasta-i una dintre multele tale calităţi fermecătoare.

— Pentru început îi vom spune patru ghicitori, zise Roland. Una uşoară, una nu aşa de uşoară, una destul de grea şi una foarte grea. Va răspunde la toate patru, de asta sunt sigur, numai că noi vom fi atenţi *cum* va răspunde el.

Eddie încuviinţă, iar Susannah simţi un licăr palid, aproape inexistent, de speranţă. Părea a fi maniera potrivită de abordare, într-adevăr.

— Apoi îl vom trimite iar de aici şi vom sta la palavre, grăi pistolarul. S-ar putea să ne vină vreo idee încotro să ne trimitem caii. Aceste prime ghicitori pot veni de oriunde, dar – aplecă din cap spre carte – pe baza poveştii lui Jake despre librărie, răspunsul de care avem cu adevărat nevoie ar trebui să se găsească acolo, nu în vreo amintire pe care o păstrez eu din timpul concursurilor de ghicit de la Ziua Sărbătorii. *Trebuie* să fie acolo.

— O întrebare, rosti Susannah.

Roland se uită la ea, cu sprâncenele ridicate deasupra ochilor săi spălăciţi, periculoşi.

— O *întrebare* ne interesează pe noi, nu un răspuns, spuse ea. De data aceasta răspunsurile sunt cele care ne-ar putea pricinui pieirea.

Pistolarul aprobă din cap. Prea nedumerit – frustrat, chiar, şi aceasta nu era o expresie care lui Susannah să-i placă să o vadă pe chipul lui. Dar de data asta, când Jake întinse cartea, Roland o luă. O ţinu pentru o clipă în mâini (coperta ei roşie,

ştearsă, dar încă veselă, arăta ciudat în mâinile lui mari şi arse de soare… mai ales în cea dreaptă, scurtată aşa cum era de două degete) şi i-o dădu lui Eddie.

— Tu o iei pe aia uşoară, zise Roland, întorcându-se spre Susannah.

— Poate, răspunse ea, cu urma unui zâmbet, însă nu e un lucru foarte frumos de spus unei doamne, Roland.

El se întoarse către Jake.

— Tu vei fi al doilea, cu cea puţin mai grea. Eu voi fi al treilea. Tu vei fi ultimul, Eddie. Alege una din culegere care pare grea…

— Cele grele sunt către sfârşit, sugeră Jake.

— … dar fără prostii, ai grijă. Acum e pe viaţă şi pe moarte. A trecut timpul prostiilor.

Eddie se uită la el – lunganul aprig şi urât, care Dumnezeu ştie câte lucruri urâte făcuse în numele ajungerii la Turn – şi se întrebă dacă Roland avea vreo idee cât de tare durea asta. Acel banal avertisment de a nu se comporta ca un copil, rânjind şi făcând glumiţe acum, că miza era viaţa lor.

Deschise gura pentru a spune ceva – o replică specială Eddie Dean, ceva ce să fie în acelaşi timp comic şi înţepător, genul de remarcă acidă care-l scotea întotdeauna din minţi pe fratele lui, Henry – şi o închise la loc. Poate că lunganul aprig şi urât avea dreptate; poate că era timpul să-şi lase deoparte poantele. Poate că era în sfârşit timpul să se comporte ca un adult.

3

După încă trei minute de consultări murmurate şi frunzăriri grăbite ale culegerii *Ghici ghicitoare ce-i!* din partea lui Eddie şi Susannah (Jake ştia deja cu ce ghicitoare voia să-l încerce înainte pe Blaine), Roland se duse în partea din faţă a Vagonului Baroniei şi puse palma pe dreptunghiul ce strălucea violent acolo. Harta rutieră reapăru pe dată. Deşi senzaţia de mişcare lipsea, acum, că vagonul era închis, punctul verde era mai aproape ca oricând de Rilea.

— DECI, ROLAND, FIUL LUI STEVEN! făcu Blaine. Lui

Eddie i se păru că era mai jovial; părea aproape vesel. E PREGĂTIT *KA-TET*-UL TĂU SĂ ÎNCEPEM?

— Da. Susannah din New York va deschide prima rundă.

Se întoarse către ea, coborî puţin vocea (nu că asta ar fi ajutat cine ştie cât, credea ea, dacă Blaine voia să audă) şi spuse:

— Tu nu va trebui să faci un pas în faţă, ca noi ceilalţi, din cauza picioarelor, dar trebuie să vorbeşti sincer şi să i te adresezi pe nume de fiecare dată când îi vorbeşti. Dacă – şi *când* – îţi răspunde corect la ghicitoare, zici: „Mulţam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.” Atunci, Jake va ieşi la interval şi îşi va spune ghicitoarea. Bine?

— Şi dacă nu nimereşte răspunsul sau dacă nu răspunde deloc?

Roland surâse perfid.

— Cred că pentru asta nu trebuie să ne facem griji încă.

Ridică din nou vocea:

— Blaine?

— DA, PISTOLARULE.

Roland inspiră adânc.

— Acum începem.

— EXCELENT!

Roland încuviinţă spre Susannah. Eddie o strânse de o mână şi Jake o mângâie pe cealaltă. Ete se uită vrăjit la ea, cu ochii lui încercuiţi cu auriu.

Susannah le adresă un surâs crispat şi ridică privirea spre harta rutieră.

— Bună, Blaine.

— SALTARE, SUSANNAH DIN NEW YORK.

Inima îi bubuia, se umezise la subsuori şi redescoperi ceva ce aflase demult, în clasa întâi: era greu să începi. Era greu să te ridici în faţa clasei şi să fii primul care cântă, spune o glumă, citeşte compunerea despre cum şi-a petrecut vacanţa de vară… sau spune o ghicitoare, în cazul de faţă. Cea asupra căreia se oprise era una din aiuristicul eseu la engleză al lui Jake Chambers, pe care băiatul li-l recitase aproape *ad litteram* în timpul lungilor lor palavre, după ce-i lăsaseră în urmă pe

bătrânii din River Crossing. Eseul, purtând titlul „Cum înţeleg eu adevărul”, conţinuse două ghicitori, dintre care pe una Eddie i-o spusese deja lui Blaine.

— SUSANNAH? EŞTI PREZENTĂ, VĂCĂRIŢĂ MICĂ?

Iar o tachina, însă acum o făcea degajat, afabil. *Amuzat.* Blaine putea fi fermecător atunci când obţinea ce-şi dorea. Ca unii copii răsfăţaţi pe care ea îi cunoscuse.

— Da, Blaine, aici sunt şi iată ghicitoarea mea. Ce zboară pe sus şi nu-l vezi?

Se auzi un plescăit straniu, ca şi când Blaine ar fi imitat sunetul făcut de un om care loveşte cu limba în cerul gurii. Fu urmat de o pauză scurtă. Când Blaine replică, o bună parte din jovialitate îi dispăruse din glas.

— VÂNTUL, DESIGUR. O GHICITOARE PENTRU COPIL DACĂ CELELALTE GHICITORI ALE VOASTRE NU-S MAI BUNE DE ATÂT, ÎMI VA PĂREA FOARTE RĂU CĂ V-AM SALVAT VIAŢA FIE ŞI NUMAI PENTRU PUŢIN TIMP.

Harta rutieră pâlpâi, nu roşu de data aceasta, ci roz palid.

— *Nu-l înfuriaţi*, imploră vocea Micului Blaine.

De fiecare dată când se făcea auzită, Susannah se trezea imaginându-şi un chelios mic şi asudat, care părea să se screamă la fiecare mişcare. Vocea Marelui Blaine venea de peste tot (precum vocea lui Dumnezeu într-un film de Cecil B. Demille, credea Susannah), însă a Micului Blaine venea dintr-o singură direcţie: difuzorul aflat direct deasupra lor.

— *Vă rog* să nu-l înfuriaţi, oameni buni; deja a adus monoul în zona roşie, din cauza vitezei, iar compresoarele de şină abia mai fac faţă. Reţeaua feroviară s-a degradat mult de ultima dată când am trecut pe aici.

Susannah, care călătorise destul la viaţa ei cu troleibuze şi metrouri hurducăitoare, nu simţea nimic – mergeau în continuare la fel de lin ca atunci când ieşiseră din Leagănul din Lud – şi totuşi îl credea pe Micul Blaine. Bănuia că, dacă *aveau* să simtă o hurducătură, acela avea să fie ultimul lucru pe care îl vor simţi cu toţii.

Roland o înghionti cu cotul în coaste, aducând-o înapoi la realitatea prezentă.

— Mulţam-sai, zise ea, şi, ca şi când abia şi-ar fi amintit, îşi atinse de trei ori, repede, gâtul cu degetele de la mâna dreaptă. Aşa făcuse şi Roland când vorbise cu Tuşa Talitha prima dată.

— MULŢUMESC PENTRU POLITEŢE, spuse Blaine. Părea amuzat din nou, iar Susannah socotea că asta era de bine, chiar dacă el se amuza pe socoteala ei. NU SUNT ÎNSĂ FEMEIE. DACĂ AR FI SĂ AM SEX, AŞ FI BĂRBAT.

Susannah se uită la Roland, năucă.

— Pentru bărbaţi e mâna stângă, spuse el. Pe stern.

Se atinse demonstrativ.

— O!

Roland se întoarse spre Jake. Băiatul se ridică, îl puse pe Ete pe scaunul lui (ceea ce nu ajută la nimic; Ete sări imediat jos şi se duse după el, când băiatul ieşi la interval cu faţa spre harta rutieră) şi îşi îndreptă atenţia spre Blaine.

— Bună, Blaine, aici Jake. Ştii tu, fiul lui Elmer.

— ROSTEŞTE-ŢI GHICITOAREA.

— Cine umblă, dar n-are picioare; cine are gură, dar nu vorbeşte; cine are pat, dar nu doarme; cine are braţe, dar n-are mâini?

— NU-I RĂU! SPER CĂ SUSANNAH VA ÎNVĂŢA DIN EXEMPLUL TĂU, JAKE, FIUL LUI ELMER. RĂSPUNSUL TREBUIE SĂ FIE DE LA SINE EVIDENT PENTRU ORICE PERSOANĂ CÂT DE CÂT INTELIGENTĂ, ÎNSĂ TREBUIE SĂ PRESUPUNĂ UN OARECARE EFORT DE GÂNDIRE. RÂUL.

— Mulţam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

Se lovi cu degetele de la mâna stângă, strânse laolaltă, în osul sternului şi se aşeză. Susannah îl cuprinse cu braţul şi-l strânse scurt. Jake se uită la ea recunoscător.

Atunci se ridică Roland.

— Heil, Blaine, zise el.

— HEIL, PISTOLARULE.

Din nou, Blaine părea amuzat… probabil de salutare, pe care Susannah n-o mai auzise înainte. Heil *ce? se* întrebă ea. Îi veni în minte Hitler, şi asta o duse cu gândul la avionul prăbuşit pe care îl găsiseră la intrare în Lud. Un Focke-Wulf,

afirmase Jake. Ea nu ştia dacă era aşa, dar ştia că înăuntrul lui se aflase un hăitaş *perfect* mort, prea bătrân pentru a mai puţi, măcar.

— ROSTEŞTE-ŢI GHICITOAREA, ROLAND, ŞI FIE CA EA SĂ MĂ ÎNCÂNTE.

— Te încântă doar ce-i pe măsura ta, Blaine. În orice caz, poftim: Ce are patru picioare dimineaţa, două picioare după-amiaza şi trei picioare noaptea?

— ÎNTR-ADEVĂR ÎNCÂNTĂTOR, admise Blaine. SIMPLĂ, DAR CHIAR ŞI AŞA ÎNCÂNTĂTOARE. RĂSPUNSUL E FIINŢA UMANĂ, CARE SE TÂRĂŞTE ÎN MÂINI ŞI GENUNCHI ÎN PRUNCIE, UMBLĂ PE DOUĂ PICIOARE CÂND E ADULT ŞI MERGE SPRIJINIT ÎN BASTON LA BĂTRÂNEŢE.

Blaine părea categoric mândru de sine şi atunci, deodată, Susannah descoperi un fapt destul de interesant: dispreţuia creatura aceea criminală şi îngâmfată. Maşinărie ori nu, *el* sau *ea,* îl dispreţuia pe Blaine. Bănuia că la fel ar fi simţit şi dacă nu le-ar fi cerut să-şi pună viaţa la bătaie într-un concurs de ghicitori.

Roland însă nu părea câtuşi de puţin deranjat.

— Mulţam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

Se aşeză fără a-şi atinge sternul şi se uită la Eddie. Acesta se ridică şi ieşi la interval.

— Ce se întâmplă, bătrâne Blaine? întrebă el.

Roland se strâmbă şi clătină din cap, ridicând iute mâna dreaptă mutilată pentru a-şi umbri ochii.

Tăcere din partea lui Blaine.

— Blaine? Eşti aici?

— DA, DAR N-AM CHEF DE FRIVOLITĂŢI, EDDIE DIN NEW YORK. ROSTEŞTE-ŢI GHICITOAREA. PRESUPUN CĂ VA FI DIFICILĂ, ÎN CIUDA ATITUDINII TALE NEGHIOABE. ABIA AŞTEPT SĂ O AUD.

Eddie aruncă o privire spre Roland, care flutură o mână către el – *Haide, pentru numele tatălui tău, haide!* – şi apoi întoarse privirea la harta rutieră, unde punctul verde tocmai trecuse de locul care marca Rilea. Susannah văzu că Eddie suspecta ceea ce ea însăşi ştia aproape sigur: că Blaine

înţelegea că ei încercau să-i testeze abilităţile cu o gamă variată de ghicitori. Blaine ştia… şi primea.

Atunci, când toate speranţele că vor găsi o modalitate uşoară şi rapidă de a scăpa cu viaţă se volatilizară, Susannah îşi simţi inima grea.

4

— Păi, făcu Eddie, nu ştiu cât de grea o să ţi se pară ţie, însă mie mi s-a părut una dificilă rău.

Şi nici măcar nu-i cunoştea răspunsul, dat fiind că acea secţiune din *Ghici ghicitoare ce-i!* fusese ruptă, dar nu credea că asta avea vreo importanţă; faptul ca ei să cunoască răspunsurile nu făcuse parte din regulile de principiu.

— SĂ O AUD ŞI O VOI REZOLVA.

— Dacă îmi spui pe nume, nu mai sunt aici. Cine sunt?

— LINIŞTEA. ŞI TU NU VEI FI NICIODATĂ ASTA, EDDIE DIN NEW YORK, zise Blaine fără nicio pauză, iar Eddie simţi că-i stă puţin inima în loc.

Nu era nevoie să se consulte cu ceilalţi; răspunsul era evident de la sine. Iar ceea ce-l descumpănea era faptul că-l primise atât de repede. Eddie n-ar fi recunoscut-o niciodată, dar întreţinuse speranţa – aproape o convingere secretă – că-l va pune pe Blaine cu botul pe labe cu o singură ghicitoare, uite aşa, una-două. Aceeaşi convingere secretă, bănuia, pe care o întreţinuse de fiecare dată când lua în mână o pereche de zaruri în cine ştie ce odaie dosnică, de fiecare dată când mai cerea o carte la blackjack, deşi avea deja şaptesprezece puncte în mână. Sentimentul acela că nu poţi da greş, pentru că *eşti tu,* cel mai bun, singurul şi inimitabilul.

— Mda, zise el, suspinând. Liniştea, un lucru cam străin mie. Mulţam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

— SPER CĂ AŢI DESCOPERIT CEVA CARE SĂ VĂ AJUTE, spuse Blaine şi Eddie gândi: *Mincinos mecanic nenorocit.*

Tonul autosuficient reapăruse în glasul lui Blaine şi Eddie găsi de un oarecare interes faptul că o maşinărie putea

exprima o asemenea varietate de emoţii. Oare Marii Străbuni îl prevăzuseră cu ele sau Blaine îşi crease singur un curcubeu emoţional la un moment dat? O mică frumuseţe dipolară care să-i ţină companie de-a lungul deceniilor şi secolelor?

— VREŢI SĂ PLEC DIN NOU, CA SĂ VĂ PUTEŢI CONSULTA?

— Da, răspunse Roland.

Harta lumină roşu-intens. Eddie se întoarse spre pistolar. Roland îşi luă repede un chip serios, dar înainte de asta Eddie văzu ceva oribil: o expresie scurtă de deznădejde totală. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva pe chipul lui Roland, nici atunci când pistolarul era pe moarte din pricina muşcăturilor de homaroşenii, nici când Eddie ţinea pistolul lui Roland îndreptat spre el, nici chiar atunci când hidosul Gasher îl luase pe Jake prizonier şi dispăruse în Lud cu el.

— Ce facem acum? întrebă Jake. Mai jucăm o tură?

— Cred că asta nu ne-ar ajuta mult, zise Roland. Blaine precis ştie mii de ghicitori – poate milioane – şi asta e rău. Mai rău, *mult* mai rău e că înţelege *mecanismul* ghicitorilor… locul unde trebuie să meargă mintea pentru a le concepe şi a le rezolva.

Se întoarse spre Eddie şi Susannah, care stăteau din nou cu braţele unul pe după celălalt.

— Am dreptate în privinţa asta? îi întrebă. Sunteţi de acord?

— Da, răspunse ea şi Eddie încuviinţă cu fereală. El *nu voia* să fie de acord… însă era.

— Şi atunci? chestionă Jake. Ce *facem,* totuşi, Roland? Adică, trebuie să existe o cale de ieşire… nu?

Minte-l, nenorocitule, îşi trimise Eddie gândul în direcţia lui Roland, care, probabil auzindu-l în minte, făcu tot ce putu. Atinse părul lui Jake cu mâna sa împuţinată şi i-l ciufuli.

— Cred că întotdeauna există un răspuns, Jake. Adevărata întrebare este dacă vom avea sau nu timp să găsim ghicitoarea potrivită. Spunea că-i ia puţin sub nouă ore ca să facă tot traseul…

— Opt ore, patruzeci şi cinci de minute, completă Jake….

Şi asta nu mai înseamnă mult. Suntem pe drum deja de aproape o oră…

— Şi dacă harta aceea arată bine, aproape am ajuns la jumătatea distanţei spre Topeka, rosti Susannah cu o voce pierită. S-ar putea ca amicul nostru mecanic să ne fi minţit cu privire la lungimea traseului. Şi-a dat un mic avantaj.

— Posibil, aprobă Roland.

— Şi atunci, ce facem? repetă Jake.

Roland trase aer în piept, îl ţinu acolo, apoi îl scoase.

— Lăsaţi-mă să joc singur cu el, pentru moment. Îi voi spune cele mai grele ghicitori pe care mi le amintesc din Zilele de Sărbătoare ale tinereţii mele. După aceea, Jake, dacă ne apropiem de punctul… dacă ne apropiem de Topeka cu aceeaşi viteză şi Blaine e în continuare ferm pe poziţie, cred că ar trebui ca tu să-i spui ultimele ghicitori din cartea aceea. Cele mai grele.

Îşi masă distrat obrazul şi se uită la sculptura de gheaţă. Acea copie înfiorătoare a înfăţişării sale se topise acum, devenind ceva de nerecunoscut.

— Eu continui să cred că răspunsul trebuie să fie în carte. Altfel, de ce să fi fost tu atras spre ea înainte să te întorci în lumea aceasta?

— Şi noi? întrebă Susannah. Eu şi cu Eddie ce facem?

— *Gândiţi,* zise Roland. *Gândiţi,* pentru numele taţilor voştri.

— „Nu trag cu mâna mea“, recită Eddie.

Deodată, se simţi departe, un străin pentru sine însuşi. Aşa se simţise când văzuse prima dată praştia şi mai târziu cheia în bucăţile de lemn, aşteptând doar ca el să le elibereze, cioplindu-le… şi, în acelaşi timp, sentimentul de acum nu semăna deloc cu acela.

Roland se uită ciudat la el.

— Da, Eddie, adevăr grăieşti. Un pistolar trage cu mintea. La ce te-ai gândit?

— La nimic.

Ar fi putut spune mai mult, dar atunci, pe nepregătite, o imagine stranie – o *amintire* stranie – interveni: Roland stând

pe vine lângă Jake în timpul uneia dintre opririle lor în drum spre Lund. Amândoi în faţa unei vetre stinse. Roland ţinând din nou una dintre nesfârşitele lui lecţii. Acum era timpul lui Jake. Băiatul cu amnarul, încercând să aţâţe focul. Scânteie după scânteie scăpărând şi stingându-se în întuneric. Şi Roland spusese că se prostea. Că pur şi simplu… ei bine… se prost*ea.*

— Ba nu, zise Eddie. N-a spus deloc asta. Cel puţin, nu i-a spus-o puştiului.

— Eddie?

Susannah. Îngrijorată. Aproape speriată.

Păi, de ce nu-l întrebi pe el *ce a spus, frate?* Aceasta era vocea lui Henry, vocea Ilustrului Narcoman Eminent şi Docent. Prima dată în mult timp. *Întreabă-l, e chiar lângă tine, dă-i drumul şi întreabă-l ce a spus. Nu te mai fâstâci ca un prunc cu scutecul plin.*

Doar că asta era o idee proastă, întrucât nu aşa funcţionau lucrurile în lumea lui Roland. În lumea lui Roland *totul* era o ghicitoare, nu trăgeai cu mâna, ci cu *mintea*, fir-ar mama măsii, cu *mintea,* şi ce-i spuneai cuiva care nu reuşea să aţâţe vreascurile? Ţine piatra mai aproape, desigur, şi exact asta spusese Roland: *Ţine piatra mai aproape şi ţine-o nemişcată.*

Numai că acum nu era vorba despre nimic de felul acesta. Era aproape, da, dar aproape e deja prea departe, cum îi plăcea lui Henry Dean să spună înainte să devină Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent. Lui Eddie, memoria îi dădea puţin rateuri, pentru că Roland îl stânjenise… îl ruşinase… făcuse o glumă pe socoteala sa.

Probabil nu intenţionat, dar… *ceva.* Ceva ce-l făcuse să se simtă aşa cum îl făcea Henry să se simtă mereu, sigur că da, cum altfel s-ar explica prezenţa lui Henry acum, după o absenţă aşa de îndelungată?

Se uitau toţi la el, acum. Chiar şi Ete.

— Dă-i drumul, i se adresă el lui Roland pe un ton niţel tăios. Voia să ne gândim şi noi asta facem. Deja.

El însuşi se gândea atât de intens

(Trag cu mâna mea)

încât aproape că-i luaseră foc creierii, însă refuza să-i spună lunganului aprig şi urât asta.

— Dă-i drumul şi spune-i lui Blaine nişte ghicitori. Fă-ţi partea.

— Cum ţi-e vrerea, Eddie.

Roland se ridică de pe scaunul său, avansă şi puse mâna din nou pe dreptunghiul stacojiu. Harta rutieră reapăru pe dată. Punctul verde se îndepărtase şi mai mult de Rilea, însă lui Eddie îi era clar că monoul redusese semnificativ viteza, fie dând ascultare unui program încorporat, fie pentru că Blaine se distra prea bine ca să se grăbească.

— ESTE PREGĂTIT *KA-TET*-UL TĂU SĂ NE CONTINUĂM CONCURSUL SĂRBĂTORESC DE GHICITORI, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

— Da, Blaine, răspunse Roland şi lui Eddie vocea sa i se păru că suna grea. O vreme, îţi voi spunea doar eu ghicitori. Dacă nu ai vreo obiecţie.

— ÎN CALITATE DE *DINH* ŞI PĂRINTE AL *KA* – *TE*T-ULUI TĂU, AI ACEST DREPT. ESTE VORBA CUMVA DE GHICITORI DE LA ZIUA SĂRBĂTORII?

— Da.

— BUN. (O satisfacţie dezgustătoare în acea voce.) VREAU SĂ MAI AUD DIN ACELEA.

— Prea bine.

Roland inspiră adânc şi începu:

— Alimentează-mă şi voi trăi. Dă-mi de băut şi voi muri. Cine sunt?

— FOCUL.

Fără ezitare. Toată acea autosuficienţă insuportabilă, un ton care spunea *Asta era veche pentru mine când bunică-ta era tânără, mai încearcă o dată! De secole întregi nu m-am distrat mai bine, aşa că încearcă din nou!*

— Trec prin faţa soarelui, Blaine, şi totuşi nu am umbră. Cine sunt?

— VÂNTUL.

Fără ezitare.

— Adevăr grăieşti, sai. Următoarea. Deşi e uşoară ca fulgul,

nimeni n-o poate ţine mult timp.

— RESPIRAŢIA.

Fără ezitare.

Şi totuşi a ezitat *puţin,* gândi Eddie imediat. Jake şi Susannah îl priveau pe Roland cu o concentrare teribilă, cu pumnii încleştaţi, *îndemnându-l* să-i spună lui Blaine ghicitoarea corectă, încuietoarea, cea care să ascundă biletul salvator. El îşi coborî privirea spre mâini, încleştate şi ele, şi le forţă să i se deschidă în poală. Era surprinzător de greu de făcut. De la interval îl auzi pe Roland cum continua să recite ghicitorile din tinereţea sa.

— Răspunde-mi la asta, Blaine: Dacă mă frângi, eu merg totuşi mai departe. Dacă mă poţi atinge, menirea mea s-a împlinit. Dacă mă pierzi, trebuie să mă găseşti degrabă c-un inel. Cine sunt?

Susannah îşi ţinu respiraţia un moment şi, deşi se uita în jos, Eddie ştiu că se gândea la ce se gândea şi el: aceea era o ghicitoare bună, una *a naibii* de bună, poate…

— SUFLETUL OMENESC, răspunse Blaine, tot fără cea mai mică ezitare. GHICITOAREA ACEASTA SE BAZEAZĂ ÎN MARE PARTE PE CONCEPTE POETICE OMENEŞTI; VEZI DE PILDĂ JOHN AVERY, SIRONIA HUNTZ, ONDOLA, WILLIAM BLAKE, JAMES TATE, VERONICA MAYS ŞI ALŢII. REMARCABIL MODUL ÎN CARE FIINŢELE OMENEŞTI SE ÎNALŢĂ PRIN IUBIRE. LUCRUL ACESTA E O CONSTANTĂ DE LA UN NIVEL AL TURNULUI LA URMĂTORUL. CHIAR ŞI ÎN ACESTE ZILE DEGENERATE. CONTINUĂ, ROLAND DE GILEAD.

Susannah îşi recăpătă suflul. Mâinile lui Eddie voiau să se încleşteze din nou, însă el le împiedică. *Ţine piatra mai aproape,* gândi el cu vocea lui Roland. *Ţine piatra mai aproape, pentru numele tatălui tău!*

Şi Monoul Blaine gonea mai departe, spre sud-est, sub Luna Demonului.

II
CASCADA OGARILOR

1

Jake nu ştia cât de uşoare sau de dificile avea Blaine să considere ultimele zece ghicitori din *Ghici ghicitoare ce-i,* însă lui i se păreau destul de grele. Sigur, îşi aminti, el nu era o maşinărie gânditoare care să poată apela la resursele unui banc de computere mare cât un oraş. El nu putea decât să facă o încercare; Dumnezeu urăşte laşii, cum spunea uneori Eddie. Dacă ultimele zece nu-şi atingeau ţinta, avea să încerce ghicitoarea cu Samson a lui Aaron Deepneau *(Din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă* şi aşa mai departe). Dacă nici aceasta nu avea succes, probabil că… la naiba, habar nu avea ce v*a* face, ori măcar cum se va simţi. *Adevărul* e, gândi Jake, *că m-am fript.*

Şi de ce nu? În ultimele aproximativ opt ore, trecuse printr-un vârtej extraordinar de emoţii. Întâi, teroarea de a fi sigur că el şi Ete vor cădea de pe podul în suspensie, aflându-şi sfârşitul în râul Send; de a fi împins prin labirintul dement, care era Lud, de către Gasher; de a trebui să se uite în teribilii ochi verzi ai Omului Tic-Tac şi a răspunde la imposibilele lui întrebări despre timp, nazişti şi natura circuitelor tranzitive. Interogatoriul lui Tic-Tac semănase cu un examen final în Iad.

Apoi euforia de a fi salvat de Roland (şi Ete; fără Ete, aproape sigur acum ar fi fost fript), mirarea privind tot ceea ce văzuseră sub oraş, uimirea stârnită de felul în care Susannah rezolvase ghicitoarea porţii lui Blaine şi ultima goană nebunească de a urca la bordul monoului înainte ca Blaine să elibereze stocurile de gaz paralizant depozitate sub Lud.

După ce supravieţuise tuturor acestor încercări, îl copleşise un soi de certitudine comodă – *sigur* că Roland îl va încuia pe

Blaine, care îşi va respecta atunci partea de învoială şi-i va lăsa să coboare teferi şi nevătămaţi la ultima lui staţie (care se numea Topeka în lumea aceea). După care ei vor găsi Turnul Întunecat şi vor face orice ar fi ceea ce trebuiau să facă, vor îndrepta ce trebuia îndreptat, vor repara ce trebuia reparat. Şi apoi? Apoi aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, desigur. Ca nişte personaje de basm.

Numai că…

Îşi ştiau unul altuia gândurile, spusese Roland; în parte, asta înseamnă *ka-tet,* să împărţi *khef*-ul. Iar ceea ce pătrundea în gândurile lui Jake încă de când Roland ieşise la interval şi începuse să-l încerce pe Blaine cu ghicitori din zilele tinereţii lui era un sentiment al osândei. Şi nu venea doar din direcţia pistolarului; Susannah trimitea acelaşi fel de vibraţie sumbră, albastră-neagră. Doar Eddie n-o emana, iar asta datorită faptului că plecase cu mintea undeva, pe urmele propriilor lui gânduri. Asta putea fi de bine, însă nu exista nicio garanţie şi…

… şi Jake începu să fie iar speriat. Mai rău, se simţea disperat, ca o creatură împinsă tot mai tare în ultimul colţ de un duşman neobosit. Degetele lui se mişcau neîncetat în blana lui Ete şi, când se uită în jos la ele, înţelese un lucru uimitor: mâna în care Ete îşi înfipsese dinţii ca să nu cadă de pe pod nu-l mai durea. Vedea găurile lăsate de colţii bumblerului şi încă avea crustă de sânge în palmă şi la încheietură, dar mâna în sine nu-l mai durea. O îndoi precaut. Simţea o urmă de durere, însă era slabă şi îndepărtată, aproape inexistentă.

— Blaine, ce poate urca pe un horn în jos, dar nu poate coborî pe un horn în sus?

— O UMBRELĂ, răspunse Blaine pe tonul acela de satisfacţie veselă pe care şi Jake începea să-l urască la culme.

— Mulţam-sai, Blaine, încă o dată adevărat e al tău răspuns. Următoarea…

— Roland?

Pistolarul întoarse capul spre Jake şi expresia sa de concentrare se lumină puţin. Nu fu tocmai un zâmbet, însă-n acea direcţie merse, cel puţin, şi Jake fu mulţumit.

— Ce este, Jake?

— Mâna mea. Mă durea ca naiba, iar acum nu mă mai doare!

— BLESTEMĂŢIE, rosti Blaine cu vocea tărăgănată a lui John Wayne. N-AŞ PUTEA ÎNDURA SĂ VĂD UN OGAR SUFERIND AŞA, CU LABA DIN FAŢĂ STRIVITĂ, DARĂMITE UN MIC COWBOY DE ISPRAVĂ CA TINE. AŞA CĂ TE-AM VINDECAT.

— Cum? întrebă Jake.

— UITĂ-TE PE BRAŢUL SCAUNULUI TĂU.

Jake se uită şi văzu o reţea vagă de linii. Semăna puţin cu difuzorul radioului cu tranzistori pe care îl avusese la şapte sau opt ani.

— UN ALT BENEFICIU AL CĂLĂTORIEI LA CLASA BARONIE, urmă Blaine pe vocea lui autosuficientă. Lui Jake îi trecu prin minte că Blaine s-ar fi integrat perfect la Piper School. Primul tocilar dipolar, cu transmisie lentă, din lume. SCANOMANOGRAFUL CU LUPĂ SPECTRALĂ ESTE UN APARAT DE DIAGNOSTICARE CAPABIL TOTODATĂ SĂ ADMINISTREZE PRIMUL AJUTOR, AŞA CUM AM FĂCUT EU PENTRU TINE. ESTE ÎN ACELAŞI TIMP UN SISTEM DE DISTRIBUIRE A SUBSTANŢELOR NUTRITIVE, UN DISPOZITIV DE ÎNREGISTRARE A UNDELOR CEREBRALE, UN ANALIZATOR DE TENSIUNE ŞI UN AMPLIFICATOR DE EMOŢII CARE POATE STIMULA ÎN MOD NATURAL PRODUCŢIA DE ENDORFINE. SCANOMANOGRAFUL ESTE DE ASEMENEA CAPABIL SĂ CREEZE VIZIUNI ŞI HALUCINAŢII FOARTE VEROSIMILE. ŢI-AR PLĂCEA SĂ AI PRIMA EXPERIENŢĂ SEXUALĂ CU O CELEBRĂ ZEIŢĂ A SEXULUI DE LA NIVELUL TĂU AL TURNULUI, JAKE DIN NEW YORK? MARILYN MONROE, POATE, RAQUEL WELCH SAU EDITH BUNKER?

Jake râse. Bănuia că a râde de Blaine putea fi riscant, dar de data aceasta chiar nu se putu abţine.

— Edith Bunker *nu* există, spuse el. E doar un personaj într-un serial TV. Pe actriţă o cheamă, hm, Jean Stapleton. Pe lângă asta, seamănă cu doamna Shaw, care e menajera

noastră. Frumoasă, dar nu… înţelegi, o frumuseţe răpitoare.

O lungă tăcere din partea lui Blaine. Când vocea computerului reveni, o anumită răceală înlocuise tonul ei jovial.

— ÎŢI CER IERTĂCIUNE, JAKE DIN NEW YORK. ÎMI RETRAG TOTODATĂ OFERTA UNEI EXPERIENŢE SEXUALE.

Aşa o să mă-nvăţ minte, gândi Jake, ridicând o mână pentru a-şi ascunde zâmbetul. Cu voce tare (şi pe un ton care spera să fie cuviincios de umil) spuse:

— Nu face nimic, Blaine. Oricum, cred că sunt încă prea mic pentru asta. Susannah şi Roland se priveau reciproc. Susannah nu ştia cine era Edith Bunker – *All in the Family* nu se difuza în când-ul ei – dar bănuia că pricepea, totuşi, esenţa situaţiei.

Jake îi văzu buzele pline formând un cuvânt mut şi trimiţându-l spre pistolar ca un mesaj într-o bulă de săpun:

Greşeală.

Da. Blaine făcuse o greşeală. Mai mult, Jake Chambers, un băiat de unsprezece ani, îl prinsese cu ea. Iar dacă Blaine făcuse una, putea face şi altele. Poate că exista totuşi o speranţă. Jake decise să trateze această posibilitate aşa cum tratase *graf*-ul la River Crossing şi să-şi îngăduie o porţie mică.

2

Roland înclină imperceptibil din cap spre Susannah şi se întoarse în partea din faţă a vagonului, probabil pentru a relua şirul ghicitorilor. Înainte de a putea deschide gura, Jake îşi simţi corpul împins înainte. Era ciudat; nu simţeai nimic atunci când monoul rula constant, dar în clipa când începea să decelereze, ştiai.

— TREBUIE NEAPĂRAT SĂ VEDEŢI CEVA, spuse Blaine.

Părea din nou vesel, numai că Jake nu avea încredere în acel ton; de câteva ori îl auzise pe tatăl lui începând discuţii telefonice în felul acela (de regulă cu vreun subordonat care o ZCD, Zbârcise Ca Dracu') şi până să le încheie, Elmer

Chambers era în picioare, aplecat peste masă ca un om suferind de crampe la stomac şi urlând cât îl ţineau bojocii, cu obrajii roşii ca ridichile şi cu semicercurile de carne de sub ochi purpurii ca o vânătă.

— ORICUM TREBUIE SĂ OPRESC AICI, ÎNTRUCÂT TREBUIE SĂ TREC PE BATERII DIN ACEST PUNCT ŞI ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ TREBUIE SĂ LE ÎNCARC.

Monoraiul se opri cu o zdruncinătură abia sesizabilă. Culoarea se scurse iar din pereţi, care se făcură apoi transparenţi. Susannah icni de teamă şi uimire. Roland se duse în stânga, pipăi peretele vagonului ca să nu lovească cu capul, după care se aplecă înainte cu mâinile pe genunchi şi ochii micşoraţi. Ete reîncepu să latre. Numai Eddie părea indiferent la priveliştea uluitoare pe care le-o oferea sistemul de vizualizare al Vagonului Baroniei. Se uită în jur o dată, cu o mină preocupată şi într-un fel îngândurată, după care coborî ochii înapoi spre mâini. Curios, Jake îl privi scurt, după care îşi întoarse ochii la privelişte.

Erau la jumătatea distanţei deasupra unui abis uriaş şi planau, parcă, în aerul plin de praf selenar. În spatele lor, Jake vedea un râu larg, învolburat. Nu Send, decât dacă râurile, în lumea lui Roland, puteau cumva să curgă în direcţii diferite în locuri diferite ale cursurilor lor (şi Jake nu ştia destule despre Lumea de Mijloc, încât să înlăture complet această posibilitate); pe deasupra, râul nu era calm, ci furios, un torent care se rostogolea violent de pe munţi, ca o fiinţă înfuriată, căutând prilej de sfadă.

Un moment, Jake se uită la copacii care îmbrăcau pantele abrupte de pe malurile acelui râu, observând uşurat că arătau cât de cât normal – genul de brazi pe care te-ai aştepta să-i vezi în munţii din Colorado sau în Wyoming, să spunem – şi atunci privirea îi fu atrasă înapoi la marginea prăpastiei. Acolo, torentul se împrăştia şi cădea într-o cascadă atât de largă şi de adâncă, încât lui Jake i se părea că făcea ca Niagara, unde el fusese cu părinţii (una dintre cele trei vacanţe cu familia pe care şi le aducea aminte; două fuseseră întrerupte de apeluri telefonice de urgenţă din partea Reţelei

tatălui său), să semene cu o cascadă pe care ai putea-o vedea într-un parc de distracţii tematic de mâna a treia. Aerul din semicercul cascadei era încărcat de o negură care ţâşnea de jos în sus şi aducea cu aburul; în el, o jumătate de duzină de curcubeie lunare luminau aidoma unor coliere ţipătoare, înlănţuite. Lui Jake îi aminteau de cercurile suprapuse care formau simbolul olimpic.

Din mijlocul cascadei, poate la şaizeci de metri mai jos de punctul unde râul se vărsa peste margine, se înălţau doi pinteni uriaşi de piatră. Cu toate că Jake nu ştia cum un sculptor (sau o echipă întreagă de sculptori) ar fi putut ajunge acolo jos, i se părea de-a dreptul imposibil să creadă că stânca fusese pur şi simplu erodată în felul acela. Pilonii semănau cu capetele unor uriaşi câini care mârâiau.

Cascada Ogarilor, îşi spuse în gând. Mai era o singură oprire după aceasta – Dasherville – şi urma Topeka. Ultima staţie. Toată lumea jos.

— UN MOMENT, spuse Blaine. TREBUIE SĂ AJUSTEZ VOLUMUL CA SĂ VĂ PUTEŢI BUCURA DE ÎNTREGUL EFECT.

Se auzi, scurt, un hârâit şoptit – ca dresul unui gât mecanic – şi fură atacaţi de un vuiet necuprins. Era al apei – un miliard de litri pe minut, din câte ştia Jake – revărsându-se peste buza prăpastiei şi căzând poate şaizeci de metri în bazinul adânc de stâncă de la baza cascadei. Fuioare de ceaţă pluteau pe lângă chipurile oarbe ale câinilor proeminenţi, ca aburul ieşit din supapele iadului. Nivelul sonor urca mereu. Acum, lui Jake îi vibra tot capul din pricina lui şi, când îşi acoperi urechile cu palmele, îi văzu pe Roland, Eddie şi Susannah făcând la fel. Ete lătra, însă Jake nu-l auzea. Susannah mişca iarăşi din buze şi el, iarăşi, putu citi cuvintele – *Termină, Blaine, termină!* – dar nu le auzi mai mult decât putea auzi lătratul lui Ete, deşi era convins că Susannah striga din răsputeri.

Şi totuşi, Blaine ridică volumul cascadei până când Jake îşi simţi ochii mişcându-se în orbite şi fu sigur că urechile îi vor exploda precum două difuzoare supuse la prea multe chinuri.

Apoi se termină. Erau în continuare deasupra hăului neguros, curcubeiele lunare încă se învârteau încet, ca într-un

vis, înaintea cortinei de apă ce cădea fără încetare, chipurile de piatră ude şi brutale ale câinilor-gardieni continuau să iasă semeţ din torent, însă tunetul acela apocaliptic încetase.

Un moment, Jake se gândi că lucrul de care se temuse avusese loc, că asurzise. După care îşi dădu seama că-l putea auzi pe Ete, încă lătrând, şi pe Susannah plângând. La început, aceste sunete părură distante şi slabe, ca şi când urechile lui ar fi fost pline cu firimituri de biscuiţi, dar începură treptat să se clarifice.

Eddie îşi petrecu braţele pe după umerii lui Susannah şi se uită spre harta rutieră.

— Bravo, Blaine.

— MĂ GÂNDEAM DOAR CĂ V-AR PLĂCEA SĂ AUZIŢI CASCADA LA VOLUM MAXIM, spuse Blaine. Vocea lui răsunătoare părea amuzată şi rănită în acelaşi timp. MĂ GÂNDEAM CĂ V-AR PUTEA AJUTA SĂ-MI UITAŢI REGRETABILA GREŞEALĂ LEGATĂ DE EDITH BUNKER.

Eu sunt de vină, gândi Jake. O *fi Blaine doar o maşină, şi încă una cu tendinţe sinucigaşe, însă tot nu-i place să se râdă pe seama lui.*

Se aşeză lângă Susannah şi o cuprinse şi el in braţe. Încă mai auzea Cascada Ogarilor, deşi sunetul era îndepărtat acum.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Roland. Cum îţi schimbi bateriile?

— VEI VEDEA ÎN SCURT TIMP, PISTOLARULE. PÂNĂ ATUNCI, ÎNCEARCĂ-MI PUTERILE CU O GHICITOARE.

— Prea bine, Blaine. Iată una născocită de Cort, una care i-a încurcat pe mulţi.

— AŞTEPT SĂ O AUD, CU MARE INTERES.

Roland, pregetând poate pentru a-şi aduna gândurile, ridică ochii spre locul unde fusese plafonul vagonului şi unde, acum, nu era decât o pătură de stele întinsă peste cerul negru (Jake le identifică pe Aton şi Lydia – Stea Bătrână şi Mamă Bătrână – şi, deşi părea ciudat, îl linişti să le vadă încă aruncându-şi priviri aprige de acolo, de unde le ştia el). Apoi pistolarul se întoarse spre dreptunghiul luminat care reprezenta pentru ei chipul lui Blaine.

— „Suntem mici şi drăgălaşe; avem trăsături poznaşe. Prima e-n cuvântul mamă; alta e-n cuvântul temă. Cealaltă o vezi în vin, iar a patra dă un ordin. Pe a cincea de-o urmezi, toată viaţa ai s-o vezi. Cine suntem?”

— A, E, I, O, U, răspunse Blaine. VOCALELE DIN LIMBA NOBILĂ. Tot fără ezitare, nici cât negru sub unghie. Ci doar vocea aceea superioară, care cu greu se stăpânea să nu râdă; vocea unui băieţel nemilos care se uită la gândaci cum aleargă pe plita încinsă a unei sobe. DAR GHICITOAREA ASTA N-A NĂSCOCIT-O ÎNVĂŢĂTORUL TĂU, ROLAND DE GILEAD; EU O ŞTIU DE LA JONATHAN SWIFT DIN LONDRA – UN ORAŞ DIN LUMEA DIN CARE VIN PRIETENII TĂI.

— Mulţam-sai, rosti Roland şi *sai* sună ca un suspin. Adevărat e al tău răspuns, Blaine, şi fără-ndoială adevărat e şi ce crezi tu despre originea ghicitorii. Cort ştia de existenţa altor lumi, asta bănuiam de mult. Cred că a stat la palavre cu *manni* care locuiau în afara oraşului.

— PUŢIN ÎMI PASĂ MIE DE *MANNI,* ROLAND DE GILEAD. AU FOST ÎNTOTDEAUNA O SECTĂ DE NEROZI. ÎNCEARCĂ-MĂ CU ALTĂ GHICITOARE.

— Prea bine. Ce are…

— STAI, STAI. FORŢA GRINZII CREŞTE. NU VĂ UITAŢI DIRECT LA OGARI, INTERESANŢII MEI NOI PRIETENI! ŞI OCROTIŢI-VĂ OCHH!

Jake îşi luă privirea de la colosalele sculpturi în stâncă care ieşeau din apele cascadei, dar nu reuşi să ridice mâna la timp. În câmpul periferic văzu acele capete fără trăsături căpătând deodată ochi ce străluceau într-un albastru-intens. Din ei ţâşniră fulgere zimţate, care se îndreptară spre monorai. Atunci, Jake se trezi pe covorul Vagonului Baroniei, cu palmele adânc înfipte în ochii închişi şi auzind tânguitul lui Ete cu o ureche ce-i ţiuia uşor. Peste Ete, auzea pârâitul curentului electric în timp ce înconjura violent monoul.

Când Jake redeschise ochii, Cascada Ogarilor dispăruse; Blaine opacizase vagonul. Încă mai auzea sunetul, totuşi – o cascadă de electricitate, o forţă extrasă cumva din Grindă şi aruncată prin ochii capetelor de piatră. Blaine se alimenta cu

ea, cine ştie cum. *Când vom merge mai departe,* gândi Jake, *el va funcţiona cu baterii. Atunci, Lud chiar va fi rămas în urma noastră. Definitiv.*

— Blaine, spuse Roland. Cum e stocată puterea Grinzii în locul acela? Ce o face să iasă prin ochii dulăilor ălora de piatră? Cum o foloseşti tu?

Tăcere din partea lui Blaine.

— Şi cine i-a cioplit? întrebă Eddie. Marii Străbuni? Nu ei, nu-i aşa? Au fost oameni chiar şi înainte de ei. Sau… *Erau* oameni?

Din nou, tăcere din partea lui Blaine. Şi poate că asta era bine. Jake nu era sigur cât de mult voia să ştie despre Cascada Ogarilor sau despre ce se întâmpla în spatele ei. Mai fusese în partea întunecată a lumii lui Roland şi văzuse destul ca să ştie că cele mai multe lucruri care creşteau acolo nu erau nici bune, nici paşnice.

— Mai bine să nu-l întrebaţi pe el, se scurse peste el vocea Micului Blaine. Mai sigur.

— Nu-i pune întrebări copilăreşti, n-are să joace jocuri prosteşti, grăi Eddie.

Expresia aceea distantă şi visătoare îi reapăruse pe faţă şi, când Susannah îi rosti numele, tânărul păru să nu audă.

3

Roland se aşeză vizavi de Jake şi, încet, îşi masă cu mâna dreaptă obrazul drept ţepos, un gest inconştient la care apela, după toate aparenţele, doar când se simţea obosit sau nehotărât.

— Am cam terminat ghicitorile, zise el.

Speriat, Jake întoarse privirea spre el. Pistolarul îi spusese computerului cincizeci sau chiar mai multe, şi Jake bănuia că asta însemna mult, când trebuia să-ţi storci mintea fără pregătire, dar când te gândeai că ghicitorile erau atât de apreciate în locul în care crescuse Roland…

Pistolarul păru să citească o parte din aceste gânduri pe chipul lui Jake, întrucât un zâmbet subţire, amar, îi atinse colţurile gurii, şi încuviinţă ca şi când băiatul ar fi vorbit cu

voce tare.

— Nici eu nu înţeleg. Dacă m-ai fi întrebat ieri sau alaltăieri, ţi-aş fi spus că am cel puţin o mie de ghicitori depozitate în tomberonul pe care îl ţin în spatele minţii. Poate chiar două mii. Totuşi…

Ridică un umăr a neştiinţă, clătină din cap şi îşi frecă iarăşi obrazul cu palma.

— Nu-i ca şi când le-aş fi uitat. E ca şi când n-ar fi fost niciodată acolo. Ce se întâmplă restului lumii mi se întâmplă şi mie, presupun.

— Mergi mai departe, spuse Susannah şi se uită la Roland cu o expresie de milă pe care pistolarul o putu îndura doar o secundă sau două; era ca şi când privirea ei l-ar fi ars. Ca toate celelalte lucruri de aici, urmă ea.

— Da, mă tem că aşa e. Se uită la Jake, cu buzele strânse, cu ochii ageri. Vei fi pregătit cu ghicitorile din cartea ta, când te voi numi?

— Da.

— Bun. Şi fii brav. N-am terminat încă.

Afară, pârâitul slab de electricitate se opri.

— MI-AM ALIMENTAT BATERIILE ŞI TOTUL E ÎN REGULĂ, anunţă Blaine.

— Minunat, rosti Susannah pe un ton sec.

— Nat! aprobă Ete, surprinzând perfect tonul sarcastic al femeii.

— AM DE ÎNDEPLINIT O SERIE DE FUNCŢII DE REGLAJ. ÎN CEA MAI MARE PARTE SUNT AUTOMATE ŞI VA DURA ÎN JUR DE PATRUZECI DE MINUTE. CÂT SE VOR DESFĂŞURA ACEASTĂ OPERAŢIUNE ŞI CONTROALELE AFERENTE, NOI NE PUTEM CONTINUA CONCURSUL. ÎMI PLACE FOARTE MULT CUM DECURGE.

— E ca atunci când trebuie să comuţi de la electricitate la diesel în trenul spre Boston, spuse Eddie, încă vorbind ca şi când n-ar fi fost întru totul prezent. La Hartford sau New Haven sau la vreo altă localitate în care nimeni zdravăn la minte nu şi-ar dori să locuiască.

— Eddie? întrebă Susannah. Ce crezi că…

Roland o atinse pe umăr şi clătină din cap.

— LĂSAŢI-L PE EDDIE DIN NEW YORK, zise Blaine pe vocea sa expansivă, de distracţie supremă.

— Aşa-i, făcu Eddie. Lăsaţi-l pe Eddie din New York.

— EL NU ŞTIE NICIO GHICITOARE BUNĂ. DAR TU ŞTII MULTE, ROLAND DE GILEAD. ÎNCEARCĂ-MĂ CU ÎNCĂ UNA.

Şi, când Roland se supuse, Jake se gândi la eseul său final. *Blaine e hain*, scrisese în el. *Blaine e hain şi ăsta e adevărul.* Într-adevăr, ăsta era adevărul.

Durul adevăr.

Peste ceva mai mult de o jumătate de oră, Monoul Blaine se puse iar în mişcare.

4

Crispată şi fascinată, Susannah urmări cum punctul pâlpâitor se apropie de Dasherville, trecu de el şi porni pe ultimul segment de drum spre destinaţie. Mişcarea punctului spunea că Blaine înainta mai încet acum, că trecuse pe baterii, iar ei i se părea că lumina în Vagonul Baroniei era puţin mai slabă, însă nu credea că asta va avea vreo importanţă, până la urmă. Blaine putea ajunge la Topeka, punctul terminus, cu o viteză de o mie de kilometri la oră în loc de o mie trei sute, însă ultimul lui grup de pasageri tot avea să fie făcut chiseliţă.

Şi Roland încetinea, scotocind din ce în ce mai adânc în tomberonul său mental în căutarea ghicitorilor. Şi *totuşi* le găsea, refuzând să pună armele jos. Ca întotdeauna. De când începuse să o înveţe să tragă cu pistolul, Susannah simţise o dragoste reţinută faţă de Roland de Gilead, un sentiment ca un amestec de admiraţie, teamă şi milă. Considera că nu-i va plăcea niciodată de el (şi că Detta Walker îl va urî pe veci pentru felul în care o subjugase şi o scosese, în zbateri, la lumină), însă dragostea ei era, chiar şi aşa, puternică. În definitiv, el salvase viaţa şi sufletul lui Eddie Dean; îl salvase pe iubitul ei. Măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva, era obligată să-l iubească. ÎI iubea însă chiar mai mult, bănuia,

pentru îndârjirea lui, pentru că *niciodată* nu se dădea bătut. Cuvântul *abandon* nu părea a face parte din vocabularul său, nici atunci când era descurajat… aşa cum era acum, atât de evident.

— Blaine, unde poţi găsi drumuri fără căruţe, păduri fără copaci, oraşe fără case?

— PE O HARTĂ.

— Adevăr grăieşti, sai. Următoarea. Am o sută de picioare, dar nu pot sta pe ele, am gât lung, dar n-am şi cap şi-nghit viaţa menajerei. Cine sunt?

— MĂTURA, PISTOLARULE. O ALTĂ VARIANTĂ SE ÎNCHEIE „ŞI *UŞUREZ* VIAŢA MENAJEREI". A TA-MI PLACE MAI MULT.

Roland ignoră replica.

— Nu poate fi văzut, nu poate fi simţit, nu poate fi auzit, nu poate fi mirosit. Stă în spatele stelelor şi sub dealuri. Pune capăt vieţii şi taie buna dispoziţie. Ce este, Blaine?

— ÎNTUNERICUL.

— Mulţam-sai, adevărat grăit-ai.

Mâna lui dreaptă, împuţinată, îi alunecă pe obrazul drept în sus – vechiul gest de nervozitate – şi scrâşnetul abia perceptibil produs de bătăturile degetelor lui o făcu pe Susannah să se cutremure. Jake şedea cu picioarele încrucişate pe jos, uitându-se la pistolar cu un soi de intensitate feroce.

— N-are mâini şi totuşi bate, bate-ntruna zi şi noapte, şade oriunde l-ai pune, de-l priveşti, timpul ţi-l spune! Ce este, Blaine?

— CEASUL.

— La naiba, şopti Jake, strângând din buze.

Susannah întoarse ochii spre Eddie şi simţi un junghi trecător de iritare. Tânărul părea să-şi fi pierdut interesul pentru tot ce se întâmpla – se „debranşase", folosind straniul lui limbaj al anilor '80. Se gândi să-i tragă un cot în coaste, să-l trezească niţel, apoi şi-l aminti pe Roland clătinând din cap spre ea şi n-o făcu. N-ai fi spus că se gândea, nu după expresia goală a chipului său, dar poate că asta făcea.

Dacă da, n-ar fi rău să te grăbeşti puţin, scumpule, îşi zise ea.

Punctul de pe harta rutieră era încă mai aproape de Dasherville decât de Topeka, însă avea să ajungă la jumătatea distanţei cam în următorul sfert de oră.

Iar meciul continua neabătut, Roland servind întrebări şi Blaine răspunzându-i din scurt, pe deasupra plasei, jos, mingi imposibil de respins.

Ce clădeşte castele, prăbuşeşte munţi, pe unii-i orbeşte, iar pe alţii-i face să vadă? NISIPUL.

Mulţam-sai.

Ce trăieşte iarna, moare vara şi creşte cu rădăcina în sus? UN ŢURŢURE.

Blaine, adevărat grăit-ai.

Stă în apă pân' la brâu şi te trece peste râu. PODUL.

Mulţam-sai.

O paradă aparent nesfârşită de ghicitori trecu pe lângă ea, una după alta, până când ea pierdu complet sensul lor jucăuş şi haios. Oare aşa să fi fost şi-n zilele tinereţii lui Roland, se întrebă, în timpul concursurilor de ghicitori organizate cu ocazia Pământului Larg şi a Pământului Plin, când el şi prietenii lui (deşi ea bănuia că nu *toţi* îi fuseseră prieteni, nu, nici poveste) se luptau pentru gâscă de Ziua Sărbătorii? Presupunea că răspunsul era afirmativ. Câştigător probabil că era cel care reuşea să rămână în formă cel mai mult timp, să-şi păstreze cumva sărmanul creier oxigenat.

Dezarmant era modul în care Blaine venea cu răspunsul atât de al naibii d*e prompt* de fiecare dată. Oricât de dificilă i s-ar fi părut ei ghicitoarea, Blaine o întorcea numaidecât în jumătatea lor de teren, *ka-slam.*

— Blaine, ce are ochi şi tot nu vede?

— EXISTĂ PATRU RĂSPUNSURI, replică Blaine. ACELE, CICLOANELE, CARTOFII ŞI ÎNDRĂGOSTIŢII.

— Mulţam-sai, Blaine, adevărat…

— ASCULTĂ, ROLAND DE GILEAD. ASCULTAŢI, *KA-TET*.

Roland tăcu pe dată, mijind din ochi, cu capul uşor lăsat pe o parte.

— ÎN SCURT TIMP ÎMI VEŢI AUZI MOTOARELE INTRÂND ÎN VITEZĂ SUPERIOARĂ, spuse Blaine. NE AFLĂM ACUM LA

APROXIMATIV ŞAIZECI DE MINUTE DE TOPEKA. ÎN ACEST PUNCT…

— Dacă suntem pe drum de şapte ore sau mai mult, să-mi spui cuţu', făcu Jake.

Susannah se uită în jur cu teamă, aşteptându-se la un nou mic act de cruzime ca răspuns la sarcasmul băiatului, dar Blaine nu făcu decât să chicotească. Când vorbi din nou, o făcu din nou cu vocea lui Humphrey Bogart.

— TIMPUL CURGE ALTFEL AICI, SCUMPO. TREBUIE SĂ ŞTII ASTA DE ACUM. DAR NU TE ÎNGRIJORA: LUCRURILE FUNDAMENTALE ÎŞI REIAU LOCUL ODATĂ CU TRECEREA TIMPULUI. V-AŞ MINŢI EU?

— Da, murmură Jake.

Remarca aceasta, aparent, îi gâdilă lui Blaine coarda umorului, întrucât începu să râdă din nou – râsul acela dement, mecanic, care o ducea pe Susannah cu gândul la atracţiile din parcurile de distracţie mizerabile sau la bâlciurile de pe marginea drumului. Când lumina începu să pulseze sincron cu râsul, ea închise ochii şi îşi acoperi urechile cu palmele.

— Încetează, Blaine! încetează!

— CER IERTARE, DOAMNĂ, tărăgănă vocea lui Jimmy Stewart. PARE TARE RĂU DACĂ V-AM AFECTAT URECHILE CU ACCESU' MEU DE HILARITATE.

— Afectează pe mă-ta, ia de aici, zise Jake şi ridică degetul mijlociu spre harta rutieră.

Susannah se aşteptă ca Eddie să râdă – puteai fi sigur că se va amuza de un gest vulgar în orice moment din zi sau noapte, credea ea – însă tânărul rămase în continuare cu privirea în poală, cu fruntea încreţită, cu ochii goi, cu gura atârnând uşor întredeschisă. Semăna puţin prea tare cu prostul satului, gândi Susannah, şi trebui din nou să se reţină de la a-i trage un cot în coaste pentru a-i alunga mina aceea tâmpă de pe faţă. Nu avea să se mai poată reţine mult timp; dacă urmau să moară la capătul traseului lui Blaine, voia să aibă braţele lui Eddie în jurul ei în acel moment, ochii lui Eddie asupra ei, mintea lui Eddie pe o undă cu a sa.

Pentru moment însă, era mai bine să-l lase în pace.

— ÎN ACEST PUNCT, reluă Blaine cu vocea lui normală, AM DE GAND SĂ ÎNCEP CEEA CE EU CONSIDER A FI CURSA MEA KAMIKAZE. ACEASTA-MI VA GOLI REPEDE BATERIILE, ÎNSĂ CRED CĂ A TRECUT TIMPUL CONSERVĂRII, VOI NU? VOI AJUNGE LA OPRITOARELE FIXE DE LA CAPĂTUL LINIEI CU O VITEZĂ DE PESTE O MIE PATRU SUTE DE KILOMETRI LA ORĂ – CINCI SUTE TREIZECI DE ROŢI, MAI EXACT. PA ŞI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAŢI SĂ-MI SCRIEŢI. VĂ SPUN ASTA ÎN SPIRITUL FAIRPLAY-ULUI, INTERESANŢII MEI NOI PRIETENI. DACĂ V-AŢI PĂSTRAT CELE MAI BUNE GHICITORI PENTRU LA URMĂ, POATE N-AR FI RĂU SĂ MI LE SPUNEŢI ACUM.

Inconfundabila lăcomie din vocea lui Blaine – dorinţa lui nedisimulată de a auzi şi rezolva cele mai bune ghicitori înainte să-i omoare – o făcu pe Susannah să se simtă obosită şi bătrână.

— Nici aşa s-ar putea să nu am timp să-ţi spun toate ghicitorile mele *cele mai bune,* rosti Roland pe un ton normal, nepăsător. Şi ar fi păcat de asta, nu?

Urmă o pauză – scurtă, însă o ezitare mai vădită decât tot ce acordase computerul oricărei ghicitori a lui Roland – şi apoi Blane chicoti. Susannah urî sunetul râsului lui dement, dar era o nuanţă cinică în chicotul acela, care o înfioră şi mai tare. Poate pentru că era aproape lucidă.

— BRAVO, PISTOLARULE. LĂUDABIL EFORT. DAR TU NU EŞTI ŞEHEREZADA, ŞI NICI NU AVEM O MIE ŞI UNA DE NOPŢI ÎN CARE SĂ STĂM LA PALAVRE.

— Nu înţeleg ce spui, n-am auzit de Şeherezada asta.

— NU CONTEAZĂ. TE POATE INFORMA SUSANNAH, DACĂ VREI MUSAI SĂ AFLI. POATE CHIAR ŞI EDDIE. IDEEA, ROLAND, ESTE CĂ NU MĂ VOI LĂSA ADEMENIT DE PROMISIUNEA MAI MULTOR GHICITORI. CONCURĂM PENTRU GÂSCĂ. ODATĂ AJUNŞI LA TOPEKA, PE ACEASTA O VA PRIMI CINEVA, ÎNTR-UN FEL SAU ALTUL. ÎNŢELEGI CE SPUN?

Din nou, mâna împuţinată a pistolarului urcă la obraz; din

nou, Susannah auzi hârşâitul slab al degetelor pe ţepii sârmoşi ai bărbii lui.

— Jucăm pe bune. Nimeni nu dă înapoi.

— CORECT. NIMENI NU DĂ ÎNAPOI.

— Foarte bine, Blaine, jucăm pe bune şi nimeni nu dă înapoi. Uite-o pe următoarea.

— CA DE OBICEI, O AŞTEPT CU PLĂCERE.

Roland se uită în jos la Jake.

— Fii pregătit cu ale tale, Jake; eu aproape că mi le-am epuizat pe ale mele.

Jake aprobă din cap.

Sub ei, motoarele cu transmisie lentă ale monoului continuau să accelereze – acel vup-vup-vup pe care Susannah nu atât îl auzea, cât îl simţea în articulaţiile maxilarului, în golurile tâmplelor, în punctele de puls ale încheieturilor de la mână.

Nu se va întâmpla decât dacă-n cartea lui Jake nu se găseşte una încuietoare, gândi ea. *Roland nu-l poate birui pe Blaine, şi cred că el o ştie. Cred că o ştia şi acum o oră.*

— Blaine, mă produc o dată pe minut, de două ori în fiecare clipă, dar nici măcar o dată la o sută de mii de ani. Cine sunt?

Şi aşa concursul avea să continue, îşi dădu seama Susannah, Roland punând întrebări şi Blaine răspunzând cu tot mai teribila lui lipsă de ezitare, ca un zeu atoatevăzător şi atoateştiutor. Susannah stătu cu mâinile reci strânse în poală şi privi punctul luminos cum se apropia de Topeka, locul unde toate serviciile feroviare ajungeau la capăt, locul unde cărarea *ka-tet*-ului lor avea să se termine în poiană. Se gândi la Ogarii de la Cascadă, la cum aceştia ieşeau din spuma furioasă şi ceaţa apei sub cerul întunecat, presărat cu stele; se gândi la ochii lor.

La ochii lor de un albastru electric.

III
GÂSCĂ DE ZIUA SĂRBĂTORII

1

Eddie Dean – care nu ştia că Roland îi spunea uneori în gând *ka mai,* tontul *ka*-ului – auzi totul şi nu auzi nimic; văzu totul şi nu văzu nimic. Singurul lucru care îl afectă cât de cât, odată concursul de ghicitori început, fu focul care ţâşni din ochii de piatră ai Ogarilor; când ridică mâna pentru a-şi proteja ochii de lumina acelor fulgere în lanţ, se gândi la Portalul Grinzii din Poiana Ursului, la felul în care îşi lipise urechea de el şi auzise huruit îndepărtat de maşinării.

Privind ochii Ogarilor luminându-se, ascultând cum Blaine trăgea acel curent în bateriile sale, alimentându-se pentru ultima porţiune de drum prin Lumea de Mijloc, Eddie gândise: *Nu e tăcere* chiar *deplină pe culoarele morţilor şi în încăperile ruinate. Şi acum funcţionează unele dintre lucrurile rămase de la Străbuni. Şi tocmai asta e partea îngrozitoare, nu crezi? Da. Exact asta e oroarea.*

Eddie mai fusese alături de prietenii lui puţin timp după aceea, mental şi totodată fizic, dar apoi recăzuse iar în propriile-i gânduri. *Eddie e-n tranză,* ar fi stâlcit Henry. *Lăsaţi-l în pace.*

Imaginea lui Jake frecând cremenea cu bucata de oţel nu înceta să vină iar şi iar; îşi îngăduia să stăruie asupra ei o secundă sau două, ca o albină aterizând pe o floare dulce, şi se îndepărta din nou. Pentru că nu amintirea aceea şi-o dorea el; aceea era doar calea de intrare în ceea ce-şi dorea, o altă uşă precum cele de pe malul Mării Vestului, sau cea pe care o scrijelise în pământ, în cercul vorbelor, înainte să-l aducă pe Jake… numai că această uşă era în mintea sa. Ce voia el se afla îndărătul ei; ce făcea el era, într-un fel… ei bine… să forţeze încuietoarea.

Era în tranză, pe limba lui Henry.

Fratele lui irosise cea mai mare parte a timpului umilindu-l pe Eddie – pentru că Henry se temea de el şi era invidios pe el, ajunsese Eddie să înţeleagă – însă îşi amintea o zi când Henry îl uimise spunând ceva frumos. *Mai mult* decât frumos, de fapt: năucitor.

Stăteau mai mulţi pe aleea din spatele lui Dahlie's, unii mâncând Popsicles şi Hoodsie Rockets, alţii fumând ţigări Kent dintr-un pachet pe care Jimmie Polino – Jimmie Polio îi spuneau toţi, pentru că avea defectul acela numit picior strâmb – îl şterpelise din sertarul scrinului mamei lui. Henry, cât se poate de previzibil, se număra printre cei care fumau.

Gaşca din care făcea parte Henry (şi din care Eddie, ca frate mai mic al lui, făcea şi el parte) avea un mod propriu de exprimare; argoul micului lor *ka-tet* jigărit. În gaşca lui Henry, niciodată nu băteai pe cineva, ci îl *băgai în service la reparaţii.* Niciodată nu te giugiuleai cu o fată, ci *i-o trăgeai boarfei până plângea.* Niciodată nu te drogai, ci *o muşcai pe orbită.* Şi niciodată nu te încăierai cu altă gaşcă, ci *te băgai căcătoare.*

În ziua aceea se discuta despre persoana pe care ai vrea s-o ai lângă tine dacă te băgai într-o căcătoare. Jimmi Polio (el avea primul dreptul la cuvânt pentru că el adusese ţigările, pe care băieţaşii lui Henry le numeau *cuie de coşciug)* îl alese pe Skipper Brannigan, întrucât, spunea el, Skipper nu se temea de nimeni. Odată, spunea Jimmie, lui Skipper îi sărise muştarul pe un profesor – la o seară dansantă de vineri era asta – şi-l bătuse de nu se mai văzuse. ÎI băgase pe *CĂCATUL ĂLA DE SUPRAVEGHETOR* în service la reparaţii, dacă le venea să creadă. Ăsta era hoavărul lui, Skipper Brannigan.

Toţi ascultară acestea cu solemnitate, încuviinţând în timp ce-şi mâncau batoanele Rocket, îşi sugeau acadelele Popsicle sau îşi fumau Kenturile. Toţi ştiau că Skipper Brannigan era un fătălău de nota zece şi că Jimmie scotea căcat pe gură, dar nimeni nu-l contrazise. Hristoase, nici vorbă. Dacă nu se prefăceau că cred în balivernele lui Jimmie Polio, nimeni nu avea să se prefacă a crede în ale lor.

Tommy Fredericks îl alese pe John Parelli. Georgie Pratt

merse pe mâna lui Csaba Drabnik, cunoscut şi ca Unguru' Nebun. Frank Duganelli îl nominaliză pe Larry Mccain, deşi Larry era închis la Centrul pentru Minori; Larry era *tata lor,* spunea Frank.

Şi atunci îi veni rândul lui Henry Dean, care acordă problemei greutatea pe care o merita, cumpănind, apoi îşi puse braţul pe după umerii frăţiorului lui surprins. *Eddie,* spuse. *Frate-mio. El e omu*

Toţi se uitaseră la el, sideraţi – şi niciunul nu era mai siderat ca Eddie. Maxilarul îi căzuse aproape până la catarama curelei. Şi atunci, Jimmie Polio zisese: *Haide, Henry, termină cu căcaturile. Asta-i o chestie serioasă. Cine ai vrea să-ţi păzească spatele dac-ar fi se împută lucrurile?*

Da' sunt *serios,* replicase Henry.

De ce Eddie? întrebase Georgie Pratt, dând glas întrebării din mintea lui Eddie însuşi. *N-ar fi-n stare să spargă nici măcar o nucă. Nici dacă nuc-ar fi deja* spartă. *Ş-atunci de ce dracu'?*

Henry a mai stat puţin pe gânduri – nu fiindcă n-ar fi ştiut de ce, era Eddie convins, ci pentru că trebuia să se gândească la felul în care să formuleze motivaţia. Apoi a spus: *Pentru c-atunci când Eddie e dracului în tranză, l-ar putea convinge pe dracu' să-şi dea singur foc.*

Imaginea lui Jake se întoarse, o amintire călcând pe alta. Jake frecând oţelul pe cremene, trimiţând scântei în vreascurile din vatra lor, scântei care se stingeau înainte să poată aţâţa focul.

L-ar putea convinge pe dracu' să-şi dea singur foc.

Ţine piatra mai aproape, spuse Roland şi atunci apăru o a treia amintire, una cu Roland la uşa peste care dăduseră la capătul plajei, Roland arzând de febră, aproape de moarte, tremurând, tuşind, cu ochii lui de bombardier aţintiţi asupra lui Eddie, Roland spunând: *Vino puţin mai aproape, Eddie… vino puţin mai aproape, pentru numele tatălui tău!*

Pentru că voia să pună mâna pe mine, gândi Eddie. Vag, aproape ca şi când ar fi venit pe una dintre uşile acelea magice dintr-o altă lume, îl auzi pe Blaine spunându-le că a început runda finală; dacă şi-au ţinut cele mai bune ghicitori

pentru la urmă, acum era timpul să le dea glas. Mai aveau o oră.

O oră! Doar o oră!

Mintea lui încercă să se fixeze pe asta şi Eddie îi dădu un ghiont. Ceva se întâmpla înăuntrul său (cel puţin, el se ruga să fie aşa), un joc disperat al asocierilor, şi nu-şi putea lăsa mintea să se blocheze la termene-limită şi urmări şi toate căcaturile astea; dacă o lăsa, pierdea orice şansă. Era, într-un fel, ca atunci când vedeai ceva într-o bucată de lemn, ceva ce puteai aduce pe lume cioplind – un arc, o praştie, poate o cheie care să deschidă o uşă inimaginabilă. Nu te puteai uita prea mult, totuşi, cel puţin la început. O pierdeai, dacă te uitai. Era aproape ca şi când ar fi trebuit să ciopleşti întors cu spatele.

Simţea motoarele lui Blaine accelerând sub el. Cu ochiul minţii văzu cremenea scăpărând în contact cu oţelul şi cu urechea minţii îl auzi pe Roland spunându-i lui Jake să ţină piatra aproape. *Şi n-o* lovi *cu fierul, Jake, ci abia* atinge-o.

De ce sunt aici? Dacă nu asta vreau, de ce se tot întoarce mintea mea la locul ăsta?

Pentru că mai aproape de atât nu pot ajunge fără a avea de suferit. Doar o suferinţă de intensitate medie, la drept vorbind, însă asta m-a dus cu gândul la Henry. La felul în care îl umilea Henry.

Henry a spus că l-ai putea convinge pe dracu' să-şi dea singur foc.

Da. Întotdeauna l-am iubit pentru asta. A fost nemaipomenit.

Şi acum Eddie îl văzu pe Roland împingând mâinile lui Jake (într-una ţinea cremenea şi-n cealaltă fierul) mai aproape de vreascuri. Jake era emoţionat. Eddie vedea clar asta; şi Roland o văzuse. Şi pentru a-l linişti, pentru a-i lua gândul de la responsabilitatea aprinderii focului, Roland…

I-a spus puştiului o ghicitoare.

Eddie Dean suflă în gaura cheii memoriei sale şi, de data aceasta, tamburii se învârtiră.

2

Punctul verde se apropia de Topeka şi, pentru prima dată, Jake simţi o vibraţie… ca şi când şina de sub ei s-ar fi uzat atât de tare, încât egalizatorii lui Blaine nu mai puteau face complet faţă problemei. Odată cu senzaţia de vibraţie veni, în cele din urmă, senzaţia vitezei. Pereţii şi plafonul Vagonului Baroniei erau în continuare opaci, dar Jake descoperi că nu era nevoie să vadă peisajul trecând pe lângă ei ca să-şi poată imagina. Blaine rula acum cu viteză maximă, împrăştiind în urmă ultimul său bum sonic peste ţinuturile pustii, către locul unde Lumea de Mijloc se sfârşea, şi Jake descoperi că-i era uşor să-şi imagineze şi opritoarele fixe de la capătul monoraiului. Aveau să fie vopsiţi în dungi diagonale galbene şi negre. Îi era imposibil să spună de unde ştia asta, dar o ştia.

— DOUĂZECI ŞI CINCI DE MINUTE, zise Blaine afabil. VREI SĂ MĂ MAI PUI O DATĂ LA ÎNCERCARE, PISTOLARULE?

— Cred că nu, Blaine. Roland părea istovit. Am terminat cu tine; m-ai înfrânt. Jake?

Jake se ridică în picioare şi se îndreptă cu faţa spre harta rutieră. În pieptul lui, bătăile inimii păreau foarte rare, dar foarte tari, fiecare fiind ca un pumn lovind într-o tobă. Ete se ghemui între picioarele sale, uitându-se speriat în sus la chipul lui.

— Bună, Blaine, rosti Jake şi îşi umezi buzele.

— BUNĂ, JAKE DIN NEW YORK.

Vocea era blândă – vocea, poate, unui bătrânel simpatic care are obiceiul să molesteze copiii pe care, din când în când, îi duce în tufişuri.

— VREI SĂ MĂ PUI LA ÎNCERCARE CU GHICITORI DIN CARTEA TA? TIMPUL NOSTRU ÎMPREUNĂ SE SCURTEAZĂ.

— Da, răspunse Jake. Vreau să te pun la încercare cu aceste ghicitori. Spune-mi cum înţelegi tu adevărul fiecăreia în parte, Blaine.

— FRUMOS AI VORBIT, JAKE DIN NEW YORK. VOI FACE CUM ÎMI CERI.

Jake deschise cartea la locul pe care îl ţinea marcat cu degetul. Zece ghicitori. Unsprezece, socotind-o şi pe cea cu Samson, pe care o ţinea pentru la urmă. Dacă Blaine răspundea la toate (cum credea acum că va face), Jake urma să se aşeze lângă Roland, să-l ia pe Ete în braţe şi să aştepte sfârşitul. Existau, în definitiv, şi alte lumi în afară de asta.

— Ascultă, Blaine: Într-un tunel întunecat pândeşte o bestie de fier. Poate ataca doar dacă e trasă înapoi. Ce este?

— UN GLONŢ.

Fără ezitare.

— De le calci vii, nu zic nici pâs. De le calci moarte, se apucă de plâns. Cine sunt ele?

— FRUNZELE CĂZUTE DIN COPACI.

Fără ezitare, iar dacă Jake chiar ştia în adâncul său că jocul era pierdut, de ce simţea o aşa de mare disperare, o aşa de mare amărăciune, o aşa de mare furie?

Pentru că e hain, uite de ce. Blaine e chiar FOARTE hain, şi mi-ar plăcea să-l văd găsindu-şi naşul, măcar o dată. Cred că şi a-l face să înceteze vine după asta pe lista mea de obiective.

Jake întoarse pagina. Era de acum foarte aproape de secţiunea cu răspunsuri ruptă din colecţia *Ghici ghicitoare ce-i!;* o putea simţi sub deget, un fel de ciot zimţat. Foarte aproape de sfârşitul cărţii. Se gândi la Aaron Deepneau de la Restaurantul Spiritual al Manhattanului, Aaron Deepneau spunându-i să se întoarcă oricând, să joace puţin şah şi, oh, apropo, burdihanul acolo de faţă făcea o cafea a naibii de bună. Îl năpădi un val de nostalgie atât de puternic, încât mirosea a moarte. Simţea că şi-ar fi vândut şi sufletul ca să mai vadă o dată New York-ul; la naiba, şi l-ar fi vândut şi pentru o doză bună de aer de pe 42nd Street la ora de vârf.

I se împotrivi şi trecu la următoarea ghicitoare.

— Sunt smaralde şi diamante, pierdute de lună. Soarele mă găseşte şi degrabă mă cunună. Cine sunt?

— ROUA.

Tot dintr-o suflare. Tot fără ezitare.

Punctul verde se apropia de Topeka, micşorând ultima parte a traseului pe harta rutieră. Una după cealaltă, Jake îşi

spuse ghicitorile; una după alta, Blaine le rezolvă. Când Jake întoarse ultima pagină, văzu într-o casetă un mesaj din partea autorului sau editorului sau cum i s-o fi spunând celui care alcătuia genul acela de cărţi: *Sperăm că v-a plăcut această combinaţie unică de imaginaţie şi logică pe care o numim GHICITOARE!*

Nu mi-a plăcut, îşi spuse Jake în gând. *Nu mi-a plăcut câtuşi de puţin şi sper să crăpi.* Totuşi, când se uită la întrebarea de deasupra mesajului, simţi un fir subţire de speranţă. I se părea că, în acel caz cel puţin, *chiar* păstraseră ce era mai bun pentru la urmă.

Pe harta rutieră, punctul verde se afla acum la nu mai mult de lăţimea unui deget de Topeka.

— Grăbeşte-te, Jake, murmură Susannah.

— Blaine?

— DA, JAKE DIN NEW YORK.

— Zbor fără de aripi. Văd fără de ochi. Mă caţăr fără de braţe. Sunt mai fioroasă ca orice bestie, mai puternică decât orice duşman. Sunt vicleană, nemiloasă şi infinită; în cele din urmă, domin tot ce mişcă. Cine sunt?

Pistolarul ridicase privirea, cu ochii albaştri scânteind. Susannah dădu să se întoarcă, nerăbdătoare, de la Jake la harta rutieră. Şi totuşi, răspunsul lui Blaine fu la fel de prompt ca până atunci:

— IMAGINAŢIA OMULUI.

Jake se gândi în treacăt să-l contrazică, dar îşi spuse: *De ce să pierd timpul?* Ca întotdeauna, răspunsul, atunci când era corect, era aproape de la sine evident.

— Mulţam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

— GÂSCA DE ZIUA SĂRBĂTORII E APROAPE A MEA, AM IMPRESIA. NOUĂSPREZECE MINUTE ŞI CINCIZECI DE SECUNDE PÂNĂ LA FINIŞ. MAI AI CEVA DE SPUS, JAKE DIN NEW YORK? SENZORII VIZUALI SPUN CĂ AI AJUNS LA SFÂRŞITUL CĂRŢII TALE, CARE NU ESTE, TREBUIE S-O RECUNOSC, ATÂT DE BUNĂ PE CÂT MĂ AŞTEPTAM.

— Toată lumea ştie să critice, fir-ar să fie, făcu Susannah încet.

Îşi şterse o lacrimă de la colţul unui ochi; fără a se uita direct la ea, pistolarul îi luă mâna liberă. Ea o strânse puternic.

— Da, Blaine, mai am una, spuse Jake.

— EXCELENT.

— Din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă, şi din cel tare a ieşit dulceaţă.

— GHICITOAREA ASTA E DIN CARTEA SFÂNTĂ CUNOSCUTĂ DREPT „VECHIUL TESTAMENT DIN BIBLIA REGELUI IACOB“. Blaine părea amuzat şi Jake simţi cum ultimul dram de speranţă dispare. Credea că-i va veni să plângă – nu atât de teamă, cât de frustrare. A FOST SPUSĂ DE SAMSON CEL PUTERNIC. CEL CE MĂNÂNCĂ ESTE LEUL; DULCEAŢA ESTE MIEREA FĂCUTĂ DE ALBINELE CE SE OPLOŞISERĂ ÎN ŢEASTA LEULUI. URMĂTOAREA? MAI AI ÎNCĂ OPTSPREZECE MINUTE, JAKE.

Jake clătină din cap. Lăsă culegerea de ghicitori să cadă şi zâmbi când Ete o prinse expert cu gura şi apoi îşi întinse gâtul lung spre el, dându-i-o.

— Le-am spus pe toate. Am terminat.

— VAI, MICULE MÂNĂ-IUTE, CE MARE PĂCAT, făcu Blaine. Date fiind împrejurările, Jake găsea de-a dreptul insuportabilă această imitaţie a lui John Wayne. SE PARE C-AM CÂŞTIGAT GÂSCĂ ’CEEA, NUMA’ DE NU MAI VOIEŞTE CINEVA SĂ ZICĂ CEVA. TU, ETE DIN LUMEA DE MIJLOC? AI VREO GHICITOARE, MICU’ MEU BUMBLER?

— Ete! răspunse billy-bumblerul, cu vocea înfundată din cauza cărţii.

Încă surâzând, Jake o luă şi se aşeză lângă Roland, care îl cuprinse cu un braţ.

— SUSANNAH DIN NEW YORK?

Ea clătină din cap, neuitându-se în sus. Întorsese mâna lui Roland în palma sa şi mângâie tandru cioturile vindecate ale celor două degete lipsă.

— ROLAND, FIUL LUI STEVEN? ŢI-AI MAI AMINTIT VREO GHICITOARE DE LA ZIUA SĂRBĂTORII DIN GILEAD?

Roland clătină şi el din cap… şi atunci Jake văzu că Eddie

Dean ridică privirea. Era un zâmbet straniu pe buzele lui, un licăr straniu în ochii lui, şi Jake descoperi că, totuşi, speranţa nu-l părăsise. Se revărsă deodată cu forţe noi în mintea sa, roşie şi încinsă şi vie. Ca… ei bine, ca un trandafir. Un trandafir în febra verii lui.

— Blaine? întrebă Eddie pe un ton scăzut.

Lui Jake, vocea lui i se părea că suna gâtuită.

— DA, EDDIE DIN NEW YORK.

Dispreţ inconfundabil.

— Am eu câteva ghicitori, zise Eddie. Doar ca să trecem timpul până ce ajungem la Topeka, înţelegi.

Nu, îşi dădu seama Jake, Eddie nu vorbea ca şi când s-ar fi gâtuit; vorbea ca şi când ar fi încercat să-şi înghită râsul.

— GLĂSUIEŞTE, EDDIE DIN NEW YORK.

3

Stând şi ascultându-l pe Jake cum îşi prezenta ultimele ghicitori, Eddie meditase la povestea lui Roland despre gâscă de Ziua Sărbătorii. De acolo, mintea lui se întorsese la Henry, ajungând de la Punctul A la Punctul B prin magia gândirii asociative. Sau, apelând la gândirea Zen, via Trans-Aviar Airlines: de la gâscă la curcan[{3}]. El şi Henry avuseseră odată o discuţie despre renunţarea la heroină. Henry susţinuse că abandonul brusc şi, implicit, frisoanele de sevraj nu erau singura modalitate; mai exista ceva, spusese el, ce se numea abandon treptat, care implica o *febră* a sevrajului. Eddie îl întrebase pe Henry cum i se spune unui seringar care tocmai şi-a administrat ceva nasol, la care, fără cea mai mică ezitare, Henry răspunsese: *Ăstuia i se spune* friptană. Ce mai râseseră… dar acum, după atât timp, i se părea că victima glumei avea să fie cel mai tânăr dintre fraţii Dean, fără a mai pomeni de noii prieteni ai celui mai tânăr dintre fraţii Dean. După toate aparenţele, nu peste mult timp ei toţi aveau să fie nişte friptane.

Doar dacă nu reuşeşti să te foloseşti de tranză.

Da.

Atunci, fă-o, Eddie. Era vocea lui Henry din nou, acel vechi locatar din capul său, însă acum Henry părea treaz, cu mintea limpede. Henry părea a-i fi prieten, nu duşman, ca şi când toate vechile lor conflicte s-ar fi rezolvat în sfârşit, toate vechile securi de luptă ar fi fost îngropate. *Fă-o - fă-l pe dracu' să-şi dea singur foc. O să doară puţin, poate, dar ai suferit tu şi mai mult la viaţa ta. La naiba, eu însumi te-am făcut să suferi mai mult de atât şi ai supravieţuit. Ai supravieţuit bine mersi. Şi ştii unde să te uiţi.*

Desigur. La palavrele lor din jurul focului pe care Jake reuşise până la urmă să-l aprindă. Roland îi spusese puştiului o ghicitoare, pentru a-l calma, Jake scăpărase o scânteie în vreascuri şi atunci stătuseră toţi în jurul focului, discutând. Discutând şi spunând ghicitori.

Şi Eddie mai ştia un lucru. Blaine răspunsese la sute de ghicitori în timp ce ei călătoreau spre sud-est de a lungul Căii Grinzii, iar ceilalţi credeau că le rezolvase pe fiecare în parte fără cea mai mică ezitare. Şi Eddie crezuse asta… dar acum, când analiza desfăşurarea concursului, îşi dădea seama de un lucru interesant: Blaine *ezitase.*

O dată.

Şi a fost enervat. Cum a fost Roland.

Pistolarul, deşi deseori exasperat de Eddie, demonstrase adevărată furie pe el doar o singură dată, de când acesta cioplise cheia, atunci când Eddie puţin lipsise să se sufoce. Roland se străduise să acopere profunzimile acelei furii – să o facă să pară nimic altceva decât exasperare – însă Eddie intuise ce se afla dedesubt. Trăise alături de Henry Dean mult timp şi încă era fin acordat la toate emoţiile negative. ÎI duruse şi pe el – nu tocmai furia lui Roland în sine, ci dispreţul cu care fusese altoită. Dispreţul fusese mereu una dintre armele favorite ale lui Henry.

De ce a trecut drumul copilul mort? întrebase Eddie. *Pentru că era capsat de pui, hi-hi-hi!*

Mai târziu, când Eddie încercase să-şi apere ghicitoarea, argumentând că era lipsită de gust însă nu şi de sens,

răspunsul lui Roland semănase ciudat de mult cu al lui Blaine: *Mie nu-mi pasă de gust. N-are sens şi e imposibil de rezolvat, şi asta o face să fie o prostie. O ghicitoare bună n-are caracteristicile astea două.*

Dar când Jake îşi termină ghicitorile pentru Blaine, Eddie înţelese un lucru minunat, eliberator: adjectivul *bună* putea însemna orice. Aşa fusese mereu şi aşa avea să fie mereu. Chiar dacă cel care-l folosea avea o mie de ani şi ştia să tragă ca Buffalo Bill, adjectivul acela tot avea să însemne orice. Roland însuşi admisese că niciodată nu fusese foarte bun la jocul ghicitului. Învăţătorul lui susţinea că gândea prea adânc; tatăl lui credea că suferea de o lipsă a imaginaţiei. Indiferent de motiv, Roland de Gilead nu câştigase niciodată un concurs de ghicitori la Ziua Sărbătorii. Le supravieţuise tuturor contemporanilor săi, iar acesta era categoric un fel de premiu, însă niciodată nu dusese acasă o gâscă de premiu. *Am putut întotdeauna să scot arma mai repede decât colegii mei, dar nu m-am descurcat niciodată prea bine la gândirea prin ricoşeu.*

Eddie îşi amintea că încercase să-i spună lui Roland că glumele erau ghicitori menite să te ajute să-ţi dezvolţi acel talent deseori trecut cu vederea, dar Roland îl ignorase. Aşa cum, bănuia Eddie, un daltonist ar ignora descrierea unui curcubeu.

Eddie credea că şi Blaine era posibil să aibă probleme cu gândirea prin ricoşeu.

Îşi dădu seama că-l auzea pe Blaine întrebându-i pe ceilalţi dacă mai au vreo ghicitoare – îl întreba chiar şi pe Ete. Auzea zeflemeaua din vocea lui Blaine, o putea auzi foarte bine. Sigur că putea. Pentru că se întorcea. Revenea din *tranza* aceea specială. Revenea să vadă dacă-l putea convinge pe dracu' să-şi dea singur foc. De data aceasta, niciun pistol nu avea să-l ajute, dar poate că asta era în regulă. Poate că asta era în regulă deoarece…

Poate că eu trag cu mintea. Cu mintea mea. Doamne, ajută-mă să trag în calculatorul ăsta trufaş cu mintea mea. Ajută-mă să trag în el cu ricoşeu.

— Blaine? spuse el şi apoi, după ce computerul îi acordă

atenţie: Am eu câteva ghicitori.

Vorbind, descoperi un lucru minunat: se străduia să-şi înghită râsul.

4

— GLĂSUIEŞTE, EDDIE DIN NEW YORK.

Nu avea timp să le spună celorlalţi să fie în gardă, că se poate întâmpla orice, şi văzându-i, înţelese că nici nu era nevoie s-o facă. Eddie uită de ei şi işi întoarse întreaga atenţie spre Blaine.

— Ce zboară pe sus şi nu-l vezi?

— VÂNTUL, CUM AM SPUS DEJA.

Dezaprobare – şi neplăcere? Mda, probabil – aproape dând pe afară din vocea aceea.

— AŞA PROST SAU NEATENT SĂ FII ÎNCÂT SĂ NU-ŢI ADUCI AMINTE? ASTA A FOST PRIMA GHICITOARE PE CARE MI-AI SPUS-O.

Da, gândi Eddie. *Şi ce ne-a scăpat tuturor – pentru că eram chitiţi să te încuiem cu cine ştie ce ghicitoare deşteaptă din trecutul lui Roland sau din cartea lui Jake – e că acest concurs aproape s-a încheiat atunci.*

— Nu ţi-a plăcut asta, nu-i aşa, Blaine?

— O GĂSESC EXTREM DE PROASTĂ, aprobă Blaine. POATE CĂ DE ACEEA AI SPUS-O DIN NOU. CINE SE ASEAMĂNĂ SE ADUNĂ, EDDIE DIN NEW YORK, SAU NU-I AŞA?

Un zâmbet lumină chipul lui Eddie; flutură din degete spre harta rutieră.

— Mă poţi rupe în bătaie, dar vorbele tale nu mă vor atinge niciodată. Sau, cum spuneam noi în cartier: „Poţi să mă bagi şi să mă scoţi de unde vrei şi eu tot n-o să-mi pierd erecţia care m-a ajutat să i-o trag lu' mă-ta. “

— Grăbeşte-te! îi şopti Jake. Dacă poţi face *ceva, fă-o!*

— Nu-i plac întrebările prosteşti, spuse Eddie. Nu-i plac jocurile prosteşti. Şi noi *ştim* asta. O ştim din *Charlie, trenuleţul*

Uu-uu. Cum am putut fi aşa de proşti? La naiba, *aia* e cartea cu răspunsurile, nu *Ghici ghicitoare ce-i!,* dar noi nu ne-am dat seama.

Eddie căută cealaltă ghicitoare din eseul final al lui Jake, o găsi şi îi dădu glas.

— Blaine, când o uşă nu e o uşă?

Încă o dată, pentru prima oară de când Susannah îl întrebase pe Blaine ce are patru picioare şi zboară, se auzi un plescăit straniu, ca un om care loveşte cu limba în cerul gurii. Pauza fu mai scurtă decât cea care urmase ghicitorii lui Susannah, însă există – Eddie o auzi.

— CAND E UŞA RAIULUI, DESIGUR, răspunse Blaine, părând trist şi nemulţumit. TREISPREZECE MINUTE ŞI CINCI SECUNDE PÂNĂ LA TERMINARE, EDDIE DIN NEW YORK – CHIAR VREI SĂ MORI CU AŞA GLUME PROASTE ÎN GURĂ?

Eddie stătea drept de spate şi se uita ţintă la harta rutieră şi, cu toate că simţea o boabă caldă de transpiraţie şiroindu-i pe spinare, zâmbetul de pe buze i se lăţi.

— Nu te mai văicări, amice. Dacă vrei să ai privilegiul de a ne împrăştia prin tot locul, va trebui pur şi simplu să înduri câteva ghicitori care nu se ridică la nivelul standardului tău de logică.

— ÎŢI INTERZIC SĂ-MI VORBEŞTI AŞA.

— Şi ce-mi faci? Mă omori? Nu mă face să râd. Joacă, doar. Ai fost de acord cu jocul; acum, joacă-l.

Pe harta rutieră pâlpâi scurt o lumină roz palidă.

— Îl înfuriaţi, se jelui Micul Blaine. O, *atât* de tare îl înfuriaţi.

— Cară-te, mucea, făcu Eddie, deloc amabil, şi când lumina roz se stinse, lăsând din nou vederii punctul verde pâlpâitor care se afla acum aproape în dreptul lui Topeka, Eddie spuse: Răspunde la asta, Blaine: Dacă şi cu Parcă stăteau pe podul peste Send. Parcă Dacă a căzut. Cine a rămas pe pod?

— ASTA-I NEDEMN DE CONCURSUL NOSTRU. REFUZ SĂ RĂSPUND.

La ultimul cuvânt, vocea lui Blaine trecu într-un registru inferior, făcându-l si pară un copil de paisprezece ani căruia i

se schimbă glasul.

Ochii lui Roland nu mai sclipeau acum, ci de-a dreptul ardeau.

— Ce spui, Blaine? Te înţeleg bine? Vrei să spui că te dai bătut?

— NU! SIGUR CĂ NU! DAR…

— Atunci, răspunde, dacă poţi. Răspunde la ghicitoare.

— *NU* E O GHICITOARE! aproape se văicări Blaine. E O GLUMĂ, CEVA CE SĂ LE DEA COPIILOR PROŞTI MOTIV SĂ SE HLIZEASCĂ ÎN CURTEA ŞCOLII!

— Răspunde acum sau declar concursul încheiat şi *ka-tet*-ul nostru câştigător, spuse Roland.

Vorbi pe tonul încrezător, sec, pe care Eddie îl auzise prima oară în oraşul River Crossing.

— Trebuie să răspunzi, căci de prostie te plângi tu, nu de încălcarea regulilor asupra cărora am căzut cu toţii de acord.

Încă un plescăit din acela, dar acum era mult mai puternic – atât de puternic, de fapt, încât Eddie se crispă. Ete îşi lipi urechile de cap. Fu urmat de cea mai lungă pauză de până atunci; trei secunde, cel puţin. După care:

— AMÂNDOI, FIINDCĂ *DACĂ* NU ERA, *PARCĂ* PICA, răspunse Blaine bosumflat. MĂ SIMT MURDAR ŞI NUMAI RĂSPUNZÂND LA GHICITOAREA ASTA NEDEMNĂ DE MINE.

Eddie ridică mâna dreaptă şi frecă degetul mare şi arătătorul.

— CE ÎNSEAMNĂ ASTA, CREATURĂ NEGHIOABĂ?

— E cea mai mică vioară din lume care cântă „Inima-mi iubeşte inteligenţa ta idioată“, zise Eddie şi Jake căzu pradă unui incontrolabil acces de râs. Dar să lăsăm mostrele de umor newyorkez ieftin; înapoi la concurs. De ce poartă agenţii de poliţie centuri?

Becurile din Vagonul Baroniei începură să pâlpâie. Ceva ciudat se întâmpla cu pereţii: începură să se închidă şi să se deschidă, înclinând spre transparenţă, poate, şi apoi opacizându-se la loc. Văzând acest fenomen chiar şi cu colţul ochiului, Eddie se simţi puţin ameţit.

— Blaine? Răspunde.

— Răspunde, întări Roland. Răspunde, sau declar concursul închis şi-ţi cer să-ţi ţii promisiunea.

Ceva atinse cotul lui Eddie, care se uită în jos şi văzu mâna mică şi frumoasă a lui Susannah. O luă, o strânse, îi zâmbi. Spera că zâmbetul transmitea mai multă încredere decât simţea cel care îl afişa. Aveau să câştige concursul – era aproape sigur de asta – însă habar nu avea ce urma să facă Blaine dacă şi când se întâmpla asta.

— CA SĂ… CA SĂ NU LE CADĂ PANTALONII? Vocea lui Blaine deveni fermă şi repetă întrebarea ca afirmaţie: CA SĂ NU LE CADĂ PANTALONII. O GHICITOARE BAZATĂ PE EXAGERATA SIMPLITATE A…

— Corect. Bravo, Blaine, dar nu mai trage de timp… n-o să-ţi meargă. Următoarea…

— INSIST SĂ TERMINI CU PROSTIILE ASTEA…

— Atunci, opreşte trenul, spuse Eddie. Dacă eşti aşa de supărat, opreşte chiar aici şi o să termin şi eu.

— NU.

— Bine, atunci, mergem mai departe. Ce e mic, negru şi mănâncă pietre?

Se auzi încă un plescăit, acum atât de puternic, încât îţi lăsa impresia că cineva ţi-a străpuns timpanul cu o săgeată boantă. O pauză de cinci secunde. Acum, punctul verde pâlpâitor de pe hartă era atât de aproape de Topeka, încât lumina cuvântul ca un tub cu neon de fiecare dată când se aprindea. Apoi:

— MICUL NEGRU MÂNCĂTOR DE PIETRE.

Acesta era răspunsul corect la o glumă-ghicitoare pe care Eddie o auzise prima dată pe aleea din spatele lui Dahlie's sau într-un alt loc de adunare asemănător, însă Blaine aparent plătise un preţ pentru că-şi forţase mintea pe o direcţie care să-l poată oferi: luminile Vagonului Baroniei pâlpâiau mai tare ca oricând, iar Eddie auzea un bâzâit scăzut dinăuntrul pereţilor – genul de sunet pe care îl face un difuzor cu puţin înainte să se ducă dracului.

Harta rutieră se lumină în roz.

— Terminaţi! se plânse Micul Blaine, cu o voce atât de nesigură încât semăna cu vocea unui personaj dintr-un vechi

desen animat al Warner Bros. Terminaţi, îl ucideţi!

Şi el ce crezi că încearcă să ne facă nouă, mucea? îşi spuse Eddie.

Se gândi să-i livreze lui Blaine una pe care Jake o zisese pe când stăteau în jurul focului în noaptea aceea – Ce-i verde, cântăreşte o sută de tone şi trăieşte pe fundul oceanului? Moby Muci! – dar n-o făcu. Voia să rămână mai departe în graniţele logicii… şi o putea face. Nu considera că va trebui să treacă mai mult pe teritoriul suprarealului decât, să zicem, un puşti de clasa a treia deţinător al unei colecţii bunicele de cartonaşe cu bancuri pentru a i-o trage lui Blaine temeinic… şi definitiv. Întrucât, indiferent câte sentimente îi permiseseră fistichiile lui circuite dipolare să imite, *el era* totuşi o *maşină,* – un computer. Raţiunea lui Blaine avusese de suferit urmându-l pe Eddie chiar numai până în acel punct al Zonei Ghicitorilor Crepusculare.

— De ce se bagă oamenii în pat, Blaine?

— PENTRU CĂ… PENTRU CĂ… BLESTEMAT SĂ FII DE ZEI, PENTRU CĂ…

De sub ei prinse a se auzi un ţiuit scăzut şi, deodată, Vagonul Baroniei se legănă violent de la dreapta la stânga. Susannah strigă. Jake fu aruncat în poala ei. Pistolarul îi prinse pe amândoi.

— PENTRU CĂ PATUL NU SE POATE BĂGA ÎN EI, FIR-AI TU SĂ FII! NOUĂ MINUTE ŞI CINCIZECI DE SECUNDE!

— Renunţă, Blaine, spuse Eddie. Opreşte-te înainte de a mă împinge să-ţi fac mintea praf. Dacă nu termini, asta o să se întâmple. Ştim amândoi.

— NU!

— Am un milion de jucărele d-astea. Toată viaţa le-am auzit şi mi s-au lipit de creier la fel cum muştele se lipesc de miere. Hei, pentru unii oameni asta e reţeta. Ce spui, deci? Te dai bătut?

— NU! NOUĂ MINUTE ŞI TREIZECI DE SECUNDE!

— Bine, Blaine. Tu ai cerut-o. Iat-o pe cea zdrobitoare. De ce a trecut drumul copilul mort?

Monoul mai execută o mişcare din aceea smucită; Eddie nu

putea înţelege cum făcea de mai rămânea pe şină, însă iată că rămânea. Ţiuitul de sub ei crescu în intensitate; pereţii, podeaua şi plafonul vagonului începură să oscileze înnebunitor între opacitate şi transparenţă. Într-un moment, erau toţi închişi, iar în următorul înaintau fulgerător, la lumina zilei, pe deasupra unui peisaj cenuşiu care se întindea neted şi fără trăsături spre zarea care mărginea lumea într-o linie dreaptă.

Vocea care se auzi din difuzoare era, acum, aceea a unui copil panicat:

— ŞTIU RĂSPUNSUL, DOAR UN MOMENT, ÎL ŞTIU, CĂUTARE ÎN CURS DE DESFĂŞURARE, TOATE CIRCUITELE LOGICE ÎN FUNCŢIUNE…

— Răspunde, îl somă Roland.

— AM NEVOIE DE UN RĂGAZ! TREBUIE SĂ MI-L ACORZI! Acum era un soi de triumf precar în vocea aceea spartă. N-AM STABILIT NICIO LIMITĂ TEMPORALĂ PENTRU A RĂSPUNDE, ROLAND DE GILEAD, ODIOS PISTOLAR DINTR-UN TRECUT CE AR FI TREBUIT SĂ RĂMÂNĂ MORT!

— Nu, aprobă Roland, n-am stabilit nicio limită temporală, aici ai dreptate, însă nu ne poţi ucide când încă n-ai răspuns la o ghicitoare, Blaine, iar Topeka se apropie. Răspunde!

Vagonul Baroniei redeveni invizibil şi Eddie văzu ceva asemănător cu un înalt siloz de cereale, tot ruginit, trecând cu viteză pe lângă ei; îl avu în faţa ochilor destul cât să-l identifice. Acum reuşi să aprecieze viteza dementă cu care călătoreau; poate cu cinci sute de kilometri la oră mai mult ca un avion comercial navigând la viteza de croazieră.

— Lăsaţi-l în pace! se tângui vocea Micului Blaine. Îl ucideţi, vă spun! *Îl ucideţi!*

— Nu asta şi-a dorit el, oare? întrebă Susannah cu vocea Dettei Walker. Să moară? Asta spunea. Iar pe noi nu ne deranjează. Tu nu eşti de colea, Micule Blaine, însă chiar şi o lume distrusă ca aceasta nu poate fi decât mai bună odată ce fratele tău mai mare a plecat dintre noi. De la bun început, noi ne-am împotrivit doar ideii de a ne lua cu el.

— Ultima şansă, spuse Roland. Răspunde sau renunţă la

gâscă, Blaine.

— EU… EU… VOI… ŞAISPREZECE LOGARITM DIN TREIZECI ŞI TREI… TOATE SUBSCRIPTELE COSINUS… ANTI… ANTI… ÎN TOŢI ANIIH ACEŞTIA… GRINDĂ… POTOP… PITAGORIC… LOGICĂ CARTEZIANĂ… POT EU… CUTEZ EU… O PIERSICĂ… MĂNÂNCĂ O PIERSICĂ… ALLMAN BROTHERS… PATRICIA… LACRIMI DE CROCODIL ŞI ZÂMBET NĂPRASNIC… CEAS CU CADRANE… TIC-TAC, ORA UNSPREZECE, OMUL E PE LUNĂ ŞI *HE'S READY TO ROCK… INCESSAMENT… INCESSAMENT, MON CHER*… OH, CAPUL MEU… BLAINE… BLAINE CUTEAZĂ… *BLAINE VA RĂSPUNDE… EU…*

Blaine, strigând acum cu glasul unui nou-născut, trecu la o altă limbă şi începu să cânte. Eddie bănui că era vorba de franceză. Recunoştea câteva cuvinte, dar când interveniră tobele, recunoscu foarte bine şi cântecul: „Velcro Fly" de Z.Z. Top.

Sticla care acoperea harta rutieră explodă. O clipă după aceea, harta însăşi explodă din locul ei, dând la iveală beculeţe clipitoare şi un labirint de plăci integrate în spatele ei. Beculeţele pâlpâiau în ritm cu tobele. Deodată, ţâşni: limbă de foc albastru, făcând marginile găurii din perete să sfârâie, înnegrindu-le. Din adâncul acelui perete, dinspre botul bont, sub formă de glonţ, al lui Blaine, se auzi un scrâşnet gros.

— A trecut drumul pentru că era capsat de pui, idiotu' dracului! ţipă Eddie.

Se ridică şi o luă spre gaura fumegândă unde fusese harta rutieră. Susannah dădu să-l prindă de spatele cămăşii, însă Eddie nici nu băgă de seamă. De fapt, abia dacă ştia unde se afla. Focul luptei se pogorâse asupra sa, arzându-i întreaga fiinţă cu dogoarea dreptăţii lui, orbindu-l, frigându-i sinapsele şi pârlindu-i inima în lumina lui sfântă. Pe Blaine îl avea în cătare şi, cu toate că arătarea din spatele vocii era deja rănită mortal, el nu se putea convinge să ia degetul de pe trăgaci: *Eu trag cu mintea.*

— Care-i diferenţa dintre un camion cu bile de popice şi un camion cu marmote moarte? deliră Eddie. Un camion cu bile

de popice nu poate fi descărcat cu furca!

Un ţipăt teribil de furie şi agonie, amestecate, ieşi din gaura ce apăruse în locul hărţii rutiere. Fu urmat de o limbă de foc albastru, ca şi când undeva în partea din faţă a Vagonului Baroniei un dragon electric ar fi expirat violent. Jake strigă o avertizare, deşi Eddie nu avea trebuinţă de ea; reflexele sale fuseseră înlocuite cu lame de ras. Se eschivă şi săgeata de electricitate trecu pe deasupra umărului său drept, făcându-i firele de pe acea parte a gâtului să se ridice. Scoase apoi pistolul pe care îl purta – un calibru 45 greu, cu mâner uzat din lemn de santal, unul dintre cele două revolvere pe care Roland le adusese cu el din ruinele Lumii de Mijloc. Apropiindu-se de partea din faţă a vagonului, nu încetini pasul… şi, desigur, nici nu tăcu. Cum spusese Roland, Eddie voia să *moară* vorbind. Aşa cum i se întâmplase vechiului său prieten, Cuthbert. Eddie putea găsi multe moduri mai rele de a o sfecli – şi doar unul mai bun.

— Spune, Blaine, pocitanie sadică ce eşti! Dacă tot vorbim de ghicitori, care-i cea mai mare ghicitoare a Orientului? Mulţi chinezi fumează, numa' Fu Manchu, nu! Te-ai prins? Nu? Pale lău, ştlăine! Ce zici de asta? De ce şi-a numit femeia fiul Şapte Jumate? Pentru că i-a scos numele dintr-o pălărie!

Ajunsese la pătratul pulsatil. Acum ridică pistolul lui Roland şi tunetul umplu pe dată Vagonul Baroniei. Trase toate cele şase gloanţe în gaura din perete, acţionând percutorul cu podul palmei aşa cum le arătase Roland, ştiind doar că aşa era bine, aşa era corect… ăsta era *ka*, fir-ar să fie, nenorocitul de *ka*, aşa puneai capăt lucrurilor dacă erai pistolar. Sigur, el făcea parte din tribul lui Roland, sufletul îi era menit să ajungă în cea mai adâncă hrubă a iadului, şi totuşi n-ar fi schimbat asta nici pe toată heroina din Asia.

— VĂ URĂSC! strigă Blaine cu vocea lui de copil. Nu mai era nesigură, acum; devenea curgătoare, maleabilă. VĂ URĂSC PE VECI!

— Nu moartea te enervează, nu-i aşa? întrebă Eddie.

Becurile din gaura unde fusese harta începeau să se stingă. Ţâşniră noi limbi de foc albastru, însă nici nu trebui să-şi

ferească mâna; flăcările erau mici şi slabe. În scurt timp, Blaine avea să fie mort ca Puberii şi Cărunţii din Lud.

— Ce te enervează este faptul că *pierzi.*

— URĂSC… PE VECIIIiii….

Vorba degeneră într-un tânguit. Tânguitul deveni un soi de bocet. Apoi se stinse.

Eddie se uită în jur. Roland era acolo, ţinând-o pe Susannah cu un braţ pe după fundul ei, aşa cum ai ţine un copil. Coapsele ei îi strângeau mijlocul. Jake stătea de o parte a pistolarului, cu Ete la picior.

Din gaura unde fusese harta rutieră ieşea un miros ciudat de ars, însă nu foarte neplăcut. Lui Eddie îi mirosea a frunze de octombrie arse. Altfel, gaura era moartă şi întunecată precum ochiul unui cadavru. Se stinseseră toate becurile din ea.

Te-ai fript cu gâsca, Blaine, gândi Eddie, *iar din curcan ţi-am făcut friptană. O Zi a Recunoştinţei frumoasă, idiotule!*

5

Ţiuitul de dedesubtul monoului încetă. De sus se mai auzi un ultim bufnet scrâşnit, după care încetară şi sunetele acelea. Roland îşi simţi picioarele şi şoldurile mişcându-se uşor înainte şi întinse mâna liberă pentru a se echilibra.

Corpul său ştiu înaintea minţii ce se întâmplase: motoarele lui Blaine se opriseră. Înaintau acum doar din inerţie. Însă…

— Înapoi, spuse el. Până în spate. Mergem fără motor. Dacă ne aflăm destul de aproape de punctul terminus al lui Blaine, s-ar putea totuşi să ne ciocnim.

Îi conduse pe lângă balta rămasă din sculptura în gheaţă de bun venit a lui Blaine, către partea din spate a vagonului.

— Şi nu vă apropiaţi de chestia aia, spuse arătând instrumentul ce aducea cu o încrucişare dintre un pian şi un clavecin. Era urcat pe o platformă mică. S-ar putea mişca. Pe toţi zeii, mi-aş dori să pot vedea unde ne aflăm! La pământ. Mâinile deasupra capului.

Ei îi dădură ascultare. Roland procedă la fel. Se întinse la pământ, cu bărbia înfiptă în covorul albastru regal, cu ochii închişi, gândindu-se la ceea ce tocmai se întâmplase.

— Iartă-mă, rogu-te, Eddie, rosti el. Cum se învârte roata *ka*-ului! Odată a trebuit să-i cer acelaşi lucru prietenului meu Cuthbert… şi din acelaşi motiv. Sufăr de un soi de orbire. O orbire datorată *aroganţei* mele.

— Nu cred că-i nevoie să-ţi ceri iertare, făcu Eddie, pe un ton stânjenit.

— Ba eu cred că este. Am făcut haz de glumele tale, iar ele, acum, ne-au salvat viaţa. Iartă-mă, rogu-te. Am uitat chipul tatălui meu.

— Nu-mi datorezi nicio scuză şi n-ai uitat chipul nimănui, întări Eddie. Nu te poţi opune firii tale, Roland.

Pistolarul cugetă atent şi descoperi ceva deopotrivă minunat şi cumplit: ideea aceea nu-i trecuse niciodată prin gând. Nici măcar o dată în viaţă. Că era captiv al *ka*-ul ăsta ştia din fragedă pruncie. Dar *firea* sa… însăşi *firea* sa…

— Mulţumesc, Eddie. Cred că…

Înainte ca Roland să poată spune ce credea, Monoul Blaine îşi încheie cursa într-o larmă implacabilă. Toţi patru fură aruncaţi violent pe culoarul central al Vagonului Baroniei, Ete în braţele lui Jake, lătrând. Peretele din faţă al compartimentului se curbă şi Roland intră cu umărul în el. Chiar şi căptuşit (peretele era acoperit cu mochetă şi, la atingere, părea matlasat pe dedesubt cu un material elastic), şocul fu destul de puternic ca să-l amorţească. Lustra, sub efectul smuciturii, se desprinse din plafon, presărând peste ei pandantive de sticlă. Jake se rostogoli într-o parte, ferindu-se la timp din zona de impact. Pianul-clavecin zbură de pe podium, se lovi de o sofa şi se răsturnă, oprindu-se cu un *brrannggg* discordant. Monoul se înclină pe dreapta şi pistolarul îşi adună forţele, intenţionând să-i protejeze pe Jake şi pe Susannah cu propriul său corp, dacă trenul avea să se răstoarne complet. Dar apoi acesta se reechilibră, podeaua rămânând încă puţin înclinată, dar nemişcată.

Călătoria se încheiase.

Pistolarul se ridică. Umărul încă-i era amorţit, însă braţul îi susţinea greutatea, iar acesta era un semn bun. În stânga sa, Jake se ridica în şezut şi îşi culegea cioburi de sticlă din poală cu o expresie năucă. În dreapta, Susannah badijona o tăietură de sub ochiul stâng al lui Eddie.

— E bine, spuse Roland. Cine e ră…

Deasupra lor se înregistră o explozie, un *Bum!* sec care îi aminti lui Roland de petardele pe care Cuthbert şi Alain le aprindeau uneori şi le aruncau pe gurile de scurgere sau în latrinele din spatele spălătorului, ca să se distreze. Şi odată Cuthbert aruncase nişte petarde cu praştia. Aceea nu fusese o poznă, o prostie copilărească. Aceea fusese…

Susannah scoase un strigăt scurt – mai mult de surprindere decât de mirare, socoti pistolarul – după care peste faţa lui se revărsă lumina ceţoasă a zilei. Era bine. Gustul aerului care intra pe uşa explodată a ieşirii de urgenţă era şi mai bun – înmiresmat de ploaie şi de pământul jilav.

Se auzi un răpăit ca de oase şi o scară – părea dotată cu trepte făcute din cabluri răsucite de oţel – căzu dintr-o fantă de sus.

— Înainte dau cu lustra după tine, apoi îţi arată uşa, zise Eddie. Se opinti în picioare, după care o ajută şi pe Susannah să se ridice. Bine, ştiu când nu sunt dorit. Hai s-o ştergem, ca buretele.

— Foarte de acord.

Ea întinse iar mâna spre tăietura de pe faţa lui Eddie. Eddie îi luă degetele, le sărută şi îi spuse să nu mai atingă exponatele.

— Jake? întrebă pistolarul. Eşti bine?

— Da, răspunse băiatul. Dar tu, Ete?

— Ete!

— Cred că şi el e bine, confirmă Jake.

Ridică mâna rănită şi îi aruncă o privire mâhnită.

— Iar te doare, nu-i aşa? întrebă pistolarul.

— Mda. Nu ştiu ce i-a făcut Blaine, dar efectul dispare. Nu-mi pasă, însă… mă bucur doar că sunt încă în viaţă.

— Da. Viaţa e bună. La fel ca *astina.* Au mai rămas câteva.

— Aspirină, vrei să zici.

Roland încuviinţă. Pilula avea proprietăţi magice, însă numele ei era un cuvânt din lumea lui Jake pe care el niciodată nu va fi în stare să-l pronunţe corect.

— Nouă din zece doctori recomandă Anacin, scumpule, făcu Susannah şi când Jake nu reacţionă, ci doar îi aruncă o privire întrebătoare, adăugă: Să-nţeleg că nu se mai foloseşte asta în când-ul tău, hă? Nu contează. Suntem aici, dulceaţă, chiar aici şi suntem bine, şi asta contează.

ÎI trase pe Jake în braţele ei şi-i aplică un sărut între ochi, pe nas, după care unul drept pe gură. Jake râse şi se făcu roşu ca racul.

— Aşa e, iar acum ăsta-i singurul lucru din lume care contează.

6

— Primul ajutor poate să aştepte, spuse Eddie.

Cuprinse umerii lui Jake cu braţul şi-l conduse către scară.

— Te poţi folosi de mâna aia ca să urci?

— Da. Dar nu-l pot lua şi pe Ete. Roland, îl iei tu?

— Da.

Roland îl ridică pe Ete şi-l îndesă în cămaşă, aşa cum făcuse şi când coborâse în puţul de sub oraş, aflat pe urmele lui Jake şi Gasher. Ete îl scrută de acolo pe Jake cu ochii lui luminoşi, înconjuraţi cu auriu.

— Hopa sus.

Jake urcă. Roland îl urmă atât de aproape, încât Ete putu mirosi călcâiele puştiului, întinzându-şi gâtul lung.

— Suze? întrebă Eddie. Ai nevoie de ajutor?

— Şi să-ţi pui mâinile murdare pe funduleţul meu fâşneţ? Nici nu mă gândesc, albule!

Apoi îi făcu cu ochiul şi începu să urce cu uşurinţă, folosindu-se de braţele-i vânjoase şi păstrându-şi echilibrul cu cioturile picioarelor. Urcă repede, însă nu prea repede pentru Eddie, care întinse mâna în sus şi o ciupi uşor acolo unde îi

place femeii să fie ciupită.

— O, neprihănirea mea! se plânse Susannah, râzând şi dându-şi ochii peste cap.

Şi dispăru. Doar Eddie mai rămase, stând la piciorul scării şi uitându-se în jur la luxosul vagon despre care crezuse că va fi, cel mai probabil, sicriul *ka-tet*-ului lor.

Ţi-a ieşit, ţâcă, spuse Henry. *L-ai făcut să-şi dea singur foc. Ştiam c-o să îţi iasă, bravos. Ţi-aminteşti când le-am spus asta golanilor ălora din spatele lui Dahlie's? Lui Jimmie Polio şi celorlalţi băieţi? Şi ce bine au râs? Dar ţi-a ieşit. Futu-i, l-ai băgat în service la reparaţii.*

Ei, a funcţionat, atât, gândi Eddie şi atinse mânerul pistolului lui Roland fără a şti măcar ce făcea. *A funcţionat destul de bine cât noi să mai scăpăm o dată teferi şi nevătămaţi.*

Urcă două trepte, apoi se uită peste umăr în jos. Vagonul Baroniei părea deja mort. Mort *de mult,* la drept vorbind, doar un alt artefact dintr-o lume care mersese mai departe.

— *Adios,* Blaine, salută Eddie. Rămas-bun, partenere.

După care îşi urmă prietenii, ajungând la lumină pe ieşirea de urgenţă din plafon.

IV
TOPEKA

1

Jake stătea pe acoperişul uşor înclinat al Monoului Blaine, uitându-se spre sud-est pe direcţia Căii Grinzii. Vântul îi flutura părul (acum destul de lung ca să încalce categoric regulile de la Piper School) de la tâmple şi de pe frunte în valuri. Avea ochii mari de surprindere.

Nu ştia ce se aşteptase să vadă – o versiune mai mică şi mai provincială a Ludului, poate – însă categoric *nu* se aşteptase la ceea ce se profila deasupra arborilor unui parc din apropiere. Era un indicator rutier verde (pe fundalul gri anost al cerului de toamnă, culoarea lui era aproape ţipătoare) pe care era fixată o emblemă albastră:

Roland veni lângă el, îl scoase cu blândeţe pe Ete din cămaşă şi îl puse jos. Bumblerul adulmecă suprafaţa roz a acoperişului lui Blaine, apoi se uită spre partea din faţă a monoului. Acolo, netezimea de glonţ a trenului era pângărită de bucăţi de metal încreţit sub forma unor aripi zimţate. Două rupturi negre – începeau la botul monoului şi se întindeau până la aproximativ zece metri de locul unde stăteau Jake şi Roland – străbateau acoperişul în linii paralele. În capătul fiecăreia era câte un stâlp lat de metal vopsit în dungi galbene şi negre. Acestea păreau să iasă din acoperişul monoului cu puţin înainte de Vagonul Baroniei. Lui Jake i se părea că

aduceau puţin cu doi stâlpi de poartă pe un teren de fotbal american.

— Acelea sunt opritoarele de care spunea că se va lovi, murmură Susannah.

Roland aprobă din cap.

— Am scăpat uşor, uriaşule, îţi dai seama? Dacă drăcia asta mergea mai repede…

— *Ka,* rosti Eddie din spatele lor.

Glasul lui trăda un zâmbet.

Roland încuviinţă.

— Întocmai. *Ka.*

Jake lăsă opritoarele fixe şi se întoarse spre indicator. Era pe jumătate convins că va fi dispărut ori că pe el va scrie altceva (PUNCT DE PLATĂ LA INTRAREA ÎN LUMEA DE MIJLOC, poate, sau ATENŢIE LA DEMONI), însă tot acolo era şi pe el scria acelaşi lucru.

— Eddie? Susannah? Vedeţi aia?

Se uitară amândoi în direcţia indicată de degetul său. Un moment – unul destul de lung pentru ca Jake să se teamă că are o halucinaţie – niciunul dintre ei nu spuse nimic. Apoi, încet, Eddie rosti:

— Fir-ar să fie. Ne-am întors acasă? Dacă da, unde-s toţi oamenii? Şi dacă ceva precum Blaine făcea opriri în Topeka – Topeka *noastră,* cea din Kansas – cum e posibil să nu fi văzut nimic despre asta la *Sixty Minutes?*

— Ce este *Sixty Minutes?* întrebă Susannah.

Ţinea mâna streaşină la ochi, uitându-se spre sud-est, la indicator.

— O emisiune de televiziune, explică Eddie. Ai ratat-o cu cinci sau zece ani. Nişte bătrâni albi cu cravată. N-are importanţă. Indicatorul ăla…

— Kansas e, categoric, zise Susannah. Kansasul *nostru.* Presupun.

Mai zărise un indicator, abia vizibil pe deasupra copacilor. Arătă apoi spre el până când Jake, Eddie şi Roland îl observară şi ei:

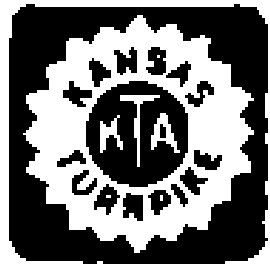

— Există un Kansas şi-n lumea ta, Roland?

— Nu, răspunse pistolarul, uitându-se la indicatoare, ne aflăm departe de graniţele lumii pe care o cunosc eu. Eram departe de o bună bucată din lumea pe care o cunosc cu mult înainte să vă întâlnesc pe voi trei. Locul ăsta…

Se opri şi lăsă capul pe o parte, ca şi când ar fi ascultat un sunet prea îndepărtat pentru a fi auzit. Iar expresia de pe chipul său… Lui Jake nu-i plăcea.

— Să vă văd, copilaşi! rosti Eddie zglobiu. Astăzi studiem Geografia Bizară a Lumii de Mijloc. Vedeţi voi, băieţi şi fete, în Lumea de Mijloc începeţi în New York, călătoriţi pe direcţia sud-est spre Kansas, apoi mergeţi de-a lungul Căii Grinzii până când ajungeţi la Turnul Întunecat… care, întâmplător, se află taman în mijlocul tuturor lucrurilor. Întâi, luptaţi-vă cu homarii uriaşi! După aceea, hopa sus în trenul psihotic! Iar apoi, după o vizită la bufetul nostru pentru un pituns ori două…

— Voi nu auziţi ceva? îl întrerupse Roland. Niciunul?

Jake ascultă. Auzea vântul suflând printre copacii parcului din apropiere – frunzele lor tocmai începuseră să se usuce – şi auzea ticăitul ghearelor lui Ete în timp ce bumblerul se întorcea spre ei pe acoperişul Vagonului Baroniei. Atunci Ete se opri, aşa încât chiar şi acel sunet…

O mână îl apucă de braţ, făcându-l să tresară. Era Susannah. Ţinea şi ea capul înclinat pe o parte, avea ochii căscaţi. Eddie asculta şi el. La fel şi Ete; urechile lui erau ciulite şi scotea un scâncet din fundul gâtului.

Jake îşi simţi braţele acoperite de pielea-găinii. În acelaşi timp, îşi simţi gura strâmbându-se într-o grimasă. Sunetul,

deşi foarte slab, era echivalentul auditiv al muşcării dintr-o lămâie. Şi mai auzise ceva asemănător înainte. Pe când nu avea decât cinci sau şase ani, era un tip nebun în Central Park care se credea muzician… ei, erau *mulţi* tipi nebuni în Central Park care se credeau muzicieni, însă acesta era singurul pe care Jake îl văzuse cântând la o unealtă de lucru. Individul avea un cartonaş lângă pălăria sa întoarsă cu susul în jos, un cartonaş pe care scria: cel mai mare cântăreţ la fierăstrău din lume! AI ZICE CĂ-I MUZICĂ HAWAIIANĂ! VĂ ROG, CONTRIBUIŢI LA BUNĂSTAREA MEA!

Greta Shaw era cu Jake prima dată când îl întâlnise pe cântăreţul la fierăstrău şi Jake îşi amintea de felul în care ea grăbise pasul pe lângă individ. Şedea acolo, pur şi simplu, ca un violoncelist într-o orchestră simfonică, doar că peste picioarele depărtate ţinea un fierăstrău manual pătat de rugină; Jake îşi aducea aminte expresia comică de oroare de pe chipul doamnei Shaw şi tremurul buzelor ei strânse, ca şi când… da, ca şi când tocmai ar fi muşcat dintr-o lămâie.

Sunetul acesta nu era *exact* ca acela

(AI ZICE CĂ-I MUZICĂ HAWAIIANĂ)

pe care îl scotea tipul din parc, făcând să vibreze lama fierăstrăului, însă era pe aproape: un sunet vălurit, tremurat, metalic, care îţi lăsa senzaţia că ţi se înfundă sinusurile şi că-n scurt timp din ochi ţi se va revărsa apă. Venea oare din faţa lor? Jake nu-şi dădea seama. Părea să vină de peste tot şi de nicăieri; în acelaşi timp, era atât de slab, încât ar fi fost tentat să creadă că totul era doar în imaginaţia sa, numai că ceilalţi…

— Atenţie! strigă Eddie. Ajutaţi-mă, oameni buni! Cred că va leşina!

Jake se răsuci spre pistolar şi văzu că acesta se albise la faţă ca brânza, ceea ce contrasta cu nonculoarea pământie a cămăşii sale. Un colţ al gurii îi zvâcnea spasmodic, ca şi când ar fi fost agăţat cu un cârlig de pescuit invizibil.

— Jonas şi Reynolds şi Depape, glăsui el. Marii Vânători ai Coşciugului. Şi *ea.* De pe Cöos. Ei au fost. Ei au fost cei care…

Stând pe acoperişul monoului în cizmele lui colbuite şi

scâlciate, Roland se clătina. Pe chipul său se citea cea mai profundă expresie de durere pe care Jake o văzuse vreodată.

— O, Susan, rosti el. O, iubita mea.

2

Îl prinseră, formară un cerc protector în jurul său şi pistolarul simţi că-l arde sentimentul de vinovăţie şi dezgust de sine. Ce făcuse să merite nişte protectori atât de devotaţi? Ce, în afară de a-i smulge din vieţile lor comune şi comode cu aceeaşi cruzime cu care un grădinar smulge buruienile din grădină?

Încercă să le spună că-i este bine, că se pot da la o parte, îi este bine, însă nicio vorbă nu-i ieşi pe gură; acel teribil sunet vălurit îl transportase cu ani in urmă la râpa aflată la vest de Hambry. Depape şi Reynolds şi şchiopul acela bătrân de Jonas. Cel mai mult, însă, pe femeia de pe deal o ura, iar sentimentul avea profunzimile negre pe care doar un om foarte tânăr le poate atinge. Ah, dar cum ar fi putut simţi altceva pentru ea, decât ură? Ea îi frânsese sufletul. Iar acum, după atâţia ani, trăia impresia că cel mai cumplit fapt al existenţei umane era că inimile frânte se vindecau.

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate / Vorbele spuse de un schilod ca el, / Cărunt, cu ochii răi, privind mişel…

Ce vorbe? Ce poem?

Nu ştia, dar ştia că femeile puteau minţi; femei care ţopăiau şi rânjeau şi vedeau prea multe cu colţul ochilor lor bătrâni şi urduroşi. Nu conta cine scrisese versurile; vorbele erau vorbe adevărate, şi asta era tot ce conta. Nici Eldred Jonas si nici cotoroanţa de pe deal nu se ridicau la înălţimea lui Marten – şi nici măcar la a lui Walter – în privinţa afuriseniei, însă şi ei fuseseră îndeajuns de afurisiţi.

Apoi, după… în râpa de la vest de oraş… sunetul acela… acela, şi strigătele oamenilor şi cailor răniţi… o dată în viaţă, chiar şi de regulă volubilul Cuthbert rămăsese mut.

Toate acestea însă fuseseră tare demult, într-un alt *când;*

aici şi acum, sunetul modulat fie se stinsese, fie scăzuse pe moment sub pragul audibilului. Aveau să-l audă din nou, totuşi. Ştia asta la fel de bine cum ştia că drumul pe care apucase ducea la osândă.

Ridică privirea spre ceilalţi şi izbuti să schiţeze un zâmbet. Tremurul de la colţul gurii dispăruse, şi asta era ceva.

— Sunt bine, spuse. Dar ascultaţi-mă cu atenţie: suntem foarte aproape de capătul Lumii de Mijloc, foarte aproape de începutul Lumii de Capăt. Prima mare etapă a căutării noastre s-a încheiat. Ne-am descurcat bine; ne-am amintit chipurile taţilor noştri; am rămas uniţi şi ne-am fost loiali. Dar acum am ajuns la o deşirare. Trebuie să fim foarte atenţi.

— Deşirare? întrebă Jake, uitându-se speriat în jur.

— Sunt locuri unde pânza existenţei s-a uzat aproape complet. Sunt mai multe de când forţa Turnului Întunecat a început să scadă. Vă amintiţi ce am văzut sub noi când am ieşit din Lud?

Încuviinţară solemn, amintindu-şi solul care se topise devenind sticlă neagră, conductele străvechi care împrăştiau sclipiri de un turcoaz malefic, monstruoasele păsări diforme cu aripi aidoma unor uriaşe vele de piele. Deodată, Roland nu mai putea îndura să-i aibă strânşi în jurul lui, uitându-se în jos la el cum se uitau oamenii la un bătăuş căzut la pământ în timpul unei încăierări într-un bar.

Ridică mâinile spre prietenii săi – spre noii săi prieteni. Eddie le luă şi-l ajută să se ridice. Pistolarul îşi concentră enorma sa voinţă pentru a nu se clătina şi îşi păstră echilibrul.

— Cine a fost Susan? întrebă Susannah.

Ridul care-i brăzda fruntea sugera că era nedumerită, şi probabil nu doar de întâmplătoarea asemănare onomastică.

Roland se uită la ea, apoi la Eddie, apoi la Jake, care se lăsase într-un genunchi ca să-l poată scărpina pe Ete după urechi.

— Vă voi spune, răspunse el, dar nu acum şi nu aici.

— Asta zici mereu, îl dojeni Susannah. Sper că nu vrei doar să ne amâni din nou, nu?

Roland scutură din cap.

— Veţi auzi povestea – cel puţin partea aceasta din ea – dar nu pe carcasa asta de metal.

— Mda, făcu Jake. Cum stăm aici, parcă ne-am juca pe un dinozaur mort sau altceva. Mă tot aştept ca Blaine să revină la viaţă şi să înceapă, ştiu eu, să ne încurce iarăşi minţile.

— Sunetul acela a dispărut, zise Eddie. Chestia aia suna ca o pedală.

— Mi-a amintit de un bătrân pe care îl tot vedeam în Central Park, spuse Jake.

— Tipul cu fierăstrăul? întrebă Susannah. Jake ridică spre ea ochii căscaţi de uimire, iar ea încuviinţă. Doar că nu era bătrân când l-am văzut eu. Aici, nu doar geografia e aiurea, ci şi cronologia.

Eddie o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o strânse scurt.

— Amin.

Susannah se întoarse spre Roland. Deşi privirea nu era acuzatoare, ochii ei aveau ceva deschis şi sincer, ceva ce pistolarul nu putea să nu admire.

— N-am să te las să-ţi uiţi promisiunea, Roland. Vreau să aflu totul despre tiza mea.

— Şi vei afla, repetă Roland. Pentru moment, însă, hai să coborâm din spinarea monstrului ăstuia.

3

Uşor de zis, greu de făcut. Blaine se oprise puţin de-a curmezişul unei versiuni în câmp deschis a Leagănului din Lud (o trenă de bucăţi metalice roz contorsionate se întindea pe o parte, marcând capătul ultimei călătorii a lui Blaine), şi erau mai bine de şapte metri de pe acoperişul Vagonului Baroniei până la betonul peronului. Dacă exista o scară de coborâre, precum cea care ieşise, convenabil, pe trapa de urgenţă, aceasta se blocase atunci când trenul se oprise forţat.

Roland îşi luă desaga de pe umăr, scotoci în ea şi scoase harnaşamentul din velur în care o transportaseră pe Susannah atunci când drumul devenise prea accidentat pentru scaunul

cu rotile. Măcar acum nu mai trebuia să-şi bată capul cu scaunul, reflectă pistolarul; îl abandonaseră în goana lor nebună de a urca la bordul lui Blaine.

— La ce-ţi trebuie aia? întrebă Susannah cu agresivitate.

Agresivitatea ei ieşea mereu la suprafaţă odată cu reapariţia harnaşamentului. *Urăsc feţele alea palide borâte dân Miss'ippi mai tare decât urăsc harnaşamentu' ăla,* îi spusese odată lui Eddie cu vocea Dettei Walker, *da uneori, dulceaţă, aproape că nu pot face diferenţa.*

— Uşurel, Susannah Dean, uşurel, o potoli pistolarul, zâmbind timid.

Desfăcu încrengătura de chingi care alcătuiau harnaşamentul, puse şezutul deoparte, apoi le împleti la loc şi le legă de ultima sa bucată solidă de frânghie cu un nod simplu, de modă veche. Lucrând, ascultă trilul deşirării… aşa cum toţi patru ascultaseră tobele zeilor; aşa cum el şi Eddie aşteptaseră ca homaroşeniile să-şi înceapă tirada întrebărilor („Dad-a-cham? Did-a-chee? Dum-a-chum?") în vreme ce se rostogoleau afară din valuri în fiecare noapte.

Ka este o roată, gândi el. Sau, cum îi plăcea lui Eddie să spună, totul circulă-n natură.

Când se termină frânghia, făcu o buclă în partea de jos a porţiunii împletite. Jake introduse un picior în ea cu toată încrederea, prinse frânghia cu o mână şi-l aşeză pe Ete în scobitura celuilalt braţ. Animalul se uită agitat în jur, scânci, lungi gâtul şi-l linse pe Jake pe faţă.

— Doar nu te temi, nu? îl întrebă băiatul pe bumbler.

— Temi, aprobă Ete, însă vorbi încet în timp ce Roland şi Eddie îl coborau pe Jake pe o parte a Vagonului Baroniei.

Frânghia nu era destul de lungă încât să-l ducă până jos; totuşi, Jake reuşi fără probleme să-şi scoată piciorul, răsucindu-l, şi să sară de la un metru şi ceva înălţime. ÎI puse jos pe Ete. Bumblerul se îndepărtă cu pas ţanţoş, adulmecând şi ridicând piciorul la peretele clădirii terminalului. Gara nu era deloc măreaţă precum Leagănul din Lud, avea însă un aer demodat care-i plăcea lui Roland – scânduri albe, streşini proeminente, ferestre înalte şi înguste, acoperiş cu şindrilă.

Avea un aer de *western.* Cu foiţă de aur, pe o pancartă agăţată deasupra şirului de uşi al terminalului scria:

ATCHISON, TOPEKA ŞI SANTA FE

Oraşe, bănuia Roland, iar cel din urmă îi suna cunoscut, întrucât nu existase oare un Santa Fe în Baronia de Mejis? Asta îl ducea însă cu gândul înapoi la Susan, minunata Susan la geam, cu părul împletit şi lăsat pe spate, mirosul ei ca de iasomie şi trandafiri şi caprifoi şi fân vechi, dulce, mirosuri pe care oracolul din munţi le reprodusese doar vag. Susan lăsându-se pe spate şi privindu-l solemn, apoi surâzând şi întinzând braţele, astfel încât sânii ei se ridicaseră, tânjind parcă după atingerea sa.

Dacă mă iubeşti, Roland, iubeşte-mă… pasăre şi urs, iepure şi peşte…

— … următoarea?

Întoarse capul spre Eddie, nevoit să-şi folosească toată puterea voinţei pentru a se extrage din când-ul Susanei Delgado. Existau deşirări acolo, în Topeka, fără doar şi poate, deşirări de multe feluri.

— Îmi rătăcea mintea, Eddie. Iartă-mă, rogu-te.

— Susannah e următoarea? Asta am întrebat.

Roland clătină din cap.

— Urmezi tu, apoi Susannah. Eu voi fi ultimul.

— O să te descurci? Cu mâna ta…

— Fără probleme.

Eddie încuviinţă şi îşi vârî piciorul în laţ. Când tânărul venise în Lumea de Mijloc, Roland l-ar fi putut coborî el însuşi cu uşurinţă, cu sau fără cele rouă degete de la mână, însă Eddie nu se mai drogase de luni bune şi pusese pe el şase sau şapte kilograme de muşchi. Roland acceptă bucuros ajutorul lui Susannah şi îl coborâră împreună.

— Acum tu, doamnă, zise pistolarul şi-i adresă un zâmbet. Îi venea mai uşor să zâmbească în ultimele zile.

— Da, răspunse ea, şi totuşi, pe moment rămase locului, muşcându-şi buza ie jos.

— Ce este?

Ea duse mâna la stomac şi se masă, ca şi când ar fi durut-o. Roland crezu că ea va vorbi, însă femeia clătină din cap şi spuse doar:

— Nimic.

— Nu te cred. De ce-ţi masezi pântecele? Te doare ceva? Ai păţit ceva când am oprit?

Ea îşi luă mâna de pe tunică, de parcă tocmai i s-ar fi încins carnea mai jos de buric.

— Nu. Sunt bine.

— Chiar eşti?

Susannah păru să mediteze atent.

— O să discutăm, rosti ea până la urmă. O să stăm la *palavre,* dacă aşa-ţi place mai mult. Dar ai avut dreptate înainte, Roland… acum nu este nici timpul, nici locul potrivit.

— Toţi patru sau doar eu, tu şi Eddie?

— Doar eu şi cu tine, Roland, răspunse ea şi introduse ciotul piciorului în buclă. Doar găina şi cocoşul, cel puţin pentru început. Acum, lasă-mă jos, dacă nu te superi.

O coborî, sperând cu tărie că prima lui idee – cea care-i venise în gând imediat ce-i văzuse mâna masând agitat – era greşită. Deoarece ea se aflase în cercul vorbelor, iar demonul care-şi avea sălaş acolo îşi făcuse mendrele cu ea în timp ce Jake încerca să treacă dintr-o lume în alta. Uneori – *deseori* – contactul demonic schimba lucrurile.

Niciodată în bine, judecând după experienţa lui Roland.

După ce Eddie o prinse pe Susannah de mijloc şi o ajută să ajungă pe peron, pistolarul trase frânghia sus. Se duse spre unul dintre pilonii care pătrunseseră în botul de glonţ al trenului, legând din mers capătul frânghiei într-o buclă uşor de desfăcut. O introduse peste pilon, o strânse (având grijă să nu tragă de frânghie spre stânga), apoi coborî şi el pe peron, îndoit de mijloc şi lăsând urme de cizmă pe peretele roz al lui Blaine.

— Îmi pare rău că pierdem frânghia şi harnaşamentul, remarcă Eddie când Roland ajunse lângă ei.

— Mie, de harnaşament nu-mi pare rău, făcu Susannah.

Prefer să mă târăsc pe jos până când mă umplu pe antebraţe de gumă de mestecat.

— Dar nu pierdem nimic, rosti Roland.

Îşi băgă mâna în bucla pentru picior şi trase tare de frânghie în partea stângă. Aceasta se desfăcu de pe pilon şi Roland o strânse aproape toată înainte să atingă solul.

— Fain truc! zise Jake.

— Ain! Tuc! repetă Ete.

— Cort? întrebă Eddie.

— Cort, aprobă Roland, zâmbind.

— Instructorul diabolic, făcu Eddie. Mai bine tu decât eu, Roland. Mai bine tu decât eu.

4

Pe când se îndreptau spre uşile care duceau înăuntrul gării, sunetul acela jos, lichid, vibrant se auzi din nou. Roland se amuză să-i vadă pe toţi trei însoţitorii săi strâmbând din nas şi lăsând colţurile buzelor în jos în acelaşi timp; mai mult decât componenţi ai unui *ka-tet*, asta-i făcea să pară membrii de sânge ai unei familii. Susannah arătă spre parc. Indicatoarele care se întrezăreau deasupra arborilor tremurau vag, ca în valurile căldurii.

— Aia-i din cauza deşirării? întrebă Jake.

Roland aprobă din cap.

— Vom putea trece pe lângă ea?

— Da. Deşirările nu sunt mai periculoase decât nişte mlaştini pline de nisip mişcător şi saliguri. Aţi auzit de astea?

— De nisip mişcător am auzit, răspunse Jake. Iar dacă saligurile sunt nişte vietăţi lungi şi verzi cu dinţi mari, am auzit şi de ele.

— Asta sunt.

Susannah se întoarse pentru a se uita o ultimă dată la Blaine.

— Fără întrebări copilăreşti şi fără jocuri prosteşti. Cartea avea dreptate în privinţa asta. Crezi că Beryl Evans, autoarea

lui *Charlie, trenuleţul Uu-uu,* face parte din povestea asta? Că s-ar putea chiar să o întâlnim? Mi-aş dori să-i nulţumesc. Eddie a găsit rezolvarea, dar ea…

— E posibil, presupun, zise Roland, însă dacă mă gândesc mai bine, poate că nu. Lumea mea e ca o navă uriaşă care s-a scufundat destul de aproape de mal încât bună parte din epavă să ajungă pe plajă. Multe dintre lucrurile pe care le găsim sunt fascinante, unele ar putea fi folositoare, cu voia lui *ka,* dar toate nu sunt decât părţi din epavă. Bucăţi fără noimă. Se uită în jur. Ca locul acesta, cred.

— N-aş spune că-i tocmai o epavă, glăsui Eddie. Uită-te la tencuiala gării – e puţin ruginie de la jgheaburile de sub streşini, însă nu văd să se fi scorojit pe undeva. Se opri în faţa uşilor şi îşi plimbă degetele pe un panou de sticlă. În urma lor rămaseră patru dâre transparente. Praf, mult praf, dar nicio crăpătură. Clădirea asta aş spune că e neîntreţinută cel mult… de la începutul verii, poate?

Se uită la Roland, care ridică din umeri şi aprobă din cap. Asculta doar cu o ureche şi era doar pe jumătate atent. În rest se concentra asupra a două lucruri: murmurul deşirării şi încercarea de a ţine la distanţă amintirile care voiau să-l cotropească.

— Totuşi, Lud era în ruină de *secole*, interveni Susannah. Locul ăsta… c-o fi sau nu Topeka, mie-mi seamănă cu orăşelele alea sumbre din *Zona Crepusculară.* Voi poate nu mai ţineţi minte, dar…

— Ba eu ţin minte, spuseră Eddie şi Jake la unison, după care se priviră reciproc şi râseră. Eddie întinse mâna şi Jake o lovi cu palma.

— Încă se difuzează în reluare, explică Jake.

— Mda, neîncetat, adăugă Eddie. De regulă, cu sponsorizarea avocaţilor specializaţi în cazuri de faliment, care seamănă cu nişte terieri cu blană scurtă. Şi ai dreptate. Locul ăsta *nu seamănă* cu Lud. De ce ar semăna? Nu e în aceeaşi *lume* cu Lud. Nu ştiu când am trecut graniţa, dar…

Arătă din nou la indicatorul albastru Interstate 70, ca şi când asta i-ar fi dovedit spusele fără nicio umbră de îndoială.

— Dacă e Topeka, unde sunt oamenii? întrebă Susannah.

Eddie sălta din umeri şi ridică mâinile – cine ştie?

Jake lipi fruntea de sticla uşii din mijloc, puse mâinile făcute căuş de o parte şi de cealaltă a feţei, şi se uită înăuntru. Se uită preţ de mai multe secunde, apoi văzu ceva care-l făcu să se ferească iute.

— O-o! făcu el. Nu-i de mirare că e atâta linişte-n oraş.

Roland veni în spatele lui Jake şi se uită pe deasupra capului băiatului, punând şi el mâinile la tâmple ca să reducă reflexia sa în sticlă. Înainte să vadă ce văzuse Jake, pistolarul trase două concluzii. Prima era că, deşi aceea era categoric o gară, în fapt nu era deloc un… *leagăn,* ca al lui Blaine. A doua era că gara aparţinea într-adevăr lumii lui Eddie, Jake şi Susannah… deşi poate că nu acelui *unde* al lor.

E deşirarea. Va trebui să fim cu băgare de seamă.

Pe una dintre lungile bănci care ocupau bună parte din încăpere, două cadavre se sprijineau reciproc; de n-ar fi fost chipurile lor lăsate şi smochinite şi mâinile înnegrite, puteau foarte bine să fie călători pe care-i furase somnul în gară după o petrecere grozavă şi care pierduseră ultimul tren spre casă. Pe zidul din spatele lor era un panou intitulat PLECĂRI, pe care numele oraşelor mici şi mari şi al baroniilor se plimbau în linie, DENVER, spunea unul. WICHITA, spunea altul. OMAHA, spunea al treilea. Roland cunoscuse odată un cartofor chior pe nume Omaha; murise cu un cuţit înfipt în gât la o masă de „Fiţi atenţi la mine”. Păşise în poiana de la capătul cărării cu capul lăsat pe spate, iar ultima sa suflare împroşcase sânge până pe tavan. Din tavanul acelei încăperi (pe care mintea neştiutoare şi leneşă a lui Roland insista să o numească popas de diligenţe, de parcă aceasta ar fi fost o haltă pe cine ştie ce drum dat pe jumătate uitării, precum acela care-l adusese la Tuli) atârna un minunat ceas cu patru feţe. Braţele lui se opriseră la 4.14 şi Roland bănuia că nu se vor mai mişca niciodată. Era un gând trist… însă toată acea lume era tristă. Alţi morţi nu mai vedea, dar experienţa îi spunea că acolo unde erau doi, cel mai probabil, acolo undeva unde nu-i putea vedea, mai erau patru. Sau patru duzini.

— Intrăm? întrebă Eddie.

— De ce? contră pistolarul. N-avem ce căuta aici; nu e pe direcţia Căii Grinzii.

— Ai fi un ghid turistic strălucit, făcu Eddie cu mâhnire. „Rămâneţi laolaltă, oameni buni, vă rog să nu vă îndepărtaţi…”

Jake îl întrerupse cu o solicitare pe care Roland n-o înţelese.

— N-are careva dintre voi un sfert?

Băiatul se uita la Eddie şi la Susannah. Lângă el se afla o cutie metalică pătrată. Pe ea scria cu albastru:

Topeka Capital-Journal vă prezintă Kansasul ca nimeni altcineva! Cotidianul oraşului vostru! ***Citiţi-l zilnic!***

Amuzat, Eddie clătină din cap.

— Am pierdut tot mărunţişul la un moment sau altul. Probabil căţărându-mă într-un copac, înainte să ni te alături, încercând din răsputeri să nu devin hrană pentru un urs robot. Scuze.

— Stai o clipă… stai o clipă…

Susannah îşi deschisese poşeta şi scotocea prin ea într-un fel care-l făcu pe Roland să surâdă larg, în ciuda tuturor gândurilor sale. Era ceva atât de al naibii de *femeiesc*, într-un fel. Întoarse pe dos batiste Kleenex mototolite, le scutură să vadă dacă nu rămăsese ceva în ele, scoase o pudrieră, o studie, o aruncă înapoi în poşetă, dădu peste un pieptene, îl aruncă *şi pe acesta* înapoi…

Era prea ocupată ca să ridice privirea atunci când Roland trecu pe lângă ea, scoţând în acelaşi timp pistolul din tocul pe care el însuşi i-l făcuse. Trase un singur glonţ. Susannah scoase un strigăt scurt, scăpându-şi poşeta şi lovind cu palma peste tocul gol montat sus, sub sânul ei stâng.

— Faţă Palidă, m-ai speriat de era să fac *pe mine!*

— Ai mai mare grijă de armă, Susannah, sau data viitoare când ţi-o va lua cineva, gaura va fi între ochii tăi şi nu într-

o… ce-i asta, Jake? O cutie aducătoare de ştiri? Sau e destinată depozitării de hârtie?

— Amândouă.

Jake părea speriat. Ete se retrăsese spre jumătatea peronului şi se uita la Roland cu neîncredere. Băiatul atinse cu degetul gaura lăsată de glonţ în mijlocul mecanismului de închidere al cutiei cu ziare. Un fir mic de fum ieşea din ea.

— Haide, zise Roland. Deschide-o.

Jake trase de mâner. Un moment se împotrivi, apoi o bucată de metal căzu cu zgomot undeva înăuntru şi uşiţa se deschise. Cutia era goală; pe peretele din spate scria CÂND SE TERMINĂ TOATE ZIARELE, VĂ RUGĂM SĂ LUAŢI EXEMPLARUL AFIŞAT. Jake îl desprinse din clema de prindere. Se strânseră toţi în jurul lui.

— Pentru Dumnezeu, ce e…? şopti Susannah deopotrivă îngrozită şi acuzatoare. Ce înseamnă asta? Ce Dumnezeu s-a *întâmplat?*

Sub numele ziarului, ocupând aproape toată jumătatea superioară a primei pagini, scria cu litere negre, ameninţătoare:

SUPERGRIPA NUMITĂ „CAPTAIN TRIPS“ FACE RAVAGII SI NU POATE FI OPRITĂ

Şefii guvernului se pare ca au fugit din ţară

Spitalele din Topeka, pline de bolnavi şi de morţi

Milioane de oameni se roagă pentru un leac

— Citeşte cu voce tare, spuse Roland. Literele sunt în limba voastră, nu le pot desluşi şi vreau să aflu despre ce este vorba.

Jake se uită la Eddie, care încuviinţă agitat.

Băiatul desfăcu ziarul, scoţând la iveală o poză punctată (Roland mai văzuse asemenea poze; se numeau „foute grafii”) care îi şocă pe toţi: înfăţişa un oraş pe malul lacului, cu clădirile în flăcări. INCENDIILE AU RĂVĂŞIT CLEVELANDUL, spunea legenda.

— Citeşte, copile! îi zise Eddie.

Susannah nu spuse nimic; ea citea deja articolul – singurul de pe prima pagină – peste umărul lui. Jake îşi drese glasul, de parcă i s-ar fi uscat brusc gâtul, şi începu.

5

— Articolul e semnat John Corcoran, plus redacţia şi rapoarte AP. Asta înseamnă că au lucrat mulţi la redactarea lui, Roland. Bun. Încep.

„Cea mai mare criză pe care a cunoscut-o America – şi lumea întreagă, poate – s-a adâncit peste noapte, în vreme ce aşa-numita supergripă, zisă Gât-Gros în Midwest şi Captain Trips în California, continuă să facă ravagii.

Deşi numărul morţilor nu poate fi decât estimat, experţii în medicină spun că totalul, în acest moment, depăşeşte orice închipuire: între douăzeci treizeci de milioane de morţi numai în zona continentală a SUA este estimarea oferită de dr. Morris Hackford de la Spitalul şi Centrul Medical St Francis din Topeka. Cadavrele sunt arse, de la Los Angeles, California, la Boston, Massachusetts, în crematorii, furnale industriale şi gropi de gunoi publice.

Aici, în Topeka, supravieţuitorii aflaţi încă în putere sunt îndemnaţi să-şi ducă morţii într-unul dintre următoarele trei locuri: instalaţia de distrugere a deşeurilor radioactive aflată la nord de Oakland Biliard Park; terenul de curse de la Heartland Park; groapa de gunoi de pe Southeast 61st Street, la est de Forbes Field. La groapa de gunoi accesul se face pe Berryton Road; în California, surse autorizate informează că circulaţia a fost blocată de maşinile accidentate şi de cel puţin o aeronavă de transport a Forţelor Aeriene, prăbuşită."

Jake ridică speriat ochii spre prietenii săi, se uită în spate la gara tăcută, după care coborî privirea la ziar.

— „Dr. April Montoya de la Centrul Medical Regional Stormont-Vail avertizează că totalul victimelor de până acum, oricât ar fi de oribil, constituie doar o parte a acestei teribile

poveşti. «La fiecare persoană care a murit până acum ca urmare a acestei noi tulpini de gripă», a spus Montoya, «sunt cel puţin alte şase care zac bolnave în casele lor, poate chiar o duzină. Pe deasupra, din câte am putut stabili până în clipa de faţă, rata de vindecare este zero.» Tuşind, a mai declarat reporterului următoarele: «În ce mă priveşte, nu-mi fac niciun plan pentru weekend.»

Alte informaţii pe plan local:

Toate zborurile comerciale cu plecare de la Forbes şi Phillip Biliard au fost anulate.

Toate cursele Amtrak au fost suspendate, nu doar în Topeka, ci pe tot cuprinsul statului Kansas. Gara Amtrak de pe Gage Boulevard a fost închisă până la noi dispoziţii.

De asemenea, toate şcolile din Topeka au fost închise până la noi dispoziţii. Aici sunt incluse districtele 437, 345, 450 (Shawnee Heights), 372 şi 501 (centrul Topeka). Închise sunt şi Colegiul Luteran şi Colegiul Tehnic din Topeka, precum şi Universitatea Kansas din Lawrence.

În zilele şi săptămânile următoare, locuitorii oraşului Topeka se pot aştepta la întreruperi temporare sau chiar permanente ale curentului electric. Compania de Electricitate din Kansas, Power & Light, a anunţat o «uşoară reducere a activităţii» a centralei nucleare de pe râul Kaw din Wamego. Deşi nimeni de la biroul de relaţii publice al Kawnuke n-a răspuns apelurilor venite din partea ziarului nostru, un mesaj înregistrat ne linişteşte că nu există o situaţie de urgenţă, că aceasta este doar o măsură de siguranţă. Kawnuke îşi va relua funcţionarea la putere maximă, se încheie mesajul, «după ce criza prin care trecem se va fi sfârşit». Orice sentiment de calm insuflat de acest comunicat este în bună parte alungat de ultimele cuvinte înregistrate pe bandă, care nu sunt nici «Rămas-bun», nici «Vă mulţumim de telefon», ci «Domnul să ne aibă în pază în aceste clipe de restrişte»."

Jake se întrerupse pentru a urmări articolul pe pagina următoare, unde mai apăreau unele poze: un camion ars şi răsturnat pe scările Muzeului Naţional de Istorie Kansas; traficul pe podul Golden Gate din San Francisco blocat bară la

bară; mormane de cadavre în Times Square. Unul dintre ele, observă Susannah, fusese agăţat de un felinar, iar asta îi trezi amintiri coşmareşti ale goanei ei şi a lui Eddie spre Leagănul din Lud, după despărţirea de pistolar; amintiri legate de Luster, Winston, Jeeves şi Maud. *Când s-au auzit de data asta tobele-divine, piatra lui Spanker a ieşit din pălărie*, spusese Maud. *L-am pus să danseze.* Doar că ea voise de fapt să spună că îl puseseră să se *spânzure.* La fel cum, se pare, mai spânzuraseră oameni acasă, în bătrânul New York. Când lucrurile o luau destul de rău la vale, aparenţele arătau că cineva întotdeauna găsea un laţ.

Ecouri. Totul reverberează acum. Ecourile ricoşau dintr-o lume în alta, nu stingându-se ca orice ecou normal, ci crescând şi devenind tot mai teribile. *Ca tobele-divine,* gândi Susannah şi se cutremură.

— „Pe plan naţional", citi Jake, „oamenii sunt tot mai convinşi că, după ce au negat existenţa supergripei în primele zile ale apariţiei ei, când măsurile de carantină poate că ar mai fi avut efect, şefii de stat s-au refugiat în adăposturi subterane create pentru minţile luminate în caz de război nuclear. Vicepreşedintele Bush şi membrii-cheie ai cabinetului Reagan n-au fost văzuţi în ultimele patruzeci şi opt de ore. Reagan însuşi n-a mai fost văzut de duminică dimineaţă, când a participat la slujba religioasă de la biserica metodistă din Green Valley, în San Simeon.

«Au coborât în buncăre ca Hitler şi ceilalţi şobolani nazişti la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial», a declarat reprezentantul Steve Sloan. Întrebat dacă are ceva împotrivă să-i fie pomenit numele, reprezentantul republican de Kansas aflat la primul mandat a râs, spunând: «De ce să am? M-a lovit şi pe mine supergripa. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, nu voi mai fi decât praf în vânt.»

Incendiile, cel mai probabil provocate, continuă să facă ravagii în Cleveland, Indianapolis şi Terre Haute.

O explozie de proporţii care s-a produs în apropiere de Riverfront Stadium din Cincinnati se pare că nu a fost de natură nucleară, cum existau temeri, ci a fost urmarea unei

acumulări de gaze naturale provocate de…“

Jake lăsă ziarul să-i cadă din mâini. O pală de vânt îl prinse şi-l plimbă de-a lungul peronului, cele câteva pagini împăturite despărţindu-se pe drum. Ete lungi gâtul şi înşfăcă din zbor una. Veni iute la Jake cu ea în gură, ascultător ca un căţel aducând un băţ.

— Nu, Ete, nu o vreau, spuse băiatul pe un ton rănit şi foarte tânăr.

— Ştim măcar unde sunt toţi oameni, zise Susannah, aplecându-se şi luând foaia de la Ete.

Erau ultimele două pagini, doldora de necrologuri tipărite cu cel mai mic corp de literă posibil. Fără poze, fără cauza morţii, fără data slujbei funerare. Doar cine a murit, rudă iubită a lui cutare şi cutare. Totul cu litere minuscule, inegale. Însăşi inegalitatea fontului o convingea că totul era real.

Şi totuşi, cât de tare s-au străduit să-şi onoreze morţii, chiar şi la sfârşit, gândi ea şi un nod i se puse în gât. *Cât de tare s-au străduit!*

Împături foaia de ziar şi se uită pe verso – ultima pagină a *Capital-Journal.* Prezenta o imagine cu Iisus Hristos, cu tristeţe în ochi, cu mâinile întinse, cu fruntea purtând urmele coroanei de spini. Sub ea, trei cuvinte cu litere uriaşe:

RUGATI-VĂ PENTRU NOI

Ridică privirea acuzator spre Eddie, apoi îi dădu ziarul, atingând cu degetu-i maroniu data din partea de sus. Era 24 iunie 1986. Eddie fusese adus în lumea pistolarului un an mai târziu.

Tânărul îl ţinu mult timp, plimbându-şi neîncetat degetele peste dată, de parcă atingerea sa ar fi făcut-o cine ştie cum să se schimbe. După aceea ridică ochii spre ei şi clătină din cap.

— Nu. Nu pot explica oraşul ăsta, ziarul ăsta sau morţii din gara asta, dar vă pot lămuri în privinţa unui lucru – când am plecat eu, în New York totul era bine. Nu-i aşa, Roland?

Pistolarul avea un aer niţel acru.

— Nimic din oraşul tău nu mi s-a părut foarte bine, însă

oamenii de acolo nu mi-au lăsat impresia că ar fi supravieţuitorii unei asemenea molime, nu.

— A existat ceva numit Boala Legionarului, zise Eddie. Şi SIDA, desigur…

— Asta-i cea cu transmitere sexuală, nu-i aşa? întrebă Susannah. Cea care circulă în rândul pidosnicilor şi dependenţilor de droguri?

— Da, numai că homosexualilor nu li se spunea pidosnici în când-ul meu, răspunse Eddie.

Zâmbi subţire, însă i se păru un zâmbet rigid şi nenatural, aşa că şi-l reprimă.

— Deci… asta nu s-a întâmplat nicicând, zise Jake, atingând cu fereală chipul lui Hristos de pe ultima pagină a ziarului.

— Dar s-a întâmplat, insistă Roland. S-a întâmplat în seminţişul de iunie al anului o mie nouă sute optzeci şi şase. Şi iată-ne aici, după consumarea acelei ciume. Dacă Eddie are dreptate în privinţa timpului scurs de atunci, această epidemie de „supergripă“ s-a produs *după* seminţişul de iunie a anului prezent. Ne aflăm în Topeka, statul Kansas, în Secerişul lui optzeci şi şase. Acesta este *când*-ul. Cât despre *unde,* tot ce ştim e că nu vorbim despre *unde*-le lui Eddie. Ar putea fi al tău, Susannah, sau al tău, Jake, deoarece tu ţi-ai părăsit lumea înainte să vină asta. Atinse cu degetul data de pe ziar, apoi se uită la Jake. La un moment dat, mi-ai spus ceva. Mă îndoiesc că tu-ţi mai aminteşti, dar eu da; e unul dintre cele mai importante lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată: „Du-te, atunci, există alte lumi în afară de astea.”

— Iar o ghicitoare, făcu Eddie, încruntându-se.

— Nu e oare un fapt dovedit că Jake Chambers a murit o dată şi acum stă înaintea noastră, teafăr şi nevătămat? Ori te-ndoieşti de vorbele mele când spun că băiatul a murit sub munţi? Că tu te-ai îndoit de sinceritatea mea din când în când nu mi-e un lucru străin. Şi presupun că ai motivele tale.

Eddie medită la aceasta şi clătină din cap.

— Deşi tu minţi de câte ori îţi ajută la ceva, cred că atunci când ne-ai povestit despre Jake erai prea bulversat ca să

debitezi altceva decât adevărul.

Roland fu uimit să descopere că vorbele lui Eddie îl răneau – *Tu minţi de câte ori îţi ajută la ceva* – dar merse mai departe. În definitiv, aşa era.

— Noi ne-am întors la iazul timpului, rosti pistolarul, şi l-am tras afară înainte să se înece.

— *Tu* l-ai scos afară, îl corectă Eddie.

— M-aţi ajutat şi voi, spuse Roland, fie şi numai ţinându-mă în viaţă, m-aţi ajutat, dar să lăsăm asta pe moment. E pe lângă subiect. Mai la subiect e faptul că există multe lumi posibile şi o infinitate de uşi de intrare în ele. Asta e una dintre aceste lumi; deşirarea pe care o auzim e una dintre uşi… doar că una mult mai mare decât cele pe care le-am întâlnit pe plajă.

— *Cât* de mare? chestionă Eddie. Mare cât o uşă de depozit sau mare cât tot depozitul?

Roland clătină din cap şi ridică mâinile cu palmele spre cer – *cine ştie?*

— Deşirarea asta…, zise Susannah. Noi nu ne aflăm doar *aproape* de ea, nu-i aşa? Am trecut *prin* ea. Aşa am ajuns aici, în versiunea asta de Topeka.

— E posibil, admise Roland. A simţit vreunul dintre voi ceva ciudat? O senzaţie de vertij sau o stare trecătoare de ameţeală?

Ei clătinară din cap. Ete, care îl studia pe Jake îndeaproape, clătină şi el din cap.

— Nu, spuse Roland, ca şi când s-ar fi aşteptat la asta. Numai că noi ne concentram pe ghicitori…

— Ne concentram să nu fim ucişi, mormăi Eddie.

— Da. Am trecut, deci, de cealaltă parte fără să ne dăm seama. În orice caz, deşirările nu sunt naturale – sunt inflamaţii pe pielea existenţei, iar existenţa lor se datorează mersului greşit al lucrurilor. Al lucrurilor din *toate* lumile.

— Pentru că lucrurile merg rău la Turnul Întunecat, spuse Eddie.

Roland încuviinţă.

— Şi chiar dacă locul ăsta – acest *când*, acest *unde* – nu este

ka-ul lumii tale acum, ar putea deveni acel *ka.* Molima aceasta – sau altele şi mai grave – se poate extinde. La fel cum deşirările vor continua să se extindă, crescând în dimensiune şi număr. Am văzut, cred, vreo şase de-a lungul anilor de când caut Turnul şi am auzit, poate, de patru ori mai multe. Pe prima… pe prima am văzut-o când eram foarte tânăr. Aproape de un oraş numit Hambry.

Îşi masă din nou obrazul cu mâna şi nu fu surprins să găsească boabe de sudoare printre ţepii bărbii. *Iubeşte-mă, Roland. Dacă mă iubeşti, iubeşte-mă.*

— Orice s-ar fi întâmplat cu noi, am fost aruncaţi afară din lumea ta, Roland, spuse Jake. Am căzut de pe Grindă. Uite.

Arătă spre cer. Norii se mişcau încet deasupra lor, însă nu mai mergeau în direcţia indicată de botul sfărâmat al lui Blaine. Sud-est-ul era în continuare sud-est şi totuşi semnele Grinzii pe care ei se obişnuiseră să le urmeze se făcuseră nevăzute.

— Are asta vreo importanţă? întrebă Eddie. Adică… poate că *Grinda* a dispărut, dar *Turnul* există în toate lumile, nu-i aşa?

— Ba da, răspunse Roland, însă ar putea fi imposibil de atins din toate lumile.

Cu un an înainte de a-şi începe minunata şi deosebita carieră ca dependent de heroină, Eddie îndeplinise pentru scurt timp şi nu cu mare succes rolul de mesager pe bicicletă. Acum îşi amintea anumite lifturi din clădiri de birouri în care urcase pentru a face livrări, clădiri ce adăposteau bănci sau firme de investiţii, cel mai des. Erau unele etaje la care nu puteai opri cabina ca să cobori decât dacă deţineai un card special pe care să-l introduci într-o fantă dintre taste. Când liftul ajungea în dreptul acelor etaje cu acces restrâns, cifrele de pe ecran erau înlocuite de un X.

— Cred că trebuie să găsim din nou Grinda, spuse Roland.

— Eu sunt convins de asta, zise Eddie. Hai să ne punem în mişcare.

Făcu doi paşi, apoi se întoarse spre Roland cu o sprânceană ridicată.

— Încotro?

— Pe direcţia pe care mergeam, spuse Roland ca şi când asta ar fi fost evident, şi păşi pe lângă Eddie în cizmele sale scâlciate şi colbuite, îndreptându-se spre parcul de vizavi.

V
LA DRUM ÎNTINS

1

Roland merse până la capătul peronului, lovind cu piciorul în bucăţi de metal roz. La scări, se opri şi se uită sobru înapoi la ei.

— Mai sunt morţi. Fiţi pregătiţi.

— Nu-s… hm… scurşi, nu-i aşa? întrebă Jake.

Roland se încruntă, apoi chipul i se limpezi, înţelegând la ce se referea băiatul.

— Nu. Nu-s scurşi. Sunt uscaţi.

— Atunci, e-n ordine, făcu Jake, dar întinse mâna spre Susannah, pe care în momentul acela o ţinea Eddie în braţe. Ea îi adresă un zâmbet şi strânse degetele pe ale sale.

La baza scărilor ce coborau la parcarea navetiştilor din lateralul gării, şase cadavre zăceau laolaltă precum o căpiţă din tulpini de porumb prăbuşită. Două erau femei, trei erau bărbaţi. Al şaselea era un copilaş în cărucior. O vară întreagă petrecută la soare, în căldură şi în ploaie (fără a mai aminti de pisicile vagaboande, ratonii şi marmotele care puteau trece pe acolo), îi dăduse pruncului un aer de înţelepciune ancestrală şi mister, ca o mumie-copil descoperită intr-o piramidă incaşă. Judecând după costumaşul albastru-pal pe care îl purta, Jake bănuia că fusese băiat, însă nu putea fi sigur. Lipsindu-i ochii, buzele, cu pielea devenită de un cenuşiu vesperal, genul nu mai însemna nimic – de ce a trecut drumul copilul mort? Pentru că era capsat de supergripă.

Şi aşa, pruncul părea să fi trecut prin lunile de după molima din Topeka mai bine decât adulţii din jurul său. Aceştia nu mai erau decât nişte schelete cu păr. Într-un mănunchi meschin de oase înfăşurate în piele, care odinioară fuseseră degete, unul dintre bărbaţi strângea mânerul unei

valize asemănătoare cu modelele Samsonite ale părinţilor lui Jake. Ca în cazul copilului (ca în cazul *tuturor),* ochii îi lipseau; găvane uriaşe şi goale se holbau la Jake. Sub ele, un semicerc de dinţi decoloraţi stăteau răşchiraţi într-un rânjet dispreţuitor. *De ce ai întârziat atâta, copile?* parcă întreba bărbatul mort care încă-şi ţinea valiza bine strânsă în mână. *Te-arn aşteptat şi a fost o vară a naibii de lungă şi călduroasă!*

Voi unde speraţi să ajungeţi? se întrebă Jake. *Unde credeaţi că puteţi fi destul de adăpostiţi în lumea asta puturoasă de rahat? Des Moines? Sioux City? Fargo? Pe Lună?*

Coborâră scările, Roland primul, ceilalţi după el, Jake ţinând-o în continuare pe Susannah de mână şi Ete însoţindu-l la picioare. Bumblerul, datorită corpului său lung, cobora fiecare treaptă parcă în doi paşi, ca un camion cu remorcă trecând peste şicane de limitare a vitezei.

— Mai încet, Roland, îl atenţionă Eddie. Înainte să plecăm vreau să arunc o privire în locurile pentru handi. Poate avem noroc.

— Locurile pentru handi? zise Susannah. Ce-s astea?

Jake ridică din umeri. Nici el nu ştia, cum nu ştia nici Roland.

Susannah îşi îndreptă atenţia spre Eddie.

— Întreb, dulceaţă, doar pentru că sună puţin neplăcut. Înţelegi, cum le-ai spune negrilor „cioroi“ sau homosexualilor „pidosnici“. Ştiu că nu-s decât o negresucă ignorantă din Evul Mediu al anului 1964, dar…

— Acolo.

Eddie arătă spre un şir de indicatoare care marcau locurile de parcare aflate cel mai aproape de gară. Erau de fapt două indicatoare pe fiecare stâlp, partea superioară a fiecărei perechi vopsită în albastru şi alb, iar partea inferioară în roşu şi alb. Când se apropiară ceva mai mult, Jake văzu că acela de sus afişa simbolul scaunului cu rotile. Cel de jos era un avertisment: 200 $ AMENDĂ PENTRU OCUPAREA NEJUSTIFICATĂ A SPAŢIULUI DE PARCARE PENTRU HANDICAPAŢI. SUB RĂSPUNDEREA STRICTĂ A DEPARTAMENTULUI DE POLIŢIE TOPEKA.

— Vezi asta! zise Susannah pe un ton triumfal. Asta ar fi trebuit făcută acum mult timp! Măiculiţă, în *când*-ul meu aveai noroc şi numai dacă reuşeai să intri cu scaunul cu rotile pe uşa unui magazin. La naiba, erai norocos dacă puteai urca trotuarul cu el! Ce, locuri speciale de parcare? Nici poveste, scumpule!

Parcarea era plină aproape până la refuz, însă şi atunci, în pragul sfârşitului lumii, doar două maşini care nu aveau simbolul scaunului cu rotile pe plăcuţele de înmatriculare ocupau şirul de „locuri pentru handi“, cum le spunea Eddie.

Jake bănuia că respectarea „locurilor pentru handi“ era pur şi simplu unul dintre lucrurile cu o misterioasă influenţă asupra oamenilor, precum notarea codurilor poştale pe scrisori, pieptănatul cu cărare sau spălatul pe dinţi înaintea micului dejun.

— Şi uite acolo! strigă Eddie. Nu vă ambalaţi, oameni buni, dar cred că avem Bingo!

Cu Susannah încă aşezată pe şold – lucru de care ar fi fost incapabil pentru o lungă perioadă de timp chiar şi cu o lună în urmă – Eddie se grăbi spre corpul lung şi impunător al unui Lincoln. Pe acoperiş era legată o bicicletă de curse, complexă după aspect; din portbagajul întredeschis ieşea un scaun cu rotile. Şi acesta nu era singurul; scrutând şirul de „locuri pentru handi“, Jake zări cel puţin alte patru scaune cu rotile, majoritatea ancorate pe capota maşinilor, unele îndesate în partea din spate a furgonetelor şi unul (părea bătrân şi înfiorător de mare) aruncat pe platforma unei camionete.

Eddie o puse pe Susannah jos şi se aplecă să examineze angrenajul care ţinea scaunul în portbagaj. Erau o mulţime de cabluri electrice încrucişate, plus un soi de bară de înzăvorâre. Eddie scoase Ruger-ul pe care Jake îl luase din sertarul biroului tatălui său.

— Capul la cutie, rosti el vesel şi, înainte ca vreunul dintre ei să se poată gândi măcar să-şi acopere urechile, apăsă trăgaciul şi distruse încuietoarea barei de siguranţă.

Sunetul se rostogoli în tăcerea de acolo, reverberând imediat. Murmurul deşirării se întoarse odată cu el, ca şi când

focul de armă l-ar fi trezit la viaţă. *Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa?* gândi Jake şi făcu, dezgustat, o grimasă. Cu o jumătate de oră în urmă n-ar fi crezut că un sunet putea fi la fel de deranjant fizic ca… ei bine, ca mirosul de carne putredă, să spunem, dar acum credea. Ridică privirea spre indicatoarele de autostradă. Din unghiul acela nu le putea vedea decât vârfurile, însă asta era destul ca să ştie că tremurau din nou. *Degajă un soi de câmp*, gândi Jake. *Aşa cum mixerele şi aspiratoarele bruiază radioul sau televizorul, sau aşa cum ciclotronul ăla mi-a ridicat părul când domnul Kingery l-a adus la curs şi a cerut voluntari care să vină să stea lângă el.*

Eddie înlătură bara de înzăvorâre şi folosi cuţitul lui Roland pentru a tăia cablurile electrice. Apoi scoase scaunul cu rotile din portbagaj, îl examină, îl desfăcu şi asigură suportul care brăzda speteaza la nivelul şezutului.

— *Voilà!* făcu el.

Susannah se proptise într-o mână – Jake credea că semăna puţin cu femeia din acel tablou de Andrew Wyeth care-i plăcea lui, *Lumea Christinei* – şi examina scaunul nu fără un dram de curiozitate.

— Dumnezeule mare, ce mic şi uşor pare!

— O capodoperă a tehnicii moderne, scumpo, zise Eddie. Pentru asta am purtat războiul din Vietnam. Hopa sus!

Se aplecă să o ajute. Ea nu se împotrivi, însă când tânărul o aşeză în scaun, avea chipul serios şi încruntat. Ca şi când s-ar fi aşteptat ca scaunul să se prăbuşească sub ea, gândi Jake. Apoi, treptat, în timp ce îşi plimbă mâinile peste braţele noului său mijloc de locomoţie, expresia i se relaxă.

Jake se îndepărtă puţin, mergând pe lângă un alt şir de maşini, plimbându-şi degetele peste capotele lor, lăsând dâre în praf. Ete o luă după el, oprindu-se o dată pentru a ridica piciorul şi a stropi o roată, totul cu uşurinţa unui gest repetat o viaţă întreagă.

— Te prinde dorul de casă, dragule? întrebă Susannah din spatele băiatului. Probabil credeai că n-o să mai vezi niciodată un automobil american adevărat, am dreptate?

Jake cugetă şi hotărî că *nu* avea dreptate. Niciodată nu-i

trecuse prin gând că va rămâne pe veci în lumea lui Roland; că exista posibilitatea să nu mai vadă niciodată o maşină. Nu credea că asta l-ar deranja, la drept vorbind, dar nici nu credea că acest viitor fusese scris deja. Nu încă, cel puţin. Exista un anumit loc vacant în New York-ul din care venise el. Era la colţul Second Avenue cu 46th Street. Cândva, acolo se aflase un restaurant – Tom şi Gerry, Specialităţi pentru recepţii – dar acum erau doar moloz şi buruieni şi sticlă spartă şi…

… şi un trandafir. Doar un trandafir sălbatic crescând pe un teren viran unde urmau să se construiască la un moment dat mai multe blocuri cu apartamente de lux, însă Jake avea o bănuială că nicăieri pe faţa Pământului nu mai creştea ceva asemănător. Poate nici în vreuna dintre lumile de care amintise Roland. Trandafiri erau în apropierea Turnului întunecat; trandafiri cu miile, după spusele lui Eddie, hectare întregi de trandafiri sângerii. Îi văzuse într-un vis. Totuşi, Jake bănuia că trandafirul său era diferit de aceia… şi că până ce soarta avea să-i fie decisă, într-un fel sau altul, nu încheiase conturile cu lumea maşinilor şi televizoarelor şi a poliţiştilor care voiau să ştie dacă ai la tine vreun act de identitate şi cum îi cheamă pe părinţii tăi.

Apropo de părinţi, s-ar putea să nu fi încheiat conturile nici cu ei, gândi Jake. Ideea aceasta îi grăbi ritmul cardiac cu un amestec de speranţă şi panică.

Se opriră la jumătatea şirului de maşini, Jake uitându-se cu ochi goi de cealaltă parte a unei străzi largi (Gage Boulevard, presupunea) în vreme ce medita la toate acestea. Acum, Roland şi Eddie îi ajunseră din urmă.

— Frumuseţea asta o să fie floare la ureche după ce am împins două luni Fecioara de Fier, rosti Eddie cu un rânjet. Fac pariu că l-ai putea împinge şi numai *suflând.*

Inspiră adânc în spatele scaunului cu rotile pentru a demonstra. Jake se gândi să-i spună lui Eddie că probabil mai erau şi altele în „locurile pentru handi“, din cele motorizate, apoi înţelese ceea ce Eddie trebuia să fi ştiut de la început: bateriile lor ar fi fost terminate.

Pentru moment, Susannah îl ignoră; pe ea Jake o interesa.

— Nu mi-ai răspuns, dragule. Toate maşinile astea îţi dau dor de casă?

— Nu. Eram însă curios dacă sunt sau nu toate maşini pe care le cunosc. Mă gândeam că poate… dacă versiunea asta a anului 1986 a evoluat într-o altă lume decât a anului meu 1977, îmi voi da seama cumva. Dar *nu* îmi pot da seama. Pentru că lucrurile se schimbă atât de al naibii de repede. Chiar şi în nouă ani… Ridică din umeri şi se uită la Eddie. Tu ai *putea* să-ţi dai seama, totuşi. Tu chiar ai *trăit* în 1986.

Eddie gemu.

— Am trăit în el, dar nu l-am *observat* cu adevărat. Cea mai mare parte din timp am fost într-o altă sferă. Totuşi… presupun…

Eddie reîncepu să o împingă pe Susannah pe macadamul neted al parcării, arătând spre diverse maşini atunci când se afla în dreptul lor.

— Ford Explorer… Chevrolet Caprice… şi aia de acolo e un Pontiac vechi, îţi dai seama după grilajul despicat…

— Pontiac Bonneville, spuse Jake.

Era amuzat şi puţin mişcat de mirarea din ochii lui Susannah – pentru ea, majoritatea acelor maşini erau la fel de futuriste ca nişte nave de recunoaştere marca Buck Rogers. Asta îl făcea să se întrebe cum le vedea Roland – şi întoarse ochii spre el.

Pistolarul nu afişa niciun interes pentru maşini. El se uita lung peste drum, în parc, spre autostradă… doar că Jake nu credea că se uita la vreunul dintre lucrurile acelea. Jake avea o bănuială că Roland îşi scruta pur şi simplu propriile gânduri. Dacă aşa era, expresia de pe chipul său sugera că nu găsea nimic bun acolo.

— Acela e un Chrysler K, modelele alea mici, spuse Eddie, arătând cu degetul, iar ăla-i un Subaru. Mercedes SEL 450, excelent, maşina campionilor… Mustang… Chrysler Imperial, frumoasă formă, dar probabil că-i mai veche ca Dumnezeu…

— Vezi ce vorbeşti, băiete, îl admonestă Susannah cu ceea ce lui Jake i se păru a fi adevărată asprime în voce. Pe aia o

recunosc şi eu şi mi se pare nouă.

— Scuze, Suze. Sincer. Asta-i o Cougar… un alt Chevy… şi încă unul… Locuitorii din Topeka adoră marca General Motors, halal surpriză… Honda Civic… VW Rabbit… un Dodge… un Ford… un…

Eddie se opri, uitându-se la o maşinuţă aflată aproape de capătul rândului, albă cu finisaje roşii.

— Un Takuro, spuse el, mai mult pentru sine, dându-i ocol pentru a se uita la portbagaj. Un Takuro *Spirit,* mai exact. Ai auzit vreodată de marca şi modelul ăsta, Jake din New York?

Jake clătină din cap.

— Nici eu, zise el. Nici eu, futu-i.

Eddie începu să o împingă pe Susannah spre Gage Boulevard (Roland era alături de ei, deşi era tot în propria-i lume lăuntrică, mergea când mergeau ei, se oprea când se opreau ei). Cu puţin înainte de intrarea automată în parcare (opriţi luaţi tichetul), Eddie se opri.

— În ritmul ăsta, o să-mbătrânim până s-ajungem la parcul de acolo şi o să ne găsească moartea înainte să călcăm pe autostradă, grăi Susannah.

Acum, Eddie nu se mai scuză, nu păru nici măcar să o audă. Se uita la abţibildul de pe bara din faţă a unui vechi AMC Pacer ruginit. Abţibildul era albastru cu alb, precum indicatoarele care marcau „locurile pentru handi”. Jake se lăsă pe vine ca să vadă mai bine şi, când Ete îşi lăsă capul pe genunchiul său, băiatul îl mângâie absent. Cealaltă mână o întinse şi atinse abţibildul, ca pentru a se convinge că era adevărat. KANSAS CITY MONARCHS, spunea. O-ul din Monarchs era o minge de baseball cu linii desenate în urma ei, pentru a sugera viteza.

— Corectează-mă, tinere, dacă greşesc, zise Eddie, fiindcă ştiu zero barat despre baseball la vest de Yankee Stadium, dar n-ar trebui să scrie Kansas City *Royals?* Ştii tu, George Brett şi restul găştii?

Jake aprobă din cap. Auzise de Royals şi auzise de Brett, deşi acesta fusese un tânăr jucător în *când*-ul lui Jake şi trebuie să fi fost unul relativ bătrân în al lui Eddie.

— Kansas City *Athletics,* vrei să spui, interveni Susannah pe un ton năuc.

Roland ignoră toate acestea; el continua să planeze în propriu-i strat de ozon lăuntric.

— Nu şi-n ’86, scumpo, zise Eddie cu blândeţe. În ’86, Athletics erau în Oakland. Se uită de la abţibild la Jake. O echipă din a doua divizie, poate? întrebă el. Sau poate a treia?

— Royals din a treia divizie tot Royals sunt, spuse Jake. Şi joacă în Omaha. Să mergem mai departe.

Nu ştia de ceilalţi, dar el, unul, merse mai departe cu inima ceva mai uşoară. Poate era o prostie, dar se simţea uşurat. Nu credea că molima aceea teribilă pândea lumea sa, întrucât în lumea sa nu exista echipa Kansas City Monarchs. Probabil că informaţia aceasta era insuficientă pentru a trage o concluzie, însă el simţea că aşa era. Şi era o uşurare enormă să poată crede că părinţii lui nu aveau să fie răpuşi de un virus pe care oamenii îl numeau Captain Trips şi să fie îngropaţi într-o… groapă de gunoi sau altundeva.

Doar că lucrul acesta nu era atât de sigur, chit că aceasta nu era versiunea anului 1986 din lumea în care trăise el în anul 1977. Deoarece chiar dacă molima aceea îngrozitoare izbucnise într-o lume în care existau maşini numite Takuro Spirits şi în care George Brett juca la K.C. Monarchs, Roland spunea că necazurile se extind… că lucrurile asemenea supergripei erodează textura existenţei aşa cum acidul de baterie descompune o bucată de pânză.

Pistolarul vorbise despre iazul timpului, o expresie care la început i se păruse lui Jake de o seducătoare factură romantică. Dar dacă apele iazului începeau să se tulbure şi iazul însuşi se transforma într-o mlaştină? Şi dacă acele lucruri, asemănătoare cu Triunghiul Bermudelor, pe care Roland le numea deşirări, odată extrem de rare, începeau să devină regulă mai mult decât excepţie? Dacă – oh, iată un gând oribil, unul care sigur te putea ţine treaz până-n al treilea ceas al nopţii – realitatea însăşi ceda pe măsură ce instabilitatea structurală a Turnului Întunecat creştea? Dacă urma o prăbuşire, un nivel căzând peste celălalt… şi peste

celălalt… şi peste celălalt… până când…

Când Eddie îl prinse de umăr şi strânse, Jake trebui să-şi muşte limba ca să nu strige.

— Îţi faci singur sânge rău, spuse Eddie.

— Ce ştii tu despre asta?

Replica sună a neobrăzare, însă era furios. Fiindcă era speriat sau fiindcă îl „citise“? Nu ştia. Şi nici nu-i păsa.

— În privinţa sângelui rău am state vechi, zise Eddie. Nu ştiu precis ce te preocupă, dar orice ar fi, acum e un moment *excelent* să nu te mai preocupe.

Acesta, decise Jake, era probabil un sfat bun. Traversară strada împreună. Spre parcul Gage şi spre unul dintre cele mai mari şocuri din viaţa lui Jake.

2

Trecând pe sub arcada din fier forjat pe care scria PARCUL GAGE cu litere înflorate, demodate, se treziră pe o cărare de cărămidă ce străbătea o grădină care îmbina în proporţii egale stilul englez formal şi aspectul de junglă ecuatorială. Neavând cine să o îngrijească în torida vară de Midwest, plantele din ea crescuseră necontrolat; neavând cine să o îngrijească toamna, plantele din ea îşi împrăştiaseră seminţele. Imediat după arcadă, un indicator anunţa că aceea era Grădina de Trandafiri Reinische, şi într-adevăr erau trandafiri acolo; erau cât vedeai cu ochii. Cei mai mulţi se ofiliseră, însă câţiva dintre cei sălbatici rezistaseră, ducându-l pe Jake cu gândul la trandafirul de pe terenul viran de la 46th colţ cu Second şi trezindu-i un dor atât de puternic, încât îl durea.

Cum intrai în parc, într-o parte era un carusel frumos, de modă veche, cu bidiviii surprinşi păşind ţanţoş şi armăsarii alergând, stând acum nemişcaţi pe stâlpişorii lor. Însăşi tăcerea caruselului, luminile lui pâlpâitoare şi muzica diafană de flaşnetă întrerupte pe vecie îi dădeau lui Jake fiori. De grumazul unui cal atârna pe un şiret de piele mănuşa de baseball a unui copil. Jake abia fu în stare să se uite la ea.

În spatele caruselului, frunzişul se îndesea şi mai tare, inundând cărarea şi forţând călătorii să se aşeze în şir indian, precum nişte copii rătăciţi într-o pădure de basm. Spinii tufişurilor de trandafiri neîngrijiţi agăţară şi rupseră hainele băiatului. Cine ştie cum, ajunsese în fruntea coloanei (probabil fiindcă Roland era încă afundat în gândurile sale) şi din această cauză el îl văzu primul pe Charlie, trenuleţul Uu-uu.

Apropiindu-se de şinele înguste care traversau cărarea – erau, de fapt, aproape ca şinele unui trenuleţ de jucărie – gândul său era doar la vorbele pistolarului, *ka* e ca o roată, se întoarce mereu la locul de început. *Ne bântuie trandafirii şi trenurile,* gândi el. *De ce? Nu ştiu. Cred că-i doar o altă ghicit…*

Atunci se uită în stânga şi pe gură îi ieşi un „ODoamneapărăşipăzeşte“, totul într-un singur cuvânt. I se tăiară picioarele şi se aşeză. Vocea-i suna lichidă şi îndepărtată în propriile-i urechi. Nu leşină, nu tocmai, dar lumea înconjurătoare îşi pierdu culoarea, până când ierburile crescute în devălmăşie in partea vestică a parcului ajunseră de un cenuşiu aproape aidoma celui al cerului tomnatic de deasupra lor.

— Jake! Jake, ce s-a întâmplat?

Era Eddie, iar Jake auzea sincera îngrijorare din glasul lui, recepţionat parcă printr-o legătură telefonică proastă, la mare distanţă. Din Beirut, să spunem, sau poate de pe Uranus. Şi simţea mâna sigură a lui Roland pe umărul său, însă părea la fel de îndepărtată ca vocea lui Eddie.

— Jake! spuse Susannah. Ce este, scumpule? Ce…

Şi atunci văzu cu ochii ei şi se întrerupse. Văzu şi Eddie, şi se opri şi el din vorbit. Mâna lui Roland căzu. Rămaseră toţi, în picioare, uitându-se… mai puţin Jake, care *şedea* şi se uita. Bănuia că până la urmă îşi va recăpăta puterea în picioare şi se va putea ridica, dar pe moment şi le simţea ca două macaroane moi.

Trenul era garat cu cincisprezece metri mai în faţă, lângă o gară de jucărie care o imita pe cea de peste drum. De streaşina ei atârna o pancartă pe care scria TOPEKA. Acela era Charlie, trenuleţul Uu-uu, până la ultimul detaliu; o locomotivă cu

abur Big Boy 402. Şi Jake ştia că, dacă ar fi avut forţa necesară să se ridice în picioare şi să se apropie, ar fi găsit o familie de şoareci culcuşită în scaunul pe care odinioară şedea mecanicul (al cărui nume fusese, indubitabil, Bob Cutare). S-ar mai fi aflat încă o familie, de rândunici, aceasta culcuşită în horn.

Şi lacrimi negre, uleioase, gândi Jake, uitându-se la trenuleţul din faţa gării lui miniaturale şi simţind că i se încreţeşte pielea pe tot corpul şi că boaşele şi stomacul i se strâng ghem. *Noaptea, plânge lacrimi negre, uleioase, care-i ruginesc ca naiba frumosul far Stratham. Dar la vremea ta, Charlie-băiete, ai transportat destui copii, nu-i aşa? Mereu de jur împrejurul parcului Gage mergeai, iar pruncii râdeau, doar că unii dintre ei nu râdeau* de-adevăratelea; *unii dintre ei, cei care te înţeleseserâ, strigau. Aşa cum aş striga şi eu acum, dacă aş avea putere.*

Puterea însă-i revenea şi, când Eddie îl prinse cu o mână de sub un braţ şi Roland de sub celălalt, Jake reuşi să se ridice. Se clătină o dată, apoi rămase sigur în picioare.

— Pentru conformitate, nu dau vina pe tine, zise Eddie cu o voce abătută, la fel ca mina sa. Şi mie-mi cam vine să cad. E cel din cartea ta; e copia lui în mărime naturală.

— Deci acum ştim de unde s-a inspirat domnişoara Beryl Evans pentru *Charlie, trenuleţul Uu-uu*, spuse Susannah. Fie locuia aici, fie cândva înainte de 1942, când a fost publicată cărţulia asta blestemată, a vizitat Topeka…

— … şi a văzut trenuleţul pentru copii care circulă prin Grădina de trandafiri Reinisch şi prin parcul Gage, încheie Jake.

Începea să-şi revină după sperietură şi – nu doar copil singur la părinţi, ci aproape toată viaţa sa un copil singur, pur şi simplu – simţi un val de dragoste şi recunoştinţă pentru prietenii săi. Văzuseră şi ei ceea ce văzuse el, înţeleseseră sursa spaimei sale. Desigur – împreună erau *ka-tet.*

— Nu va răspunde la întrebări copilăreşti, nu va juca jocuri prosteşti, rosti Roland pe un ton meditativ. Poţi merge mai departe, Jake?

— Da.

— Eşti sigur? întrebă Eddie şi, când Jake încuviinţă, tânărul o împinse pe Susannah peste şinele de cale ferată. Urmă Roland. Jake pregetă o clipă, amintindu-şi un vis pe care îl avusese – el şi Ete se aflau la o trecere la nivel cu calea ferată şi bumblerul sărise deodată pe şine, lătrând dezlănţuit la farul ce se apropia.

Acum, Jake se aplecă şi-l luă pe Ete în braţe. Se uită la trenul ruginit care sta tăcut în gara sa, farul lui stins semănând cu un ochi mort.

— Nu mi-e frică, rosti el cu voce joasă. Nu mă tem de tine.

Farul se aprinse şi scăpără o dată spre el, scurt, o lumină puternică, vie: *Ştiu că nu-i aşa; ştiu că nu-i aşa, ţâcă scump.*

Şi se stinse.

Niciunul dintre ceilalţi nu văzuse. Jake mai aruncă o privire la tren, aşteptându-se ca farul să pâlpâie din nou – aşteptându-se, poate, ca blestemăţia chiar să-şi pornească motorul şi să ţâşnească spre el – dar nu se întâmplă nimic.

Cu inima bătându-i tare în piept, Jake se grăbi după tovarăşii săi.

3

Grădina Zoologică Topeka *(De renume mondial,* conform pancartelor) era plină de cuşti goale şi animale moarte. Unele dintre animalele care fuseseră eliberate lipseau, dar altele muriseră în apropiere. Maimuţele cele mari erau încă în zona marcată Habitatul Gorilelor şi păreau să fi murit mână-n mână. Cine ştie de ce, asta-l făcu pe Eddie să plângă. De când organismul i se curăţase şi de ultima urmă de heroină, sentimentele sale erau mereu pe punctul de a se stârni într-un ciclon. Vechii lui amici ar fi râs.

După Habitatul Gorilelor, un lup sur zăcea mort pe cărare. Ete se apropie de el cu fereală, adulmecă, apoi întinse lungu-i gât şi începu să urle.

— Fă-l să tacă, Jake, mă auzi? zise Eddie ursuz.

Îşi dădu seama deodată că simţea miros de animale putrezite. Izul era vag, risipit în bună parte de zilele

caniculare ale verii care tocmai trecuse, însă ceea ce rămăsese îl făcea să-i vină să verse. Nu că şi-ar fi amintit precis când mâncase ultima dată.

— Ete! Vino aici!

Bumblerul mai urlă o dată şi se întoarse la Jake. Se opri pe picioarele băiatului, uitându-se în sus cu ochii săi stranii, înconjuraţi cu auriu. Jake îl luă în braţe, îl purtă în cerc în jurul lupului, după care îl puse înapoi jos, pe cărarea de cărămidă.

Cărarea ducea la un set abrupt de scări (buruienile începuseră deja să răzbată printre pietre) şi, ajuns în capul lor, Roland se uită înapoi la zoo şi la grădină. De acolo se vedea uşor circuitul descris de şinele trenului, permiţându-le pasagerilor lui Charlie să facă un tur complet al perimetrului parcului Gage. Dincolo de el, frunzele căzute foşneau pe Gage Boulevard, împinse de coada unui vânt rece.

— Astfel căzut-a Lord Perth, murmură Roland.

— Şi pământul s-a cutremurat sub tunet, încheie Jake.

Roland îl cercetă surprins, ca un om care se trezeşte dintr-un somn adânc, apoi zâmbi şi puse un braţ pe după umerii băiatului.

— L-am jucat pe Lord Perth în tinereţe, zise el.

— Chiar aşa?

— Da. Nu peste mult timp, vei auzi totul.

4

Dincolo de scări era un coteţ plin cu păsări exotice moarte; dincolo de coteţ era un bufet care se lăuda (cam fără milă, dat fiind locul) cu CEI MAI BUNI BURGERI DE BIVOLI DIN TOPEKA; dincolo de bufet era încă o arcadă din fier forjat cu o pancartă pe care scria REVENIŢI ÎN PARCUL GAGE FĂRĂ ÎNTÂRZIERE! Dincolo de acesta era povârnişul lin al unei rampe de intrare pe o autostradă cu acces limitat. Deasupra ei se vedeau bine indicatoarele pe care le zăriseră prima oară din cealaltă parte a parcului.

— La drum întins, din nou, făcu Eddie cu o voce aproape prea joasă pentru a fi auzită. La naiba!

Şi suspină.

— Ce vrei să spui, Eddie?

Jake nu credea că Eddie îi va răspunde; când Susannah întoarse capul, lungind gâtul, pentru a se uita la el cum stătea cu degetele strânse pe mânerele noului scaun cu rotile, Eddie îşi feri privirea. După care întoarse ochii, întâi la Susannah, apoi spre Jake.

— Nu-i plăcut. Nimic n-a fost plăcut în viaţa mea, de când Gary Cooper aici de faţă m-a tras peste Marele Prag.

— Nu trebuie să…

— Dar în acelaşi timp, nu-i cine ştie ce. Ne adunam mai mulţi – eu, fratele meu Henry, Bum O'Hara, de regulă, pen' că el avea maşină, Sandra Corbitt şi poate, prietenul lui Henry căruia-i spuneam Jimmie Polio – şi ne băgăm toate numele într-o căciulă. Cel pe care-l extrăgeam era… ghidul de drum, obişnuia Henry să-l numească. El – sau ea, dacă era vorba de Sandi – trebuia să rămână treaz. Cât de cât, măcar. Toţi ceilalţi se făceau pulbere cum scrie la carte. Apoi ne îngrămădeam toţi în Chryslerul lui Bum şi o luam pe I-95 spre Connecticut sau, poate, mergeam pe Taconic Parkway spre nordul New York-ului… doar că noi îi spuneam Catatonic Parkway. Ascultam Creedence sau Marvin Gaye sau, poate, chiar *Elvis' Greatest hits* la casetofonul maşinii.

Era mai bine noaptea, cel mai bine când era lună plină. Mergeam uneori ore întregi cu capul scos pe geam, ca nişte căţei, uitându-ne în sus la lună şi vânând stele căzătoare. Asta numeam noi mers la drum întins. Eddie surâse. Păru ceva greu de făcut. Fermecătoare viaţă, oameni buni.

— Sună distractiv, zise Jake. Nu partea cu drogurile, sigur, ci călătoritul împreună cu amicii noaptea, privind la lună şi ascultând muzică… asta sună excelent.

— Chiar era, mărturisi Eddie. Până şi îndopaţi atât de tare cu pastile de Seconal, încât nu mai făceam diferenţa dintre tufiş şi propriii pantofi atunci când ne pişam, era excelent. Şi asta-i partea oribilă, înţelegi?

— La drum întins, zise pistolarul. Să pornim.

Părăsiră parcul Gage şi traversară drumul spre rampa de intrare.

5

Cineva scrisese cu vopsea peste ambele indicatoare ce anunţau curba ascendentă a rampei. Pe cel inscripţionat cu ST LOUIS 215, cineva mâzgălise

PĂZEA LA MOMÂIA AMBULANTĂ

cu negru. Pe cel inscripţionat cu URMĂTORUL POPAS 16 KM,

TRĂIASCĂ REGELE PURPURIU!

fusese scris cu litere groase, roşii. Stacojiul acela era încă destul de aprins, chiar şi după o vară întreagă. Ambele indicatoare fuseseră decorate cu câte un simbol…

— Ai idee ce înseamnă sloganurile astea, Roland? întrebă Susannah. Pistolarul clătină din cap, însă părea tulburat, iar expresia aceea introspectivă nu-i părăsi nicio clipă privirea. Merseră mai departe.

6

Acolo unde rampa se întâlnea cu autostrada, cei doi bărbaţi, băiatul şi bumblerul se strânseră în jurul lui

Susannah, care stătea în noul ei scaun cu rotile. Se uitară toţi spre est.

Eddie nu ştia cum aveau să fie condiţiile de mers odată ieşiţi din Topeka, dar acolo toate benzile, cele de dus şi cele de întors, de partea lor, erau aglomerate de maşini mici şi camionete. Majoritatea vehiculelor erau încărcate cu vârf cu bunuri personale care ruginiseră după ce le bătuse ploaia un anotimp întreg.

Însă traficul era cea mai mică dintre grijile lor, în timp ce stăteau acolo, uitându-se tăcuţi spre răsărit. Oraşul continua cale de aproximativ un kilometru în ambele direcţii – puteau vedea clopotniţe de biserică, un lanţ de localuri fast-food (Arby's, Wendy's, Mcdonald's, Pizza Hut şi unul de care Eddie nu auzise niciodată, numit Boing Boing Burgers), reprezentanţe auto, acoperişul unei popicării numite Heartland Lanes. Vedeau înainte o altă ieşire de pe autostradă, indicatorul de pe margine anunţând Spitalul de Stat Topeka şi 6th S-V. Dincolo de rampa de ieşire se profila un masiv edificiu din cărămidă roşie cu geamuri mici, ca nişte ochi mijiţi care priveau disperaţi pe sub iedera căţărătoare. Eddie socotea că un loc ce semăna atât de tare cu Attica *trebuia* să fie un spital, probabil genul de purgatoriu al celor care trăiesc din ajutor social şi unde săracii aşteptau cu orele în scaune incomode din plastic, pentru ca un doctor să se uite la ei ca şi când ar fi fost nişte rahaţi de potaie.

Dincolo de spital, oraşul se sfârşea brusc şi începea deşirarea.

Lui Eddie i se părea că semăna cu un val de apă stătută într-o mlaştină uriaşă. Argintie şi clipocitoare, se înghesuia până la parapetele elevate ale I-70, de ambele părţi, făcând indicatoarele şi balustradele şi maşinile oprite să tremure ca nişte miraje; emana murmurul acela lichid ca o putoare.

Susannah îşi acoperi urechile cu mâinile şi lăsă buzele în jos.

— Nu ştiu cât pot suporta. Sincer. Nu vreau să mă vait inutil, dar deja simt că-mi vine să vomit şi n-am mâncat nimic toată ziua.

Eddie simţea acelaşi lucru şi totuşi, aşa îngreţoşat cum era, nu-şi putea desprinde ochii de la deşirare. Era ca şi când irealităţii i-ar fi fost dat… ce? Un chip? Nu. Undele clipocitoare, extinse, argintii şi vibrante din faţa lor nu aveau un chip, erau exact opusul unui chip, însă aveau un corp… un aspect… o prezenţă.

Da; aceasta din urmă era exprimarea corectă. Aveau o prezenţă, aşa cum avea şi demonul care venise la cercul de stânci în timp ce ei încercau să-l aducă pe Jake în lumea lor.

Între timp, Roland scotocea adânc în desaga sa. Ajunse, parcă, până la fundul ei înainte să găsească ce voia: un pumn de gloanţe. Desprinse mâna dreaptă a lui Susannah de pe braţul scaunului şi îi puse două gloanţe în palmă. Mai luă două şi şi le vârî, cu plumbii înainte, în urechi. Susannah asistă întâi uimită, apoi amuzată, apoi îndoită. În cele din urmă, îi urmă exemplul. Aproape imediat o expresie ferice de uşurare îi umplu chipul.

Eddie îşi dădu jos din spinare raniţa şi scoase din ea cutia pe jumătate plină cu cartuşe de calibru 44, cele potrivite pentru Rugerul lui Jake. Pistolarul clătină din cap şi întinse mâna. Mai erau patru gloanţe în ea, două pentru Eddie şi două pentru Jake.

— Astea de ce nu-s bune?

Eddie scutură două cartuşe din cutia provenită din spatele dosarelor agăţate în sertarul biroului lui Elmer Chambers.

— Sunt din lumea ta şi nu blochează sunetul. Nu mă întreba cum ştiu asta; pur şi simplu, ştiu. Poţi să le încerci, dacă vrei, dar nu te vor ajuta cu nimic.

Eddie arătă spre gloanţele pe care i le oferea Roland.

— Şi acelea sunt din lumea noastră. Magazinul de muniţie de la Seventh colţ cu 49th. Clements', parcă aşa se numea, nu?

— Astea nu-s de acolo. Astea-s ale mele, Eddie, reîncărcate des, dar cumpărate iniţial din ţara verde. Din Gilead.

— Adică sunt gloanţele *ude?* întrebă Eddie incredul. Ultimele gloanţe ude de pe plajă? Cele care s-au făcut ciuciulete?

Roland aprobă.

— Spuneai că acelea nu vor mai putea fi folosite niciodată! Oricât de tare se vor usca! Că praful s-a…. Cum spuneai? A, da, „fâsâit”.

Roland aprobă din nou.

— Şi de ce le-ai păstrat? De ce să aduci atâta drum un pumn de gloanţe nefolositoare?

— Ce te-am învăţat să spui după ce ucizi ceva, Eddie? Ca să-ţi concentrezi mintea?

— „Tată, ghidează-mi mâinile şi sufletul, astfel încât să nu se irosească nimic din animalul acesta.”

Roland aprobă a treia oară. Jake luă două gloanţe şi le vârî în urechi. Eddie le luă pe ultimele două, dar înainte le încercă pe cele luate din cutia sa: reduceau sunetul deşirării, însă nu-l înlăturau cu totul, vibra în mijlocul frunţii lui, făcându-i ochii să lăcrimeze ca atunci când era răcit, dându-i impresia că-i va exploda puntea nasului. Le scoase şi le introduse pe cele mai mari – cele din anticele revolvere ale lui Roland – în locul lor. *Îmi bag gloanţe în urechi,* gândi. *Mama s-ar urca pe pereţi.* Dar asta nu conta. Sunetul deşirării tăcu – ori fu redus cel puţin la un zumzet îndepărtat – şi *asta* conta. Când se întoarse şi i se adresă lui Roland, se aşteptă ca vocea să-i fie înfundată, ca atunci când purtai dopuri de urechi, însă descoperi că se putea auzi singur destul de bine.

— Este vreun lucru pe care să *nu-l* ştii? îl întrebă pe pistolar.

— Da, răspunse Roland. Sunt destule.

— Şi Ete? se interesă Jake.

— Ete nu va păţi nimic, cred, zise Roland. Haideţi să facem câţiva kilometri înainte de căderea nopţii.

7

Ete nu părea deranjat de murmurul deşirării; totuşi, rămase aproape de Jake Chambers toată acea după-amiază, uitându-se neîncrezător la maşinile oprite, care blocau benzile Interstatalei 70 pe direcţia est. Şi totuşi, observă Susannah,

maşinile acelea nu blocau autostrada complet. Ambuteiajul se degajă treptat, pe măsură ce călătorii lăsară centrul oraşului în urmă, dar chiar şi acolo unde traficul fusese aglomerat, unele dintre autovehiculele abandonate fuseseră trase pe o parte sau pe alta; câteva fuseseră scoase de-a dreptul de pe autostradă, împinse pe banda mediană, care, în zona metropolitană, era din beton şi, afară din oraş, din iarbă.

Cineva ar spune că a făcut curat un autocamion de depanare, gândi Susannah. Ideea o bucură. Nimeni nu s-ar fi sinchisit să degajeze un culoar pe centrul autostrăzii în timp ce molima era încă în toi, iar dacă cineva o făcuse după aceea – dacă cineva mai fusese *prezent* să o facă după – însemna că molima nu le venise de hac tuturor, că necrologurile acelea înghesuite nu spuneau toată povestea.

Erau cadavre în unele maşini, dar acestea, precum cele de la baza scărilor gării, erau uscate, nu scurse – mumii purtând centuri de siguranţă, cel mai des. Majoritatea maşinilor erau goale. Mulţi dintre şoferii şi pasagerii prinşi în ambuteiaje probabil că încercaseră deja să iasă din zona de infecţie mergând pe jos, însă bănuia că acela nu era singurul motiv pentru care o luaseră la pas.

Susannah ştia că ea însăşi ar fi trebuit să fie legată cu lanţuri de volan ca să rămână într-o maşină odată ce ar fi înţeles că se instalează simptomele unei boli fatale; dacă tot era să moară, ar fi vrut să moră la aer, sub cerul lui Dumnezeu. Pe un deal ar fi fost cel mai bine, un loc puţin elevat, dar chiar şi un lan de grâu ar fi fost bun, la o adică. Orice, numai să nu-şi dea ultima suflare tuşind, şi-n acelaşi timp să simtă mirosul brăduţului agăţat de oglinda retrovizoare.

La un moment dat, Susannah credea că ar fi putut vedea multe dintre cadavrele celor pe care moartea îi prinsese pe fugă, dar nu acum. Datorită deşirării. Se apropiară treptat şi Susannah ştiu exact când pătrunseră în ea. Corpul îi fu străbătut de un tremur ce o făcu să-şi tragă picioarele oloage sus, şi scaunul cu rotile se opri un moment. Când se întoarse, îi văzu pe Roland, pe Eddie şi pe Jake ţinându-se de burtă şi

strâmbându-se. Arătau ca şi când pe toţi i-ar fi apucat durerea de burtă în acelaşi timp. Apoi Eddie şi Roland se îndreptară de spate. Jake se aplecă să-l mângâie pe Ete, care îl privea crispat.

— Vă simţiţi bine, băieţi? întrebă Susannah.

Întrebarea fu rostită cu vocea pe jumătate îndârjită şi jumătate amuzată a Dettei Walker. Apelă la vocea ei fără să-şi fi dorit asta; uneori, ieşea pur şi simplu la suprafaţă.

— Mda, făcu Jake. Am impresia că mi-a urcat o bulă de aer în gât, însă.

Se uita speriat la deşirare. Negreala ei argintie îi înconjura acum din toate părţile, ca şi când întreaga lume s-ar fi transformat într-un ţinut mlăştinos din Norfolk în zori. În apropiere, arborii îşi scoteau capul din suprafaţa ei argintie, aruncând reflexii distorsionate care nicio clipă nu stăteau locului şi nici nu-şi păstrau claritatea. Ceva mai departe, Susannah vedea un grânar sub formă de turn ce părea să plutească. Pe peretele lui, cu litere roz care ar fi fost roşii în condiţii normale, scria ALIMENTE GADDISH.

— Mie mi se pare că am o bulă de aer în *minte,* zise Eddie. Măiculiţă, uitaţi-vă la căcatul ăla cum unduieşte.

— O mai poţi auzi? întrebă Susannah.

— Mda, dar slab. E suportabil pentru mine. Pentru tine?

— Îhî. Să mergem.

Era ca şi când ai zbura prin nori răzleţi într-un avion cu carlingă neacoperită, decise Susannah. Mergeau kilometri întregi, parcă, prin acea strălucire vibratoare ce nu era nici ceaţă şi nici apă, uneori zărind siluete (un hambar, un tractor, o pancartă Stuckey's) profilându-se din ea, apoi pierdeau totul, mai puţin drumul, care mergea complet deasupra suprafeţei luminoase şi, cumva, indistincte a deşirării.

După aceea, deodată, ieşeau la liman. Murmurul scădea în intensitate, devenind o şoaptă abia audibilă; puteau chiar să-şi destupe urechile fără ca asta să-i deranjeze cu ceva, cel puţin până când ajungeau la capătul porţiunii. Acolo, vedeau din nou panorama…

Ba nu, asta era prea mult, Kansas nu avea *de fapt*

panorame, însă avea câmpii deschise şi, ici-colo, crânguri de copaci tomnatici marcând câte un izvor sau un iaz de adăpare a vacilor. Nici urmă de Marele Canion sau de valuri care să se spargă în Farul Portland, dar puteai măcar să vezi un *orizont* adevărat în zare şi să te scuturi puţin de sentimentul acela neplăcut de claustrofobie. Apoi intrau înapoi în pâclă. Jake descrisese cel mai bine lucrurile, credea ea, când spusese că a fi în deşirare era ca şi când în sfârşit ai atinge mirajul ca de apă lucitoare pe care-l vedeai deseori, în zilele toride, deasupra autostrăzii.

Orice ar fi fost şi oricum ai fi descris lucrurile, a te afla în deşirare era un purgatoriu al claustrofobiei, dispărea totul în jur, mai puţin cele două sensuri de mers ale autostrăzii şi epavele maşinilor, precum nişte nave abandonate pe un ocean îngheţat.

Te rog, ajută-ne să ieşim din asta, i se rugă Susannah unui Dumnezeu în care nu mai credea de mult – credea în continuare în *ceva*, dar de când se trezise în lumea lui Roland, pe plaja Mării Vestului, modul ei de abordare a lumii invizibile suferise modificări considerabile. *Te rog, ajută-ne să găsim iar Grinda. Te rog, ajută-ne să scăpăm din lumea asta tăcută şi moartă.*

Aproape de un indicator care anunţa BIG SPRINGS 3 KM, intrară în cea mai mare zonă liberă de până atunci. În spatele lor, în vest, soarele la apus strălucea printr-o spărtură mică în nori, aruncând raze stacojii peste deşirare şi luminând geamurile şi farurile maşinilor oprite în tonuri aprinse. De o parte şi de alta a lor, câmpia se întindea până în zare. *Pământul Plin a venit şi a plecat,* gândi Susannah. *Secerişul a venit şi el şi a plecat. Asta-i ceea ce Roland numeşte închiderea anului.* Gândul o făcu să tremure.

— Rămânem aici peste noapte, anunţă Roland imediat ce trecură de rampa de ieşire spre Big Springs.

În faţă vedeau deşirarea coborând din nou peste autostradă, însă asta era la câţiva kilometri buni – puteai vedea pe o distanţă mare în estul Kansasului, descoperi Susannah.

— Putem strânge lemne de foc fără a ne apropia prea mult

de deşirare, iar murmurul ei nu va fi foarte supărător. Poate că vom reuşi chiar să dormim fără gloanţe în urechi.

Eddie şi Jake se căţărară peste balustradă, coborâră malul şi căutară lemne de-a lungul unei albii de pârâu secate, rămânând uniţi, aşa cum îi sfătuise Roland. Când se întoarseră, norii înghiţiseră iarăşi soarele şi un crepuscul cenuşiu, neinteresant, începuse să se furişeze peste lume.

Pistolarul făcu vreascuri din rămurele, apoi le aşeză în maniera sa obişnuită, clătind un soi de horn pe banda de avarie. În timp ce făcea asta, Eddie se duse pe banda mediană şi rămase acolo, cu mâinile în buzunare, uitându-se spre est. După câteva momente, Jake şi Ete i se alăturară.

Pistolarul scoase amnarul, îl scapără în golul hornului şi, în scurt timp, focul se aprinse.

— Roland! strigă Eddie. Suze! Veniţi aici! Uitaţi-vă la asta!

Susannah se îndreptă cu scaunul spre Eddie, apoi Roland – după ce verifică o ultimă oară vatra – prinse de mânere şi o împinse.

— La ce să ne uităm? întrebă femeia.

Eddie arătă cu degetul. La început, Susannah nu văzu nimic, deşi autostrada era perfect vizibilă chiar şi dincolo de locul unde deşirarea îşi reintra în drepturi, la distanţă de poate cinci kilometri. Apoi… da, parcă văzu ceva. Parcă. O siluetă la graniţa câmpului vizual. De n-ar fi fost lumina puţină a zilei pe sfârşite…

— E cumva o clădire? întrebă Jake. Măi să fie, pare că a fost ridicată direct pe autostradă!

— Ce zici de aia, Roland? chestionă Eddie. Tu ai cei mai buni ochi din univers.

Un timp, pistolarul nu spuse nimic, ci se uită doar de-a lungul benzii mediane, cu degetele mari agăţate în curea. Într-un târziu, zise:

— O să vedem mai bine când ne vom apropia de ea.

— O, haide! făcu Eddie. Adică, fir-ar ea de treabă! Ştii ce este sau nu?

— O să vedem mai bine când ne vom apropia de ea, repetă pistolarul… ceea ce, desigur, nu reprezenta defel un răspuns.

Fără a-şi dezlipi ochii, traversă benzile de mers spre est pentru a verifica focul, tocurile cizmelor sale bocănind pe asfalt. Susannah se uită la Jake şi la Eddie, şi ridică din umeri. Făcură şi ei acelaşi gest… şi atunci Jake izbucni în hohote vesele de râs. De regulă, gândi Susannah, puştiul se comporta mai mult ca un adolescent de optsprezece ani decât ca un băiat de unsprezece, însă râsetul acela îl făcu să pară că avea nouă şi mergea pe zece. Asta n-o descumpănea deloc.

Coborî privirea spre Ete, care îi studia atent şi se străduia, fără sorţi de izbândă, să imite ridicatul din umeri.

8

Mâncară delicatesele înfăşurate în frunze pe care Eddie le numea burritos pistoleşti, trăgându-se aproape de foc şi alimentându-l cu lemne, în vreme ce întunericul cobora peste lume. Undeva spre sud, o pasăre strigă – cel mai solitar sunet pe care îl auzise în viaţa sa, îşi spuse Eddie. Niciunul dintre ei nu prea avea chef de vorbă, iar lui îi trecu prin gând că, în acel moment al zilei, nimeni nu prea mai avea. De parcă momentul când pământul schimba ziua pe noapte ar fi fost special, un moment care, cine ştie cum, îi separa de puternica frăţie pe care Roland o numea *ka-tet.*

Jake îi dădu lui Ete să mănânce bucăţi mici de carne uscată de căprioară din ultimul său burrito; Susannah şedea pe sacul ei de dormit, cu picioarele încrucişate sub pledul de piele, privind visătoare în foc; Roland se sprijinea pe coate, întins pe spate, studiind cerul pe care norii începuseră să se risipească, dezvăluind stelele. Uitându-se şi el în sus, Eddie văzu că Stea Bătrână şi Mamă Bătrână dispăruseră, locul lor fiind luat de Steaua Polară şi Carul Mare. Poate că aceea nu era lumea lui – automobile Takuro, echipa Kansas City Monarchs şi un lanţ restaurante fast-food numit Boing Boing Burgers, toate sugerau asta – dar Eddie considera că asemănarea era prea mare pentru ca el să-şi poată păstra liniştea sufletească. *Poate,* gândi el, *voi avea mai mult noroc cu lumea vecină.*

Când pasărea strigă iarăşi în depărtare, se ridică şi se uită la Roland.

— Parcă aveai ceva să ne spui, i se adresă. O poveste emoţionantă din tinereţea ta, cred. Susan – aşa o chema, nu?

Preţ de încă un moment, pistolarul continuă să se uite spre văzduh – acum probabil că Roland era cel care se pierdea printre constelaţii, înţelese Eddie – după care îşi mută privirea spre prietenii săi. Avea un aer straniu de tristeţe, de tulburare.

— Ai crede că încerc să trag de timp, spuse el, dar aş mai cere o zi răgaz să mă gândesc la lucrurile astea. Sau poate că-mi trebuie de fapt o noapte în care să visez la ele. Sunt lucruri de demult, lucruri moarte, însă eu… Ridică mâinile într-un gest oarecum distrat. Unele lucruri nu se odihnesc bine nici atunci când sunt moarte. Oasele lor strigă din pământ.

— Există fantome, zise Jake şi, în ochii săi, Eddie observă umbra groazei pe care trebuie să o fi simţit înăuntrul casei de pe Dutch Hill, a groazei pe care trebuie să o fi simţit atunci când Gardianul a ieşit din perete şi s-a întins după el. Uneori există fantome şi uneori se întorc printre vii.

— Da, aprobă Roland. Uneori există şi uneori se întorc.

— Poarte că e mai bine să nu stai pe gânduri, propuse Susannah. Uneori – mai ales când ştii că ceva va fi greu – e mai bine să urci pe cal şi să porneşti în galop.

Roland medită grav la aceasta, apoi ridică ochii spre ea.

— La focul de mâine seară vă voi povesti despre Susan, spuse el. Vă promit asta pe numele tatălui meu.

— E musai să auzim? întrebă Eddie brusc, aproape uluit să audă această întrebare ieşindu-i pe gură; nimeni nu fusese mai curios de trecutul pistolarului decât el însuşi. Vreau să zic, dacă durerea e mare, Roland… dacă e mare de tot… poate…

— Nu sunt sigur dacă e musai să auziţi, dar cred că eu trebuie să spun povestea. Viitorul nostru este Turnul şi, pentru a merge spre el cu sufletul împăcat, trebuie să ajung, pe cât îmi stă-n puteri, la o reconciliere cu propriu-mi trecut. N-aş avea cum să vă povestesc totul – în lumea mea, până şi trecutul e în mişcare, rearanjându-se în multe feluri vitale – însă această poveste poate fi reprezentativă pentru toate

celelalte.

— E cumva o poveste western? întrebă Jake pe nepusă masă.

Roland se uită la el, buimac.

— Nu pricep ce spui, Jake. Gilead este o Baronie din Lumea Vestului, da, la fel şi Mejis, dar…

— Va fi o poveste western, sublinie Eddie. Toate poveştile lui Roland sunt western, dacă stai să le analizezi.

Se întinse pe spate şi trase pătura peste el. Vag, din est şi vest deopotrivă, auzea murmurul deşirării. Căută în buzunare gloanţele pe care i le dăduse Roland şi încuviinţă mulţumit când le găsi. Bănuia că noaptea asta va putea dormi fără ele, însă a doua zi cu siguranţă aveau să-i prindă bine. Încă nu ajunseseră la capătul drumului întins.

Susannah se aplecă deasupra lui şi îl sărută pe vârful nasului.

— Gata pe ziua de azi, dragul meu?

— Aha, făcu Eddie şi îşi împleti degetele sub cap. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să călătoresc cu cel mai rapid tren din lume, să distrug cel mai deştept computer din lume şi apoi să descopăr că omenirea a fost răpusă de gripă. Şi totul înainte de cină, pe deasupra. Rahaturile de genul ăsta te obosesc, nu glumă.

Eddie surâse şi închise ochii. Încă surâdea, când îl fură somnul.

9

În visul său, stăteau toţi la colţul lui Second Avenue cu 46th Street, uitându-se peste gardul de scânduri la buruienosul teren viran din spatele său. Purtau straiele lor din Lumea de Mijloc – o combinaţie pestriţă de velur şi cămăşi vechi, abia însăilate – totuşi niciunul dintre pietonii care se grăbeau pe Second nu părea să observe. Nimeni nu observa nici billy-bumblerul din braţele lui Jake ori armele pe care le aveau asupra lor.

Asta pentru că suntem fantome, gândi Eddie. *Suntem fantome şi nu avem odihnă.*

Pe gard erau afişe – unul pentru Sex Pistols (turneul de reîntregire a formaţiei, conform posterului, iar Eddie îşi spuse că asta era de-a dreptul comic – Pistols era o formaţie care *niciodată* nu avea să se reunească), unul pentru un comedian, Adam Sandler, de care Eddie nu auzise niciodată, unul pentru un film intitulat *The Craft,* despre vrăjitoare adolescente. Lângă acesta, cu litere roz-închis ca trandafirii vara, scria:

Vezi URSUL cât e de mare!
LUMEA toată-i în a sa privire.
TIMPUL se destramă,
Trecutul e o ghicitoare, un joc;
TURNUL te aşteaptă în mijloc.

— *Acolo,* spuse Jake, arătând. *Trandafirul. Vedeţi cum ne aşteaptă, acolo, în mijlocul terenului.*

— *Da, e foarte frumos,* zise Susannah. Apoi arătă spre panoul de lângă Trandafir, cu faţa spre Second Avenue. În vocea şi în privirea ei se citea nedumerirea. *Dar ce e cu aia?*

Conform panoului, două antreprize – Firma de Construcţii Mills şi Agenţia Imobiliară Sombra – urmau să-şi unească forţele pentru a construi ceva numit Complexul Rezidenţial de Lux Turtle Bay, chiar în locul acela. Când? ÎN CURÂND, aceasta era singura informaţie.

— *Eu nu mi-aş face probleme pentru asta,* spuse Jake. *Panoul ăsta e aici de mult. Probabil că e mai vechi ca ti…*

În clipa aceea, în aer reverberă sunetul unui motor turat. Din spatele gardului, de partea cu 46th Street a terenului, vălătuci de gaze de eşapament maroniu-murdare se ridicară precum nişte semnale cu fum aducătoare de veşti proaste. Deodată, scândurile din partea aceea fură spulberate şi un buldozer roşu uriaş călcă peste ele. Până şi lama lui era roşie, chiar dacă literele vopsite pe cupa sa – SLĂVIŢI-L TOŢI PE REGELE PURPURIU – erau de un galben viu ca panica. În scaunul din cabină, cu faţa-i descărnată rânjind la ei de

deasupra manetelor, şedea cel care-l răpise pe Jake pe podul peste râul Send – vechiul lor prieten Gasher. Pe partea din faţă a căştii sale lăsate pe spate, cuvintele TURNĂTORIA LAMERK se reliefau scrise cu negru. Deasupra lor fusese pictat un ochi larg deschis.

Gasher coborî lama buldozerului, care brăzdă terenul pe diagonală, strivind cărămizi, pulverizând sticle de bere şi suc, transformându-le în praf sclipitor, scoţând scântei din pietre. Direct în calea lui, trandafirul înclina delicata-i corolă.

— Să vă văz acu'cum puneţi întrebări copilăreşti de-ale voastre! strigă apariţia aceea nedorită. *Întrebaţi cât poftiţi, scumpii mei amici, de ce nu? Pretinu vost' Gasher e mare amator de ghicitori! Să-nţelegeţi numa ' că, orice aţ' întreba, eu tot o să calc puturoşenia aia, o s-o fac una cu pământu', aha, chiar aşe! Ş-apoi o să mai trec o dată peste ea! Fărâme, fărâmiţe, pretinii mei dragi! Aha, fărâme-fărâmiţe!*

Susannah ţipă când lama stacojie a buldozerului se năpusti asupra trandafirului şi Eddie se prinse cu mâinile de gard. Voia să sară peste el, să se arunce peste trandafir, încercând să-l protejeze…

… doar că era prea târziu. Şi el ştia asta.

Ridică iar ochii spre arătarea flecară din scaunul buldozerului şi văzu că Gasher dispăruse. Acum, la comenzi era Mecanicul Bob, din *Charlie, trenuleţul Uu-uu.*

— Opreşte-te! strigă Eddie. *Pentru numele lui Hristos, opreşte-te!*

— Nu pot, Eddie. Lumea a mers mai departe şi eu nu mă pot opri. Trebuie să merg odată cu ea.

Şi-n vreme ce umbra buldozerului căzu peste trandafir, în vreme ce lama secţionă unul dintre stâlpii care susţineau panoul (Eddie observă că ÎN CURÂND se transformase în ACUM), îşi dădu seama că omul de la comenzi nu mai era nici Mecanicul Bob.

Acum era Roland.

10

Eddie se ridică în şezut pe banda de avarie a autostrăzii,

respirând sacadat aer pe care îl putea vedea în faţa sa şi cu transpiraţia deja răcindu-i-se pe pielea încălzită. Era convins că strigase, *trebuia* să fi strigat, deşi Susannah dormea în continuare lângă el şi doar capul ei ieşea din sacul de dormit pe care îl împărţeau, iar Jake sforăia uşor în stânga, cu un braţ scos de sub pătură şi petrecut pe după Ete. Bumblerul dormea şi el.

Roland însă era treaz. Şedea calm de cealaltă parte a vetrei stinse, curăţându-şi armele şi uitându-se la Eddie.

— Vise urâte.

Nu era o întrebare.

— Mda.

— O vizită din partea fratelui tău?

Eddie clătină din cap.

— Turnul, atunci? Câmpul de trandafiri şi Turnul?

Chipul lui Roland rămase impasibil, însă Eddie simţea unda de interes care îi răzbătea întotdeauna în voce atunci când venea vorba despre Turnul întunecat. Eddie spusese odată că pistolarul era dependent de Turn şi Roland nu negase.

— De data asta, nu.

— Ce, atunci?

Eddie tremură.

— E frig.

— Da. Mulţumeşte-le zeilor tăi că cel puţin nu plouă. Ploile de toamnă e bine să le eviţi de câte ori poţi. Ce vis ai avut?

Eddie continua să ezite.

— Tu nu ne-ai trăda niciodată, nu-i aşa, Roland?

— Nimeni nu poate spune asta sigur, Eddie, iar eu am jucat deja rolui trădătorului mai mult decât o singură dată. Spre ruşinea mea. Dar… cred că zilele acelea au apus. Suntem o singură entitate, *ka-tet*. Dacă ar fi să-l trădez pe unul dintre voi – chiar şi pe prietenul îmblănit al lui Jake – ar însemna să mă trădez pe mine însumi. De ce întrebi asta?

— Şi nu ţi-ai trăda niciodată misiunea.

— Să renunţ la Turn? Nu, Eddie. Nu, asta niciodată. Spune-mi ce vis ai avut.

Eddie îi povesti şi nu lăsă nimic deoparte. Când termină,

Roland coborî încruntat, privirea la armele sale. Păreau să se fi reasamblat singure în timp ce Eddie vorbise.

— Ce înseamnă, deci, că te-am văzut conducând buldozerul acela la sfârşit? Că încă nu am încredere în tine? Că în subconştient…

— Asta înseamnă ologia psihicului? Cabala despre care v-am auzit vorbind pe tine şi pe Susannah?

— Da, presupun că asta este.

— E de rahat, zise Roland neînduplecat. Bălmăjeli ale minţii. Vise care fie nu înseamnă nimic, fie înseamnă totul – şi atunci când înseamnă totul, aproape mereu vin ca mesaje de la… ei bine, de la alte niveluri ale Turnului. Îi aruncă lui Eddie o privire cu subînţeles. Şi nu toate mesajele sunt trimise de prieteni.

— Cineva sau ceva îşi bate joc de mintea mea? Asta vrei să spui?

— Cred că e posibil. Trebuie totuşi să fii cu ochii pe mine. Cum bine ştii. Trebuie să fiu supravegheat.

— Am încredere în tine, spuse Eddie şi simpla stângăcie cu care le rosti dădu cuvintelor sale sinceritate.

Roland păru mişcat, aproape zguduit, şi Eddie se întrebă cum de putuse gândi fie şi numai o clipă că omul acela era un robot lipsit de sentimente. O fi fost Roland cam în pană de imaginaţie, însă categoric avea sentimente.

— Un singur lucru mă îngrijorează foarte tare la visul tău, Eddie.

— Buldozerul?

— Maşinăria, da. Ameninţarea la adresa trandafirului.

— Jake a văzut trandafirul, Roland. Era în bună stare.

Roland încuviinţă.

— În *când*-ul lui, *când*-ul acelei zile specifice, trandafirul prospera. Dar asta nu înseamnă că aşa va fi mereu. Dacă se începe construirea complexului despre care vorbea panoul… dacă *buldozerul* va veni…

— Există alte lumi în afară de astea, rosti Eddie. Ţi-aminteşti?

— Unele lucruri poate că există doar într-una. Într-un

singur *unde,* într-un singur *când.* Roland se lăsă jos şi ridică ochii spre stele. Trebuie să protejăm trandafirul, spuse. Trebuie să-l protejăm cu orice preţ.

— Crezi că e o altă uşă, nu-i aşa? Una care se deschide spre Turnul Întunecat.

Pistolarul îl privi cu ochi luminaţi de stele.

— Cred că ar putea *să fie* Turnul, răspunse el. Şi dacă e distrus…

Închise ochii. Altceva nu mai spuse.

Eddie rămase treaz până târziu.

11

Zorii zilei următoare aduseră prospeţime şi frig. În lumina puternică a dimineţii, ceea ce Eddie zărise în seara precedentă se vedea mult mai clar… insă el tot nu-şi putea da seama ce anume era. O altă ghicitoare, şi începea să se cam sature de ele.

Rămase uitându-se cu ochii mijiţi la conturul acela, ţinând mâna streaşină pentru a se proteja de soare, cu Susannah de o parte a sa şi Jake de cealaltă. Roland se întorsese la vatră, strângând ceea ce el numea *gunna,* termen ce părea a însemna toate bunurile lor personale. Nu se arăta preocupat de silueta din depărtare şi nici ce era nu ştia.

La ce distanţă? Cincizeci de kilometri? Optzeci? Aparent, răspunsul depindea de distanţa la care puteai vedea peste câmpia aceea plată, iar Eddie nu cunoştea răspunsul. Un lucru de care se simţea sigur era acela că Jake avusese dreptate în cel puţin două privinţe – era un fel de clădire şi se întindea peste toate cele patru benzi ale autostrăzii. Aşa trebuie să fie, căci cum altfel ar fi putut-o ei vedea? S-ar fi pierdut în deşirare… nu?

Poate se află într-o porţiune din acelea deschise – ceea ce Suze numeşte „goluri in nori”. Sau poate că deşirarea se termină înainte să ajungem până acolo. Sau poate e o halucinaţie blestemată. În orice caz, ai putea foarte bine să ţi-o scoţi din cap pentru moment.

Mai aveţi ceva drum de făcut.

Totuşi, clădirea îl fascina. Semăna cu o diafană construcţie orientală din albastru şi auriu, ca în *O mie şi una de nopţi*… doar că Eddie bănuia că albastrul provenea de la cer şi auriul de la soarele tocmai răsărit.

— Roland, vino aici o secundă!

La început, nu crezu că pistolarul va veni, dar apoi Roland strânse o nojiţă la raniţa lui Susannah, se ridică, duse mâna la şale, se întinse şi veni la el.

— Pe toţi zeii, ai zice că nimeni din ceata asta, în afară de mine, nu ştie să facă bagajele, se plânse pistolarul.

— O să dăm o mână de ajutor, zise Eddie, aşa facem mereu, nu? Dar uită-te întâi la chestia aia.

Roland se uită, dar numai în treacăt, de parcă nici n-ar fi vrut să o observe.

— E din sticlă, nu-i aşa? întrebă tânărul.

Roland mai aruncă, pripit, o privire.

— Socot, spuse el.

Asta, rostită de el, suna ca *Eu aşa aş zice, partenere.*

— Avem multe clădiri de sticlă în lumea din care vin, dar cele mai multe sunt blocuri cu birouri. Chestia aia din faţă seamănă mai mult cu ceva din Lumea Disney. Ştii cumva ce este?

— Nu.

— Atunci, de ce nu vrei să te uiţi la ea? întrebă Susannah.

Roland *se uită* încă o dată în zare la lumina reflectată de sticlă, dar şi acum o făcu la repezeală – aproape doar un tras cu ochiul.

— Pentru că e de rău, spuse el, şi pentru că e în drumul nostru. Vom ajunge acolo în timp. Nu-i nevoie să ne facem gânduri rele înainte ca răul să se producă.

— Ajungem acolo azi? se interesă Jake.

Roland ridică din umeri, cu chipul încă impenetrabil.

— Va fi apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, rosti el.

— Hristoase, ai fi putut face o avere scriind răvaşe, zise Eddie.

Sperase să-i trezească măcar un zâmbet, dar fu dezamăgit.

Roland traversă doar drumul, se lăsă într-un genunchi, îşi luă desaga şi raniţa peste umăr şi-i aşteptă pe ceilalţi. Când fură pregătiţi, pelerinii îşi reluară marşul spre est de-a lungul Interstatalei 70. Pistolarul conducea, mergând cu capul în pământ şi cu ochii pe bombeurile cizmelor sale.

12

Roland fu tăcut toată ziua aceea şi, pe măsură ce clădirea din faţa lor se apropia *(e de rău, şi e în drumul nostru,* zisese el), Susannah ajunse să înţeleagă că nu era vorba de morocăneală sau de îngrijorare faţă de orice s-ar afla în calea lor. De fapt, Roland se gândea la povestea pe care promisese să le-o spună, şi era mai mult decât îngrijorat.

Când se opriră să ia masa de prânz, puteau vedea clar clădirea din faţă – un palat cu multe turnuri, ce părea făcut în totalitate din sticlă reflectorizantă. Deşirarea se întindea până aproape în jurul lui, însă palatul se ridica senin deasupra ei, turnurile lui semeţindu-se spre cer. Sigur că era extrem de ciudat acolo, în întinderea plată a Kansasului de Est; totuşi, Susannah credea că era cea mai frumoasă clădire pe care o văzuse în viaţa ei; chiar mai frumoasă decât Chrysler Building, iar aceasta era un reper greu de egalat.

Apropiindu-se, ei îi veni din ce în ce mai greu să se uite în altă parte. Privind reflexiile norilor pufoşi plutind peste zidurile şi cortinele albastru-celest ale castelului de cleştar era cum ai privi o splendidă iluzie… şi totuşi avea o anumită consistenţă. Avea ceva peremptoriu. În parte, asta se datora probabil doar umbrei pe care o arunca – mirajele, din câte ştia ea, nu aveau umbră – dar asta nu era tot. Pur şi simplu, *era*. Nu avea habar ce căuta un asemenea lucru fabulos acolo, în lumea lui Stuckey şi Hardee (fără a mai aminti de Boing Boing Burgers), însă iată-l acolo. Socotea că timpul avea să-i lămurească restul nedumeririlor.

13

Ridicară tabăra în linişte, îl urmăriră pe Roland cum clădi în linişte hornul de lemne care avea să fie focul lor, după care şezură înaintea lui în linişte, privind cum apusul transforma uriaşul edificiu de cleştar din faţa lor într-un castel de foc. Turnurile şi crenelurile lui străluciră întâi într-un roşu-aprins, apoi în portocaliu, apoi într-un auriu care se stinse cu iuţeală în ocru, pe când Stea Bătrână apăru pe firmament deasupra lor…

Ba nu, gândi ea cu vocea Dettei. *Nu aia-i, fată. Da' deloc. Aia-i Steaua Nordului. Aceeaşi pe care o vedeai d-acasă de la tine, cân' şedeai în poala lu' tati.*

Totuşi, ea descoperi că pe Stea Bătrână o voia; Stea Bătrână şi Mamă Bătrână. O ului să afle că-i era dor de lumea lui Roland şi se întrebă de ce ar trebui să fie aşa surprinsă. În definitiv, era o lume în care nimeni nu-i spusese curvă tuciurie (cel puţin, nu încă), o lume în care-şi găsise persoana iubită… şi-şi făcuse, pe deasupra, prieteni buni. Asta din urmă o făcea puţin să-i dea lacrimile. ÎI strânse pe Jake la piept. Băiatul se lăsă îmbrăţişat, zâmbind, cu ochii întredeschişi. La oarecare distanţă, neplăcută, dar suportabilă şi fără dopuri în urechi, deşirarea îşi murmura cântecul de jale.

Când ultimele nuanţe de galben începură să se şteargă de pe castelul din lungul drumului, Roland îi lăsă şezând pe banda de mers a autostrăzii şi se întoarse la focul său. Prăji altă carne de căprioară înfăşurată în frunze şi împărţi mâncarea tuturor. Mâncară în linişte (Roland nu mâncă, de fapt, aproape nimic, observă Susannah). Când terminară, putură vedea Calea Lactee desfăşurată pe pereţii castelului, puncte luminoase reflectate, care ardeau precum focul în apa stătătoare.

Eddie fu cel care sparse într-un final tăcerea.

— Nu este nevoie, spuse el. Eşti scuzat. Sau absolvit. Sau ce naiba o mai fi nevoie ca să-ţi ştergi de pe faţă expresia aia.

Roland îl ignoră. Bău, ridicând plosca pe cot ca un ţărănoi care soarbe poşircă dintr-o sticlă, cu capul pe spate, cu ochii la

stele. Ultima gură o scuipă pe marginea drumului.

— Viaţă lungă recoltei tale, zise Eddie, fără a zâmbi.

Roland nu spuse nimic, dar se făcu alb la faţă, de parcă ar fi văzut o fantomă. Sau ar fi auzit una.

14

Pistolarul se întoarse către Jake, care îi adresă o privire serioasă.

— Am trecut proba bărbăţiei la vârsta de paisprezece ani, cel mai tânăr din *ka-tet*-ul meu – din clasa mea, ai zice tu – şi poate cel mai tânăr din toate timpurile. Ţi-am povestit o parte din asta, Jake. Îţi aminteşti?

Ne-ai spus tuturor *o parte din asta,* îl corectă Susannah în gând, dar îşi ţinu gura şi-l avertiză şi pe Eddie, din priviri, să facă la fel. Roland nu fusese în apele lui cu acea ocazie; cum Jake era deopotrivă mort şi viu în mintea sa, omul se lupta cu nebunia.

— Adică atunci când îl urmăream pe Walter, spuse Jake. După haltă, dar înainte ca eu… să cad.

— Da, atunci.

— Mi-amintesc puţin, nu cine ştie ce. Aşa cum îţi aminteşti ce ai visat.

Roland încuviinţă.

— Ascultă, atunci. Am să-ţi spun mai mult de data asta, Jake, pentru că eşti mai mare. Cu toţii suntem, presupun.

Susannah fu la fel de fascinată de poveste şi a doua oară; cum se întâmplase ca băiatul Roland să-l descopere pe Marten, sfătuitorul tatălui său *(vrăjitorul* tatălui său), în apartamentul mamei lui. Doar că nu fusese deloc o întâmplare, desigur; băiatul ar fi trecut pe lângă uşa ei fără să-i arunce o privire dacă Marten n-ar fi deschis-o şi nu l-ar fi invitat să intre. Marten îi spusese lui Roland că mama lui vrea să-l vadă, însă o singură privire la zâmbetul ei crispat şi la ochii ei adumbriţi, cum şedea acolo în scaunul cu spetează scundă, îi spusese băiatului că el era ultima persoană de pe faţa pământului pe

care Gabrielle Deschain îşi dorea s-o vadă în clipa aceea.

Roşeaţa din obrajii ei şi urmele de muşcături de pe o parte a gâtului îi spuseseră tot restul.

Astfel fusese împins de Marten spre o timpurie probă de bărbăţie şi, apelând la o armă la care învăţătorul său nu se aşteptase – şoimul lui, David – Roland îl înfrânsese pe Cort, îi luase toiagul… şi îşi făcuse un duşman pe viaţă din Marten Broadcloak.{4}

Grav bătut, cu faţa umflată într-atât încât semăna cu masca de gnom a unui copil, Cort avusese timp, înainte să-şi piardă cunoştinţa şi să intre în comă, să-i ofere un sfat noului său ucenic pistolar: mai păstrează o vreme distanţa faţă de Marten.

— Mi-a spus să las povestea luptei noastre să se transforme în legendă, le povesti pistolarul lui Eddie, Susannah şi Jake. Să aştept ca propriei mele umbre să-i fi crescut păr pe faţă şi să-l fi bântuit pe Marten în visele sale.

— Şi i-ai ascultat sfatul? întrebă Susannah.

— Nici n-am avut ocazia, spuse Roland şi chipul său fu marcat de un zâmbet dureros, pătimaş. Voiam să meditez la asta, şi încă serios, dar înainte să mă pot pune bine pe gânduri, lucrurile… s-au schimbat.

— Mereu se întâmplă aşa, nu crezi? făcu Eddie. Dumnezeule mare, chiar aşa-i.

— Mi-am îngropat şoimul, prima armă pe care am folosit-o vreodată, şi poate cea mai bună. Apoi – şi partea asta sunt sigur că nu ţi-am spus-o înainte, Jake – m-am dus în oraşul de jos. Căldura acelei veri s-a dezlănţuit în furtuni cu tunete şi grindină, şi într-o încăpere de deasupra unuia dintre bordelurile în care lui Cort îi plăcea să-şi facă veacul, m-am culcat cu o femeie pentru întâia oară.

Gânditor, scormoni cu un băţ în foc, păru să conştientizeze simbolismul inconştient al gestului său şi îl aruncă, descriind un rânjet strâmb. Băţul ateriză, mocnind, aproape de pneul unui Dodge Aspen abandonat şi se stinse.

— A fost bine. Sexul a fost bun. Nu măreţul lucru la care eu şi prietenii mei ne gândeam şi despre care şuşoteam şi care ne

stârnea curiozitatea, desigur…

— Cred că în rândul tinerilor există o tendinţă de supraestimare a fofoloancelor de închiriat, scumpule, zise Susannah.

— Am adormit ascultându-i pe beţivanii de la parter lălăind împreună cu pianul şi răpăitul grindinei în geam. M-am trezit a doua zi în… ei… să spunem că m-am trezit într-un fel în care niciodată nu m-aş fi aşteptat să mă trezesc într-un loc ca acela.

Jake puse lemne peste foc. Flăcările se ridicară, reliefând obrajii lui Roland, desenându-i semiluni de umbră sub sprâncene şi mai jos de buza inferioară. Şi-n timp ce vorbea, Susannah descoperi că putea aproape să vadă ce se întâmplase în acea dimineaţă de demult ce trebuie să fi mirosit a macadam ud şi a aer de vară îndulcit de ploaie; ce se întâmplase în hogeacul unui târfe de deasupra unei bodegi în oraşul de jos din Gilead, reşedinţa de Baronie a Noului Canaan, un petic de pământ situat în regiunile vestice ale Lumii de Mijloc.

Un băiat, încă suferind de pe urma luptei din ziua precedentă şi proaspăt iniţiat în misterele sexului. Un băiat, arătând acum de paisprezece ani în loc de doisprezece, genele sale dese atingând pomeţii, pleoapele acoperind ca două jaluzele acei extraordinari ochi albaştri; un băiat cu mâna susţinând lejer sânul unei târfe, cu încheietura zgâriată de şoim aşezată pe cuvertură. Un băiat trăind ultimele clipe ale ultimului său somn bun din viaţă, un băiat care în scurt timp va fi în mişcare, care va cădea aşa cum cade o piatră desprinsă dintr-o costişă abruptă şi accidentată; o piatră care cade şi antrenează în cădere încă una, şi încă una, şi încă una, toate acele pietre angrenând în cădere şi mai multe, până ce întreaga costişă e-n mişcare şi pământul e zguduit de vuietul alunecării de teren.

Un băiat, o piatră pe o costişă desţelenită şi gata să alunece.

Un ciot explodă în foc. Undeva în acel Kansas oniric, un animal ţipă. Susannah privi scânteile ridicându-se înaintea chipului incredibil de bătrân al lui Roland şi văzu în acel chip

băiatul adormit într-o dimineaţă de vară, întins in patul unei codoaşe. Şi apoi văzu uşa întredeschizându-se, punând capăt ultimului vis agitat al Gileadului.

15

Omul care intră cu pas grăbit, străbătând încăperea către pat înainte ca Roland să apuce să deschidă ochii (şi înainte ca femeia de lângă el să fi auzit măcar sunetul), era înalt, subţire, îmbrăcat în jeanşi spălăciţi şi o cămaşă prăfuită de batist albastru. Pe cap avea o pălărie gri-închis cu bentiţă din piele de şarpe. La şolduri îi atârnau două tocuri vechi de piele. Din ele ieşeau mânerele din lemn de santal ale pistoalelor pe care băiatul urma într-o bună zi să le poarte pe tărâmuri la care omul acela încruntat cu ochi albaştri furioşi nu avea să viseze nicicând.

Roland se puse în mişcare încă dinainte să-şi poată dezlipi pleoapele, rostogolindu-se pe partea stângă, dibuind sub pat după ce se afla acolo. Se mişcă repede, înfricoşător de repede, dar – şi Susannah văzu asta, o văzu clar – omul în jeanşi spălăciţi fu şi mai rapid. Îl prinse pe băiat de umăr şi smuci, trăgându-l gol din pat, pe podea. Băiatul se lungi acolo, întinzându-se din nou după ce se afla sub pat, cu o iuţeală de fulger. Omul în jeanşi îl călcă pe degete înainte ca ele să poată strânge ceva.

— Nenorocitule! icni băiatul. O, neno…

Acum însă ochii săi erau deschişi, se uită în sus şi văzu că nenorocitul picat pe nepusă masă era tatăl său.

Târfa se ridica acum în şezut, cu ochii umflaţi, cu faţa lăsată şi bosumflată.

— Hei! strigă ea. Hei, hei! Nu poţi da buzna aşa, chiar nu poţi! Păi, de-ar fi să ridic vocea…

Ignorând-o, bărbatul întinse mâna sub pat şi scoase de acolo două centuri. Aproape de capătul fiecăreia era câte un revolver în toc. Erau mari şi surprinzătoare în lumea aceea în care armele nu prea aveau ce căuta, însă nu erau la fel de

mari ca acelea purtate de tatăl lui Roland, iar mânerele erau din plăci metalice roase, nu din lemn incrustat. Când târfa văzu pistoalele de la şoldurile intrusului şi pe cele din mâinile lui – cele pe care tânărul ei client din noaptea trecută le purtase până ce ea îl dusese la etaj şi-l despuiase de toate armele, mai puţin de cea cu care ea era cel mai bine familiarizată – expresia de bosumflare somnoroasă îi părăsi chipul. În locul ei apăru mina vicleană a unei supravieţuitoare înnăscute. Se ridică, sări din pat, traversă odaia şi ieşi pe uşă înainte ca fundul său gol să poată străluci în soarele dimineţii mai mult de o clipă scurtă.

Nici tatăl care stătea lângă pat şi nici fiul care zăcea gol pe podea, la picioarele sale, n-o învredniciră măcar cu o privire. Omul în jeanşi întinse centurile pe care, în după-amiaza anterioară, Roland le luase din armurăria de sub cazarma ucenicilor, folosind cheia lui Cort pentru a deschide uşa arsenalului. Omul scutură curelele chiar sub nasul lui Roland, aşa cum ai ţine o haină ruptă sub botul căţeluşului neştiutor care a rupt-o. Le scutură atât de tare, că una dintre arme căzu. În ciuda stupefacţiei, Roland o prinse în aer.

— Credeam că eşti în vest, spuse băiatul. În Cressia. După Farson şi ai lui…

Tatăl său îl pălmui atât de tare, încât Roland se rostogoli până în cealaltă parte a odăii, într-un colţ. Sângele începu să-i curgă pe la comisura buzelor. Îngrozit, primul său instinct fu să ridice arma pe care încă o avea în mână.

Steven Deschain se uită la el, cu mâinile în şolduri, citindu-i acest gând chiar înainte că el să fie articulat complet. Buzele sale se întinseră într-un rânjet scârbit, care îi expuse toţi dinţii şi gingiile aproape întregi.

— Împuşcă-mă, dacă asta vrei. De ce nu? Du până la capăt oroarea. Ah, pe toţii zeii, aş primi moartea cu braţele deschise!

Roland puse pistolul pe podea şi-l împinse de lângă el, folosind dosul palmei pentru asta. Deodată, nu mai dorea să-şi ştie degetele aproape de trăgaci. Nu mai erau complet sub controlul său, degetele acelea. Descoperise asta cu o zi în

urmă, aproximativ atunci când îi spărsese nasul lui Cort.

— Tată, am fost supus unei probe ieri. Am luat toiagul lui Cort. Am câştigat. Sunt bărbat.

— Eşti un prost, se răsti tatăl lui. Rânjetul dispăruse acum; arăta tras la faţă şi bătrân. Se aşează greu pe patul târfei, se uită la centurile din mâinile sale şi le lăsă să-i cadă printre picioare. Eşti un prost de paisprezece ani, continuă el, şi ăsta-i cel mai grav şi mai disperat fel de prost. Ridică privirea, din nou furios, dar pe Roland nu-l deranja; era mai bine să-l vadă furios decât aşa de sfârşit. Aşa de bătrân. De când erai un ţânc am ştiut că nu vei fi un geniu, dar niciodată, până aseară, n-aş fi crezut că eşti un idiot. Să-i permiţi să te mâne ca pe o vacă la mulgătoare! Pe toţi zeii! Ai uitat chipul tatălui tău! Spune-o!

Asta trezi furia şi-n băiat. Tot ce făcuse cu o zi în urmă făcuse cu chipul tatălui său bine fixat în gând.

— Nu-i adevărat! strigă el de unde stătea, cu fundul gol pe scândurile aspre ale hogeacului târfei şi cu spatele la perete, soarele intrând pe fereastră şi căzând peste puful obrazului său bălai, neprihănit.

— Ba *este* adevărat, potaie! Potaie neghioabă! Spune că te căieşti sau te belesc de piele…

— Erau împreună! izbucni el. Soţia ta şi sluga ta – magicianul tău! Am văzut urma gurii lui pe gâtul ei! *Pe gâtul mamei mele!* Se întinse după armă şi o ridică, dar chiar şi aşa ruşinat şi înfuriat avu grijă ca degetele să nu-i ajungă aproape de trăgaci; ţinu revolverul de ucenic doar de ţeava lui metalică simplă, nedecorată. Astăzi îi voi curma viaţa de trădător şi seducător cu asta, iar dacă tu nu eşti destul de bărbat ca să mă ajuţi, poţi cel puţin să stai deoparte şi să mă laşi să…

Unul dintre revolverele de la şoldul lui Steven fu scos din toc şi strâns în mână înainte ca ochii lui Roland să poată vedea altceva. Se auzi o singură împuşcătură, asurzitoare ca tunetul într-o cameră mică; trecu un minut întreg înainte ca Roland să poată auzi larma de întrebări şi vociferări venind de la parter. Între timp, arma de ucenic îi fusese zburată din

mână, lăsând în urmă doar un soi de furnicătură zbârnâitoare. Zbură pe geam, dispărând din vedere, cu mânerul de metal făcut pulbere, ieşind definitiv din lunga poveste a pistolarului.

Roland se uită la tatăl său, şocat şi uimit. Steven se uită înapoi, nespunând nimic timp îndelungat. Acum însă purta chipul pe care Roland şi-l amintea din prima copilărie: calm şi sigur. Sfârşeala şi expresia de furie semiapatică se îndepărtaseră precum furtuna aprigă din noaptea trecută.

În cele din urmă, tatăl vorbi:

— Am greşit spunând ce am spus, şi-mi cer scuze. Nu mi-ai uitat chipul, Roland. Ai fost, totuşi, nesocotit – te-ai lăsat manipulat de un ticălos viclean cum tu nu vei fi niciodată în viaţa ta. Doar graţie proniei divine şi *ka*-ului n-ai fost trimis în vest, încă un pistolar adevărat eliminat din calea lui Marten… eliminat din calea lui John Farson… şi eliminat din calea creaturii care-i domină pe aceştia. Se ridică şi întinse braţele. De te-aş fi pierdut, Roland, aş fi murit.

Roland se ridică în picioare şi se duse, despuiat, la tatăl său, care îl îmbrăţişă cu foc. Când Steven Deschain îl sărută întâi pe un obraz şi apoi pe celălalt, Roland începu să plângă. După aceea, în urechea băiatului, Steven Deschain şopti cinci cuvinte.

16

— Care? întrebă Susannah. Care cinci cuvinte?

— „Ştiu totul de doi ani“, rosti Roland. Asta mi-a şoptit atunci.

— Sfinte Hristoase, făcu Eddie.

— Mi-a spus că nu mă pot întoarce la palat. Dacă mă întorceam, până la căderea nopţii aveam să fiu mort. A zis: „Destinul ţi-a hărăzit ceva ce Marten, orice ar face, nu poate împiedica; şi totuşi, el a jurat să te ucidă înainte să poţi creşte şi să devii o problemă pentru el. Din câte se pare, câştigător al probei sau nu, trebuie să părăseşti totuşi Gileadul. Doar pentru o vreme, însă, şi te vei duce la est, nu la vest. Şi nu te

voi trimite singur, sau fără un scop.“ Apoi, aproape ca un gând secundar, adăugă: „Sau cu o pereche de revolvere jalnice de ucenic.“

— Ce scop? întrebă Jake. Era evident că povestea îl captivase; ochii lui străluceau aproape la fel de puternic ca ai lui Ete. Şi ce prieteni?

— Despre lucrurile acestea vă voi povesti în continuare, zise Roland, iar felul în care mă veţi judeca se va revela cu timpul.

Scoase un suspin – suspinul adânc al unui om confruntat cu o treabă grea – după care mai aruncă nişte lemne în foc. Când flăcările se ridicară, împingând umbrele ceva mai în spate, începu să vorbească. Vorbi cât fu de lungă acea noapte, şi fu straniu de lungă, neterminând povestea Susanei Delgado decât la răsăritul soarelui, când razele lui zugrăviră castelul de cleştar din zare în tonurile puternice ale unei noi zile, dându-i în acelaşi timp o ciudată luminiscenţă verzuie, care era adevărata lui culoare.

PARTEA A DOUA
SUSAN

I
SUB LUNA SĂRUTĂRILOR

1

Un disc argintiu perfect – Luna Sărutărilor, cum i se spunea în Pământul Plin – atârna deasupra liniei zimţate a colinei, la opt kilometri est de Hambry şi şaisprezece sud de Canionul Ochet. La poalele dealului încă persista căldura stătută a verii târzii, sufocantă chiar şi la două ore după apus, însă în vârful lui Coos era ca şi când Secerişul ar fi venit deja, cu vânturile lui puternice şi aerul înţepător de gheaţă. Pentru femeia care locuia acolo doar în compania unui şarpe şi a unei bătrâne pisici mutante, aceasta avea să fie o noapte lungă.

Dar nu contează, nu contează, scumpa mea. Mâinile ocupate sunt mâini fericite. Chiar aşa.

Aşteptă ca bocănitul de copite al cailor vizitatorilor să se stingă, stând tăcută la fereastra din camera mare a colibei sale – în afară de aceea, mai avea o singură cameră, un dormitor ceva mai mare ca o debara. Musty, pisica ei cu şase picioare, îi şedea pe umăr. Poala-i era plină de lumina lunii.

Trei cai care duceau de acolo trei bărbaţi. Marii Vânători ai Coşciugului, îşi spuneau ei.

Ea pufni. Bărbaţii erau comici, mda, chiar erau, şi cel mai amuzant lucru la ei era faptul că habar nu aveau de asta. Bărbaţii, cu fudulia lor de a-şi pune nume grave. Bărbaţii, aşa mândri de muşchii lor, de rezistenţa la alcool, de câtă mâncare pot băga în ei; mândri până-n pânzele albe de mădularele lor. Da, chiar şi-n vremurile acelea, când mulţi dintre ei nu erau în stare să dea decât sământă îndoielnică, slabă, care producea copii buni doar de înecat în cel mai apropiat puţ. A, dar nu era niciodată vina lor, nu-i aşa, scumpa mea? Nu, întotdeauna era a femeii – pântecele ei, vina ei. Bărbaţii erau nişte laşi fără seamăn. Nişte laşi plini de sine.

Aceia trei nu fuseseră cu nimic diferiţi de oricare alţii. Cel mai în vârstă şi şchiop merita ţinut sub ochi – mda, chiar merita, ochii lui limpezi şi mult prea curioşi o studiaseră bine… însă ea nu văzuse în ei nimic care să o pună în dificultate, de s-ar fi ajuns la asta.

Bărbaţii! Nu putea să înţeleagă de ce atâtea femei se temeau de ei. Nu-i făcuseră oare zeii cu cele mai vulnerabile părţi ale corpului atârnând la exterior, ca o bucată de intestin greşit poziţionată? Trage-le un şut zdravăn acolo şi li se topeşte creierul. Oricine se îndoia de asta trebuia doar să se uite la trebuşoara ei din acea noapte, cea care încă o aştepta. Thorin! Primarul din Hambry! Şeful Gărzii Baroniei! Nu există prost mai mare ca un prost bătrân!

Şi totuşi, niciunul dintre aceste gânduri nu avea cu adevărat putere asupra ei ori vreo influenţă nefastă asupra lor, cel puţin nu acum; cei trei bărbaţi care îşi spuneau Marii Vânători ai Coşciugului îi aduseseră o minune, iar ea voia să o admire; mda, să-şi umple ochii cu ea, asta voia.

Şchiopul, Jonas, insistase ca ea să o ascundă – i se spusese că avea un loc pentru genul acela de lucruri, nu c-ar fi vrut să-l vadă cu ochii lui, nici acela şi niciun *alt* loc secret al ei, ferească zeii (la această paranteză, Depape şi Reynolds râseseră ca nişte troli) – şi aşa făcuse, însă bocănitul de copite al cailor fusese înghiţit de vânt acum şi ea putea face tot ce dorea. Fata ai cărei sâni furaseră puţina minte a lui Hart Thorin nu avea să ajungă acolo decât peste o oră, cel puţin (bătrâna insistase ca fata să vină din oraş pe jos, aducând ca argument valoarea purificatoare a unei astfel de plimbări sub clar de lună, dorindu-şi de fapt doar să-şi ofere o marjă de timp între cele două întâlniri ale sale) şi-n cursul orei aceleia putea să facă ce voia.

— O, e frumos, sigură-s că-i aşa, şopti ea şi simţi oare o anumită căldură în locul acela unde se întâlneau bătrânele ei picioare crăcănate? O anumită umezeală în matca secată ce se afla acolo? Pe toţi zeii!

— Mda, i-am simţit splendoarea chiar şi prin cutia în care l-au adus. Atât de frumos, Musty, ca tine. Luă pisica de pe umăr

şi o ţinu în faţa ochilor. Bătrânul motan toarse şi îşi întinse faţa teşită spre a ei. Bătrâna îi pupă vârful nasului. În extaz, pisica închise ochii gri-verzui. Atât de frumos, ca tine… chiar ’şa, chiar ’şa! Hii!

Puse pisica jos. Aceasta se duse spre vatra în care tândălea un foc târziu, ronţăind obosit dintr-un singur buştean. Coada lui Musty, despicată la vârf astfel încât semăna cu coada unui diavol dintr-un desen vechi, se mişcă de colo-colo în slaba lumină portocalie din odaie. Labele ei în plus, atârnându-i de la coaste, zvâcneau ca-ntr-un vis. Umbra care se lungi pe podea şi urcă pe perete era o oroare: o făptură aducând cu o încrucişare între o pisică şi un păianjen.

Bătrâna se ridică şi intră în camera ei de dormit, unde dusese lucrul pe care i-l încredinţase Jonas.

— Dacă-l pierzi, îţi vei pierde şi capul, zisese el.

— Nu-ţi fie teamă, bunul meu prieten, răspunsese ea, aruncând un zâmbet umil peste umăr, tot timpul spunându-şi: Bărbaţii! Ce creaturi neghioabe şi ţanţoşe sunt!

Acum se duse la capătul patului, îngenunche şi plimbă o mână peste podeaua de pământ. Făcând asta, în ţărâna bătătorită apărură linii. Formau un pătrat. Bătrâna împinse degetele într-una dintre aceste linii; cedă sub atingerea sa. Ea ridică panoul ascuns (ascuns în aşa fel încât nimeni care nu deţinea talentul ei nu l-ar fi putut descoperi), expunând un compartiment lat de treizeci de centimetri şi de două ori mai adânc. În el se găsea o cutie din lemn de fier. Deasupra cutiei stătea încolăcit un şarpe verde, subţire. Când îi atinse spinarea, el îşi sumeţi capul şi căscă, producând un şuierat mut şi arătându-şi patru perechi de colţi – două sus şi două jos.

Luă şarpele în mână, cântându-i ceva nedesluşit. Când acesta îşi ridică faţa plată spre faţa bătrânei, căscă gura şi mai tare şi şuieratul se făcu auzit. Femeia deschise şi ea gura; printre buzele gri şi zbârcite scoase limba gălbuie, urât mirositoare ca o cârpă. Două picături de otravă – suficiente ca să-i omoare pe toţi participanţii la o petrecere de seară, dacă erau amestecate cu punci – căzură pe ea. Le înghiţi, simţind că

o ard gura, gâtul şi pieptul, ca de la un lichior tare. Un moment, odaia se învârti, înceţoşându-se, şi ea auzi voci murmurând în aerul puturos al colibei – vocile celor pe care îi numea „prieteni nevăzuţi”. Ochii săi vărsară apă lipicioasă de-a lungul făgaşelor pe care timpul le săpase în obrajii ei. Apoi expiră şi încăperea se opri din mişcare. Vocile se stinseră.

ÎI sărută pe Ermot între ochii săi fără pleoape *(e timpu’ Lunii Sărutărilor, sigur că da,* gândi ea), după care îl puse jos. Şarpele se furişă sub patul femeii, se încolăci şi se uită cum ea îşi plimba palmele pe deasupra cutiei din lemn de fier. Bătrâna îşi simţea muşchii braţelor tremurând, iar căldura aceea dintre coapse era mai accentuată. Trecuseră ani de când nu mai simţise chemarea sexului, însă acum o simţea, chiar aşa, şi nu era opera Lunii Sărutărilor, sau nu întru totul.

Cutia era încuiată, iar Jonas nu-i dăduse nicio cheie, însă asta nu însemna nimic pentru ea, care dusese o viaţă lungă şi învăţase multe şi făcuse negoţ cu creaturi de care majoritatea bărbaţilor, cu toată vorbăria lor fudulă şi gesturile bombastice, ar fi fugit ca din gură de şarpe şi numai dacă le-ar fi zărit de departe. Întinse o mână spre încuietoare, pe care erau incrustate forma unui ochi şi un motto în Limba Nobilă (EU VĂD CINE MĂ DESCHIDE), apoi o retrase. Deodată, simţi ceea ce nasul ei nu mai simţea în condiţii normale: miros de mosc şi praf, şi saltea murdară, şi firimituri de mâncare consumată în pat; izul amestecat de cenuşă şi tămâie stătută; odoarea unei femei bătrâne cu ochi umezi şi (de regulă, cel puţin) fofoloancă uscată. Nu voia să deschidă acolo acea cutie şi nu voia să se uite la minunea pe care o conţinea; avea să se ducă afară, unde aerul era curat şi singurele mirosuri erau cele de salvie şi de mesquit.

Avea să se uite la lumina Lunii Sărutărilor.

Rhea de pe Coos extrase cutia din compartiment cu un geamăt, se ridică în picioare cu un alt geamăt (acesta venit din zona inferioară), luă cutia la subsuoară şi ieşi din odaie.

2

Coliba se afla destul de departe de buza dealului ca să fie ferită de palele cele mai tari ale vântului de iarnă care cutreierau aproape constant zonele acelea colinare de la Seceriş până la sfârşitul Pământului Larg. O cărăruie ducea pe deal în sus, până la cel mai înalt loc; sub clarul lunii pline, aceasta era ca un şanţ de argint. Bătrâna o urcă anevoie, gâfâind, cu păru-i cernit înconjurându-i capul în şuviţe murdare şi cu sânii bătrâni legănându-se dintr-o parte în alta sub rochia neagră. Motanul venea în umbra ei, sunetul de tors ridicându-se dinspre el ca o miasmă.

În vârful dealului, vântul îi suflă părul de pe faţa schimonosită şi-i aduse şoapta tânguită a deşirării care îşi croise drum până în celălalt capăt al Canionului Ochet. Era un sunet pe care puţini îl luau în seamă, femeia ştia asta, însă ea, una, îl adora; pentru Rhea de pe Coos, suna ca un cântec de leagăn. Deasupra ei, luna trona, umbrele de pe suprafaţa ei luminoasă schiţând chipurile amorezilor sărutându-se… asta, desigur, dacă le dădeai crezare neghiobilor de rând de pe pământ. Neghiobii de rând de pe pământ vedeau câte un chip diferit sau mai multe chipuri în fiecare lună plină, dar cotoroanţa ştia că exista doar unul singur – chipul Demonului. Chipul morţii.

Ea însă nu se simţise niciodată mai vie.

— O, frumuseţea mea, şuşoti ea şi atinse încuietoarea cu degetele-i noduroase. Un palid licăr roşu răzbătu printre încheieturile ei strânse şi se auzi un clic. Respirând greu, ca o femeie care a încheiat o cursă, puse cutia jos şi o deschise.

Din ea se revărsă o lumină trandafirie, mai palidă decât aceea aruncată de Luna Sărutărilor, dar infinit mai frumoasă. Atinse chipul distrus ce plutea deasupra cutiei şi, preţ de o clipă, îl transformă într-un chip de fetiţă.

Musty adulmecă, cu capul întins în faţă, cu urechile pe spate, cu ochii bătrâni încercuiţi de lumina aceea trandafirie. Rhea fu pe dată invidioasă.

— Pleacă de aici, prostule, nu-i pentru ăi’ de teapa ta!

Alungă motanul cu mâna. Musty se trase îndărăt, şuierând ca un ceainic, şi se retrase supărat spre măgura care marca

vârful dealului Coos. Rămase acolo, cu un aer dispreţuitor, lingându-şi o labă în timp ce vântul îi pieptăna furios blana.

În cutie, trăgând cu ochiul dintr-o pungă de mătase cu şiret, era un glob de cristal plin de acea lumină trandafirie, care se revărsa din el în valuri blânde, asemenea bătăii unei inimi liniştite.

— O, splendoarea mea, murmură ea, ridicându-l. Îl ţinu sus înaintea ochilor; lăsă emanaţiile lui ritmice să-i curgă peste ridurile feţei ca apa de ploaie. O, trăieşti, o, chiar ’şa!

Dintr-odată, culoarea din glob se întunecă spre stacojiu. Femeia îl simţi vibrându-i în mâini, precum un motor cu o putere imensă, şi iarăşi simţi acea uimitoare umezeală între picioare, acel zvâcnet oscilant pe care îl crezuse de mult pierdut.

Apoi vibraţia se stinse şi lumina din glob păru să-şi strângă petalele. În locul ei se afla acum o penumbră rozalie… şi, ieşind din ea, trei călăreţi. La început, baborniţa crezu că erau bărbaţii care-i aduseseră globul – Jonas şi ceilalţi. Dar nu, aceştia erau mai tineri, mai tineri chiar decât Depape, care avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. Cel din stânga părea să aibă un craniu de pasăre fixat pe oblâncul şeii – ciudat, dar aşa era.

Apoi, el şi cel din dreapta dispărură, înghiţiţi cumva de puterea cristalului, lăsându-l doar pe cel din mijloc. Rhea observă jeanşii şi cizmele pe care le purta, pălăria cu boruri drepte care-i ascundea jumătatea superioară a feţei, felul lejer în care se ţinea pe spinarea calului, şi primul ei gând panicat fu: *Un pistolar! Venit la est din Baroniile Centrale, mda, poate chiar din Gilead!* Însă ea nu trebuia să-i vadă jumătatea superioară a feţei ca să ştie că nu era decât un copilandru şi că nu purta nicio armă la şolduri. Şi totuşi, nu credea că tânărul venea neînarmat. Dacă ar fi putut vedea ceva mai bine…

Apropie globul de vârful nasului şi şopti:

— Mai aproape, scumpete! Şi mai aproape!

Nu ştia la ce să se aştepte – absolut nimic părea varianta cea mai probabilă – dar în cercul întunecat al globului, silueta veni într-adevăr mai aproape.

Înotă mai aproape, parcă, precum un cal şi un călăreţ sub apă, iar ea văzu că băiatul avea o tolbă cu săgeţi în spinare. Înaintea lui, pe oblâncul şeii, nu era un craniu, ci un arc scurt. Iar în partea dreaptă a şeii, acolo unde un pistolar ar fi purtat o puşcă într-o teacă, se afla o lance împodobită cu pene. Nu era unul dintre Oamenii Vechi, chipul lui nu avea nimic din expresia lor… totuşi, cotoroanţei nu i se părea nici că ar fi fost din Arcul Extern.

— Da' cin' să fii tu, ţâcă? zise ea, expirând. Şi cum să te recunosc eu? Ţi-ai tras pălăria aşa tare peste frunte, că nu-ţi pot vedea nici măcar *ochii,* pe toţi zeii lumii! După calu' tău, poate… sau poate după… pleacă de aici, Musty! De ce nu-mi dai pace? Uffff!

Motanul se întorsese de la punctul de observare şi i se învârtea pe după gleznele bătrâne şi umflate, mieunând cu o voce ruginită. Când bătrâna dădu cu piciorul spre el, Musty se feri cu agilitate… apoi se întoarse imediat şi o luă de la capăt, uitându-se în sus la ea cu ochi în care strălucea luna şi mieunând în felul acela moale.

Rhea dădu iar cu piciorul spre el, cu acelaşi rezultat ca prima dată, după care întoarse ochii spre globul de cristal. Calul şi interesantul lui tânăr călăreţ se făcuseră nevăzuţi. Lumina trandafirie se stinsese şi ea. Ţinea acum în mână un simplu glob de cristal orb, singura lui lumină fiind cea a lunii pe care o reflecta.

Vântul suflă, lipindu-i rochia de epava corpului. Musty, nedescurajat de şuturile anemice ale stăpânei sale, sări în faţă şi reîncepu să i se împletească în jurul gleznelor, chirăind continuu în sus, spre ea.

— Uite, vezi ce ai făcut, spurcăciune plină de purici şi boli ce eşti! S-a dus lumina din el, s-a dus tocmai când eu…

Atunci auzi un sunet venind dinspre drumul de căruţe care urca la coliba ei şi înţelese de ce se gudurase Musty. Auzi zvon de cântec. O auzi pe *fată.* Fata venise devreme.

Schiţând o grimasă oribilă – ura să fie luată prin surprindere, iar domniţa de colo avea să plătească pentru asta – se aplecă şi puse globul înapoi în cutia lui. Interiorul era

căptuşit cu mătase şi globul se potrivea perfect, ca oul de la micul dejun în păhărelul meseanului. Şi totuşi, de pe deal răsuna (nesuferitul ăla de vânt bătea din direcţia greşită, altfel ar fi auzit ea mai devreme), sunetul fetei care cânta, acum mai aproape ca oricând:

Iubire, o, iubire, o, nesăbuită iubire
Uite ce-a făcut nesăbuita, iubire.

— Îţi dau io ţie iubire nesăbuită, zdreanţă virgină, rosti bătrâna. Putea să simtă izul acru de la subsuorile sale, însă cealaltă umezeală se uscase iarăşi. Îţi dau io răsplată pentru c-ai venit mai devreme la baba Rhea, chiar ’şa!

Îşi trecu degetele peste încuietoarea din faţă a cutiei, dar aceasta refuză să se închidă. Bănuia că fusese prea nerăbdătoare să o deschidă şi că rupsese ceva înăuntrul ei atunci când îşi folosise talentul. Ochiul şi mottoul păreau să râdă de ea: EU VĂD CINE MĂ DESCHIDE. O putea repara, şi-ncă într-o clipită, dar acum nu avea o clipită.

— Pizdă nesuferită! se tângui ea, ridicând scurt capul spre vocea care se apropia (era aproape acolo acum, pe toţi zeii, cu patruzeci şi cinci de minute mai repede!). Apoi închise capacul cutiei. O străbătu un junghi făcând-o, întrucât globul prindea din nou viaţă, umplându-se cu acea strălucire trandafirie, însă nu era timp să se uite sau să viseze acum. Mai târziu, poate, după ce va fi plecat obiectul scârboasei pasiuni tomnatice a lui Thorin.

Trebuie să te abţii a-i face ceva prea urât fetei, se preveni ea. *Ţine minte că vine aici din cauza lui, şi cel puţin nu-i una dintre fetişcanele alea cu burta la gură şi un iubit care nu vrea să audă de căsătorie. E bunul lui Thorin, la ea se gândeşte el după ce hoaşca de nevastă-sa adoarme şi el şi-o ia în mână şi-ncepe să şi-o frece de seara; e bunul lui Thorin, el are vechea lege de partea lui, el are putere. Mai mult, şi ce se află-n cutia aia e bunul lui, iar dacă Jonas află că te-ai uitat la el… că l-ai folosit…*

Mda, dar nicio frică. Şi-ntre timp, posesia echivalează cu

nouă zecimi din proprietate, nu?

Luă cutia la subsuoară, îşi săltă rochia cu mâna liberă şi alergă înapoi pe cărăruie spre colibă. Încă era în stare să alerge, atunci când era nevoie, mda. Deşi puţini ar fi crezut-o.

Musty fugi pe urmele ei, cu coada-i bifurcată ridicată în aer şi cu labele în plus bălăngănindu-se în lumina lunii.

II
PROBA CINSTEI

1

Rhea intră valvârtej în coliba sa, trecu prin faţa focului care ardea mocnit şi se opri în pragul uşii minusculului ei dormitor, trecându-şi mâna prin păr într-un gest distrat. Lepădătura n-o văzuse afară din colibă – sigur s-ar fi oprit din lălăială sau, cel puţin, s-ar fi fâstâcit văzând-o – şi asta era bine, dar nenorocita aia de ascunzătoare din podea se acoperise singură la loc, iar asta era rău. Nu mai avea timp s-o deschidă. Rhea se duse degrabă la pat, îngenunche şi împinse cutia departe în umbrele de dedesubt.

Mda, era bine şi aşa; trebuia să fie bine până ce fluşturatica Suzie va fi plecat. Zâmbind cu partea dreaptă a gurii (stânga era aproape paralizată), Rhea se ridică, îşi scutură rochia şi se duse la a doua întâlnire a serii.

2

În spatele ei, capacul neîncuiat al cutiei se deschise. Se ridică mai puţin de doi centimetri, însă fu suficient ca pe acolo să iasă o rază de lumină trandafirie vibrantă.

3

Susan Delgado se opri la aproximativ patruzeci de metri de coliba vrăjitoarei, transpiraţia răcindu-i-se pe braţe şi la ceafă. Zărise oare o femeie bătrână (cu siguranţă cea la care venise în vizită) gonind pe ultima porţiune a cărăruii ce cobora din vârful dealului? Da, aşa i se păruse.

Nu te opri din cântat – când o bătrână se grăbeşte aşa, nu vrea

să fie văzută. Dacă te opreşti din cântat, va înţelege că a fost observată.

Un moment, Susan crezu că se va opri oricum – că memoria i se va închide ca o mână surprinsă şi-i va interzice un alt vers al vechiului cântec pe care ii cânta încă din pruncie. Insă următorul vers îi veni în gând şi ea merse mai departe (cu picioarele, dar şi cu vocea):

Odată, grijile mele erau departe,
Da, grijile mele erau departe, odată,
Iar acum iubirea mea este deşartă,
Şi suferinţa mi-a înecat inima toată.

Un cântec nepotrivit pentru o seară ca aceea, poate, dar inima ei avea propriul drum, şi nu-i păsa cine ştie cât de ce gândea sau voia mintea sa; aşa fusese mereu. O speria să fie în aer liber, în bătaia lunii, când se spunea că ies vârcolacii, o speria datoria pe care o avea de îndeplinit şi o speria ce putea să derive din acea datorie. Şi totuşi, când ajunsese la Drumul Mare afară din Hambry şi inima îi ceruse să fugă, fugise – în lumina Lunii Sărutărilor şi cu poalele ridicate deasupra genunchilor galopase ca un ponei, cu umbra galopând alături de ea. Alergase mai bine de doi kilometri, până când fiecare muşchi din corp începuse să o furnice şi aerul pe care îl trăgea în piept semăna la gust cu un lichid dulce încălzit. Şi când ajunsese la drumul de munte care urca la înălţimea aceea sinistră, se apucase de cântat. Pentru că asta-i ceruse inima. Şi bănuia că nu fusese o idee atât de rea; dacă nu altceva, îi alungase în bună partea melancolia. Cântatul ajuta la asta, măcar.

Acum merse până la capătul cărării, cântând refrenul piesei „Nesăbuita iubire". Când păşi în lumina puţină care cădea prin uşa deschisă în verandă, din umbră se auzi o voce aspră ca de cuc:

— Termină cu lălăitu' ăla, domniţă – mă zgârie pe creier ca un cui!

Susan, căreia i se spusese toată viaţa că are o voce

frumoasă, melodioasă, un dar de la bunica, fără-ndoială, tăcu pe dată, ruşinată. Rămase în verandă cu mâinile împreunate în faţă, pe şorţ. Pe sub şorţ purta, dintre cele două rochii pe care le avea, pe a doua în ordinea eleganţei. Sub ea, inima îi bătea foarte tare.

Întâi apăru în pragul uşii o pisică – o fiinţă hidoasă cu două labe în plus care-i ieşeau din corp în dreptul coastelor precum nişte furculiţe înfipte într-o friptură. Ridică privirea spre ea, părând s-o măsoare, apoi îşi schimonosi faţa într-o expresie înfricoşător de umană: dispreţ. Şuieră la ea, după care ţâşni în noapte.

Ei, o seară bună-ţi doresc şi ţie, gândi Susan.

Atunci apăru în prag bătrâna la care fusese ea trimisă. O măsură pe Susan de sus până jos cu aceeaşi expresie de dispreţ nedisimulat, apoi se trase în spate.

— Intră. Ş-ai grijă să-nchizi bine uşa. Vântu' are obiceiu' s-o deschidă singur, cum bine vezi!

Susan păşi înăuntru. Nu voia să se închidă în camera aceea urât mirositoare singură cu o femeie bătrână, dar când nu aveai de ales, a ezita era întotdeauna o greşeală. Aşa spusese tatăl ei, fie că era vorba despre adunare şi scădere, fie despre cum să te comporţi cu băieţii la dansurile câmpeneşti atunci când mâinile lor deveneau prea aventuroase. Trase uşa cu fermitate, pe deasupra, şi auzi căzându-i ivărul.

— Uită-te aici, făcu baborniţa şi-i oferi un zâmbet grotesc de bun venit. Era un zâmbet care ar fi dus-o cu gândul la poveştile copilăriei până şi pe cea mai curajoasă dintre fete – poveşti de iarnă cu cotoroanţe cu dinţi strâmbi şi cazane bolborositoare cu lichid verde ca broasca. Deasupra focului din acea odaie nu era niciun cazan (şi nici focul însuşi nu era cine ştie ce, după părerea Susanei), însă fata bănuia că-n unele împrejurări fusese, şi-n el se aflau lucruri la care era mai bine să nu te gândeşti. Că femeia aceea era o vrăjitoare adevărată, şi nu doar o bătrânică pozând drept una, era un fapt de care Susan se simţise sigură din momentul în care o văzuse pe Rhea ţâşnind înapoi în coliba ei, urmată îndeaproape de pisica aceea malformată. Era un adevăr pe care aproape că-l puteai

mirosi, ca izul de sudoare pe care-l împrăştia pielea babei.

— Da, zise ea, surâzând. Încercă să-l schiţeze bine, un surâs luminos şi netemător. Iată-mă aici.

— Ş-ai venit devreme, dulceaţa mea mică. Tare devreme! Hii!

— Am fugit o parte din drum. Cred că mi-a intrat luna în sânge. Aşa ar fi spus tata.

Oribilul zâmbet al bătrânei se lăţi, devenind ceva ce o făcu pe Susan să se gândească la felul în care ţiparii par uneori că rânjesc, după ce au murit, chiar înainte să-i arunci în oală.

— Mda, da' acu-i mort, mort de cinci ani, Pat Delgado cel cu păr şi barbă roşă, i-a strivit viaţa-n el chiar al său cal, mda, şi s-a dus în poiana de la capătu' cărării sunându-i în urechi muzica propriilor oase frânte, da, chiar 'şa!

Zâmbetul crispat se şterse de pe buzele Susanei, ca şi când ar fi fost pălmuită. Ca întotdeauna când se amintea numele tatălui ei, simţi lacrimi arzând-o la colţul ochilor. Refuza totuşi a le lăsa să curgă. Nu sub privirea hoaştei ăleia bătrâne şi fără inimă, cel puţin.

— Să trecem la subiect şi să isprăvim odată, zise ea cu glas sec, departe de glasul ei obişnuit, care era vesel şi zglobiu.

Era însă copilul lui Pat Delgado, fiica celui mai bun văcar din Povârnişul Vestic şi îşi amintea chipul lui mult prea bine; putea da dovadă de tărie de caracter, dacă era nevoie, aşa cum în mod clar era acum. Bătrâna intenţionase să o zgândărească în cel mai urât fel posibil, şi cu cât eforturile i-ar fi fost încununate cu mai mult succes, cu atât s-ar fi simţit mai încurajată să continue.

Cotoroanţa, între timp, o privea cu viclenie, cu mâinile-i noduroase înfipte în şolduri, în vreme ce motanul i se împleticea printre picioare. Avea urdori la ochi, dar Susan îi putea vedea destul de bine ca să-şi dea seama că aveau aceeaşi nuanţă gri-verzuie ca ochii pisicii, şi să se întrebe ce soi de magie cumplită stătea în spatele acestui fenomen. Simţi un imbold – unul puternic – de a lăsa privirea în pământ, şi i se împotrivi. Era în regulă să simtă teamă, însă uneori era o idee foarte rea să şi-o arate.

— Te uiţi la mine strâmb, domniţă, făcu Rhea într-un târziu. Zâmbetul i se dizolvă încet într-o încruntătură adâncă.

— Ne, mamă bătrână, răspunse Susan fără a se pierde cu firea. Mă uit doar ca o persoană care vrea să isprăvească treaba pentru care a venit şi să plece. Mă aflu aici la cererea lordului meu, primarul de Mejis, şi la aceea a tuşii mele Cordelia, sora tatei. A *scumpului* meu tată, despre care refuz să aud orice vorbă de rău.

— Eu vorbesc aşa cum vreau, făcu bătrâna. Cuvintele ei erau peremptorii şi totuşi în glasul cotoroanţei se simţea un ton de slugărnicie. Susan nu-i dădu nicio importanţă; era un ton pe care o fiinţă precum aceea din faţa ei îl adoptase probabil toată viaţa şi care-i venea automat ca respiraţia. Trăiesc singură de mult timp, urmă Rhea, fără altă stăpână în afară de mine şi, odată ce-i dau frâu liber, limba mea merge încotro vrea ea.

— Atunci, uneori poate c-ar fi mai bine să nu-i dai frâu liber.

Ochii babei scăpărară otrăviţi.

— Ai tu grijă de limba ta, fetiţă, dacă nu vrei să-ţi moară-n gură, unde să putrezească şi să-l facă pe primar să stea de două ori pe gând ’nainte să te sărute, când i-o simţi putoarea, mda, chiar şi sub o lună ca aiasta!

Sufletul Susanei se umplu de suferinţă şi uimire. Venise acolo cu un singur lucru în gând: să termine cât mai repede ce avea de făcut, un ritual obscur ce se putea dovedi dureros şi care categoric era ruşinos. Acum, bătrâna aceea se uita la ea cu o ură sinceră, nedisimulată. Cum era posibil ca lucrurile să fi degenerat atât de brusc? Sau aşa se întâmpla întotdeauna cu vrăjitoarele?

— Am început cu stângul, doamnă… O putem lua de la capăt? întrebă Susan deodată şi întinse mâna.

Cotoroanţa păru luată prin surprindere, dar întinse mâna şi o acceptă pe a fetei, buricele zbârcite ale degetelor sale atingând degetele cu unghii scurte ale tinerei de şaisprezece ani care stătea în faţa ei cu chipu-i curat radiind şi cu părul lung împletit pe spate. Susan trebui să facă un adevărat efort

pentru a zâmbi la acea atingere, aşa scurtă cum fu. Degetele bătrânei erau reci ca ale unui cadavru, dar Susan mai atinsese până atunci degete reci („Cine are mâini reci are suflet cald“, spunea uneori Tuşa Cord). Adevărata neplăcere i-o provocă *textura* lor, senzaţia de carne rece puhavă şi abia ţinându-se pe oase, de parcă femeia căreia îi aparţineau degetele s-ar fi înecat şi ar fi zăcut mult timp într-un heleşteu.

— Ne, ne, n-o putem lua de la capăt, zise baba, da' am putea să continuăm mai bine decât am început. Ai un prieten puternic în primar şi n-aş vrea să-l am de duşman.

Măcar e sinceră, gândi Susan, apoi trebui să râdă în sinea sa. Femeia aceea putea fi sinceră doar când nu avea încotro; lăsată după capul ei, ar fi minţit despre orice – despre vreme, recolte, zborul păsărilor odată venit Secerişul.

— Ai venit 'nainte de ora la care te aşteptam, ş-asta m-a scos din ţâţâni, chiar 'şa. Adusu-mi-ai ceva, domniţă? Ai adus, sper!

Ochii îi scăpărau din nou, acum animaţi nu de furie.

Susan duse mâna sub şorţ (ce prostie să poarte şorţ când avea de mers în inima pustiului, însă aşa cerea obiceiul) şi o vârî în buzunar. Acolo, legată de o sfoară ca să nu poată fi uşor pierdută (de fete tinere, poate, pe care le apucă deodată dorul de alergat sub clar de lună) era o pungă de pânză. Susan rupse bucata de sfoară şi scoase punga la vedere. O aşeză în palma întinsă în faţa sa, o palmă atât de roasă, încât liniile care o brăzdau nu mai erau decât nişte năluci. Avu grijă să nu o mai atingă pe Rhea… deşi hoaşca avea să o atingă pe e*a din* nou, curând.

— Şuieratul vântului, oare, te face să tremuri? întrebă Rhea, deşi Susan ştia că mintea ei se concentra aproape exclusiv asupra pungii; degetele erau ocupate să tragă de nodul şiretului de la gura ei.

— Da, vântul.

— Aşa şi trebuie. Ce auzi tu-n vânt sunt vocile celor morţi, iar când strigă aşa, o fac fiindcă regretă… ah!

Nodul cedă. Baba slăbi şiretul şi rostogoli în mână două monede de aur. Erau inegal bătute şi brute – nimeni nu mai

făcuse din acelea de generaţii întregi – însă erau grele, iar vulturii gravaţi pe ele aveau o anumită putere. Rhea duse una la gură, depărtă buzele, arătând câţiva dinţi oribili, şi muşcă. Apoi se uită la urmele superficiale lăsate de dinţii săi în aur. Vrăjită, se uită preţ de mai multe secunde, după care strânse tare degetele peste monede.

În vreme ce atenţia lui Rhea era acaparată de monede, Susan se uită din întâmplare pe uşa deschisă în stânga ei, se uită în ceea ce bănuia că era camera de dormit a vrăjitoarei. Şi acolo văzu un lucru straniu şi neliniştitor: o lumină sub pat. O lumină roz, pâlpâitoare. Părea să vină de la un soi de cutie, deşi nu putea fi foarte…

Vrăjitoarea ridică privirea şi Susan se grăbi să-şi mute ochii spre colţul odăii, unde o plasă conţinând trei sau patru fructe albe, ciudate, atârna agăţată într-un cui. Apoi, când bătrâna se mişcă şi uriaşa ei umbră se îndepărtă greoi de acea parte a peretelui, Susan băgă de seamă că nu erau deloc fructe, ci tigve. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Trebuie înteţit focul, domniţă. Du-te lângă casă şi adu un braţ de lemne. Ne trebuie butuci măricei şi să nu te aud plângându-te că nu-i poţi aduce. Eşti destul de zdravănă, chiar ’şa!

Susan, care nu se mai plângea de ce avea de făcut cam de când încetase să-şi mai ude patul, nu spuse nimic… deşi îi trecu *totuşi* prin gând să o întrebe pe Rhea dacă toţi cei care-i aduceau galbeni erau poftiţi să-i care lemne-n casă. Sinceră să fie, n-o deranja; afară, aerul urma să aibă gust de vin, după putoarea din colibă.

Aproape ajunsese la uşă, când lovi cu piciorul în ceva cald şi moale. Motanul urlă. Susan se împiedică şi puţin lipsi să nu cadă. Din spatele ei, bătrâna scoase o serie de icnete, sunete gâtuite pe care Susan le recunoscu într-un târziu ca fiind hohote de râs.

— Ai grijă la Musty, dulceaţa mea mică! Poznaş ie dânsu’! Şi uneori te *pozneşte* de nu te vezi, chiar ’şa! Hii!

Şi astfel dezlănţui un nou hohot.

Pisoiul ridică privirea spre Susan, cu urechile date pe spate,

cu ochii gri-verzui larg deschişi. O stupi. Şi Susan, neştiind că o va face decât după ce o făcu, stupi înapoi. Precum expresia sa de dispreţ, mina surprinsă a lui Musty fu straniu – şi comic – de umană. Se întoarse şi o zbughi spre dormitorul lui Rhea, fluturând din coada-i despicată. Susan deschise uşa şi ieşi, să aducă lemne. Avea deja impresia că se afla acolo de o mie de ani şi că vor mai trece alţi o mie înainte să poată pleca spre casă.

4

Aerul era pe atât de dulce pe cât sperase, poate chiar mai dulce, şi pentru o clipă ea stătu în verandă, trăgându-l în piept, încercând să-şi cureţe plămânii… şi mintea.

După cinci inhalări bune, se puse în mişcare. Dădu ocol casei… dar pe partea greşită, aparent, întrucât acolo nu se afla nicio stivă de lemne. Era însă un simulacru de fereastră îngustă, pe jumătate îngropată sub o plantă agăţătoare dură şi neplăcută la vedere. Era amplasată spre spatele colibei şi dădea, probabil, spre cămăruţa de dormit a babei.

Nu te uita înăuntru, nu-i treaba ta ce are ea sub pat, orice ar fi, iar de te va prinde…

Se duse la fereastră în pofida acestor avertismente şi trase cu ochiul înăuntru.

Era puţin probabil ca Rhea s-o fi putut vedea prin desişul iederei porcine chiar dacă hârca s-ar fi uitat în acea direcţie, şi nu se uita. Bătrâna stătea în genunchi, cu punga prinsă între dinţi, întinzându-se sub pat.

Scoase o cutie şi-i sări capacul, care era deja întredeschis. Chipul îi fu inundat de o lumină roz, blândă, şi Susan suspină. Pentru o clipă, acela fu chipul unei fete tinere – însă un chip ce exprima nu doar tinereţe, ci şi cruzime, chipul unui copil încăpăţânat, hotărât, din cele mai rele motive, să înveţe cele mai rele lucruri. Chipul fetei care fusese cândva cotoroanţa aceea, poate. Lumina venea, aparent, de la un soi de glob de cristal.

Bătrâna îl privi mai multe momente, cu ochii bulbucaţi şi fascinaţi. Buzele i se mişcară ca şi când i s-ar fi adresat sau, poate, chiar i-ar fi cântat; punguţa pe care Susan o adusese din oraş, cu şiretul încă strâns între dinţii vrăjitoarei, tresălta în timp ce ea vorbea. Apoi, cu o doză mare de efort, închise cutia, blocând lumina trandafirie. Susan descoperi că se simţea uşurată – era în ea ceva ce nu-i plăcea.

Bătrâna plimbă o mână peste încuietoarea argintie din mijlocul capacului şi o lumină stacojie radie pentru scurt timp de sub degetele ei. Toate acestea cu punguţa atârnându-i de la gură. După aceea aşeză cutia pe pat, îngenunche şi începu să-şi plimbe mâinile peste pământ, chiar sub marginea patului. Deşi atinse colbul doar cu palmele, în el apărură linii, ca şi când ar fi folosit un obiect de desenat. Liniile acelea se întunecară, devenind ceea ce păreau a fi nişte şănţuleţe.

Lemnele, Susan! Du lemnele înainte să-şi dea seama ce mult a trecut de când ai plecat! Pentru numele tatălui tău!

Susan ridică poalele rochiei până la mijloc – nu voia ca bătrâna să vadă pământ sau frunze pe hainele ei când va intra în casă, nu voia să răspundă la întrebările pe care le putea trezi vederea unor asemenea murdării – şi se târî pe sub fereastră cu chiloţii albi de bumbac sclipind în lumina lunii. Odată ce trecu de ea, se ridică în picioare şi se duse grăbită de cealaltă parte a colibei. Acolo, găsi stiva de lemne acoperită cu o piele veche, mirosind a mucegai. Luă şase butuci măricei şi porni înapoi spre faţa casei cu ei în braţe.

Când intră, întorcându-se din profil ca să nu scape vreun butuc pe jos, bătrâna era din nou în odaia principală şi se uita încruntată în vatră, unde nu se mai găseau decât nişte tăciuni. Punguţa cu şiret nu se vedea nicăieri.

— Ţi-a luat cam mult, domniţă, o dojeni Rhea, rămânând cu ochii în vatră, ca şi când Susan n-ar fi însemnat nimic… însă cu un picior lovea podeaua mai jos de tivul murdar al rochiei şi avea sprâncenele unite.

Susan traversă încăperea, uitându-se pe deasupra lemnelor din braţe, fiind cât putea ea mai atentă. N-ar fi surprins-o s-o zărească pe pisică pândind în apropiere, sărind ca să o

împiedice.

— Am văzut un păianjen, se scuză ea. Am scuturat şorţul spre el ca să-l fac să fugă. Nu-mi place deloc cum arată, chiar aşa.

— Nu peste mult timp o să vezi ceva ce-o să-ţi placă şi mai puţin cum arată, făcu Rhea, rânjind în felul ei strâmb, doar cu jumătate de gură. De sub cămaşa de noapte a lui Thorin o să iasă, ţeapăn ca un băţ şi roşu ca rubarba! Hii! Stai un pic, fată; pe toţi zeii, da' ştiu c-ai adus destul pentr-un foc de Ziua Sărbătorii.

Rhea luă doi buşteni groşi din stiva Susanei şi-i aruncă indiferentă peste cărbuni. Tăciuni aprinşi urcară-n spirală în hăul întunecat şi vuind slab al hornului. *Na, c-ai împrăştiat şi ce mai rămăsese din focul ăsta vechi, bătrână proastă, şi o să trebuiască, cel mai probabil, să-l reaprinzi,* gândi Susan. Atunci, Rhea întinse peste vatră o mână cu degetele răşchirate, rosti un cuvânt gutural şi buştenii se aprinseră ca stropiţi cu petrol.

— Pune-i pe ceilalţi acolo, zise ea, arătând spre lada de lemne. Şi-ai grijă să nu-mi faci mizerie nici c-o aşchie, domniţă.

Cum, să stric eu toată curăţenia asta? îşi spuse Susan. Îşi muşcă interiorul obrajilor pentru a înăbuşi din faşă zâmbetul ce ar fi vrut să-i apară pe buze.

Rhea parcă ar fi simţit asta, cumva; când Susan se îndreptă de spate, bătrâna o studia cu o mină acră, ştiutoare.

— Prea bine, tânără domniţă, să ne facem treaba şi să terminăm. Ştii de ce te afli aici?

— Am venit la dorinţa primarului Thorin, repetă Susan, ştiind că acesta nu era de fapt un răspuns. Era speriată acum – mai speriată decât când se uitase pe fereastră şi o văzuse pe babă uguind spre globul de cristal. Soţia lui a ajuns fără copii la capătul perioadei ei fertile. El îşi doreşte să aibă un fiu înainte ca şi el să devină incapabil să…

— Hai-hai, lasă-mă cu tâmpeniile şi vorbele frumoase. Vrea ţâţe şi cur în care să nu-i intre degetele şi o scorbură care să strângă ce are el de-mpins în ea. Asta dacă mai e bărbat destul ca să poată împinge. Şi de o fi să iasă şi un fiu din asta, mda,

bine, ţi-l va da ţie să-l ţii şi să-l creşti pân-ajunge la vârsta şcolii, după care n-o să-l mai vezi în veci. Iar de fiică fi-va, ţi-o va lua mai mult ca sigur şi o va da noului lui slujbaş, şchiopul cu păr de fată, să o înece în cel mai apropiat iaz de vite.

Susan făcu ochii mari, şocată.

Bătrâna văzu expresia şi râse.

— Nu-ţi place cum sună adevărul, zic bine? Puţini sunt cei cărora le place, domniţă. Da' asta n-are nicio importanţă; mătuşă-ta şi-a ştiut întotdeauna interesul şi l-a fi bunghit bine pe Thorin şi a lui comoară. Galbenii ce-ţi va fi dat să-i vezi nu ţin de mine… şi nu ţin nici de tine, dacă nu vei fi cu ochii-n patru! Hii! Dă-ţi jos hainele!

Niciodată era cuvântul care-i veni ei pe buze, dar apoi? Să fie dată afară din coliba aceea (şi să fie dată afară cam aşa cum venise, şi nu ca o şopârlă ori broască, ceea ce ar fi fost, probabil, cea mai fericită variantă la care putea spera) şi trimisă la vest aşa cum era acum, fără măcar cele două monede de aur cu care venise? Şi asta nu era decât cea mai mică parte a problemei. Cea mai mare era că-şi dăduse cuvântul. La început se opusese, dar când Tuşa Cord invocase numele tatălui ei, cedase. Cum făcea mereu. De fapt, nu avea de ales. Şi atunci când nu aveai de ales, a ezita era întotdeauna o greşeală.

Îşi netezi şorţul, de care erau agăţate acum bucăţi mici de scoarţă, apoi îl dezlegă şi-l dădu jos. ÎI împături, îl puse pe o rogojină mică şi soioasă aflată lângă vatră şi îşi descheie rochia până la brâu. Scutură din umeri pentru a o da jos şi păşi afară din ea. O împături şi o aşeză peste şorţ, încercând să nu bage de seamă felul lacom în care Rhea de pe Coos se holba la ea în lumina focului. Pisica se apropie cu mişcări lascive, cu cele două labe groteşti în plus bălăngănind, şi se aşeză la picioarele babei. Afară, vântul se înteţi. Era cald înăuntru, însă Susanei tot îi era frig, de parcă vântul acela ar fi intrat cumva înăuntrul ei.

— Grăbeşte-te, fată, pentru numele tatălui tău!

Susan îşi trase combinezonul peste cap, îl împături peste rochie şi rămase doar în indispensabili, cu braţele împletite

peste sâni. Focul zugrăvea pe coapsele ei desene calde, portocalii, şi cercuri negre de umbră în scobitura suavă din spatele genunchilor.

— Şi-ncă nu-i goală-puşcă! râse hoaşca bătrână. Vai, da' pudice suntem, mda, chiar 'şa, suntem! Dă-ţi jos chiloţii ceia, domniţă, şi arată-te aşa cum te-a adus mumă-ta pe lume! Chiar dacă atunci nu aveai atâtea trebuşoare care să-i aţâţe pe cei de teapa lui Hart Thorin, aşe-i? Hii!

Simţindu-se ca prinsă într-un coşmar, Susan făcu precum i se ceruse. Cu muntele lui Venus la vedere, i se păru inutil să-ncerce să-şi mai acopere sânii. Lăsă braţele pe lângă corp.

— A, nu-i de mirare că te râvneşte! zise cotoroanţa. La cât eşti de frumoasă!… Zic bine, Musty?

Pisica *mieună.*

— Ai pământ pe genunchi, observă deodată Rhea. Cum se face?

Susan se simţi pe moment cuprinsă de o panică teribilă. Îşi ridicase poalele rochiei ca să se târască pe sub fereastra vrăjitoarei… şi, făcând asta, se dăduse singură de gol.

Atunci îi veni pe buze un răspuns şi îl rosti cu îndeajuns calm.

— Când am dat cu ochii de coliba ta, mi s-a făcut teamă. M-am lăsat în genunchi ca să mă rog şi mi-am ridicat rochia, să n-o murdăresc.

— M-ai emoţionat… să vrei să te prezinţi cu rochia curată în faţa cuiva ca mine! Da' ce fată cumsecade! Zic bine, Musty?

Pisica *mieună*, apoi începu să-şi lingă o labă din faţă.

— Treci la treabă, spuse Susan. Ai fost plătită şi eu mă voi supune, dar încetează cu vorbele-n doi peri şi termină treaba.

— Ştii ce am eu de făcut, domniţă.

— *Nu* ştiu, făcu Susan. Era din nou în pragul lacrimilor, îi ardeau ochii, însă nici în ruptul capului nu le-ar fi lăsat să curgă. *Nici în ruptul capului.* Am o bănuială, dar când am întrebat-o pe Tuşa Cord dacă am dreptate, ea a spus că te vei ocupa dumneata „de educaţia mea în această privinţă".

— N-a vrut să-şi spurce gura cu acele cuvinte, aşa-i? Ei, nu face nimic. Tuşa ta Rhea nu-i atât de sclifosită ca Tuşa

Cordelia şi o să-ţi spună. Voi verifica dacă eşti intactă din fizic şi spirit, domniţă. Proba cinstei, aşa-i spuneau bătrânii, si e un nume foarte bun. Chiar ’şa. Vino la mine.

Susan făcu doi paşi în faţă, cu fereală, astfel încât degetele ei goale de la picioare aproape atingeau saboţii cotoroanţei şi sânii-i goi aproape atingeau rochia.

— Dacă un diavol sau demon ţi-a pângărit spiritul, ceea ce ar putea pângări si copilul pe care-l vei purta, vor fi rămas urme. Cel mai des e vorba de o vânătaie sau muşcătură din iubire, dar sunt şi altele… deschide gura!

Susan o deschise şi, când bătrâna se aplecă, putoarea ei fu atât de puternică, încât fetei i se strânse stomacul. Îşi ţinu răsuflarea, rugându-se ca totul să se termine repede.

— Scoate limba.

Susan scoase limba.

— Acuma suflă-mi în faţă.

Susan eliberă aerul pe care îl ţinea în plămâni. Rhea îl inspiră şi apoi, ca o izbăvire, îşi trase capul puţin în spate. Stătuse îndeajuns de aproape încât Susan să vadă păduchii ţopăindu-i în păr.

— Destul de dulce, aprecie babornița. Mda, apetisant de-a dreptul. Acuma întoarce-te.

Susan se întoarse şi simţi degetele bătrânei vrăjitoare coborându-i pe spate, până la fese. Vârfurile lor erau reci ca mocirla.

— Apleacă-te în faţă şi depărtează-ţi bucile, domniţă, nu fi timidă, Rhea a văzut destule poponeţe la viaţa ei!

Îmbujorată – îşi simţea bătăile inimii în mijlocul frunţii şi în scobiturile tâmplelor – Susan făcu ce i se ceruse. Şi atunci simţi un deget ca de cadavru îndesându-i-se în anus. Fata îşi muşcă buzele ca să nu strige.

Violarea fu, din fericire, de scurtă durată… avea totuşi să mai urmeze una, se temea Susan.

— Întoarce-te.

Ea se întoarse. Bătrâna îşi plimbă mâinile peste sânii fetei, lovi uşor sfârcurile cu degetele mari şi palpă cu atenţie latura lor de jos. Rhea strecură un deget în căuşul buricului ei, îşi

săltă poalele rochiei şi se lăsă în genunchi cu un icnet de efort. Îşi trecu palmele peste picioarele Susanei, în jos, întâi prin faţă, apoi prin spate. Păru interesată în mod deosebit de zona de sub gambe, acolo unde se întindeau tendoanele.

— Ridică piciorul drept, fată.

Susan îl ridică şi scoase un râset crispat, piţigăiat, când Rhea o atinse cu o unghie pe interiorul călcâiului. Baborniţa îi depărtă degetele de la picior, cercetând între ele.

După ce repetă această procedură şi cu celălalt picior, baba – tot în genunchi – spuse:

— Ştii ce urmează.

— Mda.

Cuvântul îi ieşi de pe buze pripit, puţin tremurat.

— Stai nemişcată, domniţă – în rest, totul e bine, curat-lună, chiar ’şa, da’ acuma am ajuns la scorburicea moale şi caldă care-l interesează pe Thorin mai presus de orice; am ajuns acolo unde cinstea trebuie cu adevărat probată. Aşa că stai nemişcată!

Susan închise ochii şi se gândi la cai alergând de-a lungul Povârnişului – de drept, aceia erau caii Baroniei, aflaţi în grija lui Rimer, cancelarul lui Thorin şi ministru al Inventarului înseşi, însă caii nu ştiau asta; ei credeau că sunt liberi, iar dacă erai liber în sinea ta, ce altceva mai conta?

Îngăduie-mi să fiu liberă în sinea mea, liberă precum caii pe marginea Povârnişului, şi n-o lăsa pe babă să-mi facă rău. Te rog, n-o lăsa să-mi facă rău. Şi de ar fi să-mi facă, te rog ajută-mă să îndur în linişte, cu decenţă.

Degete reci îi despărţiră părul pufos de sub buric; urmă o ezitare, după care două degete la fel de reci se furişară înăuntrul ei. *Simţi* durere, dar numai pentru un moment, şi nu mare; o duruse mai tare când se lovise la picior sau îşi zdrelise glezna în drum spre latrina de afară, în toiul nopţii. Partea neplăcută era umilinţa – şi repulsia trezită de atingerea matusalemicei Rhea.

— Da’ strâmtă eşti, chiar ’şa! strigă baborniţa. Neîncepută! Da’ o s-aibă grijă Thorin de asta, vezi să nu! Cât pentru tine, fetiţa mea, ţi-oi zice un secret pe care sclifosită de mătuşă-ta

cu nasu' ei lung, ţâţe cât nişte nuci şi strânsă la pungă nu l-a ştiut vreodată: nici chiar o fătucă nepângărită nu trebuie să-şi refuze un fior de plăcere din când în când, dacă ştie cum!

Retrăgându-şi degetele, vrăjitoarea strânse uşor mugurul de carne din partea de sus a despicăturii Susanei. Preţ de o secundă înfiorătoare, fata crezu că o va ciupi în locul acela sensibil, care uneori o făcea să inspire adânc dacă se freca şi numai puţin de oblâncul şeii atunci când călărea, însă degetele o mângâiară… apoi apăsară… şi fata fu îngrozită să simtă o căldură deloc neplăcută aprinzându-i-se în pântece.

— Ca un mugurel de mătase, ugui baborniţa şi neastâmpăratele-i degete se mişcară mai repede.

Susan îşi simţi şoldurile unduindu-se în faţă, animate parcă de o voinţă proprie, şi apoi se gândi la chipul lacom şi concentrat al bătrânei vrăjitoare, roz ca faţa unei prostituate în lumina lămpii cu petrol, când stătuse deasupra cutiei deschise; se gândi la felul în care punguţa cu şiret în care se aflau galbenii atârnase din gura ei smochinită ca o bucată de carne regurgitată, şi căldura pe care o simţea se stinse. Se trase înapoi, tremurând, cu pielea de pe braţe, pântece şi sâni făcându-i-se ca de găină.

— Ai terminat ce ai fost plătită să faci, zise Susan, cu un glas aspru şi sec.

Chipul lui Rhea se adumbri.

— Nu-ţi permit să-mi spui tu mie da, nu sau poate, fată neruşinată! Numai *eu* ştiu când am terminat, *eu,* Rhea, Vrăjitoreasa de pe Coos, şi…

— Ciocu' mic şi ridică-te în picioare până ce nu-ţi trag un picior şi te arunc în foc, fiinţă denaturată.

Buzele cotoroanţei dezveliră puţinii dinţi rămaşi într-un rânjet câinesc, şi atunci, înţelese Susan, ea şi vrăjitoarea reveniră la punctul din care plecaseră: gata să-şi scoată una alteia ochii.

— Ridică la mine mâna sau piciorul, pizdă neruşinată, şi arătarea ce-o să iasă din casa mea o să plece fără mână, fără picior şi făr-un ochi.

— Nu mă îndoiesc că poţi face asta, dar Thorin va fi

ofensat, contră Susan.

Era pentru prima oară în viaţa ei când invoca numele unui bărbat pentru propria-i protecţie. Înţelegând asta, se simţi ruşinată… mică, într-un fel. Nu ştia de unde reacţia aceasta, mai cu seamă fiindcă acceptase să doarmă în patul lui şi să-i poarte odorul, însă aşa era.

Bătrâna căscă ochii, chipu-i brăzdat de riduri schimonosindu-se până când reuşi să schiţeze o parodie de zâmbet mult mai neplăcut ca rânjetul dinainte. Gâfâind şi trăgându-se de braţul scaunului, Rhea se ridică în picioare. În acest timp, Susan începu iute să se îmbrace.

— Mda, ofensat ar fi. Tu ştii, poate, mai bine asta, domniţă; am avut o seară ciudată şi-n mine s-au trezit părţi ce-ar fi fost mai bine să rămână adormite. Orice s-ar mai fi întâmplat, ia-o ca un compliment pentru tinereţea şi puritatea ta… dar şi pentru frumuseţea ta. Mda. Eşti o făptură frumoasă, asta-i neîndoielnic. Părul tău, acum… când îl despleteşti, cum vei face pentru Thorin, socot, atunci când te vei culca cu el… străluce ca soarele, n-aşa?

Susan nu voia s-o forţeze pe baborniţa să renunţe la noua sa dispoziţie sufletească, însă nici nu voia să încurajeze comentariile acelea nedorite. Nu când încă mai putea să vadă ura în ochii ei urduroşi, nu când încă mai putea să simtă atingerea hoaştei pe pielea sa, furnicând-o ca picioarele unor cărăbuşi. Nu spuse nimic, ci doar îşi luă rochia pe ea, şi-o potrivi pe umeri şi începu să o încheie în faţă.

Rhea înţelese, poate, şirul gândurilor ei, întrucât zâmbetul i se şterse de pe buze şi atitudinea sa redeveni distantă. Susan găsi că asta era o mare uşurare.

— Ei, să lăsăm asta. Te-ai dovedit a fi cinstită; poţi să te îmbraci şi să pleci. Da’ nu sufla o vorbă lui Thorin despre ce am discutat, ai grijă! Discuţiile femeieşti nu-i nevoie să tulbure urechile bărbaţilor, mai ales unele mari ca ale lui. (Totuşi, Rhea nu-şi putu înfrâna un rânjet nesigur. Susan nu-şi dădea seama dacă bătrâna era conştientă de asta sau nu.) Ne-am înţeles?

Orice, orice, numai să pot pleca de aici.

— Eşti gata să-mi recunoşti cinstea?

— Mda, Susan, fiica lui Patrick. Într-adevăr, sunt. Da' nu ce *spun* eu contează. Acum… aşteaptă… undeva pe aici…

Dibui de-a lungul poliţei şemineului, împingând în toate părţile farfurioare în care erau lipite cioturi de lumânări, ridicând întâi o lampă cu kerosen şi apoi o lanternă cu baterii, uitându-se fix, pentru un moment, la un desen înfăţişând un băiat tânăr, şi punându-l deoparte.

— Unde… unde… *aaaa*… aici*!*

Înşfăcă un caiet cu copertă negricioasă (CITGO era imprimat pe ea cu litere aurii străvechi) şi un ciot de creion. Dădu paginile aproape până la capătul lui înainte să găsească una goală. Pe ea mâzgăli ceva şi rupse foaia de pe spirala de fier din partea de sus a caietului. I-o întinse Susanei, care o luă şi o privi. Pe ea era scris un cuvânt pe care, la început, nu-l înţelese:

CESTITĂ

Sub el apărea un simbol:

— Ce-i asta? întrebă ea, atingând cu degetul micul desen.

— Rhea, semnul ei. Cunoscut în şase Baronii din jur, şi nu poate fi copiat. Arată-i hârtia asta mătuşii tale. Apoi lui Thorin. Dacă mătuşă-ta vrea să i-o ducă ea însăşi lui Thorin – o cunosc, vezi tu, şi-i cunosc trufia – spune-i nu, Rhea zice nu, nu are voie să o ţină la ea.

— Şi dacă o vrea Thorin?

Rhea ridică nepăsătoare din umeri.

— Lasă-l să o ţină sau să-i dea foc sau, la cât mă interesează pe mine, să se şteargă la cur cu ea. Nici pentru tine nu

valorează nimic, căci tu ştii c-ai fost cinstită tot timpu', chiar 'şa. Adevărat?

Susan încuviinţă. Odată, întorcându-se acasă după un dans, lăsase un băiat să-i strecoare mâna sub fustă un moment sau două. Dar asta nu conta. Ea era cinstită. Şi-n mai multe feluri decât spunea creatura aceea scârboasă.

— Nu pierde însă hârtia aia. Doar dacă nu vrei să ne mai vedem o dată şi să mai facem o dată ce am făcut acum.

Zeii păzească-mă şi numai de acest gând, îşi spuse Susan şi reuşi să nu se cutremure. Puse hârtia în buzunar, acolo unde ţinuse punguţa cu şiret.

— Acum, vino la uşă, domniţă.

Vrăjitoarea vru parcă să o ia de braţ, dar se răzgândi. Merseră amândouă, umăr la umăr, până la uşă, atente atât de tare să nu se atingă, încât păreau nelalocul lor. Odată ajunse acolo, Rhea o prinse totuşi pe Susan de braţ. Apoi, cu cealaltă mână, arătă spre discul argintiu şi luminos care atârna deasupra dealului Coos.

— Luna Săruturilor, zise baborniţa. Aia din mijlocul verii.

— Da.

— Spune-i lui Thorin să nu te cheme-n patul său – ori în fânul din şură, ori pe podeaua spălătorului, sau oriunde altundeva – până când Luna Demonului nu urcă până-n creştetul cerului.

— Până la Seceriş?

Asta însemna trei luni – o viaţă de om, i se părea ei. Susan încercă să nu-şi arate bucuria pe care o simţea conştientizând acest răgaz. Crezuse că Thorin îi va fi luat virginitatea până la răsăritul lunii, a doua zi. Nu era oarbă la felul în care o privea.

Rhea, între timp, se uita la lună, părând să calculeze. Mâna ei se duse la coada lungă a părului fetei şi o mângâie. Susan îndură cât putu de bine, şi tocmai când crezu că nu va mai putea îndura, Rhea îşi lăsă mâna să cadă înapoi pe lângă corp şi încuviinţă din cap.

— Mda, nu doar până la Seceriş, da' chiar pân' la *fin de ano* – Noaptea Sărbătorii, spune-i aşa. Spune-i că te poate avea

după focul de tabără. Ai înţeles?

— Numai la *fin de ano,* da.

Abia îşi putea ascunde bucuria.

— Când focul Inimii Verzi va arde mocnit şi ultimii oameni cu mâini roşii se vor fi preschimbat în cenuşă, zise Rhea. Atunci şi nu *până* atunci. Aşa trebuie să-i spui.

— Îi voi spune.

Mâna se ridică şi începu să-i mângâie părul din nou. Susan o îndură. După asemenea veşti bune, gândi ea, ar fi fost necuvenit să facă altfel.

— Timpul ce se va scurge de acum până la Seceriş îl vei petrece meditând şi adunându-ţi forţele să aduci pe lume băiatul pe care şi-l doreşte primarul… sau poate doar călărind pe lângă Povârniş şi culegând ultimele flori ale fecioriei tale. Ai înţeles?

— Da. Făcu o reverenţă. Mulţam-sai.

Rhea descrise un gest discret, ca şi când reverenţa n-ar fi fost de nasul ei.

— Să nu vorbeşti despre ce am discutat, te previn. Asta nu-i treaba nimănui, decât a noastră.

— Nu voi vorbi. Am terminat ce aveam de făcut?

— Păi… poate ar mai fi un *lucruşor*…

Rhea zâmbi, pentru a-i arăta că era într-adevăr ceva neînsemnat, apoi ridică mâna stângă în faţa ochilor fetei, cu trei degete lipite şi unul depărtat. În despicătura dintre ele scânteia un medalion de argint, apărut parcă din neant. Ochii tinerei rămaseră imediat lipiţi de el. Asta doar până când Rhea rosti un singur cuvânt gutural.

Apoi se închiseră.

5

Rhea o admiră pe tânăra care dormea în picioare pe veranda ei, sub clarul lunii. Când îşi vârî medalionul înapoi în mânecă (degetele sale erau bătrâne şi noduroase, dar se mişcau cu destulă dexteritate atunci când era nevoie, o, da),

expresia distantă îi dispăru de pe chip şi fu înlocuită de una de furie. Miji din ochi. *Voiai să mă arunci în foc, otreapă? Să mă dai în gât lui Thorin?* Amenințările şi neobrăzarea ei nu fuseseră însă cele mai grave lucruri. Mai grav fusese să vadă expresia de repulsie de pe chipul fetei atunci când se ferise de atingerea ei.

Era prea bună pentru Rhea, ei! Şi se credea prea bună pentru Thorin, fără-ndoială, ea, cu părul ei bălai de fecioară de şaisprezece ani curgându-i pe spate, păr în care Thorin fără doar şi poate că visa să-şi înfigă mâinile în timp ce-şi înfigea altceva, nărăvaş, mai jos.

N-o putea face pe fată să sufere, oricât de mult şi-ar fi dorit asta şi oricât de mult ar fi meritat-o tânăra; dacă nu altceva, Thorin îi putea lua globul de cristal, iar Rhea n-ar fi putut suporta asta. Nu încă, în orice caz. Aşa că n-o putea face pe fată să sufere, dar *putea* face ceva care să-i strice bărbatului plăcerea de o o poseda, măcar pentru o vreme.

Rhea se aplecă spre fată, prinse coada lungă, împletită, ce curgea pe spatele ei şi începu să-şi plimbe mâna de-a lungul ei, plăcându-i acea netezime mătăsoasă.

— Susan, şopti ea. M-auzi, Susan, fiica lui Patrick?

— Da.

Ochii ei nu se deschiseră.

— Atunci, ascultă.

Lumina Lunii Sărutărilor cădea peste faţa lui Rhea, transformând-o într-o tigvă argintie.

— Ascultă-mă bine, şi ţine mine. Ţine minte în hruba adâncă unde mintea ta, când eşti trează, nu ajunge niciodată.

Îşi plimba iar şi iar cosiţa fetei prin palma strânsă. Mătăsoasă şi netedă. Ca mugurele mic dintre picioarele ei.

— Ţin minte, rosti fata din pragul uşii.

— Mda. Vei face un lucru după ce el îţi va lua fecioria. Îl vei face imediat, fără a sta măcar să te gândeşti la el. Acum, ascultă la mine, Susan, fiica lui Patrick, şi auzi-mă foarte bine.

Continuând să mângâie părul fetei, Rhea îşi apropie buzele zbârcite de ghiocul urechii Susanei şi începu să şoptească în bătaia lunii.

III
O ÎNTÂLNIRE PE DRUM

1

Niciodată în viaţa ei nu mai trăise o noapte atât de ciudată şi, probabil, nu era deloc surprinzător că nu auzi călăreţul apropiindu-se din spate decât după ce acesta ajunsese aproape în drept cu ea.

Lucrul care o neliniştea cel mai mult, în timp ce îşi croia drum înapoi spre oraş, era noua lumină în care vedea învoiala pe care o făcuse. Era bine să aibă un răgaz – câteva luni până la momentul când trebuia să-şi respecte partea ei de înţelegere – însă un răgaz nu schimba termenii problemei: când Luna Demonului avea să fie plină, ea urma să-şi dea virginitatea primarului Thorin, un om deşirat, fără astâmpăr, cu păr cărunt şi rar ce-i stătea ca un nor în jurul cheliei din creştetul capului. Un bărbat a cărui soţie îl privea cu o anumită tristeţe, dureros de evidentă. Hart Thorin era un bărbat care râdea din toţi rărunchii atunci când o trupă de actori punea în scenă o piesă în care personajele se băteau cap în cap sau se prefăceau că-şi dau pumni sau aruncau în toate părţile cu fructe putrede, dar care nu putea să pară decât debusolat în faţa unei poveşti emoţionante sau de-a dreptul tragice. Un om fără maniere, căruia îi plăcea să-şi trosnească degetele şi să te bată peste spate, un om care avea obiceiul să se uite temător spre cancelarul său aproape la fiecare două cuvinte, ca pentru a se asigura că nu-l ofensase pe Rimer în cine ştie ce fel.

Susan observase toate acestea deseori; tatăl ei fusese ani la rând responsabil cu caii Baroniei şi călătorise adesea la Faleză cu afaceri. În multe rânduri o luase cu el pe prea-iubita sa fiică. O, îl văzuse des pe Hart Thorin de-a lungul anilor şi el, la rândul lui, o văzuse des pe ea. Prea des, poate! Astfel, cel mai important rămânea faptul că avea cu aproape cincizeci de

ani mai mult ca fata ce urma, poate, să-i poarte fiul.

Acceptase târgul cu prea uşoară inimă…

Ba nu, nu cu inimă uşoară, asta era nedrept faţă de ea însăşi… însă nu o tulburase prea tare situaţia, asta măcar era adevărat. După ce ascultase toate argumentele Tuşei Cord, îşi spusese: Păi, *preţul e mic, de fapt, dacă în schimb vom primi înscrisul de proprietate asupra terenului; să fim în sfârşit proprietarii micii noaste felii de Povârniş atât în fapt, cât şi prin tradiţie… să avem acte oficiale, unul în casa noastră şi unul în dosarele lui Rimer, care să ne ateste dreptul. Da, şi să avem cai din nou. Doar trei, adevărat, dar asta-nseamnă cu trei mai mult decât avem acum. Şi-n schimb pentru asta? Să mă culc cu el o dată sau de două ori, şi să port un prunc, lucru pe care milioane de femei l-au făcut înaintea mea fără a le pricinui vreun rău. În definitiv, nu mi se cere să mă-mpreunez cu un mutant sau un lepros, ci doar un bătrân căruia îi trosnesc oasele. Şi nu-i pentru vecie, ci, aşa cum zice Tuşa Cord, m-aş putea mărita mai târziu, dacă timpul şi* ka *vor vrea asta; n-aş fi prima femeie care să ajungă în patul bărbatului ei deja mamă. Şi face din mine târfă treaba asta? Legea spune că nu, dar cui îi pasă de ea? Contează doar legea inimii mele, iar inima mea spune că, de-ar fi să obţin în schimb pământul ce i-a aparţinut tatei şi trei cai cu care să-l cutreier, atunci târfă să fiu.*

Mai era ceva: Tuşa Cord se folosise – cam fără inimă, vedea Susan acum – de inocenţa unei copile. Despre *copil* tot turuise Tuşa Cord, *adorabil copilaş* pe care l-ar fi avut ea. Tuşa Cord ştiuse că Susanei, care nu foarte de mult lăsase deoparte păpuşile copilăriei, i-ar plăcea ideea de a avea un copil numai al ei, o păpuşică însufleţită pe care să o îmbrace, să o hrănească şi cu care să doarmă în toropeala după-amiezii.

Ce ignorase Cordelia *(poate e prea candidă ca să fi luat asta în considerare, măcar,* gândea Susan, deşi nu credea) era ceea ce cotoroanţa îi spusese foarte clar în seara aceea: Thorin voia mai mult decât un copil.

Vrea ţâţe şi cur în care să nu-i intre degetele şi o scorbură care să strângă ce are el de-mpins în ea.

Doar amintirea acelor cuvinte îi făcea faţa să zvâcnească în

timp ce umbla prin întunericul de după apusul lunii spre oraş (nu mai alerga înviorată, de data asta; şi nici nu mai cânta). Avea o vagă idee despre cum se împreunau animalele domestice, care erau lăsate să încerce şi iar să încerce până când „sămânţa prindea", după care erau despărţite. Dar acum ştia că Thorin era posibil să o vrea iar şi iar, ba mai mult, că probabil *avea* să o vrea iar şi iar, şi legea comună, rămasă neschimbată de două sute de generaţii, spunea că el putea continua să se culce cu ea până când cea care îşi dovedise consortului cinstea îşi va dovedi, cu cinste, şi capacitatea de a procrea, şi că progenitura însăşi e cinstită… şi nu un monstru mutant. Susan se interesase pe furiş şi ştia că această a doua probă se va desfăşura în a patra lună a sarcinii… cam pe atunci când sarcina se va vedea, chiar şi îmbrăcată fiind. Judecata aceasta i-ar fi revenit tot lui Rhea… iar Rhea nu o avea la inimă.

Acum, că era prea târziu – acum, că acceptase învoiala prezentată formal de cancelar; acum, că îşi demonstrase cinstea în faţa cotoroanţei aceleia hâde – se căia de alegerea făcută. Gândul îi zbura aproape doar la cum va arăta Thorin cu pantalonii în vine, la picioarele lui albe şi slabe, aidoma picioarelor unei berze, şi la felul în care, pe când se vor împreuna, îi va auzi oasele trosnind: genunchii, spatele, coatele, gâtul.

Şi degetele. Nu uita de degete.

Da. Degete mari şi păroase de bătrân. Susan chicoti la acest gând, atât era de comic, dar în acelaşi timp o lacrimă caldă i se scurse neobservată de la colţul unui ochi şi i se prelinse pe obraz în jos. O şterse fără a-şi da seama, aşa cum nu fu conştientă nici de bocănitul tot mai apropiat de copite în colbul fin al drumului. Mintea sa era încă departe, întorcându-se la straniul lucru pe care îl văzuse pe fereastra baborniţei – lumina blândă, dar cumva neplăcută, împrăştiată de globul roz, felul hipnotic în care hoaşca îl studiase…

Când Susan auzi într-un târziu apropierea calului, primul său gând speriat fu că trebuia să se furişeze în pâlcul de copaci prin care trecea şi să se ascundă. Posibilitatea ca la ora

aceea târzie pe acolo să treacă o persoană de bine i se părea mică, mai cu seamă acum, că peste Lumea de Mijloc se lăsaseră vremuri atât de rele… Însă era prea târziu pentru asta.

Să sară în şanţ, atunci, şi să stea culcată. Cum luna apusese, avea măcar o şansă ca trecătorul să-şi vadă de drum fără…

Înainte însă de a se putea întoarce măcar în acea direcţie, călăreţul care i se furişase în spate cât timp ea era ocupată cu acele gânduri negre deja o salută.

— Îţi dau bineţe, tânără domniţă, şi fie ce zilele tale să fie lungi pe faţa pământului.

Ea se întoarse, spunându-şi: *Dacă e unul dintre oamenii cei noi care îşi fac veacul pe la Casa Primarului sau la Popasul Călătorilor? Nu cel mai în vârstă, vocea nu-i tremurată ca a lui, dar poate unul dintre ceilalţi… ar putea fi cel cărora-i spun Depape…*

— Îţi dau bineţe, se auzi ea spunându-i siluetei de pe calul înalt. Fie ca şi zilele tale să fie lungi şi luminoase.

Vocea ei nu tremură, din câte auzi ea. Nu credea că acela era Depape şi nici chiar cel pe nume Reynolds. Singurul lucru pe care îl putea spune despre individ cu certitudine era că purta o pălărie cu boruri drepte, de genul celor pe care le asocia cu oamenii din Baroniile Centrale, în vremurile când călătoriile între est şi vest erau ceva mai comun decât acum. Înainte să fi venit John Farson – Omul de Bine – şi să fi început vărsarea de sânge.

Când străinul veni în dreptul ei, Susan se iertă puţin pentru că nu-l auzise apropiindu-se – omul nu purta nimic zornăitor, din câte vedea, şi totul era legat bine, astfel încât să nu fâlfâie deloc. La cum era echipat, aproape ca-i fi spus că era un proscris sau un bandit (bănuia că Jonas, cel cu voce tremurată, şi cei doi prieteni ai săi fuseseră ambele, în alte vremuri şi-n alte locuri) ori chiar un pistolar. Omul acela însă nu purta nicio armă, decât dacă nu avea una ascunsă. Un arc pe oblâncul şeii şi ceva ce aducea cu o lance într-o teacă, asta era tot. Şi pe deasupra, niciodată nu existase, socotea ea, un pistolar atât de tânăr precum acela.

Străinul cloncăni cu limba în obraz, aşa cum făcea întotdeauna tatăl ei (şi ea însăşi, desigur) şi calul se opri pe dată. Când îşi avântă un picior peste şa, ridicându-l mult şi cu o graţie inconştientă, Susan spuse:

— Ne, ne, nu te deranja, străine, ci du-te pe drumul tău!

Dacă bărbatul auzise panica din vocea ei, nu-i dădu nicio atenţie. Coborî de pe cal, eliberându-şi piciorul fără probleme din scăriţă, şi ateriză sprinten în faţa ei, praful drumului ridicându-se în jurul cizmelor sale cu bombeuri drepte. La lumina stelelor, fata văzu că era într-adevăr tânăr, aproape de vârsta ei. Purta straiele unui muncitor, chiar dacă noi.

— Will Dearborn, la dispoziţia dumneavoastră, rosti el, apoi îşi scoase pălăria, întinse un picior, sprijinindu-l pe călcâi, şi execută o plecăciune aşa cum se făcea în Baroniile Centrale.

O atare absurdă demonstraţie de reverenţă acolo, în mijlocul pustiului, cu mirosul acru al exploatării petroliere de la marginea oraşului deja în nări, îi alungă teama şi-i provocă un hohot de râs. Îşi spuse că asta cel mai probabil îl va ofensa, însă tânărul zâmbi. Un zâmbet sincer şi firesc, dezgolind un şir de dinţi egali.

Îi adresă şi ea o plecăciune, ţinându-şi cu mâna o parte a rochiei.

— Susan Delgado, asemenea.

El îşi atinse gâtul de trei ori cu mâna dreaptă.

— Mulţam-sai, Susan Delgado. Ne-ntâlnim într-un ceas bun, sper. N-am vrut să te sperii…

— M-ai speriat puţin.

— Da, mă gândeam eu. Îmi cer iertare.

Da. Nu mda, ci *da.* Un bărbat tânăr din Baroniile Centrale, după vorbă. Se uită la el cu un nou interes.

— Ne, n-ai de ce să te scuzi, căci eram adâncită în gândurile mele, se explică ea. Am fost în vizită la… o prietenă… şi nu mi-am dat seama de cât timp s-a scurs decât după ce am văzut că luna a coborât. De te-ai oprit de grija mea, tare-ţi mulţumesc, străine, dar îţi poţi vedea de drum, cum şi eu de al meu îmi pot vedea. Doar până la marginea

satului mă duc… La Hambry. E aproape, de acum.

— Frumos discurs şi adorabile sentimente, răspunse el cu un surâs larg, dar e târziu, tu eşti singură şi cred că ar fi mai bine să ne ţinem tovărăşie. Ştii să călăreşti, sai?

— Da, dar sincer…

— Hopa sus, fă cunoştinţă cu prietenul meu Rusher, atunci. Te va purta pe ultimii trei kilometri. E un jugan, sai, şi-i tare blând.

Susan îl privi pe Will Dearborn cu un amestec de amuzament şi iritare. Gândul care-i străbătu mintea fu: *Dacă-mi mai spune sai o dată, de parc-aş fi vreo profesoară ori strămătuşa lui ramolită, o să-mi dau jos şorţul ăsta nenorocit şi o să-l bat cu el.*

— Nu m-a deranjat niciodată puţin nărav la un cal destul de blând să poarte şa. Până să moară, tata s-a îngrijit de caii primarului… şi-n părţile acestea, primarul este şi şeful Gărzii Baroniei. Călăresc de când mă ştiu.

Crezu că tânărul îşi va prezenta scuzele, poate chiar se va bâlbâi, însă el doar încuviinţă, înţelegător şi calm, lucru care pe ea o surprinse plăcut.

— Atunci, pune piciorul în scăriţă, domniţa mea. Eu vin pe lângă şi nu te deranjez cu vorbe, dacă aşa preferi. E târziu şi unii zic că odată ce luna a apus, vorbele amuţesc.

Ea scutură din cap, îndulcindu-şi refuzul cu un zâmbet.

— Ne. Mulţumescu-ţi pentru a ta bunătate, dar n-ar fi bine, pentru mine, să fiu văzută călărind calul unui tânăr străin la ora unşpe după ceas. Reputaţia pătată a unei tinere nu se curăţă cu zeamă de lămâie, ca o bluză pătată, să ştii.

— Nu e nimeni aici ca să te vadă, zise tânărul pe un ton dezarmant de cumpătat. Iar că eşti obosită, asta văd bine. Haide, sai…

— Te rog, nu-mi mai spune aşa. Mă face să mă simt bătrână ca o…

Ezită o clipă scurtă, reconsiderând cuvântul

(*vrăjitoare*)

care-i venise primul în minte.

— … ca o babă.

— Domniţă Delgado, atunci. Eşti sigur că nu vrei să mergi călare?

— Mai sigură nu se poate. În orice caz, nu stau călare în şa îmbrăcată în rochie, domnule Dearborn… nici dacă ai fi fratemeu. N-ar fi adecvat.

Tânărul se urcă el însuşi în scăriţă, se întinse spre cealaltă parte a şeii (Rusher îndură cu destulă docilitate, scuturându-şi doar urechile, pe care şi Susanei i-ar fi plăcut să şi le scuture, dacă ar fi fost în locul lui Rusher – atât erau de frumoase) şi coborî înapoi cu o piesă de îmbrăcăminte rulată în mâini. Era legată cu o sfoară de piele. Susan credea că era un poncho.

— Poţi întinde asta peste poală şi picioare, ca pe o pătură, spuse el. E destul de mare ca să acopere totul – a fost a tatei şi el era mai înalt ca mine.

Se uită pentru o clipă spre dealurile de la vest şi ea văzu că era chipeş, într-un fel aspru care contrasta cu tinereţea sa. Susan simţi un tremur lăuntric scurt şi îşi dori pentru a mia oară ca bătrâna aceea scârboasă să-şi fi ţinut mâinile la locul ei, oricât de tenebros ar fi fost locul acela. Susan nu voia să se uite la acel străin chipeş şi să-şi amintească atingerea lui Rhea.

— Ne, făcu ea cu duhul blândeţii. Mulţam din nou, îţi apreciez bunătatea, dar trebuie să refuz.

— Atunci o să merg şi eu pe jos, iar Rusher ne va ţine companie, zise el voios. Până la marginea oraşului, cel puţin, nu vor fi ochi să ne vadă şi să gândească de rău despre o tânără femeie întru totul cumsecade şi un tânăr bărbat cât de cât cumsecade. Şi odată ajunşi acolo, îmi voi înclina pălăria şi-ţi voi ura o noapte foarte bună.

— Mi-aş dori să n-o faci. Sincer, completă ea, trecându-şi o mână peste frunte. Uşor pentru tine să spui că nu sunt ochi să vadă, dar uneori sunt ochi chiar şi acolo unde n-ar trebui să fie. Şi poziţia mea este… puţin delicată în momentul de faţă.

— Te voi însoţi, chiar şi aşa, repetă el, iar acum chipul lui era serios. Acestea nu sunt timpuri uşoare, domniţă Delgado. Aici, în Mejis, sunteţi departe de marile probleme, dar uneori problemele-şi întind braţul.

Ea deschise gura – să se împotrivească din nou, bănuia, poate să-i spună că fiica lui Pat Delgado ştia să se apere singură – şi apoi se gândi la oamenii cei noi ai primarului şi la felul rece în care îşi plimbaseră ochii peste ea când atenţia lui Thorin era în altă parte. Îi văzuse pe cei trei chiar în seara aceea, pe când pleca spre coliba vrăjitoarei. Pe ei *îi auzise* apropiindu-se, şi încă destul de repede ca să părăsească drumul şi să se aşeze îndărătul unui arbore *pinon* (refuza să se gândească la locul acela ca la o ascunzătoare). Înapoi spre oraş se-ndreptau ei, şi Susan bănuia că-n clipa aceea beau la Popasul Călătorilor – şi acolo aveau să bea până ce Stanley Ruiz urma să închidă barul – însă nu ştia asta cu certitudine. Se puteau întoarce.

— Dacă nu te pot face să te răzgândeşti, prea bine, spuse ea, suspinând cu un aer de resemnare vexată pe care nu-l simţea cu adevărat. Dar numai până la prima cutie poştală – a doamnei Beech. Aceea marchează marginea oraşului.

El îşi atinse iarăşi gâtul şi mai făcu o plecăciune din aceea absurdă, fermecătoare – cu piciorul întins în faţă, ca şi când ar fi vrut să pună piedică unei persoane, cu călcâiul înfipt în pământ.

— Mulţam, domniţă Delgado!

Măcar nu mi-a spus sai, gândi ea. *E şi ăsta un început.*

2

Crezuse că tânărul va trăncăni ca o moară stricată, deşi promisese că va păstra tăcerea, întrucât asta făceau băieţii în preajma sa – nu se închipuia extraordinar de frumoasă, dar ştia că *era* frumuşică, fie şi numai fiindcă băieţii nu-şi puteau ţine gura ori nu-şi găseau locul în jurul ei. Iar străinul acela avea să-i pună o mulţime de întrebări la care băieţii din oraş ştiau răspunsul – câţi ani avea, locuia de mică în Hambry, trăiau părinţii ei şi alte cincizeci la fel de plictisitoare – însă toate ar fi dat să se apropie de una singură: avea ea un iubit?

Will Dearborn din Baroniile Centrale n-o întrebă însă despre şcoală sau familie sau prieteni (cel mai banal mod de abordare a subiectului existenţei unui potenţial rival amoros,

descoperise ea). Will Dearborn merse doar în pas cu ea, cu o mână înfăşurată pe după frâul lui Rusher, uitându-se în zare către est, către Marea Limpede. Erau îndeajuns de aproape de ea acum, încât mirosul înţepător de sare să se amestece cu izul greu al petrolului, chit că vântul sufla dinspre sud.

Treceau pe lângă Citgo acum şi ea era bucuroasă de prezenţa lui Will Dearborn, chiar dacă tăcerea lui era puţin deranjantă. Întotdeauna i se păruse puţin înfricoşătoare exploatarea petrolieră, cu pădurea ei de schele. Majoritatea acelor turnuri de oţel se opriseră de mult din forat, şi nu mai existau nici piesele, nici nevoia şi nici cunoştinţele necesare pentru repararea lor. Iar cele care încă mai pompau anevoie – nouăsprezece din aproximativ două sute – nu puteau fi oprite. Pur şi simplu pompau şi iar pompau, zăcământul de petrol de sub ei părând inepuizabil. O mică parte era încă utilizată, dar o parte foarte mică – cel mai mult se scurgea înapoi în puţurile de sub staţiile de pompare dezafectate. Lumea mersese mai departe şi locul acela îi amintea de un straniu cimitir mecanic în care unele cadavre nu renunţaseră să…

Ceva rece şi neted îi atinse şalele şi ea nu reuşi să-şi reţină un strigăt mic. Will Dearborn se răsuci spre ea, ducând mâinile la curea. Apoi se relaxă şi surâse.

— Aşa ştie Rusher să spună că se simte ignorat. Îmi pare rău, domniţă Delgado.

Ea se uită la cal. Rusher întoarse spre ea o privire blândă şi lăsă capul în pământ ca pentru a spune că şi lui îi părea rău că o speriase.

Prostii, fată, gândi ea, auzind vocea afectuoasă şi directă a tatălui său. *Vrea să ştie de ce eşti aşa distantă, atâta tot. Şi asta vreau să ştiu şi eu. Nu-ţi stă deloc în fire, dar deloc.*

— Domnule Dearborn, m-am răzgândit, zise ea. Am chef să merg călare.

3

Tânărul se întoarse cu spatele şi se uită spre Citgo cu

mâinile în buzunare cât timp Susan aşternu poncho-ul întâi peste rezemătoarea şeii (o şa neagră simplă, de muncitor, fără emblema vreunei Baronii ori a vreunui ranch) şi apoi urcă în scăriţă. Îşi săltă poalele rochiei şi aruncă o privire tăioasă înapoi, convinsă că tânărul va trage cu ochiul, însă acesta era tot cu spatele la ea. Părea fascinat de sondele petroliere ruginite.

Ce-i aşa interesant la ele, amice? se întrebă ea niţel îmbufnată – asta din cauza orei înaintate, bănuia ea, şi a urmelor lăsate de emoţiile răscolite. *Mizeriile alea vechi sunt acolo de şase secole şi mai bine, iar eu le-am suportat putoarea de când mă ştiu pe lume.*

— Stai liniştit, băiete, spuse ea odată ce-şi fixă piciorul în scăriţă.

Cu o mână se ţinea de cornul oblâncului, cu cealaltă ţinea frâiele. Rusher, între timp, scutura din urechi ca şi când ar fi spus că va sta liniştit, sigur că da, dacă asta voia ea.

Se săltă, o coapsă lungă şi goală strălucind în lumina stelelor, şi simţi exaltarea de a se afla pe cal pe care o simţea mereu… doar că în noaptea aceea părea ceva mai puternică, ceva mai dulce, ceva mai precisă. Poate fiindcă bidiviul era atât de mândru, poate fiindcă bidiviul era străin…

Poate fiindcă stăpânul bidiviului e un străin, îşi zise ea. *Un străin frumos.*

Asta era o nerozie, desigur… şi poate o nerozie periculoasă. Era însă adevărat. Tânărul *era* frumos.

Când desfăcu poncho-ul şi şi-l întinse peste picioare, Dearborn începu să fluiere. Şi ea îşi dădu seama, cu un amestec de surprindere şi teamă superstiţioasă, că piesa era „Nesăbuita iubire”. Exact cântecul pe care îl cântase ea în drum spre coliba lui Rhea.

Poate-i mâna ka-*ului, fată,* şopti vocea tatălui ei.

Nu există aşa ceva, i-o întoarse ea imediat. *Refuz să văd* ka-*ul în fiecare vânt şi umbră trecătoare, ca bătrânele care se adună în Inimă Verde în serile de vară. E o piesă veche; toată lumea o ştie.*

Poate-i mai bine dacă ai tu dreptate, replică vocea lui Pat

Delgado. *Întrucât dacă-i mâna* ka-*ului, va veni ca vântul şi planurile tale nu vor rezista în calea lui mai mult decât a rezistat hambarul tatei în calea ciclonului, atunci când a venit.*

Niciun *ka;* nu voia să se lase sedusă de întuneric, de umbre şi de siluetele sumbre ale sondelor de petrol să creadă că asta era. Niciun *ka,* ci doar o întâlnire întâmplătoare cu un tânăr simpatic pe drumul solitar înapoi în oraş.

— Gata, sunt prezentabilă, spuse ea cu o voce seacă, ce nu prea semăna cu vocea ei. Poţi să te întorci, dacă vrei, domnule Dearborn.

El se întoarse, sigur, şi o admiră. Un moment, tânărul nu spuse nimic, dar Susan îi văzu îndeajuns de bine privirea din ochi ca să ştie că şi el o găsea frumoasă. Şi deşi asta o neliniştea – poate din pricina piesei pe care o fluierase el – o şi bucura. Apoi străinul spuse:

— Îţi şade bine acolo sus. Văd că ştii să te ţii în şa.

— Şi nu peste mult timp voi avea caii mei pe care să stau, spuse ea. *Acum va veni întrebarea,* continuă în gând.

El însă doar aprobă din cap, de parcă deja ar fi ştiut asta despre ea, şi reîncepu să meargă spre oraş. Simţindu-se niţel dezamăgită şi neştiind de ce, Susan cloncăni cu limba în obraz la Rusher şi îl îmboldi cu genunchii. Calul se puse în mişcare, ajungându-şi din urmă stăpânul, care îl mângâie camaradereşte pe bot.

— Cum i se spune locului de colo? întrebă el, arătând spre sonde.

— Exploatării petroliere? Citgo.

— Unele dintre sonde încă pompează?

— Mda, şi n-avem cum să le oprim. Nimeni nu mai ştie cum se face.

— Oh, făcu el, şi asta fu tot – doar *oh.* Îşi părăsi însă locul de lângă botul lui Rusher pentru un moment, când ajunseră la cărarea buruienoasă care mergea spre Citgo, ducându-se să se uite la ghereta veche şi abandonată a paznicului. În copilăria ei, pe ea fusese un panou anunţând ACCES PERMIS DOAR PERSONALULUI autorizat, dar fusese luată de vânt într-o furtună, cândva. Will Dearborn studie locul şi se întoarse cu

pas legănat la calul său, cu cizmele ridicând în aer praful verii, afişând un aer degajat în straiele lui noi.

Se duseră spre oraş, un tânăr ce purta o pălărie cu boruri drepte mergând pe jos şi o tânără călare, cu un poncho întins în poală şi pe picioare. Lumina stelelor cădea peste ei aşa cum cade peste flăcăi şi fete din prima oră a timpului, şi o dată ea a ridicat privirea şi a văzut un meteorit săgetând pe cer – o dâră portocalie scurtă şi strălucitoare brăzdând bolta. Susan se gândi să-şi pună o dorinţă, dar apoi, cu un fior ca de panică, îşi dădu seama că nu avea idee ce să-şi dorească. Absolut nicio idee.

4

Păstră şi ea tăcerea până când ajunseră cam la doi kilometri de oraş, după care puse întrebarea care-i stăruia în minte. Avusese de gând să-l întrebe şi ea unele lucruri imediat ce ar fi început el să o interogheze, şi o nemulţumea că tocmai ea trebuia să spargă tăcerea, însă în cele din urmă curiozitatea o birui.

— De unde vii tu, domnule Dearborn, şi ce te aduce în părticica noastră din Lumea de Mijloc… de nu te deranjează întrebarea?

— Deloc, spuse tânărul, uitându-se în sus la ea cu un zâmbet pe buze. Îmi face plăcere să vorbesc şi tocmai mă gândeam cum aş putea începe. Dialogul nu-i specialitatea mea.

Şi care ar fi, atunci, Will Dearborn? se întrebă ea. Da, era foarte curioasă, întrucât atunci când se făcuse comodă în şa, pusese mâna pe pătura făcută sul în spate… şi atinsese ceva ascuns înăuntrul acelei pături. Ceva ce părea a fi o armă. Sigur, nu era *musai* să fie asta, însă îşi amintea felul în care mâinile lui se duseseră instinctiv la curea auzind strigătul ei de surprindere.

— Vin din Lumea Dinăuntru. Dar am o bănuială că asta ai ghicit şi singură. Avem noi un fel special de a vorbi.

— Mda. Din ce Baronie eşti de baştină, pot să-ntreb?

— Din Noul Canaan.

Susan simţi un fior de emoţie sinceră, auzind asta. Noul Canaan! Centrul Afiliaţiei! Categoric, asta nu mai însemna ce însemnase odinioară, dar…

— Doar nu din Gilead? întrebă ea, detestând unda de pripă feciorelnică pe care o simţi în propria-i voce. Şi poate mai mult decât o simplă undă.

— Nu, răspunse el, râzând. Nu vin dintr-un oraş aşa de mare ca Gilead. Vin doar din Hemphill, un sat aflat la distanţă de aproximativ patruzeci de roţi la vest de Gilead. E mai mic decât Hambry, socot.

Roţi, gândi ea, minunându-se de acest arhaism. *A spus roţi.*

— Şi ce vânt te aduce la Hambry, atunci? Poţi a-mi spune?

— De ce nu? Am venit însoţit de doi prieteni, domnul Richard Stockwort din Pennilton, Noul Canaan, şi domnul Arthur Heath, un tânăr haios care într-adevăr din Gilead se trage. Ne aflăm aici la ordinul Afiliaţiei şi am venit în calitate de numărători.

— Şi ce număraţi?

— Numărăm orice ar putea ajuta Afiliaţia în anii următori, răspunse el şi Susan nu simţi nici urmă de degajare în vocea sa acum. Treaba cu Omul de Bine a devenit serioasă.

— Într-adevăr? Noi primim puţine veşti adevărate atât de departe, la sud-est de centru.

El încuviinţă.

— Depărtarea Baroniei de centru e şi motivul pentru care ne aflăm aici. Mejis a fost întotdeauna loială Afiliaţiei, iar de va fi nevoie să ne luăm provizii din partea asta a Externelor, ele vor fi trimise. Întrebarea care are nevoie de răspuns este pe cât se poate baza Afiliaţia.

— Pe cât din ce?

— Da, făcu el, de parcă ea ar fi rostit o afirmaţie, nu o întrebare. Şi pe cât din ce.

— Vorbeşti ca şi când Omul de Bine ar fi o ameninţare reală. E doar un bandit, cu siguranţă, un bandit care-şi poleieşte hoţiile şi crimele cu discursuri despre „democraţie”

şi „egalitate”, nu?

Dearborn ridică din umeri şi ea crezu pentru o clipă că acesta avea să fie singurul lui comentariu pe marginea chestiunii, dar apoi el spuse, fără tragere de inimă:

— Poate că aşa a fost odată. Vremurile s-au schimbat. La un moment dat, banditul a devenit general, iar acum generalul vrea să devină conducător în numele poporului. Făcu o pauză, după care adăugă pe un ton grav: Baroniile din Nord şi Vest sunt în flăcări, domniţă.

— Astea sunt la mii de kilometri distanţă, sigur!

Discuţia era neliniştitoare şi, curios, în acelaşi timp emoţionantă. Cel mai mult părea *exotică*, după viaţa anostă de zi cu zi din Hambry, unde fântâna secată a cuiva putea fi subiect de discuţii animate trei zile încheiate.

— Da, spuse el. Nu mda, ci *da* – sunetul era deopotrivă străin şi plăcut urechii ei. Dar vântul suflă-n direcţia aceasta. Se întoarse spre ea şi zâmbi. Din nou, zâmbetul îi îndulci trăsăturile dure şi frumoase, făcându-l să semene mai mult cu un copil rămas treaz dincolo de ora de culcare. Nu cred însă că-l vom vedea pe John Farson în noaptea asta, corect?

Ea îi răspunse tot cu un surâs.

— Dacă l-am vedea, domnule Dearborn, m-ai apăra de el?

— Neîndoielnic, răspunse el, încă zâmbind, dar aş face-o cu mai mare plăcere, socot, de mi-ai permite să-ţi spun pe numele pe care ţi l-a dat tatăl tău.

— Atunci, în interesul propriei mele siguranţe, ai permisiunea mea. Şi presupun că, în numele aceluiaşi interes, eu ar trebui să-ţi zic Will.

— Frumos şi înţelept spus, deopotrivă, grăi tânărul, zâmbetul lărgindu-i-se, devenind cuceritor. Eu…

Atunci, umblând aşa, cu chipul întors peste umăr şi-n sus la ea, noul prieten al Susanei se împiedică într-o piatră ieşită din drum şi fu cât pe ce să cadă. Rusher necheză pe nas şi se cabră puţin. Susan râse zglobiu. Poncho-ul se mişcă, expunând un picior gol, şi ea întârzie un moment înainte să-l aranjeze la loc. Îi plăcea de el, mda, chiar aşa. Şi ce putea fi rău în asta? Era doar un băiat, în definitiv. Când zâmbea, Susan vedea că

lăsase doar de un an sau doi joaca în hambarul cu fân. (Gândul că ea însăşi abandonase această joacă doar de curând îi zburase cumva din minte.)

— De regulă nu-s împiedicat, se scuză el. Sper că nu te-am speriat.

Câtuşi de puţin, Will; băieţii se lovesc cu piciorul în te miri ce în preajma mea încă de când mi-au crescut sânii.

— Câtuşi de puţin, spuse cu voce tare şi reveni la subiectul dinainte. O interesa foarte tare. Deci tu şi prietenii tăi aţi venit aici la îndemnul Afiliaţiei ca să ne număraţi bunurile, nu-i aşa?

— Da. Motivul pentru care m-am arătat interesat de exploatarea petrolieră de acolo este acela că unul dintre noi va trebui să se întoarcă şi să numere sondele funcţionale…

— Te pot scuti eu de asta, Will. Sunt nouăsprezece.

El aprobă cu o aplecare a capului.

— Îţi rămân dator. Dar va trebui să aflăm – dacă putem – şi cât petrol aduc la suprafaţă alea nouăsprezece sonde.

— Au mai rămas destule maşinării care funcţionează cu petrol în Noul Canaan încât să conteze lucrul ăsta? Şi stăpâniţi procedeul alchimic de transformare a petrolului în combustibilul folosit de maşinăriile acelea?

— În cazul de faţă, e vorba de rafinare mai mult decât de alchimie – cel puţin aşa am impresia – şi cred că mai există o rafinărie încă funcţională. Dar nu, nu avem atâtea maşini, deşi în Sala Mare din Gilead mai sunt câteva lămpi cu filament.

— Ce frumos! făcu ea, încântată. Văzuse imagini înfăţişând lămpi cu filament şi torţe electrice, dar niciodată nu le văzuse de-adevăratelea. Ultimele din Hambry (li se spunea „becuri“ în partea aceea de lume, însă era convinsă că erau acelaşi lucru) se arseseră cu două generaţii în urmă.

— Spuneai că tatăl tău a îngrijit de caii primarului până la moarte, zise Will Dearborn. Îl chema cumva Patrick Delgado? Aşa-l chema, nu-i aşa?

Ea se uită în jos la el, speriată şi revenind pe dată cu picioarele pe pământ.

— De unde ştii asta?

— Numele lui era inclus în instrucţiunile misiunii noastre. Avem datoria să numărăm vitele, oile, porcii, boii… şi caii. Dintre toate animalele noastre, caii sunt cei mai importanţi. Patrick Delgado era omul cu care trebuia să ne întâlnim pentru treaba asta. Îmi pare rău să aud că a ajuns în poiana de la capătul cărării, Susan. Îmi accepţi, te rog, condoleanţele?

— Mda, şi îţi mulţumesc.

— A avut un accident?

— Mda.

Spera ca vocea ei să transmită ce ar fi vrut să spună, adică *abandonează subiectul, nu mai pune întrebări.*

— Îngăduie-mi să fiu sincer cu tine, rosti el şi pentru prima oară ei i se păru că aude o notă falsă. Poate doar îşi imagina. Indubitabil, experienţa ei în lume era mică (Tuşa Cord îi amintea asta aproape zilnic), însă ceva îi spunea că oamenii care începeau discuţia cu *îngăduie-mi să fiu sincer cu tine* aveau să *continue* spunându-ţi verde-n faţă că ploaia cade în sus, banii cresc în copaci si că pruncii sunt aduşi de Marele Păsăroi.

— Mda, Will Dearborn, răspunse ea, pe un ton puţin cam sec. Se spune că sinceritatea-i cea mai bună armă, chiar aşa.

Tânărul se uită la ea cu puţină îndoială, după care zâmbetul îi reapăru pe buze. Zâmbetul acela era periculos, îşi spuse ea – un zâmbet ca nisipul mişcător: uşor să-i cazi victimă, mai greu, poate, să te eliberezi.

— Nu mai e multă Afiliaţie în rândul Afiliaţiei, în zilele astea. În parte, aşa se explică de ce Farson a rezistat atât de mult, asta a permis ca ambiţiile lui să se dezvolte. A ajuns departe faţă de banditul care a început ca jefuitor de diligenţe în Garlan şi Desoy, şi va ajunge şi mai departe dacă Afiliaţia nu e repusă pe picioare. Poate chiar până în Mejis.

Susan nu-şi putea imagina de ce l-ar fi interesat pe Omul de Bine orăşelul ei adormit din Baronia cea mai apropiată de Marea Limpede, dar păstră tăcerea.

— În orice caz, nu Afiliaţia ne-a trimis aici, de fapt, urmă el. Nu aşa departe ca să numărăm vaci, sonde de petrol şi hectare de pământ cultivat.

Pregetă un moment, uitându-se în jos la drum (atent parcă la alte pietre în care s-ar fi putut împiedica) şi mângâind botul lui Rusher cu o tandreţe inconştientă. Susanei i se părea stânjenit, poate chiar ruşinat.

— Am fost trimişi de taţii noştri.

— De ta…

Şi atunci înţelese. Erau băieţi neascultători trimişi într-o expediţie-pedeapsă ce nu se numea tocmai exil. Bănuia că adevărata lor misiune în Hambry era aceea de a-şi curăţa onoarea. *Ei,* gândi ea, *asta explică într-adevăr zâmbetul său ca nisipul mişcător, nu-i aşa? Ai grijă la el, Susan; e genul care arde poduri şi dărâmă cutii poştale, apoi îşi vede vesel de drum fără măcar o privire în urmă. Şi nu de răutate, ci dintr-o simplă nepăsare copilărească.*

Asta o duse iar cu gândul la cântecul acela vechi, cel pe care îl cântase ea, cel pe care îl fluierase el.

— De taţii noştri, da.

Susan Delgado făcuse şi ea o boacănă sau două (sau poate două duzini) la viaţa ei, şi simţea compasiune faţă de Will Dearborn, nu doar prudenţă. Şi preocupare. Băieţii neascultători puteau fi amuzanţi… până la un anumit punct. Întrebarea era cât de neascultători fuseseră Will şi amicii săi?

— V-aţi dat în petic? întrebă ea.

— Ne-am dat în petic, recunoscu el, vorbind tot pe un ton abătut, însă gura şi ochii lui începeau parcă să exprime voioşie. Am fost avertizaţi; da, avertizaţi bine. Am luat la bord… o anumită cantitate de alcool.

Şi aţi pipăit câteva fete cu mâna care nu era ocupată să strângă paharul de băutură? Aceasta era o întrebare pe care nicio fată cuminte n-ar fi putut-o rosti fără ocolişuri, era însă totodată o întrebare pe care n-o putea împiedica să-i treacă prin gând.

Acum, zâmbetul care-i apăruse pentru scurt timp pe buze dispăru.

— Am întins prea mult coarda şi distracţia s-a terminat. Numai nerozii ştiu să facă asta. Într-o noapte s-a ţinut o cursă. O noapte *fără lună.* După miezul nopţii. Toţi eram beţi. Unul dintre cai şi-a prins copita într-o gaură de popândău şi şi-a

rupt piciorul din faţă. A trebuit eutanasiat.

Susan se strâmbă. Nu era cel mai rău lucru la care se putea gândi, însă era destul de rău. Şi când tânărul deschise din nou gura, povestea se agravă.

— Calul era un pursânge, unul dintre cei trei pe care-i avea tatăl prietenului meu Richard, care nu e înstărit. Au avut loc scene în casele noastre pe care nu-mi doresc deloc să mi le aduc aminte, darămite să le reproduc. O să scurtez povestea şi o să spun că, după lungi parlamentări şi multe propuneri de pedepse, am fost trimişi aici, în această misiune. Ideea i-a aparţinut tatălui lui Arthur. Cred că babacul lui a fost întotdeauna o ţâră îngrozit de fiul său. Fără-ndoială, Arthur nu şi-a moştenit năravul din partea de familie a lui George Heath.

Susan surâse în barbă, gândindu-se la Tuşa Cordelia care spunea: „Categoric n-a moştenit nimic din partea *noastră* a familiei.” Apoi o ezitare calculată, urmată de: „A avut o strămătuşă din partea mamei care a luat-o razna… nu ştiai? Da! Şi-a dat singură foc şi s-a aruncat de pe Povârniş. În anul cometei, atunci a fost asta.”

— În orice caz, reluă Will, domnul Heath ne-a trimis la drum cu o zicală învăţată de la tatăl lui: „Când ai de meditat, trebuie să meditezi în purgatoriu.” Aşa că, uite-ne aici.

— Hambry nu e nici pe departe un purgatoriu.

Tânărul execută din nou plecăciunea aceea emfatică.

— Dacă ar fi, toată lumea şi-ar dori să fie atât de rea încât să fie trimisă aici şi să le întâlnească pe frumoasele locuitoare.

— Mai ai de lucrat la replica asta, spuse ea cu cel mai distant glas posibil. E încă necizelată, mă tem. Poate…

Tăcu brusc, dându-şi seama de ceva uluitor: va trebui să spere că băiatul acela va accepta să participe la o conspiraţie mică. Altfel, s-ar găsi într-o postură stânjenitoare.

— Susan?

— Mă gândeam doar. Eşti deja aici, Will? Oficial, adică?

— Nu, răspunse el, înţelegând imediat la ce se referea ea şi, cel mai probabil, intuind deja încotro se îndrepta discuţia. Părea destul de isteţ, în felul lui. Am ajuns în Baronie doar în

această după-amiază, iar tu eşti prima persoană cu care a vorbit vreunul dintre noi… doar dacă, sigur, Richard şi Arthur n-au întâlnit şi ei pe cineva. Nu aveam somn, aşa că am plecat să călăresc şi să meditez puţin. Ne-am făcut tabără acolo, arătă el cu degetul. Pe taluzul acela lung care coboară către mare.

— Mda, Povârniş îi zice.

Ea înţelese că Will şi camarazii lui se putea să fi adăstat chiar pe ceea ce, nu peste mult timp, avea să fie terenul ei, prin lege. Gândul era amuzant şi emoţionant şi puţin surprinzător.

— Mâine vom intra în oraş şi ne vom prezenta complimentele lordului primar, Hart Thorin. Potrivit celor ce ni s-au spus înainte să plecăm din Noul Canaan, e un om puţin dus cu pluta.

— Chiar vi s-a spus asta? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

— Da, că-i place să vorbească fără el, că are o slăbiciune pentru băutură şi-ncă una, mai mare, pentru fete tinere, explică Will. E adevărat, tu ce spui?

— Cred că trebuie să te convingi singur, răspunse tânăra, reţinându-şi cu oarecare efort un zâmbet.

— În orice caz, ne vom prezenta şi-n faţa onorabilului Kimba Rimer, cancelarul lui Thorin, şi am înţeles că el e cu capul pe umeri. Şi că, pe deasupra, stie cât fac unu şi cu unu.

— Thorin vă va primi la cină la Casa Primarului, zise Susan. Poate nu mâine seară, dar cu siguranţă în seara de după.

— O cină de stat în Hambry, se fuduli Will, surâzând şi încă mângâind botul lui Rusher. Pe toţi zeii, cum voi putea oare suporta agonia aşteptării?

— Ţine-ţi gura aia ca o meliţă, îl preveni fata, şi ascultă doar, dacă vrei să-mi fii prieten. E important.

Zâmbetul său se şterse şi ea văzu din nou – cum văzuse pentru un moment sau două înainte – bărbatul care avea el să devină nu peste mulţi ani. Chipul dur, ochii scrutători, gura nemiloasă. Era un chip înfricoşător, într-un fel – o *perspectivă* înfricoşătoare – şi totuşi, locul pe care îl atinsese cotoroanţa se

încălzise şi Susanei îi venea greu să-şi dezlipească ochii de la el. Cum era oare, se întreba ea, părul lui sub pălăria aceea caraghioasă pe care o purta?

— Spune-mi, Susan.

— Dacă tu şi prietenii tăi veţi veni la masă la Thorin, s-ar putea să ne întâlnim acolo. În cazul ăsta, Will, prefă-te că ne vedem pentru prima oară. Întâlneşte-o pe domniţa Delgado, aşa cum şi eu îl voi întâlni pe domnul Dearborn. Înţelegi ce spun?

— Întru totul. Se uita la ea căzut pe gânduri. Eşti slujnică? Sigur, dacă tatăl tău era şeful îngrijitorilor de cai din Baronie, tu nu…

— Lasă ce sunt sau ce nu sunt eu. Promite-mi doar că dacă ne întâlnim la Faleză, ne întâlnim pentru întâiaşi dată.

— Promit. Dar…

— Gata cu întrebările. Aproape am ajuns la locul unde drumurile noastre se despart şi vreau să îţi dau o vorbă de avertizare – răsplata cuvenită pentru că m-ai lăsat să călăresc bidiviul ăsta mândru al tău, poate. De va fi să cinaţi cu Thorin şi cu Rimer, nu veţi fi singurii străini de la masă. E foarte probabil să mai fie trei oameni pe care Thorin i-a angajat să-i slujească drept gărzi private în casă.

— Nu ca ajutoare de şerif?

— Ne, aceştia nu răspund decât în faţa lui Thorin… sau, s-ar putea, în faţa lui Rimer. Numele lor sunt Jonas, Depape şi Reynolds. Mie mi se par a fi băieţi duri… deşi copilăria lui Jonas e atât de departe, încât îmi imaginez c-a şi uitat că a trăit-o vreodată.

— Jonas e conducătorul?

— Mda. Şchioapătă, are păr care-i cade până pe umeri, frumos ca părul unei fete, şi vocea-i tremurată ca unui moşulică de la ţară care-şi petrece zilele lustruind cu turul pantalonilor scaunul de lângă vatră… cred însă că e cel mai periculos dintre toţi trei. Am impresia că trioul acela şi-a dat în petic de mai multe ori decât veţi avea vreodată ocazia să o faceţi tu şi prietenii tăi.

De ce-i spusese toate acestea, oare? Nu ştia prea bine. Din

recunoştinţă, poate. Tânărul promisese că va păstra secretul acelei întâlniri târzii şi avea aerul unuia care se ţinea de cuvânt, indiferent de cum se înţelegea cu tatăl lui.

— Voi fi cu ochii pe ei. Şi-ţi mulţumesc pentru sfat.

Urcau acum o pantă lungă şi blândă. Deasupra, Mamă Bătrână scăpăra neobosită.

— Gărzi de corp, reflectă el. Gărzi de corp într-un orăşel adormit ca Hambry. Ce timpuri ciudate, Susan! Ciudate, într-adevăr.

— Mda.

Se minunase şi ea de Jonas, Depape şi Reynolds, şi nu reuşea să găsească niciun motiv temeinic al prezenţei lor în oraş. Rimer să fi fost în spatele lor, acestuia să-i fi aparţinut decizia? Părea probabil – Thorin nu era genul de om care să se *gândească* măcar la gărzi de corp, ar fi spus ea; şeriful îl mulţumise întotdeauna destul – şi totuşi… de ce?

Ajunseră pe culmea dealului. De cealaltă parte, jos, se afla un grup de clădiri – satul Hambry. Doar câteva lumini erau încă aprinse. Cea mai mare concentrare marca Popasul Călătorilor. De acolo, pe briza călduroasă, Susan auzea pianul interpretând „Hey Jude“ şi un cor de voci ameţite distrugând cu voioşie refrenul. Nu însă cei trei oameni de care îl prevenise pe Will Dearborn; aceia precis stăteau la bar, scrutând încăperea cu ochii lor goi. Cei trei nu erau genul care să cânte. Fiecare avea câte un mic sicriu albastru tatuat pe mâna dreaptă, în despicătura dintre degetul mare şi arătător. Se gândi să-i spună asta lui Will, apoi îşi dădu seama că tânărul o va vedea cu ochii lui nu peste mult timp. În schimb, arătă ceva mai departe pe pantă în jos, spre un contur întunecat ce atârna peste drum agăţat de un lanţ.

— Vezi aia?

— Da. Scoase un suspin adânc şi comic. Acela e obiectul de care mă tem mai mult decât de orice? Este cumva conturul înspăimântător al cutiei poştale ce-i aparţine doamnei Beech?

— Mda. Şi acolo trebuie să ne despărţim.

— Dacă tu spui că trebuie, atunci trebuie. Şi totuşi, eu mi-aş dori…

Chiar atunci vântul îşi schimbă direcţia, aşa cum făcea uneori vara, şi suflă o pală puternică dinspre vest. Mirosul salin de mare dispăru pe dată, la fel şi sunetul vocilor de cântăreţi chercheliţi. Le înlocui un sunet infinit mai sinistru, unul care de fiecare dată îi făcea pielea de găină pe spinare: un zgomot jos, atonal, precum urletul unei sirene manuale acţionate de cineva care nu mai avea mult de trăit.

Lărgind ochii, Will făcu un pas în spate şi Susan observă din nou că mâinile lui coborau spre centură, dând parcă să apuce ceva ce nu era acolo.

— Pe toţi zeii, ce e asta?

— E o deşirare, spuse ea pe ton molcom. În Canionul Ochet. N-ai auzit niciodată de aşa ceva?

— Am auzit vorbindu-se despre asta, da, dar niciodată n-am *auzit* una. Pentru numele zeilor, cum o suportaţi? Sună ca şi când ar fi *vie!*

Susan nu se gândise niciodată la ea în aceşti termeni, dar acum, ascultând într-un fel cu urechile lui, credea că tânărul avea dreptate. Era ca şi când o parte bolnavă a nopţii dobândise voce şi se străduia să cânte.

Se cutremură. Rusher simţi presiunea genunchilor ei şi necheză uşor, întorcând capul să se uite la ea.

— De regulă, nu se aude atât de clar în perioada asta a anului, spuse ea. Toamna, bărbaţii îi dau foc ca să tacă.

— Nu înţeleg.

Cine înţelegea? Cine mai înţelegea ceva? Pe toţi zeii, nu erau în stare nici că oprească cele câteva sonde de petrol de la Citgo care încă funcţionau, deşi jumătate dintre ele scârţâiau ca nişte porci la abator. În zilele acelea, erai de obicei mulţumit să găseşti lucruri care mai funcţionau cât de cât.

— Vara, când este timp, îngrijitorii de cai şi cowboy-ii adună frunze în gura canionului, explică ea. Frunzele uscate sunt bune şi ele, însă cele verzi sunt şi mai bune, pentru că e nevoie de fum, şi cu cât e fumul mai gros, cu atât mai bine. Ochet e o râpă, una foarte scurtă şi cu pereţi abrupţi. Aproape ca un horn întins pe orizontală, înţelegi?

— Da.

— Prin tradiţie, focurile se aprind în Dimineaţa Secerişului – a doua zi după sărbătoare şi focul de tabără.

— Prima zi de iarnă.

— Mda, deşi prin părţile astea iarna nu seamănă a iarnă atât de repede. În orice caz, asta nu-i o regulă; frunzele sunt uneori aprinse mai repede, dacă vânturile îşi fac de cap sau dacă zgomotul e deosebit de puternic. Deranjează animalele, vezi tu – vacile dau puţin lapte când sunetul deşirării e puternic – şi îngreunează somnul.

— Cred şi eu.

Will se uita tot spre nord şi o pală şi mai aprigă de vânt îi zbură pălăria de pe cap. Îi căzu pe spate, şiretul din piele strângându-se pe gât. Părul astfel scos la iveală era puţin lung şi negru ca pana corbului. Susan simţi pe dată o dorinţă greu de stăpânit de a-şi prefira degetele prin el, de a le lăsa să-i simtă textura – aspru, neted sau mătăsos? Şi oare cum mirosea? La aceasta, mai simţi un fior de căldură în adâncul pântecelui. Tânărul se întoarse spre ea de parcă i-ar fi citit gândurile şi ea se înroşi, bucurându-se de faptul că Will nu avea cum să-i vadă îmbujorarea din obraji.

— De când e acolo?

— Dinainte să mă nasc eu, răspunse ea, dar nu dinainte să se nască tata. El spunea că pământul s-a cutremurat înainte să apară. Unii spun că acel cutremur a creat-o, alţii susţin că aceasta-i o superstiţie fără noimă. Tot ce ştiu e că a fost întotdeauna acolo. Fumul o reduce la tăcere un timp, aşa cum reduce la tăcere un stup de albine sau viespi, dar sunetul revine mereu. Mormanul de frunze din gura râpei slujeşte şi ca barieră în calea animalelor domestice – uneori, acestea sunt atrase de ea, zeii ştiu de ce. Dar dacă o vacă sau o oaie se întâmplă să intre – după arderea frunzelor şi înainte ca mormanul din anul următor să fi început să crească – nu mai iese. Orice ar fi deşirarea, îi este foame.

Puse poncho-ul lui deoparte, ridică piciorul drept peste şa, fără a atinge măcar oblâncul, şi coborî de pe spinarea lui Rusher – totul dintr-o singură mişcare fluidă. Era o ispravă menită purtătorilor de pantaloni, nu de rochii, şi înţelese după

felul în care el căscă ochii că văzuse destul de mult din ea… însă nimic ce trebuia să spele cu uşa de la baie închisă, deci care era problema? Iar felul acela rapid de a descăleca fusese întotdeauna un truc preferat al ei atunci când era într-o dispoziţie acrobatică.

— Frumos! exclamă tânărul.

— Am învăţat-o de la tata, zise ea, reacţionând mai mult la caracterul inocent al complimentului său. Totuşi, zâmbetul ei atunci când îi dădu frâiele sugera că era dispusă să accepte complimentul indiferent de sensul lui intenţionat.

— Susan? Tu ai văzut vreodată deşirarea?

— Mda, o dată sau de două ori. De sus.

— Şi cum arată?

— Urât, răspunse ea imediat.

Până în noaptea de faţă, când observase de aproape zâmbetul lui Rhea şi îi îndurase degetele iscoditoare, ar fi spus că era cel mai urât lucru pe care îl văzuse vreodată.

— Seamănă niţel cu un foc de turbă care arde mocnit şi niţel cu o mlaştină plină de apă verde scârboasă. De pe suprafaţa ei se ridică o ceaţă, care uneori seamănă cu nişte braţe lungi şi slabe. Cu mâini la capătul lor.

— Şi creşte?

— Mda, aşa se spune, că orice deşirare creşte, dar creşte încet. Nu va ieşi din Canionul Ochet în timpul vieţii noastre.

Ridică ochii spre cer şi văzu că, în timp ce ei vorbeau, constelaţiile continuaseră să-şi urmeze cursul. Avea impresia că ar fi putut discuta cu el toată noaptea – despre deşirare, sau despre Citgo, sau despre mătuşa ei nesuferită, sau despre aproape orice altceva – şi ideea aceasta o dezarma. De ce i se întâmpla aşa ceva acum, pentru numele zeilor? După trei ani în care respinsese băieţii din Hambry, de ce să întâlnească acum un băiat care să o intereseze într-un chip atât de ciudat? De ce era viaţa aşa nedreaptă?

O vizită din nou gândul dinainte, cel pe care îl auzise rostit de glasul tatălui ei: *Dacă-i mâna* ka*-ului, va veni ca vântul şi planurile tale nu vor rezista în calea lui mai mult decât un hambar în calea ciclonului.*

Dar nu. Şi nu. Şi nu. Se împotrivea, cu toată fermitatea ei considerabilă, acestei idei. Acum nu era vorba de un hambar; acum era vorba de *viaţa* ei.

Susan întinse mâna şi atinse tabla ruginită a cutiei poştale a doamnei Beech, ca pentru a-şi regăsi locul în lume. Micile ei speranţe şi visuri nu însemnau foarte mult, poate, dar tatăl ei o învăţase să-şi ia măsura după abilitatea sa de a face lucrurile pe care spunea că le va face, iar ea refuza să nesocotească învăţăturile lui doar pentru că întâmplarea făcuse să întâlnească un tânăr arătos într-un moment când corpul şi sentimentele ei erau puse pe jar.

— Te las aici să te-ntorci la prietenii tăi sau să-ţi vezi mai departe de drum, spuse ea. Gravitatea pe care o auzi în propriul glas o întrista puţin, căci era gravitate de adult. Dar aminteşte-ţi promisiunea, Will: de mă vei vedea la Faleză – Casa Primarului – şi de vrei să-mi fii prieten, vezi-mă acolo pentru-ntâiaşi oară. Aşa cum te voi vedea şi eu.

El încuviinţă şi Susan îşi văzu seriozitatea reflectată acum pe chipul lui. La fel şi tristeţea, poate.

— N-am întrebat niciodată o fată dacă vrea să călărească cu mine sau dacă acceptă o vizită din partea mea. Te-aş întreba pe tine, Susan, fiica lui Patrick – ţi-aş aduce chiar şi flori, ca să-mi sporesc şansele – dar cred că n-ar ajuta la nimic.

Ea clătină din cap.

— Ne. N-ar ajuta.

— Ţi-a fost promisă mâna? Ştiu că e o întrebare directă, dar întreb cu sufletul curat.

— Sunt sigură de asta, îns-aş prefera să nu răspund. Poziţia mea e delicată-n clipa asta, cum ţi-am spus. Pe deasupra, e târziu. Aici drumurile noastre se despart, Will. Dar stai… încă un moment…

Scotoci în buzunarul şorţului şi scoase o jumătate de prăjitură înfăşurată într-o frunză verde. Cealaltă jumătate o mâncase în drum spre Coos… în ceea ce acum i se părea a fi cealaltă jumătate a vieţii sale. Îi întinse lui Rusher ce mai rămăsese din meschina ei masă de seară. Calul o mirosi, apoi o mâncă şi-i mângâie mâna cu nasul. Fata surâse, plăcându-i

atingerea lui catifelată în căuşul palmei.

— Mda, eşti un cal bun, chiar aşa.

Se uită la Will Dearborn, care stătea în drum, bătând pasul pe loc în cizmele-i colbuite şi privind-o nefericit. Acum, expresia dură îi pierise de pe faţă; arăta din nou de vârsta ei – sau mai tânăr.

— Ne-am întâlnit cu bine, nu-i aşa? întrebă el.

Ea făcu un pas în faţă şi, înainte de a-şi îngădui să se gândească la ce face, puse mâinile pe umerii lui, se ridică în vârful degetelor şi-l sărută pe gură. Sărutul fu scurt, însă nu frăţesc.

— Mda, foarte bine ne-am întâlnit, Will.

Dar când el dădu să se apropie de ea (la fel de natural ca o floare care îşi întoarce faţa către soare), dorindu-şi să repete experienţa, ea îl împinse un pas înapoi, blând, dar ferm.

— Ne, asta a fost doar de mulţumire, iar un singur gest de mulţumire ar trebui să fie suficient pentru un gentleman. Du-te pe drumul tău în pace, Will.

El luă frâiele ca un om într-un vis, se uită la ele un moment de parcă n-ar fi avut habar ce erau, după care întoarse privirea la ea. Susan vedea bine cât se străduia să-şi clarifice gândurile şi sentimentele de efectul pe care îl avusese sărutul ei. Îi plăcea de el pentru asta. Şi era foarte bucuroasă că o făcuse.

— Şi tu pe al tău, răspunse el, sărind în şa. Abia aştept să te întâlnesc pentru întâiaşi oară.

Îi zâmbi, iar ea văzu deopotrivă dor şi dorinţe în zâmbetul acela. Apoi el dădu pinteni calului, se întoarse şi o luă înapoi pe unde veniseră – ca să mai arunce o privire la exploatarea petrolieră, poate. Ea rămase locului, lângă cutia poştală a doamnei Beech, rugându-se ca el să se întoarcă şi să fluture din mână, ca ea să-i vadă chipul încă o dată. Era sigură că o va face… însă tânărul nu o făcu. Apoi, tocmai când ea era pe cale să se răsucească pe călcâie şi să pornească pe deal în jos spre oraş, Will *se întoarse* şi mâna lui se ridică, fluturând preţ de o clipă în întuneric, ca un fluture de noapte.

Susan ridică şi ea mâna, după care, simţindu-se fericită şi

nefericită în acelaşi timp, se duse pe drumul ei. Totuşi – şi acesta era, poate, cel mai important lucru – nu se mai simţea pângărită. Când atinsese buzele băiatului, atingerea lui Rhea păruse să-i părăsească pielea. O magie mică, poate, însă binevenită.

Merse mai departe, surâzând niţel şi uitându-se în sus la stele mai des decât îi stătea în obicei atunci când afară era întuneric.

IV
CU MULT DUPĂ SCĂPĂTATUL LUNII

1

Vreme de două ore, el călări fără odihnă de-a lungul şi de-a latul a ceea ce fata numise Povârniş. Îl mână pe Rusher doar la trap, deşi ar fi dorit să-l mâne la galop până când i s-ar mai fi răcorit puţin sângele.

O *să ţi se răcorească destul dacă atragi atenţia asupra ta,* gândi el, *şi s-ar putea chiar să nu fii nevoit tu să-l răcoreşti. Nerozii sunt singurii oameni de pe faţa pământului care pot fi siguri că vor obţine ceea ce merită.* Această veche zicală îl duse cu gândul la omul crăcănat şi plin de cicatrice care fusese cel mai mare învăţător din viaţa sa, şi zâmbi.

În cele din urmă, întoarse calul pe pantă în jos spre firul de apă care curgea acolo şi urmă pârâiaşul doi kilometri în amonte (pe lângă mai multe grupuri de cai, care îl studiară pe Rusher cu un soi de surpriză molcomă), spre un pâlc de sălcii. Un cal necheză încet din mijlocul lor. Rusher necheză înapoi, lovind dintr-o copită şi mişcând sus-jos din cap.

Călăreţul lăsă şi el capul jos, trecând printre ramurile sălciilor, şi deodată se ivi înaintea lui un chip subţire şi inuman de alb, cu jumătatea superioară dominată aproape complet de doi ochi negri, fără pupile.

Tânărul duse mâna spre arme – pentru a treia oară în noaptea aceea şi, pentru a treia oară, nu găsi nimic. Nu c-ar fi avut vreo importanţă; recunoscuse deja ce atârna înaintea sa pe o sfoară: craniul idiotului ăluia fără creier.

Tânărul care acum îşi spunea Arthur Heath îl dăduse jos de pe şa (îl amuza să spună că tigva aninată acolo era santinela lor, „urâtă ca o gheonoaie, da' foarte ieftină de întreţinut") şi îl agăţase acolo în glumă, ca semn de bun-venit. El şi poantele lui! Stăpânul lui Rusher îl dădu la o parte destul de tare încât

să rupă sfoara şi să proiecteze craniul în beznă.

— Pfoai, Roland! făcu o voce din umbră.

Vorbise pe un ton de reproş, dar dincolo de acesta vibra râsul… ca întotdeauna. Deşi Cuthbert era cel mai vechi prieten al său – urmele primilor lor dinţi rămăseseră imprimate în multe jucării – Roland nu-l înţelesese niciodată, în unele privinţe. Şi nu era vorba doar de râsul lui; în îndepărtata zi când Hax, bucătarul de la palat, urma să fie spânzurat ca trădător pe Dealul Spânzurătorii, Cuthbert fusese copleşit de groază şi remuşcare. Îi spusese lui Roland că nu poate rămâne, nu poate asista… însă-n cele din urmă le făcuse pe amândouă. Întrucât nici glumele idioate şi nici sentimentele uşoare nu-l reprezentau pe adevăratul Cuthbert Allgood.

Pe când Roland intra în luminişul din mijlocul crângului, o siluetă întunecată ieşi dintre copaci, unde se ascunsese. La jumătatea poienii, căpătă trăsăturile unui băiat deşirat, desculţ şi cu pieptul gol, purtând doar o pereche de jeanşi. Într-o mână ţinea un enorm revolver antic – din acelea care erau uneori numite „butoaie de bere”, din pricina dimensiunii butoiaşului.

— Pfoai, repetă Cuthbert, de parcă i-ar fi plăcut sonoritatea cuvântului, arhaic nu doar în sălbăticiile uitate precum Mejis. Frumos ştii să tratezi ţeasta santinelei, plesnindu-l pe sărmanul cap de schelet şi făcându-l să zboare până aproape de următorul lanţ muntos!

— Dacă eram înarmat, praf şi pulbere-l făceam, precis, şi aş fi trezit din somn jumătate de sat.

— Ştiam că nu vei pleca înarmat, răspunse Cuthbert pe un ton blând. Eşti extraordinar de pocit, Roland, fiul lui Steven, dar prost nu eşti, deşi te apropii de avansata vârstă de cincisprezece ani.

— Parcă eram de acord să folosim numele sub care călătorim. Chiar şi între noi.

Cuthbert întinse piciorul, cu călcâiul gol înfipt în iarbă, şi se înclină cu braţele depărtate şi mâinile îndoite forţat de la încheieturi – o imitaţie reuşită a genului de om pentru care

curtea a devenit carieră. Semăna, în acelaşi timp, remarcabil de tare cu un bâtlan stând într-o mlaştină, şi Roland râse pe înfundate, incapabil să se abţină. Apoi îşi atinse fruntea cu încheietura mâinii stângi, pentru a vedea dacă nu are febră. Se simţea destul de înfierbântat înăuntrul craniului, zeii îi erau martori, însă pielea de deasupra ochilor era rece.

— Iartă-mă, rogu-te, pistolare, zise Cuthbert, cu ochii şi mâinile îndreptate în continuare, umil, spre pământ.

Zâmbetul nu se şterse de pe buzele lui Roland.

— Şi nu-mi mai spune aşa, Cuthbert. Te rog. Nici aici şi nici în altă parte. Dacă ţii la mine.

Cuthbert renunţă imediat la poziţie şi veni degrabă la locul unde Roland se oprise călare. Părea sincer afectat.

— Roland… Will… îmi pare rău.

Roland îl lovi peste umăr.

— Nu face nimic. Ţine doar minte de aici înainte. O fi Mejis la capătul lumii… dar este încă parte *a l*umii. Unde-i Alain?

— Dick, vrei să spui? Tu unde crezi?

Cuthbert arătă de cealaltă parte a luminişului, unde o movilă întunecată fie sforăia, fie murea sufocându-se încet.

— Ăla, zise Cuthbert, ar dormi şi-n timpul unui cutremur de pământ.

— Dar tu m-ai auzit venind şi te-ai trezit.

— Da, spuse Cuthbert. Ochii lui erau lipiţi de faţa lui Roland, cercetând-o cu o intensitate care-l stânjenea puţin. Ţi s-a întâmplat ceva? Pari schimbat.

— Da?

— Da. Surescitat. Istovit, într-un fel.

Dacă voia să-i spună lui Cuthbert de Susan, acum era momentul. Se decise fără a sta cu adevărat pe gânduri (majoritatea deciziilor sale, categoric cele mai bune dintre ele, erau luate în acelaşi fel) să nu scoată o vorbă. Dacă urma să o întâlnească la Casa Primarului, avea să fie prima lor întâlnire şi-n ceea ce-i privea pe Cuthbert şi Alain. Ce era rău în asta?

— Sunt într-adevăr istovit, recunoscu el, descălecând şi aplecându-se să dezlege chingile şeii. Am hoinărit şi am văzut lucruri cu adevărat interesante.

— Ah? Vorbeşte, tovarăşul celui mai drag chiriaş al pieptului meu.

— Cred c-o să aştept până mâine, când ursul ăla de hibernează colo se va fi trezit, în sfârşit. Aşa va trebui să povestesc doar o dată. Pe deasupra, sunt ostenit. Ţi-oi spune însă un lucru: sunt prea mulţi cai prin părţile astea, chiar şi pentru o Baronie renumită pentru hergheliile ei. Prea mulţi, de departe.

Înainte ca amicul lui să mai poată întreba ceva, Roland trase şaua de pe spinarea lui Rusher şi o aşeză lângă trei cuşti mici de nuiele care fuseseră legate laolaltă cu nojiţe pentru a putea fi puse pe spatele unui cal. Înăuntru, trei porumbei cu inele albe în jurul gâtului uguiau somnoros. Unul scoase capul de sub aripă, trase cu ochiul la Roland, apoi şi-l vârî la loc.

— Băieţii ăştia sunt bine? întrebă Roland.

— Foarte bine. Ciugulesc şi se cacă într-o veselie pe paiele lor. În ce-i priveşte, sunt în vacanţă. Ce voiai să spui cu…

— Mâine, insistă Roland şi Cuthbert, înţelegând că nu va mai scoate nimic de la el, încuviinţă doar şi se duse la santinela sa slabă şi osoasă.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce Rusher fusese descărcat şi ţesălat şi pus să mănânce alături de Buckskin şi Glue Boy (Cuthbert nu putea nici să-şi boteze calul ca un om normal), Roland stătea întins pe spate în sacul lui de dormit, uitându-se în sus la ultimele stele de pe cer. Cuthbert se culcase la loc, adormind la fel de uşor cum se trezise la auzul copitelor lui Rusher, însă Roland nu se mai simţise niciodată în viaţă atât de treaz.

Mintea sa se întoarse înapoi cu o lună, la odaia prostituatei, la tatăl lui şezând pe patul ei şi privindu-l cum se îmbrăca. Vorbele pe care le rostise acesta – *Ştiu totul de doi ani* – reverberaseră ca un gong în capul lui Roland. Bănuia că asta aveau să continue să facă pentru tot restul vieţii sale.

Tatăl lui avusese totuşi mult mai multe de spus. Despre Marten. Despre mama lui Roland, care era, poate, mai mult victima păcatului decât cea care păcătuia. Despre bandiţi care-şi spuneau patrioţi. Şi despre John Farson, care într-adevăr

fusese în Cressia şi care acum plecase de acolo – dispăruse cum îi stătea în fire, precum fumul într-un vânt puternic. Înainte să plece, el şi oamenii lui incendiaseră Indrie, reşedinţa Baroniei, reducând-o aproape complet la cenuşă. Victimele se număraseră cu sutele şi, poate, nu era deloc o surpriză că Cressia repudiase de atunci Afiliaţia şi se plecase în faţa Omului de Bine. Guvernatorul Baroniei, primarul de Indrie şi şeriful sfârşiseră toţi ziua de vară timpurie care încheiase vizita lui Farson cu capetele pe zidul ce păzea intrarea în oraş. Asta era, spusese Steve Deschain, „o mişcare politică destul de convingătoare”.

Era un joc al Castelelor în care ambele armii ieşiseră din spatele Movilelor lor şi ultimele mişcări începuseră, spusese tatăl lui Roland, şi cum se întâmpla atât de des în cazul revoluţiilor populare, jocul acela avea să se încheie înainte ca mulţi din Baroniile Lumii de Mijloc să fi înţeles că John Farson reprezenta o gravă ameninţare… sau, dacă erai unul dintre cei care credeau cu tărie în ideea sa de democraţie şi-n ceea ce el numea „sclavagism de masă şi basme străvechi”, un grav agent al haosului.

Tatălui său şi restrânsului *ka-tet* de pistolari al lui, Roland aflase cu uimire, puţin le păsa de Farson, orice ar fi reprezentat acesta; îl priveau ca pe o mică scofală. Priveau Afiliaţia însăşi ca pe o mică scofală, dacă tot era vorba de asta.

Te trimit de aici, spusese Steven, şezând acolo pe pat şi privindu-şi grav singurul fiu, singurul care trăise. *N-a mai rămas niciun loc cu adevărat sigur în Lumea de Mijloc, dar Baronia de Mejis de pe malul Mării Limpezi pare a fi cel mai sigur loc în zilele acestea… aşa că acolo te vei duce tu, împreună cu cel puţin doi dintre colegii tăi. Alain, presupun, ar fi unul. Te rog doar ca al doilea să nu fie băiatul ăla hăhăit. Ţi-ar fi mai bine dacă ai lua un câine lătrător.*

Roland, care în orice altă zi a vieţii sale ar fi fost în culmea fericirii la ideea de a vedea o parte din lumea largă, se împotrivise cu înverşunare. Dacă bătăliile finale împotriva Omului de Bine stăteau să înceapă, voia să lupte în ele de-a

dreapta tatălui său. La urma urmei, acum era şi el pistolar, chiar dacă numai ucenic, şi…

Tatăl lui clătinase din cap, încet şi apăsat. *Nu, Roland. Nu înţelegi. Dar vei înţelege; vei înţelege cât de bine va fi posibil.*

Mai târziu, se plimbaseră împreună pe meterezele înalte de deasupra ultimului oraş viu din Lumea de Mijloc – Gilead cel verde şi splendid în soarele dimineţii, cu fanioanele lui fâlfâind, şi cu vânzătorii lui ambulanţi pe străzile Vechiului Cartier, şi cu bidiviii lui tropăind pe drumeagurile ce radiau de la palatul care stătea în mijlocul tuturor lucrurilor. Tatăl lui îi mai povestise ceva (nu totul), iar el înţelesese mai mult (nu tot – nici tatăl lui nu înţelegea tot). Turnul întunecat nu fusese pomenit de niciunul dintre ei, însă acesta plutea deja în mintea lui Roland, o posibilitate ca un nor de furtună departe în zare.

Despre Turn era vorba în toate acestea, de fapt? Nu despre un bandit smintit cu visuri de a conduce Lumea de Mijloc, nu despre vrăjitorul care-i vrăjise mama, nu despre globul de cristal pe care Steven şi ai lui speraseră să-l găsească în Cressia… ci despre Turnul întunecat?

Nu pusese întrebarea.

Nu *îndrăznise* să pună întrebarea.

Acum se răsuci în sacul de dormit şi închise ochii. Văzu chipul fetei încă o dată; îi simţi buzele apăsând ferm buzele sale şi simţi mireasma pielii ei. Îl cuprinse pe dată o fierbinţeală, din creştetul capului până la baza şirei spinării, şi o răceală glacială de la baza şirei spinării până la vârfurile degetelor de la picioare. Apoi se gândi la felul în care picioarele ei străluciseră atunci când sărise de pe spinarea lui Rusher (de asemenea, licărul lenjeriei de sub rochia ce i se ridicase pentru scurt timp) şi cele două jumătăţi ale corpului său, cea înfierbântată şi cea rece ca gheaţa, făcură rocada.

Târfa îi luase virginitatea, dar refuzase să-l sărute; întorsese capul pe o parte când el încercase să o sărute. Îi permisese să facă orice poftea, dar nu asta. Pe moment fusese foarte dezamăgit. Acum, era bucuros.

Ochiul minţii sale adolescentine, deopotrivă neliniştit şi

limpede, admiră cosiţa care-i cădea pe spate până la brâu, gropiţele moi care se formaseră la colţurile gurii ei când zâmbea, unduirea vocii ei, felul demodat de a spune mda şi ne. Se gândi la cum simţise mâinile ei pe umerii săi, atunci când fata se întinsese să-l sărute, şi crezu că ar da orice numai să-i mai simtă o dată mâinile, atât de uşoare şi atât de ferme. Şi gura pe a sa. Era o gură care ştia puţine despre sărutări, bănuia, însă şi asta era mai mult decât ştia el însuşi.

Ai grijă, Roland – nu permite ca sentimentele tale faţă de fata asta să dea lucrurile peste cap. Nu e liberă, oricum – a spus-o chiar ea. Nu-i căsătorită, dar e promisă într-un fel sau altul.

Roland era departe de fiinţa neastâmpărată care avea să devină într-un târziu, dar seminţele acelui neastâmpăr erau acolo – mici, tari ca piatra, dar aveau, cu timpul, să se dezvolte, devenind arbori cu rădăcini adânci… şi fructe amare. Acum, una dintre acele seminţe se desfăcu şi scoase prima frunză ascuţită.

Ce-a fost promis se poate lua înapoi, iar ce-a fost făcut poate fi desfăcut. Nimic nu e sigur, dar… O vreau.

Da. Acesta era un lucru pe care îl ştia, şi îl ştia la fel de bine cum ştia chipul tatălui său: o voia. Nu aşa cum o voise pe târfă atunci când ea zăcea goală pe pat, cu picioarele depărtate şi cu ochii întredeschişi uitându-se în sus la el, ci în felul în care voia hrană când îi era foame ori apă când îi era sete. Aşa cum bănuia că voia să târască după calul său trupul prăfuit al lui Marten de-a lungul Drumului Mare din Gilead, ca pedeapsă pentru ceea ce vrăjitorul îi făcuse mamei sale.

O voia; o voia pe fata Susan.

Roland se întoarse pe o rână, închise ochii şi adormi. Odihna lui fu superficială şi luminată de vise schematice şi poetice pe care doar adolescenţii le au, vise în care atracţia sexuală şi iubirea romantică se întâlnesc şi rezonează mai puternic decât oricând. În acele viziuni ale năzuinţei sale, Susan Delgado punea mâinile pe umerii lui iar şi iar, îi săruta buzele iar şi iar, îi spunea iar şi iar să vină la ea pentru prima dată, să fie cu ea pentru prima dată, să o vadă pentru prima dată, să o vadă foarte bine.

2

La aproximativ opt kilometri distanţă de locul unde Roland dormea şi îşi visa visele, Susan Delgado stătea întinsă în pat, se uita pe geam şi privea cum Stea Bătrână începea să pălească odată cu apropierea zorilor. Somnul nu era mai aproape acum decât fusese atunci când se întinsese, şi simţea un zvâcnet între picioare, acolo unde cotoroanţa o atinsese. Era deranjant, deşi nu mai era neplăcut, întrucât acum îl asocia cu băiatul pe care îl întâlnise pe drum şi pe care îl sărutase, dintr-un impuls, sub clar de stele. De fiecare dată când îşi mişca picioarele, zvâcnetul acela creştea într-o durere scurtă şi plăcută.

Când ajunsese acasă, Tuşa Cord (care s-ar fi aflat în patul ei deja de o oră într-o seară normală) şedea în balansoarul ei de lângă şemineu – stins şi rece şi curăţat de cenuşă în perioada aceea din an – cu poala plină de o dantelă asemănătoare cu spuma mării pe fundalul rochiei sale negre. O lucra cu o viteză care Susanei i se părea aproape supranaturală, şi nu ridicase privirea când uşa se deschisese şi nepoata ei intrase învăluită într-o pală de vânt.

— Te aşteptam acum o oră, spuse Tuşa Cord. După care adăugă, deşi nu părea: Mi-am făcut griji.

— Mda? întrebă Susan şi altceva nu mai spuse.

Se gândi că în orice altă noapte şi-ar fi prezentat bălmăjit scuzele, care întotdeauna sunau a minciună în propriile sale urechi – acesta era efectul pe care Tuşa Cord îl avusese asupra ei de când se ştia – dar acum nu era o noapte ca oricare alta. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese o noapte ca aceea. Descoperi că nu şi-l putea scoate pe Will Dearborn din minte.

Tuşa Cord ridicase ochii săi apropiaţi, mici ca două mărgele şi iscoditori, deasupra nasului ascuţit ca o lamă. Unele lucruri nu se schimbaseră de când Susan plecase către Coos; încă putea simţi ochii mătuşii sale plimbându-i-se pe faţă şi pe corp în jos, ca mici periuţe cu peri rigizi.

— Ce ţi-a luat aşa de mult? chestionase Tuşa Cord. Ai avut probleme?

— N-am avut nicio problemă, răspunsese Susan, dar pentru un moment se gândi la felul în care stătuse vrăjitoarea lângă ea în cadrul uşii, trecându-şi cosiţa ei prin tubul noduros format de pumnul strâns lejer. Îşi amintea că-şi dorise să plece şi îşi amintea că o întrebase pe Rhea dacă terminaseră ce aveau de făcut.

Poate ar mai fi un lucruşor, spusese baba… sau aşa credea Susan. Dar care fusese acel lucruşor? Nu-şi putea aminti. Şi, sincer, ce importanţă avea? Terminase cu Rhea până când pântecele avea să-nceapă să i se umfle cu pruncul lui Thorin… şi dacă nu puteau face pruncul până la Noaptea Secerişului, nu avea să se întoarcă la Coos decât, cel mai curând, spre sfârşitul iernii. Un secol! Şi chiar mai mult, dacă sămânţa urma să se prindă greu…

— Nu m-am grăbit întorcându-mă acasă, Tuşică. Asta-i tot.

— Şi atunci, de ce arăţi aşa? voise să ştie Tuşa Cord, sprâncenele-i rare apropiindu-se de linia verticală care-i brăzda fruntea.

— Aşa cum? întrebase Susan, dându-şi şorţul jos, înnodând bretelele şi agăţându-l în cârligul de pe dosul uşii de la bucătărie.

— Îmbujorată. Spumoasă. Ca laptele proaspăt muls.

Aproape că râsese. Tuşa Cord, care ştia despre bărbaţi la fel de puţine lucruri pe cât ştia Susan despre stele şi planete, o nimerise la fix. Exact îmbujorată şi spumoasă se simţea.

— Doar aerul nopţii, presupun, spusese ea. Am văzut un meteorit, Tuşică. Şi am auzit deşirarea. Vibrează puternic în noaptea asta.

— Mda? făcuse mătuşa dezinteresată, apoi se întoarse la subiectul care o interesa. Te-a durut?

— Puţin.

— Ai plâns?

Susan scutură din cap.

— Bun. E mai bine aşa. Întotdeauna e mai bine. Hoaştei îi place când fetele plâng, am auzit. Acum, Sue… ţi-a dat ceva? Ai primit ceva de la fofoloanca aia bătrână?

— Mda.

Duse mâna în buzunar şi scoase hârtia pe care scria

CESTITĂ

O întinse şi mătuşa ei o înşfăcă pe dată cu o privire lacomă. În ultima lună, Cordelia fusese cu ea dulce ca mierea, dar acum, că avea ce voia (şi acum, că Susan mersese prea departe şi promisese prea multe pentru a se mai putea răzgândi), redevenise femeia acră, trufaşă, deseori suspicioasă cu care crescuse Susan; cea pe care fratele ei flegmatic şi pasiv o făcea săptămânal să aibă accese de furie. Într-un fel, era o uşurare. Fusese de-a dreptul enervant să o vadă pe Tuşa Cord jucând rolul Zânei Bune zi după zi.

— Mda, mda, aiasta-i pecetea ei, într-adevăr, spusese mătuşa sa, urmărind cu degetul partea din jos a paginii. O copită de diavol, asta-nseamnă, zic unii, da' nouă ce ne pasă, eh, Sue? Aşa creatură scârboasă şi oribilă cum e, tot a reuşit să facă posibil ca două femei să mai înainteze c-un pas pe lume. Şi nu va mai trebui s-o vizitezi decât o dată, probabil în jurul Capătului de An, când vei fi prins rod.

— Va fi mai târziu, îi spusese Susan. N-am voie să mă culc cu el decât după ce Luna Demonului va fi plină. După Sărbătoarea Secerişului şi focul de tabără.

Tuşa Cord rămăsese cu ochii larg căscaţi, cu gura deschisă.

— Aşa spus-a ea?

Mă faci mincinoasă, Tuşică? gândise ea într-un fel tăios care nu-i stătea în fire; de regulă, firea ei se asemăna mai mult cu a tatălui.

— Mda.

— Da' de ce? De ce atât de *mult timp?*

Tuşa Cord era în mod evident deranjată şi dezamăgită. Până atunci, din târgul acesta scosese opt arginţi şi patru galbeni; erau depozitaţi în locul secret în care Tuşa Cord îşi dosea banii (şi Susan bănuia că aceştia erau destul de mulţi, deşi Cordeliei îi plăcea să facă pe săraca ori de câte ori avea ocazia), şi încă o dată pe atâta rămânea de plătit… dar asta numai după ce cearşaful pătat de sânge avea să ajungă la

spălătorească Casei Primarului. Aceeaşi sumă avea să fie achitată din nou după ce Rhea va fi confirmat băiatul şi sănătatea lui. Un purcoi de bani, toţi laolaltă. Un mare *pur*coi, pentru un locşor ca acela şi pentru nişte oameni neînsemnaţi ca ei. Iar acum, ca plata să fie amânată atât de mult…

Apoi Susan comisese un păcat pentru care se rugase (deşi fără mare entuziasm) înainte să urce în pat: îi făcuse plăcere să vadă expresia frustrată de om înşelat de pe chipul Tuşei Cord – expresia de avar nesatisfăcut.

— De ce atât de *mult timp?* repetase ea.

— Presupun că te-ai putea duce pe Coos să o întrebi.

Buzele Cordeliei Delgado, şi aşa subţiri, se strânseseră atât de tare, că aproape dispăruseră cu totul.

— Faci pe deşteapta, domniţă? Faci pe deşteapta cu mine?

— Nu. Sunt prea obosită ca să fac pe deşteapta cu oricine. Vreau să mă spăl – încă-i mai simt mâinile pe mine, zău aşa – şi să merg la culcare.

— Atunci, aşa fă. Poate că dimineaţă vom putea discuta în termeni mai femeieşti. Şi trebuie, desigur, să mergem în vizită la Hart.

Împături hârtia pe care Rhea i-o dăduse Susanei, părând satisfăcută de gândul unei vizite la Hart Thorin, şi duse mâna spre buzunarul rochiei.

— Nu, făcuse Susan şi vocea ei fusese neobişnuit de tăioasă – destul ca mâna mătuşii ei să încremenească în aer.

Cordelia se uitase la ea, sincer speriată. Susan se simţise puţin stânjenită de acea privire, dar nu-şi ferise ochii, iar când întinsese mâna, aceasta fusese îndeajuns de sigură.

— Eu trebuie să păstrez aia, Tuşică.

— Cine te-a învăţat să vorbeşti aşa? întrebase Tuşa Cord, vocea ei aproape scăpărând de furie – era aproape o blasfemie, bănuia Susan, dar pentru un moment vocea Tuşei Cord îi amintise de sunetul pe care îl scotea deşirarea. Cine te-a învăţat să vorbeşti aşa cu femeia care a crescut o fată fără mamă? Cu sora sărmanului tată mort al acelei fete?

— Ştii cine, zisese Susan, cu mâna în continuare întinsă. Eu trebuie să o păstrez şi eu trebuie să i-o dau primarului Thorin.

A spus că ei nu-i pasă ce se întâmplă cu ea atunci, că primarul se poate şterge la fund cu ea, din cât îi pasă ei. Roşeaţa care urcă pe faţa mătuşii sale la aceste cuvinte o bucurase peste poate. Dar că *până* atunci, hârtia trebuie să rămână în seama mea.

— N-am auzit nicicând de aşa ceva, pufnise Tuşa Cordelia… dar îi dăduse înapoi bucata soioasă de hârtie. Să încredinţezi spre păstrare un document aşa de important unei mucoase…

Şi totuşi nu-s destul de mucoasă încât să nu pot fi metresa lui Thorin, nu-i aşa? Să zac sub el şi să-i ascult oasele cum pârâie şi să-i primesc sămânţa şi, poate, să-i port progenitura.

Când pusese hârtia înapoi în buzunar, coborâse ochii într-acolo, nedorindu-şi ca Tuşa Cord să vadă indignarea din ei.

— Du-te sus, o îndemnase Tuşa Cord, înlăturând cu mâna broderia din poală, făcând-o să cadă în coşul de lucru manual. Şi când te speli, spală-te mai cu seamă pe gură. Curăţ-o de neruşinarea şi lipsa de respect faţă de cei care au renunţat la multe pentru a iubi-o pe cea care o poartă.

Susan plecase tăcută, reţinându-şi o mie de răspunsuri aspre, urcând scările aşa cum o făcuse deseori, fremătând de un amestec de ruşine şi revoltă.

Iar acum stătea în pat, încă trează, în vreme ce stelele păleau departe şi primele nuanţe mai deschise începeau să coloreze cerul. Întâmplările din noaptea care tocmai se încheia îi treceau prin gând cu o viteză fantastică, precum nişte cărţi de joc amestecate – iar cea care se întorcea cel mai des purta chipul lui Will Dearborn. Se gândi cum putea acel chip să fie dur într-un moment şi blând, atât de neaşteptat, în următorul. Şi era el un chip frumos? Mda, aşa credea ea. Pentru ea, ştia că aşa era.

N-am întrebat niciodată o fată dacă vrea să călărească cu mine sau dacă acceptă o vizită din partea mea. Te-aş întreba pe tine, Susan, fiica lui Patrick.

De ce acum? De ce a trebuit să-l întâlnesc acum, când nimic bun nu poate ieşi din asta?

Dacă-i mâna ka-*ului, va veni ca vântul. Ca un ciclon.*

Se întoarse de pe o parte a patului pe cealaltă, apoi în sfârşit se rostogoli înapoi pe spate. Nu avea să poată dormi în cât mai rămăsese din noapte, credea. Putea la fel de bine să iasă afară, să se plimbe pe Povârniş şi să admire răsăritul soarelui.

Şi totuşi, rămase în continuare în pat, simţindu-se într-un fel rău şi bine deopotrivă, uitându-se în umbre şi ascultând primele strigăte ale păsărilor de dimineaţă, gândindu-se la cum simţise gura lui pe a ei, la catifelarea ei şi la cum îi simţise dinţii în spatele buzelor; la mirosul pielii sale, la textura aspră a cămăşii lui sub palmele ei.

Puse acum acele palme peste cămaşa de noapte şi îşi prinse sânii cu degetele. Sfârcurile erau tari, asemenea unor pietricele. Şi când le atinse, căldura dintre picioarele ei se aprinse deodată.

Ar fi putut dormi, credea. Ar fi putut, dacă s-ar fi ocupat de căldura aceea. Dacă ar fi ştiut cum.

Şi ştia. Cotoroanţa îi arătase. *Nici chiar o fătucă nepângărită nu trebuie să-şi refuze un fior de plăcere din când în când… Ca un mugurel de mătase, chiar aşa-i.*

Susan îşi schimbă poziţia în pat şi strecură o mână adânc sub plapumă. Îşi alungă din gând ochii luminoşi şi obrajii scobiţi ai bătrânei – nu era deloc greu de făcut, odată ce-ţi puneai mintea la contribuţie, descoperi ea – şi le înlocui cu chipul băiatului cu juganul cel mare şi pălărie caraghioasă, cu boruri teşite. Pentru un moment, viziunea deveni atât de clară şi de dulce, încât era reală, iar tot restul vieţii ei – doar un crâmpei de vis. În acea viziune, el o săruta iar şi iar, gurile lor căscându-se, limbile lor atingându-se; ce expira el inspira ea.

Ardea. Ardea în pat ca o torţă. Şi când soarele se ridică în sfârşit deasupra orizontului, după o scurtă perioadă, Susan dormea adânc, cu un zâmbet vag pe buze şi cu părul despletit acoperindu-i jumătate de faţă şi perna, ca aurul viu.

3

În ultima oră dinaintea zorilor, în sala centrală a Popasului Călătorilor era o linişte deplină. Gazul care transforma lampadarul într-o nestemată luminoasă până la două noaptea, cel mai des, era acum redus la minimum şi pâlpâitoarele flăcări albastre aruncau în încăperea lungă şi înaltă umbre spectrale.

Într-un colţ se vedea un morman de bucăţi de lemn – ce mai rămăsese din două scaune zdrobite într-o luptă iscată din pricina unei partide de Fiţi atenţi la mine (combatanţii domiciliau acum în celula pentru beţivi a şerifului).

Într-un alt colţ se vedea o baltă destul de mare de vomă închegată. Pe platforma elevată din capătul răsăritean al sălii se afla un pian ca vai de el; de băncuţa lui era proptită bâta din lemn de fier care-i aparţinea lui Barkie, agentul de ordine al tavernei şi, în general, durul din localitate. Barkie însuşi, cu movila goală a pântecelui plină de cicatrice ridicându-se deasupra beteliei pantalonilor de catifea reiată aidoma unui aluat de pâine dospit, zăcea sub bancă, sforăind. Intr-o mână ţinea o carte de joc: doiarul de romb.

În capătul apusean al încăperii se aflau mesele de cărţi. Doi beţivi stăteau cu capetele culcate pe una dintre acestea, sforăind şi salivând pe postavul verde, cu mâinile întinse atingându-li-se. Deasupra lor, pe perete, erau o imagine cu Arthur, Marele Rege de Eld, călare pe armăsarul său alb, şi un înscris care zicea (într-un curios amestec de Limbă Nobilă şi Limbă de Rând): NU TE-MPOTRIVI MÂINII CE-ŢI FU DATĂ-N CĂRŢI ORI ÎN VIAŢĂ.

În spatele barului, care se întindea cât era sala de lungă, era agăţat un trofeu monstruos: un elan bicefal cu nişte coarne dese ca o pădurice şi patru ochi scăpărători. Bestia era cunoscută localnicilor obişnuiţi ai Popasului drept Trofeul. Nimeni n-ar fi putut spune de ce. Peste două ramuri ale coarnelor sale cineva trăsese cu grijă două prezervative făcute din ţâţe de scroafă. Chiar pe bar şi direct sub privirea dezaprobatoare a trofeului stătea întinsă Micuţa Nărăvaşă, una dintre dansatoarele şi metresele Popasului… deşi Micuţa nu mai era de mult fată, şi-n scurt timp avea să ajungă să-şi

facă treaba în genunchi în dosul Popasului, nu la etaj, într-unul dintre micile hogeacuri. Picioarele ei durdulii erau depărtate, unul atârna de pe bar pe interior, celălalt pe exterior, iar fusta murdară şi boţită era strânsă între ele. Respira cu sforăituri prelungi, picioarele şi degetele ei grase zvâcnind din când în când. Singurele sunete care se mai auzeau erau vuietul vântului cald de vară şi pocnetul moale şi regulat al cărţilor întoarse una câte una.

În apropierea uşilor batante care dădeau spre Strada Mare din Hambry se afla o mescioară solitară; acolo stătea Coral Thorin, proprietăreasa Popasului Călătorilor (şi sora primarului), în nopţile când cobora din apartamentul său, „pentru a se alătura companiei". Când cobora, cobora devreme – pe când la barul vechi şi zgâriat încă se serveau mai multe fripturi decât whisky – şi se întorcea la etaj cam când Sheb, pianistul, se aşeza şi începea să-şi masacreze hidosul instrument. Primarul nu venea niciodată în persoană, deşi toată lumea ştia că el deţinea cel puţin o jumătate din Popas. Clanului Thorin îi conveneau banii pe care îi aducea localul; nu-i convenea însă felul cum arăta după miezul nopţii, când rumeguşul împrăştiat pe podea începea să absoarbă berea şi sângele vărsate. Şi totuşi Coral, care cu douăzeci de ani în urmă fusese numită „un copil sălbatic", avea o trăsătură puternică. Era mai tânără decât fratele ei politician, nu la fel de subţire la trup şi frumoasă în felul acela ochios, cu capul ei de nevăstuică. Nimeni nu se aşeza la masa ei cât timp taverna era deschisă publicului – Barkie ar fi împiedicat pe oricine ar fi încercat s-o facă, şi asta cât ai clipi – însă acum era în afara orelor de funcţionare, beţivii plecaseră aproape toţi sau erau leşinaţi la etaj, Sheb stătea ghemuit şi dormea buştean în colţ, în spatele pianului său. Băiatul slab de înger care curăţa localul era plecat de la ora două sau aşa ceva (pus pe fugă de glume grosolane, insulte şi halbe cu bere aruncate prin aer, cum se întâmpla de fiecare dată; Roy Depape, în special, nu-l avea deloc la suflet pe flăcăul acela). Avea să se întoarcă în jurul orei nouă, pentru a începe să pregătească vechiul palat al distracţiei pentru încă o noapte de veselie, dar până atunci

bărbatul care şedea la masa stăpânei Thorin era singur în tavernă.

Înaintea lui, cărţile fuseseră dispuse într-o pasienţă: negru pe roşu, roşu pe negru, un careu de figuri deasupra tuturor, exact ca între oameni. În mâna stângă jucătorul ţinea restul pachetului. În timp ce întorcea cărţile una câte una, tatuajul de pe mâna sa dreaptă se mişca. Era deconcertant, într-un fel, ca şi când sicriul ar fi respirat. Jucătorul de cărţi era un ins bătrâior, nu la fel de costeliv ca primarul sau sora acestuia, dar slab. Părul lui lung şi alb îi cădea pe spate. Era puternic bronzat, mai puţin pe gât, unde soarele îl ardea întotdeauna; acolo, carnea atârna în pliuri mici. Purta mustaţă atât de lungă, încât capetele ei cărunte şi roase îi atârnau aproape până la barbă – o falsă mustaţă de pistolar, mulţi spuneau, însă nimeni nu folosea cuvântul „fals“ în faţa lui Eldred Jonas. Purta o cămaşă de mătase albă şi un revolver cu mâner negru îi atârna la şold, jos. Ochii săi mari şi înconjuraţi de roşeaţă păreau trişti la prima privire. Dacă te mai uitai o dată, mai atent, descopereai că erau doar umezi. În privinţa expresivităţii, erau la fel de morţi ca ochii Trofeului.

Întoarse cu faţa în sus asul de inimă neagră. Nu se potrivea nicăieri.

— Pfui, fir-ai tu să fii, zise el cu o voce spartă, piţigăiată. Pe deasupra, era tremurată ca vocea unui om în pragul lacrimilor. Se potrivea perfect cu ochii lui umezi şi înroşiţi. Adună cărţile cu mâna.

Înainte să le poată amesteca, o uşă se deschise şi se închise încet la etaj. Jonas puse cărţile deoparte şi duse mâna la patul pistolului. Apoi, recunoscând sunetul cizmelor lui Reynolds apropiindu-se de-a lungul holului, dădu drumul armei şi scoase în loc punga cu tutun de la curea. Apăru tivul pelerinei pe care Reynolds o purta mereu, după care apăru şi el coborând scările, cu faţa proaspăt spălată şi părul roşcat şi cârlionţat căzut peste urechi. Tare mândru de cum arăta era bătrânul domn Reynolds, şi de ce nu? Îşi trimisese mădularul în explorarea mai multor văgăuni umede şi calde decât văzuse Jonas în toată viaţa sa, iar Jonas avea de două ori vârsta lui.

La baza scărilor, Reynolds veni pe lângă bar, oprindu-se doar cât să strângă una dintre coapsele durdulii ale Micuţei, după care traversă spre locul unde Jonas şedea cu tutunul şi pachetul lui de cărţi.

— Sara bună, Eldred.

— Neaţa, Clay.

Jonas desfăcu punguţa, scoase o foiţă de hârtie şi presără tutun pe ea. Vocea îi tremura, însă mâinile-i erau sigure.

— Vrei o ţigară?

— Mi-ar prinde bine una.

Reynolds trase un scaun, îl întoarse şi se aşeză cu braţele încrucişate pe speteaza lui. Când Jonas îi dădu ţigara, Reynolds o făcu să danseze pe dosul degetelor, un vechi truc de pistolar. Marii Vânători ai Coşciugului ştiau multe trucuri ale pistolarilor.

— Unde-i Roy? Cu Maiestatea Sa?

Se aflau în Hambry deja de puţin peste o lună şi-n acest răstimp Depape dezvoltase o pasiune pentru o prostituată de cincisprezece ani pe nume Deborah. Mersul ei crăcănat şi felul în care mijea din ochi când se uita în zare îl făceau pe Jonas să creadă că nu era decât o simplă ţărăncuţă dintr-o lungă descendenţă, dar fata avea maniere alese. Clay era cel care începuse să-i spună Maiestatea Sa sau Prinţesă sau, uneori (când era beat), „Pizda încoronată a lui Roy“.

Reynolds încuviinţă acum.

— Parcă l-ar fi îmbătat tipa.

— O să-i treacă lui. Nu ne dă pe noi deoparte pentru o sclifosită cu pistrui pe ţâţe. Măi să fie, e atât de ignorantă, că nici „pisică“ nu ştie cum se scrie. Nu, nici măcar „pisică”. Am întrebat-o.

Jonas mai rulă o ţigară, scoase un chibrit cu sulf din punguţă şi-l scăpără cu unghia de la degetul mare. Aprinse mai întâi ţigara lui Reynolds, apoi pe a sa.

O javră mică cu blană galbenă intră pe uşile batante. Bărbaţii o priviră tăcuţi, fumând. Potaia traversă încăperea, adulmecă întâi voma coagulată din colţ şi începu să o înfulece. Ciotul ei de coadă flutura în timp ce îşi punea burta

la cale.

Reynolds înclină din cap spre înscrisul de pe perete, cel care vorbea despre mâna de cărţi care-ţi este dată în viaţă.

— Jigodia aia cred că ar înţelege zicala.

— Nici vorbă, nici vorbă, negă Jonas. Nu-i decât un câine, nimic mai mult, un câine mâncător de vomă. Am auzit un cal acu' douăzeci de minute. Înainte venind, apoi plecând. E posibil să fi fost una dintre santinelele pe care le-am năimit?

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa?

— Şi nici nu mă sinchisesc, da' chiar deloc. O santinelă a fost?

— Mda. Tipu' care lucrează pentru unul dintre micii răzeşi de pe latura estică a Povârnişului. I-am văzut venind. Trei. Tineri. Copii. (Reynolds pronunţă ultimul cuvânt ca în Baroniile din Nord: *copchii*.) Nimic serios.

— Ei, ei, nu ştim asta, făcu Jonas, vocea lui tremurată făcându-l să pară un bătrân şovăitor. Ochii tineri văd departe, se zice.

— Ochii tineri văd ce li se arată, replică Reynolds.

Câinele trecu pe lângă el, lingându-se pe bot. Reynolds îl ajută să avanseze cu un şut pe care potaia nu izbuti să-l evite. O zbughi înapoi pe sub uşile batante, scoţând scheunături firave care-l făcură pe Barkie să geamă greu din locul lui de odihnă de sub banca pianului. Mâna sa se deschise şi cartea de joc căzu din ea.

— Poate da, poate nu, făcu Jonas. În tot cazul, sunt plozi ai Afiliaţiei, fii ai marilor moşieri din Zonele Centrale, dacă Rimer şi imbecilul ăla pentru care lucrează au înţeles bine. Asta înseamnă că vom fi foarte, foarte grijulii. Vom păşi uşor, ca pe ouă. Păi, mai avem trei luni de stat aici, cel puţin! Şi tinereii ăia s-ar putea să stea şi ei tot acest timp, numărând în stânga şi-n dreapta şi notând totul pe hârtie. Nu ne prind bine în clipa asta oameni care fac inventare. Nu celor ca noi, însărcinaţi cu aprovizionarea.

— Haide, fii serios! Ce fac copiii ăia nu-i muncă adevărată, ci doar pedeapsă pentru vreo boacănă. Tăticii lor…

— Tăticii lor ştiau că Farson deţine acum controlul întregii

Extremităţi Sud-Vestice şi că ocupă o poziţie sus-pusă. Plozii poate cunosc şi ei lucrurile astea – că s-a cam terminat cu joaca pentru Afiliaţie şi scârboasa ei suveranitate. N-ai de unde şti, Clay. Cu oameni ca ei, n-ai de unde şti în ce parte or să sară. În cel mai bun caz, ar putea încerca să facă tot posibilul pentru a reintra în graţia părinţilor lor. O să înţelegem mai bine când i-om vedea, dar îţi spun un lucru: nu putem să le punem pur şi simplu pistoalele la ceafă şi să le facem felul ca unor cai cu picioarele rupte dacă văd ce nu trebuie să vadă. Or fi supăraţi tăticii pe ei în viaţă, da' cred că i-ar copleşi dragostea pentru ei odată morţi – aşa-s făcuţi tăticii, pur şi simplu. Va trebui să fim prudenţi, Clay; cât de prudenţi putem fi.

— Mai bine să nu-l amestecăm şi pe Depape în asta, atunci.

— Roy se va descurca bine, spuse Jonas cu glasul lui tremurat. Aruncă chiştocul ţigării pe podea şi-l strivi cu călcâiul cizmei. Ridică privirea spre ochii sticloşi ai Trofeului şi se uită printre gene, parcă socotind. Astă-noapte, a spus prietenul tău? Au ajuns astă-noapte, plozii ăştia?

— Mda.

— Atunci, se vor duce în faţa lui Avery probabil mâine.

Era vorba de Heck Avery, şeriful de Mejis şi şeful poliţiei din Hambry, un om masiv şi moale ca un morman de rufe.

— Aşa cred, zise Clay Reynolds. Să-şi prezinte hârtiile şi tot restul.

— Da, dom'le, într-adevăr. Încântat de cunoştinţă, încântat de cunoştinţă şi, din nou, încântat de cunoştinţă.

Reynolds nu spuse nimic. Deseori nu-l înţelegea pe Jonas, însă călărea alături de el de la vârsta de cincisprezece ani şi ştia că de regulă era mai bine să nu pui întrebări lămuritoare. Dacă o făceai, te puteai trezi ascultând o predică despre alte lumi pe care vicleanul moşneag le vizitase trecând prin ceea ce el numea „uşi speciale". În ceea ce-l privea pe Reynolds, avea şi aşa destul de furcă cu uşile normale din lumea în care trăia.

— O să discut cu Rimer şi Rimer o să discute cu şeriful despre unde ar trebui să stea ei, spuse Jonas. Mă gândesc la

căminul vechiului ranch Bar K. Ştii unde zic?

Reynolds ştia. Într-o Baronie ca Mejis învăţai repede care erau puţinele locuri importante. Bar K era un domeniu pustiu aflat la nord-vest de oraş, nu foarte departe de canionul ăla ciudat care guiţa. Oamenii aprindeau focuri în gura canionului în fiecare toamnă şi o dată, cu şase sau şapte ani în urmă, vântul îşi schimbase direcţia şi suflase spre oraş, arzând aproape complet bună parte din Bar K – hambare, grajduri, casa-reşedinţă. Cruţase totuşi căminul şi acela avea să fie un loc bun pentru cei trei copilandri din Baroniile Centrale. Era departe de Povârniş; era totodată departe de exploatarea petrolieră.

— Îţi place, nu-i aşa? întrebă Jonas, adoptând un accent de Hambry forţat. Mda, ’ţi place tare mult, se vede cu ochiu’ liber, pretinu’ mieu. Ştii cum se zice-n Cressia? „Dacă vrei să furi argintăria din sala de mese, închide mai întâi căţelul în cămară.”

Reynolds încuviinţă. Era un sfat bun.

— Şi camioanele alea? Cum le zice… cisternele alea?

— Stau bine unde sunt, zise Jonas. Nu că le-am putea muta acum fără să atragem o atenţie nedorită, eh? Tu şi Roy ar fi bine să vă duceţi acolo şi să le acoperiţi cu crengi. Acoperiţi-le bine. O să mergeţi poimâine.

— Şi tu unde o să fii cât timp noi o să ne spetim la Citgo?

— În timpul zilei? O să mă pregătesc pentru cina de la Casa Primarului, tontule – cina pe care Thorin o va organiza pentru a-şi prezenta oaspeţii din Lumea Largă meschinei societăţi a lumii strâmte.

Jonas începu să-şi ruleze altă ţigară. Se uita mai mult în sus la Trofeu decât la ce făcea şi totuşi reuşi să nu scape decât un fir de tutun.

— O să fac o baie, o să mă bărbieresc, o să-mi tund din buclele astea încâlcite de om bătrân… Poate chiar o să-mi văcsuiesc mustaţa, Clay, ce zici de asta?

— Să nu te oboseşti prea tare, Eldred.

Jonas râse, scoţând un sunet destul de ascuţit încât să-l facă pe Barkie să bombăne şi pe Micuţă să se foiască deranjată în

patul ei încropit pe tejgheaua barului.

— Deci eu şi Roy nu suntem invitaţi la chiolhanul ăsta.

— Veţi fi invitaţi, cum nu, veţi fi invitaţi cu toată amabilitatea, îl linişti Jonas şi-i dădu lui Reynolds ţigara cea nouă. Începu să ruleze şi pentru el una. O să vă prezint eu scuzele. O să vă reprezint cu mândrie, bazaţi-vă pe mine. Or să le dea lacrimile până şi celor mai duri din asistenţă.

— Şi totul numai ca noi să ne putem petrece ziua afară în praf şi putoare, acoperind utilajele alea. Eşti prea bun, Jonas.

— O să pun şi întrebări, continuă Jonas pe un ton visător. O să mă vântur pe acolo… elegant şi mirosind a ciumărea… şi punând discret întrebări. Am cunoscut oameni din branşa noastră care, pentru a afla ultimele bârfe, abordează tipi graşi şi volubili – vreun hangiu ori barman, poate vreun ţiitor de grajduri sau un individ din aceia grăsulii care-şi fac veacul pe lângă închisori ori tribunale, cu degetele agăţate în buzunarele de la vestă. Eu însă, Clay, găsesc că o femeie e o alegere mai bună, şi cu cât e mai slabă, cu atât mai bine – una cu nas mai proeminent ca ţâţele. Caut una care nu-şi spoieşte buzele şi care-şi ţine părul strâns la spate.

— Te gândeşti la cineva anume?

— Aha. Cordelia Delgado o cheamă.

— Delgado?

— Cunoşti numele, e pe buzele tuturor în oraşul ăsta, am impresia. Susan Delgado, viitoarea metresă a stimatului nostru primar. Cordelia e mătuşă-sa. Acum, ascultă ce am descoperit despre natura umană: oamenii sunt mai înclinaţi să-şi deşerte sacul uneia ca ea, care-i o persoană rezervată, decât unor gură-spartă ai locului mereu dispuşi să-ţi facă cinste cu o tărie. Iar doamna noastră-i într-adevăr o persoană rezervată. O să mă strecor lângă ea la masă şi o voi complimenta pentru parfumul cu care pun pariu că se va da, şi o să am grijă să aibă paharul întotdeauna plin. Ei, cum îţi sună planul ăsta?

— Ce-aş vrea eu să ştiu e la ce foloseşte planul tău.

— La jocul Castelelor pe care s-ar putea să-l avem de jucat, răspunse Jonas şi din vocea sa dispăru complet lejeritatea. Se aşteaptă din partea noastră să credem că băieţii ăştia au fost

trimişi aici mai mult ca pedeapsă decât ca să facă într-adevăr o treabă serioasă. Şi e chiar plauzibil. Am cunoscut destui zurlii la viaţa mea şi chiar sună plauzibil. Cred asta zi de zi până pe la trei noaptea, după care mă-ncearcă unele mici îndoieli. Şi vrei să ştii un lucru, Clay?

Reynolds clătină din cap.

— Am *dreptate* să mă îndoiesc. Exact cum am avut dreptate să merg cu Rimer la bătrânul Thorin şi să-l conving că globul de cristal al lui Farson ar fi mai bine să stea în grija vrăjitoarei, pentru moment. Ea-l va ţine într-un loc unde *un pistolar* nu-l va putea găsi, darămite un puşti băgăreţ care încă n-a pus mâna pe o muiere. Trăim vremuri ciudate. Se apropie o furtună. Şi când ştii că va sufla vântul, e mai bine să-ţi ţii lucrurile la adăpost.

Studie ţigara pe care o rulase. O rostogolea pe degete, cum făcuse Reynolds mai devreme. Jonas îşi dădu părul pe spate şi puse ţigara după ureche.

— N-am chef de fumat, zise el, ridicându-se şi întinzându-se. Spatele lui pocni uşor. Nu face bine să fumezi la ora asta a dimineţii. Prea multe ţigări îl pot ţine treaz pe un moş ca mine.

Se duse către scări, oprindu-se doar cât să o strângă pe Micuţă de piciorul gol, imitând tot un gest al lui Reynolds. La baza treptelor, se uită înapoi.

— Nu vreau să-i omor. Şi aşa, situaţia-i destul de delicată. Şi de ar fi să miros ceva suspect la ei, nu voi ridica un deget, nu, nici măcar un deget. Dar… aş vrea să-i fac să înţeleagă care e locul lor în marea schemă a lucrurilor.

— Scutură-i niţel.

Jonas se lumină la faţă.

— Într-adevăr, partenere, poate că fix asta o să fac. Să-i conving să stea de două ori pe gânduri înainte să se amestece în treaba Marilor Vânători ai Coşciugului mai târziu, când ne-ar incomoda. Să-i conving să ne dea ocol pe departe când ne-or vedea în calea lor. Da, dom'le, la asta merită să mă gândesc. Chiar merită.

O luă pe scări în sus, chicotind în barbă, şchiopătând destul

de tare – handicapul i se agrava noaptea târziu. Era un şchiopătat pe care Cort, bătrânul învăţător al lui Roland, l-ar fi recunoscut, întrucât Cort fusese martor la lovitura care i-l provocase. Chiar tatăl lui Cort o aplicase cu un ciomag din lemn de fier, rupându-i lui Eldred Jonas piciorul în curtea din spatele Sălii Mari din Gilead înainte să-l dezarmeze şi să-l trimită în exil, în vest.

În cele din urmă, bărbatul care devenise băiatul acela găsise un pistol, desigur; exilaţii întotdeauna găseau, dacă-şi doreau destul de tare. Faptul că acele arme nu puteau fi niciodată la fel de bune precum marile revolvere cu mâner din lemn de santal îi putea bântui tot restul vieţii, însă cei care aveau nevoie de arme tot le puteau găsi, chiar şi-n lumea aceea.

Reynolds îl însoţi cu privirea până ce dispăru, apoi se aşeză la masa lui Coral Thorin, amestecă pachetul de cărţi şi continuă jocul pe care Jonas îl lăsase neterminat.

Afară, soarele urca pe cer.

V
BUN VENIT ÎN ORAŞ

1

La două nopţi după ce sosiseră în Baronia Mejis, Roland, Cuthbert şi Alain trecură călare pe sub o arcadă de chirpici deasupra căreia erau scrise cuvintele VENIŢI ÎN PACE. Dincolo se afla o curte pietruită, luminată de torţe. Răşina cu care acestea erau îmbibate fusese lucrată într-un fel anume, astfel încât torţele străluceau în culori diferite: verde, roşu-portocaliu, un soi de roz scăpărător care-l duse pe Roland cu gândul la focuri de artificii. Auzea sunet de chitare, murmur de glasuri, râset de femei. În aer pluteau miresmele acelea care-ntotdeauna aveau să-i amintească de Mejis: sare marină, petrol şi pin.

— Nu ştiu dacă pot face asta, bâigui Alain.

Era un băiat înalt, cu o chică de păr blond rebel revărsându-i-se de sub pălăria de văcar. Se curăţase bine – toţi o făcuseră – dar Alain care, nici în cele mai bune situaţii nu era foarte sociabil, părea speriat de moarte. Cuthbert se descurca mai bine, însă Roland bănuia că alura de indiferenţă a vechiului său prieten nu avea rădăcini foarte adânci. Dacă se punea problema să conducă cineva, atunci el trebuia să o facă.

— O să poţi, îi spuse lui Alain. Numai…

— O, la cum arată, *sigur* o să poată, rosti Cuthbert cu un râs crispat, pe când traversau curtea. De cealaltă parte a ei se afla Casa Primarului, o *hacienda* de chirpici lăbărţată, cu multe aripi, de pe ferestrele căreia păreau să se reverse lumină şi râsete. Alb ca varul, urât ca…

— Taci, îl repezi Roland şi surâsul răutăcios dispăru imediat de pe buzele lui Cuthbert. Roland observă aceasta, după care se întoarse la Alain. Numai să nu bei nimic ce conţine alcool. Ştii ce să spui despre asta. Ţine minte şi restul

poveştii noastre. Zâmbeşte. Fii plăcut. Foloseşte-te de puţina ta graţie socială. Aminteşte-ţi cum s-a dat şeriful peste cap ca să ne facă să ne simţim bine-veniţi.

Alain încuviinţă, părând niţel mai încrezător.

— Cât despre graţia socială, zise Cuthbert, nici ei n-or să aibă prea multă, aşa că ar trebui să fim cu un pas înainte.

Roland aprobă din cap, apoi văzu că tigva de pasăre se întorsese pe oblâncul şeii lui Cuthbert.

— Şi ia aia de acolo!

Cu un aer vinovat, Cuthbert îndesă degrabă „santinela" în desaga sa. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în livrele albe, pantaloni albi şi sandale se apropiau de ei, făcând plecăciuni şi surâzând.

— Păstraţi-vă calmul, rosti Roland, lăsând glasul jos. Amândoi. Amintiţi-vă de ce sunteţi aici. Şi amintiţi-vă chipurile taţilor voştri. Îl lovi cu palma peste umăr pe Alain, care încă părea nesigur. Apoi se întoarse spre grăjdari. Sara bună, domnilor, spuse el. Fie ca zilele voastră să fie lungi pe faţa pământului.

Amândoi zâmbiră larg, dinţii sclipindu-le în lumina puternică a torţelor. Cel mai în vârstă se înclină.

— Şi ale voastre, la fel, tineri domni. Bun venit la Casa Primarului.

2

Cu o zi înainte, şeriful îi primise cu la fel de multă bucurie precum grăjdarii. Până în clipa aceea, *toţi* îi primiseră cu bucurie, chiar şi căruţaşii pe lângă care trecuseră când intrau în oraş, şi doar acest fapt, luat singur, îi trezise lui Roland bănuieli şi-l făcuse să fie în gardă. Credea că, cel mai probabil, exagera – *sigur* că localnicii erau prietenoşi şi săritori, de aceea fuseseră ei trimişi acolo, deoarece Mejis se afla departe şi, totodată, era loial Afiliaţiei – şi probabil că *exagera,* însă considera că era mai bine să stea cu ochii în patru, chiar şi aşa. Să fie niţeluş mai încordat. În definitiv, ei trei nu erau decât nişte copii şi, dacă aveau să dea de bucluc acolo, numai

credulitatea lor în faţa aparenţelor ar fi fost de vină.

Combinaţia de birou al şerifului şi închisoare a Baroniei era situată pe Strada Dealului, cu faţa spre golf. Roland nu era sigur, dar bănuia că puţini beţivi mahmuri şi soţi care-şi abuzau soţiile din orice alt loc al Lumii de Mijloc nu se trezeau dând ochii cu privelişti atât de pitoreşti: un şir de case plutitoare multicolore către sud, docurile direct jos, unde băieţi şi bărbaţi bătrâni pescuiau în vreme ce femeile cârpeau năvoadele şi velele; dincolo de ei, mica flotă a Hambry-ului forfotea de colo-colo pe apa albastră-scânteietoare a golfului, întinzându-şi năvoadele dimineaţa, trăgându-le afară după-amiaza.

Majoritatea clădirilor de pe Strada Mare erau din chirpici, dar acolo sus, tronând deasupra cartierului negustoresc din Hambry, erau clădite din cărămidă ca orice casă de pe aleile înguste din Vechiul Cartier al Gileadului. Totodată, erau bine întreţinute, cu porţi din fier forjat în faţa celor mai multe şi alei umbrite de copaci. Acoperişurile erau din olane portocalii, iar obloanele erau închise, pentru a ţine la distanţă soarele verii. Era greu de crezut, mergând călare pe strada aceea şi copitele cailor clămpănind pe macadamul măturat, că partea nord-vestică a Afiliaţiei – străvechiul pământ al Eldului, regatul lui Arthur – se putea afla în flăcări şi-n pericol de prăbuşire.

Închisoarea era doar o versiune mai mare a oficiului poştal şi de cadastru; o versiune mai mică a Sălii Comunale. Desigur, cu excepţia zăbrelelor de la ferestrele ce dădeau spre micul port de jos.

Şeriful Herk Avery era un bărbat pântecos în pantaloni şi cămaşă kaki de ofiţer al legii. Trebuie că-i urmărise pe vizorul din mijlocul uşii legate în fier a închisorii, întrucât uşa fu aruncată în lături înainte ca Roland să apuce măcar să-ntindă mâna spre clopoţel. Şeriful Avery apăru pe verandă, pântecele precedându-l aşa cum un aprod îl precede pe judecător în sala de judecată. Avea braţele deschise în cel mai afabil gest de salut.

Se înclină adânc în faţa lor (Cuthbert spuse mai târziu că se

temuse ca omul să nu cumva să-şi piardă echilibrul şi să se dea de-a dura pe scări în jos, să se rostogolească, poate, până la port) şi le ură în mod repetat o dimineaţă bună, atingându-şi tot timpul baza gâtului ca un nebun. Zâmbetul său era atât de larg, încât părea că-i secţiona capul în două. Trei adjuncţi cu un aer distinct de fermieri, îmbrăcaţi în kaki precum şeriful, se îngrămădiră în uşă, în spatele lui Avery, belind ochii. Exact asta făcură, da, îşi beliră ochii; pur şi simplu nu exista alt cuvânt pentru genul acela de curiozitate făţişă şi priviri de-a dreptul holbate.

Avery strânse mâna fiecărui băiat în parte, continuând să se încline, şi nimic din ce spuse Roland nu-l putu face să se oprească până ce nu termină. Apoi îi pofti înăuntru. În birou era o răcoare plăcută, în pofida soarelui necruţător de vară. Acesta era avantajul cărămizilor, desigur. Era o încăpere mare şi mai curată decât orice birou de şerif pe care Roland îl văzuse până atunci… şi intrase în cel puţin o jumătate de duzină în ultimii trei ani, însoţindu-l pe tatăl său în mai multe drumuri scurte şi-ntr-o misiune de patrulare ceva mai lungă.

În mijloc se afla o masă cu tăblie basculantă, în dreapta uşii era un afişier (aceleaşi foi de hârtie-concept fuseseră mâzgălite iar şi iar; hârtia era un lux rar în Lumea de Mijloc) şi, în colţul opus, două puşti în vitrine închise cu lacăte. Erau nişte espingole atât de vechi, că Roland se întreba dacă mai exista muniţie pentru ele. Se întreba dacă, la nevoie, ar fi funcţionat. În stânga rastelului, o uşă deschisă dădea în închisoarea propriu-zisă – trei celule de o parte şi de cealaltă a unui coridor scurt şi un iz puternic de săpun cu leşie adiind spre ei.

Au făcut curăţenie înaintea venirii noastre, gândi Roland. Era amuzat, mişcat şi stânjenit. *Au făcut curăţenie ca şi când am fi o ceată de soldaţi călare ai Baroniei Centrale dornici să pună în operă o inspecţie zeloasă, şi nu doar trei puşti care-şi ispăşesc pedeapsa primită.*

Era însă chiar atât de ciudată grija crispată pe care o demonstrau gazdele lor? În definitiv, ei veneau din Noul Canaan, iar oamenii din acel colţ îndepărtat al lumii era foarte

posibil să-i vadă ca pe un soi de os domnesc descălecat în vizită.

Şeriful Avery îşi prezentă adjuncţii. Roland le strânse mâna tuturor, fără a se strădui să le reţină numele. Cuthbert era cel care se ocupa de asta şi rareori i se întâmpla să aibă un lapsus. Al treilea, un tip chel cu monoclu agăţat la gât pe un şnur, chiar se lăsă într-un genunchi înaintea lor.

— Nu face asta, idiotule! se răsti Avery, săltându-l de gulerul hainei. Or să te creadă un tolomac. Pe deasupra, i-ai făcut să se simtă prost, chiar aşa!

— Nu face nimic, rosti Roland, care se simţea, într-adevăr, foarte prost, deşi se străduia să n-o arate. Nu suntem de fapt cu nimic speciali, să ştiţi…

— Cu nimic speciali! zise Avery, râzând. Roland observă că burdihanul lui nu se scutura, cum ai fi putut crede; era mai dur decât părea. Acelaşi lucru putea fi valabil şi în privinţa purtătorului lui. Cu nimic speciali, spune! Opt sute de kilometri, sau mai bine, au făcut din Lumea Dinăuntru, primii noştri vizitatori din partea Afiliaţiei de când un pistolar a trecut pe Drumul Mare acum patru ani, şi totuşi el zice că nu-s cu nimic speciali! Nu staţi jos, băieţi? Avem *graf,* da' asta n-oţi vrea aşa devreme – poate n-oţi vrea deloc, la vârsta voastră (şi nădăjduiesc că mi-oţi ierta curajul de a vă observa tinereţea, căci tinereţea nu-i ceva de care să ne ruşinăm, chiar deloc, toţi am fost tineri odată) şi mai am ceai alb cu gheaţă, pe care vi-l recomand din inimă, căci nevasta lui Dave îl face şi ea-i tare pricepută la majoritatea celor potabile.

Roland se uită la Cuthbert şi la Alain, care încuviinţară şi zâmbiră (şi se străduiră să pară în largul lor), apoi îşi întoarse privirea la şeriful Avery.

— Nişte ceai alb ar curge bine pe un gâtlej colbuit, spuse el.

Unul dintre adjuncţi se duse să-l aducă, fură scoase scaune şi aşezate în şir de-o parte a mesei cu tăblie basculantă a şerifului, şi se trecu la treburile zilei.

— Voi ştiţi cine sunteţi şi de unde veniţi, şi asta ştiu şi eu, făcu şeriful Avery, aşezându-se pe scaun (care scoase un geamăt uşor sub greutatea sa, dar rezistă bine). Aud accentul

Lumii Dinăuntru în glasul vostru, dar mai important e că văd trăsăturile specifice pe ale voastre chipuri.

Noi, totuşi, ne păstrăm vechile obiceiuri aici, în Hambry, aşa molatici şi de la ţară cum om fi: mda, ne ţinem drumul şi ne amintim chipurile taţilor noştri cât putem mai bine. Aşadar, deşi n-am de gând să vă reţin mult de la datoria voastră, şi de-mi veţi ierta insolenţa, aş vrea să văd orice documente şi permise de trecere se-ntâmplă s-aveţi la voi, venind în oraş.

Se *întâmpla* că aveau la ei *toate* documentele, iar Roland era sigur că şeriful Avery ştia foarte bine asta. Li le inspectă destul de încet pentru un om care promisese să nu-i reţină de la datoria lor, urmărind foile atent împăturite (conţinutul lor de in era atât mare încât documentele erau poate mai aproape de pânză decât de hârtie) cu un deget durduliu, mişcând din buze. Din când în când, degetul bătea în retragere, atunci când el recitea câte un rând. Ceilalţi doi adjuncţi stăteau în spatele lui, uitându-i-se cu un aer înţelept peste umerii mari. Roland se întreba dacă vreunul dintre ei ştia măcar să citească.

Wiliam Dearborn. Fiu de îngrijitor de cai.

Richard Stockworth. Fiu de fermier.

Arthur Heath. Fiu de crescător de vite.

Actul de identitate al fiecăruia era semnat de un garant: James Reed (din Hemphill) în cazul lui Dearborn, Piet Ravenhead (din Pennilton) în cazul lui Stockworth, Lucas Rivers (din Gilead) în cazul lui Heath. Totul în ordine, cu descrieri care corespundeau. Documentele le fură înmânate cu mulţumiri profunde. Roland îi dădu apoi lui Avery o scrisoare pe care o scoase din portofel cu grijă. Avery o manevră în acelaşi mod, căscând ochii atunci când văzu semnătura din partea de jos.

— Pe sufletu' mieu, băieţi! Asta o scris-o un pistolar!

— Mda, întocmai, aprobă Cuthbert, evident minunat. Roland îi trase un şut în gleznă – tare – fără a-şi lua privirea respectuoasă de la chipul lui Avery.

Scrisoarea de deasupra semnăturii era din partea unui

anume Steven Deschain din Gilead, un pistolar (adică un cavaler, moşier, pacificator şi Baron… ultimul titlu neavând aproape nicio semnificaţie în clipa aceea, în ciuda tuturor vociferărilor lui John Farson) din a douăzeci şi noua generaţie de descendenţi ai lui Arthur din Eld, într-o linie laterală (cu alte cuvinte, descendentul îndepărtat al progeniturii uneia dintre multele metrese ale lui Arthur). Primarului Hartwell Thorin, cancelarului Kimba Rimer şi şerifului Herkimer Avery le trimitea salutări şi li-i recomanda pe cei trei tineri care aduceau documentul prezent, domnişorii Dearborn, Stockworth şi Heath. Aceştia fuseseră trimişi cu misiune specială de Afiliaţie pentru a îndeplini rolul de numărători ai tuturor materialelor ce ar putea servi Afiliaţiei la nevoie (cuvântul *război* era evitat în scrisoare, dar războiul din fiecare rând). Steven Deschain, din partea Afiliaţiei Baroniilor, le solicita domnilor Thorin, Rimer şi Avery să le ofere înainte pomeniţilor numărători tot ajutorul necesar îndeplinirii sarcinii lor, toate proviziile de hrană şi toate formele de transport. Dearborn, Stockworth şi Heath aveau să se afle în Mejis vreme de cel puţin trei luni, scria Deschain, poate chiar şi un an. Documentul se încheia cu invitaţia adresată oricăruia sau tuturor adresanţilor oficiali publici de a „ne scrie cu privire la aceşti tineri şi comportamentul lor, în toate amănuntele ce vă imaginaţi că ne-ar interesa". Şi-i ruga: „Să nu aveţi reţineri în această privinţă, pentru binele nostru."

Spuneţi-ne dacă au fost cuminţi, cu alte cuvinte. Spuneţi-ne dacă şi-au învăţat lecţia.

Adjunctul cu monoclu se întoarse în timp ce şeriful citea documentul. Aducea o tavă cu patru pahare conţinând ceai alb şi se înclină cu ea ca un valet. Roland mulţumi în şoaptă şi împărţi paharele celorlalţi. Ultimul îl luă pentru sine, îl duse la buze şi-l văzu pe Alain că-l scruta, ochii lui albaştri luminând puternic pe chipu-i impasibil.

Alain îşi scuturã paharul – doar cât să facă gheaţa să zornăie – şi Roland răspunse cu o înclinare abia perceptibilă din cap. Se aşteptase la ceai rece într-o carafă ţinută într-o pivniţă din apropiere, însă paharele conţineau gheaţă

adevărată. Gheaţă în toiul verii. Interesant.

Iar ceaiul era, conform promisiunii, delicios.

Avery termină de citit scrisoarea şi i-o dădu înapoi lui Roland cu aerul cuiva care predă o relicvă sfântă.

— Să ţii asta mereu la tine, Will Dearborn – mda, ţine-o la loc sigur!

— Da, domnule.

Îndesă scrisoarea şi actul de identitate înapoi în boccea. Prietenii lui, „Richard" şi „Arthur", procedau la fel.

— Excelent ceaiul acesta alb, domnule, zise Alain. N-am băut niciodată unul mai bun.

— Mda, spuse Avery, sorbind din paharul său. Mierea-l face extraordinar. Nu, Dave?

Adjunctul cu monoclu surâse din locul său de lângă afişier.

— Aşa cred, deşi Judy refuză să-mi spună. Are reţeta de la mama ei.

— Mda, trebuie să ne amintim şi chipurile mamelor noastre, chiar trebuie.

Şeriful Avery afişă o clipă un aer sentimental, dar Roland bănuia că faţa mamei era cel mai îndepărtat lucru în mintea sa atunci. Se întoarse spre Alain şi mina sentimentală fu înlocuită de o surprinzătoare viclenie.

— Eşti curios cu privire la gheaţă, domnişorule Stockworth.

Alain tresări.

— Păi, eu…

— Nu te aşteptai la un aşa lux într-o văgăună ca Hambry, fac pariu, zise Avery şi, deşi vocea lui avea o notă zglobie, Roland credea că dincolo de aceasta se mai afla ceva.

Nu-i place de noi. Nu-i place ceea ce el consideră că sunt „manierele noastre de orăşeni". Nu ne cunoaşte de destul timp ca să ştie ce fel de maniere avem, dacă avem, însă deja nu-i plac. Crede că suntem un trio de mucoşi; că-l vedem pe el şi pe toţi ceilalţi de aici ca pe nişte ţărănoi nespălaţi.

— Nu doar în Hambry, răspunse Alain încet. În zilele astea, gheaţa e la fel de rară în Arcul Central ca oriunde altundeva, şerifule Avery. Când eram mic, o priveam doar ca pe o delicatesă la petrecerile de aniversare şi altele asemenea.

— Întotdeauna aveam gheaţă de Ziua Strălucirii, completă Cuthbert, vorbind într-un fel foarte necaracteristic, pe un ton cumpănit. Pe lângă focurile de artificii, acesta-i celălalt motiv pentru care ne place sărbătoarea aceea.

— Nu zău, nu zău, făcu şeriful Avery pe un ton uimit, ba chiar mirat.

Poate că lui Avery nu-i plăcea felul în care veniseră, nu-i convenea să-şi irosească ceea e probabil că numea „jumătate din dimineaţa asta nenorocită” cu ei; nu-i plăceau hainele lor, actele de identitate fistichii, accentele sau tinereţea lor. Cel mai puţin dintre toate, tinereţea. Roland putea înţelege asta, dar se întreba dacă asta era tot. Şi dacă mai era ceva la mijloc, ce anume era?

— În Sala Comunală sunt un frigider şi o maşină de gătit pe bază de gaz, explică Avery. Amândouă funcţionează. La Citgo – exploatarea petrolieră la est de oraş, aţi trecut pe lângă ea venind încoace, socot – este destul gaz fosil.

Încuviinţară toţi din cap.

— Maşina de gătit nu mai e decât o curiozitate în zilele astea – o lecţie de istorie pentru şcolari – dar frigiderul prinde bine, sigur că da. Avery ridică paharul şi se uită prin el. Mai ales vara.

Sorbi nişte ceai, plescăi din buze şi-i zâmbi lui Alain.

— Vezi? Nu-i niciun mister.

— Pentru petrol presupun că n-aţi găsit nicio întrebuinţare, zise Roland. Nu sunt generatoare în oraş, domnule şerif?

— Ba da, or fi patru sau cinci, spuse Avery. Cel mai mare e la ferma Rocking B a lui Francis Lengyll şi mi-amintesc când funcţiona. E un HONDA. Auzit-aţi numele acesta, băieţi? HONDA?

— L-am văzut o dată sau de două ori, răspunse Roland, pe vechi biciclete cu motor.

— Mda? În orice caz, niciun generator nu vrea să funcţioneze cu petrol de la exploatarea Citgo. E prea dens. Nu-i decât mâzgă smoloasă. N-avem nicio rafinărie aici.

— Înţeleg, spuse Alain. În orice caz, gheaţa vara-i o desfătare. Indiferent de modul prin care-ţi ajunge în pahar.

Lăsă o bucată de gheaţă să-i alunece în gură şi o scrâşni între dinţi.

Avery se mai uită la el un moment, ca pentru a se asigura că subiectul era închis, apoi întoarse privirea la Roland. Chipul lui grăsuliu era mai radiant cu zâmbetul acela larg şi pehlivan pe buze.

— Primarele Thorin m-a rugat să vă transmit cele mai bune urări ale sale şi regrete că nu este aici astăzi – tare ocupat e al nost' dom' primar, chiar tare ocupat. Da' a pregătit o petrecere la casa lui, mâine seară – ora şapte pentru majoritatea invitaţilor, ora opt pentru voi, tineri domni… ca să vă faceţi intrarea cu efect, îmi imaginez, să fie niţel teatrală, cum ar veni. Şi nu mai tre' să spun unora ca voi, care probabil au participat la mai multe petreceri decât câte cine calde am avut eu la viaţa mea, c-ar fi cel mai bine să ajungeţi la fix.

— Ţinuta e *obligatorie?* întrebă Cuthbert neliniştit. Pentru că noi am făcut cale lungă, aproape patru sute de roţi, şi nu ne-am luat, niciunul dintre noi, haine de gală şi lavaliere.

Avery chicotea – cu ceva mai multă sinceritate, de data asta, credea Roland, poate deoarece intuia că „Arthur" afişase puţină lipsă de siguranţă şi sofisticărie.

— Ne, tinere domn, Thorin înţelege c-aţi venit aici cu treabă – sunteţi aproape ca nişte muncitori! Aveţi grijă să nu vă pună apoi să trageţi şi năvoadele-n golf!

Din colţ, Dave – adjunctul cu monoclu – scoase pe neaşteptate un nechezat de râs. Probabil era genul de glumă pe care doar localnicii o înţelegeau, socotea Roland.

— Îmbrăcaţi-vă cu ce aveţi mai bun şi bine o fi. Oricum, nimeni n-o să poarte acolo lavaliere – nu aşa se poartă lumea în Hambry.

Din nou, Roland fu uimit de modul constant în care bărbatul, cu zâmbetul pe buze, îşi denigra oraşul şi Baronia… şi de dispreţul lui faţă de tot ce era străin.

— În orice caz, mâine seară o să vă treziţi mai mult muncind decât jucând, îmi închipui. Hart i-a invitat pe toţii marii fermieri, crescători şi proprietari de vite din partea asta a Baroniei… nu c-ar fi atât de mulţi, înţelegeţi, dat fiind că

Mejis e aproape de deşert, imediat ce treci la vest de Povârniş. Da' acol-or fi toţi ăi ale căror bunuri şi animale aţi fo' trimişi să le număraţi, şi crez că i-oţi găsi pe toţi oameni loiali Afiliaţiei dornici să fi de ajutor. Este Francis Legyll de la Rocking B… John Croydon de la Piano Ranch… Henry Wertner, care-i nu doar reproducătorul Baroniei, ci ş-un respectat crescător de cai… Hash Renfrew, proprietarul lui Lazy Susan, cea mai mare fermă de cai din Mejis (nu că asta ar însemna cine ştie ce faţă de standardele cu care sunteţi voi obişnuiţi, socot)… şi vor mai fi şi alţii. O să vi-i prezinte Rimer şi o să vă puteţi apuca numaidecât de lucru.

Roland înclină din cap şi se întoarse spre Cuthbert.

— Mâine seară va trebui să dai tot ce poţi.

Cuthbert aprobă din cap.

— Nu te teme pentru mine, Will, voi fi cu ochii-n patru la toţi.

Avery mai sorbi nişte ceai, ochindu-i pe deasupra paharului cu o expresie şmecherească atât de falsă, încât îl făcea pe Roland să nu mai aibă astâmpăr.

— Cei mai mulţi dintre ei au fiice bune de măritiş, şi le vor aduce cu ei. Aţi face bine să fiţi pe fază, băieţi.

Roland decise că-i ajunsese cât ceai şi ipocrizie înghiţise în dimineaţa aceea. Aprobă din cap, îşi goli paharul, surâse (sperând să pară mai sincer decât i se părea lui Avery acum) şi se ridică în picioare. Cuthbert şi Alain îi urmară exemplul.

— Îţi mulţumim pentru ceai şi pentru buna primire, spuse Roland. Te rog, trimite-i un mesaj primarului Thorin, mulţumindu-i pentru bunătatea sa şi spunându-i că ne vom vedea mâine, la ora opt fix.

— Bine. Aşa voi face.

Roland se întoarse spre Dave. Adjunctul fu surprins atât de tare că era din nou luat în seamă, încât se trase îndărăt şi puţin lipsi să dea cu scăfârlia în afişier.

— Şi te rog mulţumeşte-i soţiei tale pentru ceai. A fost deosebit.

— Aşa voi face. Mulţam-sai.

Ieşiră înapoi, şeriful Avery împingându-i de la spate ca un

câine ciobănesc vesel şi supraponderal.

— Cât despre unde veţi sta… începu el în vreme ce coborau scările şi păşeau pe alee. Imediat ce ieşiră în bătaia soarelui, şeriful începu să transpire.

— O, fir-ar, am şi uitat să te întreb de asta, zise Roland, lovindu-se cu podul palmei peste frunte. Ne-am făcut tabără pe panta aceea lungă, plină de cai, cred că ştii la care mă refer….

— Mda, la Povârniş.

— … dar am făcut-o fără a avea permisiunea cuiva, întrucât nu ştim încă de la cine s-o cerem.

— Acela este terenul lui John Croydon şi-s sigur că nu va avea nimic împotrivă, dar aveam în gând ceva mai bun. La nord-vest de aici e un teren mare, Bar K. Înainte aparţinea familiei Garber, însă l-au abandonat şi s-au mutat altundeva după un incendiu. Acum aparţine Asociaţiei Crescătorilor de Cai – asta-i o mică grupare locală formată din fermieri. Am vorbit cu Francis Lengyll despre voi – el e preşedintele actual al ACC – şi a zis: „Să-i cazăm la vechea reşedinţă Garber, de ce nu?“

— De ce nu? aprobă Cuthbert pe un ton blând şi visător.

Roland îl săgetă cu o privire tăioasă, dar Cuthbert se uita în jos spre port, unde micile ambarcaţiuni de pescuit se mişcau în toate direcţiile ca nişte ţânţari de apă.

— Mda, exact asta am spus şi eu: „Chiar aşa, de ce nu?“ Casa cea mare a ars din temelii, dar dormitorul e încă-n picioare; la fel şi grajdul şi bucătăria de alături. La ordinele primarului Thorin, mi-am luat libertatea de a aproviziona cămara şi a pune ca dormitorul să fie măturat şi aranjat niţel. S-ar putea să mai daţi peste câte un gândăcel, da’ n-o să vedeţi nimic ce muşcă ori înţeapă… şi nici şerpi nu-s, decât de n-or fi câţiva sub podea, şi de sunt, acolo lăsaţi-i să stea. Auziţi, băieţi? Acolo lăsaţi-i să stea!

— Îi lăsăm să stea acolo, sub podea, unde-s fericiţi, aprobă Cuthbert, tot cu privirea spre port, jos, cu braţele împletite pe piept.

Avery îi adresă o privire scurtă, nesigură, zâmbetul lui

tremurând puţin la colţurile gurii. Apoi se întoarse spre Roland şi zâmbetul prinse din nou putere.

— Acoperişul n-are nicio spărtură, băiete, şi de o fi să plouă, n-o să vă ude. Ce ziceţi de asta? Vă sună bine?

— Mai bine decât am merita. Cred că ai fost foarte atent şi că primarul Thorin a fost mult prea bun. Şi asta o credea *sincer*. Întrebarea era de ce. Îi apreciem însă grija pe care ne-o poartă. Nu-i aşa, băieţi?

Cuthbert şi Alain aprobară cu fermitate.

— Şi acceptăm cu mulţumirile de rigoare.

Avery înclină din cap.

— O să-i spun. Duceţi-vă în siguranţă, băieţi.

Ajunseseră la bara de priponire. Avery le strânse din nou mâinile tuturor, de data aceasta păstrându-şi privirea cea mai atentă pentru caii lor.

— Pe mâine seară, atunci, tineri domni?

— Pe mâine seară, aprobă Roland.

— Credeţi c-oţi reuşi să găsiţi singuri Bar K?

Roland fu atins din nou de dispreţul nerostit şi condescendenţa inconştientă ale bărbatului. Şi totuşi, poate era spre bine. Dacă şeriful îi considera proşti, cine ştie ce putea ieşi din asta?

— Îl găsim noi, zise Cuthbert, sărind în şa.

Avery privea cu îndoială craniul de corb de la oblâncul şeii lui Cuthbert. Băiatul îi observă privirea, însă de data aceasta izbuti să-şi ţină gura. Roland fu deopotrivă uimit şi plăcut surprins de această neaşteptată dovadă de stăpânire de sine.

— Rămas-bun, dom' şerif.

— Rămas-bun şi ţie, băiete.

Încremeni acolo, lângă bara de priponire, un om masiv în cămaşă kaki cu pete de sudoare la subsuori şi cizme negre mult prea lucioase pentru picioarele unui şerif muncitor. *Şi unde o fi calul care să-l ţină-n spinare o zi-ntreagă de patrulare?* se întrebă Roland. *Mi-ar plăcea să văd ce statură are.*

Avery le însoţi plecarea cu fluturări din mână. Adjuncţii veniră pe trotuar, conduşi de Dave. Fluturară şi ei din mână.

3

Imediat ce plozii Afiliaţiei dădură colţul şi o luară pe Strada Mare la vale, călare pe caii scumpi ai taţilor lor, şeriful şi ajutoarele ale nu mai fluturară din mâini. Avery se întoarse spre Dave Hollis, a cărui expresie de mirare oarecum tâmpă fusese înlocuită de una întrucâtva mai inteligentă.

— Tu ce crezi, Dave?

Dave duse monoclul la gură şi începu să-i ronţăie agitat montura de alamă, un obicei pentru care şeriful Avery renunţase deja de mult timp să-l mai cicălească. Chiar şi Judy, soţia lui Dave, renunţase la asta, iar Judy Hollis – al cărei nume de fată era Judy Wertner – nu se lăsa cu una, cu două atunci când voia să obţină ceva.

— Moi, zise Dave. Moi ca ouăle tocma' căzute din curu' găinii.

— S-ar putea, făcu Avery, agăţându-şi degetele mari la cingătoare şi clătinându-se masiv în spate şi în faţă, da' ăl' de a vorbit cel mai mult, ăl' cu pălărie turtită, ăla nu *crede* că-i moale.

— Nu contează ce *crede* el, zise Dave, continuând să-şi morfolească monoclul. Acum e-n Hambry şi-aş zice că va trebui să-şi schimbe modul de a gândi dup-al nostru.

În spatele lui, ceilalţi adjuncţi râseră. Chiar şi Avery zâmbi. Aveau să-i lase în pace pe băieţii bogaţi dacă băieţii bogaţi aveau să-i lase în pace pe ei – acestea erau ordinele, direct de la Casa Primarului – însă Avery recunoştea că nu l-ar fi deranjat o mică încleştare cu ei, zău aşa. I-ar fi plăcut să-i tragă un şut in boaşe celui cu craniul ăla idiot de pasăre pe cornul şeii – cum stătea acolo şi-şi râdea de el, spunându-şi tot timpul că Herk Avery era doar un ţărănoi prostovan care nu ştia ce pune el la cale – dar ceea ce i-ar fi plăcut *cu adevărat* ar fi fost să-l bată de să-i zboare ochii din cap puştiului cu pălărie turtită de predicator, să vadă o expresie ardentă de teamă apărând în ei atunci când domnul Will Dearborn din Hemphill îşi dădea seama că Noul Canaan era departe şi că bogătanul de taică-său nu-l poate ajuta.

— Mda, zise el, lovindu-l pe Dave cu palma peste umăr. Putea-s-ar să-şi schimbe modul de a gândi. Zâmbi – un zâmbet foarte diferit de cele pe care le adresase numărătorilor Afiliaţiei. Putea-s-ar ca toţi să şi-l schimbe.

4

Cei trei băieţi merseră în şir indian până ce trecură de Popasul Călătorilor (un bărbat tânăr şi evident retardat, cu păr negru în neorânduială, ridică privirea de la cărămizile verandei pe care le freca şi-i salută din mână; îl salutară şi ei în acelaşi fel). Apoi începură să urce umăr la umăr, cu Roland în mijloc.

— Cum vi s-a părut noul nostru prieten, şeriful? întrebă Roland.

— Eu n-am nicio părere, zise Cuthbert pe un ton deschis. Nu, absolut niciuna. Părerile ţin de politică, iar politica e un rău care i-a trimis pe mulţi la ştreang în floarea vârstei. Se aplecă înainte şi lovi craniul de corb cu încheieturile degetelor. Santinelei nu i-a prea fost pe plac, însă. Îmi pare rău să spun că vrednica noastră santinelă a văzut în şeriful Avery un sac gras de maţe fără niciun oscior de demnitate-n el.

Roland se întoarse spre Alain.

— Şi tu, tinere domn Stockworth?

Alain stătu pe gânduri o vreme, cum îi era obiceiul, mestecând un fir de iarbă pe care se aplecase din şa să-l culeagă de pe marginea drumului. În cele din urmă, grăi:

— Dacă ne-ar întâlni pe stradă şi ar vedea că suntem în flăcări, nu cred că s-ar sinchisi să se pişe pe noi ca să ne stingă.

Cuthbert râse din tot sufletul la aceasta.

— Şi tu, Will? Tu ce spui, scumpă căpetenie?

— El, ca om, nu mă interesează cine ştie cât… dar ceva ce a spus mi-a stârnit interesul. Ţinând cont de faptul că pajiştea cailor căreia ei îi spun Povârniş trebuie să aibă cel puţin

treizeci de roţi în lungime şi să se întindă pe cinci sau mai multe până la praful deşertului, de unde credeţi voi că şeriful Avery a ştiut că noi ne-am stabilit pe acea zonă din ea care face parte din Piano Ranch al lui Croydon?

Se uitară la el, întâi cu surprindere, apoi meditativ. După un moment, Cuthbert se aplecă în faţă şi mai ciocăni o dată în tigva de corb.

— Suntem supravegheaţi şi tu n-ai suflat o vorbă despre asta? În seara asta te culci cu burta goală, dom'le, şi de o fi să se mai întâmple, carcera-i a ta!

Înainte să ajungă departe, gândurile lui Roland referitoare la şeriful Avery făcură loc unor gânduri mai plăcute, referitoare la Susan Delgado. În seara următoare avea să o vadă, de lucrul acesta era sigur. Se întreba dacă avea să aibă părul desfăcut pe spate.

Abia aştepta să afle.

5

Acum, iată-i ajunşi la Casa Primarului. *Să înceapă jocul,* gândi Roland, neştiind bine ce însemna asta chiar în timp ce cuvintele-i treceau prin gând, în mod evident negândindu-se la Castele… nu atunci.

Grăjdarii le luară caii şi, preţ de un moment, rămaseră toţi trei la baza scărilor – aproape strânşi unii în alţii, cum fac caii când vremea e neprietenoasă – cu chipurile spâne îmbăiate de lumina torţelor. Dinăuntru, chitarele cântau şi vocile urcau într-un nou val de râsete.

— Ciocănim? întrebă Cuthbert. Sau deschidem şi intrăm direct?

Roland fu scutit de la a răspunde. Uşa principală a *haciendei* fu aruncată în lături şi două femei păşiră afară, ambele îmbrăcate în rochii lungi cu guler alb care le aminteau celor trei băieţi de rochiile pe care le purtau soţiile crescătorilor de vite în partea lor de lume. Aveau părul strâns în plase care, în lumina torţelor, scânteiau precum o spuză de diamante.

Cea mai durdulie dintre ele făcu un pas în faţă, surâzând, şi execută o reverenţă adâncă. Cerceii ei, semănând cu două

focuri-palide pătrate, tresăltară şi scăpărară.

— Voi sunteţi tinerii din partea Afiliaţiei, chiar aşa, şi bine sunteţi veniţi, într-adevăr. Sara bună, domnişorilor, şi fie ca zilele voastre să fie lungi pe acest pământ!

Se înclinară la unison, întinzând piciorul, şi-i mulţumiră în cor, fără să vrea, lucru care o făcu pe femeie să râdă şi să bată din palme. Însoţitoarea ei, mai înaltă, le oferi un zâmbet la fel de firav cum era şi al său trup.

— Eu sunt Olive Thorin, rosti femeia corpolentă, soţia primarului. Aceasta este cumnata mea, Coral.

Coral Thorin, afişând în continuare surâsul acela îngust (abia de-i zbârcea buzele şi ochii nu i-i atingea câtuşi de puţin), schiţă o reverenţă. Roland, Cuthbert şi Alain se înclinară din nou, fiecare cu un picior întins în faţă.

— Fiţi bine-veniţi la Faleză, zise Olive Thorin, a cărei înaltă poziţie-n societate era confirmată de surâsul nedisimulat şi de sincera emoţie pe care o încerca la apariţia tinerilor săi vizitatori veniţi din Lumea Dinăuntru. Păşiţi în casa noastră cu bucurie. Vă urez astfel din tot sufletul, chiar aşa.

— Şi aşa va fi, madam, răspunse Roland, căci urarea ta ne-a bucurat.

Îi luă mâna şi, fără a sta deloc pe gânduri, o ridică la buze şi o sărută. Râsul ei de încântare îl făcu să zâmbească. Olive Thorin îi merse la suflet din prima clipă, şi poate era bine să întâlnească o astfel de persoană din timp, întrucât, cu problematica excepţie a Susanei Delgado, toată seara aceea nu mai întâlni pe nimeni care să-i placă, pe nimeni care să-i inspire încredere.

6

În ciuda brizei mării, era destul de cald, iar garderobierul din foaier aproape că stătea cu mâinile-n sân. Roland nu fu surprins să vadă că acesta era adjunctul Dave, cu puţinele şuviţe de păr rămase date pe spate cu un soi de pomadă strălucitoare şi cu monoclul aşezat acum pe pieptul alb ca

zăpada al sacoului de serviciu. Roland înclină capul spre el. Dave, cu mâinile strânse la spate, îi răspunse la fel.

Doi bărbaţi – şeriful Avery şi un domn vârstnic lung şi slab ca bătrânul doctor Moarte într-un desen animat – veni spre ei. În spate, prin două uşi duble acum larg deschise, se vedea o încăpere plină de oameni care stăteau cu cupe cristaline de punci în mână, discutând şi ciugulind mâncare de pe tăvile care circulau printre ei.

Roland avu timp doar cât să arunce o privire mijită spre Cuthbert: *Totul. Fiecare nume, fiecare chip… fiecare nuanţă. Mai ales astea.*

Cuthbert ridică o sprânceană – versiunea lui discretă a unei aplecări din cap – şi apoi Roland fu tras, vrând-nevrând, în dinamica serii, prima lui seară adevărată în serviciu ca pistolar. Şi rareori muncise mai din greu.

Bătrânul doctor Moarte se dovedi a fi Kimba Rimer, cancelarul lui Thorin şi ministru al Inventarului (Roland bănuia că titlul acesta fusese scornit special pentru vizita lor). Era cu peste zece centimetri mai înalt ca Roland, considerat înalt în Gilead, şi avea pielea albă ca varul. Nu avea un aer bolnav; era doar palid. Aripi de păr cenuşiu ca fierul i se deschideau de la tâmple, diafane ca pânza de păianjen. Avea creştetul capului complet chel. Pe nasul borcănat avea un pince-nez.

— Băieţii mei! zise el, după ce prezentările fuseseră făcute. Avea vocea catifelată şi de o sinceritate tristă ca a unui politician ori a unui antreprenor de pompe funebre. Bun venit în Mejis! În Hambry! Şi la Faleză, umila noastră Casă a Primarului!

— Dacă aceasta este umilă, aş fi curios să văd cum ar arăta palatul pe care l-ar construi oamenii dumneavoastră, zise Roland.

Fusese o remarcă îndeajuns de blândă, mai mult afabilă decât muşcătoare (de regulă, Roland lăsa zeflemeaua pe seama lui Bert), dar cancelarul Rimer râse în hohote. La fel şi şeriful Avery.

— Veniţi, băieţi! îi pofti Rimer, după ce păru mulţumit de

amuzamentul afişat. Primarul vă aşteaptă cu nerăbdare, sunt sigur.

— Mda, zise o voce timidă din spatele lor.

Coral, cumnata costelivă, dispăruse, dar Olive Thorin era încă acolo, măsurându-i pe nou-veniţi cu mâinile strânse teatral înaintea acelei zone a corpului său care odinioară era posibil să fi fost mijlocul. Zâmbea în continuare în felul ei plăcut, plin de speranţă.

— Foarte nerăbdător să vă întâlnească, aşa-i Hart, foarte nerăbdător, într-adevăr. Să-i conduc eu, Kimba, sau…

— Ne, ne, nu te obosi, când ai atâţia alţi oaspeţi de întreţinut, spuse Rimer.

— Ai dreptate, presupun.

Făcu o ultimă reverenţă în faţa lui Roland şi a tovarăşilor săi şi, deşi zâmbea în continuare şi zâmbetul ei i se părea sută la sută sincer lui Roland, tânărul gândi: *Ceva totuşi o nemulţumeşte. O deranjează la culme, cred.*

— Domnilor? întrebă Rimer. Dinţii pe care-i scoase la iveală zâmbetul său erau tulburător de mari. Veniţi?

Îi conduse pe lângă şeriful care rânjea şi-i introduse în sala de recepţie.

7

Roland nu se simţi deloc copleşit; în definitiv, fusese în interiorul Sălii Mari din Gilead – Sala Străbunilor, i se spunea uneori – şi chiar trăsese cu ochiul la petrecerea care se ţinea acolo an de an, aşa-numitul Bal de Paşti, care marca sfârşitul Pământului Larg şi începutul Semănării. În Sala Mare erau cinci candelabre, nu doar unul, şi acele candelabre erau luminate cu globuri electrice, nu cu lămpi pe ulei. Ţinuta petrecăreţilor (mulţi dintre ei erau tineri şi tinere de bani gata, care niciodată în viaţa lor nu puseseră mâna pe lucru, un fapt despre care John Farson vorbea cu fiece ocazie) era mai bogată, muzica era mai amplă, compania avea descendenţe mai mari şi mai nobile, apropiindu-se din ce în ce mai tare,

mergând înapoi pe firul timpului, până la Arthur Eld, cel cu bidiviu alb şi sabie unificatoare.

Totuşi, şi aici era însufleţire, şi încă destulă. Era o vigoare care lipsea în Gilead, şi nu doar cu ocazia Paştelui. Atmosfera care-l învălui atunci când păşi în sala de recepţie a Casei Primarului era din aceea, reflectă Roland, căreia nu-i duceai deloc dorul odată dispărută, deoarece se sfârşea pe tăcute şi pe nesimţite. Precum sângele dintr-o vână tăiată scurgându-se într-o cadă plină cu apă caldă.

Încăperea – aproape, dar nu suficient de mare pentru a fi o sală – era rotundă, iar pereţii ei lambrisaţi erau decoraţi cu tablouri (majoritatea cam nereuşite) înfăţişând primari din trecut. Pe un piedestal aflat în dreapta uşilor ce duceau în zona de luat masa, patru chitarişti care se hlizeau, îmbrăcaţi în jachete *tati* şi cu sombrero-uri, cântau ceva ce suna a vals condimentat cu piper. În mijlocul podelei era o masă ce susţinea două boluri de punci din sticlă şlefuită, unul încăpător şi preţios, celălalt mai mic şi mai simplu. Individul în livrea albă însărcinat cu umplerea paharelor era unul dintre adjuncţii lui Avery.

Contrar celor ce le spusese şeriful cu o zi în urmă, mai mulţi bărbaţi purtau lavaliere de diverse culori, însă Roland nu se simţi prea nelalocul lui în cămaşa sa de mătase albă, cu şnur negru la gât, şi o pereche de pantaloni de gală, cu tăietură dreaptă. Pentru fiecare purtător de lavalieră observă trei purtând genul de sacou demodat şi croit după acelaşi calapod pe care îl asocia cu crescătorii de vite duşi la biserică, şi mai văzu alţi câţiva (bărbaţi mai tineri, în cea mai mare parte) care nu purtau deloc sacou. Unele femei aveau bijuterii (deşi nimic la fel de costisitor precum cerceii de foc-palid ai lui *sai* Thorin) şi câteva arătau ca şi când ar fi sărit peste multe mese, dar şi ele purtau haine recognoscibile lui Roland: rochii lungi, cu gulere rotunde, de regulă cu dantela vreunui furou colorat ieşind de sub tiv, pantofi închişi la culoare cu tocuri joase, plase de păr (majoritatea scânteind de praf de nestemate, cum fuseseră ale lui Olive şi Coral Thorin).

Şi atunci văzu una care era foarte diferită.

Era Susan Delgado, desigur, radiind o frumuseţe aproape imposibilă, într-o rochie albastră de mătase cu brâu înalt şi bustieră dreaptă, care-i expunea curbura superioară a sânilor. La gât avea un pandantiv din safir care făcea de ruşine cerceii lui Olive Thorin. Stătea alături de un bărbat ce purta o lavalieră de culoarea cărbunilor într-o vatră încinsă. Acel roşu-portocaliu intens era culoarea Baroniei şi Roland bănuia că bărbatul în cauză era gazda lor, însă pe moment abia îl observă. Privirea lui era acaparată de Susan Delgado: rochia albastră, pielea bronzată, triunghiurile de culoare, prea palide şi perfecte ca să fie machiaj, care-i îmbujorau discret obrajii; cel mai mult, părul ei, care nu era legat în seara aceea şi-i cădea până la mijloc într-o unduire ca de mătase diafană. Dintr-odată şi complet, o dorea; o dorea cu disperare, cu o intensitate vecină cu boala. Tot ce era el şi tot ce venise să facă, aparent, cădea pe al doilea plan, după ea.

În clipa aceea, ea se întoarse şi-l zări. Ochii ei (erau cenuşii, observă el) se lărgiră imperceptibil. Lui i se păru că obrajii ei căpătară o culoare mai aprinsă. Buzele ei – buze care le atinseseră pe ale sale pe când stăteau pe drumul întunecat, se gândi el cu mirare – se depărtară puţin. Atunci, bărbatul care stătea lângă Thorin (înalt şi el, costeliv şi el, cu mustaţă şi păr lung şi alb căzând peste umerii întunecaţi ai sacoului) spuse ceva şi ea se întoarse spre el. Un moment mai târziu, grupul din jurul lui Thorin râse, inclusiv Susan. Bărbatul cu păr alb nu li se alătură, dar zâmbi subţire.

Roland, sperând că faţa sa nu trăda faptul că inima-i bubuia ca un ciocan, fu condus direct la acel grup, care stătea aproape de bolurile cu punci. Ca de departe, simţea mănunchiul de degete osoase ale lui Rimer strângându-i braţul deasupra cotului. Mai clar simţea amestecul de parfumuri, uleiul lămpilor de pe pereţi, aroma oceanului. Şi gândi, fără niciun motiv: O, *sunt pe moarte. Sunt pe moarte.*

Nu te pierde cu firea, Roland din Gilead. Termină cu neroziile astea, pentru numele tatălui tău. Stăpâneşte-te!

Încercă… izbuti într-o anumită măsură… şi ştiu că va fi pierdut data viitoare când ea avea să se uite spre el. Ochii ei

erau de vină. Noaptea trecută, în întuneric, nu putuse vedea ochii aceia de culoarea negurii. *Nici nu ştiam cât de norocos eram,* gândi el cu angoasă.

— Primar Thorin? întrebă Rimer. Pot să ţi-i prezint pe oaspeţii noştri din Baroniile Centrale?

Thorin se întoarse cu spatele la bărbatul cu păr lung şi alb şi la femeia care-i stătea alături, luminându-se la faţă. Era mai scund decât cancelarul său, însă la fel de deşirat, şi constituţia lui corporală era ciudată: un trunchi scurt şi cu umeri înguşti aşezat pe două picioare imposibil de lungi şi de slabe. Arăta, credea Roland, ca genul acela de pasăre pe care o vezi într-o mlaştină în zori, ciugulindu-şi micul dejun.

— Mda, poţi! strigă el cu o voce puternică şi piţigăiată. Cum să nu poţi, aşteptam cu nerăbdare, cu *mare* nerăbdare acest moment! Bună-i a noastră-ntâlnire, foarte bună! Bun venit, domnişorilor! Fie ca seara ce-o veţi petrece-n astă casă al cărei vremelnic proprietar sunt eu să fie ferice, şi fie ca zilele voastre să fie lungi pe faţa pământului!

Roland acceptă mâna osoasă pe care i-o întinse, auzi încheieturile ei pârâind sub strânsoarea sa, căută o expresie de disconfort pe chipul primarului şi fu uşurat să nu vadă niciuna. Se înclină adânc peste piciorul întins în faţă.

— William Dearborn, domnule primar Thorin, în slujba dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru primirea oferită şi fie ca şi zilele domniei voastre să fie lungi pe acest pământ.

„Arthur Heath“ făcu prezentarea apoi, urmat de „Richard Stockworth”. Zâmbetul lui Thorin se lărgi cu fiecare plecăciune adâncă. Rimer se străduia din răsputeri să surâdă, dar părea neobişnuit cu asta. Bărbatul cu păr lung şi alb luă un pahar cu punci, i-l pasă însoţitoarei sale şi continuă să zâmbească subţire. Roland era conştient că toţi cei aflaţi în încăpere – oaspeţii erau în număr de, poate, cincizeci cu toţii – se uitau la ei, dar ceea ce simţea cel mai mult pe pielea sa, atingându-l ca o aripă moale, era privirea *ei.* Vedea mătasea albastră a rochiei sale cu colţul ochiului, însă nu cuteza să se uite la ea direct.

— Aţi călătorit greu? tocmai întreba Thorin. Aţi avut parte

de aventuri şi aţi trecut prin pericole? Vrem să aflăm toate amănuntele în timpul cinei, zău aşa, căci primim puţini oaspeţi din Arcul Intern zilele acestea. Surâsul lui zelos şi puţin deranjant păli; sprâncenele lui stufoase se apropiară una de cealaltă. Aţi întâlnit patrule ale lui Farson?

— Nu, Excelenţă, spuse Roland. Noi…

— Ne, flăcău, ne… lasă Excelenţa, nu primesc, şi nici de aş primi, pescarii şi crescătorii de vite de aici n-ar şti ce-i asta. Zi-mi doar primarul Thorin, de nu ţi-e cu supărare.

— Vă mulţumesc. Am văzut multe lucruri ciudate în cursul călătoriei noastre, primare Thorin, dar pe Oamenii de Bine nu i-am întâlnit.

— Oamenii de Bine! pufni Rimer şi buza lui superioară se ridică într-un zâmbet care-l făcu să semene cu un câine. Oameni de Bine, într-adevăr!

— Vrem să auzim totul, până la ultimul cuvânt, întări Thorin. Dar înainte să-mi uit manierele, cuprins de curiozitate, tineri domni, îngăduiţi-mi să vi-i prezint pe cei din jurul meu. Pe Kimba l-aţi întâlnit; acest individ formidabil din stânga mea este Eldred Jonas, şeful noului meu corp de pază. Zâmbetul lui Thorin păru pe moment stânjenit. Nu sunt convins că am nevoie de pază suplimentară, şeriful Avery a fost întotdeauna capabil să păstreze liniştea şi ordinea în colţul nostru de lume, dar Kimba insistă. Şi când Kimba insistă, primarul trebuie să se înduplece.

— Foarte înţelept, domnule, zise Rimer, înclinându-se.

Râseră toţi, mai puţin Jonas, care îşi păstră doar surâsul subţire.

Jonas încuviinţă.

— Încântat, domnilor, sunt sigur.

Vocea lui era un tremur mlădios. Le ură apoi zile lungi pe pământ, tuturor, lăsându-l pe Roland la urmă pentru a-i strânge mâna. Strânsoarea sa era uscată şi fermă, perfect neatinsă de tremurul vocii. Şi atunci Roland observă strania formă albastră tatuată pe dosul mâinii lui drepte, în ţesătura dintre degetul mare şi arătător. Semăna cu un sicriu.

— Zile lungi, nopţi uşoare, rosti Roland aproape fără să se

gândească.

Era o urare din copilăria sa şi doar mai târziu avea să-şi dea seama că era una ce putea fi asociată mai mult cu Gilead decât cu orice altă aşezare rurală precum Hemphill. O simplă scăpare mică, însă începea să creadă că marja lor pentru asemenea scăpări era, poate, mult mai mică decât ar fi crezut tatăl lui atunci când îl trimisese acolo ca să-l scape de Marten.

— Şi ţie, la fel, spuse Jonas.

Ochii lui luminoşi îl măsurară pe Roland cu o atenţie soră cu insolenţa, continuând să-l ţină de mână. Apoi i-o eliberă şi făcu un pas înapoi.

— Cordelia Delgado, rosti primarul Thorin, înclinându-se spre femeia care vorbea cu Jonas. În timp ce şi Roland se înclina în direcţia sa, văzu asemănarea de familie… doar că ceea ce exprima generozitate şi iubire pe chipul lui Susan arăta ţuguiat şi stafidit pe faţa aflată înaintea lui în clipa aceea. Nu era mama fetei; Roland bănuia că această a doua Delgado era prea tânără pentru asta.

— Şi prietena noastră specială, domnişoara Susan Delgado, încheie Thorin, părând tulburat.

Roland presupunea că fata ar fi avut acel efect asupra oricărui bărbat, chiar şi asupra unuia în vârstă, ca primarul. Thorin o pofti să vină în faţă, clătinând din cap şi rânjind, cu o mână noduroasă apăsând-o pe şale, şi Roland trăi o clipă de gelozie otrăvitoare. Ridicol, dată fiind vârsta bărbatului şi prezenţa durduliei şi afabilei sale soţii; totuşi, sentimentul era prezent, sigur că da, şi era înţepător. Înţepător ca acul unei albine, ar fi spus Cort.

Atunci, chipul ei se înclină în sus spre al său, şi el o privi din nou în ochi. Auzise într-un poem ori într-o poveste despre înecatul în ochii unei femei şi considerase că era ridicol. Încă-l mai considera ridicol, însă înţelegea că era perfect posibil. Şi ea o ştia. Roland văzu grijă în ochii ei, poate chiar teamă.

Promite-mi că dacă ne întâlnim la Casa Primarului, ne întâlnim pentru întâiaşi oară.

Amintirea acelor cuvinte avu un efect de aducere la realitate, de clarificare, şi parcă-i lărgi puţin câmpul vizual.

Destul cât să bage de seamă că femeia de lângă Jonas, cea care avea unele dintre trăsăturile Susanei, se uita la fată cu un amestec de curiozitate şi panică.

Se înclină adânc, dar nu făcu decât să atingă mâna ei întinsă, care nu purta niciun inel. Chiar şi aşa, simţi ceva ca o scânteie scăpărând între degetele lor. Judecând după felul în care ochii ei se măriră pentru o clipă, crezu că o simţise şi ea.

— Încântat de cunoştinţă, sai, zise el.

Încercarea sa de a fi nepăsător sună fals în propriile-i urechi. Totuşi, începuse, avea senzaţia că lumea întreagă se uita la el (la *eî)* şi nu avea ce altceva să facă decât să meargă mai departe. Îşi atinse gâtul de trei ori.

— Fie ca zilele tale să fie lungi…

— Mda, şi ale tale, domnule Dearborn. Mulţam-sai.

Se întoarse spre Alain cu o rapiditate aproape nesimţită, apoi spre Cuthbert, care se înclină, îşi atinse gâtul cu mâna, după care spuse pe un ton grav:

— Pot să mă întind puţin la picioarele tale, domniţă? Frumuseţea ta mi-a slăbit genunchii. Sunt sigur că-mi voi reveni după câteva momente petrecute uitându-mă în sus la profilul tău, cu capul aşezat pe lespezile acelea reci.

Râseră toţi – chiar şi Jonas şi domnişoara Cordelia. Susan se îmbujoră adorabil şi îl lovi pe Cuthbert peste dosul mâinii. Roland binecuvântă de data aceasta neobositul comportament prostesc al prietenului său.

Un alt bărbat se alătură grupului de lângă bolul de punci. Nou-venitul era îndesat şi, din fericire, ne-costeliv în fracul său. Obrajii-i ardeau de o culoare ce părea a se datora muşcăturii vântului mai mult decât băuturii, iar ochii săi spălăciţi erau înconjuraţi de reţele de riduri. Un fermier; Roland îl însoţise destul de des pe tatăl său ca să ştie cum arăta unul.

— Fi-vor domniţe multe să vă-ntâlnească astă seară, băieţi, grăi nou-venitul cu un zâmbet prietenos. Şi o să vă-mbătaţi cu parfum, de n-oţi fi cu băgare de seamă. Da’ aş vrea să schimb două vorbe cu voi înainte să le-ntâlniţi. Fran Lengyll, în slujba voastră.

Strângerea mâinii lui fu puternică şi grăbită; n-o însoţi nicio plecăciune ori altă bazaconie.

— Al meu e Rocking B… sau eu sunt al lui, în funcţie de cum vrei să priveşti lucrurile. Sunt totodată şeful Asociaţiei Crescătorilor de Cai, asta cel puţin până m-or pune membrii ei pe liber. Bar K a fost ideea mea. Sper că vă veţi simţi bine.

— E perfect, domnule, răspunse Alain. E curat şi uscat şi este loc pentru douăzeci de oameni. Vă mulţumim. Aţi fost prea bun.

— Aiurea, făcu Lengyll, părând totuşi mulţumit când dădu peste cap un pahar cu punci. Suntem toţi de aceeaşi parte, băiete. În zilele astea, John Farson nu-i decât unul dintre multele fire de iarbă rea care au năpădit un câmp întreg al prostiei fudule. Lumea a mers mai departe, zice lumea. Hm! Aşa e, mda, şi a mers bine pe drumul către iad. Datoria noastră e să facem tot posibilul pentru a întârzia cât mai mult momentul în care focul va ajunge la paie. Şi asta în numele copiilor noştri chiar mai mult decât al taţilor noştri.

— Aşa-i, aşa-i, rosti primarul Thorin cu un glas ce încerca să atingă o notă solemnă înaltă şi nu reuşea decât să cadă cu graţie în trufie.

Roland observă că bătrânul deşirat o strângea pe Susan de o mână (fata părea aproape să nu-şi dea seama, fiindcă se uita atentă la Lengyll) şi, deodată, înţelese: primarul era fie unchiul ei, fi un văr de vreun grad anume. Lengyll îi ignora pe amândoi, uitându-se în schimb la cei trei nou-veniţi, măsurându-i pe fiecare din priviri şi încheind cu Roland.

— Cu orice putem fi de ajutor, băiete, noi, ăştia din Mejis, nu trebuie decât să ceri – de la mine, de la John Croydon, de la Hash Renfrew, de la Jake White, de la Hank Wertner, de la oricare sau de la toţi. Vei face cunoştinţă cu ei în seara asta, mda, la fel cu nevestele şi copiii lor, şi nu-i nevoie decât să ceri. Om fi noi cam departe de centrul din Noul Canaan aici, da' suntem, chiar şi aşa, foarte loiali Afiliaţiei. Mda, foarte loiali.

— Bine spus, grăi Rimer pe un ton scăzut.

— Şi acum, zise Lengyll, vom toasta cum se cuvine în

cinstea venirii voastre. Şi aşa aşteptaţi de prea mult timp pentru o duşcă de punci. Probabil c-aveţi gâtul uscat ca iasca.

Se întoarse spre bolurile cu punci şi întinse mâna spre polonicul din cel mai mare şi mai ornat, împingându-l pe slujitor în lături, dorindu-şi în mod evident să le facă o onoare, servindu-i el însuşi.

— Domnule Lengyll, rosti Roland pe un ton uşor, deşi în vocea sa se simţea o forţă poruncitoare.

Fran Lengyll o auzi şi se întoarse.

— În bolul cel mic e punci uşor, nu-i aşa?

Lengyll se gândi la aceasta, la început neînţelegând. Apoi ridică sprâncenele. Pentru prima oară păru să-i considere pe Roland şi ceilalţi doi nu ca pe nişte simboluri în viaţă ale Afiliaţiei şi Baroniilor Centrale, ci ca pe nişte fiinţe umane. Din acelea tinere. Simpli băieţi, dacă voiai să fii sincer până la capăt.

— Mda?

— Nouă turnaţi-ne din acela, dacă sunteţi bun.

Acum simţea toţi ochii asupra lor. Ochii *ei,* în special. Pe ai săi îi ţinu îndreptaţi ferm spre fermier, dar stătea bine cu vederea periferică, drept pentru care era perfect conştient că zâmbetul subţire al lui Jonas reapăruse. Jonas ştia deja despre ce era vorba acolo. Roland bănuia că şi Thorin şi Rimer ştiau. Şoarecii aceia de ţară ştiau multe. Mai multe decât ar fi trebuit, iar el trebuia să se gândească bine la aceasta mai târziu. Totuşi, pe moment asta era cea mai mică grijă a sa.

— Am uitat chipurile taţilor noştri într-o chestiune cu o oarecare însemnătate pentru trimiterea noastră la Hambry.

Că-i plăcea sau nu, Roland era conştient că ţinea un discurs. Nu se adresa întregii asistenţe – slavă zeilor pentru micile binecuvântări – însă cercul de ascultători crescuse, depăşind limitele grupului iniţial. Şi totuşi, nu mai putea da înapoi; barca fusese lansată.

— Nu e nevoie să intru în detalii – şi nici domniile voastre nu vă aşteptaţi la asta, ştiu – dar trebuie să spun că am promis să nu ne dedulcim la alcoolice cât timp ne vom afla aici. Ca penitenţă, înţelegeţi.

Privirea ei. Încă o simţea pe piele.

Un moment, grupul restrâns din jurul holurilor cu punci se cufundă într-o tăcere deplină. Apoi Lengyll spuse:

— Tatăl tău ar fi mândru să te audă vorbind cu atâta sinceritate, Will Dearborn – mda, chiar ar fi. Şi ce băiat cât de cât cu capul pe umeri nu s-a lăsat din când în când luat de val?

Îl lovi pe Roland peste umăr şi, deşi strânsoarea mâinii sale era fermă şi zâmbetul lui părea sincer, privirea-i era greu de citit, simple licăriri iscoditoare în reţelele acelea de riduri adânci.

— Pot fi eu mândru în locul său?

— Da, răspunse Roland, zâmbind la rândul lui. Cu toate mulţumirile mele.

— Şi ale mele, zise Cuthbert.

— La fel, şi ale mele, rosti Alain încet, acceptând cupa de punci slab şi înclinându-se în faţa lui Lengyll.

Lengyll mai umplu câteva cupe şi le împărţi iute în jur. Cei care aveau deja cupe în mână se treziră cu ele înlocuite cu unele pline cu punci slab. După ce toţi cei din grupul din apropiere aveau cupe, Lengyll se întoarse, intenţionând aparent să ţină el însuşi toastul. Rimer îl atinse pe umăr, clătină uşor din cap şi arătă din ochi spre primar. Înaltul funcţionar se uita la ei cu ochii bulbucaţi şi cu maxilarul puţin căzut. Lui Roland îi lăsă impresia unui spectator încremenit în scaunul său pe unul dintre ultimele rânduri ale unei săli de teatru; nu-i lipseau decât cojile de portocale care să-i umple poala. Lengyll urmări privirea cancelarului şi dădu aprobator din cap.

Rimer prinse apoi privirea chitaristului aflat în mijlocul muzicanţilor. Acesta se opri din cântat, iar ceilalţi îl imitară. Oaspeţii se uitară într-acolo, apoi spre centrul încăperii, unde Thorin îşi începea discursul. Nu era nimic ridicol în privinţa vocii lui atunci când o folosea ca în clipa aceea – era susţinută şi captivantă.

— Doamnelor şi domnilor, prietenii mei, spuse el. Vă invit să mă ajutaţi să le urăm bun venit acestor trei *noi* prieteni –

bărbaţi tineri din Baroniile Centrale, bărbaţi tineri de calitate care au înfruntat distanţe lungi şi multe pericole în numele Afiliaţiei şi-n serviciul ordinii şi păcii.

Susan Delgado îşi puse cupa de punci deoparte, îşi eliberă mâna (cu oarecare dificultate) din strânsoarea unchiului ei şi începu să aplaude. I se alăturară şi alţii. Ropotul care mătură sala fu scurt, dar călduros. Eldred Jonas, observă Roland, nu-şi lăsă cupa jos pentru a participa.

Thorin se întoarse spre Roland, surâzând. Săltă cupa în aer.

— Will Dearborn, pot să vă ofer un sfat?

— Mda, sigur că puteţi, şi vă mulţumesc, zise Roland.

Modul lui de exprimare iscă râsete şi noi aplauze.

Thorin săltă cupa şi mai sus în aer. Toţi cei prezenţi în încăpere îi urmară exemplul; cristalul scânteie ca stelele în lumina candelabrului.

— Doamnelor şi domnilor, vi-i prezint pe Will Dearborn din Hemphill, Richard Stockworth din Pennilton şi Arthur Heath din Gilead.

Gemete şi murmure la auzul ultimului nume, de parcă primarul lor l-ar fi prezentat pe Arthur Heath din Rai.

— Primiţi-i cum se cuvine, fiţi generoşi cu ei, îndulciţi-le zilele în Mejis şi-ndulciţi-le şi amintirile. Ajutaţi-i în munca lor şi asistaţi-i în cauzele ce ne sunt atât de dragi tuturor. Fie ca zilele lor să fie lungi pe pământ. Aşa grăit-a primarul vostru.

— *AŞA GÂNDIM ŞI NOI!* răspunseră toţi, ca un tunet.

Thorin bău; ceilalţi îi urmară exemplul. Se auziră noi aplauze. Roland se întoarse, neputându-se controla, şi găsi iarăşi ochii Susanei. Un moment, ea îl privi fără ocolişuri şi-n ochii ei sinceri văzu că fata era la fel de zdruncinată de prezenţa sa cum era şi el de a ei. Apoi femeia mai vârstnică ce-i semăna se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Susan se răsuci, transfigurată la chip… însă el îi văzuse privirea din ochi. Şi se gândi din nou că ceea ce fusese făcut putea fi desfăcut, iar ceea ce fusese rostit putea fi retras.

8

Când intrară în sala de mese, în care fuseseră instalate cu

acea ocazie patru mese lungi pe capre (atât de aproape încât abia mai era loc de trecere printre ele), Cordelia o trase pe nepoata sa de mână, desprinzând-o de lângă primar şi Jonas, care se luaseră la vorbe cu Fran Lengyll.

— De ce v-aţi uitat aşa la el, domniţă? şuşoti Cordelia cu înverşunare. Linia verticală îi apăruse pe frunte. În seara aceea părea adâncă precum un şanţ. Ce v-a trecut prin căpşorul ăla frumuşel şi tont?

V-a. Numai asta şi era destul ca Susan să ştie că mătuşa ei era foarte furioasă.

— La cine m-am uitat? Şi cum?

Tonul ei suna bine, considera ea, dar oh, sufletul său…

Mâna care o ţinea o strânse tare, făcând-o să o doară.

— Nu face pe proasta cu mine, scumpa mea domniţă – oh, atât de tânără şi frumuşică! L-ai mai văzut undeva pe pehlivanul ăla? Spune-mi adevărul!

— Nu, unde să-l văd? Mă doare, Tuşică.

Tuşa Cord zâmbi încruntată şi o strânse şi mai tare.

— Mai bine să te doară puţin acum decât mai mult mai târziu. Ţine-ţi în frâu neruşinarea. Şi ţine-ţi în frâu ochii dulci.

— Tuşică, nu ştiu despre ce…

— Ba eu cred că ştii, zise Cordelia pe un ton sumbru, împingându-şi nepoata mai aproape de lambriurile de lemn, pentru a le permite oaspeţilor să treacă pe lângă ele.

Când le salută fermierul care deţinea casa plutitoare de lângă a lor, Tuşa Cord îi zâmbi afabil şi-i ură o seară bună, înainte de a se întoarce la Susan.

— Fii atentă la mine, domniţă… fii tare atentă la mine. Dacă eu te-am văzut făcând ochi dulci, poţi fi sigură că jumătate dintre cei prezenţi aici te-au văzut. Ei, ce-a fost a fost, dar până aici. Gata cu jocurile astea de fetişcană nubilă. M-ai înţeles?

Susan păstră tăcerea, chipul ei adoptând trăsăturile acelea de încăpăţânare care o scoteau cel mai tare din sărite pe Cordelia; era o expresie care o făcea întotdeauna să-i vină s-o plesnească pe neruşinata de nepoată-sa până ce avea să-i dea sângele pe nas şi ochii ei mari şi cenuşii de căprioară aveau să

se umple de lacrimi.

— Ai depus un jurământ şi ai semnat un contract. Actele au trecut dintr-o mână în alta, vrăjitoarea te-a consultat, banii au fost plătiţi. *Şi tu ţi-ai dat promisiunea.* Dacă asta nu-nseamnă nimic pentru tine, fată, aminteşte-ţi ce ar însemna pentru taică-tău.

Ochii Susanei se umplură iarăşi de lacrimi, iar Cordelia se bucură să le vadă. Fratele ei fusese un nesuferit mână-largă, capabil doar să ajute la aducerea pe lume a fetişcanei ăsteia mult prea frumoase… însă chiar şi mort, iată că putea fi de folos.

— Acum, promite-mi că-ţi vei ţine ochii acasă şi că, de-l vei vedea pe băiatul acela venind, te vei feri din calea lui – mda, te vei feri cât de bine vei putea.

— Promit, Tuşică, şopti Susan. Promit.

Cordelia surâse. Era de fapt destul de arătoasă când surâdea.

— Bine, atunci. Să mergem. Se uită lumea la noi. Ţine-mă de braţ, copilă! Susan apucă braţul pudrat al mătuşii sale. Intrară în sală umăr la umăr, cu rochiile foşnind, cu pandantivul de safir de pe umflătura pieptului Susanei scânteind, şi mulţi remarcară cât de tare se asemănau şi cât de mândru ar fi fost de ele sărmanul Pat Delgado.

9

Roland stătea lângă capul mesei din centru, între Hash Renfrew (un fermier chiar mai mare şi mai îndesat ca Lengyll) şi Coral, sora cam ursuză a lui Thorin. Renfrew se descurcase bine cu punciul; acum, când supa era adusă la masă, se puse pe treabă, dovedindu-se la fel de priceput cu berea.

Vorbi despre pescuit („nu mai ie ce-a fo' odat', băiete, deşi pe-acum se scot în plase mai puţini mutanţi, ş-asta-i o binecuvântare"), despre agricultură („pe-aci, oamenii pot să cultive aproape orice, atât timp cât cultivă porumb sau fasole") şi-ntr-un final despre acele lucruri care-i erau în mod

evident mai aproape de suflet: caii, reproducerea şi creşterea lor.

„Activităţile astea merg ’nainte ca oricând, mda, chiar aşa, deşi n-a fo’ uşor în ultimii aproximativ patruj’ de ani în Baroniile de păşune şi coastă.”

Nu-ncepeau rasele să se cureţe? întrebă Roland. De unde venea el, procesul începuse deja.

Mda, aprobă Renfrew, ignorând supa de cartofi din faţa sa şi înfulecând în schimb fâşii de carne la grătar. Le culegea cu mâna goală şi le ajuta pe gât în jos cu şi mai multă bere. Mda, tinere stăpân, rasele se curăţau binişor, chiar ’şa, trei mânji din fiecare cinci erau normali – la pursânge ca şi la rasele normale, i-auzi – iar al patrulea putea fi păstrat şi pus la lucru, nu reprodus. În zilele astea, numa’ unu din fiecare cinci se năştea cu picioare sau ochi în plus ori cu măruntaie pe dinafară, iar asta era bine. Da’ naşterile scăzuseră mult la număr, chiar ’şa; armăsarii erau la fel de tari în puşcoace, se părea, da’ n-aveau la fel de multă pulbere şi alice.

— Iertaţi-mă, doamnă, rogu-vă, zise Renfrew, aplecându-se scurt peste Roland, spre Coral Thorin.

Femeia surâse în felul ei subţire (îi aminti lui Roland de Jonas), îşi trase lingura prin supă şi nu replică. Renfrew îşi goli cupa de bere, plescăi tare din buze şi o întinse iar. În timp ce era reumplută, el se întoarse spre Roland.

Lucrurile nu mergeau bine, nu aşa cum merseseră odată, da’ se putea şi mai rău. *Avea* să fie mai rău, dacă pişăciosul ăla de Farson era lăsat să-şi facă de cap. (De data aceasta nu se mai sinchisi să-şi ceară scuze de la sai Thorin.) Trebuia să facă toţi front comun, asta era soluţia salvatoare – bogaţii şi săracii, cei mici şi cei mari, şi asta cât timp a face front comun încă mai era o idee bună. Şi apoi îl secondă pe Lengyll, spunându-i lui Roland că orice-şi doreau el şi prietenii lui, orice aveau nevoie, nu trebuia decât să le spună.

— Informaţiile ar trebui să ajungă, zise Roland. Numărul diverselor lucruri.

— Mda, nu poţi fi numărător fără să ai numere, aprobă Renfrew şi împroşcă bere, râzând.

În stânga lui Roland, Coral Thorin ciuguli ceva verdeţuri (de fâşiile de carne nici nu se atinsese), zâmbi subţire cum ştia ea şi continuă să-şi plimbe lingura prin supă. Roland nu credea că femeia era totuşi tare de urechi şi bănuia că fratele ei avea să primească un raport complet asupra conversaţiei lor. Ori poate că avea să-l primească Rimer. Întrucât, deşi era prea devreme pentru a fi sigur, Roland presupunea că Rimer era adevărata autoritate de acolo. Împreună, poate, cu sai Jonas.

— De pildă, zise Roland, câţi cai de călărit crezi că am putea raporta Afiliaţiei că sunt?

— Cu zecimea sau în total?

— În total.

Renfrew puse cupa jos şi păru să calculeze. În acest timp, Roland se uită de cealaltă parte a mesei şi-i văzu pe Lengyll şi pe Henry Wertner, reproducătorul Baroniei, schimbând o privire rapidă. Auziseră. Şi mai văzu un lucru, când îşi întoarse atenţia spre comeseanul său: Hash Renfrew era beat, dar foarte probabil nu atât de beat pe cât voia să-l facă pe tânărul Will Dearborn să creadă că era.

— În total, zici… nu doar ce datorăm Afiliaţiei ori ce am putea trimite pe loc.

— Da.

— Păi, să vedem, tinere sai. Fran tre' s-aibă o sută patruj' de capete; John Croydon are aproape o sută. Hank Wertner are patruzeci pe numele lui şi tre' că mai are şaizeci pe lângă Povârniş, ai Baroniei. Herghelia conducerii, domnule Dearborn.

Roland zâmbi.

— Cunosc bine rasa. Au copite despicate, capul în pământ, sunt lenţi şi bagă-n ei ca-ntr-un sac fără fund.

Renfrew râse zdravăn, încuviinţând… Roland era însă în dubiu dacă omul chiar se amuza. În Hambry, apele de suprafaţă şi cele de profunzime păreau să curgă în direcţii diferite.

— Cât despre mine, am avut zece sau doisprezece ani răi – cataracte, meningită cabalină, scabie. Odată, pe Povârniş

alergau două sute de cai, toţi cu însemnul Lazy Susan pe ei; acum, nu pot fi mai mulţi de optzeci.

Roland dădu afirmativ din cap.

— Deci vorbim despre patru sute douăzeci de capete.

— O, mai mult de atât, zise Renfrew, râzând.

Dădu să ridice cupa cu bere, o lovi cu latul mâinii sale roase de muncă şi de vreme, o răsturnă, înjură, o culese de jos, apoi îl înjură de băiatul care veni prea încet să i-o reumple.

— Mai mult de atât? îl iscodi Roland, după ce Renfrew fu în sfârşit satisfăcut şi gata să reia acţiunea.

— Tre' să ţii minte, domnu' Dearborn, c-aici ne ocupăm mai mult cu creşterea cailor decât cu pescuitul. Ne luăm peste picior reciproc, noi şi pescarii, da' mulţi zgârie-solzi au îndărătul casei câte un cal, ori în grajdurile baroniei, dacă ei înşişi n-au un acoperiş deasupra capului, care să-i apere de ploaie. Sărmanu' de taică-său a fo' ăl' de se-ngrijea de grajdurile Baroniei.

Renfrew înclină din cap spre Susan, care stătea de cealaltă parte a mesei şi la trei scaune distanţă de Roland însuşi – chiar lângă primar, adică, primar care şedea, desigur, în capul mesei. Roland găsea aşezarea ei acolo oarecum stranie, mai ales ţinând cont de faptul că doamna primarului fusese aşezată aproape în capătul opus al mesei, cu Cuthbert de o parte şi un fermier căruia nu-i fuseseră încă prezentaţi de cealaltă.

Roland bănuia că unui bătrân ca Thorin îi plăcea să aibă o rudă tânără şi inimoasă aproape, pentru a-l ajuta să atragă atenţia asupra sa, sau pentru a-i bucura ochii, însă tot părea ciudat. Aproape o insultă la adresa soţiei. Dacă omul era sătul să discute cu ea, de ce n-o pusese în capul altei mese?

Au obiceiurile lor aici, asta-i tot, iar obiceiurile pământului nu-s grija ta. Grija ta e năucitorul recensământ cabalin al omului ăstuia.

— Câţi alţi cai de alergare ar mai fi? îl întrebă pe Renfrew. În total.

Renfrew îi aruncă o privire vicleană.

— Dacă-ţi răspund sincer, asta nu se va-ntoarce împotriva mea, nu-i aşa, fiule? Sunt de partea Afiliaţiei… într-adevăr, sunt un afiliat până-n măduva oaselor, pe lespedea mea funerară va sta gravat Excalibur, cel mai probabil… dar nu vreau să văd Hambry şi Mejis golite de toate comorile lor.

— Asta nu se va întâmpla, sai. Cum am putea să vă forţăm să renunţaţi la ceva la ce nu vreţi să renunţaţi? Forţele pe care le avem sunt toate masate în nord şi vest, împotriva Omului de Bine.

Renfrew cumpăni la aceasta, apoi încuviinţă tăcut.

— Şi n-ai putea să-mi spui pe nume?

Renfrew se lumină, aprobă din cap şi întinse mâna pentru a doua oară. Rânji larg când Roland i-o strânse cu ambele mâini, strânsoarea aceea cu o mână deasupra şi una dedesubt, preferată de crescători şi de cowboy.

— Trăim vremuri rele, Will, şi asta a dus la dezvoltarea unor reacţii urâte. Aş spune că mai sunt o sută cincizeci de cai în şi-n jurul Mejisului. Din aceia buni, la asta mă refer.

— Animale de prima mână.

Renfrew aprobă, îl lovi pe Roland peste spate, înghiţi o duşcă serioasă de bere.

— De prima mână, mda.

Din preajma primarului izbucni un hohot de râs. Aparent, Jonas spusese ceva comic. Susan râdea fără rezerve, cu capul dat pe spate şi cu mâinile strânse sub pandantivul de safir. Cordelia, care o avea pe fată în stânga sa şi pe Jonas în dreapta, râdea şi ea. Thorin era de-a dreptul schimonosit, legănându-se înainte şi înapoi în scaun, ştergându-se la ochi cu un şerveţel.

— Delicioasă fată, zise Renfrew.

Vorbi aproape cu reverenţă. Roland n-ar fi jurat, dar avu impresia că un sunet slab – un *hmmpfitmmin,* poate – se auzi din partea lui. Se uită într-acolo şi o văzu pe sai Thorin încă jucându-se cu supa. Întoarse privirea înapoi spre capul mesei.

— Primarul este unchiul sau vărul ei? întrebă Roland.

Ce se întâmplă apoi avu o claritate sporită în memoria sa, de parcă cineva ar fi amplificat toate culorile şi sunetele lumii.

Podoabele de catifea din spatele Susanei părură deodată a fi de un roşu mai aprins; râsul behăit care ieşea din gura lui Coral Thorin era sunetul unei ramuri care se rupe. Era, credea Roland, fără doar şi poate îndeajuns de puternic pentru a-i face pe toţi din preajmă să se oprească din discuţii şi să se uite la ea… Doar că de tăcut tăcură numai Renfrew şi cei doi fermieri aflaţi de cealaltă parte a mesei.

— *Unchiul* ei!

Era prima dată când femeia scotea o vorbă în seara aceea.

— *Unchiul* ei, asta-i bună. Nu, Rennie?

Renfrew nu zise nimic, ci împinse doar cupa cu bere deoparte şi se apucă în sfârşit să-şi mănânce supa.

— Mă surprinzi, tinere, chiar aşa. Oi fi tu Lumea Dinăuntru, da' of, Doamne, cin' s-a ocupat de educaţia ta în lumea *reală* – aia din afara cărţilor şi hărţilor – s-a oprit cam repede, aş zice. Ea e…

Şi urmă un cuvânt atât de puternic impregnat de dialectul locului, încât Roland habar nu avu ce însemna. Ceva ca *sifin* ori poate *şivin*.

— Îmi pare rău, cum aţi spus?

Surâdea, dar simţea surâsul rece şi fals pe propriile-i buze. Avea ceva greu în stomac, ca şi când punciul şi supa şi singura fâşie de carne pe care o mâncase doar din politeţe i s-ar fi făcut ghem în burtă. *Eşti slujnică?* o întrebase el, referindu-se la faptul că se ocupa de casă. Poate că *într-adevăr* slujea, însă cel mai probabil o făcea într-o încăpere separată, nu în toată casa. Deodată, nu mai avea chef să audă nimic din toate astea; nu nutrea nici cel mai mic interes să afle sensul cuvântului folosit de sora primarului.

Un alt hohot de râs zdruncină capul mesei. Susan râse cu capul dat pe spate, cu obrajii aprinşi, cu ochii scânteind. O bretea de la rochie îi alunecase pe braţ în jos, afişându-i scobitura fragedă a umărului. Sub privirea lui, cu inima plină de teamă şi dor, fata o săltă absentă la loc cu palma.

— Asta înseamnă „femeiuşcă tăcută", explică Renfrew, evident incomodat. E un termen vechi, care nu se foloseşte prea des în zilele noastre…

— Termină, Rennie, zise Coral Thorin. Şi, adresându-i-se lui Roland: E doar un cowboy bătrân care nu se poate abţine de la rânit balegă nici atunci când e departe de prea-iubitele lui gloabe. *Şivin* înseamnă concubină. Pe vremea străbunicii mele însemna curvă… da' una de un fel anume. Se uită c-un ochi palid la Susan, care sorbea acum bere, apoi se întoarse la Roland. Era un soi de amuzament posac în privirea sa, o expresie care lui Roland nu-i plăcea. Curvă de felul celor pe care trebuia să le plăteşti în bani peşin, de felul celor prea rafinate pentru oamenii de rând.

— E metresa lui? întrebă Roland, simţindu-şi buzele ca de gheaţă.

— Mda, răspunse Coral. Relaţia nu se va consuma decât după Seceriş – şi-ţi pot zice că frate-miu nu-i prea bucuros de asta – dar fata-i cumpărată şi achitată fix ca-n zilele de demult. Chiar aşa. Coral făcu o pauză şi spuse: Taică-său ar muri de ruşine, dacă ar putea-o vedea.

Vorbi cu un soi de satisfacţie melancolică.

— Nu cred că trebuie să-l judecăm prea aspru pe primar, opină Renfrew cu o voce stânjenită, dar sigură pe sine.

Coral nu-l luă în seamă. Ea studie linia maxilarului Susanei, umflătura blândă a pieptului de deasupra marginii de mătase a corsajului, cascada părului. Trăsătura fină de umor dispăruse de pe chipul femeii. Pe el se citea acum un soi întrucâtva înfiorător de dispreţ.

Fără voia sa, Roland se trezi imaginându-şi mâinile noduroase ale primarului trăgând în jos bretelele rochiei Susanei, pipăindu-i umerii goi, plonjând precum doi crabi cenuşii în peştera de sub părul ei. Îşi feri privirea, îndreptând-o spre capătul opus al mesei, şi ceea ce văzu acolo nu-l bucură mai tare. Ochii îi căzură peste Olive Thorin – Olive, care fusese izgonită la capătul mesei, Olive, care se uita lung la oamenii veseli din celălalt capăt. Se uita la soţul ei, care o înlocuise cu o fetişcană frumoasă căreia îi dăduse în dar un pandantiv ce făcea cerceii ei din foc-palid să pară un fleac, prin comparaţie. Pe chipul ei nu era imprimat niciun dram din ura şi dispreţul mânios de pe al lui Coral. Poate c-ar fi fost mai

uşor să o privească, dacă era aşa, însă femeia se uita la soţul ei cu ochi ce exprimau umilire, speranţă şi nefericire. Acum, Roland înţelegea de ce îi lăsase impresia că era tristă. Avea toate motivele să fie.

Noi râsete din preajma primarului; Rimer se aplecase de la cealaltă masă, pe care o prezida, pentru a contribui cu o vorbă de duh. Trebuie că fusese una bună. De data aceasta, până şi Jonas râdea. Susan îşi duse o mână la piept, apoi luă şerveţelul şi-l ridică pentru a-şi şterge o lacrimă de la colţul ochiului. Thorin îi acoperi cealaltă mână. Ea se uită în direcţia lui Roland şi îi întâlni privirea, încă râzând. El se gândi la Olive Thorin, stând izgonită în capătul mesei, printre solniţe şi boluri cu mirodenii, cu un bol de supă neatinsă în faţă şi zâmbetul acela nefericit pe buze. Şedea acolo unde fata o putea vedea, pe deasupra. Şi îşi spuse că, de ar fi avut armele la el, ar fi scos una şi ar fi tras un glonţ în inimioara rece de otreapă a Susanei Delgado.

Şi gândi: *Pe cine crezi că păcăleşti?*

Atunci, unul dintre servitori îşi făcu apariţia, aşezând o farfurie cu peşte în faţa sa. Roland credea că niciodată în viaţă nu avusese mai puţină poftă de mâncare… dar *avea* să mănânce, totuşi, şi pe deasupra îşi va întoarce gândurile la întrebările ridicate de conversaţia cu Hash Renfrew de la ferma Lazy Susan. Îşi va aminti chipul tatălui său.

Da, mi-l voi aminti foarte bine, îşi zise. *De l-aş putea numai uita pe cel de deasupra safirului.*

10

Cina se întinse la infinit şi, după terminarea ei, nu fu cale de scăpare. Masa din mijlocul sălii de recepţie fusese înlăturată şi când oaspeţii se întoarseră pe acolo – ca un val ajuns la înălţimea sa maximă şi care acum scade – formară două cercuri alăturate la îndrumarea unui roşcovan tinerel şi sprinţar, pe care Cuthbert îl porecli mai târziu Ministrul Animator al primarului Thorin.

Alternanţa de băiat-fată, băiat-fată, băiat-fată fu înfăptuită cu mare entuziasm şi oarecare dificultate (Roland bănuia că

aproximativ trei sferturi dintre invitaţi erau acum destul de bine abţiguiţi), după care chitarişti atacară o *quesa.* Aceasta se dovedi a fi un fel de dans scoţian simplu. Cercurile se învârtiră în direcţii opuse, toţi ţinându-se de mâini, până ce muzica se opri un moment. Atunci, cuplul creat în locul unde cele două cercuri se atingeau dansă în centrul cercului partenerei, în timp ce toată lumea aplauda şi chiuia.

Muzicantul principal duse la capăt această veche şi evident îndrăgită tradiţie cu un ochi atent la factorul ridicol, oprindu-şi ai săi *muchachos* pentru a crea cele mai amuzante cupluri: femeie înaltă-bărbat scund, femeie grasă-bărbat costeliv, femeie bătrână-bărbat tânăr (Cuthbert se trezi făcând echipă cu o femeie la fel de bătrână ca străbunica sa, printre râsetele ei sparte şi urletele aprobatoare ale mulţimii).

Apoi, tocmai când Roland se gândea că dansul acela stupid nu se va termina niciodată, muzica se opri şi el se trezi faţă în faţă cu Susan Delgado.

Preţ de o clipă, nu fu în stare să facă altceva decât să se uite fix la ea, având impresia că-i săreau ochii din orbite, părându-i-se că nu-şi mai putea mişca picioarele neascultătoare. Atunci, ea ridică braţele, muzica începu, cercul (care îi includea pe primarul Thorin şi pe Eldred Jonas, care zâmbea subţire şi era numai ochi) aplaudă şi el o purtă în dans.

La început, pe când o învârtea într-o figură (picioarele sale, amorţite sau nu, se mişcau cu toată graţia şi precizia dintotdeauna), se simţi ca un om din sticlă. Apoi deveni conştient de corpul ei atingându-l pe al său, de foşnetul rochiei ei, şi redeveni din nou mult prea uman.

Fata se apropie doar pentru un moment, şi când vorbi, răsuflarea ei îi gâdilă urechea. Se întrebă dacă o femeie te putea duce la nebunie – literalmente, la nebunie. Până în seara aceea n-ar fi crezut că era posibil, dar acum totul se schimbase.

— Îţi mulţumesc pentru discreţia şi buna ta cuviinţă, şopti Susan.

Se depărtă puţin de ea şi, în acelaşi timp, o răsuci,

punându-i mâna pe şale – palma pe satin rece, degetele atingând piele caldă. Picioarele ei le urmară pe ale sale fără a ezita măcar o clipă; se mişcară cu o graţie perfectă, fără a se teme de labele lui mari şi încălţate în cizme, deşi erau protejate doar de nişte pantofiori de mătase subţire.

— Ştiu să fiu discret, sai, spuse el. Cât despre buna-cuviinţă… Mă surprinde că ştii cuvântul.

Ea ridică privirea spre chipul lui rece, zâmbetul ştergându-i-se de pe buze. Roland văzu că-n locul lui apărea furia, dar înainte de furie apăru durerea, de parcă el ar fi pălmuit-o. Se simţi deopotrivă bucuros şi întristat.

— De ce vorbeşti aşa? şopti ea.

Muzica se opri înainte să apuce el să răspundă… deşi cum ar fi răspuns nu avea habar. Susan făcu o reverenţă şi el se înclină, în vreme ce oamenii din jur aplaudară şi fluierară. Se întoarseră la locurile lor, la cercurile lor, şi chitarele îşi reluară cântul. Roland îşi simţi mâinile strânse de cei de o parte şi de cealaltă a lui şi începu să se întoarcă din nou odată cu cercul.

Râzând. Săltând. Ţinând ritmul. Simţind-o pe ea undeva în spatele lui, făcând acelaşi lucru. Întrebându-se dacă şi ea îşi dorea la fel de tare ca el să plece de acolo, să se afle în întuneric, să fie singură în întuneric, acolo unde putea da deoparte chipul fals înainte ca adevăratul chip de sub el să se încingă atât de tare, încât să-i dea foc.

VI
SHEEMIE

1

În jurul orei zece, trioul de tineri din Baroniile Centrale îşi luă rămas-bun de la gazde şi se furişară afară, în noaptea aromată de vară. Cordelia Delgado, care se întâmpla să stea lângă Henry Wertner, reproducătorul Baroniei, spuse că probabil erau obosiţi. Wertner râse şi răspunse cu un accent atât de pronunţat, că era aproape comic:

— Ne, doamnă, băieţii de vârsta lor îs ca şobolanii explorând o stivă de lemne dup-o ploaie zdravănă, chiar ’şa. Or trece ore bune pân-or să se întindă pe păturile de la Bar K.

Olive Thorin părăsi încăperile publice la scurt timp după băieţi, invocând o migrenă. Era destul de palidă la faţă, încât scuza să fie credibilă.

La unsprezece, primarul, cancelarul său şi şeful noului său serviciu de pază şi protecţie discutau în biroul primarului împreună cu ultimii oaspeţi întârziaţi (toţi fermieri, toţi membri ai Asociaţiei Crescătorilor de Cai). Discuţia dură puţin, dar fu intensă. Mai mulţi fermieri îşi exprimară uşurarea faţă de faptul că emisarii Afiliaţiei erau atât de tineri. Eldred Jonas nu spuse nimic, ci doar să uită în jos la mâinile-i albe, cu degete lungi, şi îşi arătă surâsul subţire.

La miezul nopţii, Susan era acasă şi se dezbrăca de culcare. Măcar nu mai trebuia să poarte de grijă safirului; aceea era o bijuterie a Baroniei şi fusese pitită înapoi în caseta de siguranţă din Casa Primarului înainte de plecarea ei, în pofida a ceea ce Will Dearborn, domnul cu nasul pe sus, credea despre el şi ea. Însuşi primarul Thorin (nu se putea convinge să-i spună Hart, deşi el îi ceruse să o facă – nici măcar în sinea ei nu o putea face) i-l luase. Pe hol, cum ieşeai din sala de recepţie, acolo se întâmplase, lângă tapiseria înfăţişându-l pe

Arthur Eld ieşind cu sabia din piramida în care aceasta fusese îngropată. Şi el (Thorin, nu Eld) profitase de ocazie ca să o sărute pe gură şi să-i pipăie iute sânii – o parte pe care şi-o simţise mult prea despuiată în cursul acelei interminabile seri.

— Ard de nerăbdare să vină Secerişul, îi şuşotise el melodramatic în ureche. Respiraţia îi puţea a brandy. Fiecare zi a verii ăsteia pare o veşnicie.

Acum, în camera ei, pe când îşi peria părul cu mişcări grăbite şi dure şi se uita la luna care pălea, credea că niciodată în viaţa ei nu mai fusese aşa nervoasă cum era acum: nervoasă pe Thorin, nervoasă pe Tuşa Cort*, furioasă* pe nesuferitul ăla îngâmfat de Will Dearborn. Mai mult, însă, era nervoasă pe ea însăşi.

„În orice situaţie poţi face trei lucruri, fata mea“, îi spusese odată tatăl ei. „Poţi decide să faci un lucru, poţi decide să *nu* faci un lucru… sau poţi decide să nu decizi nimic.” Varianta din urmă, deşi tatăl ei n-o spusese niciodată verde-n faţă (nu era nevoie s-o facă), era alegerea celor slabi şi a nerozilor. Susan îşi promisese că ea, una, n-o va alege nicicând… şi totuşi îşi îngăduise să alunece în situaţia aceea urâtă. Acum, toate variantele păreau rele şi lipsite de onoare, toate drumurile erau fie blocate de pietre, fie înnămolite până la osii.

În camera ei de la Casa Primarului (nu mai împărţise o cameră cu Hart de zece ani, niciun pat, fie şi pentru scurt timp, de cinci), Olive stătea într-o rochie de noapte de bumbac alb nedecorat, uitându-se şi ea la luna ce pălea. După ce se închisese în locul acela sigur şi intim, plânsese… dar nu pentru mult timp. Acum avea ochii uscaţi şi se simţea goală pe dinăuntru ca un copac mort.

Şi ce era mai rău? Că Hart nu înţelegea ce umilitor era, şi nu doar pentru ea însăşi. Era prea ocupat să se umfle în pene şi să se fudulească (dar şi prea ocupat să tot încerce să se uite cu fiece ocazie în decolteul rochiei lui sai Delgado) pentru a şti că oamenii – printre care se număra şi cancelarul lui – râdeau de el pe la spate. Chinul putea lua sfârşit când fata se va fi întors la mătuşa ei cu burta la gură, însă asta nu avea să

se întâmple decât peste luni bune. Vrăjitoarea se ocupase de asta. Avea să dureze chiar mai mult, dacă fetişcana nu putea rămâne grea cât ai clipi. Şi care era cel mai umilitor şi mai neghiob lucru dintre toate? Că ea, Olive, fiica lui John Haverty, încă-şi iubea bărbatul. Hart nu era decât un bădăran arogant, fanfaron şi fudul, dar ea încă-l mai iubea.

Şi mai era ceva, ceva destul de diferit de faptul că Hart se transformase, spre sfârşitul vârstei sale mijlocii, într-un moş smintit: ea bănuia că se punea la cale o cabală, ceva periculos şi foarte probabil dezonorant. Hart ştia câte ceva despre asta, dar ea bănuia că ştia doar cât Kimba Rimer şi şchiopul acela hidos *voiau* ca el să ştie.

Fusese un timp, şi nu foarte îndepărtat, când Hart nu s-ar fi lăsat dat la o parte într-o aşa manieră de unul de teapa lui Rimer, un timp când ar fi aruncat o singură privire la Eldred Jonas şi prietenii lui şi i-ar fi trimis la vest înainte s-apuce să-şi umple burţile fie şi numai cu o singură cină caldă. Dar asta era înainte ca lui Hart să i se aprindă călcâiele după sai Delgado şi ochii ei cenuşii, pieptul zvelt şi pântecele plat.

Olive reduse intensitatea lămpii, stinse flacăra şi se târî spre pat, unde avea să stea trează până-n zori.

La ora unu, în sălile publice din Casa Primarului nu mai rămaseră decât patru femei de serviciu, care îşi făceau lucrul în tăcere (şi crispare) sub privirea lui Eldred Jonas. Când una dintre ele ridică privirea şi văzu că bărbatul plecase de pe scaunul de la geam în care şezuse şi fumase până atunci, murmură ceva încet spre prietenele ei şi toate se destinseră puţin. Nu se auzea însă niciun cântec, niciun râset. *Il spectra,* bărbatul cu sicriul albastru pe mână, era posibil să se fi retras doar între umbre. Era posibil să le supravegheze în continuare.

La ora două, plecară chiar şi femeile de serviciu. Era o oră la care o petrecere în Gilead abia ar fi atins apogeul strălucirii, dar Gilead era departe, nu doar într-o altă Baronie, dar aproape într-o altă lume. Aia era Arcul Exterior, iar în părţile acelea chiar şi membrii clasei de sus se culcau devreme.

Totuşi, la Popasul Călătorilor nu era niciun membru al

nobilimii, iar sub privirea atotcuprinzătoare a Trofeului, noaptea era încă destul de tânără.

2

Într-un capăt al barului, pescari încă încălţaţi cu cizmele lor rulate în jos beau şi jucau Fiţi atenţi la mine pe mize mici. În dreapta lor era o masă de pocher; în stânga, un grup de bărbaţi vocali şi agitaţi – văcari, cei mai mulţi – stăteau de-a lungul tejghelei şi urmăreau saltul zarului pe suprafaţa înclinată de mătase. În celălalt capăt al încăperii, Sheb McCurdy cânta cu osârdie un boogie sincopat, mâna dreaptă zburându-i pe clape, stânga bătându-le ca un ciocan, sudoarea curgându-i pe gât şi pe obrajii palizi. Lângă şi mai sus de el, şezând beată pe un taburet, Micuţa Nărăvaşă îşi scutura fundul enorm şi răcnea versurile cântecului cât o ţineau bojocii: *Vino aici, iubire, avem pui în hambar, ce hambar, al cui hambar, hambarul meu! Vino aici, iubire, c-am prins taurul de coarne…*

Sheemie se opri lângă pian, cu găleata de cămilă într-o mână, rânjind în sus spre ea şi încercând să o acompanieze. Micuţa îl plesni, îndemnându-l să-şi vadă de ale lui, fără a se întrerupe din cântat şi din zbânţuit, iar Sheemie se îndepărtă cu râsul lui straniu, care era strident, dar nu neplăcut.

Un joc de darts era în desfăşurare; într-un separeu aproape de spate, o prostituată care-şi spunea Contesa Jillian din Up'ard Killian (os regal exilat din îndepărtatul Garlan, dragii mei, oh, ce speciali suntem noi) reuşea să facă două felaţii manuale în timp ce fuma o pipă. Iar la bar, sub capul dublu al Trofeului, stăteau în şir indian şi beau oameni de toate soiurile şi meseriile: bătăuşi, hoinari, văcari, căruţaşi, rotari, actori ambulanţi, tâmplari, şarlatani, crescători de vite, barcagii şi purtători de pistoale.

Singurii *adevăraţi* purtători de pistoale din local se aflau la capătul barului, doi la număr, şi beau singuri. Nimeni nu încerca să li se alăture, şi nu doar fiindcă purtau pistoale în

tocuri ce le atârnau şi erau legate după obiceiul pistolarilor. Armele erau lucruri neobişnuite, dar nu şi necunoscute în Mejis la vremea aceea, şi nu stârneau neapărat teama, însă cei doi aveau alura posacă a unora care au petrecut o zi lungă făcând ceva ce n-ar fi vrut să facă – alura unora care ar fi sărit la bătaie din nimic şi ar fi fost bucuroşi să-şi încheie ziua expediind acasă soţul unei proaspete văduve cu o căruţă de urgenţă.

Stanley, barmanul, le servea whisky după whisky, fără a face vreo încercare de a intra în vorbă, nici măcar cu: „Caldă zi, domnilor, n'aşa?“ Bărbaţii puţeau a transpiraţie şi aveau mâinile negre de răşină. Nu erau însă destul de murdare încât Stanley să nu poată vedea sicriele albastre tatuate pe ele. Măcar prietenul lor, bătrânul acela cu păr de fată şi picior beteag, nu era cu ei. După părerea lui Stanley, Jonas era de departe cel mai periculos dintre Marii Vânători ai Coşciugului, dar şi cei doi de faţă erau destul de ameninţători, iar el n-avea intenţia să-i calce pe bătături, dacă se putea abţine. Cu niţel noroc, nimeni nu avea s-o facă; păreau îndeajuns de osteniţi ca să încheie noaptea devreme.

Reynolds şi Depape erau într-adevăr istoviţi – petrecuseră toată ziua în aer liber la Citgo, ascunzând vederii un şir de rezervoare goale de oţel pe care erau scrise cuvinte fără sens (TEXACO, CITGO, SUNOCO, EXXON), un milion de crengi de pin căraseră acolo – însă nu aveau deloc de gând să termine devreme cu băutul. Poate că Depape ar fi făcut asta dacă Maiestatea Sa ar fi fost disponibilă, dar tinerica aceea frumoasă (Gert Moggins, pe numele ei adevărat) avea treabă la fermă şi nu urma să se întoarcă decât peste două nopţi.

— Şi o să lipsească chiar o săptămână, de i-or oferi destui bani peşin, zise Depape îmbufnat şi îşi împinse ochelarii pe nas în sus.

— S-o fuţi, ricană Reynolds.

— Exact asta aş face, dacă aş putea, da' nu pot.

— Eu mă duc să-mi umplu o farfurie cu haleală de colo, zise Reynolds, arătând spre celălalt capăt al barului, unde fusese aşezată o găleată de tablă plină cu scoici aburinde

tocmai aduse din bucătărie. Vrei şi tu?

— Chestiile alea seamănă cu nişte cheaguri de muci şi fix aşa le simţi pe gât în jos. Adu-mi o fâşie de carne uscată.

— Bine, partenere.

Reynolds merse de-a lungul barului. Oamenii îi făcură loc să treacă; făcură loc destul chiar şi mantalei sale căptuşite cu mătase.

Depape, mai ursuz ca oricând acum, că se gândise la Maiestatea Sa smulgând carnea de pe costiţe suculente în compania cowboy-ilor săi la Piano Ranch, îşi dădu băutura peste cap, se strâmbă la izul de răşină de pe mână, după care întinse paharul în direcţia lui Stanley Ruiz.

— Umple-o, potaie! strigă el.

La auzul vocii sale, un văcar care stătea sprijinit de bar cu spatele şi coatele sări în faţă şi doar de atât fu nevoie ca să se pornească scandalul.

Sheemie se grăbea spre culoarul prin care scoicile tocmai îşi făcuseră apariţia, ţinând în ambele mâini întinse în faţă găleata de cămilă. Mai târziu, când localul avea să fi-nceput să se golească, datoria lui era să facă curăţenie. Pentru moment, totuşi, trebuia doar să se învârtă pe acolo cu găleata şi să golească în ea tot ce rămânea prin pahare. Elixirul rezultat ajungea într-o sticlă, în spatele barului. Sticla purta o etichetă potrivită – PIŞAT DE CĂMILA – şi un pahar dublu putea fi obţinut pentru trei penny. Era o băutură doar pentru cei nesăbuiţi ori rupţi în coate, însă pe sub privirea opacă a Trofeului treceau noapte de noapte destui din ambele categorii; Stanley rareori avea probleme să golească sticla. Iar dacă nu era goală la capătul nopţii, ei bine, venea întotdeauna şi noaptea următoare. Şi odată cu ea veneau, inutil de amintit, regimente noi de neghiobi însetaţi.

De data aceasta, totuşi, Sheemie nici nu ajunse la sticla cu Pişat de Cămilă din spatele barului. Se împiedică în cizma cowboy-ului care sărise în faţă şi căzu în genunchi cu un icnet de surprindere. Conţinutul găleţii se vărsă şi, urmând Prima Lege Satanică a Ghinionului – adică: dacă ce e mai rău se poate întâmpla, de regulă se va întâmpla – Roy Depape se

trezi udat ciuciulete de la genunchi în jos într-un amestec de bere, *graf* şi fulger-alb.

La bar, discuţiile încetară şi asta îi făcu să tacă şi pe oamenii strânşi în jurul mesei de zaruri. Sheb se întoarse, îl văzu pe Sheemie îngenuncheat în faţa unuia dintre oamenii lui Jonas şi se opri din cântat. Micuţa, cu ochii strânşi în timp ce cânta cu tot sufletul, continuă să execute o *a capella* preţ de trei sau patru măsuri înainte să bage de seamă tăcerea care se întindea ca o undă pe apă. Se opri din cântat şi deschise ochii. Genul acela de linişte de regulă însemna că cineva urma să fie ucis. Dacă aşa era, ea una nu avea de gând să rateze scena.

Depape rămase perfect nemişcat, inspirând valurile de iz acru de alcool care urcau. Nu-l deranja mirosul; măcar acoperea putoarea de răşină. Nu-l deranja nici faptul că pantalonii i se lipiseră de genunchi. Poate că l-ar fi iritat puţin dacă zeama aceea bahică i-ar fi intrat în cizme, dar nu intrase.

Duse mâna la mânerul pistolului. Pe toţi zeii şi zeiţele, iată în sfârşit ceva ce să-i distragă atenţia de la mâinile sale lipicioase şi de la prostituata plecată din oraş. Pentru puţină distracţie mai că merita să se ude niţel.

Acum, localul era învăluit în linişte. Stanley stătea ţeapăn ca un soldat în spatele barului, trăgându-se agitat de una dintre bretelele de la cămaşă. În celălalt capăt al tejghelei, Reynolds întoarse capul spre partenerul său, alert şi interesat. Luă o scoică aburindă din găleată şi o lovi de marginea barului ca pe un ou fiert. La picioarele lui Depape, Sheemie se uita în sus cu ochii căscaţi şi temători sub chica rebelă a părului său negru. Se străduia din răsputeri să zâmbească.

— Ei, ei, băiete, făcu Depape. M-ai udat cum scrie la carte.

— Scuze, uriaşule, da' m-am 'piedicat.

Sheemie făcu un gest smucit cu mâna peste umăr; de pe buricele degetelor lui zburară picături mici de pişat de cămilă. Undeva, cineva îşi curăţă ostentativ gâtul: *hăă-haa!* încăperea era plină de ochi şi liniştea era destul de adâncă încât toţi să poată auzi vântul şuierând pe la streşini şi valurile spărgându-se pe stâncile de la Hambry Point, la trei kilometri depărtare.

— Ba bine că nu, exclamă văcarul care tresărise. Avea în

jur de douăzeci de ani şi, deodată, se temea că nu-şi va mai revedea niciodată mama. Nu-ncerca să dai vina pe mine, ţicnitule.

— Nu-mi pasă *cum* s-a întâmplat, spuse Depape.

Era conştient că evolua în faţa unui public şi ştia că dorinţa oricărui public era să fie înveselit. Sai R.B. Depape, actor dintotdeauna, avea de gând să le facă pe plac.

Îşi ciupi pantalonii de cord deasupra genunchilor şi trase de craci în sus, arătându-şi bombeurile cizmelor. Erau ude şi străluceau.

— Uită-te aici. Uite ce mi-ai făcut cu cizmele.

Sheemie se uită în sus la el, surâzând înspăimântat.

Stanley Ruiz ajunse la concluzia că nu putea permite ca lucrurile să degenereze fără a face măcar o încercare de a se împotrivi. O cunoscuse pe Dolores Sheemer, mama băiatului; exista chiar posibilitatea ca el însuşi să fie tatăl băiatului. În orice caz, îi plăcea de Sheemie. Băiatul era netot, dar avea un suflet bun, nu bea niciodată şi mereu îşi făcea treaba. De asemenea, întotdeauna găsea un zâmbet pentru tine, chiar şi-n cea mai friguroasă şi ceţoasă zi de iarnă. Acesta era un talent pe care mulţi oameni mai răsăriţi la minte nu-l aveau.

— Sai Depape, rosti el, făcând un pas în faţă şi vorbind pe un ton scăzut, plin de respect. Îmi pare foarte rău pentru asta. Cu toată bucuria v-aş face cinste tot restul serii, dacă am putea uita acest regretabil…

Mişcarea lui Depape fu atât de iute, încât aproape fu invizibilă. Şi totuşi, nu asta îi uimi pe oamenii aflaţi în seara aceea la Popas; ei se aşteptau ca un partener al lui Jonas să fie rapid. Ce-i uimi fu faptul că omul *nici nu întoarse capul pentru a-şi găsi ţinta.* Îl localiză pe Stanley doar după voce.

Depape scoase pistolul şi-l îndreptă spre dreapta într-un arc ascendent. Îl lovi pe Stanley Ruiz drept în gură, strivindu-i buzele şi spărgându-i trei dinţi. Sângele împroşcă oglinda din spatele barului; câteva picături ajunseră să decoreze botul din stânga al Trofeului. Stanley strigă, acoperindu-şi faţa cu palmele, şi se împletici înapoi, lovindu-se de raftul din spate. În liniştea din local, clinchetul sticlelor se auzi foarte tare.

În josul barului, Reynolds mai sparse o scoică şi asistă, fascinat. Interesant ca o scenetă, chiar aşa era.

Depape îşi întoarse atenţia la băiatul îngenuncheat.

— Curăţă-mi cizmele, ordonă el.

Pe chipul lui Sheemie se imprimă o expresie ştearsă de uşurare. Să-i cureţe cizmele! Da! Categoric! Imediat! Scoase din buzunarul de la spate o cârpă pe care o avea mereu la el. Nici măcar nu era murdară încă. Nu *foarte* murdară, cel puţin.

— Nu, făcu Depape răbdător. Sheemie ridică ochii spre el, cu gura căscată, nedumerit. Pune zdreanţa aia înapoi de unde ai luat-o – nici nu vreau să mă uit la ea.

Sheemie o îndesă înapoi în buzunarul de la spate.

— Linge-le cu limba, zise Depape pe acelaşi ton răbdător. Asta vreau să zic. Linge-mi cizmele până-s curate din nou, atât de curate încât să-ţi poţi vedea în ele faţa aia de iepure cretin.

Sheemie ezită, de parcă încă n-ar fi fost sigur ce i se cerea. Sau poate că doar procesa informaţia.

— În locul tău, băiete, aş face-o, îl sfătui Barkie Callahan de unde se afla, într-un loc pe care-l considera sigur, în spatele pianului lui Sheb. Fă-o fără să stai pe gânduri, de vrei să vezi răsăritul de soare mâine.

Depape hotărâse deja în forul său interior că tolomacul acela nu avea să mai vadă un răsărit de soare, nu în lumea *aceea,* dar îşi ţinu gura. Nimeni nu-i mai linsese vreodată cizmele. Voia să vadă cum era. Dacă avea să-i placă – într-un fel lasciv – poate că urma să-i ceară şi Maiestăţii Sale să o facă.

— Chiar e musai? Ochii lui Sheemie se umpleau cu lacrimi. Nu pot numa' să-mi cer scuze şi să le lustruiesc bine de tot?

— *Linge,* catâr slab de minte, se răsti Depape.

Lui Sheemie îi căzu părul peste frunte. Limba-i ieşi nesigură printre buze şi, când coborî capul spre cizmele lui Depape, prima lacrimă se desprinse şi căzu.

— Stop, stop, stop, grăi o voce.

Avu un efect şocant în acea tăcere – nu fiindcă se făcu auzită din senin şi categoric nu fiindcă era furioasă. Efectul se datoră tonului ei amuzat.

— Pur şi simplu nu pot permite asta. Nu, nu. Aş permite-o de aş putea, dar nu pot. Vezi tu, nu e sănătos. Cine ştie ce boală se va răspândi în felul ăsta. Ţi se sparie mintea! Ţi se *spahrie* de-a dreptul!

Cel care livrase această tiradă nesăbuită şi eventual fatală stătea chiar în faţa uşilor batante: un bărbat tânăr de înălţime medie, cu pălăria turtită înclinată pe spate, pentru a expune o coamă vălurită de păr castaniu. Doar că *bărbat tânăr* nu era descrierea corectă, observă Depape; *bărbat tânăr* era o exagerare flagrantă. Nu era decât un puşti. La gât, zeii ştiau de ce, avea agăţat un craniu de pasăre ca un enorm pandantiv comic. Era agăţat pe un lanţ petrecut prin găvanele ochilor. Iar în mână, băiatul nu ţinea un pistol *(de unde să fi făcut rost de o armă un mucea cu caş la gură ca el?* se întrebă Depape), ci o nenorocită de praştie. Depape izbucni în râs.

Râse şi puştiul, înclinând din cap ca şi când ar fi înţeles cât de ridicolă era situaţia, cât de *teribil* de ridicolă era situaţia. Râsul lui era molipsitor; Micuţa, încă pe taburet, se hlizi şi ea, apoi îşi acoperi iute gura cu palmele.

— Asta nu-i un loc pentru un băieţel ca tine, zise Depape.

Avea revolverul, unul vechi cu tambur cu cinci cartuşe, scos; era aşezat pe tejghea şi-l strângea în pumn, iar de pe cătarea lui picura sângele lui Stanley Ruiz. Depape, fără a-l ridica de pe lemnul de fier, îl mişcă uşurel.

— Băieţaşii care vin în locuri d-astea se aleg cu apucături proaste, ţâcă. Una dintre ele ar fi să-ntindă copita. Aşa că-ţi dau o singură şansă. Dispari de aici.

— Mulţumesc, domnule, apreciez această şansă, rosti băiatul.

Vorbi cu mare şi cuceritoare sinceritate… dar nu se clinti din loc. Rămase în continuare lângă uşile batante, cu elasticul lat al praştiei întins. Depape nu reuşea să vadă bine ce se afla în ochiul ei de piele, dar obiectul sclipea în lumina lămpilor cu gaz. O bilă de metal de un fel sau altul.

— Deci? mârâi Depape.

Treaba asta începea să-l enerveze.

— Ştiu că sunt un ghimpe în coaste, domnule – ca să nu

mai zic de un buboi pe cur şi o picătură albicioasă pe vârful unei spuze inflamate – dar dacă n-ai nimic împotrivă, dragul meu prieten, aş vrea să-mi cedez şansa tânărului care stă-n genunchi în faţa ta. Lasă-l să-şi ceară scuze, lasă-l să-ţi lustruiască cizmele cu cârpa aia pân-oi fi mulţumit pe deplin şi lasă-l să-şi vadă mai departe de viaţă.

Aceasta stârni un vag murmur de aprobare din zona de unde priveau jucătorii de cărţi. Lui Depape nu-i plăcu deloc acel sunet şi luă brusc o hotărâre. Băiatul avea să moară şi el, executat pentru păcatul impertinenţei. Tolomacul care vărsase pe el găleata cu poşircă era-n mod evident retardat mintal. Ţâncul acela îngâmfat, pe de altă parte, nu avea nici măcar scuza asta. Se credea doar tare şi mare.

Cu colţul ochiului, Depape îl văzu pe Reynolds apropiindu-se de băiat cu mişcări alunecoase ca mătasea unsă cu ulei. Depape aprecia gândul, însă nu credea că-i va trebui cine ştie ce ajutor în confruntarea cu expertul prăştiaş.

— Băiete, cred că ai făcut o greşeală, rosti el cu o voce blândă. Cred sincer…

Ochiul praştiei coborî puţin… sau lui Depape aşa i se păru. Trecu la acţiune.

3

În Hambry, se vorbi despre întâmplare ani la rând; la trei decenii după căderea lui Gilead şi sfârşitul Afiliaţiei, oamenii continuau să vorbească. Pe atunci erau mai bine de cinci sute de boşorogi (şi câteva babornițe) care susţineau sus şi tare că se aflaseră în seara aceea la Popas, bând bere, şi că au văzut totul cu ochii lor.

Depape era tânăr şi avea agilitatea unui şarpe. Cu toate acestea, nu apucă să tragă nici măcar un glonţ spre Cuthbert Allgood. Se auzi un *ZBRANG!* când elasticul fu eliberat, se văzu o rază metalică străbătând fumul din încăpere ca o linie pe o placă de ardezie, după care Depape strigă. Revolverul lui căzu la podea şi un picior îl făcu să alunece, învârtindu-se,

prin rumeguşul de pe jos (nimeni nu recunoscu gestul cât timp Marii Vânători ai Coşciugelor încă se aflau în Hambry; sute îl revendicară după plecarea lor). Continuând să strige – nu putea suporta durerea – Depape ridică mâna însângerată şi o privi cu ochi neîncrezători, agonici. De fapt, avusese noroc. Bila lui Cuthbert îi zdrobise vârful degetului mijlociu şi-i smulsese unghia. Dacă-l nimerea mai jos, Depape şi-ar fi putut sufla rotocoale de fum prin propria palmă.

Cuthbert, între timp, îşi încărcase din nou peticul de piele al praştiei şi întinsese iarăşi elasticul.

— Acum, spuse el, dacă ţi-am reţinut atenţia, bunule domn…

— Nu pot vorbi în locul lui, zise Reynolds din spatele său, dar mie mi-ai reţinut-o, partenere. Nu ştiu dacă eşti expert în mânuirea drăciei ăleia sau dacă n-ai avut cumva doar un noroc chior, dar, oricum ar fi, până aici ţi-a fost. Lasă elasticul şi pune praştia jos. Pe masa aia din faţa ta vreau s-o văd pusă.

— Am fost prins pe picior greşit, zise Cuthbert cu tristeţe. Am fost trădat încă o dată de propria-mi vârstă fragedă.

— Nu ştiu ce-i cu vârsta ta fragedă, frate, da' ştiu sigur c-ai fost prins pe picior greşit, aprobă Reynolds.

Stătea în spatele şi puţin în stânga lui Cuthbert, iar acum împinse arma în faţă până când băiatul îi simţi vârful ţevii lipit de ceafă. Reynolds trase cocoşul cu degetul mare. În insula de tăcere care devenise Popasul Călătorilor, sunetul fu foarte puternic.

— Acum, pune prăştiuţa aia jos.

— Cred, bunule domn, că sunt nevoit să-mi prezint regretele şi să refuz.

— *Cum?*

— Vezi dumneata, vrednica mea praştie e-ndreptată spre capul sincerului tău prieten… începu Cuthbert, şi când Depape se foi lângă bar, vocea lui Cuthbert căpătă un ton poruncitor, câtuşi de puţin fraged. *Stai pe loc! Dacă te mai mişti, eşti mort!*

Depape se supuse, ţinându-şi mâna însângerată lipită de cămaşa plină de răşină. Pentru prima dată, părea înspăimântat

şi pentru prima dată-n seara aceea – pentru prima dată de când se înhăitase cu Jonas, de fapt – Reynolds simţi că-ncepe să piardă controlul situaţiei… Cum era însă posibil? Cum era posibil, când reuşise să-i dea târcoale mucosului ăluia impertinent şi să-l ţină sub cătare? Totul trebuia să se fi *terminat*.

Coborând vocea la tonul colocvial – şi-n acelaşi timp jucăuş – dinainte, Cuthbert spuse:

— Dacă mă împuşti, dau drumul la bilă şi o să moară şi amicul tău.

— Nu te cred, făcu Reynolds, dar nu-i plăcu ce auzi în vocea sa. Părea a fi un ton de îndoială. Nimeni nu poate trage atât de bine.

— Ce-ar fi să-l lăsăm pe prietenul tău să decidă? Cuthbert ridică vocea într-un salut jovial: Hei-ha, domnu' ochelarist! Vrei ca prietenul tău să mă împuşte?

— Nu! strigă Depape piţigăiat, în pragul panicii. Nu, Clay! Nu trage!

— Deci e remiză, zise Reynolds, perplex. Şi imediat, perplexitatea se transformă în oroare, când simţi lama unui cuţit foarte mare atingându-i gâtul. Îi apăsa pielea delicată de deasupra mărului lui Adam.

— Ba nu e, rosti încet Alain. Pune arma jos, prietene, altfel îţi tai gâtul.

4

Stând afară, dincolo de uşile batante, ajuns din pură întâmplare la timp pentru a asista la acel spectacol demn de Tandea şi Mandea, Jonas privea cu uimire, dispreţ şi ceva apropiat de groază. Întâi, unul dintre plozii Afiliaţiei îl scoate din joc pe Depape şi când Reynolds restabileşte echilibrul, puştiul cel mare cu faţă rotundă şi umeri de plugar îi pune lui Reynolds un cuţit la gât. Niciunul dintre mucoşi n-are mai mult de cincisprezece ani şi niciunul nu poartă armă. Splendid. I s-ar fi părut o reprezentaţie mai bună ca aceea a

unui circ ambulant, de n-ar fi fost problemele ce puteau decurge dacă lucrurile nu erau aduse pe făgaşul lor normal. Ce mai puteau ei spera să facă în Hambry dacă începea să umble vorba că zmeii se temeau de copii şi nu invers?

Este timpul să intervii înainte să-şi piardă cineva viaţa, dacă vrei. Spune-mi, vrei?

Jonas decise că voia; dacă jucau corect, încă mai puteau ieşi învingători. Mai decise şi că, în improbabila eventualitate că progeniturile Afiliaţiei ar fi avut un noroc extraordinar, copiii aceia nu aveau să plece vii din Baronia Mejis.

Unde o fi celălalt? Dearborn?

Bună întrebare. O întrebare *importantă.* Ruşinea s-ar fi transformat într-o totală umilire, dacă şi el avea să cadă în aceeaşi capcană ca Roy şi Clay.

Dearborn nu se afla în bar, asta era sigur. Jonas se întoarse pe călcâie şi scrută Strada Mare de Sus în ambele direcţii. Era lumină aproape ca-n toiul zilei sub Luna Sărutărilor trecută doar de două nopţi de faza ei plină. Nu era nimeni acolo, nu pe stradă, nici de cealaltă parte, unde se găsea magazinul universal din Hambry. Magazinul avea o verandă, dar pe ea nu se afla nimic altceva decât un şir de totemuri cioplite, ilustrându-i pe Gardienii Grinzii: Ursul, Ţestoasa, Peştele, Vulturul, Leul, Liliacul şi Lupul. Şapte din doisprezece, albi ca marmura sub clarul lunii şi fără-ndoială foarte iubiţi de copiii mici. Nici ţipenie de om acolo, însă. Bun. Minunat.

Jonas miji şi mai tare ochii spre aleea îngustă dintre magazinul universal şi carmangerie, zărind o umbră în spatele unor cutii aruncate la grămadă, se încordă, apoi se relaxa când văzu licărul ochilor verzi ai unei pisici. Încuviinţă din cap şi se întoarse la oile sale, împingând în lături partea stângă a uşii batante şi păşind în Popasul Călătorilor. Alain auzi scârţâitul unei balamale, însă avea deja pistolul lui Jonas lipit de tâmplă înainte să apuce măcar să se întoarcă.

— Flăcăule, de nu cumva eşti vreun bărbier, cred c-ar fi mai bine să pui cuţitul ăla jos. A doua oară nu-ţi mai spun.

— Nu, refuză Alain.

Jonas, care nu se aşteptase decât să i se dea ascultare şi nu

se pregătise pentru altceva, rămase înlemnit.

— *Cum?*

— M-ai auzit bine, rosti Alain. Am spus nu.

5

După ce-şi luase rămas-bun şi se scuzase, părăsind Casa Primarului, Roland îşi abandonase prietenii, lăsându-i să se distreze după bunul lor plac – aveau să ajungă până la urmă la Popasul Călătorilor, bănuia el, însă nu aveau să stea mult şi nici în belele n-aveau să intre, dat fiind că nu aveau bani de stricat la cărţi şi că altceva mai tare decât ceai rece nu puteau bea. El intrase în oraş prin altă parte, îşi priponise calul la o bară publică în cea mai de jos dintre cele două pieţe orăşeneşti (Rusher reacţionase cu un singur nechezat perplex la acest tratament, nimic mai mult) şi de atunci hoinărea pe străzile pustii şi adormite cu pălăria trasă peste ochi şi mâinile strânse tare la spate.

Mintea îi roia de întrebări – erau lucruri care nu mergeau bine în localitatea aceea, lucruri foarte grave. La început crezuse că de vină era doar imaginaţia sa, partea copilărească din el care găsea probleme imaginare şi intrigi de basm, deoarece fusese îndepărtat de miezul adevăratei acţiuni. Dar după discuţia sa cu „Rennie“ Renfrew, ştia că nu era aşa. Întrebările erau legitime, existau adevărate mistere, şi cel mai insuportabil lucru era că nu se putea concentra asupra lor, darămite să facă un progres, câte de mic, spre descâlcirea lor. De fiecare dată când încerca, îi apărea chipul Susanei Delgado… chipul ei, sau mişcarea părului ei, ori chiar felul frumos şi netemător în care picioarele ei încălţate în pantofiori de mătase urmaseră cizmele sale în timpul dansului, neîntârziind şi neezitând nicio clipă. Iar şi iar, auzea ultimul lucru pe care i-l spusese el, vorbind pe tonul înţepat şi superior al unui june predicator. Ar fi renunţat la aproape orice pentru a-şi retrage atât tonul, cât şi cuvintele. La venirea Secerişului, fata avea să se afle în patul lui Thorin, căruia

urma să-i aducă pe lume un copil înainte să cadă prima zăpadă, poate un moştenitor. Şi ce era cu asta? Oamenii bogaţi, oamenii celebri şi cei cu sânge albastru îşi luau metrese încă de la începutul timpului; Arthur Eld însuşi avusese mai bine de patruzeci, conform poveştilor. Deci, sincer, ce-l apucase?

Cred că m-am îndrăgostit de ea. Asta m-a apucat.

O idee consternantă, însă nu una de neînchipuit; îşi cunoştea mult prea bine peisajul propriului suflet. O iubea, foarte probabil să fie aşa, dar o parte din el o şi ura, şi continua să nutrească şocantul gând pe care îl avusese în timpul cinei: că ar fi fost în stare să-i tragă Susanei Delgado un glonţ în inimă, dacă ar fi venit înarmat. O parte din aceasta se datora geloziei, dar asta nu era tot; poate nu era nici cea mai mare parte. Făcuse o vagă, dar puternică legătură între Olive Thorin – surâsul ei trist, dar dârz în capătul mesei – şi mama sa. Nu văzuse oare aceeaşi expresie îndurerată şi mâhnită în ochii mamei lui în ziua când dăduse peste ea şi sfătuitorul tatălui său? Marten cu cămaşa descheiată la gât, Gabrielle Deschain cu o bretea căzută de pe umăr, toată odaia puţind de ceea ce făcuseră ei doi în acea dimineaţă toridă?

Mintea sa, aşa oţelită cum era deja, se înfioră de această imagine. Se întoarse în schimb la aceea a Susanei Delgado – ochii ei cenuşii şi părul strălucitor.

O văzu râzând, cu bărbia ridicată, cu mâinile strânse în faţa safirului primit de la Thorin.

Roland bănuia că-i putea ierta treaba cu metresa. Ce nu putea ierta, în ciuda atracţiei faţă de Susan, era zâmbetul acela crispat de pe buzele Olivei Thorin în timp ce o privea ocupând ceea ce ar fi trebuit să fie locul ei. Ocupând locul ei şi râzând.

Acestea erau lucrurile care îi goneau prin minte în vreme ce se plimba în bătaia lunii. Gândurile acestea nu erau treaba lui, Susan Delgado nu reprezenta motivul pentru care se afla el acolo, cum nu erau nici ridicolul primar căruia-i trosneau încheieturile şi sărmana lui soţie… Şi totuşi, nu le putea da deoparte ca să se ocupe de ceea ce *era* treaba lui. Uitase

chipul tatălui său şi se plimba sub clar de lună, sperând să şi-l reamintească.

Astfel ajunse pe adormita şi poleita Stradă Mare, mergând de la nord la sud, gândindu-se vag că poate era mai bine să li se alăture lui Cuthbert şi Alain la un pahar de ceva şi o partidă sau două de zaruri, înainte să se întoarcă la Rusher şi să pună capăt nopţii. Şi aşa se făcu că-l zări întâmplător pe Jonas – silueta deşirată a bărbatului şi părul lui lung şi alb erau imposibil de confundat – stând în faţa uşilor batante ale Popasului Călătorilor şi trăgând cu ochiul înăuntru. Jonas făcea asta cu o mână pe tocul pistolului şi într-o postură încordată, care alungă imediat orice altceva din mintea lui Roland. Se întâmpla ceva, iar dacă Bert şi Alain se aflau înăuntru, era posibil să fie implicaţi. În definitiv, ei erau străinii din oraş şi se putea – era probabil – ca nu toţi locuitorii din Hambry să iubească Afiliaţia cu ardoarea afişată la cina din seara aceea. Ori poate că prietenii lui Jonas aveau probleme. *Ceva* se cocea, în orice caz.

Fără a şti prea bine de ce o făcea, Roland urcă încet scările spre veranda magazinului universal. Erau un şir de animale cioplite acolo (şi probabil ancorate bine de duşumea, pentru ca beţivii de la barul de vizavi să nu le poată lua şi duce, cântând cântece copilăreşti, progeniturilor lor). Roland păşi după ultimul din rând – Ursul – şi îndoi genunchii astfel încât să nu i se vadă calota pălăriei. Şi rămase nemişcat ca o statuie. Îl văzu pe Jonas când se întoarse, uitându-se peste drum, apoi în stânga, mijind ochii spre ceva…

Foarte slab, un sunet: *Miau! Miau!*

E o pisică. Pe alee.

Jonas mai rămase un moment cu ochii în direcţia aceea, după care intră în local. Roland ieşi imediat de după ursul cioplit, coborî treptele şi ajunse în stradă. Nu avea hipersensibilitatea lui Alain, însă avea intuiţii care uneori se dovedeau puternice. Acum, intuiţia îi spunea că trebuie să se grăbească.

Pe cer, Luna Sărutărilor intră după un nor.

6

Micuţa Nărăvaşă stătea şi acum pe taburet, dar nu se mai simţea ameţită de băutură şi ultimul lucru la care se gândea era să cânte. Abia îi venea să-şi creadă ochilor: Jonas îl ameninţa pe un băiat care îl ameninţa pe Reynolds care îl ameninţa pe *un alt* băiat (cel din urmă purta la gât, agăţat pe lanţ, un craniu de pasăre) care, la rândul său, îl ameninţa pe Roy Depape. Care, de fapt, îl rănise până la sânge pe Roy Depape. Iar când Jonas îi spusese băiatului înalt să pună jos cuţitul pe care îl ţinea la gâtul lui Reynolds, *băiatul refuzase.*

Îmi puteţi cânta prohodul şi să mă trimiteţi în poiana de la capătul cărării, gândi Micuţa, *căci acum le-am văzut pe toate, chiar aşa.* Bănuia c-ar fi trebuit să coboare de pe scaun – din clipă în clipă puteau porni împuşcăturile, şi încă destule la număr – dar uneori trebuia pur şi simplu să-ţi asumi riscul.

Pentru că uneori pur şi simplu spectacolul era prea bun ca să-l ratezi.

7

— Ne aflăm în acest oraş cu treabă de la Afiliaţie, spuse Alain.

Avea o mână înfiptă adânc în părul asudat al lui Reynolds; cealaltă menţinea presiunea cuţitului la gâtul bărbatului. Nu apăsa destul de tare ca să-i taie pielea.

— Dacă ne faceţi ceva, Afiliaţia va fi informată. La fel şi taţii noştri. Veţi fi vânaţi ca nişte câini şi spânzuraţi cu capul în jos, cel mai probabil, când veţi fi prinşi.

— Fiule, nu există nicio patrulă a Afiliaţiei la două sute de roţi distanţă de aici, poate chiar trei sute, zise Jonas, şi-n cot m-ar durea de ar exista vreuna chiar şi dincolo de dealu' de colea. Şi mi se rupe de taţii voştri. Pune cuţitul ăla jos, altfel îşi împrăştii creierii.

— Nu.

— Modul în care va evolua chestiunea asta nu poate fi

decât minunat, zise Cuthbert cu voioşie… deşi sub flecăreala lui se auzea acum vibraţia încordării. Nu a fricii, poate nici a nervozităţii, ci doar a încordării. Din aceea bună, cel mai probabil, socotea Jonas cu amărăciune. Îi subestimase mult pe băieţii aceia; dacă nimic altceva nu era clar, asta era. Tu-l împuşti pe Richard şi Richard îi taie gâtul domnului Manta fix în clipa în care domnul Manta mă împuşcă pe mine; sărmanele mele degete muribunde eliberează elasticul şi trimit o bilă de fier în ceea ce trece drept creier la domnul ochelarist. *Tu*, cel puţin, pleci teafăr şi nevătămat, şi presupun că asta va fi o chestie confortabilă pentru amicii tăi morţi.

— Să declarăm remiză, se adresă Alain bărbatului care-i ţinea pistolul la tâmplă. Şi toţi ne vedem de drum.

— Nu, fiule, zise Jonas.

Glasul său era răbdător şi nu credea că furia pe care o simţea se vedea, însă de crescut creştea. Pe toţi zeii, să fie încuiat în felul acela, chiar şi pentru câteva secunde!

— Nimeni nu le poate face asta Marilor Vânători ai Coşciugului. Asta-i ultima ta şansă de a…

Ceva tare şi rece şi foarte hotărât se lipi de spatele cămăşii sale, fix în mijlocul spaţiului dintre omoplaţi. Ştiu pe dată ce era şi cine-l ţinea, înţelese că meciul era pierdut, dar nu putea pricepe cum fusese posibilă o asemenea ridicolă şi înnebunitoare întoarcere de situaţie.

— Pune arma în toc, rosti vocea dindărătul vârfului ascuţit de metal. Era goală, într-un fel – nu doar calmă, ci lipsită de emoţie. Fă-o acum, altfel asta îţi intră în inimă. Gata cu palavrele. S-a terminat. Fă-o sau mori.

Jonas auzi două lucruri în acea voce: tinereţe şi sinceritate. Îşi puse pistolul în toc.

— Tu, cel cu păr negru. Ia-ţi arma din urechea prietenului meu şi pune-o înapoi în toc. Acum!

Clay Reynolds nu trebui poftit de două ori şi scoase un suspin prelung şi tremurat când Alain îi luă lama de la gât şi se retrase în spate. Cuthbert nu se uită în jur, ci rămase cu elasticul praştiei întins şi cotul ridicat.

— Tu, de la bar, zise Roland. Pistolul în toc.

Depape se execută, făcând o grimasă de durere când se lovi cu degetul rănit de centură. Doar când arma acestuia era la locul ei se relaxă şi Cuthbert şi lăsă bila să-i cadă în palmă.

În timp ce efectele se derulau, cauza întregii tărăşenii fusese dată uitării. Acum, Sheemie se ridică în picioare şi străbătu grăbit încăperea, cu obrajii plini de lacrimi. Îl prinse pe Cuthbert de o mână, i-o sărută de mai multe ori (cu ţocăituri ce ar fi fost comice în alte împrejurări) şi o ţinu lipită de obrazul său un moment. Apoi îl dădu pe Reynolds la o parte, împinse aripa dreaptă a uşii batante şi nimeri drept în braţele şerifului încă pe jumătate beat şi cu ochii cârpiţi de somn. Sheb fusese cel care dăduse fuga la închisoare, unde şeriful Baroniei dormea într-una dintre celule, revenindu-şi de pe urma cinei ceremoniale a primarului.

8

— Fainã dandana, nu-i aşa?

Avery vorbise. Nimeni nu-i răspunse. Nu se aşteptase ca vreunul s-o facă, asta dacă cei din faţa lui ştiau ce era bine pentru ei.

Zona de închisoare dedicată biroului era prea mică pentru trei adulţi, trei tineri robuşti şi un şerif extra-large, aşa că Avery îi condusese în Sala Comunală din apropiere, în care răsunau fâlfâitul slab al porumbeilor pe grinzi şi ticăitul egal al orologiului din spatele podiumului.

Încăperea era simplă, dar rămânea însă o alegere inspirată. Acolo se reuneau de sute de ani orăşenii şi moşierii Baroniei pentru a lua decizii, a adopta legi şi, uneori, a trimite la vest câte o persoană care călcase pe bec. Întunecimea ei străpunsă de razele lunii emana o impresie de seriozitate şi Roland credea că până şi bătrânul Jonas simţea ceva din ea. În mod categoric, aceasta îl învestea pe şeriful Herk Avery cu o autoritate pe care altfel n-ar fi putut-o avea.

Sala era plină de ceea ce în locul şi la momentul acela se numea „bănci tari“ – strane din stejar fără perne pentru fund

ori spate. Erau şaizeci cu toatele, câte treizeci de ambele părţi ale unui culoar central larg. Jonas, Depape şi Reynolds şedeau pe prima bancă de pe rândul din stânga. Roland, Cuthbert şi Alain şedeau vizavi de ei, pe dreapta. Reynolds şi Depape păreau supăraţi şi ruşinaţi; Jonas părea distant şi calm. Mica ceată a lui Will Dearborn păstra tăcerea. Roland îi aruncase lui Cuthbert o privire pe care spera că băiatul ştia s-o interpreteze: O *singură remarcă ironică şi o să-ţi smulg limba din gură.* Credea că mesajul fusese recepţionat. Bert îşi dosise idioata lui de „santinelă" undeva, ceea ce era un semn bun.

— Fainã dandana, repetă Avery şi, suspinând greu, suflă spre ei o boare de aer cu iz de alcool.

Şedea pe marginea scenei cu picioarele-i scurte atârnând în gol şi se uita la ei cu un soi de mirare dezgustată.

Uşa laterală se deschise şi pe ea intră adjunctul Dave. Îşi dăduse jos sacoul alb de serviciu şi avea monoclul vârât în buzunarul cămăşii kaki, ceva mai lejere. Într-o mână ţinea o cană; în cealaltă, o bucată împăturită de ceea ce lui Roland i se părea că semăna cu scoarţa de mesteacăn.

— Ai fiert prima jumătate, David? întrebă Avery, care afişa acum o expresie iscoditoare.

— Mda.

— Ai fiert-o de două ori?

— Mda, de două.

— Căci aşa au fost instrucţiunile.

— Mda, repetă Dave cu voce resemnată.

Îi dădu lui Avery cana şi, când şeriful o întinse către el, adjunctul aruncă în ea ce mai rămăsese din scoarţa de mesteacăn.

Avery amestecă licoarea, se uită în cană cu o privire neîncrezătoare şi resemnată, apoi bău. Se strâmbă.

— O, scârbos! strigă el. De ce-o fi aşa scârboasă băutura asta?

— Ce-i în ea? întrebă Jonas.

— Praf împotriva durerilor de cap. Praf împotriva *mahmurelii,* s-ar putea spune. De la vrăjitoarea aia bătrână. Aia care trăieşte sus pe Cöos. Ştii unde zic?

Avery îi aruncă lui Jonas o privire cu subînţeles. Bătrânul mercenar se prefăcu că nu observă, însă Roland credea că observase. Şi ce însemna asta? Un nou mister.

Depape ridică privirea auzind cuvântul *Cöos,* şi reîncepu să-şi sugă degetul rănit. În spatele lui, Reynolds şedea cu mantaua strânsă-n jurul său, uitându-se posac în poală.

— Are efect? întrebă Roland.

— Mda, băiete, da' orice leac de la vrăjitoare are preţul lui. Ţine minte asta: întotdeauna plăteşti un preţ. Ăsta te scapă de durerea de cap dac-ai băut prea mult punci d-ăla blestemat acasă la primarul Thorin, da' te strânge de maţe ceva de speriat, chiar aşa. Iar băşinile…!

Flutură demonstrativ o palmă în faţa nasului, mai sorbi o gură din cană, după care o puse deoparte. Redeveni grav ca înainte, dar atmosfera se degajase niţel în încăpere; toţi o simţeau.

— Acum, ce avem de făcut în privinţa trebii ăsteia?

Herk Avery îi scrută încet cu privirea, pe rând, de la Reynolds, din dreapta sa, până la Alain – „Richard Stockworth" – în stânga.

— Eh, băieţi? Avem oamenii primarului de o parte şi oamenii… Afiliaţiei… de cealaltă, şase inşi gata să se omoare între ei, şi pentru ce? Pentru un tăntălău fără creier şi o găleată cu poşircă vărsată.

Arătă întâi spre Marii Vânători ai Coşciugului, apoi spre numărătorii Afiliaţiei.

— Iar la mijloc, două butoiaşe de pulbere şi un şerif gras. Deci ce aveţi de zis despre asta? Vorbiţi, nu fiţi timizi, n-aţi fost timizi în bordelul lui Coral din josu' drumului, nu fiţi timizi nici aici!

Nimeni nu zise nimic. Avery mai sorbi puţin din băutura sa scârboasă şi puse cana jos şi se uită la ei cu ochi hotărâţi. Ce spuse apoi nu-l surprinse prea tare pe Roland; era exact ce s-ar fi aşteptat el să audă din gura unui om ca Avery, până la tonul care sugera că se considera insul în stare să ia decizii grele la nevoie, pe toţi zeii.

— Vă spun eu ce-o să facem: o să dăm totul uitării.

Îşi luă aerul unuia care se aşteaptă la împotriviri şi este pregătit să le înfrunte. Când nimeni nu vorbi şi nici măcar nu se foi, păru încurcat. Şi totuşi, avea o datorie de onorat, iar noaptea începea să se lungească. Îşi sumeţi umerii şi merse mai departe:

— N-am de gând să pierd următoarele trei sau patru luni aşteptând să văd care dintre voi l-a ucis pe care. Ne! Şi nici nu accept să fiu pus în postura de a o încurca din cauza disputei voastre prosteşti din pricina tăntălăului de Sheemie. Fac apel la firile voastre practice, băieţi, când subliniez faptul că pot să vă fiu ori prieten, ori duşman pe timpul şederii voastre aici… dar aş greşi dacă n-aş face apel şi la firile voastre mai nobile, care nu mă-ndoiesc că sunt deopotrivă generoase şi sensibile.

Şeriful încercă apoi să arboreze o expresie exaltată, însă după părerea lui Roland, efortul nu se soldă c-un mare succes. Avery îşi întoarse atenţia spre Jonas.

— Sai, nu-mi vine să cred că eşti în stare să faci probleme la trei tineri veniţi din partea Afiliaţiei… Afiliaţia care a fost ca laptele mamei şi mâna protectoare a tatălui preţ de mai bine de cincizeci de generaţii; n-ai cum să fii atât de lipsit de respect, nu-i aşa?

Jonas clătină din cap, afişându-şi zâmbetul subţire.

Avery încuviinţă din nou. Lucrurile avansau bine, spunea gestul său.

— Aveţi fiecare treburile voastre şi niciunul dintre voi nu-şi doreşte ca o boacănă ca asta să vă împiedice să vi le faceţi, nu-i aşa?

De data aceasta, toţi clătinară din cap.

— Aşadar, ce vreau să faceţi e să vă ridicaţi în picioare, să staţi unul în faţa celuilalt, să vă strângeţi mâinile şi să vă cereţi scuze reciproc. Dacă nu faceţi asta, în ce mă priveşte pân' la răsăritul soarelui puteţi părăsi toţi oraşul, pe direcţia vest.

Luă cana şi sorbi o gură zdravănă. Roland observă că omului îi tremura puţin mâna, şi asta nu-l surprinse. Totul era o gargară, desigur. Şeriful trebuia să fi înţeles că Jonas, Reynolds şi Depape ieşeau de sub autoritatea sa îndată ce

văzuse sicriele mici şi albastre tatuate pe mâinile lor; după seara aceasta, acelaşi lucru trebuie că-l ştia şi despre Dearborn, Stockworth şi Heath. Nu putea decât să spere că toţi vor înţelege care le erau interesele. Roland înţelegea. Aparent, şi Jonas înţelegea, întrucât atunci când Roland se ridică în picioare, Jonas îl urmă.

Avery se trase niţel în spate, parcă aşteptându-se ca Jonas să ducă mâna la umăr şi Dearborn la cuţitul de la curea, cel pe care-l ţinea îndreptat spre spinarea lui Jonas atunci când el, Avery, ajunsese gâfâind la bar.

Totuşi, nimeni nu scoase nici pistolul, nici cuţitul. Jonas se întoarse spre Roland şi întinse mâna.

— Are dreptate, flăcăule, spuse bătrânul cu vocea lui spartă, tremurată.

— Da.

— Vrei să dai mâna cu un moş şi să juri c-o luăm de la capăt?

— Da.

Roland întinse mâna.

Jonas i-o luă.

— Iartă-mă, rogu-te.

— Iartă-mă şi tu, domnule Jonas, rogu-te.

Roland îşi atinse gâtul cu mâna stângă, cum cerea eticheta atunci când te adresai astfel unuia mai în vârstă ca tine.

Când cei doi se aşezară, se ridicară Alain şi Reynolds şi o făcură cu precizia unor participanţi la o ceremonie exersată. Ultimii se ridicară Cuthbert şi Depape. Roland era aproape convins că nerozia jovială a lui Cuthbert va scoate capul la lumină precum o jucărie pe arcuri – nerodul pur şi simplu nu se va putea abţine, deşi fără-ndoială înţelegea că Depape nu era omul cu care să glumeşti în seara aceea.

— Iartă-mă, rogu-te, rosti Bert în mod admirabil, fără pic de glumă în glas.

— Rogu-te, iartă-mă şi tu, bolborosi Depape şi întinse mâna pătată de sânge.

Roland avu o viziune de coşmar în care Bert îi strângea acestuia mâna cât putea el de tare, făcându-l pe roşcovan să

urle ca o bufniţă pusă pe o sobă încinsă, dar strânsoarea lui Bert fu la fel de reţinută precum glasul.

Avery stătu pe marginea scenei cu picioarele-i dolofane atârnate în aer şi urmări toate acestea cu o veselie paternă. Până şi adjunctul Dave zâmbea.

— Acu' propun să vă strâng şi eu mâna tuturor, apoi să vă las să vă vedeţi de drum, căci ora e târzie, chiar aşa, şi oamenii ca mine au nevoie să-şi facă odihna de frumuseţe.

Râse pe înfundate şi arătă din nou incomodat când nimeni nu i se alătură. Coborî însă de pe scenă prin alunecare şi începu să strângă mâini, făcând asta cu entuziasmul unui preot care a reuşit în sfârşit să căsătorească o pereche de iubiţi încăpăţânaţi, după o lungă şi zvăpăiată perioadă de tatonare.

9

Când ieşiră la aer, luna era jos şi primele fulgere începuseră să se vadă la orizont, deasupra Mării Limpezi.

— S-ar putea să ne reîntâlnim, sai, zise Jonas.

— S-ar putea, răspunse Roland şi urcă în şa.

10

Marii Vânători ai Coşciugului stăteau în casa pazniculuiu, la aproximativ un kilometru şi jumătate sud de Faleză – asta era la distanţă de opt kilometri faţă de oraş.

La jumătatea drumului, Jonas se opri la o cotitură lângă drum. De acolo, terenul cobora într-o pantă bruscă şi pietroasă către marea tot mai luminată.

— Dă-te jos, domnule, spuse el, adresându-i-se lui Depape.

— Jonas… Jonas, eu…

— Dă-te jos.

Muşcându-şi agitat buza, Depape se dădu jos.

— Ia-ţi ochelarii de la ochi.

— Jonas, despre ce-i vorba aici? Eu n-am…

— Sau de vrei să-i vezi sparţi, lasă-i acolo. Mie mi-e totuna.

Muşcându-şi acum şi mai tare buza, Depape îşi luă de pe nas ochelarii cu rame aurii. Nici nu şi-i dădu bine jos, că Jonas îi şi păli una zdravănă peste faţă. Depape strigă şi se împletici spre povârniş. Jonas înaintă, mişcându-se cu aceeaşi iuţeală cu care-l lovise, şi-l prinse de cămaşă cu o secundă înainte ca el să se prăvălească peste margine. Jonas răsuci mâna în materialul cămăşii şi-l trase pe Depape spre sine. Inspiră adânc, inhalând mirosul de răşină şi izul de sudoare al bărbatului.

— Ar trebui să te arunc în gol fără preget, suflă el. Ştii cât rău ai făcut?

— Eu… Jonas, n-am vrut nicio clipă… numai puţină distracţie, nimic altceva… de unde era să ştim noi că ei…

Încet, mâna lui Jonas se relaxă. Ultimele cuvinte bâlbâite îl atinseseră. De unde era să ştie ei, într-adevăr. Şi de n-ar fi fost seara aceea, era posibil ca ei să nici *nu* ştie. Dacă priveai problema astfel, Depape le făcuse chiar un serviciu. Diavolul pe care îl cunoşti este întotdeauna preferabil diavolului pe care nu-l cunoşti. Totuşi, vorba avea să-nceapă să circule şi oamenii aveau să râdă. Poate însă că şi asta era în regulă. Râsetele aveau să-nceteze până la urmă.

— Jonas, iartă-mă, rogu-te.

— Tacă-ţi fleanca, se răsti Jonas.

Înspre est, peste scurt timp soarele avea să iasă deasupra orizontului, aruncându-şi primele raze peste o nouă zi în lumea aceea de chin şi durere.

— N-o să te azvârl în gol, pentru că ar trebui să-l azvârl şi pe Clay şi să vă urmez şi eu. Ne-au prins pe toţi cu garda jos deodată, corect?

Depape voia să aprobe, dar în noaptea aceea putea fi periculos să o facă. Prudent, păstră tăcerea.

— Coboară şi tu, Clay.

Clay se dădu jos de pe cal.

— Acum, lăsaţi-vă pe vine.

Se lăsară toţi trei pe vine, ridicând călcâiele. Jonas smulse un fir de iarbă şi-l prinse între buze.

— Nouă ni s-a spus că nu-s decât nişte copilandri răsfăţaţi

ai Afiliaţiei şi n-aveam niciun motiv să nu credem asta, spuse el. Băieţi neascultători trimişi taman până în Mejis, o Baronie adormită de pe malul Mării Limpezi, însărcinaţi cu o treabă uşoară care e două părţi penitenţă şi trei părţi pedeapsă. Nu aşa ni s-a spus, oare?

Cei doi aprobară din cap.

— O mai credeţi, după noaptea asta?

Depape clătină din cap. La fel făcu şi Clay.

— Or fi fiind ei băieţi bogaţi, da' asta nu-i tot ce sunt, rosti Depape. La cum s-au comportat în noaptea asta… erau ca nişte…

Lăsă vorba neîncheiată, nedorindu-şi s-o ducă până la capăt. Era absurd.

Jonas, în schimb, îşi dorea:

— S-au comportat ca nişte pistolari.

Nici Jonas şi nici Reynolds nu răspunseră la început. Apoi Clay Reynolds spuse:

— Da' sunt prea tineri, Eldred. Prea tineri cu *ani întregi*.

— Nu-s prea tineri să fie ucenici, poate. În orice caz, o să aflăm noi. Se întoarse spre Depape: Tu ai de călărit niţel, colega.

— Ooo, Jonas…!

— Niciunul dintre noi nu poate spune că s-a încununat de glorie, dar dintre noi tu eşti tontul care a pus gaz pe foc. Se uită la Depape, dar Depape nu se uita decât în pământ, între ei. Tu te vei duce pe urmele lor, Roy, şi o să pui întrebări până când o să obţii răspunsurile despre care crezi că-mi vor satisface curiozitatea. Eu şi Clay vom aştepta. Şi vom sta în alertă. Vom juca, dacă vreţi, cărţi cu ei. Când voi simţi că s-a scurs destul timp ca să ne putem vârî puţin nasul fără să fim mirosiţi, poate că asta vom face.

Muşcă din firul de iarbă pe care îl avea în gură. Bucata mai mare îi căzu la picioare, între cizme.

— Ştii de ce i-am strâns mâna? Afurisitului ăluia de Dearborn? Pentru că nu ne permitem să facem valuri, băieţi. Nu acum, când ne apropiem de mal. Latigo şi cei pe care-i aşteptăm vor porni spre noi foarte curând. Până să ajungă-n

părţile astea, interesul nostru e să menţinem pacea. Da' vă spun următorul lucru: nimeni nu-i pune cuţitul lui Eldred Jonas în spate şi trăieşte. Acum, ascultă, Roy. Nu mă face să repet ceva din toate astea.

Jonas începu să vorbească, aplecându-se în faţă peste genunchi, spre Depape. După o vreme, Depape începu să încline aprobator din cap. Până la urmă, poate că avea să-i placă o mică excursie. După recenta comedie de la Popasul Călătorilor, o schimbare de aer putea să-i prindă bine.

11

Băieţii aproape ajunseseră înapoi la Bar K şi soarele se ridica deasupra orizontului, când Cuthbert rupse tăcerea.

— Ei! A fost o seară amuzantă şi educativă, nu?

Nici Roland şi nici Alain nu răspunseră, aşa încât Cuthbert se aplecă spre craniul de corb pe care-l pusese înapoi la locul lui, pe cornul şeii.

— *Tu* ce spui, vechi prieten? Ne-a plăcut sau nu seara? Cină, dans în cerc şi, colac peste pupăză, puţin a lipsit să fim ucişi. Ţie ţi-a plăcut?

Santinela se holbă în faţa calului lui Cuthbert cu ochii ei mari şi întunecaţi.

— Spune că-i prea obosit ca să vorbească, rosti Cuthbert, apoi căscă. La fel şi eu, de fapt. Se uită la Roland. După ce a dat mâna cu tine, Will, am apucat să mă uit bine-n ochii domnului Jonas. Vrea să te ucidă.

Roland încuviinţă.

— Vor să ne ucidă pe toţi, spuse Alain.

Roland încuviinţă din nou.

— O să le îngreunăm misiunea, însă acum ştiu despre noi mai mult decât ştiau la cină. N-o să-i mai prindem niciodată cu garda jos ca acum.

Se opri, exact cum se oprise şi Jonas la nici cinci kilometri distanţă de locul unde se aflau ei acum. Doar că în loc să se uite direct peste Marea Limpede, Roland şi prietenii lui se

uitau în jos de-a lungul pantei lungi a povârnişului. O herghelie de cai mergea de la vest la est, aproape doar nişte umbre în lumina aceea.

— Ce vezi, Roland? întrebă Alain, aproape timid.

— Probleme, răspunse Roland, şi încă-n drumul nostru.

Apoi dădu pinteni calului şi merse mai departe. Înainte să ajungă la dormitorul de la Bar K, se gândea din nou la Susan. La cinci minute după ce puse capul pe perna turtită şi aspră, visa deja la ea.

VII
PE POVÂRNIŞ

1

Trei săptămâni trecuseră de la cina organizată la Casa Primarului în cinstea venirii lor şi de la incidentul petrecut la Popasul Călătorilor. Nu mai avuseseră loc încleştări între *katet*-ul lui Roland şi cel al lui Jonas. Pe cerul nopţii, Luna Sărutărilor pălise şi Luna Neguţătorului îşi făcuse prima apariţie. Zilele erau luminoase şi călduroase; chiar şi bătrânii recunoşteau că era una dintre cele mai frumoase veri de când se ştiau ei.

Într-o dimineaţă târzie la fel de frumoasă ca oricare din vara aceea, Susan Delgado călărea în galop un *rosillo* de doi ani pe nume Pylon, mergând spre nord de-a lungul Povârnişului. Vântul îi usca lacrimile pe obraji şi îi trăgea în spate părul nelegat. Îl îmboldi pe Pylon să meargă mai repede, lovindu-i uşor coastele cu cizmele sale fără pinteni. Pylon grăbi treptat pasul, zbătând din urechi, lovind din coadă. Susan, îmbrăcată în jeanşi şi-n cămaşa kaki spălăcit prea mare pentru ea (era de-a tatălui ei) care provocase tot necazul, se aplecă peste şaua uşoară de antrenament, ţinând cornul cu o mână şi cu cealaltă mângâind gâtul vânjos şi catifelat al calului.

— Mai mult! şopti ea. Mai mult şi mai repede! Haide, băiete!

Pylon mai grăbi puţin pasul. Că putea să accelereze cu încă o treaptă, Susan era sigură; că mai avea una dincolo de aceasta, bănuia.

Goniră de-a lungul muchiei celei mai înalte a Povârnişului şi ea abia dacă vedea magnificul versant de sub ea, tot numai verde şi auriu, ori felul în care se pierdea în ceaţa albăstrie a Mării Limpezi. În orice altă zi, priveliştea şi briza răcoroasă şi

mirosind a sare i-ar fi ridicat moralul. Astăzi însă nu voia decât să audă tunetul egal şi jos al copitelor lui Pylon şi să simtă încordarea muşchilor lui sub ea; astăzi, voia să gonească mai repede decât propriile-i gânduri.

Şi totul fiindcă dimineaţă coborâse echipată de călărie cu una dintre vechile cămăşi ale tatălui ei.

2

Tuşa Cord era la sobă, înfăşurată în halat şi cu părul încă prins în plasă, îşi pregăti un bol cu ovăz şi-l aduse la masă. Susan ştiuse că ceva nu era bine îndată ce mătuşa ei se întorsese către ea, cu bolul în mână; văzuse atunci zvâcnetul de nemulţumire al buzelor Tuşei Cord şi privirea dezaprobatoare pe care o aruncase portocalei pe care Susan o descojea. Pe mătuşa ei încă o râcâia ideea arginţilor şi galbenilor pe care se aşteptase să-i aibă deja în mână, monede ce aveau să-i fie refuzate încă o vreme pentru că o vrăjitoare capricioasă decretase că Susan trebuie să se păstreze virgină până la toamnă.

Aceasta nu era însă principala problemă, iar Susan o ştia. Cât se poate de simplu spus, se cam săturaseră una de cealaltă. Banii erau doar una dintre sursele dezamăgirilor Tuşei Cord; mizase pe faptul că va avea casa de la marginea Povârnişului doar pentru ea în vara aceea… cu excepţia, poate, a ocazionalei vizite din partea domnului Eldred Jonas, faţă de care Cordelia părea să aibă o slăbiciune. În schimb, iată-le acolo, o femeie care se apropie de apusul vieţii, cu buze subţiri şi dezamăgite pe un chip subţire şi dezamăgit, sâni cât nişte mere sub rochiile sale cu gât înalt şi guler strâmb (Gâtul, îi spunea deseori Susanei, este Primul Lucru Care Te Lasă), părul pierzându-şi vechea strălucire castanie şi arătând firişoare cărunte; cealaltă, tânără, inteligentă, agilă şi apropiindu-se de vârful vârstei frumuseţii sale fizice. Se zgândăreau reciproc, fiecare cuvânt părând să producă o scânteie, iar asta nu era surprinzător. Bărbatul care le iubise

pe amândouă destul cât să le facă să se iubească reciproc plecase în lumea drepţilor.

— Te duci să călăreşti? spusese Tuşa Cord, punând bolul jos şi aşezându-se într-o rază de soare matinal.

Era un loc nepotrivit, unul în care n-ar fi permis niciodată să fie surprinsă, dacă domnul Jonas ar fi fost de faţă. Lumina puternică îi făcea chipul să semene cu o mască cioplită. La un colţ al gurii i se dezvolta o bubă; întotdeauna păţea aşa când nu dormea bine.

— Mda, răspunse Susan.

— Ar trebui să mănânci mai mult de atât, atunci. N-o să-ţi ţină de foame până la ora nouă, fată.

— Ba o să-mi ţină, replicase ea, mâncând mai repede feliile de portocală.

Vedea încotro mergea discuţia, vedea expresia de dezgust şi dezaprobare din ochii mătuşii ei, şi voia să plece de la masă înainte să înceapă problemele.

— Lasă-mă să-ţi aduc un bol cu d-astea, vrei? întrebă Tuşa Cord şi îşi aruncă lingura în terciul de ovăz.

În urechile Susanei sună precum copita unui cal călcând în noroi – sau în rahat – şi i se strânse stomacul.

— O să-ţi ţină de foame până la prânz, dac-ai de gând să călăreşti până atunci. Presupun c-o domniţă fină ca tine nu poate fi deranjată cu treburi casnice…

— Sunt toate făcute.

Şi ştii şi tu asta, nu mai adăugă ea. *Le-am făcut în timp ce tu şedeai în faţa oglinzii, zgândărindu-ţi buba aia de la gură.*

Tuşa Cord lăsă să cadă o bucată de unt în terci – Susan habar nu avea cum de femeia aceea îşi păstra silueta, sincer nu avea – şi o privi cum începea să se topească. Un moment, păru că micul dejun avea totuşi să se încheie într-o notă destul de civilizată.

Apoi începu treaba cu cămaşa.

— Înainte să ieşi din casă, Susan, vreau să-ţi dai jos zdreanţa aia de pe tine şi să-ţi iei una dintre noile bluze de călărie pe care ţi le-a trimis Thorin acum două săptămâni. Măcar atâta poţi face şi tu ca să-ţi arăţi…

Orice ar mai fi spus mătuşa ei din acel punct încolo s-ar fi pierdut în izbucnirea de furie chiar dacă Susan n-ar fi întrerupt-o. Îşi trecu o mână pe mânecă în jos, admirându-i textura – era aproape mătăsoasă, după atâtea spălări.

— *Zdreanţa* asta era a tatei!

— Mda, a lu' Pat. Tuşa Cord pufni. E prea mare pentru tine şi-i prea roasă, şi oricum nu se cuvine s-o porţi. Când erai mică poate că era-n regulă să porţi o cămaşă bărbătească cu nasturi în faţă, da' acuma, că ai bust de femeie…

Bluzele de călărie se aflau pe umeraşe în colţ; sosiseră cu patru zile în urmă şi Susan nu se sinchisise nici măcar să şi le ducă sus în cameră. Erau trei, una roşie, una verde, una albastră, toate de mătase, toate fără îndoială valorând o mică avere. Detesta aspectul lor pretenţios şi croiul prea bufant: mâneci ample care să fluture teatral în vânt, gulere mari şi lălâi… şi, desigur, decolteul adânc de care cel mai probabil Thorin nu şi-ar mai fi dezlipit ochii, dacă ea ar fi apărut în faţa lui îmbrăcată cu una dintre ele. Lucru pe care, cu voia zeilor, nu avea să-l facă nicicând.

— „Bustul meu de femeie", cum îi spui, puţin mă interesează pe mine şi n-are cum interesa pe nimeni altcineva atât timp cât călăresc, spuse Susan.

— Poate da, poate nu. Dacă unul dintre îngrijitorii de cai ai Baroniei te-ar vedea – chiar Rennie, el se vântură prin părţile alea mai mereu, cum bine ştii – nu l-ar durea nimic să-i spună lui Hart că te-a văzut purtând una dintre *camisas* pe care cu atâta generozitate ţi le-a dăruit el. Nu zic bine? De ce tre' să fii mereu aşa ţâfnoasă, fată? De ce eşti mereu aşa inflexibilă, aşa nedreaptă?

— Tu ce bai ai cum sunt eu? întrebase Susan. Tu ai banii, nu? Şi o să ai şi mai mulţi. După ce o să mă fută el.

Tuşa Cord, albă la faţă şi afişând o mină şocată şi furioasă, se aplecase peste masă şi o pălmuise.

— Cum cutezi să rosteşti cuvântul ăla în casa mea, *malhablada* ce eşti? Cum *cutezi?*

În clipa aceea începuseră să-i curgă lacrimile – auzind-o spunând că era casa ei.

— A fost casa *tatălui meu!* A lui şi a mea! Tu erai de capul tău, nu aveai unde te duce, decât poate la ospiciu, şi el te-a primit sub acoperişul lui! *Ţi-a dat un adăpost, Tuşică!*

Ultimele două felii de portocale erau încă în mâna ei. Le aruncă în faţa mătuşii, apoi se împinse de la masă cu atâta violenţă încât scaunul i se clătină, se înclină şi căzu cu ea cu tot la podea. Umbra mătuşii ei căzu peste ea. Cu părul atârnându-i, cu obrazul pălmuit pulsând, cu ochii arzând-o de lacrimi şi cu gâtul umflat şi încins, Susan se târî cu frenezie de sub ea. Într-un târziu, izbuti să stea în picioare.

— Fată nerecunoscătoare ce eşti, zise mătuşa ei. Vocea sa era moale şi atât de plină de venin, încât era aproape mângâietoare. După toate câte am făcut pentru tine şi după toate câte a făcut Hart Thorin pentru tine. Păi, până şi gloaba pe care vrei s-o călăreşti în dimineaţa asta a fost darul din respect al lui Hart pentru…

— *PYTON A FOST AL NOSTRU!* strigă ea, aproape orbită de furie auzind acea intenţionată ascundere a adevărului. *TOATE AU FOST! CAII, PĂMÂNTUL… AU FOST ALE NOASTRE!*

— Lasă vocea mai jos, spuse Tuşa Cord.

Susan inspiră adânc şi încercă să-şi găsească o fărâmă de control. Îşi îndepărtă părul de pe faţă, expunând urma roşie lăsată de mâna Tuşei Cord pe obrazul său. Cordelia tresări puţin, văzând-o.

— Tata n-ar fi îngăduit niciodată asta, spuse Susan. N-ar fi îngăduit niciodată să devin metresa lui Hart Thorin. Oricare ar fi fost opinia lui despre Hart ca primar… sau ca *patrono*… niciodată n-ar fi îngăduit asta. Şi tu o ştii. O ştii bine.

Tuşa Cord îşi dădu ochii peste cap, apoi răsuci un deget în jurul urechii, ca pentru a sugera că Susan îşi luase câmpii.

— Tu însăţi ai fost de acord cu asta, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică. Mda, chiar aşa. Şi dac-acuma sufleţelul tău impresionabil de fetiţă îţi dă ghes să-ţi iei cuvântul înapoi…

— Mda, aprobă Susan. Am fost de acord cu târgul, adevărat. După ce m-ai bătut tu la cap zi şi noapte, după ce ai venit la mine în lacrimi…

— Asta n-am făcut niciodată! strigă Cordelia, înţepată.

— Aşa repede ai uitat, Tuşică? Mda, se pare. Aşa cum până diseară vei fi uitat că m-ai pălmuit la micul dejun. Ei, eu n-am uitat. Ai plâns, ba bine că nu, ai plâns şi mi-ai spus că te temi că vom fi izgonite de pe pământ, cum nu mai deţinem drept legal asupra lui, că ne vom afla pe drumuri, ai plâns şi ai spus…

— *Ajunge!* ţipă Tuşa Cord. Nimic n-o deranja mai mult pe lume decât să-i fie întoarse vorbele. N-ai dreptul să-mi vorbeşti aşa cum n-ai nici dreptul să te plângi ca o oaie proastă! Haide! Pleacă de aici!

Susan continuă însă. Furia ei dăduse peste margini şi nu mai putea fi controlată.

— Ai plâns şi ai spus că vom fi izgonite, alungate la vest, că nu vom mai vedea niciodată casa tatei sau Hambry-ul.. Şi apoi, când am fost destul de speriată, ai vorbit despre adorabilul copilaş pe care-l voi avea. Despre faptul că ne vom primi înapoi pământul care oricum era al nostru încă de la început. Despre faptul că ne vom primi înapoi caii care oricum erau şi ei deja ai noştri. Ca semn de sinceritate din partea primarului, am un cal pe care *eu însămi l-am ajutat să vină pe lume.* Şi ce am făcut ca să merit aceste lucruri care oricum ar fi fost ale mele, de nu s-ar fi pierdut o singură foaie de hârtie? Ce am făcut ca el să-ţi dea ţie bani? Ce am făcut dacă nu să promit că-l voi fute în vreme ce nevastă-sa de patruzeci de ani doarme în camera alăturată?

— Să-nţeleg, atunci, că banii-i vrei? întrebă Tuşa Cord, zâmbind crispată. Da, da, chiar aşa? Îi vei avea, atunci. Ia-i, ia-i, pierde-i, dă-i de mâncare la porci, puţin îmi pasă!

Se întoarse spre taşca ei, care stătea agăţată de un stâlp lângă sobă. Începu să scotocească prin ea, însă mişcările sale pierdură repede din viteză şi convingere. În stânga uşii de la bucătărie era atârnată o oglindă ovală şi în ea Susan zări chipul mătuşii ei. Ce văzu acolo – un amestec de ură, disperare şi lăcomie – o făcu să-i stea inima în loc.

— Lasă, Tuşică. Văd că-ţi vine greu să te desparţi de ei, iar eu oricum nu i-aş primi. Sunt bani de curvit.

Tuşa Cord se întoarse înapoi la ea, cu chipul şocat, uitând imediat de taşcă.

— Asta nu-i curvăsărie, prostănaco! Păi, unele dintre cele mai mari femei din istorie au fost metrese, iar unii dintre cei mai mari bărbaţi s-au născut *din* metrese. *Asta nu-i curvăsărie!*

Susan smulse bluza de mătase roşie de unde era agăţată şi o ridică în aer. Cămaşa i se mulă pe sâni de parcă ar fi tânjit dintotdeauna să-i atingă.

— Atunci, el de ce-mi trimite hainele astea de curvă?

— Susan!

Tuşa Cord avea lacrimi în ochi.

Susan azvârli bluza spre ea la fel cum făcuse cu feliile de portocală. Aceasta ateriză la picioarele femeii.

— Ridic-o şi trage-o pe tine, dacă asta vrei. Depărtează-ţi *tu* picioarele pentru el, dacă asta vrei.

Se răsuci şi ieşi pe uşă.

Ţipătul semiisteric al mătuşii ei o urmase:

— Să nu cumva să-ţi faci gânduri prosteşti, Susan! Gândurile prosteşti duc la fapte prosteşti, şi-i prea târziu pentru amândouă! Ai fost de acord!

Susan ştia asta. Şi oricât de repede îl călărea pe Pylon de-a lungul Povârnişului, nu avea cum să lase-n urmă ceea ce ştia. Fusese de acord şi indiferent cât de îngrozit ar fi fost Pat Delgado de aranjamentul în care se băgase fiica lui, un singur lucru l-ar fi văzut clar: Susan făcuse o promisiune, iar promisiunile trebuie respectate. Pe cei care n-o făceau îi aştepta iadul.

3

Întoarse uşor calul cât acesta încă mai avea destul suflu. Se uită înapoia ei, văzu că străbătuse aproape un kilometru şi jumătate şi-l mai îndemnă să coboare puţin – în galop mic, la trap, apoi în pas energic. Trase adânc aer în piept şi-l eliberă. Pentru prima oară în acea dimineaţă observă frumuseţea clară a zilei – pescăruşi zburând în cerc în văzduhul ceţos spre vest,

ierburi înalte de jur împrejurul ei şi flori în fiecare spărtură umbroasă: albăstrele, cafeluţe, brumărele şi preferatele ei, delicatele flori de mătase albastre. De pretutindeni se auzea zumzetul somnolent al albinelor. Sunetul o calma şi, pe când valul înalt al sentimentelor sale începu să scadă puţin, reuşi să recunoască un lucru în sinea ei… să-l recunoască şi apoi să-i dea glas.

— Will Dearborn, rosti ea şi se cutremură la sunetul numelui pe buzele ei, chiar dacă nu era nimeni acolo să-l audă, decât Pylon şi albinele.

Aşa că-l rosti din nou, iar când cuvintele îi ieşiră pe gură, întoarse brusc încheietura mâinii, ducând-o la buze, şi o sărută acolo unde sângele fremăta cel mai aproape de suprafaţă. Mişcarea o şocă, întrucât nu ştia că urma să o facă, şi o şocă şi mai tare deoarece gustul pielii şi al sudorii sale o excită imediat. Simţi o poftă de a se răcori aşa cum făcuse în pat, după ce-l întâlnise pe băiat. La cum se simţea, nici nu avea să-i ia mult timp.

În schimb, mârâi sudalma preferată a tatălui ei – „O, muşc-o!“ – şi scuipă pe lângă cizma sa. Will Dearborn fusese răspunzător pentru prea multe neplăceri în viaţa ei, în ultimele trei săptămâni; Will Dearborn cu tulburătorii lui ochi albaştri, părul lung închis la culoare şi atitudinea sa fermă, moralizatoare. *Ştiu să fiu discret, doamnă. Cât despre buna-cuviinţă? Mă surprinde că ştii cuvântul.*

Ori de câte ori se gândea la asta, sângele-i cânta cu ură şi ruşine. Mai mult cu ură. Cum îndrăznea el să o judece? El, care crescuse beneficiind de tot luxul, fără-ndoială cu servitori care-i făceau orice moft şi cu atât de mult aur, încât cel mai probabil nu-i trebuia la nimic – i se dădea orice poftea pe gratis, ca favoare. Ce ştia un băiat ca el – căci doar asta era, de fapt, doar un băiat – despre grelele alegeri pe care le făcuse ea? La o adică, cum putea cineva precum domnul Will Dearborn din Hemphill să înţeleagă că ea nici măcar nu făcuse alegerile acelea? Că fusese transportată spre ele aşa cum o pisică îşi transportă un pui îndărătnic înapoi în culcuş, ducându-l de pielea gâtului?

Totuşi, tânărul nu-i ieşea din gând; ea ştia, chiar dacă Tuşa Cort nu bănuia nimic, că la cearta lor de dimineaţă asistase o a treia persoană nevăzută.

Şi mai ştia un lucru, ceva ce ar fi necăjit-o pe mătuşa ei peste poate.

Faptul că nici Will Dearborn nu uitase de ea.

4

La aproximativ o săptămână după cina de bun venit şi dezastruos de dureroasa remarcă a lui Dearborn faţă de ea, retardatul împiedicat de la Popasul Călătorilor – Sheemie îi spuneau oamenii – îşi făcuse apariţia la casa pe care Susan şi mătuşa ei o împărţeau. Ţinea în mâini un buchet mare, compus în principal din flori sălbatice care creşteau pe Povârniş, dar presărat şi cu câţiva trandafiri sălbatici de culoare închisă. Semănau cu nişte semne de punctuaţie roz. Când deschise poarta, neaşteptând să fie invitat, pe chipul băiatului era imprimat un zâmbet larg, solar.

La momentul acela Susan mătura trotuarul din faţă; Tuşa Cort era în spate, în grădină. Noroc că era aşa, deşi faptul nu era foarte surprinzător; în ultimele zile, ele se înţelegeau cel mai bine atunci când drumurile li se intersectau cât mai puţin posibil.

Susan îl privise pe Sheemie apropiindu-se pe alee, surâsul lui radiind din spatele buchetului de flori pe care îl ţinea ridicat, cu un amestec de fascinaţie şi groază.

— Ziua bună, Susan Delgado, fiica lui Pat, rosti vesel Sheemie. Vin la tine ca trimis şi-ţi cer iertare dacă te deranjez cumva, o mda, căci eu sunt pacoste pentru oameni, şi o ştiu la fel de bine ca ei. Astea-s pentru tine. Poftim.

Întinse florile şi fata văzu un pliculeţ împăturit şi pitit printre ele.

— Susan?

Vocea Tuşei Cord, venind de după casă… şi apropiindu-se.

— Susan, ai auzit poarta?

— Da, mătuşă! strigă ea înapoi.

Blestemate fie urechile ascuţite ale femeii! Susan culese iute plicul dintre brumărele şi margarete. Îl piti în buzunarul rochiei.

— Îs de la al treilea cel mai bun prieten al meu, explică Sheemie. Am trei feluri de prieteni acum. Atâtea.

Ridică două degete, se încruntă, mai adăugă două, după care surâse sincer.

— Arthur Heath e primul meu cel mai bun prieten, Dick Stockworth e al doilea cel mai bun prieten al meu. Al treilea cel mai bun prieten…

— Taci! făcu Susan cu voce joasă şi pripită, care făcu zâmbetul lui Sheemie să pălească. Să nu sufli o vorbă despre cei trei prieteni ai tăi.

Fata se îmbujoră niţel, pielea i se înroşi aproape ca luată de febră – îi coborî, parcă, de la obraji pe gât, apoi până jos de tot, la picioare. În ultima săptămână se vorbise mult în Hambry despre noii prieteni ai lui Sheemie – aveai impresia că despre nimic altceva nu se mai vorbea. Poveştile pe care le auzise ea erau ciudate, însă dacă nu erau adevărate, de ce versiunile povestite de martori atât de diferiţi semănau aşa de tare?

Susan încă se străduia să-şi recapete controlul, când Tuşa Cord veni de după colţ. Văzând-o, Sheemie făcu un pas înapoi, tulburarea sa transformându-se în uimire sinceră. Mătuşa fetei era alergică la înţepătura albinelor şi în momentul acela era înfăşurată din creştetul pălăriei de pai şi până la tivul rochiei verde-şters într-un văl de tifon care o făcea să arate bizar în lumina puternică a soarelui şi de-a dreptul înfricoşătoare la umbră. Ca o tuşă finală, într-o mână vârâtă în mănuşă ţinea o foarfecă de grădină murdară de pământ.

Văzu buchetul şi se năpusti asupra lui, cu foarfeca ridicată. Când ajunse la nepoata sa, vârî foarfeca într-o gaică a curelei (aproape cu reticenţă, i se păru nepoatei) şi îşi ridică vălul de pe faţă.

— Cine ţi-a trimis astea?

— Nu ştiu, Tuşică, răspunse Susan, mult mai calm decât se

simţea. Acesta e tânărul de la han…

— Han! pufni Tuşa Cord.

— Nu pare să ştie cine l-a trimis, urmă Susan.

Numai de-ar fi reuşit să-l trimită pe Sheemie de acolo!

— El e… păi, presupun că ai putea spune că e…

— E un prost, da, ştiu asta.

Tuşa Cord îi aruncă Susanei o privire scurtă, iritată, apoi îşi îndreptă atenţia spre Sheemie. Vorbind cu mâinile înmănuşate aşezate pe genunchi, strigându-i direct în faţă, femeia întrebă:

— *CINE… A… TRIMIS… FLORILE… ASTEA… TINERE?*

Faldurile voalului ei de faţă, care fuseseră împinse deoparte, căzură la loc. Sheemie mai făcu un pas îndărăt. Părea speriat.

— *A FOST… POATE… CINEVA DE LA… FALEZĂ?… DE LA… PRIMARELE… THORIN?… SPUNE-MI… ŞI EU… ÎŢI VOI… DA… UN PENNY.*

Susanei îi stătu inima în loc, convinsă că tânărul va vorbi, că nu va avea minte să înţeleagă că-i va provoca ei necazuri. Da, cel mai probabil aşa avea să fie.

Sheemie însă clătină doar din cap.

— Nu ţiu minte. Am capu' gol, sai, aşa-l am. Stanley zice că-s zevzec.

Surâsul îi apăru din nou pe buze, un zâmbet splendid plin de dinţi albi, egali. Tuşa Cord îi răspunse cu o grimasă.

— O, prostule! Pleacă, atunci. Du-te aţă înapoi în oraş – nu tândăli p-aci, sperând să capeţi o pană de gâscă. Un băiat care nu-şi aminteşte nu merită nici măcar un penny! Şi să nu te mai prind p-aci, indiferent cin' te pune să-i aduci flori tinerei sai. Auzitu-m-ai?

Sheemie încuviinţase energic din cap. Apoi:

— Sai?

Tuşa Cord se încruntă la el. Linia verticală de pe fruntea ei fusese foarte adâncă-n ziua aceea.

— De ce eşti înfăşurată toată-n pânze de păianjen, sai?

— Dispari de aici, neruşinatule! strigă Tuşa Cord.

Avea o voce puternică atunci când voia să o folosească, iar Sheemie sări înapoi din calea ei, panicat.

Când fusese sigură că flăcăul o luase înapoi pe Drumul Mare spre oraş şi că n-avea nicio intenţie să se întoarcă la poarta lor pentru a trage de timp în speranţa unui bacşiş, Tuşa Cord se răsucise spre Susan.

— Pune-le în apă până ce nu se veştejesc, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică, şi să nu te văd cu capu-n nori, întrebându-te cine ar putea fi admiratorul tău secret.

Atunci, Tuşa Cord zâmbise. Un zâmbet *adevărat.* Ce o îndureră cel mai tare pe Susan, ce o tulbură cel mai tare, fu faptul că mătuşa ei nu era un căpcăun dintr-o poveste pentru copilaşi, nu era o vrăjitoare ca Rhea de pe Cöos. În faţa ei nu se afla un monstru, ci doar o fată bătrână cu câteva ambiţii sociale, o pasiune pentru aur şi argint şi nutrind teama de a nu ajunge în mizerie, fără niciun sfanţ.

— Cei ca noi, Susie dragă, zisese ea, vorbind pe un apăsat ton mieros, e mai bine să se dedice treburilor casnice şi să lase visurile celor care şi le permit.

5

Fusese sigură că florile erau din partea lui Will, şi avusese dreptate. Scrisul lui era clar şi destul de elegant:

Dragă Susan Delgado,

Am vorbit fără mine seara trecută, şi îţi cer iertare. Putem să ne vedem, ca să-ţi vorbesc? Trebuie să fie între patru ochi. *E o chestiune importantă.* Dacă accepţi, transmite-mi mesajul prin băiatul care ţi-a adus florile. E de încredere.

WILL DEARBORN

O chestiune importantă. Subliniat. Simţea o puternică dorinţă de a afla ce era atât de important pentru el şi se puse în gardă să nu facă nimic prosteşte. Poate că băiatul se îndrăgostise de ea… şi dacă era aşa, a cui era vina? Cine vorbise cu el, cine-i călărise calul, cine-i arătase picioarele goale, descălecând ca la carnaval? Cine-i pusese mâinile pe

umeri şi-l sărutase?

O ardeau obrajii şi fruntea, gândindu-se la asta, şi un alt cerc înflăcărat i se părea că-i coboară încet pe corp. Nu era sigură că regreta sărutul, dar fusese o greşeală, cu sau fără regrete. A-l vedea din nou acum ar fi fost o greşeală şi mai mare.

Şi totuşi, îşi dorea să-l vadă şi ştia în adâncul sufletului că era pregătită să pună deoparte furia faţă de el. Făcuse însă o promisiune.

Promisiunea aceea nenorocită.

În noaptea aceea zăcu fără somn, frământându-se în pat, spunându-şi întâi că ar fi mai bine, mai demn, să păstreze pur şi simplu tăcerea, apoi compunând în gând mesaje de răspuns: unele răutăcioase, altele reci şi altele cu o tentă marginală de flirt.

Când auzise clopotul sunând miezul nopţii, semn că o zi se încheiase şi că începea una nouă, trăsese concluzia că totul are o limită. Sărise din pat, se dusese la uşă, o deschisese şi-şi iţise capul pe hol. Când auzise sunetele ca de flaut ale Tuşei Cord sforăind, închisese uşa la loc, traversase spre pupitrul de lângă fereastră şi aprinsese lampa. Luase una dintre foile de pergament din sertarul de sus, o rupsese în jumătate (în Hambry, singura crimă mai mare decât irosirea hârtiei era irosirea animalelor de rasă nobilă), şi apoi scrise cu iuţeală, ştiind intuitiv că cea mai mică ezitare o putea condamna la alte ore de indecizie. Fără nicio formulă de salut şi fără a se semna, scrise răspunsul dintr-o suflare:

Nu pot să te văd. N-ar fi cuvenit.

Împăturise mic hârtia, stinsese lampa şi se întorsese în pat, unde piti bileţelul la loc sigur, sub pernă. În două minute, dormea. A doua zi, când mersese la oraş cu treburi, îşi făcuse drum pe la Popasul Călătorilor, care, la ora unsprezece a dimineţii, emana tot şarmul unei vietăţi care şi-a întâlnit crunta moarte pe marginea drumului.

Curtea din faţă a tavernei era un pătrat de pământ bătut,

tăiat la jumătate de o bară lungă pentru priponit sub care se afla un jgheab de adăpat. Sheemie împingea o roabă de-a lungul barei, culegând cu o lopată balegile cailor legaţi acolo noaptea trecută. Purta un sombrero roz comic şi cânta „Golden Slippers“. Susan se îndoia că mulţi dintre clienţii Popasului aveau să se trezească într-o dispoziţie la fel de bună ca Sheemie în dimineaţa aceea… aşa că, dacă te gândeai bine, cine era mai zevzec?

Se uită în jur pentru a se asigura că n-o spiona nimeni şi se apropie de Sheemie şi-l atinse pe umăr. Tânărul păru speriat la început, şi Susan nu-l învinui – conform poveştilor pe care le auzise, Depape, prietenul lui Jonas, aproape că-l omorâse pe sărmanul băiat fiindcă vărsase băutură pe cizmele lui.

Apoi Sheemie o recunoscu.

— Bună, Susan Delgado de acolo de la marginea oraşului, zise el jovial. O zi bună-ţi doresc, sai.

Se înclină – o imitaţie amuzantă a felului specific Baroniilor Centrale în care se înclinau cei trei noi prieteni ai săi. Zâmbind, fata îi răspunse cu o reverenţă scurtă (îmbrăcată în jeanşi, trebuia să se ţină de poalele unei rochii imaginare, însă femeile din Mejis se obişnuiseră să facă asta).

— Vezi florile mele, sai? întrebă el, arătând spre latura nevopsită a Popasului.

Ce văzu acolo o mişcă profund: un şir de flori de mătase asortate, albastre şi albe, crescând de-a lungul bazei clădirii. Aveau un aer deopotrivă brav şi jalnic, fremătând în adierea slabă a vântului de dimineaţă, având în faţă curtea stearpă şi plină de balegi, iar în spate scândurile negeluite ale tavernei.

— Tu le-ai cultivat, Sheemie?

— Mda, chiar eu. Şi domnul Arthur Heath din Gilead mi-a promis din cele galbene.

— N-am văzut niciodată flori de mătase galbene.

— O, nu, nici eu, da’ domnu’ Arthur Heath zice că au din acelea în Gilead.

Se uită la Susan cu un aer solemn, ţinând lopata în mână aşa cum un soldat ar ţine o puşcă sau o suliţă.

— Domnu’ Arthur Heath mi-a salvat viaţa. Aş face orice

pentru el.

— Chiar aşa, Sheemie? întrebă ea, mişcată.

— Totodată, el are o santinelă! E un cap de pasăre! Şi când el îi vorbeşte, prefăcându-se, mamă ce mai râd! Mda, să te tăvăleşti pe jos!

Ea se uită din nou în jur ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu ochiul (cu excepţia totemurilor cioplite de vizavi) şi scoase biletul, împăturit mic, din buzunarul jeanşilor.

— Îi poţi da asta domnului Dearborn din partea mea? Şi el ţi-e prieten, aşa-i?

— Will? Mda!

Luă biletul şi-l puse cu grijă în buzunar.

— Şi nu spune nimănui.

— Şşşş! făcu el aprobator, ducând un deget la buze. Avea ochii amuzant de rotunzi sub acea ridicolă pălărie roz de damă pe care o purta. Ca atunci când ţi-am adus florile. Gura mică!

— Aşa-i, gura mică. Să ne vedem cu bine, Sheemie.

— Aşa să fie, Susan Delgado.

Apoi, tânărul se reapucase de făcut curăţenie. Susan mai rămăsese acolo, uitându-se, un moment, simţindu-se încurcată şi nelalocul ei. Acum, că biletul fusese transmis cu succes, ceva îi dădea ghes să i-l ceară înapoi lui Sheemie, să taie tot ce scrisese şi să promită că-l va întâlni. Fie şi numai ca să-i vadă din nou ochii albaştri, fermi, uitându-se la ea.

Atunci, celălalt prieten al lui Jonas, cel care purta manta, ieşi cu pas ţanţoş din magazinul universal. Susan era sigură că n-o văzuse – bărbatul ţinea capul în pământ şi-şi rula o ţigară – însă nu avea de gând să-şi forţeze norocul. Reynolds discuta cu Jonas, iar Jonas discuta – mult prea mult! – cu Tuşa Cord. Dacă Tuşa Cord afla că nepoata ei stătuse la poveşti cu băiatul care-i adusese flori, cel mai probabil aveau să apară întrebări. Din cele la care ea nu voia să răspundă.

Toate astea ţin acum de trecut, Susan – ce-i dus e bun dus. Mai bine să te întorci cu gândul în prezent.

Îl făcu pe Pylon să se oprească şi se uită în josul Povârnişului la caii care se mişcau şi păşteau acolo. Erau într-un număr surprinzător de mare în dimineaţa aceea.

Nu mergea. Mintea i se întorcea întruna la Will Dearborn.

Ce ghinion avusese să-l întâlnească! De n-ar fi fost întâlnirea aceea întâmplătoare pe când se întorcea de pe Cöos, deja poate că s-ar fi împăcat cu situaţia – era o fată practică din fire, la urma urmei, iar o promisiune era o promisiune. Categoric, nu s-ar fi aşteptat niciodată să-şi facă gânduri negre şi să tremure la gândul că-şi va pierde fecioria, iar perspectiva de a purta şi a aduce pe lume un copil chiar o entuziasmase.

Numai că Will Dearborn schimbase totul; îşi făcuse loc în mintea ea şi acum nu se mai dădea dus, un chiriaş care se împotriva expulzării. Remarca pe care o făcuse în timp ce dansau îi stăruia în gând ca un cântec pe care îl fredonezi fără să vrei, deşi îl deteşti. Fusese necruţătoare şi ipocrită remarca aceea… totuşi, oare nu conţinea ea şi un grăunte de adevăr? Rhea avusese dreptate în privinţa lui Hart Thorin, măcar de acest lucru Susan nu se mai îndoia. Presupunea că vrăjitoarele aveau dreptate în privinţa poftelor bărbaţilor chiar şi atunci când se înşelau în toate celelalte privinţe. Acesta nu era un gând plăcut, însă foarte probabil era unul adevărat.

Inoportuna intruziune a lui Will Dearborn fusese cea care îi îngreunase ei sarcina de a accepta ceea ce trebuia acceptat, el era cel care o împinsese la certuri în care abia-şi mai recunoştea propria voce ascuţită şi disperată, el era cel care o vizita în vise – vise în care o cuprindea cu braţele de mijloc şi o săruta, o săruta, o săruta.

Descălecă şi merse puţin pe deal în jos cu frâiele înfăşurate în pumn. Pylon o urmă ascultător şi, când fata se opri pentru a se uita spre ceaţa albăstrie dinspre sud-vest, lăsă capul în jos şi reîncepu să pască.

Credea că avea nevoie să-l mai vadă o dată pe Will Dearborn, fie şi numai pentru a acorda acelei înnăscute părţi practice din ea o şansă de a se reafirma. Avea nevoie să îl

vadă la dimensiunea lui normală şi nu la aceea pe care i-o croise mintea sa în gândurile-i calde şi-n visele şi mai calde. Odată treaba asta îndeplinită, putea să-şi vadă de viaţă şi să facă ce trebuia făcut. Poate de aceea apucase pe cărarea aceasta – aceeaşi pe care o străbătuse şi ieri, şi alaltăieri, şi răsalaltăieri. Tânărul se plimba prin acea parte a Povârnişului; aşa auzise ea în piaţa de la periferie.

Se întoarse cu spatele la Povârniş, ştiind deodată că Will va fi acolo, ca şi când gândul ei l-ar fi chemat – sau *ka*-ul ei.

Văzu doar cerul albastru şi linia joasă a colinelor care se curba blând precum linia coapsei, şoldului şi mijlocului unei femei care stă întinsă în pat, pe o parte. Susan simţi că o umple un sentiment amar de dezamăgire. Aproape ii simţi gustul în gură, ca nişte frunze de ceai ude.

O luă înapoi spre Pylon, intenţionând să se întoarcă acasă şi să rezolve cu scuzele pe care socotea că trebuia să le prezinte. Cu cât o făcea mai repede, cu atât se rezolva problema mai repede. Întinse mâna spre scăriţa stângă, care era răsucită puţin, şi când făcu asta, un călăreţ apăru la orizont, profilându-se pe cer în locul care-n imaginaţia ei semăna cu un şold de femeie. Omul rămase acolo, o simplă siluetă călare, dar ea ştiu pe dată cine era.

Fugi! îşi comandă deodată, cuprinsă de panică. *Suie în şa şi ia-o la galop! Pleacă de aici! Repede! Înainte să se întâmple ceva teribil… înainte să fie într-adevăr vorba de* ka*, venit să te ia pe tine şi toate planurile tale pe sus, ca vântul, şi să te poarte peste întinsul cerului departe, tare departe!*

Nu fugi. Rămase cu frâiele lui Pylon într-o mână şi-i murmură ceva când armăsarul *rosillo* ridică privirea şi necheză în semn de salut spre juganul cel mare şi murg care cobora dealul.

Apoi Will fu acolo, întâi deasupra ei şi privind-o de sus, după care descălecă dintr-o singură mişcare lejeră, lichidă, pe care Susan nu credea c-ar fi putut-o egala, cu toţi anii ei de echitaţie. De data aceasta, flăcăul nu întinse piciorul, înfigând călcâiul în pământ, şi nici nu descrise o mişcare amplă cu pălăria, însoţind astfel o plecăciune comică în solemnitatea ei;

acum, privirea pe care i-o aruncă fu fermă, gravă şi tulburător de matură.

Se priviră unul pe altul în liniştea deplină de pe Povârniş, Roland din Gilead şi Susan din Mejis, şi-n sufletul ei fata simţi iscându-se o boare de vânt. Se temea de ea şi o primea totodată cu braţele deschise.

7

— ’Neaţa bună, Susan, zise el. Mă bucur să te revăd.

Ea nu spuse nimic, rămânând atentă în aşteptare. Oare-i auzea şi el bătăile inimii la fel de clar cum şi le auzea ea? Sigur că nu; asta era o bazaconie romantică. Totuşi, ei i se părea că oricine se afla pe o rază de cincizeci de metri îi putea auzi inima bubuind.

Will făcu un pas în faţă. Ea făcu unul în spate, privindu-l cu neîncredere. El lăsă capul în pământ o clipă, apoi îl ridică înapoi, strângând din buze.

— Iartă-mă, rogu-te, spuse el.

— Nu zău!

Vocea ei era rece.

— Ce-am spus în seara aceea a fost neîntemeiat.

La aceasta, Susan simţi o scânteie de furie adevărată.

— Puţin îmi pasă că a fost neîntemeiat; îmi pasă că a fost nedrept. Că m-a rănit.

O lacrimă i se revărsă din ochiul stâng şi curse pe obraz. Se pare că ochii nu-i secaseră, totuşi.

Crezu că ceea ce spusese îl va ruşina, dar, deşi obrajii tânărului se înroşiră puţin, ochii lui rămaseră ferm aţintiţi spre ai ei.

— M-am îndrăgostit de tine, spuse el. De aceea am spus-o. S-a întâmplat încă dinainte să mă săruţi, cred.

Fata râse… dar simplitatea cu care Will rostise cuvintele făcu râsul să-i sune fals în propriile-i urechi. Spart.

— Domnule Dearborn…

— Will. Te rog.

— Domnule Dearborn, insistă ea, răbdătoare ca o învăţătoare care lucrează cu un elev slab la minte, ideea este ridicolă. În urma unei singure întâlniri? A unui singur sărut? Un sărut ca de la o *soră?* Acum ea era cea care roşea, dar continuă fără zăbovire: Astfel de lucruri se întâmplă în poveşti, dar în viaţa reală? Nu cred.

Ochii lui nu se desprinseră însă nicio clipă de ai săi, şi în ei Susan văzu o parte din sinele adevărat al lui Roland: romantismul profund al sufletului său, precum un fabulos filon de metal îngropat în granitul caracterului său practic. Tânărul accepta iubirea mai mult ca fapt al vieţii, iar asta anihila blândul ei dispreţ faţă de ei amândoi.

— Iartă-mă, rogu-te, repetă flăcăul.

Era un soi de încăpăţânare brută în el. Asta o exaspera, o amuza şi o îngrozea pe Susan, toate în acelaşi timp.

— Nu-ţi cer să-mi întorci iubirea, nu de aceea mi-am spus cuvântul. Mi-ai zis că situaţia ta e complicată…

Acum, ochii lui îi slăbiră pe ai ei, şi se uită lung spre Povârniş. Chiar râse puţin.

— L-am făcut până şi prostănac, nu-i aşa? În faţa ta. Deci cine-i prostănacul, până la urmă?

Ea zâmbi; nu se putu abţine.

— Ai mai spus şi că ţi-a ajuns la ureche că-i plac băuturile tari şi fetele în floare.

Roland se lovi cu podul palmei peste frunte. Dacă prietenul lui, Arthur Heath, ar fi făcut asta, fata l-ar fi luat drept un gest intenţionat, comic. Nu însă şi-n cazul lui Will. Ceva îi spunea că tânărul nu prea gusta comedia.

Din nou, tăcere între ei, de data aceasta nu la fel de stânjenitoare. Cei doi cai, Rusher şi Pylon, păşteau satisfăcuţi unul lângă celălalt. *Dacă am fi cai, totul ar fi mult mai uşor,* gândi ea şi aproape râse în barbă.

— Domnule Dearborn, tu înţelegi că eu am fost de acord cu un aranjament?

— Mda.

Roland zâmbi când ea ridică sprâncenele, surprinsă.

— Nu te iau peste picior, dialectul e de vină. Pur şi

simplu… îl adopţi inconştient.

— Cine ţi-a vorbit de situaţia mea?

— Sora primarului.

— Coral.

Susan strâmbă din nas şi decise că nu era surprinsă. Şi bănuia că erau alţii care ar fi putut explica situaţia ei în termeni chiar mai cruzi. Eldred Jonas, de pildă. Rhea de pe Cöos, la fel. Mai bine să nu pună la suflet.

— Deci dacă înţelegi şi dacă nu-mi ceri să-ţi întorc… orice ar fi ceea ce crezi că simţi… de ce mai stăm de vorbă? De ce mă cauţi? Cred că te pune într-o anumită stânjeneală…

— Da, spuse el, după care adăugă, ca enunţând un fapt simplu: Mă stânjeneşte, sigur că da. Abia mă pot uita la tine fără să-mi pierd capul.

— Atunci poate ar fi mai bine să nu te uiţi, să nu vorbeşti, să nu gândeşti!

Vocea ei era deopotrivă tăioasă şi puţin nesigură. Cum de avusese el curajul să spună asemenea lucruri, să le enunţe pur şi simplu aşa direct, privind-o în ochi?

— De ce mi-ai trimis buchetul şi biletul ăla? Nu ştii oare-n ce bucluc aş fi putut intra? De ai cunoaşte-o pe mătuşă-mea…! Mi-a vorbit deja despre tine şi dacă ar şti despre bilet… sau dacă ne-ar vedea împreună aici…

Se uită în jur, verificând dacă încă erau singuri. Erau, cel puţin din câte vedea ea. Tânărul întinse mâna şi-i atinse umărul. Ea îl privi şi el îşi retrase degetele, ca şi când ar fi atins ceva încins.

— Am spus ce am spus ca tu să înţelegi, rosti el. Asta e tot. Simt ce simt şi tu nu eşti răspunzătoare pentru asta.

Dar sunt, gândi ea. *Te-am sărutat. Cred că sunt responsabilă destul pentru ceea ce simţim amândoi, Will.*

— Ce-am spus în timp ce dansam regret din tot sufletul. Nu vrei să-mi dai iertare?

— Mda, zise ea şi, dacă Will ar fi luat-o în braţe în clipa aceea, l-ar fi lăsat, la naiba cu toate consecinţele. El însă îşi luă doar pălăria de pe cap şi execută o plecăciune scurtă, încântătoare, şi vântul se opri.

— Mulţam-sai.

— Nu-mi spune aşa. Nu-mi place. Mă cheamă Susan.

— Îmi spui şi tu Will?

Ea aprobă din cap.

— Bun. Susan, vreau să te întreb ceva, dar nu în pielea celui care te-a insultat şi te-a făcut să suferi fiindcă era gelos. E cu totul altceva. Pot?

— Mda, presupun, zise ea precaută.

— Eşti de partea Afiliaţiei?

Susan îi aruncă o privire, descumpănită. Era ultima întrebare din lume la care s-ar fi aşteptat… dar el se uita la ea cu seriozitate.

— Mă aşteptam ca tu şi ai tăi prieteni să număraţ' vaci, arme, suliţe, bărci şi cine ştie ce altceva, zise ea, nu mă gândeam însă că veţ' pune la socoteală şi susţinătorii Afiliaţiei.

Văzu expresia lui surprinsă şi zâmbetul mic de la colţul gurii. De data aceasta, zâmbetul îl făcu să arate imposibil de bătrân. Susan îşi reconsideră cuvintele, înţelese ce trebuia să i se fi părut lui comic şi râse scurt, de jenă.

— Mătuşa mea are obiceiul să vorbească aşa. Şi tata-l avea. Provine de la o sectă de Oameni Bătrâni care-şi spuneau Prietenii.

— Ştiu. Avem şi-n partea mea de lume Oameni Prietenoşi.

— Serios?

— Da… sau mda, dacă-ţi place mai mult cum sună aşa; mie începe să-mi placă. Şi-mi place cum vorbesc Prietenii. Limbajul lor are o sonoritate plăcută.

— Nu şi atunci când îl foloseşte mătuşa mea, zise Susan, amintindu-şi cearta stârnită de cămaşă. Ca să-ţi răspund la întrebare, mda… sunt de partea Afiliaţiei, presupun. Pentru că tata era. De mă-ntrebi dacă-s *devotată* Afiliaţiei, presupun că răspunsul ar fi nu. În zilele astea, vedem şi auzim puţine lucruri care ţin de ea. Majoritatea sunt zvonuri sau poveşti aduse de văcarii şi neguţătorii ambulanţi care se aventurează atât de departe. Acum, că nu mai există cale ferată…

Ridică din umeri.

— Majoritatea muncitorilor de rând cu care am vorbit par să fie de aceeaşi părere. Şi totuşi, primarul tău Thorin…

— El nu e primarul *meu* Thorin, zise ea, mai tăios decât intenţionase.

— Şi totuşi, primarul *Baroniei* Thorin ne-a oferit tot ajutorul de care avem nevoie, şi altul, pe deasupra, de care nu avem nevoie. Trebuie doar să pocnesc din degete şi Kimba Rimer se înfiinţează în faţa mea.

— Atunci, nu pocni din ele, spuse ea, uitându-se în jur fără să vrea.

Încercă să zâmbească şi să-i arate că fusese o glumă, dar nu-i reuşi.

— Orăşenii, pescarii, fermierii, cowboy-ii… toţi vorbesc de bine Afiliaţia, dar fără implicare. Totuşi, primarul, cancelarul şi membrii Asociaţiei Crescătorilor de Cai, Lengyll şi Garber şi toată ceata…

_ Îi cunosc, zise ea scurt.

— Ei sunt gata să ajute cu tot entuziasmul. Aminteşte-i şerifului Avery de Afiliaţie şi mai că nu-ţi dansează. În fiecare salon de fermă ni se oferă să bem din cupa comemorativă a lui Eld, am impresia.

— Să beţi ce? întrebă ea, niţel cam răutăcioasă. Bere? *Graf?*

— Dar şi vin, whisky şi *pettibone,* spuse el, nerăspunzând la zâmbetul ei. Aproape aş putea crede că vor să ne încălcăm jurământul. Nu ţi se pare ciudat?

— Mda, puţin. Sau e doar un semn al ospitalităţii din Hambry. În părţile acestea, când cineva – mai ales un tânăr – spune că a făcut un legământ, oamenii au tendinţa să nu-l ia prea în serios.

— Şi vesela susţinere a Afiliaţiei în rândul edililor şi barosanilor locului? *Asta* cum ţi se pare?

— Straniu.

Şi aşa era. Prin natura muncii, Pat Delgado intrase în contact aproape zilnic cu acei moşieri şi crescători de cai, drept pentru care şi ea, care se ţinea coadă după tatăl ei ori de câte ori acesta o lăsa, îi văzuse deseori. Îi considera o adunătură de ţâfnoşi, mai mult sau mai puţin. Nu şi-l putea

imagina pe John Croydon sau pe Jake White ridicând pocalul lui Arthur Eld într-un toast sentimental… mai ales nu în toiul zilei, când aveau animale de îngrijit şi vândut.

Will o privea cu ochii larg căscaţi, ca şi când i-ar fi citit acele gânduri.

— Dar tu probabil că nu-i vezi pe barosani la fel de des ca odinioară, zise el. Ca înainte să plece dintre noi tatăl tău, vreau să spun.

— Poate că nu… dar învaţă oare bumblerii să vorbească de-a-ndoaselea?

Nici urmă de zâmbet precaut de data aceasta; acum, tânărul rânji de-a dreptul. Îi lumină întregul chip. Pe toţi zeii, cât era de chipeş!

— Presupun că nu. Nu mai mult decât îşi schimbă pisicile locul, cum spunem noi. Iar primarul Thorin nu-ţi vorbeşte despre cei ca noi – eu şi prietenii mei – atunci când sunteţi doar voi doi? Sau aceasta e o întrebare pe care n-am dreptul s-o pun? Poate am fost indiscret.

— N-am de unde şti, zise ea, scuturând adorabil din cap destul de tare încât să-şi facă părul lung să se legene. Eu nu prea înţeleg cum e cu buna-cuviinţă, după cum cineva a fost destul de bun să sublinieze.

N-o bucură însă atât de tare cât se aşteptase privirea posomorâtă şi ruşinea care-i înroşi tânărului obrajii. Cunoştea fete cărora le plăcea să tachineze în timp ce flirtau, şi încă să tachineze rău, unele dintre ele – ei se părea totuşi că nu-i făcea plăcere. Fără-ndoială, nu avea nicio dorinţă să-şi înfigă ghearele în el, şi când vorbi, vorbi cu duhul blândeţii.

— Nu sunt singură cu el, în orice caz.

O, şi cum ştii să minţi, gândi ea cu tristeţe, amintindu-şi cum Thorin o ruşinase în hol în seara petrecerii, pipăindu-i sânii ca un copil care încearcă să-şi vâre mâna într-un borcan cu bomboane, spunându-i că ardea pentru ea. O, *mare mincinoasă eşti.*

— În orice caz, Will, părerea lui Hart despre tine şi prietenii tăi n-are cum să te preocupe, nu-i aşa? Voi aveţi o treabă de făcut, atâta tot. Dacă el vă ajută, de ce nu acceptaţi

de-a dreptul şi să fiţi mulţumiţi?

— Pentru că ceva e putred aici, zise el şi tonul serios, aproape sobru, al vocii sale o sperie puţin.

— Putred? Cu primarul? Cu Asociaţia Crescătorilor de Cai? Despre ce vorbeşti?

Roland o măsură cu privirea, apoi păru să ajungă la o concluzie.

— Voi avea încredere în tine, Susan.

— Nu-s sigur c-a ta încredere-mi trebuie mai mult decât a ta iubire, răspunse ea.

El încuviinţă.

— Şi totuşi, pentru a face treaba pe care am fost trimis s-o fac, trebuie să mă încred în *cineva.* Poţi înţelege asta?

Ea se uită în ochii lui, apoi aprobă mut.

El păşi alături de ea, atât de aproape încât ea îşi imagină că putea simţi căldura pielii lui.

— Uită-te acolo jos. Spune-mi ce vezi.

Ea se uită, după care ridică din umeri.

— Povârnişul. Ca întotdeauna. Surâse timid. La fel de frumos. Acesta a fost mereu locul meu preferat din toată lumea.

— Mda, e frumos, fără-ndoială. Ce altceva vezi?

— Cai, desigur.

Zâmbi, ca să arate că asta era o glumă (una veche a tatălui ei, de fapt), dar el nu zâmbi. Plăcut la vedere, şi curajos, dacă poveştile care începuseră deja să circule prin oraş erau adevărate – iute atât la gând, cât şi la mână, pe deasupra. Nu prea avea însă simţul umorului. Ei, existau cusururi şi mai mari. Să apuci o fată de piept atunci când nu se aşteaptă putea fi unul dintre ele.

— Cai. Da. Dar ţi se pare că *numărul* lor este cel corect? Tu ai văzut cai pe Povârniş de când te ştii şi nu mă-ndoiesc că nimeni dintre cei care nu fac parte din Asociaţia Crescătorilor de Cai nu e mai calificat decât tine să ofere o estimare.

— Şi în cei din Asociaţie tu n-ai încredere?

— Ne-au dat tot ce le-am cerut şi sunt prietenoşi ca nişte căţei sub masa de cină – şi totuşi nu, nu cred că am.

— Ai însă în mine.

Roland o scrută fără ruşine cu ochii lui frumoşi şi înfiorători – erau de un albastru mai intens decât acela pe care-l vor avea mai târziu, neafectaţi încă de soarele a o mie de zile de umblat fără ţintă.

— Trebuie să mă încred în cineva, repetă el.

Ea coborî privirea, aproape ca şi când tânărul ar fi dojenit-o. El întinse mâna, o atinse tandru cu degetele sub bărbie şi-i ridică chipul spre al său.

— Ţi se pare că numărul lor e cel corect? Gândeşte-te bine!

Dar acum, că o făcuse să fie atentă la asta, mai că nici nu trebuia să se gândească. Bănuia că era conştientă de schimbare deja de un timp, dar aceasta se produsese treptat şi fusese uşor de trecut cu vederea.

— Nu, răspunse ea într-un târziu. Nu e cel corect.

— Sunt prea puţini sau prea mulţi? Care?

Ea pregetă un moment. Trase aer în piept. Îl eliberă într-un suspin prelung.

— Prea mulţi. Mult prea mulţi.

Will Dearborn ridică pumnii încleştaţi la nivelul umerilor şi îi scutură energic o singură dată. Ochii săi albaştri străluceau aidoma becurilor despre care Susan îşi amintea că-i povestise bunicul.

— Ştiam eu, zise. *Ştiam* eu.

8

— Câţi cai sunt acolo, jos? întrebă el.

— Mai jos de noi? Sau pe tot Povârnişul?

— Doar mai jos de noi.

Se uită atentă, fără a face vreo încercare de a număra. Asta nu dădu roade; o derută doar. Văzu patru grupuri de dimensiuni apreciabile, fiecare cuprinzând aproximativ douăzeci de cai, plimbându-se alene pe verdele ierbii şi imitând aproape la perfecţie mişcarea păsărilor pe albastrul cerului, deasupra lor. Erau poate nouă grupuri mai mici,

numărând între opt şi patru membri… mai multe perechi (acestea-i aminteau ei de iubiţi, însă aparent totul îi amintea de asta, în ziua aceea)… şi câţiva care galopau singuri: armăsari tineri, cei mai mulţi…

— O sută şaizeci? propuse el cu voce joasă, aproape ezitantă.

Susan îl privi surprinsă.

— Mda. O sută şaizeci e numărul pe care-l aveam şi eu în gând. La fix.

— Şi cât vedem acum din Povârniş? Un sfert? O treime?

— Mult mai puţin. Îi adresă un surâs mic, înclinând capul. Cum cred că ştii şi tu. O şesime din totalul păşunii, poate.

— Dacă sunt o sută şaizeci de cai care pasc liberi pe fiecare şesime, asta înseamnă că…

Ea aşteptă ca Roland să ajungă la suma de nouă sute şaizeci. Când asta spuse el, ea aprobă din cap. Tânărul mai rămase o clipă cu privirea în jos şi icni a surprindere când Rusher îl atinse cu botul la baza spatelui. Susan duse o palmă strânsă la gură, pentru a-şi înăbuşi râsul. După felul supărat în care el împinse botul calului, ea bănui că tânărul încă nu vedea ce era aşa comic în asta.

— Câţi alţii sunt în grajd sau la manej sau la muncă, după tine? întrebă el.

— Unu la fiecare trei dintre cei de acolo. Cu aproximaţie.

— Deci ar fi vorba de o mie două sute de capete. Toţi normali, niciun mutant.

Ea îl privi cu o vagă surprindere.

— Mda. Aproape că nu mai avem niciun mutant aici, în Mejis… în *oricare* dintre Baroniile Externe, la drept vorbind.

— Vi se nasc trei normali la fiecare cinci?

— Ni se nasc *toţi* normali! Sigur, din când în când vine pe lume un pui malformat pe care trebuie să-l eliminăm, dar…

— Nu aveţi un malformat la fiecare cinci fătări? Unul din cinci născut cu… Cum se exprimase Renfrew? Cu picioare în plus ori cu măruntaie pe dinafară?

Privirea ei şocată era un răspuns suficient.

— Cine ţi-a spus poveşti din astea?

— Renfrew. Tot el mi-a mai zis că în Mejis sunt în jur de cinci sute şaptezeci de animale normale.

— Asta-i de-a dreptul… Fata râse discret, nevenindu-i să creadă. E de-a dreptul incredibil! Dacă tata ar fi aici…

— Dar nu este, spuse Roland şi vocea lui sună sec precum o creangă care se rupe. E mort.

Un moment, ea nu păru să sesizeze schimbarea tonului său. Apoi, de parcă o eclipsă ar fi început să se producă undeva înăuntrul minţii ei, faţa i se întunecă.

— Tata a avut un accident. Înţelegi asta, Will Dearborn? Un *accident*. A fost teribil de trist, dar genul ăsta de lucru se întâmplă uneori. A căzut un cal peste el. Spuma Oceanului. Fran zice că Spuma a văzut un şarpe în iarbă.

— Fran Lengyll?

— Mda.

Avea pielea palidă, cu excepţia a doi trandafiri sălbatici – roz, asemenea celor din buchetul pe care îl trimisese el prin Sheemie – care-i împodobeau pometii.

— Fran a călărit mulţi kilometri cu tata. Nu erau foarte buni prieteni – aparţineau unor clase sociale diferite – dar călăreau împreună. Am o scufie pusă bine undeva, pe care mi-a făcut-o soţia lui Fran pentru botez. Călăreau pe poteci împreună. Nu-mi vine să cred că Fran Lengyll ar minţi despre modul în care a murit tata, darămite că el ar avea… vreo legătură cu asta.

Şi totuşi se uita întrebătoare la caii care alergau mai jos de ei. Atât de mulţi. *Prea* mulţi. Tatăl ei ar fi observat. Şi tatăl ei s-ar fi întrebat ce se întreba ea acum: ce semn era înfierat pe cei în plus?

— Întâmplarea face că Fran Lengyll şi prietenul meu Stockworth au purtat o discuţie despre cai, spuse Will. Deşi vocea lui suna aproape nepăsător, pe chip nu i se citea niciun pic de nepăsare. Pe când beau nişte pahare cu apă de izvor, după ce-i oferise bere şi o refuzase. Au vorbit despre ei la fel cum am făcut-o eu cu Renfrew la cina de bun venit organizată de primarul Thorin. Când Richard i-a cerut lui sai Lengyll să estimeze numărul cailor de călărit, acesta a spus că sunt

aproximativ patru sute.

— Copilării.

— Aşa pare, aprobă Will.

— Nu-şi dau seama că atunci când pasc, toţi caii sunt la vedere, deci şi sub ochii voştri?

— Ei ştiu că abia ne-am apucat de treabă, zise el, şi că am început cu pescarii. Va mai trece o lună, sunt sigur că-şi spun ei, până să ajungem la chestiunea cailor. Şi până atunci, atitudinea pe care au adoptat-o ei faţă de noi este de… cum să spun? Ei, nu asta contează. Nu-s eu priceput la cuvinte, dar prietenul meu Arthur îi spune „dispreţ afabil". Lasă caii în faţa ochilor noştri, presupun, deoarece cred că noi nu vom şti la ce ne uităm. Sau deoarece îşi imaginează că nu vom crede ceea ce vedem. Mă bucur tare mult că te-am găsit aici.

Doar ca să-ţi ofer o numărătoare mai precisă a cailor? Ăsta să fie singurul motiv?

— Dar voi *veţi* ajunge să număraţi caii. Până la urmă. Vreau să spun că de aceştia sigur Afiliaţia are mare nevoie.

Roland îi aruncă o privire stranie, de parcă i-ar fi scăpat ceva ce ar fi trebuit să fie evident. Susan se simţi, din cauza aceasta, stânjenită.

— Ce-i? Ce este?

— Poate se aşteaptă ca, până să ajungem noi în faza aceasta a misiunii noastre, caii în plus să se facă nevăzuţi.

— Şi *unde* să dispară?

— Nu ştiu. Dar nu-mi place. Susan, vei păstra secretul acestei discuţii, nu-i aşa?

Ea aprobă cu o mişcare din cap. Ar fi fost o dovadă de nebunie ca tocmai *ea* să spună cuiva că fusese cu Will Dearborn, nesupravegheaţi, cu excepţia lui Rusher şi a lui Pylon, sus pe Povârniş.

— Până la urmă, poate nu e nimic, dar dacă e, poate fi periculos să ştii.

Ceea ce ducea înapoi la tatăl ei. Lengyll îi spusese ei şi Tuşei Cord că Pat fusese aruncat şi că Spuma Oceanului se rostogolise peste el. Niciuna dintre ele nu avusese vreun motiv să se îndoiască de povestea bărbatului. Fran Lengyll îi mai

spusese însă prietenului lui Will că erau doar patru sute de capete de cai în Mejis, iar asta era o minciună sfruntată.

Will se întoarse spre calul său şi ea se bucură pentru asta.

O parte din ea voia ca tânărul să rămână – să stea aproape de ea în timp ce norii îşi trimiteau umbrele lungi în zbor peste păşune – dar erau împreună acolo deja de prea mult timp. Nu avea motiv să creadă că putea veni cineva să-i vadă, dar în loc să o liniştească, ideea aceasta, cine ştie de ce, o agita mai mult ca oricând.

Roland îndreptă scăriţa care atârna lângă teaca lăncii sale (Rusher necheză din adâncul gâtului, ca pentru a spune *Era şi timpul să ne punem în mişcare*), după care se întoarse spre ea. Pe Susan o luă de-a dreptul cu leşin când privirea lui căzu asupra ei, iar acum ideea de *ka* era aproape prea puternică pentru a fi negată. Încercă să-şi spună că era doar vina retrăirii – acel sentiment că retrăieşti un moment anume – dar nu asta era; avea senzaţia că găsise un drum pe care îl căuta de mult.

— Vreau să mai spun un lucru. Nu-mi place să revin de unde am plecat, dar nu am încotro.

— Nu, zise ea fără vlagă. Am închis subiectul, te rog.

— Ţi-am spus că te iubesc şi că sunt gelos, rosti el şi, pentru prima dată, vocea lui se auzi puţin nesigură, tremurându-i în gât. Fata fu alarmată să vadă că băiatul avea lacrimi în ochi. Mai era ceva. Încă ceva.

— Will, nu vreau să…

Se întoarse orbeşte după calul ei. Roland o prinse de umăr şi o răsuci spre el. Nu o smuci, însă gestul lui avu o inexorabilitate care o sperie. Ridică neputincioasă chipul spre al lui, văzu că era tânăr şi departe de casă, şi înţelese deodată că n-avea să-l poată ţine la distanţă mult timp. Îl dorea atât de tare, încât o durea. Şi-ar fi dat un an din viaţă doar ca să-i poată pune palmele pe faţă şi să-i simtă pielea.

— Ţi-e dor de tatăl tău, Susan?

— Mda, şopti ea. Cu toată fiinţa mea.

— Aşa mi-e dor şi mie de mama.

Acum o ţinea de ambii umeri. O lacrimă i se revărsă pe

obraz, trasând o linie argintie.

— A murit?

— Nu, dar s-a întâmplat ceva. I s-a întâmplat ei ceva, *cu* ea. *La naiba!* Cum să pot vorbi despre asta când nici măcar nu ştiu cum să *gândesc* lucrurile? Într-un fel, *chiar* a murit. Pentru mine.

— Asta-i teribil, Will.

El aprobă mut.

— Ultima dată când am văzut-o s-a uitat la mine într-un fel care mă va bântui până în mormânt. Ruşine şi iubire şi speranţă, toate laolaltă. Ruşine faţă de ceea ce văzusem şi ştiam despre ea, speranţă, poate, că voi înţelege şi o voi ierta… Inspiră adânc. În seara petrecerii, spre capătul mesei, Rimer a spus ceva comic. Aţi râs cu toţii…

— Dacă am râs şi eu, am făcut-o doar fiindcă ar fi părut ciudat dacă eram singura care nu râdea, explică Susan. Nu-mi place de el. Îl consider un uneltitor şi un prefăcut.

— Aţi râs cu toţii şi eu m-am uitat întâmplător în celălalt capăt al mesei. Spre Olive Thorin. Şi pentru un moment – un singur moment – mi s-a părut că o văd pe mama. Avea aceeaşi expresie pe chip, înţelegi? Aceeaşi pe care am văzut-o în dimineaţa când am deschis uşa greşită în momentul greşit şi am dat peste mama şi al ei…

— Opreşte-te! strigă ea, eliberându-se de mâinile lui.

Înlăuntrul ei, deodată totul era în mişcare, toate odgoanele şi cataramele şi clemele pe care le folosise pentru a se ţine în loc părură să se topească într-o clipită.

— Opreşte-te, termină acum, nu suport să te aud vorbind despre ea!

Dibui după Pylon, dar acum lumea întreagă se transformase într-o mulţime de prisme ude. Începu să plângă în hohote. Simţi mâinile lui pe umeri, întorcând-o din nou, şi nu li se împotrivi.

— Mi-e aşa ruşine, zise ea. Mi-e aşa ruşine şi frică şi-mi pare rău. Am uitat chipul tatălui meu şi… şi…

Şi niciodată nu voi mai putea să-l regăsesc, voia să continue, însă nu era nevoie să spună nimic. Roland îi acoperi gura cu

sărutări. La început, ea se lăsă pur şi simplu sărutată… după care îl sărută şi ea, îl sărută aproape cu furie. Cu gesturi mici şi tandre, şterse umezeala de sub ochii lui şi îşi lăsă palmele să-i alunece pe obraji în sus, cum tânjea de mult să facă. Senzaţia fu divină; chiar şi asprimea bărbii lui mici fu divină. Îşi strecură braţele pe după gâtul lui, cu gura deschisă pe a lui, strângându-l şi sărutându-l cât putea de tare, sărutându-l acolo, între caii care se uitară doar unul la celălalt, apoi reîncepură să pască iarba.

9

Acelea fură cele mai bune sărutări din viaţa lui Roland, şi nu le uită niciodată: moliciunea fermă a buzelor ei şi conturul puternic al dinţilor de sub ele, urgenţa golită de orice timiditate; aroma respiraţiei, linia dulce a corpului ei lipit de al său. Îşi furişă o mână în sus spre sânul ei stâng, îl strânse uşor şi-i simţi inima cum galopa sub el. Cealaltă mână i se duse la părul ei şi-l prefiră printre degete, simţindu-l cât era de mătăsos la tâmple. Nu-i uită niciodată textura.

Apoi ea se îndepărtă, cu chipul arzând de pasiune, ducând o mână la buzele pe care el le sărutase până ce acestea se umflaseră. Un firicel de sânge curgea de la colţul celei de jos. Ochii ei, uitându-se mari într-ai lui. Pieptul ei umflându-se şi dezumflându-se, de parcă fata tocmai ar fi alergat într-o cursă. Şi între corpurile lor un curent care nu se asemăna cu nimic din ce simţise el de când se ştia. Curgea ca un râu şi fremăta ca o febră.

— Ajunge, zise ea cu voce tremurată. Ajunge, te rog. Dacă într-adevăr mă iubeşti, nu mă lăsa să-mi pierd onoarea. Am făcut o promisiune. Mai târziu, după ce-o voi fi respectat-o, se poate întâmpla orice, presupun… dacă încă mă vei dori…

— Aş aştepta la infinit, rosti el calm, şi aş face orice pentru tine, mai puţin să stau pe margine şi să te văd plecând cu alt bărbat.

— Atunci, dacă mă iubeşti, pleacă de lângă mine. Te rog, Will!

— Încă un sărut.

Susan făcu imediat un pas în faţă, ridicându-şi încrezătoare chipul spre al său, iar el înţelese că putea face tot ce poftea cu ea. În acel lung moment, ea nu mai era propria ei stăpână; putea fi, prin urmare, a sa. Putea face cu ea orice făcuse Marten cu mama lui, dacă asta îşi dorea.

Gândul îi spulberă pasiunea, o transformă în tăciuni care se împrăştiară într-o ploaie de lumină, stingându-se unul după altul într-o consternare întunecată. Ucenicul tatălui său

(*ştiu totul de doi ani*)

era în multe feluri cea mai rea parte a ceea ce i se întâmplase lui anul acela; cum putea să se îndrăgostească de fata aceea – de orice fată – într-o lume în care asemenea răutăţi ale sufletului păreau necesare, şi puteau chiar să se repete?

Şi totuşi, o iubea.

În locul sărutului pasional pe care şi-l dorea, îşi aşeză buzele uşor pe colţul gurii ei, acolo de unde curgea firicelul de sânge. Sărută, simţind un gust sărat precum al propriilor lui lacrimi. Închise ochii şi tremură când mâna ei îi mângâie părul de la ceafă.

— N-aş face-o pe Olive Thorin să sufere pentru nimic în lume, îi şopti ea în ureche. La fel cum nici pe tine nu te-aş face să suferi, Will. N-am înţeles ce înseamnă asta, iar acum e prea târziu să îndrept lucrurile. Dar îţi mulţumesc fiindcă nu… nu ai luat ce puteai lua. Şi am să te păstrez mereu în gând. Am să-mi amintesc cum a fost să fiu sărutată de tine. E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, aşa cred. Ca o îngemănare dintre cer şi pământ, mda.

— Şi eu am să te păstrez în gând.

O privi când sări în şa şi-şi aminti cum picioarele ei goale scăpăraseră în bezna nopţii când o întâlnise prima oară. Şi, deodată, nu putu să o lase să plece, întinse mâna şi îi atinse cizma.

— Susan…

— Nu, făcu ea. Te rog.

El se trase în spate. Într-un fel.

— Ăsta e secretul nostru, spuse ea. Da?

— Mda.

Susan îi surâse… dar surâsul ei era trist.

— Să nu te mai apropii de mine de acum înainte, Will. Te rog. Iar eu n-am să mă mai apropii de tine.

Roland se gândi.

— De vom putea.

— Nu avem de ales, Will. Nu avem de ales.

Fata plecă în galop. Roland rămase lângă scăriţa lui Rusher, însoţind-o cu privirea. Şi când ea dispăru dincolo de linia orizontului, el rămase mai departe cu ochii în zare.

10

Şeriful Avery, adjunctul Dave şi adjunctul George Riggins şedeau pe veranda din faţa biroului şerifului, când domnul Stockworth şi domnul Heath (cel din urmă având şi acum craniul ăla idiot de pasăre montat pe oblâncul şeii) trecură pe dinaintea lor cu pas hotărât. În urmă cu un sfert de oră sunase clopotul de prânz, iar şeriful Avery îşi făcea socoteala că tinerii mergeau să ia masa, poate la Moară sau poate la Popas, unde se mânca destul de bine. Pitunsuri şi altele asemenea. Lui Avery îi plăcea ceva niţel mai săţios; o jumătate de pui sau o pulpă de vită îi ajungea de minune.

Domnul Heath flutură din mână către ei şi le adresă un surâs.

— O zi bună, domnilor! Viaţă lungă! Vânturi blânde! Sieste fericite!

Fluturară şi ei din mână şi surâseră. După ce tinerii se făcură nevăzuţi, Dave spuse:

— Toată dimineaţa şi-au petrecut-o la docuri, numărând năvoade. *Năvoade!* Îţi vine să crezi?

— Da, dom'le, făcu şeriful Avery, săltându-şi o fesă masivă de pe şezutul balansoarului şi trăgând o zgomotoasă băşină. Da, dom'le, îmi vine să cred. Mda.

— De nu s-ar fi luat de băieţii lui Jonas aşa cum au făcut-o, aş fi zis că-s o ceată de neghiobi, opină George.

— Şi nici nu i-ar fi deranjat asta, zise Avery.

Îi aruncă o privire lui Dave, care îşi răsucea monoclul pe şnur şi se uita în direcţia în care o luaseră băieţii. Erau oameni în oraş care începuseră să-i numească pe mucoşii Afiliaţiei Micii Vânători ai Coşciugului. Avery nu era sigur ce să creadă despre asta. Calmase lucrurile între ei şi mercenarii lui Thorin şi, pentru eforturile sale, primise laude şi un galben din partea lui Rimer, dar… ce să creadă despre ei?

— În ziua-n care au venit, i se adresă el lui Dave, ai crezut că-s blegi. Acuma ce mai spui?

— Acuma?

Dave îşi mai răsuci monoclul o dată, apoi şi-l puse la ochi şi îl scrută pe şerif prin el.

— Acuma cred că totuşi s-ar putea să fie ceva mai breji.

Într-adevăr, aşa-i, gândi Avery. *Dar cine-i breaz nu-nseamnă că-i şi deştept, slavă zeilor. Mda, slavă zeilor pentru asta.*

— Mi-e o foame de taur, zău aşa, spuse el, ridicându-se.

Se aplecă, îşi înfipse mâinile în genunchi şi mai trase o băşină zdravănă. Dave şi George se uitară unul la celălalt. George îşi făcu vânt cu o mână în faţa nasului. Şeriful Herkimer Avery, şeriful Baroniei, se îndreptă de spate, arătându-se deopotrivă uşurat şi nerăbdător.

— Afară-i mai mult loc decât înăuntru, grăi el. Haideţi, băieţi. Hai să mergem mai încolo şi să ne punem burţile la cale.

11

Nici măcar apusul nu reuşea să îmbunătăţească priveliştea pe care o aveai de pe veranda dormitorului de la Bar K. Clădirea – cu excepţia barăcii pentru gătit şi a grajdului, singura rămasă în picioare în urma incendiului – avea formă de L, iar veranda fusese construită pe interiorul braţului scurt. Pe ea se aflau doar trei locuri de şezut, exact câte le trebuia lor: două balansoare ciobite şi o ladă de lemn căreia îi fusese ataşată o scândură instabilă în chip de spetează.

În acea seară, Alain ocupa unul dintre balansoare, iar Cuthbert şedea pe ladă, locul lui preferat, aparent. Pe balustradă, uitându-se peste pământul tasat al curţii către corpul ars al casei Garber, stătea santinela.

Lui Alain îi intrase oboseala în oase şi, chiar dacă amândoi se îmbăiaseră în pârâul care curgea aproape de capătul vestic al domeniului, încă i se părea că emana miros de peşte şi alge. Îşi petrecuseră ziua numărând năvoade. Nu se dădea înapoi de la munca grea, nici atunci când era monotonă, însă nu-i plăcea să muncească fără rost. Şi ei asta făcuseră. Hambry era împărţit în două: partea pescarilor şi partea crescătorilor de cai. Ce-i interesa pe ei nu se afla printre pescari şi, după trei săptămâni, toţi trei ştiau asta. Răspunsurile se aflau pe Povârniş, pe care până atunci nu făcuseră decât să-l bată cu privirea. La ordinul lui Roland.

Vântul se înteţi şi, un moment, ei auziră sunetul jos, mormăit şi ascuţit al deşirării.

— Urăsc sunetul ăla, spuse Alain.

Cuthbert, neobişnuit de tăcut şi de căzut pe gânduri în seara aceea, aprobă din cap şi spuse doar: „Mda.“ Toţi adoptaseră deja cuvântul acesta, fără a mai aminti de „chiar aşa“. Alain bănuia că nu se vor putea descotorosi de limbajul din Hambry mult timp după ce-şi vor fi scuturat praful locului de pe cizme.

Din spatele lor, venind din dormitor, se auzi un sunet ceva mai plăcut – uguitul porumbeilor. Şi apoi, din lateralul clădirii, un al treilea sunet, unul pe care el şi Cuthbert îl aşteptau fără să-şi dea seama, stând acolo şi admirând apusul: copite de cal. Rusher.

Roland veni de după colţ, călărind uşor, şi atunci se întâmplă ceva ce lui Alain i se păru, cine ştie de ce, de rău augur. Se auzi fâlfâit de aripi, în aer apăru o umbră întunecată şi, deodată, o pasăre se aşeză pe umărul lui Roland.

Colegul lor nu tresări, ci întoarse doar capul. Se apropie de bara de priponit şi rămase acolo, cu mâna întinsă.

— Aici, spuse el uşor şi porumbelul i se aşeză în palmă.

De un picior al lui era legată o capsulă. Roland o luă, o

deschise şi scoase din ea o fâşie mică de hârtie, rulată bine. Întinse apoi cealaltă mână, cea pe care stătea porumbelul.

— Aici, zise Alain, întinzând şi el mâna.

Porumbelul zbură spre ea. În timp ce Roland descălecă, Alain duse porumbelul în dormitor, unde coliviile fuseseră aşezate sub o fereastră deschisă. Trase uşiţa celei din mijloc şi întinse mâna. Porumbelul tocmai sosit ţopăi înăuntru; porumbelul din colivie ţopăi afară, în palma sa. Alain închise uşiţa, o legă, traversă încăperea şi ridică perna de pe patul lui Bert. Sub ea se afla un plic de pânză în care erau câteva fâşii de hârtie albă şi un mic stilou cu rezervor. Luă o fâşie şi stiloul cu rezervor de cerneală încorporat. Se înapoie pe verandă. Roland şi Cuthbert studiau fâşiuţa rulată pe care porumbelul o adusese din Gilead. Pe ea erau desenate mai multe figuri geometrice mici:

— Ce spune? întrebă Alain.

Codul era relativ simplu, însă el nu reuşise să-l înveţe pe de rost sau să-l interpreteze la prima vedere, precum Roland şi Bert. Talentele lui Alain – abilitatea lui de a găsi urma, uşurinţa cu care aplica hipersensibilitatea – mergeau în alte direcţii.

— „Farson înaintează spre est“, citi Cuthbert. „Forţele se împart, una mare, una mică. Vezi ceva ieşit din comun.“ Se uită la Roland, aproape ofensat. Ceva ieşit din comun, ce înseamnă asta?

Roland clătină din cap. Nu ştia. Se îndoia că măcar oamenii care trimiseseră mesajul – dintre care aproape sigur făcea parte şi tatăl său – ştiau.

Alain îi dădu lui Cuthbert fâşia şi stiloul. Cu un deget, Bert mângâie căpşorul porumbelului care uguia încet. Acesta îşi

scutură aripile, nerăbdător parcă să plece spre vest.

— Ce să scriu? întrebă Cuthbert. Acelaşi lucru?

Roland încuviinţă din cap.

— Dar noi *am văzut* lucruri ieşite din comun! protestă Alain. Şi ştim că aici lucrurile sunt în neregulă! Caii… şi ferma aceea mică departe spre sud… Nu-mi amintesc cum îi zice.

Cuthbert îşi amintea.

— Rocking H.

— Mda, Rocking H. Acolo sunt *boi. Boi!* Pe toţi zeii mei, n-am văzut niciodată aşa ceva decât în pozele din cărţi!

Roland afişă un aer alarmat.

— Ştie cineva că i-ai văzut?

Alain ridică imediat din umeri.

— Nu cred. Erau văcari prin preajmă… trei, poate patru…

— Patru, mda, zise Cuthbert încet.

— … dar nu ne-au dat atenţie. Chiar şi atunci când vedem ceva, ei cred că nu vedem.

— Şi aşa trebuie să rămână lucrurile.

Roland îşi plimbă ochii de la unul la celălalt, dar pe chipul său se citea o absenţă, ca şi când ar fi fost cu gândurile departe. Se întoarse cu privirea spre apus şi Alain văzu ceva pe gulerul cămăşii sale. Îl culese cu degetele, o mişcare prea rapidă şi abilă pentru ca însuşi Roland să o poată simţi. *Bert n-ar fi putut face asta*, gândi Alain cu o urmă de mândrie.

— Mda, dar…

— Acelaşi mesaj, decretă Roland.

Se aşeză pe treapta de sus şi se uită în zare spre cerul roşu de seară.

— Răbdare, domnilor Richard Stockworth şi Artur Heath. Ştim anumite lucruri şi alte lucruri doar le bănuim. Dar ar face John Farson atâta amar de drum doar pentru a se aproviziona cu cai? Nu prea cred. Nu-s sigur, caii sunt valoroşi, mda, chiar aşa… dar nu-s sigur. Aşa că aşteptăm.

— Bine, bine, acelaşi mesaj.

Cuthbert netezi fâşia de hârtie pe balustrada verandei, apoi desenă pe ea o serie scurtă de simboluri. Mesajul acesta îl putu interpreta şi Alain; văzuse aceeaşi combinaţie de mai

multe ori de când veniseră în Hambry.

— Mesaj recepţionat. Suntem bine. Nimic de raportat pentru moment.

Mesajul fu introdus în capsulă şi capsula legată de piciorul porumbelului. Alain coborî treptele, se opri lângă Rusher (care încă aştepta docil să fie deşeuat) şi ridică pasărea în aer, spre apusul şters.

— Zboară!

Porumbelul se ridică şi plecă în fâlfâit de aripi. Preţ doar de o clipă îl văzură, o formă întunecată pe fundalul stins al cerului.

Roland rămase cu privirea după el. Expresia aceea visătoare i se citea în continuare pe faţă. Alain se trezi întrebându-se dacă Roland luase decizia corectă în seara aceea. Niciodată în viaţa sa nu mai avusese un astfel de gând. Şi nici nu se aşteptase să aibă.

— Roland?

— Hmmm?

Ca un om trezit pe jumătate dintr-un somn adânc.

— Îl deşeuez eu, dacă vrei. Înclină din cap spre Rusher. Şi-l ţesal.

Niciun răspuns timp îndelungat. Alain se pregătea să întrebe din nou, când Roland spuse:

— Nu. O fac eu. Într-un minut sau două.

Şi se întoarse să contemple apusul.

Alain urcă treptele verandei şi se aşeză în balansoar. Bert îşi reluase locul pe ladă. Erau amândoi în spatele lui Roland acum, iar Cuthbert se uită la Alain cu sprâncenele ridicate. Arătă spre tovarăşul lor, după care se uită din nou la Alain.

Alain îi dădu ceea ce culesese de pe gulerul lui Roland. Deşi era aproape prea subţire ca să poată fi văzut în lumina aceea, ochii lui Cuthbert erau ochi de pistolar, şi-l luă cu delicateţe, fără să-i tremure degetele.

Era un fir lung de păr de culoarea aurului pur. Îşi dădea seama după chipul lui Bert că acesta ştia de la cine provenea. De când sosiseră în Hambry, întâlniseră o singură fată cu păr bălai şi lung. Privirile celor doi băieţi se întâlniră. În ochii lui

Bert, Alain văzu părţi egale de consternare şi umor.

Cuthbert Allgood duse degetul arătător la tâmplă şi imită apăsarea unui trăgaci.

Alain aprobă din cap.

Şezând pe scări cu spatele la ei, Roland se uita spre adâncul apus cu ochi visători.

VIII
SUB LUNA NEGUŢĂTORULUI

1

Oraşul Ritzy{5}, aflat la aproximativ şase sute cincizeci de kilometri vest de Mejis, numai elegant nu putea fi numit. Roy Depape intră în el cu trei nopţi înainte ca Luna Neguţătorului – numită de unii Luna Sfârşitului de Vară – să se împlinească şi-l părăsi o zi mai târziu.

Ritzy era, la drept vorbind, un mizerabil sătuc minier situat pe panta estică a munţilor Vi Castis, la aproximativ optzeci de kilometri distanţă de trecătoarea omonimă. Localitatea nu avea decât o singură stradă, iar strada aceea era brăzdată de şanţuri săpate de roţile căruţelor în pământul acum tare ca fierul; la trei zile după începutul furtunilor de toamnă, uliţa avea să devină un lac de noroi. Acolo se aflau magazinul universal Ursul şi Ţestoasa, unde Compania Vi Castis le interzicea minerilor să-şi facă cumpărăturile, şi o dugheană a companiei din care numai săracii *aveau voie* să cumpere; tot acolo mai era clădirea care adăpostea închisoarea şi Sala Comunală, iar în faţa ei se găsea o moară de vânt care, la nevoie, slujea şi ca spânzurătoare; erau, totodată, şase taverne zgomotoase, una mai sordidă, mai depravată şi mai periculoasă ca alta.

Ritzy se asemăna cu un cap hâd pitit între doi umeri uriaşi – colinele. Spre sud se aflau barăcile dărăpănate în care Compania îşi adăpostea minerii; fiecare adiere de vânt aducea cu ea putoarea insalubrelor haznale comune. Către nord erau minele însele: puţuri periculoase şi nesecurizate care coborau drept cincisprezece metri sub pământ şi de acolo se ramificau în galerii ca nişte degete hrăpăreţe, dornice să apuce aur, argint, cupru şi ocazionalul zăcământ de fac-palid. Din exterior, erau doar nişte găuri săpate în pământul sterp şi

stâncos, găuri aidoma unor ochi holbaţi, fiecare cu mormanul ei de pământ şi deşeuri lângă gura de acces.

Cândva, acolo fuseseră şi mine independente, dar dispăruseră toate, înghiţite de Compania Vi Castis. Depape cunoştea bine povestea, întrucât Marii Vânători ai Coşciugului jucaseră şi ei un rol în piesa aceea. Asta se întâmplase imediat după ce el se aliase cu Jonas şi cu Reynolds. Păi, tatuajele acelea cu coşciugele şi le făcuseră pe mână la nici optzeci de kilometri de locul acela, într-un oraş numit Wind, o cloacă chiar mai puţin elegantă decât Ritzy. Cât să fi trecut de atunci? Nu ştia precis, deşi credea că ar fi trebuit să stie. Când venea însă vorba să estimeze timpul scurs, Depape deseori se simţea neputincios. Îi era greu să-şi amintească şi câţi ani avea. Deoarece lumea mersese mai departe, iar timpul curgea altfel acum. Mai *moale*.

Un lucru îşi amintea totuşi foarte bine – memoria-i era împrospătată de fiecare dată când îşi lovea degetul rănit. Acel lucru era promisiunea pe care si-o făcuse, că-i va vedea pe Dearborn, Stockworth şi Heath lungiţi în şir la pământ, morţi, mână de mână, precum păpuşile de hârtie ale unei fetiţe. Intenţiona să ia în mână acea parte a lui care tânjise atât de tare după Maiestatea Sa în ultimele trei săptămâni şi s-o folosească pentru a le face fleaşcă feţele moarte. Cea mai mare parte a udului o va păstra pentru Arthur Heath din Gilead, Noul Canaan. Pe jigodia aia glumeaţă o păştea o baie *cum scrie la carte*.

Depape ieşi din Ritzy prin partea răsăriteană a uliţei, îşi îmboldi calul în sus pe costişa primului deal şi se opri pe coama lui ca să arunce o ultimă privire în urmă. Noaptea trecută, când discutase cu ticălosul acela bătrân în spatele localului lui Hattigan, Ritzy fremăta de viaţă. În dimineaţa aceea avea aspectul fantomatic al Lunii Neguţătorului, care încă atârna pe cer deasupra buzei colinelor secătuite. Auzea totuşi *tinc-tonc*-ul minelor. Sigur că-l auzea. Minunăţiile alea îşi vedeau de treabă şapte zile pe săptămână. Netrebnicii nu au odihnă… şi bănuia că-n categoria aceea intra şi el. Cu obişnuita-i forţă brută, îşi sili calul să se întoarcă, îl lovi cu

cizmele în coaste şi o luă spre est, gândindu-se în timp ce mergea la nemernicul acela bătrân. Considera că-l tratase destul de bine. Îi promisese o recompensă şi-l plătise pentru informaţiile date.

— Mdie, făcu Depape, ochelarii scânteindu-i în soarele tânăr (erau rare dimineţile în care nu suferea de mahmureală şi se simţea îndeajuns de vesel), eu zic că moşneagul ăla nu se poate plânge.

Depape mersese înapoi pe urmele tinerilor fără probleme; aparent, încă din Noul Canaan aceştia o ţinuseră mereu pe Drumul Mare, venind spre est, şi-n fiecare oraş în care se opriseră fuseseră remarcaţi. Deseori fuseseră remarcaţi şi dacă nu se opriseră. Şi de ce nu? Nişte tineri pe cai buni, fără cicatrice pe faţă, fără tatuaje de mercenari pe mâini, înveşmântaţi în straie bune, cu capetele acoperite de pălării scumpe. Oamenii şi-i aminteau cel mai bine la hanuri şi taverne, acolo unde ei se opriseră să se răcorească, dar nu puseseră pic de alcool în gură. Nici bere şi nici *graf*. Da, oamenii şi-i aminteau. Băieţi pe drum, băieţi care mai că nu străluceau. Ca şi când ar fi venit dintr-un timp anterior, un timp mai bun.

O *să mă piş pe feţele lor,* gândi Depape în timp ce călărea. *Unul după altul. Pe domnul Arthur „Ha-Ha " Heath îl las la urmă. O să ţin destul în mine cât să te-nece, de n-oi fi cumva la capătul cărării şi-n poiană deja.*

Fuseseră observaţi, sigur că da, dar asta nu ajungea – dacă se întorcea la Hambry doar cu atât, Jonas era în stare să-l împuşte în nas. Şi ar fi meritat-o. *Or fi fiind ei băieţi bogaţi, da' asta nu-i tot ce sunt.* El însuşi spusese asta. Ce altceva erau – asta era întrebarea. Şi până la urmă, în putoarea de rahat şi sulf din Ritzy, Depape aflase. Nu totul, poate, dar suficient cât să poată face cale-ntoarsă înainte să se trezească-n mă-sa hăt, departe în Noul Canaan.

Vizitase două alte taverne, sorbind bere îndoită cu apă în fiecare, înainte să-şi facă intrarea în Hattigan's. Mai comandase o bere cu apă şi se pregătise să intre în vorbă cu barmanul. Înainte de a apuca măcar să scuture copacul, mărul

pe care-l voia îi căzuse drept în mână, fain-frumos.

Era vocea unui bătrân (vocea unui *ticălos* bătrân), stridentă de-ţi spărgea timpanele, aşa cum numai vocea unor bătrâni ticăloşi turmentaţi putea fi.

Vorbea despre vremurile vechi, cum fac mereu ticăloşii bătrâni, despre cum lumea a mers mai departe, şi despre cum totul era mult mai bine pe când era bunica fată. Apoi spusese ceva care-l făcuse pe Depape să ciulească urechile: ceva cum că vremurile vechi s-ar putea întoarce, întrucât nu văzuse el oare trei domnişori acu' nici două luni, poate mai puţin, şi chiar îl cinstise pe unu' dintre ei c-un pahar, deşi-n paharu' cela nu era decât suc de salcie?

— Tu ai fi-n stare să confuzi un domnişor şi c-o scârnă, îl apostrofase o fetişcană căreia-i rămăseseră, parcă, fix patru dinţi în mândra-i guriţă.

Replica aceasta stârnise râsul tuturor. Bătrânul ticălos se uitase în jur, ofensat.

— Ba ştiu bine ce vorbesc, zisese el. Am uitat la viaţa mea mai multe lucruri decât ai s-apuci tu să ştii vreodată, chiar aşa. Măcar unu' dintre ei era din spiţa lui Eld, căci pe faţa lui l-am văzut pe tat-su… văzutu-l-am aşa bine cum îţ' văd ţie, Jolene, ţâţele lăsate.

Şi atunci bătrânul ticălos făcuse ceva ce trezise admiraţia lui Depape – trăsese de pieptul bluzei uşuraticei aceleia şi-i turnase în sân tot restul berii sale. Nici chiar hohotele de râs şi aplauzele furtunoase care întâmpinaseră gestul nu putuseră acoperi complet urletul disperat al fetei, ori strigătele bătrânului când aceasta începuse să-l pălmuiască şi să-i tragă pumni în cap şi în umeri. Strigătele lui fuseseră doar de indignare la început, dar când fata apucase halba ticălosului bătrân şi i-o spărsese de tâmplă, deveniseră ţipete de durere. Sânge – amestecat cu câteva şiroaie de bere răsuflată – începuse să curgă pe faţa moşneagului.

— Cară-te de aici! urlase ea şi-l îmbrâncise către uşă.

Îl ajutaseră să avanseze şi câteva şuturi voinice din partea minerilor din public (care schimbaseră tabăra la fel de uşor cum vântul îşi schimbă direcţia).

— Şi să nu te mai întorci! Îţi simt iarba-n respiraţie, muist ramolit ce eşti! Dispari şi ia-ţi cu tine poveştile alea afurisite despre vremurile vechi şi domnişori!

Bătrânul ticălos fusese astfel transportat prin încăpere, pe lângă trompetistul afon care-i bine-dispunea pe clienţii tavernei lui Hattigan (tânărul muzicant purtător de gambetă contribui şi el cu un şut în turul pantalonilor prăfuiţi ai bătrânului fără a rata o singură notă a piesei „Play, Ladies, Play“) şi pe uşile batante afară, unde se prăbuşise cu faţa înainte în stradă.

Depape grăbise pasul după el şi-l ajutase să se ridice. Făcând asta, simţise un iz acru – nu de bere – în respiraţia bătrânului şi văzuse petele grăitoare verzi-cenuşii de la comisurile buzelor sale. Bătrânul ticălos probabil că abia se apucase de consumat iarba-diavolului (şi încă din motivele obişnuite: iarba creştea în voie pe dealuri şi era gratuită, spre deosebire de berea şi whisky-ul care se vindeau în oraş), însă odată ce te apucai, sfârşitul venea repede.

— N-au pic de respect, zisese boşorogul pe un ton aspru. Şi nici nu înţeleg nimic.

— Mda, asta aşa-i, replicase Depape, care nu scăpase încă de accentul de la malul mării şi de pe Povârniş.

Moşul rămăsese cu gura căscată, uitându-se la el, ştergându-şi în zadar sângele care-i curgea pe obrajii smochiniţi de la scalpul rănit.

— Fiule, n-ai cumva bani pentru un pahar? Aminteşte-ţi chipul tatălui tău şi dă-i unui suflet bătrân bani pentru un pahar!

— Mila nu prea e de mine, moşule, răspunsese Depape, da’ poate că-ţi vei câştiga singur banii pentru un pahar. Fă-te încoace, vino-n biroul meu şi hai să vedem ce iese.

Îl condusese pe bătrânul ticălos din stradă înapoi pe trotuarul de scânduri, alegând un loc destul de departe în stânga uşilor batante negre, pe deasupra şi pe dedesubtul cărora lumina se revărsa în raze aurii. Aşteptase ca un grup de trei mineri să treacă mai departe, cântând cât îi ţineau bojocii *(Femeia ce-o cunosc… e-naltă şi solidă… îşi mişcă trupul… ca o*

cărămidă..), după care, încă ţinându-l pe bătrân de cot, îl trăsese pe aleea dintre Hattigan's şi oficiul de pompe funebre de vizavi. Pentru unii, gândise Depape melancolic, o vizită în Ritzy putea fi şi ultima: bei bine, înghiţi un glonţ şi te culci între patru scânduri vizavi.

— Birou' tău, cârâise bătrânul când Depape îl conduse de-a lungul aleii spre gardul de scânduri şi mormanele de gunoi din capătul ei.

Vântul sufla şi aducea dinspre mine miasme de sulf şi carbolic care-i înţepau lui Depape nasul. În dreapta lor, larma orgiei bahice bubuia prin peretele tavernei lui Hattigan.

— Birou' tău, bună asta.

— Mda, biroul meu.

Bătrânul mijise ochii la el în lumina lunii, care domina felia de cer de deasupra aleii.

— Eşti cumva din Mejis? Sau din Tepachi?

— Poate din una, poate din alta, poate din niciuna.

— Te ştiu cumva?

Bătrânul îl studia acum mai atent, ridicându-se pe vârfuri ca şi când ar fi sperat să primească un sărut. Pfua!

Depape îl împinsese în spate.

— Nu aşa aproape, tataie.

Se simţise totuşi încurajat, într-un fel. El, Jonas şi Reynolds mai *fuseseră* acolo, iar dacă bătrânul îşi amintea chipul lui, cel mai probabil nu spunea braşoave când se referea la oameni pe care îi văzuse de dată mai recentă.

— Vorbeşte-mi despre cei trei domnişori, bătrâne.

Depape bătuse darabana în peretele tavernei.

— Pe ăia dinăuntru nu-i interesa, da' pe mine mă interesează.

Bătrânul ticălos îl cercetase cu o privire confuză, dar chibzuită.

— O să-mi pice un ban ori doi pentru asta?

— Mdie, făcuse Depape. Dacă-mi spui ce vreau să aud, o să-ţi dau bani.

— De aur?

— Spune-mi şi o să vedem.

— Nu, domnule. Întâi ne punem de acord, apoi îţi spun.

Depape îl prinsese de braţ, îl răsucise şi-i ridică moşului încheietura firavă a mâinii până la omoplaţii săi numai piele şi os.

— Fă pe deşteptu' cu mine, tataie, şi o să-ncepem rupânduţi braţul.

— Dă-mi drumul! strigase fără aer moşul. Dă-mi drumul, mă-ncred în generozitatea ta, fiindc-ai o faţă de om generos! Da! Zău aşa!

Depape îi dăduse drumul. Bătrânul ticălos îl ochise cu teamă, masându-şi umărul. În lumina lunii, sângele care i se usca pe obraji părea negru.

— Trei erau la număr, începuse el. Trei flăcăiandri înstăriţi.

— Flăcăiandri sau domnişori? Care din două, tataie?

Bătrânul cumpănise bine la întrebare. Sticla spartă-n cap, aerul nopţii şi mâna răsucită la spate păreau să-l fi trezit din ameţeală, măcar pentru o vreme.

— Ambele, aş zice, răspunsese el într-un târziu. Unu' era sigur de viţă nobilă, orice ar crede ăia dinăuntru. Fiindcă io l-am văzut pe taică-său, iar taică-său purta pistoale. Nu dintr-astea ieftine cum porţi mătăluţă – cer iertare, ştiu că-s cele mai bune în zilele astea – ci pistoale *adevărate*, cum se vedeau pe când era tata băiat. Din alea mari cu mâner din lemn de santal.

Depape căscase ochii la bătrân, simţind un val de emoţie… şi totodată un soi de mirare reţinută. S-au *comportat ca nişte pistolari, spus*ese Jonas. Când Reynolds protestate, zicând că erau prea tineri, Jonas argumentase că puteau fi ucenici, iar acum se părea că şefu' avusese dreptate.

— Mânere din lemn de *santal?* întrebase el. De *santal,* tataie?

— Mda.

Bătrânul îi observase emoţia şi faptul că-l credea. Se umflă vizibil în pene.

— Un pistolar, vrei să zici. Babacul tinerelului purta pistoale mari.

— Mda, un pistolar. Unul dintre ultimii seniori. Stirpea lor

se stinge, acum, dar taic-al meu îl cunoştea bine. Steven Deschain, din Gilead. Steven. Fiul lui Henry.

— Iar cel pe care l-ai văzut acum nu mult timp…

— Fiul lui. Nepotul lui Henry cel înalt. Şi ceilalţi păreau din familii bune. Ca şi când ar fi fost şi ei din descendenţă seniorială, dar cel pe care l-am văzut se trăgea chiar din Arthur Eld, dintr-o parte a familiei sau alta. Nu mi-am câştigat încă banii?

Depape se gândise să spună da, apoi îşi dăduse seama că nu ştia despre care dintre cei trei mucoşi vorbea bătrânul ticălos.

— Trei tineri domni, rostise el visător. Trei tinerei de familie bună. Şi erau cumva înarmaţi?

— Nu le-aveau la vedere, un' să le poată vedea pungaşii din oraşu' *ăsta*, răspunsese moşul şi râsese într-un fel dezagreabil. Da' erau înarmaţi, sigur că da. Le aveau ascunse probabil în păturile făcute sul. Aş fi gata să-mi pun gâtu' la bătaie pentru treaba asta.

— Mda, făcuse Depape. Sunt sigur c-ai fi gata. Trei tineri domni, dintre care unu' e fiul unui senior. Al unui *pistolar*, crezi tu. Steven din Gilead.

Numele-i era cunoscut, mda, chiar îi era.

— Steven Deschain din Gilead, mai exact.

— Şi cu ce nume s-a prezentat domnişorul ăsta?

Bătrânul ticălos se schimonosise la faţă într-un fel alarmant, încercând să-şi amintească.

— Deerfield? Deerstine? Nu ţiu minte bine…

— Nu contează, îl ştiu eu. Iar tu ţi-ai câştigat gologanii.

— Serios? Moşneagul se apropiase iarăşi, cu respiraţia lui dulce de-ţi venea să verşi, din pricina ierbii. Galbeni sau arginţi? Care din două, prietene?

— Plumbi, răspunsese Depape, după care scosese pistolul şi-l împuşcase de două ori în piept. Îi făcuse un serviciu, dacă se gândea mai bine.

Acum călărea înapoi spre Mejis – avea să străbată drumul mai repede, cum nu mai trebuia să se oprească în fiecare orăşel jegos şi să pună întrebări în stânga şi în dreapta.

Deasupra capului său, aproape, se auzi fâlfâit de aripi. Un

porumbel – cenuşiu-închis era, c-un cerc alb în jurul gâtului – se aşeză pe o stâncă în faţa lui, ca pentru a se odihni. Interesantă pasăre. Nu era un porumbel sălbatic, îşi spuse Depape. Să-i fi scăpat cuiva din colivie? Nu-şi închipuia că cineva din pustietăţile acelea ar fi ţinut ca animal de casă orice altceva în afara vreunui câine semisălbăticit care să sfâşie pe oricine ar încerca să se dedea la furtişaguri (deşi ce anume ar fi putut avea oamenii de pe acolo care să merite a fi furat era o întrebare la care n-ar fi putut răspunde), bănuia însă că orice era posibil. În orice caz, la căderea serii, când avea să se oprească, un porumbel prăjit i-ar fi prins tare bine.

Depape scoase arma, dar înainte să-i poată trage piedica, porumbelul îşi luase deja zborul spre răsărit. Depape trase totuşi după el. Uneori îţi surâdea norocul, dar aparent lui nu-i surâse atunci; porumbelul coborî puţin, apoi îşi reveni şi dispăru în direcţia pe care Depape însuşi o urma. Rămase în şaua calului un moment, nu tocmai dezamăgit; credea că Jonas va fi foarte mulţumit de ce aflase.

După un timp, îşi lovi calul în coaste cu cizma şi porni în galop mic spre est, de-a lungul Drumului Spre Mare al Baroniei, înapoi spre Mejis, unde băieţii care îl făcuseră de ruşine aşteptau să-şi primească pedeapsa cuvenită. Or fi fost ei seniori, or fi fost ei fii de pistolari, dar în zilele din urmă, chiar şi cei asemenea lor puteau muri. Aşa cum chiar bătrânul ticălos ar fi putut fără-ndoială depune mărturie, lumea mersese mai departe.

2

Într-o după-amiază târzie, la trei zile după ce Roy Depape părăsi Ritzy şi îşi îndreptă calul înapoi spre Hambry, Roland, Cuthbert şi Alain călăreau la nord-vest de oraş, luând-o întâi de-a lungul coamei Povârnişului şi apoi pe întinderea savanei pe care locuitorii din Hambry o numeau Iarbă Rea, pătrunzând în cele din urmă în deşerticele ţinuturi pustii. Imediat ce ajunseră înapoi în câmp deschis, înaintea lor, perfect vizibile, apărură mai multe faleze erodate şi prăbuşite. În mijlocul acestora se vedea o despicătură întunecată,

aproape vaginală, cu margini atât de imprecise încât părea să fi apărut pe lume sub barda unui zeu furios.

Distanţa dintre capătul Povârnişului şi faleze era de, poate, zece kilometri. După ce parcurseră trei sferturi din drum, trecură pe lângă singura formă adevărată de relief din acel şes: un afloriment vertical care semăna cu un deget îndoit la prima falangă. La baza lui era o bucată mică de pajişte, sub formă de bumerang, iar când Cuthbert scoase un strigăt prelung, unduitor, pentru a-şi auzi vocea reverberată în falezele din faţă, o ceată de billy-bumbleri sporovăitori se desprinseră din zona verde şi o luară la goană înapoi spre sud-est, către Povârniş.

— Aceea e Stânca Suspendată, spuse Roland. E un izvor la baza ei – singurul din părţile astea, se zice.

Alte cuvinte nu mai schimbară între ei cât fu drumul de lung, însă Cuthbert şi Alain îşi aruncară reciproc o inconfundabilă privire de uşurare în spatele lui Roland. În ultimele trei săptămâni, nu făcuseră decât să bată pasul pe loc, în timp ce vara se desfăşura în jurul lor. Lui Roland îi era uşor să spună că trebuie să aştepte, că trebuie să fie cât se poate de atenţi la lucruri aparent fără însemnătate şi să pună la socoteală şi acele lucruri zărite cu colţul ochiului, dar niciunul dintre ei nu avea încredere în aerul visător şi deconectat pe care Roland îl afişa în ultima vreme, ca şi când s-ar fi înfăşurat într-o versiune personală a mantalei lui Clay Reynolds. Nu discutau despre aceasta între ei; nu era necesar. Amândoi ştiau că, dacă Roland începea s-o curteze pe frumuşica pe care primarul Thorin şi-o dorea de metresă (şi cui altcuiva putea să-i aparţină firul acela lung de păr blond?), aveau să dea de mare bucluc. Roland nu dădea însă niciun semn în acest sens, niciunul dintre ei nu mai zărise vreun alt fir de păr pe gulerul cămăşilor sale, iar în seara aceea tovarăşul lor părea a fi mai în apele sale, ca şi când s-ar fi lepădat de mantia care-l izola de lume. Pentru un timp, poate. Pentru totdeauna, dacă aveau noroc. Nu puteau decât să aştepte şi să vadă. În cele din urmă, *ka* avea să-şi spună cuvântul, aşa cum se întâmpla mereu.

La distanţă de aproximativ doi kilometri de faleze, puternica briză a mării care îi suflase din spate tot drumul se stinse deodată şi ei auziră ţipătul slab şi atonal ce venea dinspre despicătura ce purta numele de Canionul Ochet. Alain îşi opri calul, strâmbându-se ca un om care a muşcat dintr-un fruct exagerat de acru. Nu se putea gândi decât la o mână de pietricele ascuţite, strânse şi măcinate una de cealaltă într-o mână vânjoasă. Uliii zburau în cerc deasupra canionului, ca atraşi de sunet.

— Santinelei nu-i e pe plac, Will, rosti Cuthbert, lovind cu încheieturile degetelor în ţeastă. Nici mie nu-mi place. De ce am venit aici?

— Ca să numărăm, răspunse Roland. Am fost trimişi să numărăm totul şi să vedem totul, iar asta e ceva de numărat şi de văzut.

— O, mda, făcu Cuthbert. Îşi ţinea calul pe loc cu oarece efort; vaierul jos şi scrâşnit al deşirării îl agita. Şase sute paisprezece năvoade, şapte sute zece bărci mici, două sute paisprezece bărci mari, şaptezeci de boi pe care nu-i revendică nimeni şi, în partea de nord a oraşului, o deşirare. Orice blestemăţie ar însemna *asta.*

— Vom afla, spuse Roland.

Intrară în perimetrul de sunet şi, deşi niciunuia nu-i plăcea, nu propuse nimeni să se întoarcă. Veniseră tot drumul până acolo şi Roland avea dreptate – asta era datoria lor. Pe deasupra, erau curioşi.

Gura canionului fusese astupată binişor cu crengi, exact aşa cum îi spusese Susan lui Roland că se putea întâmpla. La venirea toamnei, majoritatea probabil că aveau să fie uscate, însă acum ramurile puse una peste alta încă purtau frunze şi blocau câmpul vizual spre canion. O cărare ducea prin mijlocul mormanului de crengi, dar era prea îngustă pentru cai (care oricum s-ar fi opus trecerii) şi-n lumina palidă a înserării, Roland aproape că nu reuşea să distingă nimic.

— Vrei să intrăm? întrebă Cuthbert. Rog ca îngerul Cronicar să consemneze că sunt împotrivă, deşi nu mă voi opune în niciun fel.

Roland nu intenţiona să-i ducă prin mormanul de crengi spre sursa sunetului. Nu atunci când avea doar o vagă idee a ceea ce era de fapt o deşirare. Pusese câteva întrebări despre acest subiect în ultimele săptămâni, însă răspunsurile nu-l ajutaseră prea tare. „Eu nu m-aş apropia”, sunase sfatul primit din partea şerifului Avery. Până în clipa aceea, cea mai bună informaţie continua să fie tot cea oferită de Susan în noaptea primei lor întâlniri.

— Şezi blând, Bert. Nu mergem înăuntru.

— Bun, rosti Alain încet şi Roland zâmbi.

Pe partea vestică a canionului se afla o potecă, abruptă şi îngustă, dar practicabilă dacă erau cu băgare de seamă. Merseră în şir indian, oprindu-se o singură dată pentru a elibera drumul de stâncile căzute, aruncând bucăţi de marnă şi corneană în râpa tânguitoare din dreapta lor. Când terminară şi tocmai se pregăteau toţi trei să urce înapoi în şa, o pasăre mare de un soi neştiut – poate o găinuşă-de-munte, poate un cocoşel-de-prerie – se înălţă deasupra buzei canionului într-un freamăt exploziv de pene. Roland duse mâna la pistoale şi observă că acelaşi lucru îl făcură amândoi prietenii săi. Lucru destul de comic, ţinând cont de faptul că armele lor de foc erau înfăşurate în muşama protectoare şi ascunse în siguranţă sub duşumelele de la dormitorul Bar K.

Se uitară unul la celălalt, nu spuseră nimic (comunicară doar din priviri, şi acestea erau destul de grăitoare) şi îşi văzură mai departe de drum. Roland descoperi că efectul apropierii de deşirare era cumulativ – nu era un sunet cu care să te poţi obişnui. Ba dimpotrivă: cu cât te aflai mai mult în imediata vecinătate a Canionului Ochet, cu atât sunetul te zgâria mai tare pe creier. Îţi pătrundea în dinţi la fel cum îţi pătrundea în urechi; vibra în ghemul de nervi de sub stern şi părea să roadă ţesutul umed şi delicat din spatele ochilor. Mai mult ca orice, totuşi, îţi intra în cap şi-ţi spunea că toate lucrurile de care te-ai temut vreodată se află după următoarea curbă a cărării sau sub mormanul de stânci căzute de colea, aşteptând să iasă din bârlog şi să te prindă.

Odată ce ajunseră pe terenul drept şi sterp din culmea

cărării şi cerul se redeschise deasupra lor, fu niţel mai bine, însă lumina dispăruse aproape cu totul, iar când descălecară şi se duseră pe jos până la marginea fragilă a canionului, nu văzură mai mult decât nişte umbre.

— Nu-i a bună, zise Cuthbert dezgustat. Trebuia să plecăm mai devreme, Roland… Will, adică. Ce tonţi putem fi!

— Îmi poţi spune Roland aici, dacă vrei. Şi vom vedea ce am venit să vedem şi vom număra ce am venit să numărăm – o deşirare, exact cum ai spus tu. Aşteaptă numai.

Aşteptară şi, peste douăzeci de minute, Luna Neguţătorului se ridică deasupra orizontului – o lună perfectă de vară, uriaşă şi portocalie. Se profila pe întinderea violet-închis a cerului ca o planetă distrusă. Pe chipul ei, la fel de clar ca oricând, se vedea Neguţătorul. Cel care ieşise din Nones cu sacul plin de suflete urlătoare. O siluetă gârbovită alcătuită din umbre şterse, cu-n sac perfect vizibil peste un umăr chircit. În spatele lui, lumina portocalie părea să scapere ca focul iadului.

— Igh, făcu Cuthbert. Nu-i plăcut să vezi asta când auzi sunetul ce vine de jos.

Şi totuşi, rămaseră în loc (ţinându-şi în acelaşi timp şi caii, care smuceau periodic de frâie ca pentru a le spune că ar fi trebuit să plece deja din locul acela) şi luna se ridică pe cer, împuţinându-se în timp ce se mişca şi devenind argintie. Până la urmă se ridică destul cât să-şi arunce lumina albicioasă înăuntrul Canionului Ochet. Cei trei băieţi rămaseră cu privirea în jos. Niciunul nu vorbi. Roland nu ştia despre prietenii lui, dar el, unul, nu credea că ar fi putut vorbi, chiar de ar fi fost rugat s-o facă.

O râpă, una foarte scurtă şi cu pereţi abrupţi, spusese Susan, iar descrierea aceea se potrivea perfect. Fata mai spusese şi că Ochet arăta ca un horn întins pe o parte, iar Roland bănuia că şi acest lucru era adevărat, dacă admiteai că un horn s-ar rupe puţin, în cădere, la momentul impactului, şi ar rămâne întins la pământ uşor îndoit de la mijloc.

Până la cotul acela, solul canionului părea cât se poate de normal; nici chiar oasele împrăştiate ici-colo, pe care le evidenţia luna, nu erau ieşite din comun. Multe animale care

intrau în râpe ca aceea nu mai ştiau să găsească drumul de întoarcere, iar în cazul Canionului Ochet posibilitatea de evadare era şi mai redusă de crengile care-i astupau intrarea. Pereţii laterali erau mult prea abrupţi pentru a putea fi urcaţi, poate cu excepţia unui singur loc, cu puţin înainte de cotul acela mic. Apoi Roland observă un soi de făgaş care brăzda în sus peretele canionului, iar în acel făgaş se vedeau aflorimente într-un număr – poate! – suficient pentru a oferi prizele necesare. Nu avea niciun motiv aparte pentru care să observe acest lucru; îl observă instinctiv, aşa cum avea să continue tot restul vieţii să observe potenţiale căi de scăpare.

Dincolo de cot, pe podeaua canionului era ceva ce niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată… şi când ajunseră înapoi la dormitor, câteva ore mai târziu, se arătară toţi de acord că nu ştiau exact *ce* anume văzuseră. Partea din spate a Canionului Ochet era acoperită de o materie lichidă argintie din care se ridicau şerpişori de fum ori ceaţă. Lichidul părea să se mişte greoi, lovind pereţii care îl ţineau închis. Mai târziu, aveau să descopere că deopotrivă acel lichid şi ceaţa erau de un verde-deschis şi că numai lumina lunii le făcuse să pară argintii.

Sub privirea lor, o întunecată formă zburătoare – poate aceeaşi care îi speriase înainte – plonjă spre suprafaţa deşirării. Înşfăcă ceva din aer – o insectă? o altă pasăre mai mică? – şi începu să urce din nou. Înainte să apuce, un braţ argintiu de lichid se ridică de pe solul canionului. Pentru un moment, huruitul acela scrâşnit urcă o treaptă şi deveni aproape o voce. Braţul culese pasărea din aer şi o trase în jos. O lumină verzuie, scurtă şi nefocalizată, scapără peste suprafaţa deşirării ca un curent electric, apoi dispăru.

Cei trei băieţi holbară ochii unul la celălalt, speriaţi.

Sari, pistolarule, strigă deodată o voce. Era vocea deşirării; era vocea tatălui său; era totodată vocea lui Marten vrăjitorul, Marten seducătorul. Şi mai teribil, era propria sa voce.

Sari şi abandonează toate grijile. Nu e iubire de fete care să te chinuiască aici jos şi nici doliu după mame pierdute care să-ţi apese sufletul de copil. E doar murmurul cavităţii în creştere din centrul universului; doar dulceaţa coaptă a cărnii putrede.

Vino, pistolarule. Devino parte din deşirare.

Cu o expresie visătoare şi ochii goi, Alain începu să meargă de-a lungul marginii prăpastiei, cu cizma dreaptă atât de aproape de ea, încât călcâiul ridică norişori de praf deasupra hăului şi aruncă în el pietricele. Înainte să poată face mai mult de cinci paşi, Roland îl prinse de curea şi-l smuci cu forţă în spate.

— Unde crezi că te duci?

Alain îl privi cu ochi de somnambul. Începeau să i se limpezească însă, încet.

— Nu… ştiu, Roland.

Mai jos de ei, deşirarea murmura şi mormăia şi cânta. Şi mai era un sunet: un bolborosit noroios.

— Ştiu, spuse Cuthbert. Ştiu unde ne ducem toţi. Înapoi la Bar K. Hai s-o ştergem de aici.

Se uită rugător la Roland.

— Te rog. E îngrozitor.

— Bine.

Dar înainte să-i conducă înapoi la cărare, se apropie de margine şi se uită în jos la vâscozitatea argintie şi fumegândă de acolo.

— Număr o deşirare, zise el pe un ton sincer sfidător. Una singură. Apoi, coborând vocea:

— Şi a dracului să fii.

3

Pe drumul de întoarcere le mai veni sufletul la loc – briza mării care-i lovea în faţă avea un minunat efect fortifiant după mirosul de mortăciune şi cumva de *copt* al canionului şi deşirării.

În timp ce urcau călare Povârnişul (pe o diagonală lungă, ca să-şi menajeze puţin caii), Alain spuse:

— Şi acum ce facem, Roland? Ai idee?

— Nu. Chiar nu ştiu.

— Am putea începe cu masa de seară, propuse Cuthbert

jovial şi lovi cu subînţeles ţeasta goală a santinelei.

— Ştii la ce mă refer.

— Da, aprobă Cuthbert. Şi-ţi spun un lucru, Roland…

— Will, te rog. Acum, că ne-am întors pe Povârniş, dă-mi voie să fiu Will.

— Mda, bine. Îţi spun un lucru, Will: nu putem continua să numărăm năvoade, bărci, războaie de ţesut şi cercuri de roţi. Încep să se împuţineze lucrurile fără importanţă. Cred că ne va fi mult mai greu să facem figură de proşti odată ce vom începe să ne dedicăm creşterii cailor, ţinând cont de importanţa acestei activităţi aici, în Hambry.

— Mda, făcu şi Roland.

Îl opri pe Rusher şi se uită înapoi de unde veniseră. Pe moment, rămase fermecat de vederea cailor, afectaţi aparent de un soi de nebunie a lunii, spumegând şi alergând pe iarba argintie.

— Dar vă spun amândurora din nou, *aici nu e vorba doar de cai.* Are Farson nevoie de ei? Mda, tot ce se poate. La fel, şi Afiliaţia are nevoie de ei. Şi de boi. Dar cai sunt peste tot – poate nu la fel de buni ca aceştia, recunosc, dar orice port e bun pe timp de furtună, cum se spune. Atunci, dacă nu e vorba despre cai, despre ce e? Până să ştim, sau până să ne convingem că nu vom şti *niciodată,* mergem înainte ca până acum.

O parte a răspunsului îi aştepta înapoi la Bar K. Stătea cocoţat pe bara de priponire şi scutura impertinent din coadă. Când porumbelul sări în mâna lui Roland, tânărul văzu că pasărea avea o aripă zburlită. Vreun animal – probabil o pisică – se apropiase destul de mult de el încât să-l atace, socotea Roland.

Mesajul purtat de biletul legat la picioruşul porumbelului era scurt, dar explica în bună măsură ceea ce ei nu înţeleseseră.

Va trebui să o văd din nou, gândi Roland după ce-l citi şi simţi un val de bucurie. Pulsul i se acceleră şi în lumina rece şi argintie a Lunii Neguţătorului, zâmbi.

IX
CITGO

1

Luna Neguţătorului începu să pălească; la plecare, avea să ducă cu ea partea cea mai caldă şi mai frumoasă a verii. Într-o după-amiază la patru zile după faza ei plină, bătrânul *mozo* de la Casa Primarului (Miguel se afla acolo cu mult înaintea timpului lui Hart Thorin şi cel mai probabil acolo avea să fie şi mult după ce Thorin se va fi întors la ferma sa) se înfiinţă la casa pe care Susan o împărţea cu mătuşa ei. Ducea de căpăstru o minunată iapă castanie. Era al doilea dintre cei trei cai promişi, iar Susan o recunoscu numaidecât pe Felicia. Iapa fusese una dintre preferatele ei, în copilărie.

Susan îl îmbrăţişă pe Miguel şi-i acoperi obrajii bărboşi cu sărutări. Surâsul larg al bătrânului ar fi expus toţi dinţii din gură, de i-ar mai fi rămas vreunul pe care să-l arate.

— *Gracias, gracias,* mulţumesc de o mie de ori, tată bătrân, îi spuse ea.

— *De nada,* replică el şi-i dădu căpăstrul. E cel mai sincer dar al primarului.

Când bătrânul plecă, ea îl însoţi cu privirea, zâmbetul ştergându-i-se încet de pe buze. Felicia rămase docilă lângă ea, pielea ei brun-închis strălucind ca un vis în lumina soarelui de vară. Acela nu era însă un vis. La început aşa păruse – senzaţia acea de irealitate fusese o iluzie menită să o atragă în capcană, acum ştia asta – dar nu era un vis. Cinstea-i fusese dovedită; acum se trezea primind „daruri sincere” din partea unui om bogat. Expresia era pur convenţională, desigur… sau o glumă amară, în funcţie de dispoziţia sau poziţia din care priveai lucrurile. La fel ca Pylon, nici Felicia nu era un dar – erau în schimb respectări pas cu pas ale contractului cu care se legase. Tuşa Cord se putea arăta

şocată, dar Susan ştia adevărul: avea să devină o târfă, pur şi simplu.

Tuşa Cord stătea în geamul de la bucătărie când Susan îşi duse darul (care, din punctul ei de vedere, era doar un bun redat proprietarului de drept) la grajd. Îi strigă ceva vesel, cum că-i prindea bine un cal, că îngrijindu-se de el va avea mai puţin timp pentru gândurile negre. Susan simţi pe buze un răspuns înflăcărat, dar şi-l reţinu. Între ele două se încheiase un precar armistiţiu, de când cu cearta despre cămaşă, iar Susan nu voia să fie cea care îl încălca. Avea prea multe în gând şi pe suflet. Credea că o nouă ceartă cu mătuşa ei ar fi făcut-o doar să plesnească precum un vreasc uscat sub o cizmă. *Pentru că deseori tăcerea e cea mai bună alegere,* îi spusese tatăl ei când, la vârsta de aproximativ zece ani, ea îl întrebase de ce era mereu atât de tăcut. Răspunsul o nedumerise atunci, dar acum îl înţelegea mai bine.

O aşeză pe Felicia lângă Pylon, o ţesălă şi o hrăni. În vreme ce iapa mânca ovăz, Susan îi examină copitele. Nu-i plăceau potcoavele pe care le avea – aşa ştiau să se îngrijească de cai la Faleză – aşa că luă din cuiul de lângă uşa grajdului traista cu potcoave a tatălui ei, îşi petrecu breteaua peste cap şi umăr, astfel încât traista să-i atârne la şold, şi făcu cei trei kilometri până la fierăria lui Hookey. Simţind traista de piele cum i se lovea de şold, îşi aminti de tatăl ei într-un fel atât de viu şi clar, încât durerea o străpunse din nou şi o aduse în pragul lacrimilor. Credea că el ar fi fost îngrozit de situaţia ei actuală, poate chiar dezgustat. Şi i-ar fi plăcut de Will Dearborn, de lucrul acesta era sigură – i-ar fi plăcut de el şi ar fi acceptat ca el să-i curteze fiica. Aceasta fu picătura care umplu paharul amărăciunii sale.

2

Învăţase cum se potcoveşte de mică, şi chiar îi plăcea să o facă, atunci când era în dispoziţia potrivită; era o muncă mizerabilă, prozaică, prezentând mereu posibilitatea de a încasa o copită sănătoasă în coaste, de să te lecuiască de plictiseală şi să te aducă înapoi cu picioarele pe pământ.

Despre *făcutul* potcoavelor nu ştia însă nimic, şi nici nu-şi dorea să ştie. Le lucra Brian Hookey la forja sa din spatele hambarului şi hanului său; Susan alese cu uşurinţă patru noi de mărimea trebuincioasă, bucurându-se totodată de mirosul cailor şi al fânului proaspăt. Şi de acela al vopselei proaspete. Fierăria lui Hookey arăta într-adevăr foarte bine. Ridicând privirea, nu văzu nici măcar o singură gaură în acoperişul hambarului. După toate aparenţele, lui Hookey îi mergea afacerea bine.

Încă purtând şorţul de fierar şi mijind tare dintr-un ochi la propriile-i cifre, Hookey notă cele patru potcoave noi pe o grindă. Când Susan începu să-i vorbească şovăielnic despre plată, el râse, îi spuse că ştia că-şi va achita datoria îndată ce va putea, zeii binecuvânteze-o, da. Pe deasupra, niciunul dintre ei nu pleca nicăieri, n'aşa? Nop, nop. Şi-n tot acest timp o împingea cu blândeţe prin aromele înmiresmate de fân şi cai către uşă. În urmă cu un an n-ar fi tratat cu atâta delicateţe o chestiune chiar şi aşa măruntă cum erau patru potcoave de fier, dar acum ea era buna prietenă a primarului Thorin, şi lucrurile se schimbaseră.

Lumina soarelui de după-amiază era orbitoare după întunecimea din hambarul lui Hookey şi ea rămase pe moment fără vedere, înaintând pe dibuite către stradă cu traista de piele lovindu-i-se de şold şi cu potcoavele zăngănind înăuntrul ei. Avu doar un moment la dispoziţie pentru a observa o siluetă profilându-se în lumină, apoi silueta se lovi de ea suficient de tare să-i facă dinţii să clănţănească şi noile potcoave ale Feliciei să zornăie. Ar fi căzut la pământ dacă n-ar fi fost mâinile puternice care se întinseră cu rapiditate, apucând-o de umeri. Dar ochii i se adaptau deja şi văzu cu uimire şi amuzament că tânărul care aproape o lungise în ţărână era unul dintre prietenii lui Will – Richard Stockworth.

— O, sai, cer iertare! spuse el, scuturându-i mânecile rochiei ca şi când *chiar* ar fi doborât-o din picioare. Te simţi bine? Ai păţit ceva?

— N-am păţit nimic, îl linişti ea, zâmbind. Te rog să nu te scuzi.

Simţi deodată un impuls sălbatic de a se ridica pe vârfuri şi a-l săruta pe gură, spunându-i: *Dă-i asta lui Will şi spune-i să uite ce i-arn zis! Spune-i că mai am încă o mie ca aceasta! Spune-i să vină şi să le primească pe toate, pe rând!*

În schimb, se fixă asupra unei imagini comice: acel Richard Stockworth trăgându-i lui Will un mozol pe cinste şi spunându-i că era din partea Susanei Delgado. Începu să râdă pe înfundate. Duse mâinile la gură, dar asta nu o ajută. Sai Stockworth îi surâse… nesigur, precaut. *Probabil mă crede nebună… şi chiar sunt! Chiar sunt!*

— Ziua bună, domnule Stockworth, zise ea şi trecu mai departe înainte să se poată face de ruşine şi mai tare.

— Ziua bună, Susan Delgado, răspunse el.

Ea se uită înapoi o dată, când era cam la cincizeci de metri distanţă pe stradă, dar băiatul plecase deja. Nu intrase la Hookey, însă; de lucrul acesta era cât se poate de sigură. Se întreba ce o fi putut căuta domnul Stockworth în acel capăt de oraş.

O jumătate de oră mai târziu, când scoase noile potcoave din traista tatălui ei, află. Între primele două potcoave de sus era pitită o bucată de hârtie împăturită, şi chiar înainte de a o desface, înţelese că ciocnirea ei cu domnul Stockworth nu fusese un accident.

Recunoscu imediat scrisul lui Will după biletul din buchet.

> Susan,
>
> Poţi veni la Citgo în seara asta sau mâine seară, ca să ne întâlnim? Foarte important. Are legătură cu ce am discutat înainte. Te rog.
>
> W.
>
> P.S. Ar fi mai bine să arzi biletul ăsta.

Îl arse fără întârziere şi în timp ce privea flăcările înteţindu-se şi apoi stingându-se, murmură iar şi iar cuvintele din mesaj care o mişcaseră cel mai tare: *Te rog.*

3

Ea şi Tuşa Cord luară o masă de seară tăcută şi simplă – pâine şi supă – şi când terminară, Susan o luă pe Felicia şi călări până pe Povârniş, unde urmări apusul soarelui. Nu avea să se întâlnească cu el în seara aceea, nu. Datora deja prea multă durere comportamentului său impulsiv şi nesocotit. Dar mâine?

De ce Citgo?

Are legătură cu ce am discutat înainte.

Da, probabil. Nu se îndoia de onoarea lui, deşi ajunsese să se îndoiască puternic că el şi prietenii lui erau cine spuneau ei că sunt. Probabil că el voia să o vadă dintr-un motiv ce avea legătură cu misiunea sa (cu toate că Susan nu reuşea să priceapă ce legătură putea fi între exploatarea petrolieră şi caii prea mulţi de pe Povârniş), dar exista ceva între ei acum, ceva dulce şi periculos. Poate că aveau să înceapă vorbind, dar până la urmă aveau să ajungă să se sărute… şi săruturile aveau să fie abia începutul. Faptul că ştia asta nu schimba totuşi ceea ce simţea; voia să îl vadă. Avea *nevoie* să îl vadă.

Aşa că rămase călare pe noul ei cal – o altă plată în avans din partea lui Hart Thorin pentru virginitatea ei – şi urmări cum soarele se umfla şi se înroşea spre vest. Ascultă bolborositul vag al deşirării şi pentru prima dată în şaisprezece ani se simţi sfâşiată cu adevărat de o indecizie. Tot ce-şi dorea era contrar tuturor credinţelor sale despre onoare, iar mintea ei vuia cuprinsă de conflict. În jurul tuturor, precum un vânt înteţit în jurul unei case instabile, simţea cum creştea ideea de *ka.* Şi totuşi, era prea uşor să renunţe la onoare din acel motiv, nu? Să scuze căderea în dizgraţie invocând atotputernicul *ka.* Era o laşitate.

Susan se simţea la fel de orbită ca atunci când părăsise întunericul hambarului lui Brian Hookey şi ieşise în lumina străzii. La un moment dat, plânse pe tăcute de frustrare, fără a fi măcar conştientă de acest lucru. Fiecare încercare a sa de a gândi clar şi raţional era străbătută de dorinţa de a-l săruta din nou şi de a-i simţi mâna pe sânul ei.

Nu fusese niciodată religioasă, avea puţină credinţă în neştiuţii zei ai Lumii de Mijloc, aşa încât, în timp ce soarele cobora şi cerul deasupra punctului de apus se transforma din roşu în purpuriu, încercă să se roage tatălui ei. Şi răspunsul veni, deşi ea nu ştia dacă de la el sau din propriu-i suflet.

Lasă ka-*ul să-şi urmeze cursul,* spuse vocea din mintea ei. *Oricum va face asta; întotdeauna o face. Dacă va fi ca onoarea să-ţi fie luată de* ka, *aşa să fie; până atunci, Susan, doar tu o poţi apăra. Lasă* ka-*ul în pace şi vezi de-ţi respectă promisiunea, aşa grea cum o fi ea.*

— Bine, spuse ea cu voce tare.

În starea în care se afla, descoperi că orice decizie – chiar şi una care ar costa-o o nouă ocazie de a-l vedea pe Will – era o uşurare.

— Îmi voi onora promisiunea. *Ka*-ul să-şi urmeze cursul.

În umbrele tot mai adânci, cloncăni cu limba spre Felicia şi porni înapoi spre casă.

4

A doua zi era duminică, ziua tradiţională a odihnei pentru cowboy. Şi micul grup al lui Roland îşi luă această zi liberă.

— Mi se pare corect, spuse Cuthbert, ţinând cont de faptul că oricum habar nu avem cu ce ne umplem timpul.

În acea duminică – a şasea de la venirea lor în Hambry – Cuthbert se afla în piaţa de sus (piaţa de jos era mai ieftină, cât de cât, însă mirosea prea tare a peşte), admira nişte poncho-uri viu colorate şi se străduia să nu plângă, întrucât mama lui avea un poncho, ţinea mult la el şi, gândindu-se la cum călărea ea uneori cu el fluturându-i în spate de la umeri, dorul de casă îl prinsese cu gheare sălbatice. „Arthur Hearth“, *ka-mai*-ul lui Roland, ducând dorul mămucii sale atât de tare, că i se umeziseră ochii! Era o glumă demnă de… ei bine, demnă de Cuthbert Allgood.

Cum stătea el aşa, uitându-se la poncho-uri şi la un şir de pături *dolia* agăţate pe un rastel, cu mâinile strânse la spate ca

un client într-o galerie de artă (şi clipind tot timpul, ca să-şi reprime lacrimile), simţi o atingere uşoară pe umăr. Se întoarse şi o văzu pe fata cu păr blond.

Nu-l mira deloc faptul că lui Roland îi sfârâiau călcâiele după ea. Îţi tăia pur şi simplu răsuflarea, chiar şi îmbrăcată în jeanşi şi cămaşă de lucru. Părul îi era strâns la spate cu nişte şireturi de piele aspră şi avea cei mai luminoşi ochi gri pe care-i văzuse el vreodată. Cuthbert se minuna şi numai că Roland reuşise să se concentreze la celelalte aspecte ale vieţii sale, până şi la spălatul dinţilor. Categoric, apariţia ei fu ca un leac pentru el; dorul amarnic după mama lui dispăru cât ai zice peşte.

— Sai, rosti el.

Altceva nu fu în stare să spună, cel puţin la început.

Fata înclină din cap şi întinse ceea ce oamenii din Mejis numeau *corvette* – „pacheţel" era definiţia literală; „poşetuţă" era cea practică. Accesoriile acelea mici de piele, în care încăpeau câteva monede, dar nimic mai mult, erau purtate mai des de doamne decât de domni, deşi aceasta nu era o regulă bătută în cuie.

— Ţi-a scăpat asta, prietene, spuse ea.

— Ne, mulţam-sai.

Aceea putea foarte bine să fie proprietatea unui bărbat – era din piele neagră simplă, fără zorzoane – însă n-o mai văzuse niciodată. Niciodată nu purtase o *corvette*, la drept vorbind.

— E a ta, insistă fata, iar privirea ei era acum atât de intensă, încât Cuthbert simţea că-i ardea pielea.

Băiatul ar fi înţeles imediat, dacă n-ar fi fost orbit de apariţia ei neaşteptată. Dar şi de isteţimea ei, recunoscu el. Cine ştie de ce, nu te aşteptai la isteţime din partea fetei aceleia frumoase; fetele frumoase, ca regulă, nu trebuie să fie isteţe. Din câte-şi dădea el seama, tot ce trebuia să facă fetele frumoase era să se trezească dimineaţa.

— *Chiar* este, întări ea.

— O, mda, făcu el, aproape smulgându-i poşetuţa. Simţea cum i se lăţea pe faţă un rânjet prostesc. Acum, că spui aşa,

sai…

— Susan. Chipul ei era grav şi prevăzător deasupra buzelor zâmbitoare. Îngăduie-mi, rogu-te, să fiu Susan pentru tine.

— Cu plăcere. Iartă-mă, rogu-te, Susan, doar că mintea şi memoria mea, înţelegând că e duminică, s-au luat de mână şi au plecat împreună în vacanţă – au fugit ca doi amorezi, s-ar putea spune – şi m-au lăsat pe moment fără creier în cap.

Ar fi putut continua să dea din gură o oră întreagă (o mai făcuse înainte; pentru aceasta, atât Roland, cât şi Alain puteau depune mărturie), dar fata îl opri cu iuţeala degajată a unei surori mai mari.

— Poţi înţelege fără probleme că nu ai niciun control asupra minţii tale, domnule Heath – sau a limbii din gură – dar poate că pe viitor vei avea mai mare grijă de poşeta ta. O zi bună.

Plecă înainte ca el să mai poată scoate un cuvânt.

5

Bert îl găsi pe Roland acolo unde acesta se afla atât de des în ultimele zile: în acea parte a Povârnişului pe care mulţi localnici o numeau Belvedere. Oferea o privelişte frumoasă asupra oraşului, care-şi petrecea duminica visând într-o ceaţă albastră, însă Cuthbert se cam îndoia că imaginea Hambry-ului era ceea ce-l atrăgea pe vechiul său prieten acolo, iar şi iar. Considera că un motiv mai credibil era faptul că de acolo se vedea bine reşedinţa Delgado.

În ziua aceea, Roland era împreună cu Alain şi niciunul dintre ei nu scotea o vorbă. Lui Cuthbert nu-i venea greu să *accepte* ideea că unii oameni puteau petrece lungi perioade fără a-şi vorbi, dar nu credea că o va *înţelege* vreodată.

Se apropie de ei în galop, duse mâna sub cămaşă şi scoase poşetuţa.

— De la Susan Delgado. Mi-a dat-o în piaţa de sus. E frumoasă şi e, totodată, vicleană ca un şarpe. Spun asta cu maximă admiraţie.

Chipul lui Roland se umplu de lumină şi viaţă. Când Cuthbert îi aruncă obiectul, el îl prinse cu o mână şi trase de şiretul lui cu dinţii. Înăuntru, unde un călător şi-ar fi ţinut puţinii bani, se afla o singură bucată de hârtie împăturită. Roland o citi fără zăbavă şi lumina i se stinse din ochi, iar zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Ce spune? întrebă Alain.

Roland îi dădu biletul şi se întoarse cu privirea în lungul Povârnişului. Doar când văzu foarte reala pustiire din ochii lui înţelese Cuthbert pe deplin cât de tare afectase Susan Delgado viaţa lui Roland – şi, prin asta, viaţa lor, a tuturor.

Alain îi dădu şi lui biletul. Conţinea un singur rând, două fraze:

E mai bine să nu ne întâlnim. Îmi pare rău.

Cuthbert îl citi de două ori, ca şi când asta ar fi putut schimba mesajul, apoi îi dădu hârtia înapoi lui Roland, care o puse la loc în *corvette*, legă şiretul, după care strecură poşetuţa sub cămaşa sa.

Cuthbert ura tăcerea mai mult decât pericolul (tăcerea *era* un pericol, în mintea sa), dar orice început de discuţie părea nedemn şi insensibil, dată fiind expresia de pe chipul prietenului său. Era ca şi când Roland ar fi fost otrăvit. Pe Cuthbert îl dezgusta gândul la acea adorabilă fată dându-se în bărci cu lunganul şi costelivul primar din Hambry, însă expresia afişată de Roland îi trezea acum emoţii mai puternice. Pentru asta o putea urî.

În cele din urmă, Alain sparse tăcerea, aproape timid.

— Şi acum, Roland? Mergem să explorăm locul ăla fără ea?

Cuthbert admira asta la el. Când îl întâlneau prima oară, mulţi oameni rămâneau cu impresia că Alain Johns era cam nătâng. Lucrul acesta era departe de adevăr. Acum, într-un fel diplomatic pe care Cuthbert nu l-ar fi putut stăpâni niciodată, tânărul arătase că nefericita primă experienţă amoroasă a lui Roland nu le afecta responsabilităţile.

Şi Roland răspunse, trăgându-se în şa şi îndreptându-se de spate. Puternica lumină aurie a acelei după-amiezi de vară îi lumina faţa în tonuri aspre, contrastante, şi preţ de un

moment chipul lui fu bântuit de fantoma omului care avea să devină. Cuthbert văzu fantoma aceea şi se cutremură – neştiind ce vedea, dar ştiind că era îngrozitor.

— Marii Vânători ai Coşciugului, rosti el. I-ai văzut cumva în oraş?

— Doar pe Jonas şi pe Reynolds, răspunse Cuthbert. De Depape nu e încă nici urmă. Cred că Jonas l-a sugrumat şi l-a aruncat în mare, de pe faleză, orbit de furie, după ce s-a întâmplat în noaptea aia la bar.

Roland clătină din cap.

— Jonas are prea mare nevoie de oamenii săi de încredere ca să se poată lipsi de ei – a întins coarda la fel de mult ca noi. Nu, Depape a fost doar trimis din localitate pentru o vreme.

— Unde? întrebă Alain.

— Acolo unde va trebui să-şi facă nevoile în tufişuri şi să doarmă în ploaie, dacă se înrăutăţeşte vremea. Roland râse scurt, fără mult umor. Cel mai probabil, Jonas l-a pus pe Depape să meargă înapoi pe urmele noastre.

Alain icni încet, nu întru totul surprins. Roland şedea lejer în spinarea lui Rusher, privind în zare peste profunzimile visătoare ale terenului, la caii care păşteau. Cu o mână dezmierda inconştient *corvette*-ul pe care îl pusese sub cămaşă. Într-un târziu, îşi întoarse privirea spre ei.

— Vom mai aştepta puţin, spuse. Poate că fata se va răzgândi.

— Roland…, începu Alain, iar blândeţea din tonul lui era ultimativă.

Roland ridică mâinile înainte ca Alain să poată continua.

— Nu te îndoi de mine, Alain… vorbesc ca fiu al tatălui meu.

— Prea bine.

Alain întinse mâna şi-l strânse scurt pe Roland de umăr. Cuthbert însă avea rezervele sale. Roland putea sau nu să acţioneze ca fiu al tatălui său; Cuthbert credea totuşi că în momentul acela prietenul lui nu mai era stăpân pe propria-i minte.

— Ţi-aminteşti care spunea Cort că este principala

slăbiciune a viermilor ca noi? întrebă Roland cu urma unui zâmbet.

— „Fugiţi fără să vă gândiţi şi căderi într-o groapă“, cită Alain, oferind o imitaţie apăsată a învăţătorului lor, care-l făcu pe Cuthbert să râdă cu voce tare.

Zâmbetul lui Roland se lărgi puţin.

— Mda. Astea-s vorbe pe care am de gând să le ţin minte, băieţi. Nu vreau să tulbur apele ca să văd ce-i în ele… decât dacă nu am altă variantă, încă se mai poate ca Susan să se răzgândească, dacă-i lăsăm un răgaz de gândire. Cred că ar fi fost deja de acord să ne întâlnim, dacă… n-ar fi existat alte probleme între noi.

Făcu o pauză şi, preţ de un scurt răstimp, între ei se lăsă tăcerea.

— Îmi doresc ca taţii noştri să nu ne fi trimis, rosti Alain până la urmă… deşi doar tatăl lui *Roland* fusese cel care-i trimisese, şi toţi trei ştiau asta. Suntem prea tineri pentru astfel de chestiuni. Cu mulţi ani prea tineri.

— Ne-am descurcat onorabil în noaptea aia, la Popas, replică Cuthbert.

— Acolo şi-a spus cuvântul antrenamentul, nu şiretenia – iar ei nu ne-au luat în serios. Asta nu se va repeta.

— Nu ne-ar fi trimis – nici tatăl meu şi nici al tău – dacă ar fi ştiut ce vom găsi, zise Roland. Dar acum, că am găsit ceva, trebuie să ne facem datoria. Da?

Alain şi Cuthbert încuviinţară. Trebuiau să-şi facă datoria, sigur că da – în privinţa asta nu mai părea să existe nicio îndoială.

— În orice caz, e prea târziu să ne mai facem griji acum. Vom aştepta şi vom spera în cooperarea Susanei. N-aş vrea să ne apropiem de Citgo neînsoţiţi de cineva din Hambry care cunoaşte zona… dar dacă Depape se întoarce, va trebui să ne asumăm riscul. Numai Dumnezeu ştie ce ar putea afla, sau ce poveşti ar putea născoci pentru a-i face pe plac lui Jonas, sau de ce ar fi în stare Jonas după ce vor sta la palavre. Ar putea avea loc schimburi de focuri.

— După atâta tatonare, aproape că mi-aş dori să se

întâmple asta, zise Cuthbert.

— Vrei să-i mai trimiţi un mesaj, Will Dearborn? întrebă Alain.

Roland cumpăni la aceasta. Cuthbert puse pariu cu sine însuşi în ce direcţie va înclina Roland balanţa. Şi pierdu.

— Nu, răspunse el până la urmă. Va trebui să-i dăm timp, oricât ne-ar fi de greu. Şi să sperăm că o va împinge curiozitatea să se răzgândească.

Cu acestea, îl întoarse pe Rusher spre dormitorul abandonat care le slujea acum drept casă. Cuthbert şi Alain îl urmară.

6

Susan munci din greu restul acelei duminici, curăţând grajdurile, ducând apă, spălând toate scările. Tuşa Cord o privi tot timpul în linişte, cu o expresie de îndoială amestecată cu uimire. Pe Susan puţin o interesa cum o privea mătuşa ei – voia doar să obosească şi astfel să evite încă o noapte nedormită. Se terminase. Acum avea s-o ştie şi Will, iar asta era spre bine. Ce era făcut era bun făcut.

— Te-ai scrântit, fată? doar atât o întrebă Tuşa Cort în timp ce Susan arunca ultima vadră de apă murdară în spatele bucătăriei. E duminică!

— Nu m-am scrântit deloc, răspunse ea tăios, fără a întoarce privirea.

Prima jumătate a obiectivului şi-o atinse, ducându-se la culcare după răsăritul lunii cu braţele ostenite, durând-o picioarele şi simţind că-i pulsează spatele – somnul însă tot refuză să vină. Zăcu în pat cu ochii larg deschişi şi nefericită. Orele trecură, luna apuse, şi Susan tot nu reuşea să doarmă. Se uita în întuneric şi se întreba dacă exista vreo posibilitate, fie ea cât de măruntă, ca tatăl său să fi fost ucis. Pentru a i se închide gura şi ochii.

În cele din urmă ajunse la concluzia la care Roland ajunsese deja: dacă n-ar fi fost niciun pic de atracţie în ochii lui, sau în atingerea mâinilor şi buzelor lui, ar fi fost de acord cât ai clipi

cu întâlnirea râvnită de el. Fie şi numai pentru a-şi linişti mintea zbuciumată.

Înţelegând asta, o cuprinse uşurarea şi reuşi să doarmă.

7

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce Roland şi prietenii lui luau masa la Popasul Călătorilor (sendvişuri cu friptură de vită rece şi litri de ceai alb cu gheaţă – nu la fel de bun ca acela făcut de soţia adjunctului Dave, dar nici rău), Sheemie intră de afară, unde udase florile. Purta sombrero-ul lui roz şi un rânjet larg. Într-o mână ţinea un pacheţel.

— Sal'tare, Mici Vânători ai Coşciugului! strigă el cu veselie şi execută o plecăciune amuzantă care imita bine felul lor de a se înclina. Lui Cuthbert îi făcu deosebită plăcere să vadă acel gest de reverenţă executat în sandale de grădină. Ce mai faceţi? Bine, sper, chiar aşa!

— Mai bine nu se poate, zise Cuthbert, dar niciunuia dintre noi nu-i place să fim numiţi Mici Vânători ai Coşciugului, aşa că poate renunţi la partea asta, da?

— Mda, făcu Sheemie, cât se poate de vesel. Mda, domnule Arthur Heath, bunul domn care mi-a salvat viaţa!

Pregetă şi păru tulburat un moment, ca şi când nu şi-ar fi putut aminti de ce li se adresase. Apoi ochii i se limpeziră, surâsul răzbătu la lumină şi întinse pachetul spre Roland.

— Pentru tine, Will Dearborn!

— Serios? Ce este?

— Seminţe! Chiar aşa!

— Din partea ta, Sheemie?

— O, nu.

Roland luă pacheţelul – un simplu plic împăturit o dată şi sigilat. Nici pe faţa şi nici pe spatele lui nu scria nimic, iar buricele degetelor sale nu simţeau nicio sămânţă înăuntru.

— Din partea cui, atunci?

— Nu-mi aduc aminte, spuse Sheemie, care-şi aruncă apoi privirea într-o parte.

Tânărul avea mintea destul de deranjată, reflectă Roland, încât să nu poată niciodată rămâne nefericit mult timp şi să nu poată minţi câtuşi de puţin. După aceea, ochii lui, plini de speranţă şi timizi, se întoarseră la ai lui Roland.

— Mi-aduc aminte totuşi ce trebuie să-ţi spun.

— Mda? Atunci spune, Sheemie.

Vorbind ca şi când ar fi recitat o replică memorată cu mare chin, deopotrivă mândru şi crispat, zise:

— Astea-s seminţele pe care le-ai împrăştiat pe Povârniş.

Ochii lui Roland scăpărară atât de tare, încât Sheemie se împletici un pas în spate. Îşi trase iute de sombrero, se întoarse şi se grăbi înapoi la adăpostul florilor lui. Îi plăcea de Will Dearborn şi de prietenii lui (mai ales de domnul Arthur Heath, care spunea uneori lucruri care-l făceau pe Sheemie să râdă până ce-l durea burta), dar în clipa aceea văzu ceva în ochii lui Will-sai care-l înspăimântă teribil de tare. În momentul acela înţelese că Will era un ucigaş pe măsura celui în manta, sau a celui care voise ca Sheemie să-i lingă cizmele, sau a bătrânului cărunt Jonas cu voce tremurată.

La fel de rău ca ei, sau chiar mai rău.

8

Roland strecură „pacheţelul cu seminţe” în sân şi nu-l deschise decât după ce toţi trei erau înapoi pe veranda de la Bar K. În depărtare, deşirarea bolborosea, făcându-le caii să scuture agitaţi din urechi.

— Ei? întrebă Cuthbert într-un sfârşit, nemaiputându-se abţine.

Roland luă plicul din cămaşă şi-l rupse, deschizându-l. Făcând asta, reflectă la faptul că Susan îşi alesese bine cuvintele. La perfecţie.

Când despături bucăţica de hârtie dinăuntru, ceilalţi se aplecară spre el, Alain în stânga şi Cuthbert în dreapta. Roland observă din nou scrisul simplu şi ordonat, mesajul nu mai lung ca anteriorul. Conţinutul era, totuşi, foarte diferit.

La un kilometru şi jumătate de oraş, pe drumul către Citgo, este un crâng de portocali. Ne vedem acolo la răsăritul lunii. *Vino singur. S.*

Şi sub aceste cuvinte, cu litere mici, stăruitoare: *ARDE BILETUL ĂSTA.*

— Noi vom sta de pază, spuse Alain.

Roland aprobă din cap.

— Mda. Dar de la distanţă.

Apoi arse biletul.

9

Crângul de portocali era un dreptunghi bine îngrijit conţinând aproximativ o duzină de şiruri la capătul unui drum de căruţe parţial acoperit de ierburi. Roland ajunse acolo după căderea întunericului, însă cu o jumătate de oră bună înainte ca Luna Neguţătorului, din ce în ce mai subţire acum, să se ivească din nou deasupra orizontului.

În vreme ce băiatul se plimba fără ţintă de-a lungul unuia dintre şiruri, ascultând sunetele întru câtva scheletice venind dinspre exploatarea petrolieră de la nord (scârţâit de pistoane, scrâşnet de roţi dinţate, bubuit de arbori de transmisie), îl lovi un dor cumplit de casă. Sursa acestuia era aroma fragilă a florilor de portocal – o panglică luminoasă aşezată peste negreala izului de petrol. Crângul acela mic nici nu se compara cu marile livezi de mere din Noul Canaan… doar că, într-un fel, se compara. Domnea acolo acelaşi sentiment de demnitate şi civilizaţie, a unui timp îndelungat dedicat unui lucru ce nu era strict necesar. Iar în acel caz, bănuia el, a unui lucru care nu era nici foarte folositor. Portocalele cultivate atât de departe la nord de latitudinile calde erau probabil acre ca lămâile. Totuşi, când briza mişca arbuştii, mirosul îl făcea să se gândească la Gilead cu amarnic dor, şi pentru prima dată luă în calcul posibilitatea că nu-şi va mai revedea niciodată

casa – că devenise un rătăcitor pe lume la fel cum era pe cer bătrâna Lună a Neguţătorului.

O auzi apropiindu-se, dar numai când ajunse lângă el – dacă ar fi fost un duşman, iar nu prieten, poate că totuşi ar mai fi avut timp să scoată arma şi să tragă, dar s-ar fi expus unui mare pericol. Îl umplu admiraţia pentru ea şi, văzându-i chipul în lumina stelelor, simţi că-i surâdea sufletul.

Când se întoarse spre ea, fata se opri şi rămase privindu-l, cu mâinile împreunate înaintea sa, la mijloc, într-un fel copilăresc, dulce şi inconştient. Roland făcu un pas spre ea şi fata ridică mâinile într-un gest pe care el îl interpretă ca fiind de alarmă. Se opri, confuz. Se înşelase însă, din pricina luminii precare. Susan s-ar fi putut opri atunci, dar alese să n-o facă. Păşi hotărâtă către el, o femeie tânără, înaltă, îmbrăcată într-o rochie despicată, de călărie, şi cizme simple, negre. Sombrero-ul îi era lăsat pe spate, pe funia împletită a părului.

— Will Dearborn, ne întâlnim cu bine şi-n acelaşi timp cu rău, zise ea cu glas tremurat, şi-n clipa următoare Roland o sărută.

Fremătară de ardoare, îmbrăţişaţi, în timp ce Luna Neguţătorului răsărea în ultimul ei pătrar famelic.

10

Înăuntrul colibei sale solitare cocoţate sus pe Cöos, Rhea şedea la masa din bucătărie, aplecată deasupra globului de cristal pe care Marii Vânători ai Coşciugului i-l aduseseră în urmă cu o lună şi jumătate. Avea chipul îmbăiat în lumina lui roz, şi nimeni nu l-ar mai fi confundat acum cu chipul unei fete. Avea o extraordinară vitalitate care o însoţise mulţi ani (doar cei mai vârstnici locuitori din Hambry aveau o idee despre vârsta adevărată a lui Rhea de pe Cöos, şi aceea doar vagă), dar globul de cristal i-o absorbea – o golea de ea aşa cum un vampir goleşte un corp de sânge. În spatele ei, odaia cea mare a colibei era mai murdară şi mai aglomerată ca de

obicei. În ultimele zile nu avusese timp să pună la loc nici măcar un ac; globul de cristal i-l ocupa pe tot. Când nu se uita în el, se *gândea* să se uite în el… şi oh, ce lucruri văzuse!

Ermot se încolăci pe un picior descărnat al ei, şuierând agitat, însă ea nici nu-l băgă în seamă. În schimb, se aplecă şi mai aproape de otrăvitoarea strălucire roz a globului, fermecată de ceea ce vedea acolo.

Era fata care venise la ea pentru a-i fi dovedită cinstea şi tânărul pe care-l văzuse întâia dată când se uitase în globul de cristal. Cel pe care îl confundase cu un pistolar, până când îi remarcase tinereţea.

Nesăbuita fată care venise la Rhea cântând şi plecase cufundată într-o tăcere mai cuvenită se dovedise cinstită şi se prea putea să-şi fi păstrat cinstea până acum (categoric îl săruta şi-l atingea pe băiat cu amestecul de lăcomie şi timiditate al unei virgine), dar nu avea să rămână cinstită mult timp, dacă între ei lucrurile evoluau aşa cum începuseră. Iar pe Hart Thorin nu avea oare să-l aştepte o surpriză atunci când urma să-şi ducă în pat tânăra metresă presupus castă? Existau moduri de a-i păcăli pe bărbaţi în legătura cu asta (bărbaţii *implorau* de-a dreptul să fie păcăliţi în privinţa asta), un păhărel cu sânge de porc ar fi chiar suficient, însă *ea* nu avea cum să ştie asta. O, dar ce distracţie bună! Să poată asista la dezonorarea domniţei înţepate, privind în acel magnific glob de cristal! O, era prea frumos! De-a dreptul delicios!

Se apropie şi mai tare, găvanele adânci ale ochilor săi umplându-se de foc roz. Ermot, simţind că baborniţa rămânea imună la gudurările sale, se târî neconsolat pe podea în căutare de insecte. Musty se feri ţanţoş de el, scuipându-i înjurături feline, umbra lui cu şase picioare profilându-se uriaşă şi deformată pe peretele luminat de foc.

11

Roland simţi că era pe cale să-i fure momentul. Reuşi

cumva să facă un pas în spate. Făcu şi ea la fel, cu ochii larg deschişi şi obrajii îmbujoraţi – Roland vedea acea îmbujorare chiar şi în lumina lunii proaspăt răsărite. Îi pulsau testiculele. Îşi simţea vintrele pline de plumb lichid.

Fata se întoarse din profil şi Roland observă că sombrero-ul i se mişcase pe spate. Întinse o mână tremurândă şi-l aşeză la loc. Ea îi prinse degetele într-o strânsoare scurtă, dar puternică, apoi se aplecă să-şi ia mănuşile de călărie, pe care şi le dăduse jos din dorinţa de a-i atinge pielea cu pielea ei. Când se ridică, sângele i se scurse brusc din faţă şi se clătină. De n-ar fi fost mâinile lui pe umerii ei, echilibrând-o, probabil că ar fi căzut. Se întoarse spre el, cu privirea îndurerată.

— Ce ne facem? O, Will, ce ne facem?

— Facem tot ce putem, spuse el. Cum am făcut până acum. Aşa cum ne-au învăţat taţii noştri.

— E o nebunie.

Roland, care nu simţise niciodată în viaţă ceva mai raţional – până şi durerea surdă din vintre i se părea raţională şi corectă – nu spuse nimic.

— Ştii oare cât de periculos e? întrebă ea şi continuă înainte ca el să poată răspunde. Mda, ştii. Văd că ştii. Şi numa' de am fi zăriţi împreună ar fi un lucru grav. Darămite să fim văzuţi ca mai-nainte…

Fata se cutremură. El se întinse spre ea şi Susan păşi în spate.

— Mai bine nu, Will. Dacă mă atingi, vom petrece tot restul nopţii schimbând sărutări şi mângâieri. Sau asta era intenţia ta?

— Ştii că nu e aşa.

Ea încuviinţă.

— Ţi-ai pus prietenii să stea de veghe?

— Mda, recunoscu el şi chipul îi fu luminat de acel zâmbet neaşteptat pe care-l adora ea. Dar nu acolo de unde să ne poată vedea.

— Slavă zeilor pentru asta, zise ea şi râse cam distrasă. Apoi se apropie de el, veni atât de aproape încât el cu greu se putu abţine să nu o cuprindă din nou în braţe. Fata îi scrută

curioasă chipul. Cine eşti cu adevărat, Will?

— Aproape cine spun că sunt. Exact asta-i ironia situaţiei, Susan. Eu şi prietenii mei n-am fost trimişi aici fiindcă ne-am fi îmbătat şi am fi făcut nefăcute, însă n-am fost trimişi nici să dăm în vileag vreun complot sau o conspiraţie secretă. Suntem doar nişte băieţi trimişi de acasă pentru a fi feriţi de pericol. Tot ce s-a întâmplat de atunci…

Clătină din cap pentru a-şi arăta deznădejdea, iar Susan se gândi din nou la spusele tatălui ei: *ka* este ca vântul – când vine îţi ia pe sus găinile, casa, hambarul. Ba chiar şi viaţa.

— Şi este Will Dearborn numele tău adevărat?

El ridică din umeri.

— Un nume-i la fel de bun ca oricare, socot, dacă sufletul care răspunde la el este sincer. Susan, astăzi ai fost la Casa Primarului, întrucât prietenul meu Richard te-a văzut mergând călare…

— Mda, la probe, spuse ea. Căci eu am fost aleasă să-i fiu Fata Secerişului anul ăsta. A fost ideea lui Hart, să fie clar că eu m-aş fi lipsit de asta cu dragă inimă. Nu-i decât o mare pacoste şi o durere în plus pentru Olive.

— Vei fi cea mai frumoasă Fată a Secerişului care a existat vreodată, zise el şi sinceritatea debordantă din vocea lui o făcu să vibreze de plăcere; i se înfierbântară din nou obrajii.

Între festinul de prânz şi focul în aer liber de la apus, Fata Secerişului avea de schimbat cinci costume, fiecare mai elaborat decât celălalt (în Gilead erau nouă la număr; pentru asta, Susan nici nu ştia cât de norocoasă era) şi le-ar fi purtat pe toate cu bucurie pentru Will, dacă el ar fi fost Băiatul Secerişului. (Anul acela, Băiatul era Jamie McCann, un înlocuitor palid şi tras la faţă al lui Hart Thorin, care depăşea cu aproximativ patruzeci de ani vârsta necesară rolului şi era prea pământiu.) Cu şi mai mare bucurie ar fi purtat al şaselea costum – unul argintiu cu bretele subţirele şi tiv care se oprea deasupra coapselor. Acela era un costum pe care nimeni în afară de Maria, slujnica sa, Conchetta, croitoreasa ei, şi Hart Thorin nu avea să-l vadă. Era cel pe care urma să-l poarte atunci când avea să se ducă pe divanul bătrânului ca metresă

a lui, după sărbătoare.

— Când ai fost acolo, i-ai văzut cumva pe cei care-şi spun Marii Vânători ai Coşciugului?

— I-am văzut pe Jonas şi pe cel cu manta, stăteau împreună în curte şi vorbeau, răspunse ea.

— Şi pe Depape nu? Pe roşcovan?

Ea negă din cap.

— Cunoşti jocul numit Castele, Susan?

— Mda. Mi l-a arătat tata când eram mică.

— Atunci ştii că piesele roşii stau într-o parte a tablei şi cele albe în cealaltă. Ştii că vin pe după Movilă şi se apropie pe furiş unele de celelalte, creând paravane de apărare. Ce se întâmplă aici, în Hambry, seamănă mult cu asta. Şi, ca în joc, totul s-a redus acum la cine va ieşi primul din ascunzătoare. Înţelegi?

Ea înclină afirmativ din cap, o dată.

— În joc, primul care iese de după Movilă e vulnerabil.

— La fel şi-n viaţă. Întotdeauna. Dar uneori e dificil să stai ascuns. Eu şi prietenii mei am numărat aproape tot ce am cutezat să numărăm. Pentru a număra restul…

— Caii de pe Povârniş, de pildă.

— Mda, exact. Pentru că a-i număra pe aceia ar însemna să ieşim din ascunzătoare. Sau boii despre care am aflat…

Ea ridică imediat din sprâncene.

— Nu este niciun bou în Hambry. Trebuie că te înşeli despre asta.

— Nu mă înşel deloc.

— Unde?

— La Rocking H.

Acum, fata coborî sprâncenele într-o încruntare meditativă.

— Aceea-i ferma lui Laslo Rimer.

— Mda… fratele lui Kimba. Şi acelea nici nu-s singurele comori ascunse în Hambry, în zilele din urmă. Mai sunt şi căruţe cu coviltir, furaje suplimentare ascunse în hambarele aparţinând membrilor Asociaţiei Crescătorilor de Cai, provizii suplimentare de hrană…

— Will, *nu!*

— Ba da. Toate astea şi altele pe deasupra. Dar a le număra – a fi *văzuţi* numărându-le – înseamnă să ieşim din ascunzătoare. Să riscăm a fi prinşi în Castele. Ultimele zile au fost pentru noi destul de urâte – ne străduim să lăsăm impresia că suntem ocupaţi fără a trece Povârnişul de partea Hambry-ului, unde aşteaptă pericolul cel mai mare. Asta e din ce în ce mai greu de făcut. Apoi am primit un mesaj…

— Un mesaj? Cum? De la cine?

— Cred că e mai bine să nu ştii lucrurile astea. Dar ne-a făcut să credem că unele dintre răspunsurile pe care le căutăm s-ar putea afla la Citgo.

— Will, crezi că ceea ce se află aici te-ar putea ajuta să afli mai multe despre ce s-a întâmplat cu tata?

— Nu ştiu. E posibil, presupun, dar nu probabil. Tot ce ştiu sigur este că am în sfârşit şansa să număr ceva ce contează şi să nu fiu văzut făcând-o.

Sângele i se răcorise destul cât să poată întinde mâna spre ea. Şi al Susanei se răcorise destul cât să i-o accepte cu încredere. Îşi pusese mănuşa la loc, totuşi. Mai bine să nu rişte nimic.

— Vino, zise ea. Cunosc eu o cărare.

12

În lumina spectrală a lunii, Susan îl conduse afară din crângul de portocali, spre bubuitul şi scârţâitul exploatării petroliere. Sunetele acelea îi făceau lui Roland pielea de găină pe spate; îl făceau să-şi dorească una dintre armele ascunse sub duşumelele dormitorului de la Bar K.

— Poţi avea încredere în mine, Will, dar asta nu înseamnă că-ţi voi fi de mare ajutor, rosti ea pe un ton puţin mai tare ca o şoaptă. Toată viaţa m-am aflat la mică distanţă de Citgo, însă aş putea număra pe degetele de la ambele mâini dăţile când am fost într-adevăr acolo, chiar aşa. Primele două sau trei dăţi am făcut-o la provocarea prietenilor.

— Şi apoi?

— Apoi cu tata. Mereu am fost interesaţi de Oamenii Vechi, iar mătuşa mea mereu spunea că pe tata îl paşte un sfârşit nefericit, dacă îşi mai bagă nasul în treburile lor. Înghiţi greu. Şi într-adevăr a avut un sfârşit nefericit, deşi mă îndoiesc că răspunzători pentru asta sunt Oamenii Vechi. Sărmanul tata.

Ajunseseră la un gard de sârmă. Dincolo de el, sondele de petrol se profilau pe cer ca nişte santinele înalte cât Lord Perth. Câte spusese ea că erau încă în stare de funcţionare? Nouăsprezece, credea. Sunetul lor era fantomatic – sunetul unor monştri sugrumaţi. Sigur că era genul de loc în care copiii se provocau reciproc să intre; un soi de casă bântuită sub cerul liber.

Depărtă două sârme astfel încât să se poată strecura printre ele. La fel procedă şi ea, odată ajunsă dincolo. În timp ce trecea, Roland observă un şir de cilindri albi de porţelan dispuşi de-a lungul stâlpului din apropierea sa. O sârmă a gardului trecea prin fiecare.

— Ştii cumva ce sunt astea? Ce erau? o întrebă pe Susan, atingând unul dintre cilindri.

— Mda. Pe aici trecea electricitatea, atunci când mai exista aşa ceva. Se opri, apoi adăugă timid: Aşa mă simt şi eu când mă atingi.

El îi sărută obrazul imediat sub ureche. Ea se cutremură şi îşi lipi o clipă mâna de obrazul său, înainte să se îndepărteze.

— Sper că prietenii tăi sunt cu ochii în patru.

— Sunt.

— Aveţi vreun semnal?

— Trilul unui caprimulg. Să sperăm că nu-l vom auzi.

— Mda, aşa să fie.

Susan îl luă de mână şi-l trase în perimetrul exploatării petroliere.

13

Prima dată când jetul de gaz se aprinse înaintea lor, Will scuipă o înjurătură în barbă (una obscenă şi vârtoasă pe care

fata n-o mai auzise de la moartea tatălui ei) şi duse la centură mâna care n-o ţinea pe a ei.

— Stai liniştit! E doar candela! Conducta de gaz!

El se relaxă încet.

— Pe aceea o folosesc, nu-i aşa?

— Mda. Pentru funcţionarea unor aparate – aproape doar nişte jucării. Pentru a face gheaţă, în principal.

— Mi-au pus nişte gheaţă în pahar când m-am întâlnit cu şeriful.

Când flacăra se aprinse din nou – galben-intens cu miez albăstrui – Roland nu mai tresări. Aruncă o privire nepăsătoare spre cele trei rezervoare de gaz aflate în spatele a ceea ce locuitorii din Hambry numeau „candelă". În apropiere era o stivă de canistre ruginite în care gazul putea fi îmbuteliat şi transportat.

— Ai mai văzut aşa ceva înainte? întrebă ea.

El negă din cap.

— Baroniile Centrale trebuie că sunt foarte ciudate şi minunate, făcu Susan.

— Încep să cred că nu sunt mai ciudate ca acelea din Arcul Extern, zise el, întorcându-se încet şi arătând cu degetul. Ce-i clădirea de acolo? A rămas de la Oamenii Vechi?

— Mda.

La est de Citgo, terenul cobora brusc pe o pantă bogat împădurită, străbătută pe mijloc de o potecă. Aceasta se vedea clar în lumina lunii ca o cărare pieptănată în păr. Nu departe de baza costişei se afla o clădire năruită, înconjurată de moloz. Acesta din urmă era ceea ce mai rămăsese din multele hornuri prăbuşite

— Asta se putea intui după singurul horn rămas încă în picioare. Indiferent ce altceva ar mai fi făcut Oamenii Vechi, făcuseră categoric mult fum.

— Când tata era copil, aici se găseau multe lucruri folositoare, spuse ea. Hârtie şi altele asemenea – chiar şi câteva obiecte de scris cu cerneală care încă funcţionau… pentru puţin timp, măcar. Dacă le scuturai tare de tot.

Arătă spre stânga clădirii, unde se aflau un pătrat mare de

pavaj crăpat şi câteva epave ruginite care fuseseră ciudatul mijloc de transport fără cai al Oamenilor Vechi.

— Cândva, acolo erau lucruri care semănau cu rezervoarele de gaz, doar că mult, mult mai mari. Ca nişte uriaşe cutii argintii, aşa erau. Nu rugineau ca acela din stânga. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu ele, doar dacă nu şi le-a însuşit careva pentru a ţine provizii de apă. Eu n-aş fi făcut asta nici în ruptul capului. Chiar dacă nu erau contaminate, puteau aduce ghinion.

Îşi întoarse chipul spre al tânărului şi el o sărută pe gură sub clarul lunii.

— O, Will. Ce păcat trebuie să fie pentru tine.

— Ce păcat e pentru amândoi, o corectă el şi atunci schimbară o privire din aceea lungă şi îndurerată, de care doar adolescenţii sunt capabili.

Într-un târziu, îşi feriră privirile şi porniră mai departe, mână în mână.

Susan nu se putea decide ce o speria mai tare: cele câteva sonde care continuau să pompeze sau duzinile care căzuseră în amorţire. Un lucru pe care-l ştia sigur era că nicio putere de pe faţa pământului n-ar fi putut-o convinge să treacă dincolo de gardul acela, fără a avea aproape un prieten. Pompele cârâiau; din când în când, câte un cilindru ţipa ca o persoană înjunghiată; la intervale periodice, „candela” scuipa foc cu un sunet ca o răsuflare de dragon, proiectându-le umbrele lungi în faţă. Susan stătea cu urechile ciulite după trilul strident, pe două note, al caprimulgului, dar nu auzea nimic.

Ajunseră la un drum larg – care, fără-ndoială, odinioară fusese un drum de întreţinere – care tăia exploatarea petrolieră pe din două. Pe mijlocul lui era fixată o conductă de oţel cu îmbinări ruginite. Fusese aşezată într-un făgaş adânc de beton, cu arcul superior al circumferinţei sale corodate ieşind deasupra pământului.

— Asta ce-i? întrebă el.

— Conducta care transporta ţiţeiul la clădirea de colo, presupun. Nu e bună la nimic, e uscată de ani de zile.

Roland se lăsă într-un genunchi, strecură cu grijă mâna în

spaţiul dintre făgaşul de beton şi peretele ruginit al conductei. Ea îl privi crispată, muşcându-şi buza ca să nu spună ceva ce ar fi sunat cu siguranţă specific femeiesc: Dacă erau acolo, în bezna aia uitată de lume, păianjeni care muşcau? Sau dacă-i rămânea mâna înţepenită? Ce ar face ei atunci?

Cel din urmă pericol imaginat ieşea din discuţie, observă ea când el îşi scoase mâna: era unsă şi înnegrită de petrol.

— Uscată de ani de zile? întrebă el cu un zâmbet mic.

Ea nu putut decât să scuture din cap, confuză.

14

Merseră după conductă spre un loc unde o poartă roasă de rugină bara drumul. Conducta (Susan vedea acum petrolul curgând pe la îmbinările ei vechi, chiar şi la lumina slabă a lunii) intra pe sub poartă; ei merseră pe deasupra ei. Fata consideră mâinile băiatului puţin prea curajoase, ajutând-o să treacă, şi se bucură de fiecare atingere a lor. *Dacă nu încetează, o să-mi explodeze creştetul capului ca o „candelă“,* gândi ea şi râse.

— Susan?

— Nu-i nimic, Will, doar stresul.

Stând de cealaltă parte a porţii, mai schimbară o privire grăitoare, după care coborâră împreună dealul. În timp ce mergeau, ea observă un lucru ciudat: mulţi dintre pini fuseseră goliţi de ramurile de jos. Urmele de secure şi lacrimile de răşină se vedeau clar în lumina lunii, şi păreau noi. Îi arătă lui Will, care încuviinţă din cap, fără însă a spune ceva.

La poalele dealului, conducta ieşea din pământ şi, susţinută de o serie de jgheaburi din oţel, străbătea o distanţă de aproximativ şaptezeci de metri spre clădirea abandonată înainte să se oprească brusc, secţionată brutal, ca un braţ amputat pe câmpul de luptă. Acolo, jos, se afla ceva ce aducea cu un lac mic de petrol lipicios, aproape uscat. Că acesta se afla acolo deja de o vreme bună, Susan deducea după

numeroasele leşuri de păsări pe care le vedea împrăştiate pe suprafaţa lui – coborâseră din zbor ca să cerceteze locul, rămăseseră lipite şi muriseră într-un chip fără îndoială cumplit.

Privi cu ochii larg deschişi, nevenindu-i să creadă, până când Will o atinse pe picior. Se lăsă şi ea în genunchi şi, tot mai confuză, urmă mişcarea largă a degetului său. Erau urme. Foarte mari. Puteau fi lăsate doar de…

— Boi, spuse ea.

— Mda. Au venit de acolo. Arătă spre locul unde se termina conducta. Şi au mers…

Se întoarse pe tălpile cizmelor, în continuare stând pe vine, şi arătă înapoi spre panta unde începea pădurea. Acum, că i le arătase, Susan vedea cu uşurinţă ceea ce ar fi trebuit să vadă imediat ea, fiica unui crescător de cai. Cineva încercase fără mare râvnă să ascundă urmele şi porţiunea răscolită de pământ pe unde târâse sau rostogolise ceva greu. Trecerea timpului mai netezise şi ea terenul, însă urmele erau vizibile. Susan credea chiar că ştia ce trăseseră boii şi vedea că şi Will ştia.

Urmele se despărţeau de la capătul conductei în două arce. Susan şi Will Dearborn merseră pe direcţia celui din dreapta. Fata nu fu surprinsă să vadă printre urmele boilor şi urme de roţi. Erau superficiale – fusese o vară secetoasă, în bună parte, şi pământul era tare ca betonul – însă erau prezente. Că încă puteau fi văzute cât de cât era dovada faptului că obiectul târât fusese foarte greu. Mda, sigur că aşa era; altfel de ce ar fi fost nevoie de boi?

— Uite, spuse Will pe când se apropiau de liziera pădurii, la poalele pantei.

Până la urmă văzu şi ea ce-i reţinuse lui atenţia, dar trebuia să se lase pe mâini şi genunchi pentru asta – ce ochi ageri avea! Aproape supranatural de ageri. Acolo erau urme de cizme. Deşi nu proaspete, erau mult mai noi decât urmele lăsate de boi şi de roţi.

— Astea-s ale celui cu manta, spuse el, indicând două urme evidente. Ale lui Reynolds.

— Will! N-ai de unde şti asta!

El păru surprins şi râse.

— Ba sigur că am. Omul păşeşte cu un picior întors puţin pe o parte – piciorul stâng. Uite aici.

Agită deasupra urmelor buricul unui deget, după care râse iarăşi văzând cum se uita fata la el.

— Asta nu-i vrăjitorie, Susan, fiica lui Patrick; e doar rodul bunei instruiri în găsirea urmelor.

— De unde ştii atâtea, la o vârstă aşa de fragedă? întrebă ea. Cine eşti tu, Will?

Roland se ridică în picioare şi se uită în jos, în ochii fetei. Nu trebuia să se uite departe; Susan era înaltă pentru o fată.

— Numele meu nu este Will, ci Roland, mărturisi el. Iar acum mi-am pus viaţa în mâinile tale. Asta nu are importanţă, dar s-ar putea să-ţi fi pus şi ţie viaţa în pericol. Trebuie să păstrezi secretul până la moarte.

— Roland, rosti ea cu mirare, gustând numele.

— Mda. Care-ţi place mai mult?

— Cel adevărat, zise ea fără preget. E un nume nobil, chiar aşa.

El surâse, uşurat, şi acela era surâsul care-l făcea să arate din nou tânăr.

Fata se ridică pe vârfuri şi îşi lipi buzele de ale lui. Sărutul, care la început fu cast, cu gura închisă, înflori pur şi simplu: se deschise, deveni lent şi umed. Ea îi simţi limba atingându-i buza de jos şi îi veni în întâmpinare, timid la început, cu propria-i limbă. Mâinile lui îi acoperiră spatele, apoi alunecară spre faţă. Îi atinse sânii, tot timid la început, după care îşi lăsă palmele să urce încet pe curbura lor, spre sfârcuri. Fata scoase un suspin mic, ca un geamăt, direct în gura lui. Şi atunci când el o trase mai aproape şi începu să o sărute pe gât în jos, Susan simţi mădularul tare ca piatra sub catarama curelei lui, zvelt şi cald, numai potrivit pentru senzaţia de topire pe care o avea şi ea tot acolo; cele două locuri erau menite unul pentru celălalt, întocmai cum ea era pentru el şi el pentru ea. Era *ka,* la urma urmei – *ka* precum vântul, şi ea avea să se lase purtată de el fără împotrivire, dând uitării

orice onoare şi toate promisiunile.

Deschise gura pentru a-i spune lui Roland aceasta şi atunci o învălui o senzaţie stranie, dar extrem de puternică: erau urmăriţi. Ridicol, dar aşa era; simţea chiar că ştia cine îi urmărea. Făcu un pas în spate, cu tocurile cizmelor sale nesigure pe urmele parţial şterse ale boilor.

— Cară-te de aici, jigodie bătrână, expiră ea. De ne spionezi cumva, nu ştiu cum, *dispari acum!*

15

Pe dealul Cöos, Rhea se îndepărtă de globul de cristal, scuipând înjurături cu o voce atât de joasă şi de aspră, încât semăna cu propriu-i şarpe. Nu ştia ce spusese Susan – globul nu oferea decât imagini, nu şi sunet – însă ştia că fata o simţise. Şi în clipa aceea, vederea îi fusese blocată. Globul de cristal se luminase într-un roz-deschis, apoi se întunecase, şi nicio incantaţie pe care o rostise deasupra lui nu-l luminase la loc.

— Mda, bine, fie cum vrei, zise ea într-un târziu, renunţând.

Şi-o aminti pe nesuferita fată, înţepată cum era (deşi cu tânărul acela nu mai era aşa înţepată, nu?), stând hipnotizată în pragul casei sale, îşi aminti ce-i spusese fetei să facă după ce-şi va fi pierdut fecioria, şi începu să râmjească, recăpătându-şi buna dispoziţie. Întrucât, dacă-şi pierdea fecioria cu băiatul acela rătăcitor şi nu cu Hart Thorin, primarul din Mejis, situaţia avea să fie cu atât mai comică, nu?

Rhea şezu în umbrele colibei sale puturoase şi începu să râdă pe înfundate.

16

Roland se uită năuc la ea, cu ochii larg deschişi, şi în timp ce Susan îi povesti în amănunt despre Rhea (lăsă deoparte

ultimele examinări umilitoare care presupuneau „dovedirea cinstei” sale), dorinţa lui se potoli destul cât să-şi poată recăpăta controlul de sine. Aceasta nu avea nicio legătură cu periclitarea poziţiei pe care el şi prietenii lui încercau să o menţină în Hambry (sau aşa îşi spunea el), ci numai şi numai cu protejarea Susanei – importantă era poziţia, însă şi mai importantă era onoarea ei.

— Îmi închipui că doar ţi-ai imaginat, spuse când ea termină.

— Nu cred, rosti fata pe un ton rece.

— Atunci, vreun proces de conştiinţă?

La aceasta, fata lăsă ochii în pământ şi nu spuse nimic.

— Susan, nu te-aş răni pentru nimic în lume.

— Şi mă iubeşti?

— Mda, te iubesc.

— Atunci, e mai bine să nu mă mai săruţi şi nici să mă atingi. Nu-n seara aceasta. N-aş rezista.

Roland încuviinţă fără alte cuvinte şi întinse mâna. Ea o acceptă şi porniră amândoi în direcţia pe care mergeau înainte să se întrerupă într-un mod atât de plăcut.

Pe când mai aveau încă zece metri până la liziera pădurii, văzură amândoi licărul metalului, în ciuda frunzişului des. *Prea des,* îşi spuse ea. *Mult prea des.*

Acelea erau ramurile de pin, desigur; cele care fuseseră rupte din copacii de pe costişă. Fuseseră aşezate una peste alta pentru a camufla canistrele mari, argintii, care lipseau acum de pe zona pavată. Canistrele portocalii de depozitare fuseseră târâte până acolo – cu ajutorul boilor, cel mai probabil – şi apoi ascunse. Dar de ce?

Roland inspectă linia de crengi de pin încâlcite, apoi se opri şi îndepărtă câteva. Creă astfel o deschizătură ca o uşă. Îi făcu semn fetei să intre.

— Fii cu ochii-n patru, îi spuse. Mă îndoiesc că s-au deranjat să monteze capcane, dar nu strică niciodată să fii atent.

Îndărătul ramurilor de camuflaj, rezervoarele fuseseră aliniate ordonat ca nişte soldaţi de jucărie şi Susan văzu pe

dată un motiv pentru care fuseseră ascunse: erau prevăzute cu roţi, din cele solide, din lemn de stejar, înalte până la pieptul ei. Fiecare fusese bătută cu câte o bandă subţire de fier. Roţile erau noi, la fel şi benzile, iar osiile fuseseră făcute la comandă. Susan cunoştea un singur fierar în Baronie capabil de o asemenea muncă: Brian Hookey, la care se dusese ea după potcoave noi pentru Felicia. Brian Hookey, care zâmbise şi o lovise peste umăr ca un *compadre,* atunci când ea intrase cu traista tatălui ei atârnându-i la şold. Brian Hookey, care fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Pat Delgado.

Îşi amintea că se uitase în jur şi-şi spusese că lui sai Hookey îi mergeau bine afacerile, şi sigur că avusese dreptate. Meseria de fierar fusese foarte solicitată. Hookey fabricase multe roţi şi benzi de roţi, iar cineva trebuie să-l fi plătit pentru asta. Eldred Jonas era o posibilitate; Kimba Rimer era una şi mai bună. Hart? Pur şi simplu nu-i venea să creadă asta. Lui Hart îi stătea mintea – aşa puţină câtă avea – la alte lucruri în vara aceea.

În spatele rezervoarelor era un soi de cărare puţin bătută. Roland merse încet de-a lungul ei, păşind ca un predicator cu mâinile împreunate la şale, citind cuvintele de neînţeles scrise pe spatele canistrelor: CITGO, SUNOCO, EXXON, CONOCO. Se opri o singură dată şi citi cu voce tare, şovăitor:

— Combustibil mai curat pentru o zi de mâine mai bună. Pufni încet. Aiurea! *Azi* e ziua de mâine.

— Roland… Will, adică… la ce folosesc astea?

El nu răspunse la început, dar se întoarse şi merse înapoi de-a lungul liniei de canistre lucioase de oţel. Paisprezece la număr de partea aceea a misterios reactivatei conducte de alimentare cu petrol şi, bănuia ea, tot cam atâtea de partea cealaltă. În timp ce mergea, Roland lovi cu pumnul în peretele fiecărui recipient. Sunetul era sec şi spart. Erau pline de ţiţei extras de pe exploatarea petrolieră Citgo.

— Îmi închipui că au fost aduse aici de un timp destul de lung, spuse el. Mă îndoiesc că Marii Vânători ai Coşciugului au făcut totul ei înşişi, însă e evident că au supravegheat lucrarea… întâi potrivirea noilor roţi în locul vechilor rotiţe

de cauciuc, care putreziseră, apoi umplerea canistrelor. S-au folosit de boi pentru a le alinia aici, la baza dealului, fiindcă era convenabil. Aşa cum e convenabil să lase caii în plus să alerge liberi pe Povârniş. Apoi, când am apărut noi, li s-a părut necesar să ia măsuri de precauţie şi să le acopere. Om fi fost noi nişte copii zevzeci, dar poate aveam destulă minte să ne punem întrebări în legătură cu douăzeci şi opt de rezervoare de petrol pline, prevăzute cu roţi noi. Aşa că au venit aici şi le-au acoperit.

— Jonas, Reynolds şi Depape.

— Mda.

— Dar de ce?

Susan îl luă de braţ şi îi mai puse o dată întrebarea:

— La ce folosesc?

— Sunt pentru Farson, răspunse Roland cu un calm pe care nu-l simţea. Pentru Omul de Bine. Afiliaţia ştie că a găsit un număr de maşini de război; provin fie de la Oamenii Vechi, fie dintr-un alt *unde*. Şi totuşi, Afiliaţia nu se teme de el, deoarece nu funcţionează. Sunt tăcute. Unii îl cred pe Farson nebun să-şi pună încrederea în asemenea lucruri stricate, dar…

— Dar poate că nu sunt stricate. Poate că au doar nevoie de combustibil. Şi poate că Farson ştie asta.

Roland încuviinţă din cap.

Susan atinse peretele unui rezervor. Degetele îi rămaseră uleioase. Frecă buricele unul de altul, mirosi, apoi se aplecă şi smulse un smoc de iarbă cu care să se şteargă.

— Treaba asta nu e bună pentru maşinile noastre. Am încercat. Le înfundă.

Roland dădu iar din cap.

— Şi ta… şi oamenii mei din Baroniile Centrale ştiu asta. Şi se bazează pe ea. Dar dacă Farson s-a obosit atât de tare – şi a detaşat câţiva oşteni pentru a veni să ia rezervoarele astea, cum avem vorbă că a făcut – fie cunoaşte o metodă de subţiere a combustibilului astfel încât să poată fi folosit, fie crede asta. Dacă reuşeşte să atragă forţele Afiliaţiei într-o bătălie într-un loc închis unde retragerea rapidă e imposibilă, şi dacă poate folosi maşini de război asemenea celor care

merg pe şenile, ar putea câştiga mai mult decât o bătălie. Ar putea măcelări zeci de mii de luptători călare şi ar câştiga războiul.

— Dar taţii voştri ştiu fără-ndoială asta…

Roland clătină din cap, frustrat. Cât de mult ştiau taţii lor era o chestiune. Ce înţelegeau din ceea ce ştiau era alta. Ce forţe îi împingeau – nevoia, teama, mândria fantastică ce fusese în acelaşi timp transmisă din tată în fiu, în descendenţa lui Arthur Eld – era o a treia. Nu putea decât să-i spună decât bănuiala sa cea mai puternică.

— Cred că nu cutează să mai aştepte mult pentru a-i aplica lui Farson o lovitură mortală. În caz contrar, Afiliaţia va fi roasă pur şi simplu din interior. Şi dacă se întâmplă asta, o bună parte din Lumea de Mijloc va dispărea odată cu ea.

— Dar…

Ea se opri, muşcându-şi buza, clătinând din cap.

— Cu siguranţă, chiar şi Farson trebuie să ştie… să înţeleagă…

Ridică spre el ochii ei mari.

— Căile Oamenilor Vechi sunt căile morţii. Toată lumea ştie asta, chiar aşa.

Roland de Gilead fu surprins să-şi amintească de un bucătar pe nume Hax, atârnând la capătul unei frânghii în vreme ce corbii ciuguleau firimiturile de pâine împrăştiase sub picioarele mortului. Hax murise pentru Farson. Înainte de asta însă, otrăvise copii pentru Farson.

— Moartea, spuse el, este însuşi spiritul lui John Farson.

17

Din nou în livadă.

Deşi iubiţilor (căci asta erau acum, în toate sensurile, mai puţin cel strict fizic) li se părea că trecuseră ore întregi, nu se scurseseră de fapt mai mult de patruzeci şi cinci de minute. Ultima lună a verii, împutinată, dar încă luminoasă, continua să strălucească deasupra lor.

Susan deschise drumul pe una dintre alei, spre locul unde îşi legase calul. Pylon înclină din cap şi necheză încet la Roland. Pistolarul observă că armăsarul fusese pregătit să nu facă zgomot: fiecare cataramă era înfăşurată în cârpe, iar scăriţele erau înfăşurate în pâslă.

Apoi se întoarse spre Susan.

Cine îşi mai aminteşte chinurile şi dulceaţa acelor ani ai tinereţii? Nu ne aducem aminte prima iubire adevărată mai clar decât ne aducem aminte iluziile care ne-au făcut să aiurăm în timpul unei febre mari. În noaptea aceea şi sub luna împuţinată, Roland Deschain şi Susan Delgado erau aproape rupţi în două de dorinţa lor unul pentru celălalt; se străduiau să facă ce era corect şi fremătau munciţi de sentimente deopotrivă disperate şi profunde.

Asta înseamnă că făcură un pas unul spre celălalt, făcură altul în spate, se priviră reciproc în ochi cu un soi de fascinaţie neputincioasă, se apropiară iarăşi un pas şi se opriră. Ea îşi aminti cu oarecare oroare ce spusese băiatul: că ar face orice pentru ea, numai să nu o împartă cu alt bărbat. Ea nu voia – sau nu *putea* – să-şi încalce promisiunea făcută primarului Thorin, şi se părea că Roland nu voia (sau nu *putea*) să o încalce în locul ei. Şi acesta era cel mai oribil dintre toate lucrurile: aşa puternic precum vântul cum poate era *ka,* se părea totuşi că onoarea şi promisiunile făcute aveau să se dovedească mai puternice.

— Ce vei face acum? întrebă ea printre buzele uscate.

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc şi trebuie să discut cu prietenii mei. Vei avea probleme cu mătuşa ta când te vei întoarce acasă? Va vrea să ştie unde ai fost şi ce ai făcut?

— Pentru mine îţi faci probleme sau pentru tine şi planurile tale, Willy?

El nu răspunse, ci doar se uită la ea. După un moment, Susan lăsă ochii în pământ.

— Îmi pare rău, am fost nemiloasă. Nu, nu mă va dojeni. Deseori ies să călăresc noaptea, deşi nu aşa departe de casă.

— Doar nu va şti cât de departe ai fost!

— Ne. Plus că-n ultimele zile ne cam ocolim. E ca şi cum ai

avea în aceeaşi casă două camere de muniţie.

Întinse mâinile. Îşi prinsese mănuşile la curea şi degetele care apucară degetele lui erau reci.

— Asta n-o să se sfârşească bine, şopti ea.

— Nu spune asta, Susan.

— Ba da, o spun. Trebuie. Dar orice va fi, eu te iubesc, Roland.

El o luă în braţe şi o sărută. Când îi eliberă buzele, fata le duse la urechea sa şi şopti:

— Dacă mă iubeşti, atunci iubeşte-mă. Fă-mă să-mi încalc promisiunea.

Preţ de un moment prelung, în care inima ei nu bătu, băiatul nu dădu niciun răspuns şi ea îşi permise să spere. Apoi el clătină din cap – doar o dată, însă ferm.

— Susan, nu pot.

— Onoarea ţi-e, deci, mult mai mare decât iubirea ce spui c-o simţi pentru mine? Atunci aşa să fie.

Se retrase din braţele lui, începu să plângă, ignorându-i mâna pe cizmă atunci când sări în şa. Îi ignoră şi strigătul slab de a aştepta. Desfăcu dintr-o mişcare nodul cu care Pylon fusese priponit şi întoarse calul cu un picior fără pinteni. Roland continua să o strige, mai tare acum, dar ea îl îndemnă pe Pylon la galop şi plecă de lângă el înainte ca scurtu-i acces de furie să se poată manifesta. El nu avea s-o primească începtă, iar promisiunea ei faţă de Thorin fusese făcută înainte ca ea să ştie măcar de existenţa lui Roland. Aşa stând lucrurile, cum îndrăznea el să insiste că pierderea onoarei şi ruşinea ce decurgea din asta să fie doar ale ei? Mai târziu, zăcând fără somn în pat, avea să-şi dea seama că tânărul nici nu insistase. Şi nici măcar nu ieşise din pâlcul de portocali, când ridică mâna stângă la obraz, simţind umezeala de acolo, şi înţelese că şi el plânsese.

18

Roland călări pe drumurile din afara oraşului până târziu după apusul lunii, încercând să-şi ţină sub control sentimentele zbuciumate. O bucată de timp se întrebă ce va

face după ceea ce descoperiseră la Citgo, apoi gândurile i se întoarseră la Susan. Greşise oare fiindcă n-o primise atunci când ea voise să fie primită? Fiindcă nu împărţise ceea ce ea voise să împartă? *Dacă mă iubeşti, atunci iubeşte-mă.* Cuvintele acelea aproape îl frânseseră în două. Şi totuşi, în încăperile adânci ale sufletului său, încăperi unde cea mai clară voce era aceea a tatălui său, simţea că nu greşise. Şi nici nu era doar o chestiune de onoare, indiferent ce ar fi crezut ea. Dar mai bine să creadă ea asta, mai bine să-l urască puţin, poate, decât să înţeleagă cât de mare era pericolul care-i păştea pe amândoi.

În jurul orei trei, pe când se pregătea să se întoarcă spre Bar K, auzi ropot rapid de copite pe drumul principal, apropiindu-se dinspre vest. Fără a se gândi de ce părea atât de important să o facă, Roland se întoarse în direcţia aceea, după care îl opri pe Rusher în spatele unor tufişuri înalte, sălbăticite. Vreme de aproape zece minute, sunetul copitelor continuă să crească – orice sunet se auzea de departe în liniştea profundă a dimineţii timpurii – şi asta-i ajunse ca să fie convins că ştie cine se întorcea în Hambry, într-un galop nebun, cu doar două ore înaintea zorilor. Şi nu se înşela. Luna era jos, însă el nu avu nicio problemă, chiar şi prin desişul sălbatic al tufişului, să-l recunoască pe Roy Depape. Până la ivirea zorilor, Marii Vânători ai Coşciugului aveau să fie iarăşi trei.

Roland îl întoarse pe Rusher înapoi pe direcţia iniţială şi porni spre a se realătura prietenilor săi.

X
PASĂRE ŞI URS, IEPURE ŞI PEŞTE

1

Cea mai importantă zi din viaţa Susanei Delgado – ziua pe care viaţa ei se rotea precum o lespede pe un pivot – sosi la aproximativ două săptămâni după expediţia sub clar de lună la exploatarea petrolieră în tovărăşia lui Roland. De atunci, îl mai văzuse doar de vreo şase ori, mereu de la distanţă, şi ridicaseră mâna aşa cum fac două cunoştinţe oarecare atunci când căile li se intersectează. De fiecare dată când se întâmpla asta, ea simţea o durere ascuţită ca un cuţit răsucindu-se în ea… şi chiar dacă era fără-ndoială o dovadă de cruzime, spera ca şi Roland să simtă aceeaşi răsucire de cuţit. Dacă existase un lucru bun în legătură cu acele două săptămâni chinuitoare, era că marea ei teamă – că vor începe bârfele despre ea şi tânărul care îşi spunea Will Dearborn – scăzuse, iar ea fu chiar surprinsă că-i părea rău să o simtă dispărând. Bârfă? Nu exista niciun *motiv* de bârfă.

Apoi, într-o zi între dispariţia Lunii Neguţătorului şi apariţia Lunii Vânătoresei, în sfârşit *ka* veni şi o luă pe sus – cu tot cu casă şi hambar şi toate cele.

Începu cu venirea cuiva la uşa sa.

2

Când se auzi ciocănitul, ea tocmai termina cu spălatul, o treabă destul de uşoară când nu aveai de spălat decât după două femei.

— Dacă e peticarul, trimite-l de aici, fă bine! strigă Tuşa Cord din cealaltă cameră, unde schimba aşternuturile de pat.

Însă nu era peticarul, ci Maria, slujnica ei de la Faleză. Părea pierdută cu firea. A doua rochie pe care Susan trebuia

să o poarte în Ziua Secerişului – cea de mătase pentru prânzul la Casa Primarului şi recepţia de după – era distrusă, spuse Maria, şi ea era de vină. Avea să fie trimisă înapoi la Onnie's Ford, dacă nu avea noroc, şi ea era singurul sprijin pe care-l aveau părinţii săi – o, ce greu era, mult prea greu, chiar aşa. Nu putea Susan să vină? O ruga frumos.

Susan venea cu bucurie – în zilele din urmă, întotdeauna era bucuroasă să plece din casă şi să scape de vocea cicălitoare a viclenei sale mătuşi. Cu cât se apropia Secerişul, cu atât păreau ele să se înţeleagă mai puţin.

Îl luară pe Pylon, care fu fericit să ducă două fete în spinare prin răcoarea dimineţii, şi Maria îşi spuse repede povestea. Susan înţelese aproape imediat că poziţia Mariei la Faleză nu era de fapt periclitată; micuţa slujnică oacheşă se folosise doar de înnăscuta (şi destul de fermecătoarea) ei înclinaţie spre melodramă, exagerând ceva ce nu era deloc dramatic.

A doua rochie de Seceriş (pe care Susan o numea în gând Rochia Albastră cu Mărgeluţe; prima, rochia de mic dejun, era Rochia Albă cu Brâu înalt şi Mâneci Bufante) fusese ţinută separată de celelalte – încă mai necesita puţin lucru – şi o vietate intrase în camera de cusut de la parter şi o rosese, făcând-o ferfeniţă. Dacă acela ar fi fost costumul pe care ea urma să-l poarte la focul în aer liber, sau cel pe care avea să-l poarte la dansul de după aprinderea focului în aer liber, ar fi fost într-adevăr o problemă serioasă. Dar Rochia Albastră cu Mărgeluţe nu era în esenţă decât o rochie de zi ceva mai împodobită şi putea fi uşor înlocuită în cele două luni care mai rămăseseră între momentul prezent şi Seceriş. Doar două! Cândva – în noaptea când cotoroanţa îi oferise un răgaz – i se păruse că vor trece ere până să-şi înceapă datoria de metresă a primarului Thorin. Iar acum mai erau doar două luni! Acest gând o făcu să tresară într-un fel de protest involuntar.

— Mami? întrebă Maria.

Susan nu-i permitea fetei să-i spună sai, iar Maria, care nu părea să fie în stare să-i spună stăpânei sale pe numele de botez, apelase la acest compromis. Susan găsea termenul amuzant, dat fiind faptul că nu avea decât şaisprezece ani şi

Maria era cu doi sau trei mai mare decât ea.

— Mami, ţi-e bine?

— Doar un junghi la spate, Maria, nimic altceva.

— Mda, mi se pun şi mie din astea. Rele-s, zău aşa. Am avut trei mătuşi care au murit de boala care te topeşte şi, de fiecare dată când mi se pun junghiuri, mă tem să nu…

— Ce fel de animal a ros Rochia Albastră? Ai idee?

Maria se lăsă în faţă ca să poată vorbi fără frică în urechea stăpânei sale, ca şi când s-ar fi aflat pe o alee de piaţă aglomerată şi nu pe drumul spre Faleză.

— Se zice că un raton a pătruns pe o fereastră ce a fost deschisă în timpul caniculei de peste zi şi a fost apoi uitată aşa, peste noapte, dar eu am adulmecat bine prin camera aceea, şi a adulmecat şi Kimba Rimer, când a venit să inspecteze. Chiar înainte să mă trimită după tine, atunci a fost.

— Ce miros ai simţit?

Maria se apropie din nou şi de data aceasta chiar şopti, deşi nu era nimeni pe drum care să o audă:

— Băşini de câine.

Urmă un moment de tăcere năucă, apoi Susan începu să râdă. Râse până când o duru stomacul şi pe obraji începură să-i şiroiască lacrimi.

— Vrei să spui că L-L-Lupu… chiar *câinele* primarului… a intrat în şifonierul de la parter al croitoresei şi mi-a ros rochia pentru Recep…

Însă nu reuşi să termine. Râdea pur şi simplu prea tare.

— Mda, rosti Maria cu vigoare.

Nu părea să găsească nimic nelalocul lui în râsul Susanei… şi acesta era unul dintre lucrurile pe care Susan le iubea la ea.

— Dar nu el e de vină, spun eu, întrucât câinii îşi urmează instinctele naturale, dacă le este deschisă calea spre a face asta. Slujnicele de la parter… Presupun că nu-i vei spune primarului sau lui Kimba Rimer asta, nu, mami?

— Maria, mă surprinde că mă întrebi… Aşa proastă părere ai despre mine?

— Nu, mami, am o părere foarte bună, chiar aşa, dar nu

strică niciodată să fii sigur. Voiam să spun doar că, în zilele caniculare, slujnicele de la parter intră uneori în odaia aceea ca să mănânce. E direct în umbra turnului de veghe, ştii, şi e cea mai răcoroasă odaie din casă… chiar mai răcoroasă decât încăperile principale de primire.

— O să ţin minte asta, zise Susan.

Se gândi la cum ar fi să ţină Prânzul şi Recepţia în camera croitoresei din spatele bucătăriei, atunci când avea să vină ziua cea mare, şi începu din nou să chicotească.

— Spune mai departe.

— Nu mai am ce să spun, mami, zise Maria, ca şi când tot restul ar fi fost prea evident pentru a mai fi rostit. Slujnicele îşi mănâncă prăjiturelele şi lasă firimituri. Presupun că Lupu a simţit mirosul şi de data asta uşa era deschisă. După ce a terminat firimiturile, a încercat rochia. Ca pe felul doi, cum ar veni.

Acum râseră amândouă.

3

Când ajunse acasă însă, nu mai râdea.

Cordelia Delgado, care credea că cea mai fericită zi din viaţa ei avea să fie aceea când o va vedea pe sâcâitoarea de nepoată-sa ieşită pe uşă şi enervanta treabă a deflorării ei în sfârşit înfăptuită, sări din scaun şi se duse degrabă la geamul de la bucătărie când auzi tropot de copite apropiindu-se în galop, la aproximativ două ore după ce Susan plecase împreună cu slujnica aceea mititică la o probă pentru a-i fi refăcută una dintre rochii. Nicio clipă nu se îndoi de faptul că era Susan întorcându-se, şi nicio clipă nu se îndoi de faptul că era de rău. În împrejurări normale, scrântita aceea n-ar fi mers niciodată cu calul în galop într-o zi toridă.

Frângându-şi mâinile, se uită cum Susan îl opri pe Pylon într-un fel necaracteristic, apoi descălecă, sărind ca un bărbat. Cosiţa i se despletise pe jumătate, împrăştiindu-i afurisitul de păr blond, care-i era deopotrivă dar şi blestem, în toate

direcţiile. Era albă la faţă, cu excepţia a două pete de culoare care-i ardeau pe umerii obrajilor. Cordeliei nu-i plăcea deloc ce vedea. Pat se îmbujora mereu în acelaşi loc atunci când era speriat sau mânios.

Rămase la chiuvetă, muşcându-şi acum şi buzele, nu doar frângându-şi mâinile. O, ce bine avea să fie s-o vadă dusă pe sâcâitoarea aia mică.

— N-ai făcut vreo boacănă, sper, şopti ea în timp ce Susan trase şaua de pe spinarea lui Pylon şi apoi duse calul către hambar. Sper că nu, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică. Nu într-un moment atât de înaintat. Sper că nu.

4

Când Susan intră douăzeci de minute mai târziu, nu se mai vedea nici urmă de încordare şi furie în atitudinea mătuşii sale; Cordelia le pusese deoparte aşa cum ai pune o armă periculoasă – un pistol, să spunem – pe raftul de sus al dulapului. Se aşezase din nou în balansoar, croşeta, şi chipul pe care îl întoarse spre Susan afişa o seninătate de suprafaţă. O urmări pe fată când aceasta se duse la chiuvetă, pompă apă rece în lavoar şi apoi se stropi cu ea pe faţă. În loc să întindă mâna după un prosop cu care să se usuce, Susan rămase cu ochii pe geam, cu o expresie care o înspăimântă pe Cordelia. În mod sigur, fata credea că expresia aceea era bântuită şi disperată; Cordeliei îi părea doar una de o încăpăţânare copilărească.

— Prea bine, Susan, zise ea cu voce calmă, modulată.

Fata nu avea să ştie niciodată de câtă voinţă avusese ea nevoie pentru a atinge acel ton, darămite pentru a-l menţine. Doar dacă, sigur, într-o bună zi nu avea şi ea să fie pusă în faţa unei adolescente încăpăţânate.

— Ce te-a făcut să te burzuluieşti aşa?

Susan se întoarse spre ea – Cordelia Delgado, şezând acolo în balansoarul ei, calmă ca o lespede de piatră. În clipa aceea, Susan simţi că ar fi putut zbura la mătuşa ei şi să-i facă fâşii

cu ghearele faţa subţire şi superioară, strigând: *Asta-i vina ta! A ta! Numai a ta! Se* simţea pângărită – nu, acesta nu era un cuvânt destul de puternic; se simţea *murdărită*, deşi nu se întâmplase cu adevărat nimic. Într-un fel, asta era partea oribilă. Nimic nu se întâmplase cu adevărat *încă.*

— Se vede? Doar atât izbuti ea să spună.

— Sigur că da, replică mătuşa ei. Acum, spune-mi, fată. S-a dat el la tine?

— Da… nu… nu.

Tuşa Cord rămase în scaun, cu andrelele în poală, cu sprâncenele ridicate, aşteptând mai mult.

În cele din urmă, Susan îi povesti ce se întâmplase, vorbind pe un ton în cea mai mare parte egal – spre sfârşit se făcu simţit un tremur, însă asta era tot. Tuşa Cord începu, precaută, să se simtă puţin uşurată. Poate că, la urma urmei, nu era vorba decât de agitaţia unei fete neştiutoare!

Rochia înlocuitoare, precum toate rochiile înlocuitoare, nu fusese terminată; erau prea multe altele de făcut. Maria o lăsase deci pe Susan pe mâna Conchettei Morgenstern cea cu faţă ascuţită, cusătoreasa-şefă, care o dusese în odaia de cusut de la parter fără a-i spune nimic – dacă vorbele nerostite ar fi fost aur, Susan reflectase uneori, Conchetta trebuia să fie deja la fel de bogată cum se spunea că era sora primarului.

Rochia Albastră cu Mărgeluţe era trasă peste un manechin fără cap înghesuit sub o streaşină joasă şi, deşi Susan vedea locuri roase de-a lungul tivului şi o gaură mică în spate, nu era deloc haina numai franjuri la care se aşteptase.

— Nu poate fi salvată? întrebă ea, cam cu fereală.

— Nu, zise Conchetta tăios. Dă-ţi jos pantalonii, fată. Şi cămaşa.

Susan făcu ce i se ceruse, rămânând în picioarele goale în cămăruţa răcoroasă, cu braţele încrucişate peste piept… nu că femeia ar fi manifestat vreodată cel mai mic interes pentru felul în care arăta ea, din spate ori din faţă, de sus sau de jos.

Rochia Albastră cu Mărgeluţe urma, aparent, să fie înlocuită cu Rochia Roz cu Dantele. Susan intră în ea, ridică bretelele şi aşteptă răbdătoare în timp ce Conchetta se aplecă

şi măsură, bolborosind, uneori folosind o bucată de cretă pentru a scrie numere pe o lespede de piatră, alteori apucând un pliu de material şi strângându-l mai tare la şoldul sau la mijlocul Susanei, uitându-se tot timpul în oglinda de pe peretele opus, în mărime naturală, pentru a vedea cum îi venea. Ca întotdeauna când făcea asta, Susan evadă cu gândul, lăsându-şi mintea să se ducă acolo unde voia. În zilele acelea, cel mai des voia să se ducă într-o reverie în care ea se vedea călărind pe Povârniş cu Roland, unul lângă celălalt, şi-n cele din urmă oprindu-se într-un crâng de sălcii pe care-l ştia ea pe malul Pârâului Hambry.

— Stai acolo cât poţi de nemişcată, zise Conchetta tăios. Vin imediat.

Susan aproape nici nu băgă de seamă că femeia plecă; aproape nici nu băgă de seamă că se afla în Casa Primarului. Acea parte din ea care conta cu adevărat *nu era* acolo. Acea parte era în crângul de sălcii împreună cu Roland. Simţea parcă parfumul vag, jumătate dulce şi jumătate înţepător, al copacilor şi simţea zvonul molcom al pârâului în timp ce ei stăteau întinşi la pământ, laolaltă, frunte la frunte. El îi urmărea forma feţei cu palma sa dreaptă, apoi o lua în braţe…

Visarea aceasta era atât de puternică, încât, la început, Susan răspunse braţelor care o cuprinseră pe după mijloc din spate, arcuindu-şi spinarea în vreme ce ele îi mângâiară întâi stomacul şi apoi urcară spre a-i cuprinde sânii. Atunci auzi în ureche o respiraţie căznită, sforăitoare, mirosind a tutun şi înţelese ce se întâmpla. Nu Roland îi atingea sânii, ci degetele lungi şi osoase ale lui Hart Thorin. Se uită în oglindă şi-l văzu profilându-se peste umărul ei stâng. Ochii îi erau ieşiţi din orbite, pe frunte avea broboane mari de transpiraţie, în ciuda răcorii din odaie, şi limba-i atârna de-a dreptul din gură, ca unui câine într-o zi toropitoare. Scârba i se ridică în gât ca gustul de mâncare stricată. Încercă să se dea în lături şi mâinile bărbatului strânseră mai tare, trăgând-o către el. Încheieturile degetelor sale trosniră obscen, şi-n clipa aceea fata simţi umflătura tare de la mijlocul corpului lui.

Uneori, în cursul ultimelor săptămâni, Susan îşi permisese

să spere că, atunci când timpul avea să vină, Thorin va fi incapabil… că nu va reuşi să-şi întărească fierul la forjă. Auzise că asta li se întâmpla deseori bărbaţilor când îmbătrâneau. Mădularul dur şi fremătător care o împungea în fese îi alungă imediat gândul acesta frumos.

Reuşise să dea dovadă măcar de un dram de diplomaţie punând pur şi simplu mâinile peste ale lui şi încercând să i le tragă de pe sâni în loc să se ferească de el din nou (Cordelia, senină, nu-şi arătă marea uşurare pe care o simţi auzind aceasta).

— Primare Thorin… Hart… nu trebuie… acesta nu e locul şi nici momentul să… Rhea a spus…

— Ducă-se dracului ea şi toate vrăjitoarele!

Cultivatul lui ton de politician fusese înlocuit de un accent la fel de apăsat ca acela din vocea oricărui ţărănoi din Onnie's Ford.

— Trebuie să primesc ceva, o bombonică, mda, chiar trebuie. Ducă-se dracului vrăjitoarea, zic! Mânca-o-ar jăraticul!

Izul de tutun forma un halou dens în jurul capului ei. Avea impresia că urma să vomite dacă mai trebuia să-l simtă în nas mult timp.

— Numa' nu te mişca, fată. Nu te mişca, ispita mea. Ascultă la mine!

Reuşi cumva să nu se mişte. Exista însă chiar o parte îndepărtată a minţii sale, o parte dedicată total autoconservării, care spera că bătrânul va confunda tremurul ei de repulsie cu excitarea feciorelnică. O trăsese aproape lângă el, masându-i energic sânii, respirându-i în ureche onctuos, ca o locomotivă cu abur. Ea stătu cu spatele la el, cu ochii închişi, lacrimile ieşindu-i de sub pleoape şi trecându-i prin genele suave.

Nu-i luă mult moşului. Se legănă înainte şi înapoi lipit de ea, gemând ca apucat de crampe la stomac. La un moment dat, îi linse lobul urechii şi Susan crezu că pielea i se va zbârci din cap până-n picioare de scârbă. În cele din urmă, din fericire, îl simţi începând să se convulsioneze lângă ea.

— O, mda, ieşi, otravă afurisită! zise cu o voce aproape ca un guiţat.

Împinse atât de tare, încât ea trebui să se sprijine de perete ca să nu fie proiectată cu capul înainte în el. După care, în sfârşit, bărbatul făcu un pas în spate.

Un moment, Susan rămase unde se găsea, cu palmele pe piatra aspră şi rece a peretelui din odaia de cusut. Îl vedea pe Thorin în oglindă şi-n imaginea lui zări soarta comună apropiindu-se în goană de ea, soarta comună pe care întâmplarea aceea doar o prevestea: sfârşitul fecioriei, sfârşitul romantismului, sfârşitul visurilor în care ea şi Roland stăteau împreună în crângul de sălcii, cu frunţile lipite. Omul din oglindă semăna şi el în chip ciudat cu un băiat, unul care a făcut ceva despre care nu ar vorbi niciodată cu mama lui. Doar un flăcăiandru înalt şi deşirat, cu ciudat păr cărunt şi umeri înguşti, tremurători, şi o pată umedă pe partea din faţă a pantalonilor. Hart Thorin arăta ca şi când n-ar fi ştiut prea bine unde se afla. În acel moment, pofta trupească îi dispăru de pe chip, însă ceea ce o înlocui nu fu cu nimic mai bun – o confuzie goală. Era ca şi când ar fi fost o găleată cu fundul găurit: indiferent ce ai fi pus în ea, sau cât de mult, în scurt timp tot goală rămânea.

O *va face din nou,* îşi spuse ea şi se simţi copleşită de o nemărginită osteneală. *Acum, că a făcut-o o dată, o va face cel mai probabil de fiecare dată când va prinde ocazia. De acum înainte, a veni aici va fi ca… ei bine…*

Ca jocul numit Castele.

Thorin o mai studie un moment cu privirea. Încet, ca un om într-un vis, îşi scoase poalele cămăşii albe din pantaloni şi le lăsă să-i cadă peste şolduri ca o fustă, acoperind pata umedă. Bărbia îi lucea; surescitat, salivase. Parcă simţi asta şi se şterse cu podul palmei, uitându-se la ea tot timpul cu ochii aceia goi. Apoi, o urmă de expresivitate pătrunse în sfârşit în ei şi, fără un cuvânt, se întoarse şi plecă din cameră.

În hol se auzi un bufnet scurt când bătrânul se ciocni de cineva. Susan îl auzi bâiguind „Scuze! Scuze!” în barbă (ceea ce nu considerase necesar să-i spună şi ei, bâiguit ori nu),

după care Conchetta se întoarse în odaie. Bucata de pânză după care se dusese era petrecută peste umerii săi ca un patrafir. Observă imediat faţa palidă şi obrajii udaţi de lacrimi ai Susanei. *Nu va spune nimic*, gândi fata. *Nimeni nu va spune, aşa cum nimeni nu va ridica un deget ca să mă ajute să ies din încurcătura asta în care singură m-am băgat. „Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, fetiţă”, vor spune dacă le voi cere ajutorul, şi asta va fi scuza lor pentru a mă lăsa să mă zbat.*

Concheta însă o luase prin surprindere.

— Viaţa e grea, domniţă, chiar aşa. Cel mai bine e să te obişnuieşti cu asta.

5

Vocea Susanei – uscată, golită aproape complet de sentiment – într-un final cedă. Tuşa Cord îşi puse deoparte lucrul de mână, se ridică şi aşeză ceainicul pe foc.

— Faci din ţânţar armăsar, Susan.

Rosti cuvintele cu o voce care se străduia să fie deopotrivă blândă şi înţeleaptă, fără însă a reuşi.

— Asta-i o trăsătură pe care ai moştenit-o de la Manchesteri, din partea mamei – jumătate dintre ei se credeau poeţi, cealaltă jumătate se credeau pictori şi aproape toţi îşi petreceau nopţile prea beţi ca să mai poată dansa step. Ei şi, te-a prins de ţâţişoare şi te-a călărit pe uscat, atâta tot. N-ai de ce să fii aşa supărată. Cu siguranţă, nu-i un motiv pentru care să nu poţi dormi.

— Tu de unde ştii? întrebă Susan.

Era o lipsă de respect, dar ei nu-i mai păsa de acum. Credea că ajunsese la un punct în care ar fi putut îndura orice din partea mătuşii sale, mai puţin tonul acela superior. O înţepa ca o zgârietură proaspătă.

Cordelia ridică o sprânceană şi vorbi fără ranchiună.

— Ce mult îţi place să-mi arunci asta-n faţă! Tuşa Cord, bătrâna secătură Tuşa Cord, fata bătrână. Tuşa Cord, virgina căruntă. Mda? Ei bine, scumpa mea domniţă, oh, atât de

tânără şi frumuşică, *oi fi* eu virgină, dar am avut un amant sau doi în tinereţe… înainte ca lumea să meargă mai departe, ai putea spune. S-ar putea ca unul să fi fost marele Fran Lengyll.

Şi s-ar putea să nu fi fost, gândi Susan; Fran Lengyll era mai mare decât mătuşa ei cu cel puţin cincisprezece ani, poate chiar cu douăzeci şi cinci.

— Am simţit şi eu în spate cornul ţapului Tom o dată sau de două ori, Susan. Mda, şi l-am simţit şi-n faţă.

— A fost cumva vreunul dintre amanţii ăştia un bătrân de şaizeci de ani, cu respiraţie puturoasă şi degete cărora să le pocnească încheieturile atunci când îţi strângeau ţâţişoarele, Tuşică? A-ncercat vreunul dintre ei să te împingă prin zidul din faţă atunci când bătrânul Tom a început să scuture din cap şi să facă *bee-bee-bee?*

Furia la care se aşteptă nu veni. Veni însă ceva mai rău – o expresie aproape de privirea goală pe care o văzuse pe chipul lui Thorin în oglindă.

— Ce-i făcut e făcut, Susan.

Un zâmbet, efemer şi oribil, atinse faţa îngustă a mătuşii ei ca o pleoapă clipind.

— Ce-i făcut e făcut, chiar aşa.

Exprimând un fel de teroare, Susan strigă:

— Tata ar fi urât asta! Ar fi *urât-o!* Şi te-ar fi urât pe tine fiindcă permiţi să se întâmple! Fiindcă o *încurajezi!*

— Tot ce se poate, zise Tuşa Cord şi zâmbetul oribil clipi din nou la ea. Tot ce se poate, da. Şi vrei să ştii care e singurul lucru pe care l-ar urî cel mai tare? Dezonoarea unei promisiuni încălcate, ruşinea unei copile fără cuvânt. Ar vrea să mergi mai departe cu asta, Susan. Dacă tu-ţi aminteşti chipul lui, atunci *trebuie* să mergi mai departe.

Susan se uită la ea, cu gura trasă în jos într-un arc tremurând, cu ochii plini din nou de lacrimi. *Am întâlnit o persoană pe care o iubesc!* Asta i-ar fi spus dacă ar fi putut. *Nu înţelegi că asta schimbă lucrurile? Am întâlnit o persoană pe care o iubesc!* Dar dacă Tuşa Cord ar fi fost genul de om căruia să-i poată mărturisi un astfel de lucru, cel mai probabil Susan nu ar fi ajuns în situaţia aceea. Aşa că se întoarse şi ieşi împleticit

din casă fără a mai spune ceva, ochii înlăcrimaţi înceţoşându-i vederea şi umplând lumea acelei veri târzii de culori sumbre.

6

Călărea fără a şti încotro se ducea. Totuşi, o parte din ea trebuie să fi avut o destinaţie foarte clară în minte, întrucât la patruzeci de minute după ce ieşise din casă, se văzu apropiindu-se de crângul de sălcii la care visase cu ochii deschişi atunci când Thorin se furişase în spatele ei, precum un spiriduş malefic dintr-o poveste pentru copii.

Între sălcii era o răcoare plăcută. Susan o priponi pe Felicia (pe care o luase neînşeuată) de o ramură, apoi străbătu încet luminişul mic aflat în mijlocul crângului. Pe acolo trecea pârâul şi acolo se aşează ea, pe muşchiul moale care acoperea poieniţa. Sigur că venise acolo; acela era locul unde-şi adusese toate suferinţele şi bucuriile secrete încă de când descoperise luminişul, la vârsta de opt sau nouă ani. Acolo venise, iar şi iar, în zilele aproape fără sfârşit de după moartea tatălui său, când trăise impresia că lumea însăşi – versiunea ei, cel puţin – se sfârşise odată cu Pat Delgado. Doar acea poieniţă auzise măsura întreagă şi dureroasă a suferinţei sale; pârâului i-o descrisese, iar pârâul o purtase departe.

Acum o podidiră din nou lacrimile. Îşi sprijini capul de genunchi şi plânse zbuciumat – suspine zgomotoase, necaracteristice unei domniţe, asemănătoare cu croncănitul unor ciori ciorovăitoare. În acel moment credea că ar fi dat orice – *orice* – ca să-l aibă înapoi pe tatăl ei pentru un moment, ca să-l întrebe dacă trebuia să meargă mai departe cu promisiunea făcută.

Lăcrimă deasupra pârâului şi, când auzi trosnet de ramuri rupte, tresări şi se uită înapoi peste umăr, speriată şi mâhnită. Acela era locul ei secret şi nu voia să fie găsită acolo, mai ales atunci când se smiorcăia ca un copilaş care a căzut şi s-a lovit la cap. O altă ramură trosni. Cineva era acolo, categoric, îi invada locul secret în cel mai prost moment posibil.

— Pleacă! strigă ea cu o voce înnodată de lacrimi, pe care abia şi-o recunoscu. Pleacă, oricine ai fi, ai decenţa de a mă lăsa în pace!

Dar silueta – acum o putea zări – continua să se apropie. Când văzu cine era crezu la început că Will Dearborn (*Roland*, gândi, *numele lui real este Roland)* trebuia să fie o plăsmuire a imaginaţiei sale încordate. Nu fu întru totul convinsă că era aievea decât când băiatul îngenunche şi o cuprinse cu braţele. Atunci, ea îl îmbrăţişă cu panică, strângându-l tare.

— De unde ai ştiut că sunt…

— Te-am văzut călărind pe Povârniş. Eram în locul unde mă duc uneori să meditez şi te-am văzut. Nu te-aş fi urmărit, dar am văzut că mergeai fără şa. M-am gândit că ceva trebuie să nu fie în ordine.

— Nimic nu e în ordine.

Perfect conştient, cu ochii larg deschişi şi serioşi, el începu să-i sărute obrajii. O făcuse de mai multe ori pe ambele părţi înainte ca ea să-şi dea seama că-i săruta de fapt lacrimile. Apoi Roland o prinse de umeri şi o ţinu la distanţă de el, ca să i se poată uita în ochi.

— Spune-o din nou şi am să te ascult, Susan. Nu ştiu dacă asta-i o promisiune sau un avertisment, sau ambele în acelaşi timp, dar… spune-o din nou şi am să te ascult.

Nu era nevoie să-l întrebe la ce se referea. Susanei i se părea că pământul i se mişca sub picioare, iar mai târziu avea să-şi spună că pentru prima şi singura oară în viaţa ei chiar simţise *ka*-ul, un vânt care venea nu din înaltul cerului, ci din pământ. *A venit totuşi după mine*, îşi spuse ea. *Ka-ul meu, că e bine sau e rău.*

— Roland!

— Da, Susan.

Lăsă mâna să-i cadă sub catarama centurii lui şi prinse ce se afla acolo, nedesprinzându-şi nicio clipă ochii de ai lui.

— Dacă mă iubeşti, atunci iubeşte-mă.

— Mda, dulce domniţă. Aşa voi face.

Roland îşi descheie cămaşa, fabricată într-o parte a Lumii de Mijloc pe care ea nu avea s-o vadă nicicând, şi o luă pe fată

în braţe.

7

Ka:

Se ajutară reciproc cu hainele; se întinseră îmbrăţişaţi şi goi pe muşchi vărătici mai catifelaţi ca orice saltea din pene de gâscă. Se întinseră cu frunţile lipite, ca în reveria ei, şi când băiatul îşi găsi drumul în ea, fata simţi durerea topindu-se în dulceaţă precum o plantă sălbatică şi exotică pe care o poţi gusta doar o singură dată în viaţă. Ţinu de gust cât de mult putu, până când în sfârşit dulceaţa îl copleşi, iar ea cedă în calea ei, gemând în adâncul gâtului şi frecându-şi antebraţele de lateralele gâtului lui. Făcură dragoste în crângul de sălcii, lăsând deoparte chestiunea onoarei, încălcând promisiuni fără a se uita o clipă înapoi, şi-n cele din urmă Susan descoperi că dulceaţa nu era totul; mai era un soi de încordare delirantă a nervilor care începu în partea ei care se deschisese ca o floare înaintea lui; începu acolo şi îi umplu tot corpul. Strigă de plăcere iar şi iar, spunându-şi că nu putea exista atâta plăcere în lumea muritorilor; avea să moară din pricina ei. Roland îşi alătură şi el vocea, şi sunetul apei rostogolindu-se peste pietre le învălui pe amândouă. Când ea îl trase mai aproape, împreunându-şi gleznele în spatele genunchilor lui şi acoperindu-i faţa cu sărutări aprige, el îşi lăsă pasiunea să explodeze, încercând parcă să o prindă pe a ei din urmă. Astfel se împreunară amanţii în Baronia Mejis, aproape de sfârşitul ultimei mari epoci, şi muşchiul verde de sub locul unde coapsele ei se întâlneau se făcu de un roşu viu, când ea îşi pierdu virginitatea; astfel se împreunară şi astfel îşi pecetluiră soarta.

Ka.

8

Rămaseră îmbrăţişaţi, dându-şi sărutări molcome sub

privirea calmă a Feliciei, şi Roland se simţi furat de somn. Un lucru de înţeles: în vara aceea fusese supus unei presiuni enorme şi dormise pe sponci. Deşi nu ştia asta atunci, tot restul vieţii avea să doarmă aşa.

— Roland?

Vocea ei, îndepărtată. Dar şi dulce.

— Da?

— Vei avea grijă de mine?

— Da.

— Nu mă pot duce la el când va veni sorocul. Îi pot îndura atingerile şi-i pot îndura micile furtişaguri – dacă te am pe tine, pot – dar nu mă pot duce la el în Noaptea Secerişului. Nu ştiu dacă am uitat chipul tatălui meu sau nu, dar nu pot urca în patul lui Hart Thorin. Există, cred, moduri prin care se poate ascunde lipsa virginităţii unei fete, însă eu nu le voi folosi. Pur şi simplu nu pot merge în patul lui.

— Foarte bine, spuse el, bun.

Şi apoi, când ea făcu ochii mari de uimire, el se uită în jur. Nu era nimeni acolo. Întoarse privirea spre Susan, complet treaz acum.

— Ce? Ce este?

— S-ar putea să port deja copilul tău, spuse fata. Te-ai gândit la asta?

Nu se gândise. Dar acum se gândea. Un copil. O altă verigă în lanţul care se întindea înapoi în negura timpului, până la momentul când Arthur Eld îşi condusese pistolarii în bătălie cu marea sabie Excalibur ridicată deasupra capului încununat cu coroana Lumii întregi. Dar asta nu conta; ce avea să creadă însă tatăl lui? Sau Gabrielle, să afle că a devenit bunică?

Un zâmbet mic se formase la colţurile gurii sale, dar gândul la mama lui i-l alungă. Se gândi la urma de pe gâtul ei. Când îşi amintea de ea în zilele acelea, *întotdeauna* se gândea la urma pe care i-o văzuse pe gât atunci când intrase pe neaşteptate în apartamentul ei. Şi la surâsul firav şi mâhnit de pe chipul ei.

— Dacă-mi porţi copilul, norocul mi-a surâs, spuse el.

— Şi mie.

Acum era rândul ei să zâmbească. Avu totuşi ceva trist în el, zâmbetul acela.

— Suntem prea tineri, presupun. Aproape că noi înşine suntem doar nişte copii.

Roland se rostogoli pe spate şi scrută cerul albastru. Ce spusese ea poate că era adevărat, însă nu avea importanţă. Adevărul nu era întotdeauna egal cu realitatea – aceasta era una dintre certitudinile aflate în locul gol şi cavernos din miezul naturii sale divizate. Faptul că se putea ridica deasupra amândurora şi că putea îmbrăţişa nebunia romantismului era un dar din partea mamei lui. Tot restul naturii sale era dominat de raţiune şi luciditate… şi, poate mai important, era privat de metafore. Că erau prea tineri pentru a fi părinţi? Ce conta asta? Dacă-şi lăsase sămânţa, aceasta avea să crească.

— Orice se va întâmpla, vom face ce trebuie făcut. Şi eu te voi iubi mereu, indiferent ce se va întâmpla.

Ea zâmbi. O spusese ca pe un adevăr universal valabil: cerul este sus, pământul este jos, apa curge spre sud.

— Roland, tu *câţi* ani ai?

O neliniştea uneori ideea că, aşa tânără cum era ea, Roland era chiar mai tânăr. Atunci când se concentra la ceva, putea căpăta un aspect atât de dur, încât o speria. Dar atunci când surâdea, arăta nu ca un amant, ci ca un frate mai mic.

— Sunt mai matur ca atunci când am venit aici, răspunse el. Mult mai matur. Şi dacă va trebui să mai stau în preajma lui Jonas şi a oamenilor lui încă şase luni, voi umbla anevoie şi-mi va trebui un şut în fund ca să pot urca pe cal.

Fata surâse şi-l sărută pe nas.

— Şi vei avea grijă de mine?

— Mda, făcu el şi-i întoarse surâsul.

Susan încuviinţă din cap, apoi se întoarse şi ea pe spate. Rămaseră în felul acela, şold la şold, uitându-se în sus la cer. Ea îi luă o mână şi i-o aşeză pe pieptul ei. Când Roland îi dezmierdă sfârcul cu degetul mare, acesta îşi sumeţi capul, se întări şi începu să o furnice. Senzaţia aceea i se transmise repede prin corp în jos spre locul care încă îi pulsa între picioare. Strânse coapsele şi fu deopotrivă încântată şi

îngrozită să descopere că, făcând asta, mai tare agrava lucrurile.

— *Trebuie* să ai grijă de mine, rosti ea cu voce joasă. Am pariat totul pe tine. Nimic altceva nu mai contează.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, zise el. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Dar pentru moment, Susan, trebuie să mergi mai departe ca până acum. Trebuie să mai treacă ceva timp; ştiu asta pentru că Depape s-a întors şi-şi va fi spus povestea, însă ei n-au făcut până acum nicio mişcare împotriva noastră. Orice ar fi aflat el, Jonas încă mai crede că e-n interesul lui să aştepte. Asta îl poate face şi mai periculos atunci când *chiar* va acţiona, dar pe moment încă jucăm Castele.

— Dar după Focul Secerişului… Thorin…

— Nu vei ajunge în patul lui. Pe asta te poţi bizui. Ia-o ca pe o promisiune solemnă.

Niţel şocată de propria sa îndrăzneală, Susan duse mâna la vintrele lui.

— Asta e o promisiune pe care o iau cu dragă inimă, dacă vrei să mi-o dai, spuse ea.

El voia. Putea. Şi i-o dădu.

Când terminară (pentru Roland fu chiar mai dulce decât prima dată, dacă aşa ceva era posibil), el o întrebă:

— Sentimentul acela pe care l-ai avut la Citgo, Susan… că suntem observaţi. L-ai avut şi de data asta?

Ea îl privi prelung, cu un aer meditativ.

— Nu ştiu. Mi-a stat mintea la altele, aş zice.

Îl atinse cu blândeţe, apoi râse când el tresări – nervii din locul jumătate tare şi jumătate moale pe care palma ei îl masa erau, aparent, încă foarte activi.

Susan îşi retrase mâna şi ridică privirea spre porţiunea rotundă de cer aflată deasupra crângului.

— Ce frumos e aici, murmură şi ochii i se închiseră.

Roland simţi şi el toropeala. Era ironic, gândi. De data aceasta ea nu avusese senzaţia că erau observaţi… dar o avusese el. Şi totuşi ar fi putut jura că nu era nimeni în apropierea crângului.

Nu avea importanţă. Sentimentul, închipuit sau real,

dispăruse acum. Luă mâna Susanei şi-i simţi degetele strecurându-se natural printre ale sale, împletindu-se.

Închise ochii.

9

Toate acestea Rhea le văzu în globul de cristal, şi ce spectacol foarte interesant era, mda, foarte interesant, într-adevăr. Ea însă mai văzuse partide de dat în bărci – uneori cu trei, patru sau chiar mai mulţi participanţi simultan (şi uneori cu parteneri nu întru totul vii) – şi toată hârjoneala aceea nu era foarte interesantă pentru ea, la vârsta ei înaintată. Ce o interesa era ceea ce avea să urmeze *după* hârjoneală.

Am terminat ce aveam de făcut? întrebase fata.

Poate ar mai fi un lucruşor, răspunsese Rhea, şi apoi îi spusese obraznicei otrepe ce să facă.

Mda, îi oferise fetei instrucţiuni foarte clare pe când stăteau amândouă în pragul colibei, Luna Sărutărilor strălucind peste ele, Susan Delgado cufundată în somnul acela straniu şi Rhea mângâindu-i cosiţa şi şoptindu-i instrucţiuni în ureche. Acum avea să vină împlinirea acelui interludiu… şi asta era ceea ce voia ea să vadă, nu doi copii trăgându-şi-o ca şi când ei ar fi fost primii doi oameni de pe pământ care descopereau cum se făcea treaba aia.

De două ori o făcură, luând o scurtă pauză de taclale între reprize (şi ea ar fi dat mult ca să audă acele taclale). Rhea nu era surprinsă; la vârsta lui fragedă, bănuia că tinerelul avea destulă sămânţă în desagă ca să-i poată oferi fetişcanei o săptămână întreagă numai de reprezentanţii duble, şi după cum se comporta curviştina, poate că asta ar fi fost pe gustul ei. Unele dintre ele o descopereau şi niciodată nu mai voiau altceva; ea era una dintre ele, credea Rhea.

Dar să vedem cât de sexy o să te simţi peste câteva minute, târfă ţâfnoasă ce eşti, îşi spuse ea şi se apropie mai tare de lumina roz fremătătoare împrăştiată de glob. Simţea uneori lumina aceea producându-i durere chiar în oasele feţei… dar

era o durere bună. *Mda*, foarte bună, într-adevăr.

În sfârşit, cei doi terminară… pentru moment, cel puţin. Se luară de mână şi adormiră.

— Acum, murmură Rhea. Acum, mititico. Fii fată cuminte şi fă cum ţi s-a spus.

Parcă auzind-o, ochii Susanei se deschiseră – însă nu era nimic în ei. Erau treji şi în acelaşi timp dormeau. Rhea o văzu luându-şi uşor mâna din mâna băiatului. Se ridică în şezut, strângându-şi coapsele goale la pieptul gol, şi se uită în jur. Se opinti în picioare…

Şi atunci se întâmplă că Musty, motanul cu şase picioare, sări în poala lui Rhea, mieunând fie după hrană, fie după afecţiune. Bătrâna ţipă de surprindere şi globul vrăjitoresc se întunecă pe dată – se stinse ca flacăra unei lumânări într-o pală de vânt.

Rhea ţipă din nou, de data aceasta de furie, şi apucă pisica înainte să poată fugi. O azvârli de cealaltă parte a încăperii, în vatră. Aceea era o văgăună stinsă cum numai o vatră în timpul verii putea să fie, totuşi când Rhea întinse o mână osoasă şi deformată spre ea, o limbă galbenă de foc se ridică din singurul buştean pe jumătate ars aflat acolo. Musty chiui şi fugi din vatră cu ochii bulbucaţi şi coada despicată fumegând ca un trabuc neglijent stins.

— Fugi, mda! scuipă Rhea după ea. Dispari, spurcătură!

Se întoarse înapoi la globul de cristal şi deschise palmele deasupra lui, cu degetele mari atingându-se. Dar deşi se concentră cu toată puterea, deşi se sforţă până ce inima-i bătu cu furie bolnăvicioasă în piept, nu reuşi altceva decât să readucă naturala strălucire roz a globului. Nu apăru nicio imagine. Mare dezamăgire, însă nu putea face nimic. Şi cu timpul avea să vadă rezultatele cu propriii ei ochi, dacă se îndura să iasă în oraş pentru asta.

Toţi aveau să vadă.

Din nou bine-dispusă, Rhea aşeză globul de cristal înapoi în ascunzătoarea sa.

10

Cu doar câteva clipe înainte să se afunde prea tare în somn pentru a mai putea auzi ceva, un clopoţel de avertizare se declanşă în mintea lui Roland. Asta se datoră poate vagii realizări că degetele ei nu mai erau împletite cu ale sale, poate unei intuiţii primare. Ar fi putut ignora acel clopoţel slab, şi aproape îl ignoră, dar până la urmă antrenamentele sale se dovediră prea puternice. Se ridică din pragul somnului adevărat, luptându-se să ajungă înapoi la lumină aşa cum un scufundător s-ar lupta să ajută la suprafaţa unui lac. Îi fu greu la început, dar deveni mai uşor; apropiindu-se de starea de trezie, panica sa crescu.

Deschise ochii şi se uită în stânga. Susan nu mai era acolo. Se ridică în şezut, se uită în dreapta şi nu văzu nimic dincolo de albia pârâului… şi totuşi, simţea că ea era în acea direcţie.

— Susan?

Niciun răspuns. Se ridică, îşi luă pantalonii şi Cort – un vizitator la care nu s-ar fi aşteptat niciodată într-un locşor romantic ca acela – se făcu auzit în mintea sa. *Nu ai timp, vierme,* spuse acesta cu severitate.

Se duse gol până la mal şi se uită în jos. Susan era acolo, într-adevăr, goală şi ea, cu spatele la el. Îşi despletise părul, care-i atârna acum, aur prefirat, aproape până la lira şoldurilor. Aerul răcoros care se ridica de pe suprafaţa pârâiaşului îi făcea vârfurile să tremure, creând iluzia unui fuior de ceaţă.

Stătea într-un genunchi la marginea apei curgătoare. Un braţ era vârât în apă aproape până la cot; după toate aparenţele, căuta ceva.

— Susan!

Niciun răspuns. Atunci, Roland avu un gând care-l îngheţă: *A fost infectată de un demon. În timp ce eu dormeam, neatent, alături de ea, Susan a fost infestată de un demon.* Şi totuşi, nu era convins că într-adevăr credea asta. Dacă s-ar fi aflat un demon în apropierea poieniţei, el i-ar fi simţit prezenţa. Cel mai probabil, amândoi i-ar fi simţit prezenţa; la fel şi caii. Însă

ceva nu era în ordine cu ea.

Fata ridică de pe fundul apei un obiect şi îl ţinu în faţa ochilor, în mâna udă. O piatră. O examină, apoi o aruncă înapoi – *pleosc.* Vârî iar mâna, cu capul aplecat, două şuviţe de păr plutind acum pe apă, pârâul trăgându-le în joacă în direcţia în care curgea.

— *Susan!*

Niciun răspuns. Fata mai scoase o piatră din albie. Aceasta era o bucată cuarţ alb, triunghiulară, cizelată într-o formă asemănătoare cu un vârf de suliţă. Susan lăsă capul pe stânga şi luă o şuviţă de păr în mână, ca o femeie care intenţionează să îşi descâlcească firele. Dar ea nu avea niciun pieptene, ci doar piatra cu margine tăioasă şi, preţ de încă o clipă, Roland rămase pe mal, încremenit de oroare, convins că ea voia să-şi taie gâtul de ruşine, simţindu-se vinovată de ceea ce făcuseră. În săptămânile ce aveau să urmeze, Roland fu bântuit de un lucru de care era absolut sigur: dacă fata *ar fi vrut* să-şi taie gâtul, el n-ar fi ajuns la timp să o împiedice.

Apoi paralizia se risipi şi el coborî malul, nepăsându-i de pietrele ascuţite care îl înţepau în tălpi. Înainte să ajungă la ea, fata folosise deja muchia cuarţului pentru a tăia o porţiune din şuviţa aurie din mână.

Roland o prinse de încheietura mâinii şi o trase în spate. Acum îi vedea clar faţa. Ceea ce de sus, de pe mal, putea trece drept seninătate îşi revelă atunci adevărata identitate: absenţă, gol.

Când o apucă, netezimea chipului ei fu înlocuită de un zâmbet slab şi crispat; buzele îi tremurară ca şi când fata ar fi simţit o durere vagă, şi un sunet aproape amorf de negaţie îi ieşi pe gură:

— *Nnnnnn…*

Câteva fire din părul pe care îl tăiase îi ajunseseră pe coapsă, ca nişte sârmuliţe de aur; cele mai multe căzuseră în pârâu şi fuseseră purtate de apă. Susan i se împotrivi lui Roland, încercând să ducă muchia ascuţită înapoi la păr, vrând să-şi continue tunsoarea nebunească. Se luptară unul cu altul ca doi clienţi ai unui bar. Şi Susan era în câştig. Din

punct de vedere fizic, el era mai puternic, însă nu era mai puternic decât vraja care pusese stăpânire pe ea. Puţin câte puţin, triunghiul alb de cuarţ se apropia iar de păr. Sunetul acela înfricoşător – *Nnnnnnn* – continua să-i iasă pe gură.

— Susan! încetează! Trezeşte-te!

— *Nnnnnn…*

Braţul ei gol tremura vizibil în aer, cu muşchii strânşi la un loc aidoma unor pietricele tari. Şi cuarţul se apropia din ce în ce mai tare de păr, de obraz, de orbita ochiului ei.

Fără a sta pe gânduri – aşa acţiona el când avea cei mai mari sorţi de izbândă – Roland îşi apropie faţa de tâmpla ei, mai cedând pentru asta zece centimetri pumnului care ţinea piatra. Îşi apropie buzele de ghiocul urechii ei şi apoi cloncăni cu limba, lovind-o de cerul gurii. Cloncăni cu o parte a gurii, de fapt.

Susan tresări la acel sunet, care trebuie să-i fi trecut prin cap ca o suliţă. Pleoapele i se mişcară cu rapiditate şi presiunea pe care o aplica strânsorii lui Roland slăbi puţin. El profită de ocazie şi-i răsuci încheietura mâinii.

— *Au! Auuuu!*

Piatra îi zbură din palma deschisă şi ateriză plescăind în apă. Susan se uită spre el, acum perfect trează, cu ochii plini de lacrimi, uluiţi. Îşi masa încheietura mâinii… Roland credea că cel mai probabil avea să i se umfle.

— M-ai rănit, Roland! De ce m-ai ră…

Lăsă fraza neîncheiată, uitându-se în jur. Acum, nu doar chipul, ci întreaga postură a corpului ei exprima uluire. Dădu să se acopere cu mâinile, apoi înţelese că erau în continuare singuri şi le lăsă să-i cadă pe lângă şolduri. Aruncă o privire peste umăr la urmele de paşi – toate de picioare goale – care coborau malul.

— Cum am ajuns aici jos? întrebă ea. M-ai adus tu pe sus, după ce am adormit? Şi de ce m-ai rănit? O, Roland, te iubesc… de ce m-ai rănit?

El ridică firele de păr care încă se mai aflau pe coapsa ei şi le ţinu în faţă.

— Aveai o piatră cu muchie ascuţită. Încercai să te tai cu ea

şi nu voiai să te opreşti. Te-am rănit deoarece eram speriat. Mă bucur doar că nu ţi-am rupt mâna… cel puţin, nu cred că ţi-am rupt-o.

Roland o luă şi o răsuci uşor în ambele direcţii, atent la orice sunet care ar fi prevestit o fractură.

Nu auzi nimic şi încheietura mâinii se răsucea fără oprelişti. Sub privirea năucă şi confuză a Susanei, o duse la buze şi o sărută pe partea interioară, deasupra reţelei delicate de vene.

11

Roland îl legase pe Rusher destul de departe între sălcii încât juganul cel mare să nu poată fi văzut de nimeni care s-ar fi întâmplat să aibă drum pe Povârniş.

— Uşurel, zise Roland, apropiindu-se. Mai fii cuminte încă puţin, dragule.

Rusher lovi din copite şi necheză, parcă spunând că putea fi cuminte până la capătul erei, dacă asta era necesar.

Roland deschise desaga şi scoase o ustensilă de oţel care servea fie ca oală, fie ca tigaie, în funcţie de necesităţi. Dădu să plece, apoi se întoarse. În spatele şeii era legat sacul său de dormit – plănuise să petreacă noaptea pe Povârniş, meditând. Dacă atunci avea multe lucruri la care să mediteze, acum avea şi mai multe.

Trase de una dintre nojiţele de piele, vârî mâna înăuntrul păturilor şi scoase o cutiuţă metalică. Pe aceasta o deschise cu o cheiţă pe care şi-o scoase de la gât. În cutie se afla un medalion mic şi pătrat pe un lănţişor argintiu (înăuntrul medalionului era un desen înfăţişând-o pe mama lui) şi un pumn de gloanţe – aproape o duzină. Luă unul, îl strânse în pumn şi se înapoie la Susan. Ea îl privi cu ochi mari, speriaţi.

— Nu-mi aduc aminte nimic după ce am făcut dragoste a doua oară, mărturisi ea. Doar că mă uitam spre cer, spunându-mi cât de bine mă simţeam, după care am adormit. O, Roland, cât de grav pare a fi?

— Nu-i grav, aş zice, dar tu vei şti mai bine decât mine. Poftim.

Îşi umplu vasul cu apă şi-l puse pe mal. Susan se aplecă deasupra lui cu teamă, lăsând părul de pe partea stângă a capului să-i cadă peste antebraţ, apoi mişcând braţul încet în sus, întinzând cosiţa într-un evantai auriu-deschis. Văzu imediat tăietura inegală. O examină cu atenţie, apoi lăsă părul să cadă cu un suspin mai mult de uşurare decât de tristeţe.

— Îl pot ascunde, spuse ea. Când e împletit, nimeni nu-şi va da seama. Şi-n definitiv, e doar păr – nimic mai mult decât febleţea femeii. Mătuşa mea mi-a spus asta de destule ori. Dar Roland, *de ce?* De ce am făcut-o?

Roland avea o bănuială. Dacă părul era febleţea unei femei, atunci ciopârţirea părului era cel mai probabil dovada răutăţii unei femei – un bărbat mai că nu s-ar fi gândit deloc la asta. Soţia primarului, oare ea să fi fost de vină? Nu credea. I se părea mai posibil ca Rhea, acolo sus pe colina care privea la nord spre Iarbă Rea, Stânca Suspendată şi Canionul Ochet, pregătise acea capcană urâtă. Primarul Thorin trebuia să se trezească în dimineaţa de după Seceriş mahmur şi cu o metresă cheală.

— Susan, pot să încerc ceva?

Ea îi oferi un zâmbet.

— Ceva ce n-ai încercat deja? Mda, fă cum pofteşti.

— Nimic de felul ăla.

Deschise palma pe care o ţinuse strânsă, arătând cartuşul.

— Vreau să încerc să aflu cine ţi-a făcut asta şi de ce.

Şi alte lucruri, de asemenea. Doar că încă nu ştiau care erau acelea.

Fata se uită la cartuş. Roland începu să-l mişte pe dosul palmei, făcându-l să danseze înainte şi înapoi într-o vălurire abilă. Încheieturile sale se ridicau şi coborau precum cocleţii unui război de ţesut. Ea urmări fascinată şi încântată ca un copil.

— De unde ai învăţat asta?

— Acasă. Nu are importanţă.

— Vrei să mă hipnotizezi?

— Mda… şi nu cred că ar fi pentru prima dată.

Făcu glonţul să danseze puţin mai repede – când la dreapta de-a lungul încheieturilor sale unduitoare, când la stânga.

— Îmi dai voie?

— Mda, spuse ea. Dacă poţi.

12

Putea, sigur că da; rapiditatea cu care Susan căzu în transă confirma faptul că asta i se mai întâmplase înainte, şi încă de curând. Şi totuşi, el nu reuşi să obţină ce voia de la ea. Fata fu perfect cooperantă *(unii au somnul generos,* ar fi spus Cort), însă refuza să treacă dincolo de un punct anume. Şi asta nu se datora etichetei sau modestiei – în timp ce dormea cu ochii deschişi lângă pârâu, îi spuse cu o voce distantă, dar calmă, despre examinarea bătrânei şi despre felul în care Rhea încercase să „se joace cu ea“. (La aceasta, Roland strânse pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseră în palme.) Ajungea totuşi la un punct de unde nu-şi mai putea aminti nimic.

Ea şi Rhea merseseră în uşa colibei, spunea Susan, şi acolo stătuseră cu Luna Sărutărilor luminându-le feţele. Bătrâna îi atinsese părul, asta îşi amintea. Atingerea o revoltase, mai ales după atingerile anterioare ale vrăjitoarei, dar Susan nu putuse face nimic ca să o împiedice. Îşi simţise braţele prea grele pentru a le ridica şi limba prea grea pentru a vorbi. Nu putuse decât să stea acolo în timp ce vrăjitoarea îi susura în ureche.

— Ce? întrebă Roland. Ce ţi-a şoptit?

— NU ştiu, spuse Susan. Restul e roz.

— *Roz?* Cum adică?

— Roz, repetă ea.

Părea aproape amuzată, de parcă ar fi crezut că Roland se făcea în mod intenţionat că nu înţelege.

— Mi-a spus: „Mda, scumpo, uite aşa, ce fată cuminte eşti tu“, apoi totul era roz. Roz şi luminos.

— Luminos.

— Mda, ca luna. Şi apoi… Apoi cred că a *devenit* luna. Luna Sărutărilor, poate. O Lună a Sărutărilor roz şi luminoasă, rotundă şi plină ca un grepfrut.

Încercă alte metode de a-i accesa memoria fără niciun succes – fiecare drum pe care îl încerca sfârşea în luminozitatea aceea roz, care-i ascundea întâi amintirile, după care se preschimba într-o lună plină. Nu însemna nimic pentru Roland; auzise de luni albastre, însă niciodată de cele roz. Singurul lucru de care era sigur era acela că baborniţa îi dăduse Susanei o comandă puternică de a uita.

Se gândi să o ducă mai adânc – fata putea asta – dar nu îndrăzni. Experienţa sa se baza în principal pe hipnotizarea prietenilor – exerciţii de manual neserioase şi uneori bizare. Întotdeauna fusese prezent Cort sau Vannay ca să îndrepte lucrurile dacă o luau razna. Acum nu era niciun profesor ca să intervină; la bine sau la rău, elevii fuseseră lăsaţi să se descurce singuri. Dacă o ducea prea adânc şi n-o mai putea aduce înapoi? Pe deasupra, i se spusese că existau demoni şi-n străfundurile minţii. Dacă mergeai până jos, unde sălăşluiau ei, demonii ieşeau uneori din bârlog ca să-ţi vină în întâmpinare…

Dincolo de toate acestea, începea să se facă târziu. Nu era prudent să mai stea mult timp acolo.

— Susan, mă auzi?

— Mda, Roland, te aud foarte bine.

— Bun. Acum am să-ţi recit o poezioară şi tu te vei trezi. Când voi termina, vei fi perfect trează şi-ţi vei aminti tot ce am spus. Înţelegi?

— Mda.

— Ascultă: Pasăre şi urs, iepure şi peşte, dă-i iubirea mea celei ce mă iubeşte.

Surâsul ei pe când îşi recăpăta cunoştinţa fu unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse el vreodată. Fata se întinse, apoi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi-i acoperi faţa cu sărutări.

— Tu, tu, tu, tu, spuse ea. Tu eşti iubirea mea, Roland. Tu eşti *singura* mea iubire. Tu şi numai tu, în vecii vecilor.

Făcură din nou dragoste acolo, pe mal, lângă pârâul şopotitor, strângându-se în braţe cât de tare putură, răsuflând unul în gura celuilalt şi trăind din aceeaşi respiraţie. *Tu, tu, tu, tu.*

13

Douăzeci de minute mai târziu, el o sărută în spinarea Feliciei. Susan se aplecă, îi prinse faţa în palme şi-l sărută zgomotos.

— Când te voi vedea din nou? întrebă ea.

— Curând. Dar trebuie să fim foarte atenţi.

— Mda. La fel de atenţi cum au fost dintotdeauna doi iubiţi, cred. Slavă Domnului că eşti deştept.

— Ne putem folosi de Sheemie, dacă nu apelăm la el prea des.

— Mda. Şi, Roland… ştii pavilionul din Inimă Verde? Aproape de locul unde se servesc ceai şi prăjituri şi alte lucruri atunci când vremea e frumoasă?

Roland ştia. La aproximativ cincizeci de metri pe Strada Dealului în sus ie la închisoare şi de la Sala Comunală, Inimă Verde era unul dintre cele mai plăcute locuri din oraş, cu potecile lui frumoase, mesele cu umbrele, pavilionul de dans cu iarbă şi cu menajeria lui.

— E un zid de piatră în spate, spuse ea. Între pavilion şi menajerie. Dacă nu mai poţi fără mine…

— Nu pot nicio clipă fără tine, zise el.

Seriozitatea tonului lui o făcu să zâmbească.

— Dacă te uiţi jos, între pietrele zidului este una roşcată. O vei vedea. Eu şi prietena mea Amy obişnuiam să ne lăsăm reciproc mesaje acolo când eram mici. Mă voi uita acolo când voi putea. Fă şi tu la fel.

— Bine.

Sheemie avea să le fie de folos o vreme, dacă erau atenţi. Piatra roşie putea să le fie şi ea de folos o vreme, dacă erau atenţi. Însă indiferent cât erau ei de atenţi, până la urmă

aveau să facă un pas greşit, deoarece Marii Vânători ai Coşciugului probabil ştiau acum mai multe despre Roland şi prietenii lui decât şi-ar fi dorit Roland vreodată să ştie. Trebuia totuşi să o vadă, indiferent la ce riscuri se expunea. Dacă n-o vedea, simţea că avea să moară. Şi nu trebuia decât să se uite la ea ca să ştie că Susan îi împărtăşea sentimentul.

— Fii atentă mai ales la Jonas şi la ceilalţi doi, o sfătui el.

— Voi fi. Încă un sărut, de nu ţi-e cu bănat.

El o sărută bucuros şi la fel de bucuros ar fi tras-o jos din spinarea iepei pentru o a patra partidă… dar era timpul să nu mai fie nesăbuit şi să fie atent.

— Să ne vedem cu bine, Susan. Te iub…

Se opri, apoi zâmbi.

— Te iubesc.

— Şi eu pe tine, Roland. Inima mea e a ta, toată.

Şi avea o inimă mare, gândi el în timp ce fata pleca printre sălcii, şi deja îi simţea povara pe inima sa. Aşteptă până când fu sigur că ea făcuse o bună bucată de drum, apoi se duse la Rusher şi plecă în direcţia opusă, ştiind că începuse o fază nouă şi periculoasă a jocului.

14

Nu la mult timp după ce Susan şi Roland se despărţiră, Cordelia Delgado ieşi din magazinul universal al oraşului cu o cutie de cumpărături şi mintea îngrijorată. Aceasta din urmă se datora Susanei, desigur, întotdeauna Susanei, iar teama Cordeliei că fata va face o prostie înainte de Seceriş fu până la urmă confirmată.

Aceste gânduri îi fură smulse din minte exact când două mâini – mâini puternice – îi smulseră cutia de cumpărături din braţe. Cordelia strigă de surpriză, umbrindu-şi ochii în calea soarelui, şi-l văzu pe Eldred Jonas stând între totemurile Ursului şi Ţestoasei şi surâzându-i. Părul lui, lung şi alb (şi frumos, după părerea ei), îi curgea pe umeri. Cordelia simţi că inima începe să-i bată mai repede. Întotdeauna avusese o

slăbiciune pentru bărbaţii ca Jonas, capabili să zâmbească şi să facă băşcălie până la limitele suportabilului… dar care ştiau să păstreze tot timpul o ţinută marţială.

— Te-am speriat. Îmi cer iertare, Cordelia.

— Ne, făcu ea, auzind bine că avea răsuflarea tăiată. E doar soarele… atât de puternic la ora asta a zilei…

— Te ajut o bucată de drum, dacă-mi dai permisiunea. Mă duc pe Principală doar până la colţ, apoi o iau pe Dealului în sus, dar pot să te ajut până acolo?

— Cu mulţumirile mele, acceptă ea.

Coborâră treptele şi porniră pe trotuarul de scânduri, Cordelia aruncând în jur priviri furişe ca să vadă cine-i observa – ea lângă chipeşul sai Jonas, care întâmplător îi ducea cumpărăturile. Numărul de privitori era mulţumitor. O zări pe Millicent Ortega, de pildă, uitându-se din buticul Rochiile lui Ann cu un satisfăcător O de surpriză pe moaca ei de vacă proastă.

— Sper că nu te deranjează că-ţi spun Cordelia.

Jonas luă la subsuoară, fără dificultate, cutia pe care ea fusese nevoită să o ţină în ambele mâini.

— De la cina de bun venit organizată la casa primarului Thorin, am senzaţia că te cunosc.

— E-n regulă Cordelia.

— Poţi să-mi spui şi tu Eldred?

— Cred că „domnul Jonas“ va fi bine încă un timp, zise ea, apoi îi adresă ceea ce speră că era un zâmbet cochet. Inima îi bătea acum şi mai tare. (Nu-i trecu totuşi prin gând că Susan poate că nu era singura gâsculiţă toantă din familia Delgado.)

— Aşa să fie, rosti Jonas cu o expresie de dezamăgire atât de comică, încât ea râse. Şi nepoata ta? E bine?

— Destul de bine, mersi de întrebare. E niţel mai greu cu ea uneori…

— A existat vreodată o fată de şaisprezece ani cu care să nu fie?

— Presupun că nu.

— Şi totuşi, toamna asta ai poveri în plus în privinţa ei. Mă îndoiesc că *ea* înţelege asta, însă.

Cordelia nu spuse nimic – n-ar fi fost convenabil – dar îi aruncă o privire cu subînţeles, care spuse destule.

— Transmite-i tot binele meu, te rog.

— Aşa voi face.

Touşi, nu avea s-o facă. Susan dezvoltase un mare (şi iraţional, după părerea Cordeliei) dispreţ faţă de gărzile personale ale primarului Thorin. A încerca să o convingă să renunţe la sentimentul acela probabil că n-ar fi ajutat la nimic; fetele tinere credeau că le ştiu pe toate. Trase o ocheadă la steaua care se zărea uşor de sub aripa vestei lui Jonas.

— Înţeleg că ai preluat responsabilităţi sporite în orăşelul nostru meschin, sai Jonas.

— Mda, îi dau o mână de ajutor şerifului Avery, aprobă el. Vocea lui avea un tremur uşor care Cordeliei i se părea, cumva, şarmant. Unul dintre adjuncţii lui… Claypool îl cheamă…

— Frank Claypool, mda.

— … a căzut din barcă şi şi-a rupt piciorul. Cum să cazi dintr-o barcă şi să-ţi rupi piciorul, Cordelia?

Femeia râse cu veselie (ideea că toţi locuitorii din Hambry stăteau cu ochii pe ei era cu siguranţă greşită… însă ea chiar asta simţea, iar sentimentul nu era neplăcut) şi spuse că nu ştia.

Bărbatul se opri la colţul Principalei cu Camino Vega, afişând o mină plină de regret.

— Aici ne despărţim. Îi dădu cutia înapoi. Eşti sigură că o poţi duce? Presupun că te-aş putea însoţi până la tine acasă…

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Mulţumesc. Mulţumesc, *Eldred.*

Simţea că roşeaţa care-i cuprinse gâtul şi obrajii o ardea ca focul, dar zâmbetul lui merita fiecare grad de temperatură. El îi adresă un salut scurt cu două degete şi o luă pe deal în sus, cu pas sprinţar, spre oficiul şerifului.

Cordelia merse mai departe spre casă. Cutia, care i se păruse o mare povară când ieşise din magazinul universal, nu mai cântărea acum aproape nimic. Sentimentul acesta dură

cale de aproximativ un kilometru, însă pe când casa ei apăru în câmpul vizual, ea deveni din nou conştientă de sudoarea care-i şiroia pe coaste şi de durerea din braţe. Slavă zeilor că vara era pe sfârşite… şi nu era oare Susan aceea, tocmai ducându-şi iapa de căpăstru pe poartă?

— Susan! strigă ea, revenită acum destul cu picioarele pe pământ încât vechea ei iritare faţă de fată să i se audă clar în voce. Vino să mă ajuţi, înainte să scap totul pe jos şi să sparg ouăle!

Susan veni, lăsând-o pe Felicia să pască în curtea din faţă. Cu zece minute mai devreme, Cordelia n-ar fi observat nimic la aspectul fetei – gândurile ei se concentrau prea tare asupra lui Eldred Jonas pentru a mai face loc altor chestiuni. Numai că soarele toropitor îi mai răpise din romantism şi o readusese la realitate. Aşa că, atunci când Susan luă cutia de la ea (manevrând-o aproape la fel de uşor ca Jonas), Cordelia îşi spuse că nu-i plăcea atitudinea fetei. Pentru început, îşi schimbase dispoziţia sufletească – de la confuzia semiisterică în care plecase trecuse la un calm plăcut şi ferice. Aceea era Susan din anii trecuţi, picătură de apă… nu însă adolescenta rebelă şi melancolică din ultimul an. Nu era nimic pe care Cordelia să poată pune degetul, decât…

Era, totuşi. Un singur lucru. Întinse mâna şi prinse cosiţa fetei, care părea necaracteristic de răvăşită în după-amiaza aceea. Sigur că Susan călărise; asta putea explica neorânduiala. Nu explica însă cât de închis la culoare era părul ei, ca şi când mănunchiul acela auriu-deschis ar fi început să-şi piardă luciul. Şi fata tresări, aproape vinovată, atunci când simţi atingerea sa. De ce, mă rog frumos, făcuse asta?

— Ai părut umed, Susan, zise ea. Ai fost să înoţi pe undeva?

— Ne! M-am oprit şi mi-am băgat capul sub pompa din faţa hambarului iui Hookey. Pe el nu-l deranjează – are un puţ adânc. E aşa de cald! Poate o să cadă o ploaie mai târziu. Sper că o să cadă. Am adăpat-o şi pe Felicia.

Ochii fetei erau la fel de direcţi şi de candizi ca oricând, dar

Cordeliei totuşi i se părea că ceva nu era în regulă cu ei. Nu ştia ce. Ideea că Susan putea ascunde ceva important şi grav nu-i trecu imediat prin minte; ar fi spus că nepoata ei era incapabilă să păstreze un secret mai mare decât un cadou de aniversare sau o petrecere-surpriză… şi nici măcar astfel de secrete nu le putea ţine mai mult de o zi sau două. Şi totuşi, ceva era *în* neregulă cu ea. Cordelia lăsă degetele să-i cadă pe gulerul cămăşii de călărie a fetei.

— Şi ăsta e murdar.

— Am avut grijă, spuse ea, privind-o pe mătuşă-sa cu ochi nedumeriţi. Mizeria se lipeşte şi mai tare de o cămaşă udă. Chiar tu m-ai învăţat asta, mătuşă.

— Ai tresărit când ţi-am atins părul, Susan.

— Mda, spuse fata, aşa e. Exact aşa mi l-a atins şi cotoroanţa aia. De atunci nu-mi mai place. Acum, pot duce cumpărăturile înăuntru şi să-mi adăpostesc calul de arşiţa soarelui?

— Nu face pe deşteapta cu mine, Susan.

Totuşi, încordarea din vocea nepoatei sale chiar o liniştea într-un fel ciudat. Sentimentul că Susan se schimbase, cine ştie cum – sentimentul acela de *detaşare* – începea să scadă în intensitate.

— Atunci, nu fi nesuferită.

— Susan! Cere-mi scuze imediat!

Susan inspiră adânc, ţinu aerul în plămâni, apoi îl eliberă.

— Da, Tuşică. Scuze. Dar e cald.

— Mda. Pune alea în cămară. Şi-ţi mulţumesc.

Susan se duse spre casă cu cutia în braţe. Când fata avansă destul cât să nu fie nevoie să meargă împreună, Cordelia porni după ea. Era o nerozie din partea sa, fără îndoială – suspiciuni trezise de propriul ei flirt cu Eldred – însă fata era la o vârstă periculoasă, şi multe depindeau de bunul ei comportament în următoarele şapte săptămâni. După aceea avea să devină problema lui Thorin, dar până atunci era a mătuşii ei. Cordelia credea că, până la urmă, Susan avea să-şi respecte promisiunea; chiar şi aşa, până la Sărbătoarea Secerişului avea de gând să stea cu ochii pe ea. Când la mijloc se afla

virginitatea unei fete, era mai bine să fii vigilent.

INTERLUDIU
KANSAS, UNDEVA, CÂNDVA

Eddie se foi. În jurul lor, deşirarea continua să se vaite ca o soacră sâcâitoare; deasupra lor, stelele scăpărau luminoase ca nişte noi speranţe… sau nişte intenţii rele. Tânărul se uită la Susannah, care şedea cu cioturile picioarelor adunate sub ea; se uită la Jake, care mânca un burrito; se uită la Ete, al cărui bot se odihnea pe glezna lui Jake şi care se uita în sus la băiat cu o expresie de calmă adoraţie.

Focul era mic, dar încă ardea. Acelaşi lucru era adevărat şi despre Luna Demonului, departe spre vest.

— Roland.

Îşi auzi propria voce bătrână şi ruginită.

Pistolarul, care se oprise pentru a sorbi o gură de apă, se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Cum se face de cunoşti fiecare ungher al poveştii ăsteia?

Roland se arătă amuzat.

— Nu cred că asta vrei de fapt să ştii, Eddie.

Avea dreptate în privinţa asta – lunganul aprig şi urât îşi făcuse un obicei din a avea dreptate. Aceasta era, în ceea ce-l privea pe Eddie, una dintre cele mai enervante caracteristici ale sale.

— Prea bine. De când vorbeşti? *Asta* vreau de fapt să ştiu.

— Ţi-e incomod? Vrei să mergi la culcare?

Mă ia peste picior, gândi Eddie… dar chiar când îi veni această idee, ştiu că nu era adevărată. Şi nu, *nu* îi era incomod. Nu-i înţepeniseră deloc încheieturile, deşi stătea cu picioarele încrucişate de când Roland începuse să le povestească despre Rhea şi globul de cristal, şi nu simţea nevoia să meargă la toaletă. Nu-i era nici foame. Jake mesteca ultimul *burrito* rămas, însă probabil din acelaşi motiv pentru care oamenii urcau pe Muntele Everest… fiindcă era acolo. Şi de ce *ar fi trebuit* să-i fie foame sau somn sau să fie înţepenit? De ce, când focul încă ardea şi luna nici nu apusese încă?

Se uită la ochii amuzaţi ai lui Roland şi văzu că pistolarul îi citea gândurile.

— Nu, nu vreau să mă duc la culcare. Ştiu că nu vreau. Dar,

Roland… vorbeşti de mult *tim*p. Făcu o pauză, se uită în jos la mâinile sale, apoi ridică iar privirea, surâzând stânjenit. De câteva zile, aş putea să spun.

— Dar timpul este altfel aici. Ţi-am spus asta; acum o simţi tu însuţi. În ultima vreme nu toate nopţile au aceeaşi durată. Nici zilele… numai că observăm trecerea timpului mai bine noaptea, nu? Da, eu aşa cred.

— Deşirarea întinde timpul?

Acum, că amintise de ea, Eddie o auzi în toată gloria ei sinistră – un sunet ca de metal vibrând, sau poate precum cel mai mare ţânţar din lume.

— Probabil că ajută şi asta, dar în principal aşa sunt pur şi simplu lucrurile în lumea mea.

Susannah se foi ca o femeie care se trezeşte parţial dintr-un vis care o ţine captivă ca un nisip mişcător ademenitor. Îi aruncă lui Eddie o privire deopotrivă distantă şi nerăbdătoare.

— Lasă omul să vorbească, Eddie.

— Da, făcu Jake. Lasă omul să vorbească.

Şi Ete, fără a-şi ridica botul de pe glezna băiatului:

— Mul. Ască.

— Foarte bine, cedă Eddie. Nicio problemă.

Roland îi privi.

— Sunteţi siguri? Restul este…

Nu păru capabil să încheie, şi Eddie înţelese că Roland era speriat.

— Zi mai departe, îl îndemnă tânărul imediat. Fie restul cum o fi. Cum a fost.

Se uită în jur. Kansas, se aflau în Kansas. Undeva, cândva. Doar că simţea că Mejis şi oamenii aceia pe care nu-i văzuse niciodată – Cordelia şi Jonas, Brian Hookey şi Sheemie, Micuţa Nărăvaşă şi Cuthbert Allgood – erau toţi foarte aproape acum. Că Susan, iubita pierdută a lui Roland, era foarte aproape şi ea. Întrucât realitatea era subţire acolo – la fel de subţire ca turul unei vechi perechi de jeanşi – şi întunericul o să dureze atât timp cât avea Roland nevoie să dureze. Eddie se îndoia că pistolarul observa măcar întunericul, în mod special. De ce ar fi făcut-o? Eddie bănuia

că-n mintea lui Roland era noapte de mult, mult timp… şi că zorii nu erau în continuare foarte departe.

Se întinse spre el şi-i atinse mâna bătătorită de criminal. I-o atinse cu blândeţe şi cu afecţiune.

— Spune mai departe, Roland. Spune-ţi povestea. Spune-o până la capăt.

— Până la capăt, rosti Susannah ca prin vis. Deşartă-ţi sacul.

Ochii ei erau plini de lumina lunii.

— Până la capăt, repetă şi Jake.

— Apăt, şopti Ete.

Roland ţinu mâna lui Eddie un moment, apoi îi dădu drumul. Se uită în focul mic fără a spune imediat ceva, şi Eddie îl simţi cum încerca să-şi găsească drumul. Încerca uşi, una după cealaltă, până când găsi una care se deschise. Ce văzu dincolo de ea îl făcu să zâmbească şi să ridice ochii către Eddie.

— Iubirea adevărată e plictisitoare, rosti el.

— *Poftim?*

— Iubirea adevărată e plictisitoare, repetă Roland. La fel de plictisitoare ca orice alt drog puternic care dă dependenţă. Şi, ca în cazul oricărui alt drog…

PARTEA A TREIA
SĂ ÎNCEAPĂ SECERIŞUL

I
SUB LUNA VÂNĂTORESEI

1

Iubirea adevărată, ca orice alt drog puternic care dă dependenţă, este plictisitoare – odată ce povestea întâlnirii şi descoperirii este spusă, sărutările devin iute neinteresante şi mângâierile obositoare… mai puţin, desigur, pentru cei care împart sărutările, pentru cei care dau şi primesc mângâierile în timp ce fiecare sunet şi fiecare culoare a lumii par să se aprofundeze şi să se lumineze în jurul lor. Ca în cazul oricărui alt drog puternic, iubirea adevărată este interesantă doar pentru cei care i-au căzut prizonieri.

Şi, cum se întâmplă în cazul oricărui drog puternic care dă dependenţă, prima iubire adevărată este periculoasă.

2

Pentru unii, Luna Vânătoresei era ultima lună din vară; pentru alţii, era prima din toamnă. Oricum ar fi fost, aceasta anunţa o schimbare a vieţii în Baronie. Pe când vânturile începeau să sufle din ce în ce mai zdravăn pe direcţia autumnală est-vest, şi făcând asta începeau să fie tot mai tăioase, oamenii care ieşeau în golf îmbrăcau svetere pe sub impermeabilele de ploaie. În marile livezi ale Baroniei la nord de Hambry (şi în cele mai mici deţinute de John Croydon, Henry Wertner, Jake White şi taciturna, dar bogata, Coral Thorin), culegătorii începeau să apară încolonaţi, purtându-şi straniile scări deşelate; erau urmaţi de căruţe trase de cai pline cu butoaie goale. Când vântul sufla dinspre fabricile de cidru – mai ales dinspre marele stabiliment baronial aflat la un kilometru şi jumătate nord de Faleză – aerul era plin de aroma dulce a fructelor strivite în cantităţi considerabile.

Departe de malul Mării Limpezi, zilele rămâneau calde în vreme ce Vânătoreasa creştea pe un cer senin zi şi noapte, însă adevărata căldură a verii plecase odată cu Luna Neguţătorului. Ultima cosire a fânului începea şi se termina în decurs de o săptămână – ultima recoltă era întotdeauna săracă, iar fermierii şi proprietarii liberi o blestemau deopotrivă, scărpinându-se în cap şi întrebându-se de ce se mai sinchisiseră… dar odată cu venirea bătrânului martie ploios şi vântos, când fânăriile şi silozurile lor se goleau cu repeziciune, găseau întotdeauna răspunsul. În grădinile Baroniei – cele mari ale fermelor, cele mici ale proprietarilor liberi şi grădiniţele localnicilor – bărbaţii, femeile şi copiii apăreau în hainele lor vechi şi în cizme, cu capetele acoperite de sombreros şi *sombreras*. Veneau cu cracii pantalonilor legaţi bine la glezne, întrucât în timpul Vânătoresei, şerpii şi scorpionii soseau în număr mare dinspre deşert. Pe când bătrâna Lună a Demonului începea să se îngraşe, un şir de crotali aveau să atârne pe barele de priponire atât din faţa Popasului Călătorilor, cât şi a magazinului universal de vizavi. Şi alţi comercianţi aveau să-şi împodobească în chip asemănător barele de priponire, însă când se acorda premiul pentru cele mai multe piei adunate în Ziua Secerişului, întotdeauna câştiga fie hanul, fie magazinul. Pe ogoare şi în grădini, coşurile de cules erau împinse de-a lungul şirurilor de femei cu părul strâns în năframe, cu amulete ascunse în sân. Ultimele roşii erau culese, la fel şi ultimii castraveţi, ultimul porumb, ultimele *parey* şi *mingo*. După acestea, pe măsură ce zilele se înăspreau şi furtunile de toamnă începeau să-şi facă simţită prezenţa, avea să vină rândul dovlecilor, napilor iuţi şi cartofilor. În Mejis, era timpul recoltei, iar pe cer, din ce în ce mai vizibilă printre stelele nopţii, Luna Vânătoresei îşi încorda arcul şi se uita la răsărit peste misterioasele întinderi de apă pe care niciun om din Lumea de Mijloc nu le văzuse vreodată.

3

Cei aflaţi în stăpânirea unui drog puternic – heroină, iarba-diavolului, iubirea adevărată – deseori se surprind încercând

să menţină un echilibru precar între tăinuire şi extaz, în timp ce umblă pe sârma întinsă a vieţii lor. A-ţi ţine echilibrul pe sârmă e dificil şi-n cele mai lucide împrejurări; a face asta când eşti în stare de delir este aproape imposibil. *Întru totul* imposibil, pe termen lung.

Roland şi Susan erau în delir, însă aveau măcar slabul avantaj că ştiau lucrul acesta. Iar secretul nu trebuia ţinut pentru totdeauna, ci doar până la Ziua Sărbătorii Secerişului, cel mai târziu. Lucrurile se puteau sfârşi chiar mai devreme de atât, dacă Marii Vânători ai Coşciugului ieşeau din ascunzătoare. Prima mişcare putea fi făcută de fapt de unul dintre ceilalţi jucători, socotea Roland, dar indiferent cine mişca primul, Jonas şi oamenii lui aveau să fie acolo, parte integrantă. Partea ce se putea dovedi a fi cea mai periculoasă pentru cei trei băieţi.

Roland şi Susan erau atenţi – atât de atenţi cât pot fi oamenii în delir, în orice caz. Nu se întâlneau niciodată în acelaşi loc de două ori la rând, nu se întâlneau niciodată în acelaşi moment al zilei de două ori la rând, nu se furişau niciodată atunci când mergeau la locul de întâlnire. În Hambry, călăreţii erau la ordinea zilei, însă oamenii care se furişau erau degrabă observaţi. Susan nu încercă nicio clipă să-şi acopere „plimbările călare" solicitând ajutorul vreunui prieten (deşi avea prieteni care i-ar fi făcut serviciul acesta); oamenii care aveau nevoie de alibiuri erau oameni care păstrau secrete. Simţise că Tuşa Cord era tot mai îngrijorată de plimbările sale – mai ales de cele pe care le făcea la primele ore ale serii – însă până atunci acceptase scuza pe care Susan o găsea deseori: că avea nevoie de timp să fie singură, să mediteze asupra promisiunii făcute şi să-şi accepte responsabilitatea. Ironic era că aceste sugestii veniseră din partea vrăjitoarei de pe Cöos.

Se întâlniră în crângul de sălcii, în mai multe case plutitoare abandonate năruirii în partea nordică a golfului, în coliba unui cioban departe în pustietatea de la Cöos, în baraca părăsită a unui pustnic, pitită într-un loc uitat din Iarbă Rea. Decorurile erau, în linii mari, la fel de sordide precum acelea

în care dependenţii se reunesc pentru a-şi practica viciul, numai că Susan şi Roland nu vedeau pereţii coşcoviţi ai barăcii sau găurile din acoperişul colibei, nu simţeau mirosul năvoadelor care putrezeau în colţurile vechilor case plutitoare igrasioase. Ei erau drogaţi, amorezaţi până peste cap, şi pentru ei, fiecare cicatrice de pe faţa lumii era un semn de frumuseţe.

În două rânduri, la începutul acelor săptămâni de delir, folosiră piatra roşcată din zidul din spatele pavilionului pentru a-şi stabili întâlnirile, după care o voce se făcu auzită în adâncul minţii lui Roland, spunându-i că trebuie să termine cu asta – piatra o fi fost ea numai bună pentru copiii care se joacă de-a secretele, însă el şi iubita lui nu mai erau copii; dacă-i descoperea cineva, izgonirea avea să fie cea mai uşoară pedeapsă la care puteau spera. Piatra roşcată era prea evidentă, iar scrierea unor mesaje anonime şi intenţionat vagi constituia un pericol inacceptabil.

Amândurora li se părea mai sigur să se folosească de Sheemie. Superficialitatea sa surâzătoare ascundea o surprinzătoare profunzime de… ei bine, discreţie. Roland stătuse mult pe gânduri înainte să se decidă asupra acestui cuvânt, şi era cuvântul corect: o abilitate de a păstra tăcerea mai demnă ca simpla viclenie. Viclenia oricum nu era de nasul lui Sheemie, şi aşa avea să fie mereu – un om care putea spune o minciună fără să-şi ferească ochii de ai tăi era un om care nu putea fi niciodată considerat viclean.

Se folosiră de Sheemie de vreo şase ori în cursul celor cinci săptămâni în care se iubiră fizic cu cea mai mare ardoare – de trei ori o făcură pentru a-şi stabili întâlniri, de două pentru a schimba locul întâlnirii şi o dată pentru a anula o întâlnire când Susan zărise călăreţi de la Piano căutând animale rătăcite în apropierea barăcii din Iarbă Rea.

Vocea acea profundă nu-l preveni niciodată pe Roland în legătură cu Sheemie aşa cum o făcuse în legătură cu pericolele reprezentate de piatra roşcată… îi vorbi în schimb conştiinţa, şi când îi pomeni până la urmă Susanei de aceasta (pe când stăteau îmbrăţişaţi goi, înfăşuraţi în pătura şeii), descoperi că şi pe ea o apăsa conştiinţa. Nu era corect să-l pună pe băiat în

calea posibilelor lor probleme. După ce ajunseră la această concluzie, Roland şi Susan îşi aranjară întâlnirile fără niciun intermediar. Dacă ea nu putea veni, propusese Susan, avea să agaţe o cămaşă roşie la pervazul ferestrei sale, ca pentru a se usca. Dacă nu putea veni el, trebuia să lase o piatră albă în colţul nordic al curţii, peste drum de Grajdul lui Hookey, unde se găsea pompa oraşului. Ca ultimă soluţie, aveau să folosească piatra roşcată din pavilion, aşa riscant cum era, mai bine decât să-l amestece din nou pe Sheemie în treburile lor – în *aventura* lor.

Cuthbert şi Alain urmăriră procesul prin care Roland devenea tot mai tare victima dependenţei, întâi cu neîncredere, invidie şi amuzament crispat, apoi cu un soi de oroare mută. Fuseseră trimişi într-o loc care ar fi trebuit să însemne siguranţă pentru ei şi descoperiseră în schimb un loc al conspiraţiei; veniseră să facă recensământul într-o Baronie unde majoritatea oamenilor de vază îşi dăduseră aparent loialitatea celui mai înverşunat duşman al Afiliaţiei; îşi făcuseră inamici personali trei oameni duri, care probabil uciseseră destule persoane cât să umple un cimitir măricel. Şi totuşi, se simţiseră la înălţimea situaţiei, întrucât veniseră acolo sub conducerea prietenului lor, care dobândise un statut semimitic în minţile lor biruindu-l pe Cort – cu un şoim în chip de armă! – şi devenise pistolar la nemaiauzita vârstă de paisprezece ani. Faptul că primiseră ei înşişi arme în misiunea cu care fuseseră însărcinaţi însemnase mult pentru ei atunci când plecaseră din Gilead şi absolut nimic când ajunseseră să înţeleagă dimensiunea lucrurilor care se petreceau în Hambry şi în Baronia din care oraşul făcea parte. La momentul când pricepuseră acest lucru, Roland era arma pe care se bazau ei. Iar acum…

— E ca un revolver aruncat în apă! exclamă Cuthbert într-o seară, nu la mult timp după ce Roland plecase la întâlnire cu Susan. Deasupra verandei dormitorului, Luna Vânătoresei răsărea în primul ei pătrar. Numai zeii ştiu dacă va mai funcţiona vreodată, chiar dacă e recuperat şi pus la uscat.

— Taci, aşteaptă, spuse Alain şi se uită spre balustrada

verandei. Sperând să-i redea lui Cuthbert buna dispoziţie (lucru destul de uşor de făcut în împrejurări normale), Alain urmă: Unde-i santinela? S-a dus în sfârşit la culcare odată cu găinile?

Asta nu reuşi decât să-l irite şi mai tare pe Cuthbert. Nu mai văzuse craniul de corb de câteva zile bune – nu ştia precis de câte – şi lua pierderea lui ca pe un semn rău.

— S-a dus, dar nu la culcare, replică el, apoi se uită încruntat spre apus, unde Roland dispăruse în spinarea armăsarului său mare. S-a pierdut, presupun. Asemenea minţilor, sufletului şi bunei judecăţi a unui cunoscut al nostru.

— Totul va fi bine, rosti Alain cu jumătate de gură. Îl cunoşti la fel de bine ca mine, Bert – îl ştim de când lumea. Totul va fi bine.

Molcom, fără cea mai mică urmă a umorului său congenital, Cuthbert spuse:

— Acum nu mai simt că-l cunosc.

Încercaseră amândoi în toate felurile să stea de vorbă cu Roland şi amândoi primiseră cam acelaşi răspuns. Adică nu primiseră cu adevărat niciun răspuns. În timpul acelor monologuri, expresia abstractă de visare (şi poate de tulburare) din ochii lui Roland i-ar fi fost cunoscută oricui încercase vreodată să-i bage minţile în cap unui dependent de droguri. Era o expresie care spunea că mintea lui Roland era ocupată exclusiv de chipul Susanei, de mireasma pielii ei, de senzaţia atingerii corpului ei. Iar *ocupată* era un cuvânt prea cuminte, unul care nu exprima lucrurile până la capăt. Nu era vorba de o ocupare, ci de o obsesie.

— O urăsc puţin pentru ce a făcut, mărturisi Cuthbert şi-n glasul lui era o notă pe care Alain n-o mai auzise până atunci – un amestec de invidie, frustrare şi teamă. Poate mai mult decât puţin.

— Nu trebuie! Alain se strădui să nu pară şocat, dar nu se putu abţine. Ea nu e răspunzătoare pentru…

— Nu e? S-a dus la Citgo împreună cu el. A văzut şi ea ce a văzut el. Numai Dumnezeu ştie câte i-a povestit el după ce au terminat cu datul în bărci. Şi numai proastă nu poţi spune că

este. Ajunge doar să vezi abilitatea cu care şi-a jucat rolul în aventura lor, ca să ştii asta.

Bert se gândea, bănuia Alain, la trucul cu acel *corvette* pe care fata îl jucase la perfecţie.

— Nu se poate să nu ştie că a devenit ea însăşi o parte a problemei. Nu are *cum* să nu ştie asta!

Acum, amărăciunea lui era înfiorător de evidentă. *E invidios pe ea fiindcă i-a furat cel mai bun prieten,* gândi Alain, *dar asta nu e totul. E invidios şi pe cel mai bun prieten al său, deoarece acesta a cucerit-o pe cea mai frumoasă fată pe care ne-au căzut tuturor ochii de când ne ştim.*

Alain se aplecă în faţă şi-l prinse pe Cuthbert de umăr. Când Bert se întoarse, renunţând la încruntata examinare a curţii, pentru a se uita la prietenul său, îl sperie îndârjirea de pe chipul lui Alain.

— Asta e *ka,* spuse Alain.

Cuthbert aproape pufni.

— Dacă aş fi avut câte o cină caldă de fiecare dată când cineva a dat vina unui furt sau a unei pofte trupeşti sau a oricărei alte stupizenii pe *ka*…

Mâna lui Alain strânse până ce provocă durere. Cuthbert s-ar fi putut feri, dar n-o făcu. Îl privi pe Alain îndeaproape. Umorul, măcar pentru moment, dispăruse.

— Exact cu atribuirea vinii nu ne putem permite noi doi să pierdem vremea, spuse Alain. Nu pricepi asta? Şi dacă e mâna *ka*-ului cea care i-a răpit, nu avem voie să-i învinuim. Nu *putem* să-i învinuim. Trebuie să ne ridicăm deasupra situaţiei. Avem nevoie de el. Şi s-ar putea să avem nevoie şi de ea.

Cuthbert se uită în ochii lui Alain un timp care păru foarte lung. Alain văzu furia lui Bert luptându-se cu înţelepciunea sa practică. În cele din urmă (şi poate doar pentru moment), înţelepciunea ieşi învingătoare.

— Prea bine. *Ka* să fie, calul de bătaie preferat de toţi. În definitiv, la asta e bună şi marea lume nevăzută, nu? Ca să nu fim nevoiţi să ne recunoaştem vina pentru faptele noastre nesăbuite. Acum, dă-mi drumul, Al, înainte să-mi sfărâmi umărul.

Alain îi dădu drumul şi se lăsă pe speteaza scaunului, uşurat.

— Acum, de am şti măcar ce să facem în legătură cu Povârnişul. Dacă nu începem numărătoarea acolo curând…

— Sincer să fiu, mi-a venit o idee în privinţa asta, rosti Cuthbert. Mai trebuie doar elaborată puţin. Sunt sigur că Roland ar putea ajuta… asta, desigur, dacă vreunul dintre noi reuşeşte să-i atragă atenţia pentru câteva minute.

Şezură un timp fără să vorbească, uitându-se în gol spre curte. Înăuntrul dormitorului, porumbeii – un alt măr al discordiei între Roland şi Bert în ultimele zile – uguiau. Alain îşi rulă o ţigară. O făcu încet şi produsul final arăta puţin comic, dar nu se desfăcu atunci când o aprinse.

— Taică-tău te-ai jupui de viu dacă ar vedea ce ai în mână, remarcă Bert, însă vorbi cu o anumită admiraţie.

Până când Luna Vânătoresei avea să răsară din nou anul următor, toţi trei aveau să fie fumători convinşi, bărbaţi tineri arşi de soare, în ochii cărora expresia copilăriei va fi rămas o simplă amintire.

Alain încuviinţă. Tutunul puternic din regiunea aceea îi dădea o senzaţie de ameţeală şi o usturime în gât, însă ţigara întotdeauna îi calma nervii, iar în clipa aceea nervilor săi le prindea bine puţin calm. Nu ştia dacă şi Bert o simţea, dar de câteva zile el sesiza miros de sânge în aer. Poate unele picături aveau să curgă din venele lor. Deşi nu era tocmai înfricoşat – nu încă, cel puţin – era foarte, foarte îngrijorat.

4

Cu toate că de mici fuseseră pregătiţi pentru a deveni pistolari, Cuthbert şi Alain încă mai întreţineau o enormă credinţă comună multor băieţi de vârsta lor, şi anume că cei mai în vârstă erau totodată mai buni ca ei, cel puţin în privinţa isteţimii şi a unor chestiuni precum întocmirea planurilor; ei chiar credeau că oamenii mari ştiau ce făceau. Roland ştia că altfel stăteau lucrurile, chiar şi aşa îmbolnăvit

de amor cum era, însă prietenii lui uitaseră că la jocul Castelelor, *ambele* tabere erau legate la ochi. Ar fi fost surprinşi să afle că cel puţin doi dintre Marii Vânători ai Coşciugului deveniseră extrem de agitaţi din pricina celor trei tineri din Lumea Dinăuntru şi sătui până peste cap de jocul aşteptării pe care ambele tabere îl jucau.

La primele ore ale dimineţii, pe când Luna Vânătoresei se apropia de zenit, Reynolds şi Depape coborâră împreună la parter de la primul etaj al Popasului Călătorilor. În sala principală era linişte, cu excepţia câtorva sforăituri şi a unor şuierături flegmatice. În cel mai frecventat bar din Hambry, petrecerea se încheiase pentru încă o noapte.

La masa lui Coral din stânga uşilor batante, Jonas, acompaniat de un oaspete tăcut, era ocupat cu împărţirea cărţilor la un joc de Solitaire al Cancelarilor. În seara aceea îşi luase pe el halatul şi respiraţia sa împrăştia deasupra cărţilor norişori de aburi. Nu era destul de frig pentru îngheţ – nu încă – dar îngheţul avea să vină curând. Răcoarea din aer prevestea asta fără putinţă de tăgadă.

Şi respiraţia oaspetelui său aburea. Corpul scheletic al lui Kimba Rimer era aproape complet îngropat într-un poncho gri împodobit cu panglici de un portocaliu-palid. Cei doi tocmai se pregăteau să treacă la treabă, când Roy şi Clay *(Tandea şi Mandea*, îşi spuse Rimer) îşi făcură apariţia. Aparent, isprăviseră şi ei cu tăvăleala în hogeacurile de la etaj.

— Eldred, rosti Reynolds, apoi: Sai Rimer.

Rimer înclină din cap în semn de salut, uitându-se de la Reynolds la Depape uşor scârbit.

— Zile lungi şi nopţi uşoare, domnilor.

Sigur că lumea mersese mai departe, gândi el. O dovedea faptul că puteai găsi doi nătărăi precum aceia în poziţii atât de însemnate. Jonas însuşi nu era cu mult mai răsărit.

— Putem schimba o vorbă cu tine, Eldred? întrebă Clay Reynolds. Am discutat, eu şi cu Roy…

— Riscant lucru, remarcă Jonas în felul său tremurat.

Rimer n-ar fi fost surprins să afle, la capătul vieţii sale, că vocea îngerului Morţii semăna cu vocea lui Jonas.

— Când discuţi, poţi ajunge să gândeşti, iar asta e periculos pentru nişte băieţi ca voi. E ca şi cum te-ai scobi în nas cu vârful unui glonţ.

Depape râse în felul lui afurisit, ca un măgar, de parcă n-ar fi înţeles că el era ţinta glumei.

— Jonas, ascultă, începu Reynolds, apoi se uită nesigur la Rimer.

— Poţi vorbi în faţa lui sai Rimer, zise Jonas, împărţind o mână nouă de cărţi. În definitiv, el este angajatorul nostru şef. Joc Solitaire-ul Cancelarilor în cinstea sa, zău aşa.

Reynolds păru surprins.

— Mă gândeam… voiam să zic, credeam că primarul Thorin este…

— Hart Thorin nu vrea să audă amănuntele aranjamentului nostru cu Omul de Bine, explică Rimer. Nu-l interesează decât o parte din profit în treaba asta, domnule Reynolds. Principala grijă a primarului în clipa de faţă este ca Ziua Sărbătorii Secerişului să decurgă bine şi ca aranjamentul său cu tânăra domniţă să… se consume fără probleme.

— Mda, eşti diplomat, la cum ai întors cuvintele, observă Jonas cu un apăsat accent de Mejis. Dar cum Roy pare puţin perplex, îţi traduc eu. În ultimele zile, primarul Thorin îşi petrece cea mai mare parte a timpului în privată, trăgându-se de cocoşel şi visând că pumnul său e scorbura Susanei Delgado. Fac pariu că atunci când în sfârşit se va afla-n faţa păsăricii ei, nu va fi în stare să-i facă nimic – îi va exploda inima de excitare şi va cădea lat peste ea, chiar aşa. Mdie!

Depape necheză din nou ca un măgar. Îi trase un cot lui Reynolds.

— Că bine a zis-o, nu, Clay? Parcă-i şi văd!

Reynolds râmji, însă ochii săi nu păreau îngrijoraţi. Rimer izbuti să schiţeze un zâmbet subţire ca o pojghiţă de gheaţă în noiembrie şi arătă spre şeptarul care tocmai ieşise din pachet.

— Roşu pe negru, dragul meu Jonas.

— Eu nu-s dragul nimănui, protestă Jonas, punând şeptarul de romb peste un optar de treflă, şi ai face bine să ţii minte asta. Apoi, către Reynolds şi Depape: Acum, voi ce vreţi,

băieţi? Eu şi cu Rimer tocmai voiam să stăm niţel la palavre.

— Poate ne punem *toţi* capul la contribuţie, zise Reynolds, aşezând mâna pe spătarul unui scaun. Să vedem dacă se potriveşte ce gândim fiecare.

— Nu cred, făcu Jonas, strângându-şi cărţile. Părea iritat, iar Clay Reynolds îşi luă degrabă mâna de pe spătarul scaunului. Spuneţi ce aveţi de spus şi terminaţi odată. E târziu.

— Ne gândeam că e timpul să mergem la Bar K, rosti Depape. Să aruncăm o privire. Să vedem dacă nu găsim ceva care să confirme cele spuse de bătrânul din Ritzy.

— Şi să vedem ce mai au ei pe acolo, interveni Reynolds. Momentul se apropie, Eldred, şi nu ne permitem să ne asumăm niciun risc. Ar putea să aibă…

— Mda? Pistoale? Becuri electrice? Zâne în sticluţe? Cine ştie? O să mă gândesc la asta, Clay.

— Dar…

— Am spus c-o să mă gândesc la asta. Acuma întoarceţi-vă amândoi la etaj, la zânele voastre.

Reynolds şi Depape se uitară la el, se uitară unul la celălalt, apoi se îndepărtară de masă. Rimer îi urmări cu zâmbetul său subţire pe buze.

La baza scărilor, Reynolds se întoarse. Jonas se opri din amestecatul cărţilor şi se uită la el, cu stufoasele-i sprâncene ridicate.

— I-am subestimat o dată şi ne-au făcut să părem nişte maimuţe. Nu vreau să se mai repete. Asta-i tot.

— Încă îţi mai ţâţâie curul după treaba aia, nu-i aşa? Ei, şi mie la fel. Şi-ţi repet că vor plăti pentru ce au făcut. Am pregătit deja factura şi, când va veni momentul, le-o voi prezenta, cu toată dobânda de rigoare. Până atunci, n-au să mă convingă să fac prima mişcare. Timpul e de partea *noastră,* nu a lor. Înţelegi asta?

— Da.

— O să-ncerci să ţii minte?

— Da, repetă Reynolds.

Părea satisfăcut.

— Roy? Ai încredere în mine?

— Mda, Eldred. Până la capăt.

Jonas îl lăudase pentru ceea ce făcuse în Ritzy şi Depape se bucurase pentru asta aşa cum se bucură un căţel când simte miros de căţea.

— Atunci, duceţi-vă sus amândoi şi lăsaţi-mă să schimb palavre cu şeful, ca să putem termina treaba. Sunt prea bătrân pentru nopţi din astea albe.

După ce plecară, Jonas împărţi o nouă mână de cărţi, apoi se uită de jur împrejur prin încăpere. Erau poate o duzină de oameni, inclusiv Sheb pianistul şi Barkie bodyguardul, care trăgea la aghioase. Nimeni nu se afla destul de aproape încât să poată auzi conversaţia şoptită a celor doi bărbaţi de lângă uşă, chiar dacă vreunul dintre beţivii sforăitori doar s-ar fi prefăcut că dormea, din cine ştie ce motiv. Jonas puse o regină de roşu peste un valet de negru, apoi ridică privirea spre Rimer.

— Spune ce ai de spus.

— Au spus-o cei doi în locul meu, de fapt. Sai Depape nu va avea niciodată de suferit din cauza surplusului de inteligenţă, însă Reynolds e destul de deştept pentru un mercenar, nu crezi?

— Clay e ascuţit la minte când toate planetele se aliniază, aprobă Jonas. Vrei să spui că ai venit taman de la Faleză ca să-mi comunici că plozii ăia trei trebuie inspectaţi mai îndeaproape?

Rimer ridică din umeri.

— Poate că aşa este, iar eu sunt omul care să facă asta, aici m-ai nimerit. Dar ce aş putea afla?

— Asta rămâne de văzut, răspunse Rimer şi lovi cu degetul într-o carte a lui Jonas. Acela-i un Cancelar.

— Mda. Aproape la fel de hâd ca ăla alături de care şed.

Jonas puse Cancelarul – era Pavel – deasupra mâinii sale de cărţi. Următoarea mână îl scoase la iveală pe Luca, pe care el îl puse alături de Pavel. Asta însemna că mai rămâneau să iasă din tufiş Petru şi Matei. Jonas îl privi pe Rimer cu şiretenie.

— Te ascunzi mai bine ca amicii mei, însă eşti la fel de

încordat ca ei. Vrei să afli ce se găseşte în dormitorul lor? Îţi spun eu: cizme de schimb, poze cu mămicile lor, şosete care put până-n slava cerului, cearşafuri tari ale unor băieţi care au fost învăţaţi că doar ţărănoii şi-o trag cu oile… şi arme ascunse undeva. Sub duşumele, cel mai probabil.

— Chiar crezi că au arme?

— Mda, Roy a intuit bine asta. Copiii sunt din Gilead, cel mai probabil din descendenţa lui Eld sau din a unora cărora le place să creadă că se trag din el, şi cel mai probabil sunt ucenici pistolari trimişi la drum înarmaţi cu arme pe care nu şi-au câştigat încă dreptul să le poarte. Mă intrigă puţin cel înalt cu privire sfidătoare. El *s-ar putea* să fie deja pistolar… dar este asta posibil? Nu prea cred. Şi chiar dacă este, l-aş putea răpune în luptă dreaptă. Eu ştiu asta şi o ştie şi el.

— Atunci, de ce au fost trimişi aici?

— Nu fiindcă cei din Baroniile Centrale te-ar bănui de trădare, sai Rimer… fii liniştit în privinţa asta.

Capul lui Rimer ieşi de sub poncho când se îndreptă de spate şi se înnegură la faţă.

— Cum cutezi să mă faci trădător? Cum *cutezi*?

Eldred Jonas îl învrednici pe ministrul Inventarului din Hambry cu un zâmbet neplăcut. Acesta îl făcu pe bărbatul cu păr alb să semene cu un jder.

— De când mă ştiu spun lucrurilor pe nume şi n-am să mă opresc acum. Tot ce trebuie să te intereseze pe tine este că niciodată nu mi-am înjunghiat pe la spate un angajator.

— Dacă n-aş crede în cauza…

— La naiba cu ce crezi tu! E târziu şi vreau să mă duc la culcare. Oamenii din Noul Canaan şi Gilead n-au nici cea mai palidă idee despre ce se întâmplă sau nu se întâmplă în capătul ăsta de lume. Sunt gata să pariez că nu sunt mulţi printre ei cei care au fost vreodată aici. Sunt prea ocupaţi, în zilele astea, să facă tot ce le stă în puteri ca lumea să nu se prăbuşească în jurul lor, ca să mai şi călătorească. Nu, tot ce ştiu ştiu din cărţile ilustrate din care li s-a citit când ei înşişi erau copii: cowboy fericiţi galopând după vite, pescari veseli trăgând peşti uriaşi în bărci, oameni bulucindu-se la serbări

câmpeneşti şi bând carafe mari de *graf* în pavilionul Inimă Verde. Pentru numele lui Iisus Omul, Rimer, nu face şi tu pe prostul cu mine – am parte de asta cât să-mi ajungă o mie de ani.

— Ei văd Mejisul ca pe un loc liniştit şi sigur.

— Mda, splendoare bucolică, fix aşa, nu încape îndoială. Ei ştiu că întregul lor mod de viaţă – cu spiritul lor nobil, cavaleresc, cultul străbunilor şi toate alea – a intrat în criză. Bătălia finală o fi având ea loc la distanţă de chiar şi două sute de roţi nord-vest de graniţele lor, însă când Farson îşi va folosi caleştile de foc şi roboţii pentru a le spulbera armata, dezastrul se va propaga spre sud cu mare iuţeală. În Baroniile Centrale sunt oameni care au mirosit încă de acum douăzeci de ani sau mai mult că se va întâmpla asta. Nu i-au trimis pe ţâncii ăia aici ca să-ţi dea secretele în vileag, Rimer; oamenii de soiul lor nu-şi trimit copiii în calea pericolului în mod intenţionat. I-au trimis aici ca să-i pună în siguranţă, atâta tot. Asta nu înseamnă că ei ar fi orbi sau proşti, dar pentru numele tuturor zeilor, hai să fim serioşi. Sunt doar nişte *mucoşi.*

— Ce altceva ai putea afla, dacă ar fi să te duci acolo?

— Vreun mod de a transmite mesaje, poate. Un heliograf, cel mai probabil. Şi dincolo de Ochet, vreun păstor sau poate un proprietar liber uşor de mituit – un om pe care ei l-au învăţat să preia mesajul şi să-l transmită mai departe sau să-l ducă personal la destinaţie. Însă nu peste mult timp, va fi prea târziu pentru ca mesajele să mai ajute la ceva, nu?

— Poate, dar încă nu e prea târziu. Şi ai dreptate. Mucoşi sau nu, cei trei mă îngrijorează.

— N-ai niciun motiv, îţi spun. În curând, eu voi fi bogat şi tu vei fi de-a dreptul putred de bogat. Te vei putea numi singur primar, dacă vei dori. Cine să te oprească? Thorin? El e o glumă. Coral? Ea te-ar ajuta să-l dai deoparte, socot. Sau poate ţi-ar plăcea să fii baron, în eventualitatea că aceste titluri ar fi reinstituite?

Văzu un licăr trecător în ochii lui Rimer şi râse. Matei ieşi din pachetul de cărţi şi Jonas îl puse lângă ceilalţi Cancelari.

— Mdie, observ că asta-ţi doreşte sufletul. Luxul şi bogăţiile

îţi aduc satisfacţii, dar nimic nu se compară cu imaginea oamenilor înclinându-se şi zdrelindu-şi genunchii înaintea ta, zic bine?

Rimer răspunse:

— Ar fi trebuit să înceapă deja cu vitele.

Mâinile lui Jonas se opriră deasupra cărţilor împărţite. Acesta era un gând pe care-l avusese şi el nu o singură dată, mai ales în ultimele două săptămâni.

— Cât timp crezi că ia să numeri năvoade şi bărci şi să întocmeşti un grafic al capturilor de peşte? întrebă Rimer. Acum ar trebui să se afle pe Povârniş, numărând vaci şi cai, cercetând grajdurile, studiind registrele naşterilor. Ar fi trebuit, de fapt, să se afle acolo de două săptămâni. Doar dacă nu ştiu deja ce ar găsi.

Jonas înţelese ce sugera Rimer, dar nu-i venea să creadă. Nu *voia* să creadă. Un aşa avansat grad de viclenie din partea unor băieţi care se bărbiereau doar o dată pe săptămână?

— Nu, spuse el. Astea-s lucruri pe care ţi le şopteşte sufletuţi vinovat. Doar că sunt hotărâţi să facă totul ca la carte şi nu se grăbesc, merg înainte ca nişte moşi cu vederea stricată. Voi ajunge pe Povârniş în scurt timp şi vor număra cu atâta râvnă, încât să le sară inima din piept.

— Şi dacă nu?

Bună întrebare. Vom scăpa de ei cumva, bănuia Jonas. O ambuscadă, poate. Trei gloanţe dintr-un loc ferit şi gata cu copilaşii. Va fi rumoare după aceea – băieţii le căzuseră cu tronc localnicilor – dar Rimer putea rezolva asta până la Ziua Sărbătorii, iar după Seceriş nu avea să mai conteze. Totuşi…

— O să arunc o privire la Bar K, promise Jonas până la urmă. De unul singur… N-am de gând să-i iau pe Clay şi pe Roy cu mine, să mă dea de gol.

— Îmi sună bine.

— Poate vrei tu să vii şi să-mi dai o mână de ajutor.

Kimba Rimer îşi declanşă surâsul lui glacial.

— Nu prea cred.

Jonas încuviinţă şi începu să împartă din nou cărţile. Dacă se ducea la Bar K risca mult, însă nu se aştepta la vreo

problemă reală – mai ales dacă mergea singur. Erau doar nişte *băieţi,* la urma urmei, şi bună parte din zi erau oricum plecaţi.

— Când să aştept un raport, sai Jonas?

— Când voi fi pregătit să ţi-l dau. Nu mă grăbi.

Rimer ridică mâinile sale subţiri, arătându-şi palmele.

— Iartă-mă, rogu-te, sai, zise el.

Jonas dădu afirmativ din cap, ceva mai îmbunat. Întoarse altă carte. Era Petru, Cancelarul Cheilor. Aşeză cartea pe rândul de sus şi apoi rămase cu privirea fix asupra ei, în acelaşi timp prefirându-şi degetele prin părul alb. Se uită de la carte la Rimer, care îi întoarse privirea, ridicând din sprâncene.

— Zâmbeşti, observă Rimer.

— Mdie! făcu Jonas şi reîncepu să împartă cărţile. Sunt bucuros! Au ieşit toţi Cancelarii. Cred că am să câştig partida asta.

5

Pentru Rhea, perioada Vânătoresei fusese una dominată de frustrare şi de pofte neostoite. Planurile ei o luaseră razna şi graţie saltului inoportun al hidoasei sale pisici, nu ştia nici de ce şi nici cum. Mocofanul care-i luase fecioria Susanei Delgado probabil că o împiedicase să-şi ciopârţească părul… dar cum? Şi cine era el de fapt? Se întreba asta din ce în ce mai des, însă curiozitatea-i era depăşită de furie. Rhea de pe Cöos nu era obişnuită să-i fie puse beţe în roate.

Se uită spre celălalt colţ al odăii, unde Musty stătea ghemuit şi o privea cu atenţie. În mod normal s-ar fi relaxat în vatră (părea să-i placă boarea răcoroasă care cobora pe horn), dar de când cotoroanţa îi pârlise blana, motanul prefera grămada de lemne. Dată fiind dispoziţia ei, probabil că era o alegere înţeleaptă.

— Ai noroc că te-am lăsat să trăieşti, spurcăciune, bolborosi bătrâna.

Se întoarse la globul de cristal şi începu să mişte din mâini

pe deasupra lui. Globul însă continuă să emane lumină roz – nu apăru nici măcar o singură imagine în el. Rhea se ridică până la urmă, se duse la uşă, o deschise dintr-o smucitură şi se uită spre cerul nopţii. Luna se împlinise ceva mai mult, trecând de jumătate, şi pe chipul ei luminos se desluşea mai bine Vânătoreasa. Rhea aruncă spre femeia din lună şuvoiul de imprecaţii pe care nu îndrăznise să-l arunce spre globul de cristal (cine ştia ce entitate putea sălăşlui în el, aşteptând să se înfurie la asemenea cuvinte?). De două ori izbi cu pumnul ei osos şi bătrân în buiandrugul uşii în timp ce înjura, scoţând pe gură toate cuvintele murdare la care se putea gândi, chiar şi vorbele de ocară pe care copiii şi le aruncă unii altora când se joacă în praful curţii. Niciodată nu fusese mai furioasă. Îi dăduse fetei o comandă, iar fata, din cine ştie ce motiv, n-o ascultase. Pentru că i se împotrivise lui Rhea de pe Cöos, târfa merita să moară.

— Dar nu imediat, şopti baborniţa. Întâi trebuie rostogolită în ţărână, apoi udată cu pişat până ce ţărâna se face noroi care să-i umple părul bălai. Umilită… rănită… scuipată…

Lovi din nou cu pumnul în canatul uşii şi de data aceasta îi sări sângele de la încheieturile degetelor. Nu era vorba doar de faptul că fata nu-i ascultase comanda hipnotică. Mai era o chestiune, înrudită, dar mult mai serioasă: Rhea însăşi era acum prea tulburată ca să mai poată folosi globul, decât pentru perioade scurte şi imprevizibile. Mişcările pe care le făcea cu mâinile pe deasupra lui şi incantaţiile pe care le rostea erau zadarnice, ştia bine; vorbele şi gesturile erau doar modul prin care ea se concentra. La asta reacţiona globul: la forţa voinţei şi la gândurile sale concentrate. Acum, din vina fetei ăleia neruşinate şi a iubitului ei, Rhea era prea furioasă pentru a se mai putea concentra cât era nevoie ca să risipească ceaţa roz care se învolbura înăuntrul globului de cristal. Era, de fapt, prea furioasă ca să vadă.

— Cum pot face să fie ca înainte? întrebă ea femeia întrezărită în lună. Spune-mi! *Spune-mi!*

Vânătoreasa nu-i spuse însă nimic, şi-n cele din urmă Rhea se întoarse în colibă, sugându-şi încheieturile însângerate ale

degetelor.

Musty o văzu venind şi se ghemui în spaţiul plin de pânze de păianjen dintre grămada de lemne şi horn.

II
FATA DE LA FEREASTRĂ

1

Acum, Vânătoreasa îşi „umfla pântecele”, cum spuneau bătrânii – chiar şi la prânz putea fi zărită pe cer, o palidă femeie-vampir surprinsă de lumina puternică a soarelui autumnal. În faţa localurilor precum Popasul Călătorilor şi pe veranda unor case mari precum Rocking B a lui Lengyll şi Lazy Susan a lui Renfrew, începură să apară păpuşi de paie îmbrăcate în salopete vechi. Fiecare purta câte un sombrero; fiecare ţinea în braţe câte un coş cu produse agricole; fiecare scruta lumea tot mai goală cu ochi cusuţi cu aţă albă în formă de cruce.

Drumurile erau aglomerate de căruţe pline cu dovleci; pe lângă pereţii hambarelor erau clădite mormane întregi de dovleci portocalii şi napi iuţi purpuriu-deschis. Pe ogoare, căruţele de cartofi mergeau în faţă, urmate de culegători. În faţa magazinului universal apărură ca prin farmec amulete de seceriş, atârnate de Gardienii ciopliţi asemenea unor clopoţei de vânt.

Pe tot cuprinsul Mejisului, fetele îşi coseau costumele pentru Noaptea Secerişului (şi uneori plângeau din cauza lor, dacă munca nu mergea bine) în timp ce visau la băieţii cu care aveau să danseze în pavilionul Inimă Verde.

Frăţiorii lor începeau să nu mai aibă somn, tot gândindu-se la jocurile şi la premiile pe care le puteau câştiga la carnaval. Chiar şi cei mai vârstnici rămâneau treji, în ciuda mâinilor inflamate şi a durerilor de spate, gândindu-se la plăcerile Secerişului.

Vara plecase cu o reverenţă, expunându-şi pentru ultima dată rochia de verdeaţă; venise timpul recoltei.

2

Lui Rhea puţin îi păsa de dansurile şi jocurile carnavaleşti de Seceriş şi totuşi, asemenea celor cărora le păsa, nici ea nu avea somn. În majoritatea nopţilor stătea întinsă pe priciul ei urât mirositor până în zori, capul vâjâindu-i de furie. Într-o noapte, nu la mult timp după discuţia lui Jonas cu Cancelarul Rimer, se hotărî să bea până ce nu avea să mai ştie de ea. Nu-i pică însă deloc bine când descoperi că butelca de *graf* era aproape goală; înjurăturile ei spurcară aerul.

Trăgea aer în plămâni pentru a mai elibera un şuvoi, când îi veni o idee. O minunată idee. Una *sclipitoare.* Voise ca Susan Delgado să-şi taie părul. Asta nu funcţionase şi nu ştia de ce… însă ştia *ceva* despre fată, nu? Ceva interesant, mda, chiar aşa, foarte interesant, într-adevăr.

Rhea nu simţea nicio dorinţă de a se duce la Thorin cu ceea ce ştia; nutrea o dulce (şi neghioabă, cel mai probabil) speranţă că primarul uitase de minunatul său glob de cristal. Mătuşa fetei, totuşi, ei bine… Dacă apriga Cordelia Delgado ar fi descoperit nu doar că nepoata sa îşi pierduse virginitatea, dar şi că fata apucase pe calea devenirii unei stricate experimentate? Rhea credea că nici Tuşa Cord nu avea să se ducă la primar – femeia aceea era o fudulă, dar nu era proastă – şi totuşi avea să pună pisica între porumbei, nu?

— *Miau!*

Că tot se gândise la pisici, Musty era acolo, stătea pe verandă în lumina lunii şi se uita la ea cu un amestec de speranţă şi neîncredere. Rhea, rânjind hidos, deschise braţele.

— Vino la mine, preţiosul meu! Vino, dulcele meu!

Musty, înţelegând că totul fusese dat iertării, se grăbi în braţele stăpânei lui şi începu să toarcă zgomotos, în timp ce Rhea îi lingea blana cu limba sa bătrână şi îngălbenită. În noaptea aceea, bătrâna de pe Cöos dormi buştean pentru prima oară într-o săptămână, iar când luă globul de cristal în braţe a doua zi dimineaţă, negura din el se limpezi pe dată. Petrecu toată ziua vrăjită de el, spionând oameni pe care-i detesta, bând puţin şi nemâncând nimic. În preajma apusului, ieşi din transă destul cât să-şi dea seama că nu făcuse încă nimic în privinţa impertinentei aceleia mici. Dar asta nu era o

problemă; ştia *cum putea* să procedeze… şi putea urmări rezultatele în glob! Toate protestele, toate strigătele şi acuzaţiile! Avea să vadă lacrimile Susanei. Asta avea să fie cel mai bine, să-i vadă lacrimile.

— O mică recoltă proprie şi personală, îi spuse ea lui Ermot, care-i urcă pe picior spre locul unde-i plăcea ei cel mai mult să-l simtă. Nu erau mulţi bărbaţi care ştiau să facă ceea ce făcea Ermot, zău aşa. Stând acolo cu şarpele în poală, Rhea începu să râdă.

3

— Ţine-ţi minte promisiunea, spuse Alain crispat, când auziră apropiindu-se tropotul copitelor lui Rusher. Ţine-te cu firea.

— Bine, zise Cuthbert, deşi avea unele îndoieli.

Când Roland veni de după aripa lungă a dormitorului şi ajunse în curte, umbra urmându-l în lumina apusului, Cuthbert strânse pumnii, încordat. Îi îndemnă să se deschidă şi aceştia se deschiseră. Apoi, în timp ce-l urmărea pe Roland cum descăleca, se strânseră la loc, unghiile înfigându-i-se în palme.

Încă o ceartă, gândi Cuthbert. *Pe toţi zeii, sunt aşa sătul de ele. Sătul până peste cap.*

Cea din noaptea trecută fusese despre porumbei – din nou. Cuthbert voia să folosească unul pentru a trimite un mesaj înapoi în vest despre rezervoarele de petrol; Roland încă se împotrivea. Aşa că se certaseră. Doar că (iar acesta era un alt lucru care-l înfuria la el, care îl călca pe nervi precum sunetul deşirării) Roland nu participă la ceartă. În ultimele zile, Roland nu se *preta* la certuri. Ochii lui menţineau mereu expresia aceea distantă, ca şi când doar cu corpul ar fi fost acolo. Restul fiinţei sale – mintea, sufletul, spiritul, *ka*-ul – era cu Susan Delgado.

— Nu, spusese el simplu. E prea târziu pentru asta.

— N-ai de unde să ştii asta, ripostase Cuthbert. Şi chiar

dacă e prea târziu să primim *ajutor* din Gilead, nu e prea târziu să primim *sfaturi* de acolo. Chiar aşa orb eşti încât să nu vezi asta?

— Ce sfaturi ne-ar putea trimite ei?

Roland nu părea să fi auzit asprimea din vocea lui Cuthbert. Vocea sa era calmă. Rezonabilă. Şi perfect deconectată, i se păruse lui Cuthbert, de urgenţa situaţiei.

— Dacă am şti asta, replicase el, n-ar mai trebui să le cerem, Roland, nu crezi?

— Nu putem decât să aşteptăm şi să-i oprim atunci când vor face o mişcare. Ce-ţi doreşti tu, Cuthbert, e confort, nu sfaturi.

Adică să aşteptăm cât timp tu i-o tragi fetei în toate felurile şi-n toate locurile la care te poate duce mintea, gândise Cuthbert. *Pe dinăuntru, pe dinafară, de sus în jos şi de jos în sus.*

— Nu gândeşti limpede despre treaba asta, rostise Cuthbert cu răceală. Îl auzise pe Alain că icnise. Niciunul dintre ei nu-i spusese un astfel de lucru lui Roland de când se ştiau, şi odată vorbele ieşite pe gură, aşteptase înfrigurat explozia ce avea să urmeze.

Nu urmase nimic.

— Ba da, replicase Roland, gândesc limpede.

Şi plecase în dormitor fără alt cuvânt.

Acum, privindu-l pe Roland cum desfăcea chingile lui Rusher şi-i lua şaua din spinare, Cuthbert îşi spuse: *Dar nu e aşa, să ştii. Şi ar fi mai bine să gândeşti clar la treaba asta. Pe toţi zeii, ar fi bine să faci aşa.*

— Salve, zise el când Roland aduse şaua pe verandă şi o aşeză pe treaptă. Ai avut o după-amiază plină?

Simţi un şut în gleznă din partea lui Alain şi îl ignoră.

— Am fost cu Susan, spuse Roland.

Fără a se apăra, fără a protesta, fără a se scuza. Şi pentru un moment Cuthbert avu o viziune de o claritate şocantă: îi văzu pe cei doi într-o colibă de undeva, soarele de după-amiază târzie pătrunzând prin găurile din acoperiş şi luminându-le corpurile. Ea era deasupra, îl călărea. Cuthbert îi văzu genunchii pe scândurile vechi şi poroase ale podelei, şi

încordarea coapselor ei lungi. Văzu ce bronzate-i erau braţele, ce alb pântecele. Văzu cum mâinile lui Roland îi cuprindeau globii sânilor, strângându-i în timp ce ea se legăna înainte şi înapoi deasupra lui, şi văzu cum soarele îi aprindea părul, transformându-l într-o broderie ţesută din fir diafan.

De ce trebuie tu să fii întotdeauna primul? strigă la Roland în forul său interior. *De ce trebuie mereu să fii tu? Zeii să te afurisească, Roland! Zeii să te afurisească!*

— Noi am fost la docuri, zise Cuthbert, pe un ton care imita fals obişnuita sa deschidere. Am numărat cizme şi ustensile marinăreşti şi ceea ce oamenii numesc plase-de-moluşte. Şi ce bine ne-am mai distrat, nu, Al?

— Aţi fi avut nevoie de ajutorul meu pentru asta? întrebă Roland. Se întoarse la Rusher şi luă de pe el pătura şeii. De aceea vorbeşti cu atâta ţâfnă?

— Dacă ţi se pare că vorbesc cu ţâfnă e fiindcă majoritatea pescarilor râd de noi pe la spate. Ne tot văd venind la ei. Roland, ne cred nişte prostovani.

Roland încuviinţă.

— Mai bine aşa, spuse el.

— Poate, rosti Alain încet, dar Rimer nu ne crede nişte proşti – asta se vede în felul cum ne priveşte când trecem pe lângă el. La fel şi Jonas. Şi dacă nu ne cred proşti, *ce* cred oare despre noi?

Roland rămase pe a doua treaptă, cu pătura şeii uitată pe braţ. Măcar o dată păreau să-i fi atras atenţia, gândi Cuthbert. Aleluia, miracolele nu se termină niciodată.

— Ei cred că ocolim Povârnişul pentru că ştim deja ce se află acolo, zise Roland. Şi dacă nu asta cred, o vor crede curând.

— Cuthbert are un plan.

Privirea lui Roland – blândă, interesată, începând deja să pară absentă – se mută la Cuthbert. Cuthbert glumeţul. Cuthbert ucenicul, care nu făcuse absolut nimic pentru a-şi câştiga arma cu care venise la est, în Arcul Extern. Cuthbert virginul şi eternul ocupant al locului doi. *Pe zeii mei, nu vreau să-l urăsc. Nu vreau, dar acum e atât de uşor.*

— Noi doi ar trebui să mergem mâine să-i facem o vizită şerifului Avery, spuse Cuthbert. Ne vom prezenta sub auspiciile unei vizite de curtoazie. Doar ne-am câştigat deja statutul de tineri afabili, chiar dacă niţel tonţi, nu?

— Întocmai, aprobă Roland, zâmbind.

— Îi vom spune că în sfârşit am terminat cu partea dinspre mare a Hambry-ului şi că nutrim speranţa că vom fi la fel de meticuloşi în partea cu fermele şi crescătoriile de animale. Numai că ultimul lucru pe care ni-l dorim e să provocăm neplăceri sau să stânjenim pe cineva. La urma urmei, acum e partea cea mai ocupată din an – pentru fermieri deopotrivă – şi chiar nişte tonţi de la oraş cum suntem noi ştiu asta. Aşa că-i vom da bunului şerif o listă…

Ochii lui Roland se luminară. Aruncă pătura peste balustrada verandei, îl prinse pe Cuthbert pe după umeri şi-i oferi o îmbrăţişare puternică. Cuthbert simţi o mireasmă de liliac la gulerul prietenului său şi îl încercă o nebunească, dar puternică dorinţă de a-l apuca de gât şi a încerca să-l sugrume. În schimb, îl lovi încet cu palma peste spate.

Roland se retrase, surâzând larg.

— O listă a fermelor pe care le vom vizita, spuse el. Mda! Având un preaviz, proprietarii îşi vor putea muta toate animalele pe care nu vor să le vedem la ferma următoare, sau la ultima de pe listă. Acelaşi lucru îl pot face cu furajele, hrana, echipamentul… Ce idee deşteaptă, Cuthbert! Eşti un geniu!

— Departe de asta, grăi Cuthbert. Mi-am luat doar puţin timp ca să mă gândesc la o problemă care ne priveşte pe toţi. Una care priveşte întreaga Afiliaţie, poate. Aveam *nevoie* să gândim. Nu eşti de acord?

Alain se crispă, dar Roland nu păru să observe. El încă surâdea. Chiar şi la paisprezece ani, o asemenea expresie pe chipul său era îngrijorătoare. Adevărul era că atunci când Roland zâmbea, părea uşor dement.

— Mai ştii, ar putea să aducă chiar şi câteva animale mutante pentru ochii noştri, doar ca să continuăm să credem minciunile pe care le-au spus despre impuritatea raselor. Făcu

o pauză, păru dus pe gânduri, apoi continuă: Ce zici, Bert, ca tu şi Alain să mergeţi să-l vedeţi pe şerif? Cred că asta ar fi o mişcare foarte bună.

În clipa aceea, Cuthbert aproape se aruncă asupra lui Roland, vrând să strige: *Da, de ce nu? Aşa tu vei putea petrece nu numai dimineaţa de mâine dându-i fetei la buci, ci şi după-amiaza! Idiotule! Eşti un idiot fără minte, orbit de iubire!*

Al fu cel care îl salvă – cel care îi salvă, poate, pe toţi trei.

— Nu fi nerod, zise el tăios şi Roland se răsuci spre el, aparent surprins. Nu era obişnuit cu un asemenea ton din partea lui. Tu eşti conducătorul nostru, Roland – aşa te văd Thorin, Avery şi toţi localnicii. Aşa te vedem şi noi.

— Nu m-a numit nimeni în funcţia asta…

— Nici nu era nevoie s-o facă! strigă Cuthbert. Tu ţi-ai câştigat dreptul la arme! Poate că celor de aici le-ar veni greu să creadă asta – abia-mi vine şi mie s-o cred, în ultima vreme – dar *tu eşti un pistolar*. Tu trebuie să te duci! Simplu ca bună ziua! Nu are importanţă care dintre noi te va însoţi, dar tu trebuie să te duci!

Ar fi putut continua, dar dacă o făcea, oare unde s-ar fi ajuns? Cel mai probabil, prietenia lor avea să sufere o ruptură ireparabilă. Aşa că strânse din dinţi – acum nu mai fu nevoie ca Alain să-i dea un ghiont – şi aşteptă din nou explozia. Nici acum aceasta nu se produse.

— Foarte bine, zise Roland în noua sa manieră – felul acela calm şi indiferent care-l făcea pe Cuthbert să-i vină să-l muşte pentru a-l trezi la realitate. Mâine dimineaţă. Tu şi cu mine, Bert. La opt e bine?

— Mai bine nu se poate, răspunse Cuthbert.

Acum, că discuţia se încheiase şi decizia fusese luată, lui Bert îi bătea inima cu sălbăticie şi îşi simţea muşchii coapselor ca de gumă. Aşa se simţise şi după confruntarea lor cu Marii Vânători ai Coşciugului.

— Vom fi mai amabili ca oricând, spuse Roland. Doi băieţi simpatici din Baroniile Centrale, plini de bune intenţii, dar fără prea mult creier în cap. Perfect.

Şi plecă înăuntru, abandonându-şi rânjetul acela larg (asta

era o uşurare), dar adoptând un surâs blând.

Cuthbert şi Alain se priviră reciproc şi expirară în acelaşi timp. Bert înclină din cap spre curte şi coborî treptele. Alain îl urmă şi cei doi băieţi se opriră în mijlocul perimetrului, cu spatele la dormitor. Către est, luna plină care răsărea era ascunsă de o perdea de nori.

— Fata l-a vrăjit, spuse Cuthbert. Intenţionat sau nu, până la urmă ne va duce la moarte. Stai să vezi dacă nu va fi aşa.

— N-ar trebui să spui asta nici măcar în glumă.

— Bine, să zicem atunci că ne va încorona cu giuvaierele lui Eld şi că vom trăi pentru totdeauna.

— Trebuie să termini cu furia asta a ta faţă de el, Bert. *Trebuie.*

Cuthbert îi aruncă o privire înnegurată.

— Nu pot.

4

Până la sosirea aprigelor furtuni ale toamnei mai era încă o lună sau mai mult, dar dimineaţa zilei următoare aduse burniţă şi cer închis. Roland şi Cuthbert se înfăşurată în poncho-uri şi o luară spre oraş, lăsându-l pe Alain să se ocupe de puţinele treburi ale casei. La curea, Roland avea programul fermelor – începând cu cele trei parcele mici deţinute de Baronie – pe care îl stabiliseră toţi trei cu o seară în urmă. Ritmul propus de acel grafic era aproape ridicol de lent – avea să-i ţină ocupaţi pe Povârniş şi în livezi aproape până la Serbarea Capătului de An – dar era în acord cu ritmul pe care îl avuseseră deja la docuri.

Acum călăreau amândoi spre oraş, pierduţi în propriile lor gânduri. Drumul îi purtă pe lângă casa Delgado. Roland ridică privirea şi o văzu pe Susan la fereastră, o apariţie solară în lumina cenuşie a acelei dimineţi de toamnă. Îi tresări inima şi deşi nu ştiu atunci, aşa avea să şi-o amintească cel mai clar pentru totdeauna – adorabila Susan, fata de la fereastră. Astfel trecem pe lângă fantomele care mai târziu ne vor bântui viaţa;

stau aproape nebăgate în seamă pe marginea drumului ca nişte sărmani cerşetori, iar noi le zărim doar cu colţul ochiului. Uneori nu le zărim deloc. Ideea că ele ne aşteaptă acolo rareori ne trece prin gând. Şi uneori nu ne trece deloc. Şi totuşi ele aşteaptă, iar după ce noi am trecut, îşi adună desaga cu amintiri şi vin după noi. Călcându-ne pe urmele paşilor şi prinzându-ne din spate, puţin câte puţin.

Roland ridică o mână spre ea. La început o duse către gură, dorind să-i trimită un sărut, dar asta ar fi fost o nebunie. Continuă mişcarea mâinii înainte ca aceasta să poată atinge buzele şi îşi atinse în schimb fruntea într-un salut scurt.

Susan zâmbi şi-i răspunse la fel. Nimeni nu o văzu pe Cordelia, care ieşise în burniţă ca să verifice câţi dovleci şi napi iuţi îi mai rămăseseră. Femeia rămase în loc, cu sombrero-ul îndesat pe cap aproape până la linia ochilor, pe jumătate ascunsă după momâia de paie care străjuia şirurile de bostani. Îi urmări cu privirea pe Roland şi pe Cuthbert (pe acesta abia îl observă; pe ea o interesa celălalt). De la băiatul călare ridică ochii spre Susan, care stătea acolo la fereastră, fredonând veselă ca o pasăre într-o colivie aurită.

O ascuţită aşchie de suspiciune se înfipse încet în inima Cordeliei. Schimbarea de temperament a Susanei – de la accese de tristeţe şi furie temătoare la un soi de acceptare năucă, dar în general veselă – fusese atât de bruscă. Poate că de fapt nu era vorba de o acceptare.

— Eşti neroadă, îşi şopti ea, dar continuă să strângă mâna pe coada macetei pe care o avea cu ea. Se lăsă într-un genunchi în noroiul grădinii şi începu deodată să taie tulpini de napi iuţi, azvârlind rădăcinile spre lateralul casei cu iuţeală şi precizie. Nu e nimic între ei. Aş şti. Copiii de vârsta lor nu pot fi mai discreţi decât… decât beţivii de la Popas.

Dar felul în care îşi zâmbiseră… Felul în care îşi zâmbiseră *reciproc*.

— Absolut normal, şopti ea, tăind şi azvârlind. Tăie un nap iute aproape în jumătate, distrugându-l, fără să observe. Treaba cu şoptitul începuse să o practice doar de curând, pe măsură ce Ziua Secerişului se apropia şi stresul convieţuirii cu

dificila fiică a fratelui ei creştea. Oamenii deseori îşi zâmbesc unii altora, asta e tot.

La fel cu salutul şi fluturatul din mână cu care Susan răspunsese. Jos, chipeşul cavaler îi face o reverenţă frumoasei domniţe; sus, domniţa însăşi se arată încântată să primească reverenţa unuia ca el. Doi tineri care rezonează, atâta tot. Şi totuşi…

Expresia din ochii lui… şi expresia din ai ei.

Absurd, desigur. Dar…

Dar tu ai văzut ceva.

Da, poate. Pentru un moment i se păruse că tânărul avea să-i trimită Susanei un sărut… apoi îşi luase seama în ultima clipă şi transformase gestul într-un salut.

Chiar dacă ai văzut asta, nu înseamnă nimic. Tinerii cavaleri sunt impertinenţi, mai ales când scapă de sub observaţia taţilor lor. Iar ăştia trei au deja precedente, cum bine ştii.

Totul cât se poate de adevărat, însă nimic nu reuşea să-i scoată aşchia aceea de gheaţă din inimă.

5

Când Roland bătu la uşa oficiului şerifului, cel care le deschise fu Jonas. Purta pe cămaşă steaua de ajutor de şerif şi se uita la ei cu ochi inexpresivi.

— Băieţi, spuse el. Intraţi la loc uscat.

Păşi înapoi pentru a-i lăsa să intre. Şchiopăta mai tare decât îl văzuse Roland vreodată; umezeala din aer îi dădea de furcă, bănuia el.

Roland şi Cuthbert păşiră înăuntru. În colţ era un calorifer pe gaz – extras din „candela” de la Citgo, fără îndoială – şi-n odaia cea mare, în care era răcoare în ziua când fuseseră prima oară acolo, era o căldură moleşitoare. În cele trei celule se găseau cinci beţivi care afişau mine năpăstuite, doi bărbaţi şi o femeie singură în celula din mijloc, care şedea pe prici cu picioarele larg depărtate, expunând o pereche mare de chiloţi roşii. Roland se temea că dacă avea să-şi vâre şi mai tare

degetul în nas, nu şi-l va mai putea scoate niciodată. Clay Reynolds stătea sprijinit de avizier şi se scobea între dinţi cu un pai de mătură. La masa cu tăblie basculantă stătea adjunctul Dave; îşi mângâia bărbia şi se uita încruntat prin monoclu la tabla care fusese aşezată acolo. Roland nu fu deloc surprins să observe că el şi Bert întrerupseseră un joc de Castele.

— Ei, uite aici, Eldred! rosti Reynolds. Sunt doi dintre băieţii din Lumea Dinăuntru! Ştiu mămicile voastre că aţi plecat de acasă, copilaşi?

— Ştiu, răspunse Cuthbert pe un ton vesel. Şi tu arăţi foarte bine, sai Reynolds. Umezeala din aer ţi-a ascuns puţin vărsatul-de-vânt, nu-i aşa?

Fără a se uita la Bert sau a-şi reprima micul zâmbet afabil, Roland trase un cot în umărul prietenului său.

— Iartă-l pe amicul meu, sai. Glumele lui depăşesc de regulă graniţele bunului-gust; se pare că-i e imposibil să se abţină. N-are niciun rost să ne zgândărim reciproc – doar am fost de acord să uităm trecutul, nu?

— Mda, categoric, a fost doar o neînţelegere, spuse Jonas.

Se întoarse şchiopătând la masă şi la tabla de joc. Când se aşează de partea lui, zâmbetul i se transformă într-o mică grimasă de durere.

— Sunt mai rău ca un câine bătrân, spuse el. Cineva ar trebui să-mi facă felul zău aşa. O fi rece-n pământ, da' măcar nu mai simţi durere, nu, băieţi?

Se uită înapoi la tabla de joc şi mută un pion de o parte a Movilei sale. Începuse manevra de Castel şi astfel era vulnerabil… dar oricum nu foarte tare, îşi spuse Roland; adjunctul Dave nu lăsa impresia că ar fi fost un adversar redutabil.

— Văd că acum lucrezi pentru binele Baroniei, zise Roland, înclinând din cap spre steaua de pe cămaşa lui Jonas.

— Exact despre binele comun e vorba, spuse Jonas îndeajuns de bonom. Un tip şi-a rupt piciorul. Eu dau o mână de ajutor, atâta tot.

— Şi sai Reynolds? Sai Depape? Dau şi ei o mână de ajutor?

— Mdie, aş zice, răspunse Jonas. Cum vă merge treaba printre pescari? încet, am auzit.

— E gata, în sfârşit. Munca n-a mers încet, ci noi. Dar ne-a fost suficient să venim aici în dizgraţie – nu aveam nicio intenţie să şi plecăm aşa. Cine nu se grăbeşte nu greşeşte, cum se spune.

— Într-adevăr, aprobă Jonas. Aşa se zice.

De undeva din adâncul clădirii se auzi clipocitul apei trase la un scaun de toaletă. *Oficiul şerifului din Hambry beneficiază de tot luxul unui cămin decent,* gândi Roland. Clipocitul fu urmat curând de paşi grei coborând o scară şi, câteva clipe mai târziu, Herk Avery apăru. Cu o mână se încheia la cataramă; cu cealaltă îşi ştergea fruntea lată şi asudată. Roland admiră dexteritatea omului.

— Pfiu! exclamă şeriful. Fasolea aia ce-am mâncat-o aseară a luat-o pe scurtătură, vă spun.

Se uită de la Roland la Cuthbert şi înapoi la Roland.

— Ei, băieţi! E prea umed afară pentru numărat năvoade, nu-i aşa?

— Sai Dearborn tocmai ne spunea că zilele lor de numărat năvoade s-au încheiat, îl informă Jonas.

Îşi pieptănă părul lung pe spate cu vârfurile degetelor. În spatele lui, Clay Reynolds îşi reluase poziţia leneşă, rezemat de avizier, şi se uita la Roland şi la Cuthbert cu o dezaprobare făţişă.

— Mdie? Ei, asta-i bine, asta-i bine. Ce urmează, tinerilor? Şi vă putem ajuta în vreun fel noi, cei de aici? Căci asta ne-am dori cel mai mult să facem, să dăm o mână de ajutor acolo unde este nevoie. Chiar aşa.

— La drept vorbind, *chiar* ne-aţi putea ajuta, spuse Roland. Duse mâna la curea şi scoase lista. Trebuie să ne mutăm cu treaba pe Povârniş, dar nu vrem să încurcăm pe nimeni.

Rânjind, adjunctul Dave îşi mută Valetul taman până în faţa Movilei sale. Jonas îi dădu imediat Castel, deschizându-l pe Dave cu totul pe flancul stâng. Rânjetul dispăru de pe faţa ajutorului de şerif, lăsând în loc o expresie goală de nedumerire.

— Cum ai făcut asta?

— Uşor.

Jonas zâmbi, apoi se împinse de lângă masă pentru a-i cuprinde şi pe ceilalţi cu privirea.

— Să nu uiţi niciodată, Dave, că eu joc ca să câştig. Nu mă pot abţine; asta e firea mea, pur şi simplu.

Îşi îndreptă toată atenţia spre Roland. Zâmbetul i se lărgi.

— Cum i-a spus scorpionul domniţei în timp ce ea trăgea să moară: „Ştiai că-s veninos când m-ai luat de jos.“

6

Când Susan intră în casă după ce termină de hrănit animalele, se duse direct la cămară după suc, aşa cum îi era obiceiul. N-o văzu pe mătuşa ei stând în colţul hornului şi urmărind-o, iar când Cordelia vorbi, fata se sperie cumplit. Asta nu doar fiindcă nu se aştepta să-i audă vocea, ci şi din pricina răcelii din ea.

— Îl cunoşti?

Sticla de suc îi alunecă pe degete şi Susan puse cealaltă mână sub ea ca să nu o scape. Sucul de portocale era prea preţios pentru a fi risipit, mai ales atât de târziu în an. Se întoarse şi o văzu pe mătuşa ei lângă lada cu lemne. Cordelia îşi agăţase sombrero-ul într-un cui din antreu, însă avea în continuare poncho-ul pe ea şi cizmele înnoroite în picioare. *Cucbillo*-ul ei zăcea peste mormanul de lemne, cu frunze verzi de nap iute încă agăţate de margine. Tonul ei era rece, dar ochii îi ardeau de suspiciune.

Mintea şi toate simţurile Susanei se iluminară brusc. *Dacă spui „Nu”, ţi-ai pecetluit soarta,* gândi ea. O *păţeşti şi numai dacă întrebi la cine se referă. Trebuie să spui…*

— Îi cunosc pe amândoi, răspunse ea într-un chip neinteresat. I-am întâlnit la petrecere. Şi tu la fel. M-ai speriat, Tuşică.

— De ce te-a salutat aşa?

— De unde să ştiu? Poate că aşa i-a venit.

Mătuşa ei sări înainte, alunecă pe cizmele pline de noroi, îşi redobândi echilibrul şi o prinse pe Susan de braţe. Acum ochii îi scăpărau.

— Nu fi obraznică cu mine, fată! Nu face pe deşteapta cu mine, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică…

Susan se trase înapoi atât de tare, încât Cordelia se dezechilibră şi fu cât pe ce să cadă din nou, însă masa era aproape şi se agăţă de ea. În spatele ei, urmele de noroi murdăreau acuzator podeaua curată a bucătăriei.

— Dacă-mi mai spui o dată aşa te… te plesnesc! strigă Susan. Jur că aşa am să fac!

Buzele Cordeliei dezveliră dinţii într-un zâmbet sec şi feroce.

— Ai fi tu în stare s-o plesneşti pe singura rudă de sânge încă în viaţă a tatălui tău? Ai fi tu aşa rea?

— De ce nu? Tu nu o faci, Tuşică?

O parte din înflăcărare se stinse în ochii mătuşii şi zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Susan! N-am făcut-o aproape niciodată! Nici de şase ori de când erai un copilaş care trăgea de orice lucru la care ajungea cu mâinile, chiar şi de o oală cu apă fiartă pe…

— Tu mă loveşti mai mult cu gura în ultima vreme, se plânse Susan. Am înghiţit-o până acum – neroada de mine – dar mi-a ajuns. Nu mai suport. Dacă sunt destul de mare ca să fiu trimisă în patul unui bărbat în schimbul banilor înseamnă că sunt destul de mare ca tu să-mi vorbeşti civilizat.

Cordelia deschise gura pentru a se apăra – mânia fetei o speriase, la fel şi acuzaţiile ei – şi atunci îşi dădu seama cu câtă abilitate era îndepărtată de subiectul băieţilor. Al *băiatului.*

— Îl ştii doar de la petrecere, Susan? La Dearborn mă refer.

Cum cred că ştii bine.

— L-am văzut şi prin oraş, spuse Susan.

Întâlni ochii mătuşii ei fără teamă, deşi avu nevoie de mare putere; minciunile veneau după jumătăţile de adevăr la fel cum întunericul vine după apus.

— I-am văzut pe toţi trei prin oraş. Eşti mulţumită?

Nu, observă Susan cu disperare crescândă, nu era.

— Îmi juri, Susan… pe numele tatălui tău, îmi juri că nu te-ai întâlnit cu Dearborn ăsta?

Toate plimbările cu calul la primele ore ale serii, gândi Susan. *Toate scuzele. Toată grija ca nimeni să nu vadă. Şi totul se năruie din cauza unui salut oarecare într-o dimineaţă ploioasă. Ce uşor e să rişti totul. Credeam noi oare că poate fi altfel? Chiar atât de nesăbuiţi am fost?*

Da… şi nu. Adevărul era că fuseseră nechibzuiţi. Şi încă erau. Susan continua să-şi amintească privirea din ochii tatălui ei în cele câteva ocazii când o prinsese cu minciuna. Privirea aceea de dezamăgire îmbinată de curiozitate. Sentimentul că minciunile ei, aşa nevinovate cum fuseseră, îl răniseră ca zgârietura unui spin.

— N-am să jur nimic, spuse ea. N-ai niciun drept să-mi ceri asta.

— Jură! ţipă Cordelia.

Dibui iar după masă şi se prinse de ea, ca pentru a avea echilibru.

— Jură! Jură! Ăsta nu-i un joc sau glumă! Tu nu mai eşti un copil! Jură-mi! Jură-mi că eşti încă pură!

— Nu, spuse Susan şi se întoarse ca să plece.

Inima îi bătea nebuneşte, însă claritatea aceea înfiorătoare încă-i domina percepţia asupra lumii. Roland ar fi ştiut ce era: vedea cu ochi de pistolar. Bucătăria avea o fereastră de sticlă care dădea spre Povârniş şi-n aceasta Susan văzu reflexia fantomatică a Tuşii Cord venind spre ea, cu un braţ ridicat, cu mâna de la capătul lui strânsă în pumn. Fără a se întoarce, Susan ridică şi ea mâna într-un gest de oprire.

— Nu ridica pumnul la mine, spuse ea. Nu-l ridica, târâtură.

Văzu ochii-fantomă ai reflexiei căscându-se şocaţi şi îngroziţi. Văzu pumnul-fantomă relaxându-se, redevenind o mână, căzând pe lângă corpul femeii-fantomă.

— Susan, rosti Cordelia cu glas pierit, îndurerat. Cum poţi să-mi spui aşa? Ce ţi-a înăsprit atât tare limba şi felul în care mă priveşti?

Susan ieşi din casă fără a răspunde. Traversă curtea şi intră în grajd. Acolo, mirosurile pe care le ştia din pruncie – cai, cherestea, fân – îi umplură mintea şi alungară claritatea aceea înfiorătoare. Fu împinsă înapoi spre copilărie, se pierdu din nou în umbrele confuziei. Pylon se întoarse cu ochii spre ea şi necheză. Susan îşi lipi capul de grumazul lui şi plânse.

7

— Poftim! spuse şeriful Avery după ce sai Dearborn şi sai Heath plecaseră. E aşa cum ai spus – au lucrat încet, atâta tot, au avut grijă mare.

Ridică la lumină lista scrisă cu atenţie, o studie un moment, apoi râse în barbă, fericit.

— Şi uită-te la asta! Ce frumuseţe! Ah! Putem muta cu zile bune înainte orice nu vrem ca ei să vadă, zău aşa.

— Sunt nişte tolomaci, opină Reynolds… care fremăta totuşi de dorinţa de a le aplica o lecţie. Dacă Dearborn chiar credea că încheiaseră conturile în privinţa întâmplării de la Popasul Călătorilor, era mai mult decât prost, era de-a dreptul idiot.

Adjunctul Dave nu spuse nimic. El se uita nefericit prin monoclu la tabla de Castele, unde armata lui albă fusese spulberată din şase mişcări iuţi. Forţele lui Jonas se revărsaseră pe după Movila Roşie ca apa şi speranţele lui Dave fuseseră luate pe sus de viitură.

— Mă tentează să mă încotoşmănez bine şi să merg la Faleză cu treaba asta, spuse Avery.

Încă hohotea cu hârtia în faţă, cu lista ei ordonată de ferme şi date propuse pentru inspecţie. Până la Capătul Anului şi dincolo de acesta se întindea. Pe toţi zeii!

— Şi de ce nu faci asta? întrebă Jonas şi se ridică în picioare. Durerea îi săgetă piciorul ca un fulger aprig.

— Încă o partidă, sai Jonas? întrebă Dave, începând să rearanjeze piesele.

— Mai degrabă joc împotriva unui câine erbivor, spuse

Jonas şi-l bucură nespus roşeaţa care-i apăru lui Dave pe gât şi-i mânji faţa inocentă de prostănac.

Se duse şchiopătând până la uşă, o deschise şi ieşi pe verandă. Burniţa se transformase într-o ploaie uşoară, egală. Strada Dealului era pustie, iar pietrele de pavaj luceau ude.

Reynolds venise după el.

— Eldred…

— Pleacă de aici, spuse Jonas fără a se întoarce.

Clay ezită un moment, apoi se întoarse înăuntru şi închise uşa după el.

Ce naiba te-a apucat? se întrebă Jonas.

Ar fi trebuit să-l bucure cei doi căţeluşi şi lista lor – să fie la fel de bucuros ca Avery, aşa cum avea să fie şi Rimer auzind de acea vizită matinală. La urma urmei, nu el îi spusese lui Rimer cu nici trei zile în urmă că băieţii vor ajunge în curând pe Povârniş, numărând de mama focului? Ba da. Atunci, de ce se simţea aşa neliniştit? Aşa de al naibii de irascibil? Pentru că încă nu primiseră nicio veste de la Latigo, omul lui Farson? Pentru că Reynolds se întorsese cu mâna goală de la Stânca Suspendată într-o zi şi Depape venise la fel în următoarea? Cu siguranţă nu. Latigo avea să vină, aducând cu el un detaşament măricel de oameni, însă era prea devreme pentru ei, iar Jonas ştia asta. Până la Seceriş mai era aproape o lună.

Şi atunci, să fie doar vremea rea care îţi afectează piciorul, răscolindu-ţi rana cea veche şi punându-te într-o proastă dispoziţie?

Nu. Durerea era mare, dar fusese şi mai mare înainte. Problema era în mintea sa. Jonas se sprijini de un stâlp al acoperişului, ascultând cum bătea ploaia în ţigle, şi se gândi la felul în care, uneori în jocul Castelelor, un jucător isteţ putea arunca o ocheadă pe după Movila lui doar pentru o clipă, pentru ca după aceea să se tragă înapoi. Aşa avea senzaţia acum – lucrurile mergeau atât de bine, încât mirosea a rău. O idee prostească, însă într-un fel perfect logică.

— Încerci să joci Castele cu mine, mucosule? murmură Jonas. Dacă da, în scurt timp îţi vei dori să fi rămas acasă la mămica ta. Zău aşa.

8

Roland şi Cuthbert porniră înapoi spre Bar K de-a lungul Povârnişului – în ziua aceea nu aveau să facă nicio numărătoare. La început, în ciuda ploii şi a cerului cenuşiu, Cuthbert îşi recăpătă aproape complet buna dispoziţie.

— I-ai văzut? întrebă el, râzând. I-ai văzut, Roland… Will, adică? Au muşcat-o, nu crezi? Au înghiţit momeala întreagă, chiar aşa!

— Da.

— Ce facem mai departe? Care e următoarea noastră mişcare?

Roland se uită la el inexpresiv preţ de o clipă, ca trezit dintr-o visare.

— Următoarea mişcare le aparţine. Noi numărăm. Şi aşteptăm.

Veselia lui Cuthbert se prăbuşi dintr-odată şi tânărul se trezi din nou pus în faţa nevoii de a-şi reprima un şuvoi de acuzaţii, toate gravitând în jurul a două idei elementare: aceea că Roland îşi neglija datoria ca să se poată bălăci în continuare în graţiile inconfundabile ale unei anumite tinere domniţe şi – mai important – că Roland îşi pierduse minţile atunci când întreaga Lume de Mijloc avea mai mare nevoie de ele.

Dar ce datorie îşi neglija de fapt Roland? Şi ce-l făcea pe el să fie aşa de sigur că Roland greşea? Logica? Intuiţia? Sau doar vechea şi jalnica lui invidie? Cuthbert se pomeni gândindu-se la felul lejer în care Jonas decimase armata adjunctului Dave atunci când acesta ieşise prea repede din ascunzătoare. Numai că viaţa nu era ca un joc de Castele… nu? Nu ştia. Simţea totuşi că intuia cel puţin un lucru valid: Roland se îndrepta spre dezastru. Şi îi lua şi pe ei cu el.

Trezeşte-te, îşi zise Cuthbert. *Te rog, Roland, trezeşte-te înainte să fie prea târziu.*

III
O PARTIDĂ DE CASTELE

1

Urmă o săptămână cu vreme din aceea care-i face pe oameni să-şi dorească să se târască înapoi în pat după masa de prânz, să tragă un pui de somn lung, pentru a se trezi apoi năuci şi dezorientaţi. Ameninţarea de viitură era departe, însă condiţiile meteo făceau ca faza finală a culesului de mere să fie periculoasă (se înregistrară mai multe picioare rupte, iar în Livada Unsprezece Kilometri o tânără femeie căzu din vârful scării, frângându-şi spatele) şi culturile de cartofi deveniră greu de lucrat; aproape la fel de mult timp fu consumat cu scoaterea căruţelor din noroiul câmpului ca şi cu recoltatul propriu-zis. În Inimă Verde, puţinele decoraţiuni pregătite pentru Sărbătoarea Secerişului se udară fleaşcă, fiind apoi strânse. Voluntarii aşteptau într-o stare tot mai pronunţată de nervozitate ca vremea să se îmbuneze şi ei să-şi poată relua munca.

Era o vreme nefavorabilă şi pentru tinerii a căror treabă era să întocmească inventarul, cu toate că reuşiră în sfârşit să-şi înceapă vizitele la grajduri şi să numere vitele. Era însă o vreme favorabilă pentru un tânăr şi o tânără care descoperiseră plăcerile iubirii fizice, se putea spune, numai că Roland şi Susan se întâlniră doar de două ori în acea perioadă cenuşie. Pericolul iscat de ceea ce făceau ei era aproape palpabil acum.

Prima dată se întâlniră într-o casă plutitoare abandonată de pe Drumul Spre Mare. A doua oară în fundul clădirii părăginite aflate la est de Citgo – făcură dragoste cu o intensitate furioasă pe una dintre păturile de şa ale lui Roland. Întinseseră pătura pe podeaua a ceea ce cândva fusese cantina rafinăriei. Când Susan atinse orgasmul, îi strigă numele iar şi

iar. Speriaţi, porumbeii umplură incăperile bătrâne şi umbroase şi coridoarele năruite cu uguitul lor moale.

2

Tocmai când părea că burniţa nu se va mai opri nicicând şi că scrâşnetul deşirării răsunând în aerul nemişcat îi va împinge la nebunie pe toţi locuitorii din Hambry, un vânt puternic – aproape o vijelie – suflă dinspre ocean şi împrăştie norii. Oraşul se trezi într-o zi şi cerul era senin ca oţelul albastru. Soarele transformă golful în aur dimineaţa şi-n foc alb după-amiaza. Senzaţia aceea de letargie dispăruse. Pe câmpurile cu cartofi, căruţele se mişcară cu mai multă energie. În Inimă Verde, o armată de femei reîncepu să decoreze cu flori podiumul unde Jamie McCann şi Susan Delgado aveau să fie încununaţi Băiatul şi Fata Secerişului din acel an.

Pe Povârniş, pe partea dinspre Casa Primarului, Roland, Cuthbert şi Alain îşi reluară cu forţe noi expediţiile, numărând caii marcaţi cu semnul Baroniei pe crupă. Cerul luminos şi vântul sprinten îi umplea de energie şi voie bună, şi preţ de câteva zile – trei sau poate patru – galopară împreună, în şir indian, chiuind, strigând, râzând, simţind din nou vechea prietenie care-i lega unul de celălalt.

Într-una dintre acele zile însorite, Eldred Jonas ieşi din oficiul şerifului şi porni pe Strada Dealului către Inimă Verde. În dimineaţa aceea, scăpase deopotrivă de Depape şi de Reynolds – care plecaseră la Stânca Suspendată împreună, să se uite după soliile lui Latigo, care ar fi trebuit de acum să vină – şi planul lui Jonas era simplu: să bea un pahar de bere în pavilion şi să urmărească pregătirile care se desfăşurau acolo – săparea gropilor pentru fript carne, aşezarea vreascurilor pentru focul de tabără, discuţiile aprinse despre cum să fie aranjate mortierele care aveau să lanseze focurile de artificii, femeile care împodobeau cu flori scena pe care Băiatul şi Fata din acel an urmau să fie prezentaţi spre

admiraţia oraşului. Poate, gândi Jonas, că-şi va lua una dintre organizatoarele frumuşele pentru o oră sau două de recreere. Pe curvele rodate de la tavernă le lăsa doar în seama lui Roy şi Clay, însă o fetişcană proaspătă de aproximativ şaptesprezece ani era altă poveste.

Odată cu vremea ploioasă se dusese şi durerea pe care o simţise la şold; felul chinuit şi şontâcăit în care se mişcase în ultima săptămână redevenise un simplu şchiopătat. Poate că doar o bere sau două în aer liber aveau să fie de ajuns, dar gândul la o fată nu părea să-i dea pace. Tânără, albă la piele, cu piept mare. Respiraţie proaspătă şi dulce. Buze proaspete şi dulci…

— Domnule Jonas? Eldred?

Se întoarse, surâzător, spre persoana care vorbise. Acolo nu se afla o fecioară bălaie cu ochi mari şi umezi, cu buzele întredeschise, ci o femeie costelivă apropiindu-se de capătul vârstei de mijloc – cu pieptul plat, cu fundul plat, cu buzele palide strânse, cu părul lipit atât de tare pe craniu, încât aproape striga de durere. Doar ochii ei mari corespundeau viziunii sale feerice. *Am impresia că am făcut o cucerire*, îşi spuse Jonas cu sarcasm.

— Salut, Cordelia! spuse el, întinzând mâinile şi cuprinzând în ele mâinile femeii. Ce minunat arăţi în dimineaţa aceasta!

În obrajii ei apăru o uşoară roşeaţă şi Cordelia râse puţin. Pentru un moment, păru să aibă patruzeci şi cinci de ani, nu şaizeci. *Şi nici nu are şaizeci,* gândi Jonas. *Ridurile din jurul gurii şi umbrele de sub ochi… sunt noi.*

— Eşti foarte amabil, răspunse ea, dar ştiu că nu e aşa. N-am dormit bine în ultima vreme, iar când femeile de vârsta mea nu dorm, îmbătrânesc repede.

— Regret să aud că ai somnul tulburat, zise el. Dar acum, că s-a schimbat vremea, poate…

— Nu vremea e de vină. Pot să vorbesc cu tine, Eldred? M-am tot gândit, şi tu eşti singurul către care îndrăznesc să mă întorc pentru un sfat.

Zâmbetul ei se lărgi. Eldred îi aşeză mâna pe braţul său, apoi i-o acoperi cu palma. Atunci, roşeaţa femeii se aprinse ca

focul. Aşa înflăcărată cum era, probabil că avea să vorbească ore în şir. Şi Jonas nutrea o bănuială că fiecare vorbă avea să fie interesantă.

3

În cazul femeilor de o anumită vârstă şi cu un anumit temperament, ceaiul era mai eficient decât vinul atunci când se punea problema descâlcirii limbii. Jonas îşi abandonă planurile de a bea bere (şi, poate, de a se dedulci la o fecioară) fără a sta măcar pe gânduri. O pofti pe sai Delgado să se aşeze într-un colţ însorit al pavilionului Inimă Verde (era departe de piatra roşcată pe care Roland si Susan o ştiau bine) şi comandă o carafă mare de ceai. Şi prăjituri, pe deasupra. Cât aşteptară mâncarea şi băutura, urmăriră pregătirile pentru Sărbătoarea Secerişului. Parcul îmbăiat în soare vibra de ciocănituri şi hârşâit de fierăstraie, de strigăte şi hohote de râs.

— Toate Zilele de Sărbătoare sunt frumoase, dar Secerişul ne face pe toţi din nou copii, nu crezi? întrebă Cordelia.

— Da, într-adevăr, admise Jonas, care nu se simţise copil nici atunci când asta fusese.

— Totuşi, ce-mi place mie cel mai mult e focul în aer liber, mărturisi ea, uitându-se spre stiva mare de crengi şi scânduri care se clădea în celălalt capăt al parcului, vizavi de scenă. Semăna cu o uriaşă colibă indiană din lemn. Îmi place mult când localnicii îşi aduc momâile de paie şi le aruncă în flăcări. E un obicei barbar, însă mie îmi dă întotdeauna un fior de plăcere *atât* de puternic.

— Mda, făcu Jonas şi se întrebă dacă ar mai simţi un fior de plăcere asemănător dacă ar şti că trei dintre momâile de paie aruncate în focul din Noaptea Secerişului din acel an aveau să miroasă a porc şi să strige ca nişte harpii în timp ce ardeau. Dacă norocul era de partea lui, cel care avea să strige cel mai mult timp urma să fie mucosul cu ochi de un albastru-deschis.

Ceaiul şi prăjiturile sosiră, şi Jonas nu aruncă nici măcar o ocheadă pieptului voluptuos al fetei când aceasta se aplecă să-i servească. Avea ochi doar pentru fascinanta sai Delgado, cu mişcările ei scurte şi agitate şi privirea stranie, disperată.

După ce fata plecă, el turnă în ceşti, puse ceainicul înapoi pe trepiedul lui, apoi îi acoperi mâinile cu ale sale.

— Acum, Cordelia, rosti el pe cel mai cald ton de care era în stare. Îmi dau bine seama că te chinuieşte ceva. Eliberează-te. Mărturiseşte-i prietenului tău, Eldred.

Femeia strânse atât de tare din buze, încât acestea aproape se făcură nevăzute, dar nici chiar efortul acela nu le putu reprima tremurul. Ochii i se umplură de lacrimi, care în câteva clipe i se şi revărsară pe obraji. Eldred luă şervetul şi, aplecându-se peste masă, i le şterse.

— Spune-mi, o îndemnă el cu gingăşie.

— Îţi spun. Trebuie să-i spun cuiva, altfel înnebunesc. Dar trebuie să-mi faci o promisiune, Eldred.

— Sigur, scumpo.

Văzu că femeia se îmbujora şi mai tare auzind acel cuvânt şi o strânse de mână.

— Orice.

— Nu trebuie să-i spui lui Hart. Şi nici păianjenului ăluia dezgustător de Cancelar, dar mai ales primarului. Dacă bănuiala mea se dovedeşte adevărată şi el află, ar putea-o trimite la vest!

Aproape că gemu, ca şi când ar fi înţeles pentru prima oară inevitabilitatea consecinţelor.

— Ne-ar putea trimite *pe amândouă* la vest!

Menţinându-şi zâmbetul înţelegător, Eldred spuse:

— Nu voi sufla o vorbă primarului Thorin şi nici lui Kimba Rimer. Promit.

Pentru un moment avu impresia că femeia nu va mai dori să se confeseze… sau poate nu va mai putea. Apoi, cu voce joasă, fără suflu, ca sunetul unei pânze sfâşiate, Cordelia rosti un singur cuvânt.

— Dearborn.

Când auzi ieşind de pe buzele ei numele care-i stăruia şi lui

în gând de o vreme, Jonas simţi că-i tresare inima şi, deşi continuă să zâmbească, nu se putu înfrâna să n-o strângă o dată tare de degete, făcând-o să se crispeze de durere.

— Îmi pare rău, zise el. Doar că m-ai luat puţin pe nepregătite. Dearborn… un flăcău destul de cumsecade, însă nu ştiu în ce măsură e demn de încredere.

— Mă tem că a fost cu Susan a mea.

Acum fu rândul ei să strângă, dar pe Jonas nu-l deranjă. Abia simţi, de fapt. El zâmbea mai departe, sperând că nu lăsa să transpară uluirea care pusese stăpânire pe el.

— Mă tem că a fost cu ea… ca un bărbat cu o femeie. O, ce lucru oribil!

Plânse în tăcere, cu amărealã, aruncând ocheade scurte în jur ca să se asigure că nu erau observaţi. Jonas văzuse coioţi şi câini sălbatici aruncând asemenea ocheade în timp ce-şi consumau prada putredă. O lăsă să se descarce cât de mult putu – voia ca ea să fie calmă; incoerenţele nu aveau să-l ajute – si când văzu că lacrimile începeau să-i sece, îi întinse o cană de ceai.

— Bea asta.

— Da. Mulţumesc.

Licoarea era încă destul de caldă încât să aburească, dar ea o bău cu lăcomie. *Probabil că are gâtlejul uscat ca iasca,* îşi spuse Jonas. Femeia puse cana jos şi, cât timp el i-o reumplu, îşi folosi *panuelo*-ul dantelat ca să-şi şteargă lacrimile aproape cu furie de pe faţă.

— Nu-mi place de el, spuse ea. Nu-mi place, nu am încredere în niciunul dintre ei, cu cochetele lor plecăciuni din Lumea Dinăuntru şi cu privirile insolente, cu modul lor ciudat de a vorbi. Dar de el în mod special. Şi totuşi, dacă s-a întâmplat ceva între ei doi (şi mă tem că aşa este), urmările le va îndura ea, nu? În definitiv, femeia e cea care trebuie să-şi reprime instinctele animalice.

Bărbatul se aplecă peste masă, privind-o cu caldă compasiune.

— Povesteşte-mi totul, Cordelia.

Ea îi povesti.

4

Rhea adora totul la globul de cristal, dar ce-i plăcea în mod special era felul în care îi arăta fără greş pe oameni în momentele lor cele mai cumplite. Niciodată în profunzimile lui rozalii nu văzuse un copil mângâindu-l pe altul după o căzătură în timpul jocului, sau un soţ obosit stând cu capul în poala soţiei, sau bătrâni cinând liniştiţi împreună la capătul zilei; aparent, lucrurile acestea nu erau de interes pentru globul de cristal, cum nu erau nici pentru ea.

În schimb, văzuse acte de incest, mame bătându-şi copiii, soţi bătându-şi soţiile. Văzuse o gaşcă de băieţi la periferia oraşului (ar fi amuzat-o pe Rhea să ştie că ţâncii aceia fuduli de opt ani îşi spuneau Marii Vânători ai Coşciugului) ademenind câini vagabonzi cu un os şi apoi retezându-le cozile, doar pentru propriul lor amuzament. Văzuse jefuitori şi, într-un final, un ucigaş: un hoinar care-şi înjunghiase tovarăşul cu o furcă după o ceartă stârnită din te miri ce. Asta se întâmplase în prima noapte cu burniţă. Cadavrul încă zăcea, adunând putregai, într-un şanţ de pe marginea Drumul Mare de la Vest, acoperit de un strat de paie şi ierburi. Poate că avea să fie descoperit înainte ca furtunile de toamnă să se abată asupra oraşului; poate însă că nu.

Îi zărise totodată pe Cordelia Delgado şi pe mercenarul acela, Jonas, stând în Inimă Verde la una dintre mesele de afară şi vorbind despre… ei bine, sigur că nu ştia despre ce. Văzuse însă privirea din ochii târâturii ăleia bătrâne, înnebunită după el, aşa era, toată rumenă la faţă. În limbă după un om fără scrupule şi un pistolar ratat. Era comic, mdie, şi Rhea se gândea să-i ţină sub observare, din timp în timp. Foarte interesant avea să fie.

După ce îi arătă pe Cordelia şi pe Jonas, globul de cristal se închise din nou. Rhea îl puse înapoi în cutia cu ochi pe încuietoare. Văzând-o pe Cordelia în glob, cotoroanţa îşi amintise că avea o treabă de dus la capăt în privinţa nepoatei uşuratice a femeii ăleia. Faptul că Rhea încă nu trecuse la acţiune era ironic, dar de înţeles îndată ce găsise un mod de a-

i pune beţe în roate tinere: sai, mintea şi emoţiile sale îşi regăsiseră pacea, imaginile reapăruseră pe globul de cristal şi, fascinată de ele, Rhea uitase pe moment de existenţa Susanei Delgado. Acum însă, îşi aminti planul dintâi. Să arunce pisica între porumbei. Şi apropo de pisici…

— Musty! Iu-hu, Musty, unde eşti?

Pisica se prelinse din lada cu lemne, ochii ei strălucind în întunecimea mizeră a colibei (când se îmbunase vremea, Rhea trăsese obloanele), fluturând din coada despicată. Îi sări în poală.

— Am o treabă pentru tine, îi spuse ea, aplecându-se să lingă pisica.

Gustul ameţitor al blănii lui Musty îi umplu gura şi gâtul.

Musty toarse şi îşi arcui spatele sub buzele ei. Pentru o pisică mutantă cu şase picioare, n-ar fi putut cere mai mult de la viaţă.

5

Jonas se descotorosi de Cordelia cât de repede putu – deşi nu la fel de repede pe când i-ar fi plăcut, întrucât trebuia să-şi protejeze bunele rapoarte cu slăbănoaga aceea. Putea să-i fie de folos pe viitor. În cele din urmă, o sărutase pe colţul gurii (lucru care o făcuse să se înroşească atât de tare, încât el se temuse că va suferi o comoţie cerebrală) şi-i promisese că va investiga el chestiunea care o apăsa pe inimă.

— Dar cu discreţie! zisese ea, alarmată.

Da, o liniştise el, conducând-o spre casă, va fi discret; el şi discreţia erau rude bune. Ştia că femeia nu avea – nu *putea* – să fie liniştită până ce nu primea informaţii sigure, însă bănuia că totul nu avea să se dovedească doar o impresie. Adolescenţilor le plăcea să dramatizeze, nu? Iar dacă tânăra domnişoară vedea că mătuşa ei se temea de ceva, putea foarte bine să-i alimenteze temerile în loc să i le aplaneze.

Cordelia se oprise lângă gărduleţul alb care separa grădina sa de drum, pe chip apărându-i o expresie de sublimă uşurare.

Lui Jonas i se părea că arăta ca un catâr scărpinat pe spate cu o perie aspră.

— Păi, nu m-am gândit niciodată la asta… dar e probabil, nu?

— Destul de probabil, admisese Jonas, da' eu tot am să verific cu maximă atenţie. Nu strică să fim siguri. O sărutase din nou pe colţul gurii. Şi nu voi sufla o vorbă celor de la Faleză. Nici măcar o aluzie.

— Mulţam, Eldred! O, mulţam!

Şi-l îmbrăţişase înainte să fugă în casă, sânii ei mici împungându-l ca două pietre în piept.

— S-ar putea să-mi vină totuşi somnul la noapte!

Ei poate că da, însă-n privinţa lui, Jonas se îndoia.

Porni spre grajdul lui Hookey, unde îşi ţinea el calul, cu capul în pământ şi mâinile împreunate la spate. Un grup de băieţi veni în fugă pe cealaltă parte a străzii; doi dintre ei fluturau în mâini cozi de câine cu cheaguri de sânge la un capăt.

— Vânători ai Coşciugului! Suntem Marii Vânători ai Coşciugului, exact ca tine! îi strigă unul cu impertinenţă.

Jonas scoase pistolul şi-l îndreptă spre ei – o făcu într-o clipită şi, preţ de un moment, băieţii îngroziţi îl văzură aşa cum era cu adevărat; cu ochii scăpărând şi buzele întinse peste dinţi, Jonas arăta ca un lup cu blana albă în haine de om.

— Valea de aici, jigodii mici! mârâi el. Căraţi-vă până ce nu vă spulber din papuci şi nu le dau taţilor voştri prilej de sărbătoare!

Îngheţară pe moment, după care o luară la fugă deodată, strigând. Unul îşi lăsase trofeul în urmă; coada de căţel zăcea pe trotuarul de scânduri ca un evantai sinistru. Jonas se strâmbă, văzând-o, îşi puse pistolul în toc, îşi prinse mâinile la spate şi porni mai departe cu aerul cuiva care meditează la natura zeilor. Şi, pentru numele tuturor zeilor, ce fusese în capul lui să scoată pistolul la o ceată de copii împieliţaţi?

Fiindcă sunt neliniştit, îşi spuse el. *Fiindcă sunt îngrijorat.*

Şi era îngrijorat, într-adevăr. Bănuielile hoaştei ăleia fără

ţâţe îl neliniştiseră. Nu din pricina lui Thorin – dacă era după el, Dearborn o putea călări pe fată şi-n piaţa oraşului la ora prânzului în Ziua Sărbătorii Secerişului – ci fiindcă povestea aceea sugera că Dearborn l-ar fi putut păcăli şi cu alte lucruri.

Ţi s-a mai furişat o dată pe la spate şi ai jurat că n-o va mai face nicicând. Dar dacă s-a dat în bărci cu fata aia înseamnă că a făcut-o *deja. Nu?*

Mda, cum se spunea prin părţile acelea. Dacă băiatul avusese impertinenţa să înceapă o aventură cu viitoarea metresă a primarului şi incredibila şiretenie de a scăpa basma curată, cum rămânea cu imaginea pe care Jonas şi-o formase despre cei trei mucoşi din Lumea Dinăuntru ca fiind nişte tăntălăi care nu erau în stare să-şi nici să-şi găsească fundul cu ajutorul ambelor mâini şi al unei lumânări?

I-am subestimat o dată şi ne-au făcut să părem nişte maimuţe, spusese Clay. *Nu vreau să se mai repete.*

Se repetase, oare? Cât de mult ştiau, de fapt, Dearborn şi prietenii lui? Cât de multe aflaseră? Şi cu cine vorbiseră despre asta? Dacă Dearborn reuşise să-şi ascundă aventura cu aleasa primarului… să facă un lucru aşa *de* important să treacă neobservat pentru Eldred Jonas… şi pentru toată lumea…

— Ziua bună, sai Jonas, zise Brian Hookey.

Omul surâdea larg, aproape ploconindu-se înaintea lui Jonas, cu sombrero-ul strâns la pieptul mare de fierar.

— Nu doriţi un *graf* proaspăt, sai? Tocmai mi-a venit de la teasc şi…

— Nu doresc decât calul meu, rosti Jonas scurt. Adu-l repede şi termină cu trăncăneala.

— Mda, imediat, bucuros, mulţam-sai.

Se grăbi să-i dea ascultare, aruncând o singură privire speriată peste umăr, rânjind, pentru a fi sigur că nu va fi împuşcat pe la spate.

Zece minute mai târziu, Jonas mergea spre vest pe Drumul Mare. Simţea o ridicolă, dar puternică dorinţă de a da pinteni calului în galop şi a lăsa în urmă toate neroziile acelea: Thorin, amorezul tomnatic şi cărunt, Roland şi Susan cu

iubirea lor adolescentină categoric siropoasă, Roy şi Clay cu mâinile lor iuţi şi minţile lente, Rimer cu ambiţiile sale, Cordelia Delgado cu incredibilele ei viziuni cu ei doi într-o vâlcea umbroasă, el cel mai probabil recitând poezii în timp ce ea împletea o coroană de flori pentru fruntea lui.

I se mai întâmplase să lase totul baltă, atunci când intuiţia îi şoptea s-o facă; de multe ori. Acum însă nu se punea problema să fugă. Jurase că se va răzbuna pe mucoşi, şi chiar dacă faţă de alţii îşi încălcase o droaie de promisiuni, niciodată nu încălcase una pe care şi-o făcuse lui însuşi.

Plus că trebuia să se gândească şi la John Farson. Jonas nu vorbise niciodată cu Omul de Bine în persoană (şi nici nu voia s-o facă; se zvonea că Farson avea toane, că suferea de o nebunie periculoasă), însă mai făcuse afaceri cu George Latigo, cel care probabil că avea să conducă detaşamentul oamenilor lui Farson, care urma să sosească din zi în zi. Latigo era cel care-i angajase pe Marii Vânători ai Coşciugului, plătind o sumă uriaşă în avans (pe care Jonas încă n-o împărţise cu Reynolds şi Depape) şi promiţând un şi mai mare procent din prada de război în cazul în care principalele forţe ale Afiliaţiei erau spulberate în sau în preajma Munţilor Pleşuvi.

Latigo nu era un om pe care să-l iei peste picior, sigur, dar nici nu se compara cu dementul care venea după el. Şi pe deasupra, niciodată nu primeai o recompensă mare fără să ai de înfruntat riscuri. Dacă aveau să livreze caii, boii, căruţele cu legume proaspete, furajele, petrolul, globul de cristal – mai ales acesta – totul avea să fie bine. Dacă nu, cel mai probabil Farson şi locotenenţii lui aveau să le folosească scăfârliile pe post de minge la partidele lor nocturne de polo. Era posibil şi Jonas ştia asta. Fără-ndoială, într-o zi *avea* să se întâmple. Însă când capul avea să-i fie luat de pe umeri, cu reuşita nu aveau să se fălească nişte jigodii ca Dearborn şi amicii lui, indiferent din stirpea *cui* se trăgeau.

Dar dacă are o aventură cu bucăţica promisă lui Thorin… dacă a reuşit să păstreze un asemenea secret, oare ce alte secrete a mai ţinut? Poate că într-adevăr se j*oacă de-a Castelele cu tine.*

Dacă era aşa, jocul nu avea să ţină mult. Cu prima ocazie când tânărul domn Dearborn avea să scoată nasul de după Movila sa, Jonas avea să fie acolo ca să i-l spulbere cu un glonţ.

Întrebarea pentru moment era unde să se ducă înainte. La Bar K, să arunce o îndelung amânată privire la domiciliul temporar al băieţilor? Ar fi putut: ei erau plecaţi să numere caii Baroniei pe Povârniş, toţi trei. Totuşi, nu din pricina cailor îşi putea el pierde capul, nu-i aşa? Nu, caii erau doar o mică atracţie suplimentară, după cât îl interesau pe Omul de Bine.

Jonas porni în schimb spre Citgo.

6

Întâi verifică rezervoarele. Erau exact cum fuseseră şi cum trebuia să fie – aliniate într-un şir ordonat, cu noile lor roţi pregătite să se învârtă la venirea sorocului şi ascunse în spatele noului baraj de camuflaj. Unele dintre crengile de pin din baraj începeau să se îngălbenească la vârfuri, însă recenta perioadă ploioasă le păstrase pe cele mai multe foarte proaspete. Din câte vedea el, nu fuseseră deranjate.

Apoi urcă dealul, mergând pe lângă conductă şi oprindu-se din ce în ce mai des ca să-şi tragă sufletul; când ajunse la poarta ruginită dintre pantă şi exploatarea petrolieră, piciorul beteag îl durea îngrozitor. Studie poarta, încruntându-se la urmele pe care le văzu pe bara de sus. Poate că nu însemnau nimic, dar Jonas credea că un intrus ar fi preferat să se caţere peste poartă decât să rişte a o deschide şi a se trezi cu ea căzând din balamale.

Petrecu ora următoare plimbându-se încet printre sonde, iscodindu-le cu mare atenţie pe cele încă funcţionale, căutând semne. Găsi multe urme, dar era imposibil (mai ales după o săptămână de vreme ploioasă) să le interpreteze cu o cât de mică precizie. Era posibil că băieţii din Lumea Dinăuntru să fi fost acolo, însă era posibil să fi fost şi ceata aceea de copii obraznici din oraş, la fel cum puteau să fi fost şi Arthur Eld cu întreaga lui liotă de cavaleri. Incertitudinea aceasta îl

indispunea, aşa cum întotdeauna îl indispunea orice incertitudine (mai puţin aceea dintr-o partidă de Castele).

O luă înapoi pe unde venise, intenţionând să coboare panta până la calul său şi să se înapoieze în oraş. Îl durea piciorul ceva de speriat şi simţea nevoia unei tării care să i-l amorţească. Dormitorul de la Bar K putea să aştepte până a doua zi.

Ajunsese până la jumătatea distanţei către poartă, când văzu porţiunea de drumeag buruienos care lega Citgo de Drumul Mare şi suspină. Nu avea rost să spere că va găsi ceva interesant acolo, dar acum, că bătuse atâta cale, măcar să ducă treaba până la capăt.

Ducă-se dracului treaba, eu am chef de o băutură.

Însă Roland nu era singura persoană care se trezea uneori că dorinţele-i erau nesocotite de simţul datoriei. Jonas suspină, îşi masă piciorul, apoi se întoarse la drumeagul plin de ierburi, cu cele două urme de roţi ale lui. Unde, după câte se părea, era totuşi ceva de găsit.

Se afla între buruienile din şanţ, cam la doisprezece paşi de locul unde vechiul drum se intersecta cu Drumul Mare. La început, el văzu doar o formă albă şi netedă în ierburi şi crezu că era o piatră. Apoi văzu ceva rotund şi negru ce nu putea fi decât un găvan. Nu era o piatră, deci, ci un craniu.

Icnind, Jonas îngenunche şi-l culese în timp ce puţinele sonde funcţionale continuau să scârţâie şi să bufnească în spatele său. Un craniu de corb. Îl mai văzuse înainte. La naiba, presupunea că aproape tot oraşul îl văzuse. Îi aparţinea clovnului aceluia, Arthur Heath… care, ca toţi clovnii, avea nevoie de unele mici accesorii de scenă.

— El îi spunea santinelă, murmură Jonas. Îl punea pe cornul şeii uneori, nu? Şi alteori îl purta la gât ca pe un pandantiv.

Da. Tinerelul îl purta aşa în noaptea aceea la Popasul Călătorilor, când…

Jonas întoarse craniul de pasăre. Ceva zornăi înăuntru ca un ultim gând singuratic. Jonas îl înclină, îl scutură deasupra palmei sale deschise şi o bucată de lănţişor din aur căzu. Pe

acela îl purta băiatul. Într-un moment, lănţişorul se rupsese, craniul căzuse în şanţ şi sai Heath nu se deranjase nicio clipă să se ducă să-l caute. Gândul că cineva îl putea găsi probabil nici nu-i trecuse prin cap. Băieţii erau neatenţi. Era de mirare dacă ajungeau până la urmă să devină bărbaţi.

Chipul lui Jonas rămăsese calm în timp ce stătea acolo îngenuncheat şi examina craniul de pasăre, însă în spatele frunţii sale netede furia vuia cum nu mai vuise niciodată. Băieţii fuseseră acolo, indubitabil – iată încă un lucru pe care l-ar fi considerat aiuristic doar cu o zi în urmă. Era de presupus că văzuseră rezervoarele, cu sau fără camuflaj, şi dacă el n-ar fi găsit din întâmplare craniul, n-ar fi ştiut asta niciodată.

— Când o să termin cu ei, găvanele or să le fie la fel de goale ca ale tale, domnule corb. O să le scobesc cu mâna mea.

Dădu să arunce craniul, dar se răzgândi. Îi putea fi de folos. Ducându-l într-o mână, porni înapoi spre locul unde-şi lăsase calul.

7

Coral Thorin mergea pe Strada Mare spre Popasul Călătorilor. Îi vâjâia capul şi o durea inima în piept. Era trează doar de o oră şi totuşi suferea de o migrenă atât de cruntă, încât deja avea impresia că trecuse o zi. Bea prea mult în ultima vreme şi era conştientă de lucrul acesta – aproape seară de seară – dar avea mare grijă să nu dea pe gât mai mult de unul sau două pahare (şi întotdeauna din cele mici) în văzul lumii. Până acum, credea că nimeni nu intrase la idei. Şi atâta vreme cât nimeni nu intra la idei, bănuia că putea continua aşa. Cum altfel să-l poată îndura pe idiotul de frate-său? Sau tot oraşul acela idiot? Şi, desigur, ştiinţa faptului că toţi fermierii din Asociaţia Crescătorilor de Cai şi cel puţin jumătate dintre marii proprietari de terenuri erau trădători?

— S-o ia dracu’ de Afiliaţie, şopti ea. Mai bine pasărea din mână.

Avea însă într-adevăr o pasăre în mână? Avea vreunul dintre ei? Avea Farson să-şi respecte promisiunile – promisiuni făcute de un om pe nume Latigo şi transmise mai departe de inimitabilul lor Kimba Rimer? Coral avea dubiile ei; despoţii aveau convenabila tendinţă de a-şi uita promisiunile, iar păsările din mână enervanta apucătură de a-ţi ciuguli degetele, a ţi se găinăţa în palmă şi apoi a-şi lua zborul. Nu că acum ar mai fi contat; Coral îşi aşternuse deja patul. Pe deasupra, oamenii vor căuta întotdeauna să bea, să joace la noroc şi să se împerecheze, indiferent în faţa cui s-ar fi ploconit sau în numele cui le-ar fi fost luate birurile.

Totuşi, atunci când vocea bătrânului demon al conştiinţei şoptea, câteva pahare ajutau la pecetluirea buzelor lui.

Se opri în faţa oficiului de pompe funebre al lui Craven, uitându-se de-a lungul străzii spre băieţii care râdeau cocoţaţi pe scări. Agăţau lampioane pe stâlpi şi pe streşinile clădirii. Lampioanele acelea colorate aveau să fie aprinse în noaptea Sărbătorii Secerişului, umplând strada principală a oraşului într-o sută de tonuri de lumini calde, contrastante.

Pentru un moment, Coral îşi aminti de copilul care fusese, admirând lampioanele de hârtie colorată, ascultând strigătele şi pocnetul focurilor de artificii, auzind muzica de dans care venea dinspre Inimă Verde în timp ce tatăl ei o ţinea de mână… şi, de cealaltă parte a lui, îl ţinea de mână pe Hart, fratele mai mare. În acea amintire, Hart purta mândru prima lui pereche de pantaloni lungi.

Un val de nostalgie o cuprinse, dulce la început, apoi amar. Copilul devenise o femeie pământie care deţinea o tavernă şi un lupanar (dar şi o bucată mare de pământ pe Povârniş), o femeie al cărei singur partener sexual în ultima vreme era Cancelarul fratelui său, o femeie al cărei principal scop când se trezea, în ultimele zile, era să-şi anestezieze mahmureala cu alcool cât mai repede posibil. Cum de ajunsese aşa, mai exact? Femeia aceea ai cărei ochi îi folosea era ultima femeie în care copilul care fusese s-ar fi aşteptat să se transforme.

— Unde am greşit? se întrebă ea şi râse. O, preamărite Iisus-Omul, unde a greşit copilul acesta păcătos? Poţi spune

aleluia.

Semăna atât de mult cu predicatoarea rătăcitoare care trecuse prin oraşul lor în urmă cu un an – Pittston, o chema, Sylvia Pittston – încât râse din nou, acum aproape natural. Porni mai departe spre Popas ceva mai binedispusă.

Sheemie era afară, se îngrijea de florile-de-mătase rămase. Băiatul flutură din mână spre ea şi o salută. Flutură şi ea din mână şi-l salută. Băiat bun, Sheemie, şi chiar dacă ar fi putut găsi altul destul de uşor, era bucuroasă că Depape nu-l ucisese.

Barul era aproape gol, însă puternic luminat, toate lămpile cu gaz ardeau. Era şi curat. Deşi Sheemie trebuie că golise scuipătorile, Coral bănuia că femeia durdulie din spatele tejghelei se ocupase de tot restul. Machiajul nu îi putea ascunde paloarea obrajilor, goliciunea ochilor sau felul în care gâtul începuse să i se zbârcească (când vedea pielea aceea ca de şopârlă pe gâtul unei femei, Coral întotdeauna se cutremura pe dinăuntru).

De bar se ocupa Micuţa Nărăvaşă, sub privirea severă a Trofeului, şi dacă ar fi fost lăsată, ar fi continuat s-o facă până când Stanley apărea s-o alunge. Micuţa nu-i spusese nimic cu voce tare lui Coral – ştia ce era bine pentru ea – dar îşi exprimase şi aşa destul de clar dorinţele. Zilele ei de preacurvie erau aproape la sfârşit. Îşi dorea cu ardoare să înceapă să se ocupe de bar. Exista un precedent pentru asta, Coral ştia – la Copacii Pădurii din Trecerea Fluviului era o barmaniţă, şi mai fusese una la Glencove, pe coastă în sus, în Tavares, până când murise de sifilis. Ceea ce Micuţa refuza să vadă era că Stanley Ruiz era mai tânăr cu cincisprezece ani şi că avea o sănătate mult mai bună decât ea. El avea să toarne de băut sub Trofeu mult timp după ce Micuţa ar fi putrezit (nemaifiind nărăvaşă) într-un cimitir al săracilor.

— Sara bună, sai Thorin, zise Micuţa.

Şi înainte ca femeia să apuce să deschidă măcar gura, prostituata puse un pahar pe bar şi îl umplu până la buză cu whisky. Coral se uită uluită la el. Chiar ştiau toţi?

— Nu-mi trebuie, se răsti ea. De ce mi-ar trebui, pentru

numele lui Eld? Nici n-a apus soarele! Toarnă-l înapoi în sticlă, fie-ţi tatăl lăudat, şi apoi dispari de aici. Pe cine crezi că serveşti la ora cinci? Fantomele?

Micuţei îi căzu faţa; stratul gros de machiaj păru să i se crape. Luă pâlnia de sub tejghea, o înfipse în gâtul sticlei şi turnă whisky-ul înapoi. Câteva picături ajunseră pe tejghea, cu tot cu pâlnia aceea; mâinile ei durdulii (acum fără inele, pe care le dăduse de mult la schimb pentru mâncare la magazinul de peste drum) tremurau.

— Îmi pare rău, sai. Chiar aşa. Voiam doar…

— Nu-mi pasă ce voiai doar, zise Coral, apoi întoarse un ochi injectat spre Sheb, care şedea pe banca pianului şi frunzărea partituri vechi. Acum se uita ţintă către bar, cu gura larg deschisă. Şi *tu,* broscoiule, la ce te uiţi?

— La nimic, sai Thorin. Eu…

— Atunci, du-te şi uită-te în altă parte. Ia-o cu tine şi pe scroafa asta. Trage-i şi un futai bun, nu vrei? O să-i facă bine la ten. Poate o să-ţi facă bine şi ţie.

— Eu…

— Afară! Sunteţi surzi amândoi?

Micuţa şi Sheb plecară nu spre hogeacurile de sus, ci spre bucătărie, însă lui Coral îi era totuna. Se puteau duce şi dracului, la cât o interesa pe ea. Oriunde, numai în faţa ochilor ei să nu fie.

Se duse în spatele barului şi se uită în jur. În colţul opus, doi bărbaţi jucau cărţi. Încruntatul acela de Reynolds îi privea şi sorbea bere. În celălalt capăt al barului mai era un bărbat, dar acesta se uita în gol, pierdut în lumea lui. Nimeni nu-i acorda atenţie lui sai Coral Thorin, şi ce ar fi însemnat dacă-i acordau? Dacă Micuţa ştia, ştiau toţi.

Îşi plimbă degetul prin whisky-ul scurs pe tejgheaua barului, şi-l supse, îl mai plimbă o dată, îl supse din nou. Apucă sticla, dar înainte să poată turna, o monstruozitate ca un păianjen cu ochi gri-verzui sări, şuierând, pe bar. Coral urlă şi se dădu în spate, scăpând sticla de whisky între picioare… unde, minune, nu se sparse. Pentru o clipă avu impresia că i se va sparge în schimb capul – că tigva îi va fi

crăpată ca o coajă de ou putred de creierul său înfierbântat, aflat în continuă creştere. Se auzi un bufnet când jucătorii de cărţi îşi răsturnară masa, ridicându-se. Reynolds scosese arma.

— Ne, făcu ea cu voce tremurată, pe care abia şi-o recunoştea.

Globii oculari îi pulsau şi inima i-o luase la galop. Se *putea* muri de spaimă, îşi dădu ea seama atunci.

— Ne, domnilor, totul e bine.

Hidoşenia cu şase picioare cocoţată pe bar deschise gura, îşi dezgoli colţii ascuţiţi şi şuieră din nou.

Coral se aplecă (şi când capul îi ajunse mai jos de nivelul mijlocului, avu din nou convingerea că va exploda), culese sticla, văzu că era încă pe un sfert plină şi bău direct din ea, nemaideranjând-o cine o vedea făcând asta sau ce credeau oamenii despre ea.

Ca auzindu-i gândurile, Musty şuieră din nou. În acea după-amiază purta o zgardă roşie care, la gâtul lui, îi dădea mai mult un aer trist decât jucăuş. Sub ea era prinsă o bucată albă de hârtie.

— Vrei să trag în arătare? zise tărăgănat o voce. Trag, dacă vrei. Un glonţ şi nu mai rămâne nimic, decât gheare.

Era Jonas, la un pas de uşile batante, înăuntru, şi chiar dacă după cum arăta n-ai fi zis că-i era mai bine decât ei, Coral nu se îndoia că era în stare să facă ceea ce promisese.

— Ne. Cotoroanţa aia ne-ar transforma pe toţi în lăcuste sau altceva, dacă i-am ucide animalul.

— Ce cotoroanţă? întrebă Jonas, traversând odaia.

— Rhea Dubativo. Rhea de pe Cöos, cum i se spune.

— Ah! Vrăjitoarea.

— Exact.

Jonas mângâie pisica pe spinare. Animalul se lăsă mângâiat, ba chiar se arcui sub palma lui, însă Jonas îl mângâie doar o dată. Blana era neplăcută la atingere, udă.

— N-ai vrea să împărţi aia? întrebă el, înclinând din cap spre sticlă. E devreme, dar mă doare piciorul ca un diavol scârbit de păcate.

— Piciorul tău, capul meu, devreme sau târziu. Din partea

casei.

Jonas ridică din sprâncenele-i albe.

— Fie-ţi binecuvântat numele, bună doamnă.

Coral se întinse spre Musty. Pisoiul şuieră din nou, dar o lăsă să-i scoată biletul de sub zgardă. Femeia îl deschise şi citi cuvintele scrise pe el:

îS PE Sec, TRMITE BăiaTU

— Pot să văd? întrebă Jonas.

Acum, că dăduse pe gât prima duşcă şi simţea alcoolul încălzindu-i pântecele, totul arăta mai bine.

— De ce nu?

Femeia îi dădu biletul. Jonas se uită şi i-l dădu înapoi. Aproape uitase de Rhea, iar asta nu era deloc bine. A, dar era greu să-şi amintească fiecare lucru, nu? În ultima vreme, Jonas se simţea tot mai puţin ca un mercenar şi tot mai mult ca un bucătar care se străduieşte să prepare toate cele nouă feluri ale unei cine oficiale şi să fie gata la timp. Din fericire, hoaşca aceea bătrână îşi reamintise ea însăşi de prezenţa lui. Zeii binecuvânteze-i setea. Dar şi pe a lui, întrucât asta-l adusese acolo la momentul potrivit.

— Sheemie! urlă Coral.

Simţea şi ea efectul whisky-ului; se simţea din nou aproape om. Se întrebă chiar dacă pe Eldred Jonas nu l-ar interesa o seară de dezmăţ cu sora primarului… cine ştie ce putea grăbi trecerea orelor?

Sheemie intră pe uşile batante, murdar pe mâini, cu sombrero-ul roz săltându-i pe spate la capătul şnurului.

— Mda, Coral Thorin! Aicea mi-s!

Femeia se uită pe după el la cer, cu o privire apreciativă. Nu în seara aceea, nici măcar pentru Rhea; refuza să-l trimită pe Sheemie acolo sus după căderea întunericului, asta era decizia ei finală.

— Nimic, spuse ea cu o voce mai blândă ca de obicei. Întoarce-te la florile tale şi ai grijă să le acoperi bine. Nu

rezistă la îngheţ.

Întoarse pe dos biletul de la Rhea şi mâzgăli un singur cuvânt pe el:

mâine

Îl împături şi i-l dădu lui Jonas.

— Bagă-l sub zgarda puturoşeniei ăleia, bine? Nu vreau s-o ating.

Jonas făcu ce i se ceru. Pisica le mai aruncă o ultimă privire verde sălbatică, apoi sări de pe bar şi dispăru pe sub uşile batante.

— Timpul e scurt, rosti Coral.

Habar nu avea ce voia să spună, însă Jonas încuviinţă, părând că înţelegea perfect.

— N-ai chef să vii la etaj cu o beţivă care se ascunde? N-oi fi cine ştie ce frumuseţe, dar încă mai pot depărta tare picioarele şi nu stau ca o momâie-n loc.

El se gândi o clipă, apoi aprobă din cap. Îi scânteiau ochii. Femeia din faţa lui era slabă precum Cordelia Delgado… dar ce diferenţă, eh? Ce diferenţă!

— Foarte bine.

— Mi s-a spus că am gura spurcată… ca să ştii de pe-acum.

— Scumpă doamnă, voi fi numai urechi.

Ea zâmbi. Îi trecuse migrena.

— Mda. Fac pariu că vei fi.

— Dă-mi un minut. Nu te mişca un pas.

Se duse spre locul unde şedea Reynolds.

— Trage-ţi un scaun, Eldred.

— Nu, mersi. Mă aşteaptă o doamnă.

Privirea lui Reynolds se îndreptă iute către bar.

— Glumeşti.

— N-am glumit niciodată despre femei, Clay. Acum, fii atent la mine.

Reynolds se aplecă în faţă, căscând ochii. Jonas era bucuros că-naintea lui nu se afla Depape. Roy făcea ceea ce-i cereai, şi de regulă destul de bine, dar numai după ce-i explicai de vreo

şase ori.

— Du-te la Lengyll, spuse el. Spune-i că vrem să punem cam doisprezece oameni – nu mai puţin de zece – de pază la exploatarea petrolieră. Oameni pricepuţi care ştiu şi să-şi ţină capul la cutie ca să nu se dea de gol, dacă e nevoie de o ambuscadă. Spune-i că Brian Hookey va fi şeful. El e cu capul pe umeri, lucru pe care nu-l pot spune despre majoritatea nevolnicilor de aici.

Ochii lui Reynolds erau înflăcăraţi şi fericiţi.

— Îi aştepţi pe mucoşi?

— Au fost acolo o dată, s-ar putea să meargă din nou. În cazul ăsta, vor trebui prinşi în foc încrucişat şi culcaţi la pământ. Imediat şi fără avertizare. Ai înţeles?

— Mdie! Şi ce spunem după?

— Păi, că pe ei îi interesau de fapt petrolul şi rezervoarele, zise Jonas cu un zâmbet strâmb. Să fie duse la Farson, la comanda lor şi de complici anonimi. Până la Seceriş, localnicii ne vor purta pe umeri pe străzile oraşului. Vom fi aclamaţi drept oamenii care i-au deconspirat pe trădători. Unde-i Roy?

— S-a dus înapoi la Stânca Suspendată. L-am văzut la prânz. Spune că oamenii se apropie, Eldred; spune că atunci când vântul suflă dinspre est, aude tropot de cai apropiindu-se.

— Poate că aude doar ceea ce vrea să audă.

Bănuia însă că Depape avea dreptate. Dispoziţia sufletească a lui Jonas, foarte proastă atunci când păşise în Popasul Călătorilor, începuse acum să se îmbunătăţească.

— Vom începe să mutăm rezervoarele curând, fie că mucoşii vor veni, fie că nu. Noaptea, şi două câte două, ca animalele urcând la bordul Arcei Tataiei. Râse. Dar vom lăsa câteva, eh? Ca brânza într-o cursă de şoareci.

— Şi dacă şoarecii nu vor veni?

Jonas ridică din umeri.

— Dacă nu într-un fel, atunci în altul. Am de gând să-i mai presez puţin mâine. Vreau să fie nervoşi şi vreau să fie confuzi. Acum, du-te şi fă ce ţi-am spus. Pe mine mă aşteaptă doamna.

— Mai bine tu decât eu, Eldred.

Jonas încuviinţă. Bănuia că de atunci într-o jumătate de oră va fi uitat complet de durerile de picior.

— Aşa-i, zise el. Pe tine te-ar mânca de viu.

Se înapoie la bar, unde Coral stătea cu braţele împletite. Acum şi le despleti şi-i luă mâinile. Pe cea dreaptă i-o aşeză pe sânul ei stâng. Sfârcul era tare şi erect sub degetele lui. Arătătorul mâinii sale stângi femeia îl vârî în gură şi-l muşcă uşor.

— Luăm sticla cu noi? întrebă Jonas.

— De ce nu? zise Coral Thorin.

8

Dacă s-ar fi culcat la fel de beată cum îşi făcuse un obicei să se culce în ultimele luni, scârţâitul patului n-ar fi trezit-o – n-ar fi trezit-o nici chiar o explozie. Dar deşi duseseră sticla cu ei, aceasta încă stătea pe noptiera din dormitorul pe care îl păstra la Popas (era mare cât toate celei trei hogeacuri ale prostituatelor puse laolaltă), iar nivelul whisky-ului era neschimbat. Simţea că o doare tot corpul, însă mintea îi era limpede; măcar la atâta era bun şi sexul.

Jonas era la fereastră, se uita afară la primele raze cenuşii ale soarelui şi îşi trăgea pantalonii pe el. Spinarea sa goală era plină de cicatrice încrucişate. Se gândi să-l întrebe cine îl biciuise într-un mod atât de brutal şi cum de supravieţuise, apoi decise că era mai bine să-şi ţină gura.

— Unde pleci? îl întrebă.

— Cred c-am să încep căutând nişte vopsea – e bună de orice culoare – şi o potaie vagaboandă care încă să aibă coada întreagă. După aceea, sai, nu cred că vrei să ştii ce am să fac.

— Prea bine.

Se întinse pe spate şi trase cuvertura până sub bărbie. Avea impresia că ar putea dormi o săptămână neîntreruptă.

Jonas îşi trase cizmele în picioare şi se duse la uşă, încheindu-şi cureaua. Se opri cu mâna pe clanţă. Femeia se

uită la el, cu ochii cenuşii aproape toropiţi din nou de somn.

— A fost cea mai bună partidă din viaţa mea, rosti el.

Coral surâse.

— Aşa-i, frumosule, zise ea. Şi din a mea.

IV
ROLAND SI CUTHBERT

1

Roland, Cuthbert şi Alain ieşiră pe veranda dormitorului lor de la Bar K aproape la două ore după ce Jonas plecase din odaia lui Coral de la Popasul Călătorilor. Pe atunci soarele se ridicase mult deasupra orizontului. Nu le stătea în fire să se trezească târziu, însă cum spunea Cuthbert: „Avem de păstrat o anumită imagine de locuitori ai Lumii Dinăuntru. Nu ne caracterizează lenevia, ci *relaşul*.“

Roland se întinse, ridicând braţele spre cer într-un Y larg, apoi se aplecă şi se prinse de bombeurile cizmelor. Asta-i făcu spatele să trosnească.

— Urăsc sunetul ăla, se plânse Alain.

Părea morocănos şi adormit. De fapt, toată noaptea fusese chinuit de vise stranii şi premoniţii – lucruri la care, dintre ei trei, doar el era predispus. Datorită hipersensibilităţii, poate – în cazul lui, aceasta fusese întotdeauna puternică.

— De aia o şi face, explică Cuthbert şi îl lovi pe Alain peste umăr. Înveseleşte-te, bătrâne. Eşti prea chipeş ca să fii posomorât.

Roland se îndreptă şi porniră toţi trei prin curtea prăfoasă spre grajduri, la jumătatea distanţei, Roland se opri atât de brusc, încât Alain fu cât pe ce să dea peste el. Tovarăşul lor se uita spre est.

— Oh, făcu el cu o voce ciudată, năucă. Ba chiar zâmbi puţin.

— Oh? îl imită Cuthbert. Ce oh, mare conducător? Oh, ce bucurie, la prânz o voi vedea pe-nmiresmata domniţă, sau oh, la naiba, am de lucrat cu unicii mei puturoşi cât e ziua de lungă?

Alain coborî ochii spre cizmele sale, noi şi comode atunci

când plecaseră din Gilead, acum scâlciate, roase, puţin coborâte la călcâie şi comode doar atât cât pot fi nişte cizme de lucru. Era mai bine să se uite la ele decât la prietenii lui, pentru moment. În ultimele zile, Cuthbert era cam tăios; vechiul lui simţ al umorului fusese înlocuit de o răutate neplăcută. Alain se tot aştepta ca Roland să răbufnească la una dintre balivernele lui Cuthbert, ca bucata de fier lovită de cremenea ascuţită, şi să-l trântească lat pe Bert la pământ. Într-un fel, Alain aproape că-şi dorea asta. Se putea detensiona atmosfera.

Nu se întâmplă însă în dimineaţa aceea.

— Doar oh şi atât, făcu Roland încet şi merse mai departe.

— Iartă-mă, rogu-te, căci ştiu că nu vei vrea să auzi, dar ţin s-aduc din nou vorba despre porumbei, zise Cuthbert în timp ce-şi înşeuau caii. Încă mai cred că mesajul acela…

— Îţi fac o promisiune, rosti Roland, surâzând.

Cuthbert îi aruncă o privire cam neîncrezătoare.

— Mda?

— Dacă mâine dimineaţă încă vei mai dori să trimitem mesaj pe calea aerului, asta o să facem. Alegi chiar tu porumbelul pe care-l vom trimite la vest spre Gilead cu un mesaj compus de tine legat de picior. Ce spui, Arthur Heath? Ţi se pare corect?

Cuthbert se uită la el un moment cu o neîncredere care-i răni sufletul lui Alain. Apoi surâse şi el.

— Corect, spuse. Mulţumesc.

Şi atunci Roland zise ceva ce lui Alain i se păru straniu şi care făcu acea parte hipersensibilă a fiinţei sale să tremure de neliniște.

— Nu-mi mulţumi încă.

2

— Nu vreau să merg acolo, sai Thorin, se smiorcăi Sheemie.

O expresie neobişnuită îi schimonosise chipul neted – o încruntare adusă de grijă şi teamă.

— Doamna aia mă sperie. Mă sperie tare. Are un neg pe nas, chiar aici.

Îşi atinse cu degetul mare vârful nasului, care era mic şi neted şi bine modelat.

Coral, care cu doar o zi în urmă l-ar fi făcut troacă de porci, era neobişnuit de răbdătoare în ziua aceea.

— Aşa e, acceptă ea. Dar, Sheemie, te-a cerut special tine, şi femeia dă bacşiş. Ştii că-i aşa, şi încă gras.

— N-o să m-ajute dacă mă transformă într-un gândac, zise Sheemie bosumflat. Gândacii nu pot cheltui bani.

Chiar şi aşa, se lăsă condus spre locul unde era legat Caprichoso, catârul hanului. Barkie încărcase două butelcuţe pe spinarea animalului. Una, plină cu nisip, era doar pentru echilibru. Cealaltă conţinea *graf* proaspăt stors, din cel pe gustul lui Rhea.

— Ziua Sărbătorii se apropie, zise Coral bucuroasă. Nu mai sunt nici trei săptămâni de acum.

— Mda.

Sheemie păru mai îmbunat. Îi plăceau tare mult Zilele de Sărbătoare – luminile, artificiile, dansurile, jocurile, râsetele. Când venea Ziua Sărbătorii, toţi erau fericiţi şi nimeni nu vorbea urât.

— Un tânăr domn cu bănuţi în buzunar are distracţia asigurată la Sărbătoare, îl îmbrobodi Coral.

— Asta-i sigur, sai Thorin.

Sheemie făcu figura unuia care tocmai a descoperit marile principii ale vieţii.

— Mda, sigur-sigur, chiar aşa.

Coral puse în palma flăcăului căpăstrul lui Caprichoso şi-i strânse degetele pe el.

— Să călătoreşti bine, băiete. Fii politicos cu baba, înclină-te cum ştii tu mai bine… şi ai grijă să te întorci înainte de întuneric.

— Cu mult înainte, mda, făcu Sheemie, cutremurându-se numai la gândul de a se afla sus pe Cöos după căderea nopţii. Cu mult înainte, nici nu mă gândesc altfel.

— Bravo, băiete.

Coral îl însoţi cu privirea. Sheemie îşi pusese pe cap sombrero-ul roz şi ducea catârul bătrân şi îndărătnic de

căpăstru. Şi, când dispăru după coama primului deluşor, ea spuse din nou:

— Bravo, băiete.

3

Jonas aşteptă pe marginea unei creste, culcat pe burtă în iarba înaltă, până ce mucoşii lipseau deja de o oră de la Bar K. Merse apoi călare până pe culme şi-i zări, trei puncte la peste şase kilometri distanţă, pe panta brună. Ducându-se să-şi facă treaba pe ziua aceea. Niciun semn că ar fi bănuit ceva. Erau mai deştepţi decât îi crezuse el la început… însă nici pe departe la fel de deştepţi pe cât se credeau ei.

Se apropie până la jumătate de kilometru de Bar K – cu excepţia dormitorului şi grajdului, acesta era o epavă arsă în lumina puternică a acelei dimineţi de toamnă – şi îşi priponi calul într-un crâng de plopi care creşteau în jurul sursei de alimentare cu apă a fermei. Acolo, băieţii îşi lăsaseră la uscat nişte rufe. Jonas trase pantalonii şi cămăşile de pe crengile de jos pe care fuseseră agăţate, le adună grămadă, urină pe ele, după care se întoarse la calul său.

Când Jonas scoase coada de căţel dintr-o desagă, animalul lovi energic cu copita în pământ, vrând parcă să spună că se bucura să scape de ea. Şi Jonas avea să fie bucuros să scape de ea. Începuse să emane o aromă inconfundabilă. Din cealaltă desagă scoase un borcan mic de sticlă cu vopsea roşie şi o pensulă. Pe acestea le procurase de la fiul cel mare al lui Brian Hookey, care se îngrijea de grajdurile hanului în ziua aceea. Sai Hookey probabil că deja ajunsese la Citgo.

Jonas se apropie de dormitor pe jos, fără a încerca să se ascundă… nu că ar fi avut după ce să se ascundă pe acolo. Şi oricum nu avea de cine să se ascundă, acum, că băieţii plecaseră.

Unul dintre ei lăsase o carte veritabilă – *Omilii şi meditaţii,* de Mercer – pe un balansoar de pe verandă. Cărţile erau adevărate rarităţi în Lumea de Mijloc, mai ales pe măsură ce

te îndepărtai de centru. Aceasta era prima, cu excepţia celor câtorva ţinute la Faleză, pe care Jonas o vedea de când venise în Mejis. O deschise. Citi un scris ferm de femeie: *Scumpului meu fiu, din partea MAMEI lui iubitoare.* Jonas rupse pagina, deschise borcanul cu vopsea şi-şi înmuie în lichid vârfurile a două degete. Acoperi complet cuvântul MAMEI cu buricul inelarului şi, folosind unghia degetului mic în chip de creion, scrise PIZDEI deasupra lui. Agăţă foaia într-un cui ruginit la loc vizibil, apoi făcu ferfeniţă cartea şi călcă foile în picioare. Oare a cărui băiat era? Spera să fie a lui Dearborn, însă asta nu prea conta.

Primul lucru pe care îl observă când intră fură porumbeii care uguiau în colivii. El credea că mucoşii foloseau un helio pentru a-şi trimite mesajele, nu porumbei! Măi, să fie! Asta era o şmecherie şi mai dihai!

— Mă întorc la voi în câteva minute, le promise. Aveţi răbdare, scumpilor; ciuguliţi şi găinăţaţi-vă cât încă mai puteţi.

Se uită în jur cu un dram de curiozitate, uguitul blând al porumbeilor picurându-i ca un calmant în urechi. Flăcăiandri sau domnişori? îl întrebase Roy pe bătrânul din Ritzy. Bătrânul spusese că, poate, ambele. Nişte flăcăiandri ordonaţi, cel puţin, judecând după cum îşi păstrau locul de dormit, gândi Jonas. Bine antrenaţi. Trei paturi, toate trei aranjate. Trei grămezi cu mâncare la picioarele fiecăruia, clădite la fel de ordonat. În fiecare grămadă găsi câte o poză cu o mamă – o, ce copii cuminţi erau – şi câte o poză cu ambii părinţii. Sperase să găsească nume, sau documente de un fel sau altul (chiar scrisorele de amor din partea fetei, poate), însă nu era nimic de felul acesta. Flăcăiandri sau domnişori, erau destul de atenţi. Jonas scoase pozele din rame şi le făcu bucăţi. Mâncarea o împrăştie în toate colţurile încăperii, distrugând cât putu de mult în timpul limitat pe care-l avea la dispoziţie. Când găsi o batistă de olandă în buzunarul unei perechi de pantaloni de gală, îşi suflă nasul în ea şi apoi o întinse bine pe bombeurile cizmelor de gală ale băiatului, astfel încât mucii lui verzi să fie expuşi. Ce putea fi mai enervant – mai

deranjant – decât să te întorci acasă după o zi de muncă grea, făcând recensământul animalelor, şi să găseşti mucii unui străin pe unul dintre lucrurile tale personale?

Porumbeii erau agitaţi acum; nu ştiau să se răstească precum gaiţele sau corbii, dar încercară să zboare din calea lui atunci când el deschise coliviile. Nu-i ajută cu nimic, desigur. Jonas îi prinse unul câte unul şi le răsuci capetele. Odată treaba asta înfăptuită, piti câte o pasăre sub perna de paie a fiecărui băiat.

Sub una dintre perne găsi un mic bonus: fâşii de hârtie şi un stilou cu rezervor, fără-ndoială păstrate cu scopul compunerii de mesaje. Frânse stiloul şi-l azvârli prin cameră. Fâşiile şi le băgă în buzunar. Hârtia era întotdeauna folositoare.

Cum îi rezolvase pe porumbei, putea să audă mai bine. Începu să se plimbe încoace şi încolo pe duşumele, cu capul pe o parte, ciulind urechile.

4

Când Alain se apropie de el în galop, Roland ignoră chipul alb şi ochii arzători, speriaţi, ai băiatului.

— Am numărat treizeci şi unu pe partea mea, spuse el, toţi cu însemnul Baroniei, coroana şi scutul. Tu?

— Trebuie să ne întoarcem, spuse Alain. Ceva nu e bine. Mi-o spune instinctul. N-am simţit niciodată mai clar asta.

— Tu câţi ai numărat? întrebă Roland din nou.

Erau momente, ca acum, când găsea abilitatea lui Alain de a-şi folosi hipersensibilitatea mai mult enervantă decât utilă.

— Patruzeci. Sau patruzeci şi unu, am uitat. Şi ce importanţă are? Au mutat ce nu voiau să numărăm. Roland, nu m-ai auzit? Trebuie să ne întoarcem! Ceva nu e bine! *Ceva nu e bine la dormitorul nostru!*

Roland aruncă o privire spre Bert, care călărea liniştit cam la cinci sute de metri de ei. Apoi se uită la Alain, cu sprâncenele ridicate într-o întrebare mută.

— Bert? Instinctul lui e atrofiat complet şi aşa a fost mereu – ştii bine. Al meu nu. Ştii că e aşa! Roland, te rog! Oricine ar fi, va vedea porumbeii! Poate ne va găsi *armele!*

Alain cel flegmatic din fire era aproape în pragul lacrimilor, surescitat şi tulburat.

— Dacă nu vrei să te întorci cu mine, dă-mi voie să mă întorc singur! Dă-mi voie, Roland, pentru numele tatălui tău!

— Pentru numele tatălui *tău,* nu-ţi dau, zise Roland. Numărătoarea mea e treizeci şi doi. A ta e patruzeci. Da, să zicem patruzeci. Patruzeci e un număr bun – la fel de bun ca oricare, socot. Acum vom schimba locurile şi vom număra din nou.

— Ce e cu tine? aproape şopti Alain.

Se uita la Roland ca şi când prietenul lui ar fi înnebunit.

— Nimic.

— Tu *ştiai!* Ştiai când am plecat azi-dimineaţă!

— O, poate că am văzut ceva, zise Roland. O reflexie, poate, dar… ai încredere în mine, Al? Cred că asta contează. Ai încredere în mine sau crezi că mi-am pierdut şi minţile odată cu inima? Aşa cum crede el?

Mişcă din cap în direcţia lui Cuthbert. Roland îl privea pe Alain cu un zâmbet palid pe buze, însă ochii lui erau nemiloşi şi distanţi – aceea era privirea sa care trecea dincolo de orizont. Alain se întrebă dacă Susan Delgado văzuse până atunci expresia aceea, şi dacă da, ce părere avea despre ea.

— Am încredere în tine.

De acum Alain era atât de confuz, încât nu mai ştia sigur dacă asta era o minciună sau adevărul.

— Bun. Atunci, schimbă locul cu mine. Numărătoarea mea e treizeci şi unu, repet.

— Treizeci şi unu, aprobă Alain.

Ridică mâinile, apoi le lăsă să-i cadă pe coapse cu un pocnet atât de puternic, încât calul său de regulă apatic dădu urechile pe spate şi se scutură puţin sub el.

— Treizeci şi unu.

— Cred că astăzi ne putem întoarce mai devreme acasă, dacă asta te face fericit, rosti Roland şi se îndepărtă.

Alain se uită după el. Mereu se întrebase ce se întâmpla în capul lui Roland, dar niciodată mai mult ca în clipa aceea.

5

Scârţ. Scârţ-scârţ.

Asta aştepta el să audă şi Jonas auzi tocmai când se gândea să abandoneze. S-ar fi aşteptat să găsească ascunzătoarea ceva mai aproape de paturi, dar băieţii erau şmecheri, într-adevăr.

Se lăsă într-un genunchi şi folosi lama cuţitului ca să desprindă scândura care scârţâise. Sub ea erau trei obiecte învelite în panglici de bumbac închis la culoare, umede la atingere şi mirosind plăcut a ulei de armă. Jonas scoase obiectele şi le dezveli, curios să vadă ce calibre îşi cumpăraseră tinereii. Răspunsul se dovedi banal, dar funcţional. Două erau revolvere simple cu cinci gloanţe, un model căruia atunci i se spunea (dintr-un motiv necunoscut de mine) „cioplitor”. A treia legătură conţinea două arme cu şase gloanţe de calitate superioară. De fapt, îi stătu inima în loc un moment când crezu că dăduse peste două revolvere mari de pistolar – mânere din lemn de santal şi ţevi din oţel albastru veritabil cu găuri mari cât gurile unor puţuri de mină. Nişte arme precum acelea n-ar fi putut lăsa în urmă, indiferent cum s-ar fi repercutat lucrul acesta asupra planurilor sale. Prin urmare, când le văzu mânerele simţi un soi de uşurare. Niciodată nu-ţi doreai să fii dezamăgit, însă în clipa aceea dezamăgirea îi limpezi mintea într-un fel minunat.

Înfăşură pistoalele la loc şi le puse înapoi de unde le luase, apoi fixă şi scândura în podea. O şleahtă de mucoşi puşi pe rele din oraş era posibil să vină acolo şi era posibil să vandalizeze dormitorul rămas nesupravegheat, împrăştiind tot ceea ce nu distrugeau, dar să găsească o ascunzătoare ca aceea? Nici vorbă, fiule. Puţin probabil.

Tu chiar crezi că ei vor da vina pentru asta pe nişte huligani din oraş?

Era posibil; doar fiindcă îi subestimase la început nu

însemna că de acum înainte trebuia să se întoarcă la o sută optzeci de grade şi să-i supraestimeze. Pe deasupra, el beneficia de luxul de a nu fi nevoit să-i pese. Oricum, mucoşii aveau să se înfurie. Aveau să fie îndeajuns de furioşi încât, cine ştie, să dea buzna afară de după Movila lor. Să arunce precauţia pe apa sâmbetei… şi să se lase duşi de val.

Jonas prinse un capăt al cozii de câine între zăbrelele unei colivii, în aşa fel încât să semene cu o uriaşă pană zeflemitoare. Folosindu-se de vopsea, scrise pe pereţi dulci sloganuri copilăreşti precum

MUE VOO!

şi

MarŞ acaS BogaTani DraquLui

Apoi plecă, oprindu-se un moment pe verandă pentru a se asigura că era în continuare singur la Bar K. Sigur că era. Şi totuşi, o clipă sau două, spre sfârşit, se simţise agitat – aproape ca şi când ar fi fost mirosit. Printr-un fel de telepatie din Lumea Dinăuntru, poate.

Există aşa ceva; ştii bine. Hipersensibilitate i se spune.

Mda, dar asta era unealta pistolarilor, artiştilor şi lunaticilor. Nu a băieţaşilor, fie ei domnişori ori doar flăcăiandri.

Jonas se întoarse totuşi la calul său aproape alergând, urcă în şa şi porni la trap spre oraş. Lucrurile începeau să se încingă şi mai erau încă multe de făcut înainte ca Luna Demonului să urce plină pe bolta cerească.

6

Coliba lui Rhea, cu pereţii ei de piatră şi plăcile crăpate de

guijarros de pe acoperiş, pline de licheni, stătea ghemuită pe ultima ridicătură a colinei Cöos. În spatele ei se întindea magnifica panoramă a nord-vestului – Iarbă Rea, deşertul, Stânca Suspendată, Canionul Ochet – însă lui Sheemie numai la admirat privelişti frumoase nu-i stătea mintea pe când îl trăgea pe Caprichoso în curtea cotoroanţei, nu la mult timp după prânz. Cam de o oră îl rodea foamea, dar acum senzaţia dispăruse. Ura locul acela mai mult ca pe oricare alt loc din Baronie, mai mult chiar decât Citgo, cu turnurile lui înalte care făceau încontinuu scârţa-scârţ şi tronca-tronc.

— Sai! strigă el, trăgând catârul în curte.

Apropiindu-se de colibă, Capi se împotrivi, înfigându-şi copitele în pământ si lăsând capul jos, dar când băiatul trase de căpăstru, se lăsă din nou. Lui Sheemie aproape că-i părea rău pentru asta.

— Doamnă? Bătrânică simpatică şi bună care n-ai face rău nici unei muşte? Eşti acasă? Sunt Sheemie cel de treabă, am venit cu *graf*-ul.

Zâmbi şi întinse mâna liberă, cu palma în sus, pentru a-şi demonstra candid inofensivitatea, însă nu primi niciun răspuns dinspre colibă. Sheemie îşi simţi stomacul întâi strângându-se, apoi întorcându-se pe dos. Un moment, crezu că va face în pantaloni ca un ţânc, după care trase un vânt şi se simţi ceva mai bine. La intestine, măcar.

Merse mai departe, displăcându-i situaţia tot mai tare cu fiecare pas. Curtea era plină de pietre şi buruieni vânoase şi gălbui, ca şi când stăpâna colibei ar fi pustiit pământul însuşi cu atingerea sa. Era şi o grădină, iar Sheemie văzu că legumele din ea – dovleci şi napi iuţi, în principal – erau mutante. Apoi observă momâia de paie din grădină. Şi ea era mutantă, o arătare oribilă cu două capete în loc de unul şi ceva ce aducea cu o mână de femeie îmbrăcată într-o mănuşă de satin ieşindu-i din zona pieptului.

Sai Thorin nu mă va mai convinge niciodată să vin aici, îşi spuse. *Nici pentru toţi bănuţii din lume.*

Uşa colibei era deschisă. Lui Sheemie i se părea că semăna cu o gură căscată. Pe ea ieşea o putoare râncedă şi

revoltătoare.

Sheemie se opri la aproximativ cincisprezece paşi de casă, iar când Capi îi atinse fundul cu botul (ca pentru a-l întreba ce-i ţinea în loc), băiatul scoase un chiot scurt. Sunetul aproape îl puse pe fugă şi reuşi să stea locului doar printr-un imens efort de voinţă. Era o zi luminoasă, dar acolo sus, pe deal, soarele părea neînsemnat. Nu era pentru prima dată când venea acolo, iar pe dealul lui Rhea niciodată nu era plăcut să fii, însă acum era cumva şi mai rău. Îl făcea să se simtă ca atunci când se trezea în toiul nopţii şi auzea sunetul deşirării. Ca şi când ceva înfiorător s-ar fi apropiat lin spre el – ceva cu ochi dementi şi gheare roşii, hrăpăreţe.

— S-S-Sai? E cineva aici? E…

— Vino mai aproape.

Vocea ieşi pe uşa deschisă.

— Vino unde te pot vedea, băiat idiot.

Străduindu-se să nu geamă sau să strige, Sheemie făcu ce-i ceruse vocea. Ceva îi spunea că nu avea să mai coboare nicicând dealul acela. Caprichoso, poate că da, dar el nu. Sărmanul de Sheemie avea să ajungă în oala de mâncare – o masă caldă diseară, mâine supă, gustări reci până la Capătul Anului. Asta se va alege de el.

Fără tragere de inimă, mergând pe picioare ca de gumă, îşi croi drum spre veranda cotoroanţei – dacă ar fi ţinut genunchii mai aproape unul de altul, ar fi pocnit ca nişte castaniete. Nici măcar *vocea* babornitei nu semăna cu cea obişnuită.

— S-Sai? Mi-e frică. Chiar a-a-aşa.

— Aşa şi trebuie, spuse vocea.

Venea din colibă ca adusă de vânt, ieşea la lumina soarelui ca un fuior de fum înecăcios.

— Da’ nu te gândi la asta… fă doar ce-ţi spun. Vino mai aproape, Sheemie, fiul lui Stanley.

Sheemie se supuse, deşi teroarea îi îngreuna fiecare pas. Catârul veni după el, cu capul în pământ. Capi gâgâise ca o gâscă tot drumul până acolo – gâgâise neîncetat – dar acum tăcea mâlc.

— Uită-te aici, deci, şopti vocea îngropată în umbrele acelea. Uită-te aici, într-adevăr.

Bătrâna păşi în lumina care cădea prin uşa deschisă, strâmbându-se o clipă, orbită de ea. În mâini strângea butelca de *graf* goală. În jurul gâtului, încolăcit ca un colier, era Ermot.

Sheemie mai văzuse şarpele până atunci şi de fiecare dată se întrebase ce chinuri ar fi îndurat înainte să moară, dacă târâtoarea aia l-ar fi muşcat. În ziua aceea nu avu astfel de gânduri. În comparaţie cu Rhea, Ermot părea normal. Obrajii hoaştei se uscaseră, făcându-i capul să semene cu un craniu. Puncte maronii îi mişunau în părul rar şi pe fruntea bombată ca o armată de insecte invadatoare. Sub ochiul stâng avea o pustulă deschisă şi rânjetul ei lăsa să i se vadă puţinii dinţi rămaşi în gură.

— Nu-ţi place cum arăt, nu-i aşa? întrebă ea. Îţi face inima de gheaţă, nu?

— N-nu, făcu Sheemie, după care adăugă, fiindcă răspunsul nu i se păru cel potrivit: Adică da!

Dar, pe toţi zeii, acesta părea şi mai rău.

— Eşti frumoasă, sai! bolborosi el.

Femeia râse aproape inaudibil şi aruncă butelca goală în braţele lui destul de tare cât aproape să-l doboare în fund. Atingerea degetelor ei fu scurtă, însă el tot simţi că i se încreţeşte pielea.

— Ei, lasă. Frumos nu-i ceea ce-i frumos, ci ceea ce ne place, nu aşa se zice? Si mie-mi convine. Mda, îmi convine de minune. Adă-mi *graf*-ul, copil idiot.

— Da-da, sai! Imediat, sai!

Duse butelca goală la catâr, o aşeză bine, apoi dezlegă corzile cu care era legată butelca plină. Era perfect conştient de ochii ei şi asta-l făcea neîndemânatic, dar până la urmă reuşi să o dezlege. Fu cât pe ce să-i alunece din mâini, şi trăi un moment de coşmar când crezu că aceasta va cădea pe pământul pietros şi se va sparge. O prinse totuşi în ultima clipă. I-o duse bătrânei, îi trebui doar o secundă să-şi dea seama că nu mai avea şarpele la gât, apoi îl simţi târându-i-se

peste cizme. Ermot ridică ochii spre el, şuierând şi dezgolindu-şi colţii într-un rânjet teribil.

— Nu te mişca prea repede, băiete. N-ar fi înţelept… Ermot e indispus astăzi. Pune butoiaşul după prag, aici. E prea greu pentru mine. Am sărit peste nişte mese-n ultima vreme, zău aşa.

Sheemie se îndoi de la mijloc (*înclină-te cum ştii tu mai bine*, spusese Sai Thorin, şi uite că exact asta făcea), schiţând o grimasă şi neîndrăznind să reducă tensiunea spinării mişcându-şi picioarele, întrucât şarpele încă stătea pe ele. Când se ridică, Rhea ţinea întins un plic vechi şi pătat. Clapeta fusese sigilată cu o picătură de ceară roşie. Sheemie era îngrozit să se gândească ce putea să fi fost prelucrat pentru a obţine o asemenea ceară.

— Ia ăsta şi dă-i-l Cordeliei Delgado. O cunoşti?

— M-mda, reuşi să bâiguie Sheemie. Mătuşa Susanei-sai.

— Aşa-i.

Sheemie se întinse cu fereală după plic, dar vrăjitoarea îl trase înapoi pentru o clipă.

— Nu ştii să citeşti, nu-i aşa, băiat idiot?

— Ne. Cuvintele şi literele nu se lipesc de mine.

— Bun. Ai grijă să n-arăţi asta nimănui care ştie, altfel o să-l găseşti pe Ermot într-o noapte aşteptându-te sub pernă. Eu văd departe, Sheemie, înţelegi ce spun? *Eu văd departe.*

Nu era decât un plic, însă părea greu şi cumva scârbos între degetele lui Sheemie, de parcă ar fi fost făcut din piele de om, nu din hârtie. Pe deasupra, ce fel de scrisoare îi putea trimite Rhea Cordeliei Delgado? Sheemie îşi aminti ziua când văzuse faţa lui sai Delgado acoperită toată cu pânze de păianjen, şi se cutremură. Oribila creatură care se afla în pragul colibei, în faţa lui, putea fi chiar creatura care ţesuse acele pânze.

— Dacă-l pierzi, o să ştiu, şopti Rhea. Dacă-l arăţi cui nu trebuie, o să ştiu. Ţine minte, fiu al lui Stanley, eu văd departe.

— Voi avea grijă, sai.

Poate era mai bine dacă *într-adevăr* avea să piardă plicul, dar asta nu avea să se întâmple. Sheemie era slab la minte,

toţi o ştiau, dar nu atât de slab încât să nu priceapă de ce fusese chemat acolo: nu să ducă o butelca cu *graf,* ci să primească scrisoarea aceea şi să o ducă destinatarului.

— N-ai vrea să intri puţin? şopti ea, apoi arătă cu degetul spre prohabul băiatului. Dacă-ţi dau să mănânci o bucăţică de ciupercă – una specială – pot arăta ca oricine vrei tu.

— O, nu pot, se scuză el, strângându-se de pantaloni şi afişând un zâmbet larg pe care-l simţi precum un strigăt ce încerca să-i iasă prin piele. Trebuşoara aia enervantă mi-a căzut săptămâna trecută, zău aşa.

Pentru un moment, Rhea rămase gură-cască, sincer surprinsă, cum doar de puţine ori în viaţă mai fusese, după care izbucni din nou într-un hohot de râs surd. Îşi ţinu stomacul cu mâinile-i precum ceara şi se clătină înainte şi-napoi. Amuzată peste poate. Ermot, speriat, se furişă în casă târându-se pe pântecele lui lung şi galben. De undeva din adâncul colibei, pisica şuieră la el.

— Du-te, zise Rhea, încă râzând.

Se aplecă în faţă şi-i lăsă să cadă în buzunarul cămăşii trei sau patru monede.

— Pleacă de aici, hoţomanule! Şi să nu pierzi vremea aiurea, holbându-te la flori!

— Nu, sai…

Înainte să poată continua, uşa se trânti atât de tare, încât printre scândurile ei ieşiră norişori de praf.

7

La ora două, Roland îl surprinse pe Cuthbert cu propunerea de a se întoarce la Bar K. Când Bert întrebă de ce, Roland doar ridică din umeri şi nu mai spuse altceva. Bert se uită la Alain şi văzu pe chipul lui o stranie expresie visătoare.

Pe măsură ce se apropiau de dormitor, un sentiment rău-prevestitor îl cuprinse pe Cuthbert. Ajunseră pe o culme şi se uitară în jos la Bar K. Uşa dormitorului era deschisă.

— Roland! strigă Alain.

Arătă spre crângul de plopi unde se afla sursa de alimentare cu apă a fermei. Hainele lor, agăţate ordonat la uscat când plecaseră, erau acum imprăştiate care pe unde.

Cuthbert descălecă şi alergă într-acolo. Luă de jos o cămaşă, o mirosi, o azvârli cât acolo.

— S-au pişat pe ea! urlă el, indignat.

— Haide, spuse Roland. Să vedem care sunt pagubele.

8

Pagubele erau multe. *Cum te şi aşteptai*, gândi Cuthbert, scrutându-l pe Roland. Apoi se întoarse spre Alain, care părea posomorât, dar nu întru totul surprins. *Cum vă aşteptaţi* amândoi, *de fapt*.

Roland se aplecă spre unul dintre porumbeii morţi şi culese ceva atât de mic, încât la început Cuthbert nici nu desluşi ce anume era. Apoi se îndreptă de spate şi întinse obiectul spre prietenii lui. Un singur fir de păr. Unul foarte lung şi foarte alb. Depărta degetul mare de arătător şi-l lăsă să plutească spre podea, unde rămase printre bucăţile fotografiei cu părinţii lui Cuthbert Allgood.

— Dacă ştiai că şchiopul ăla bătrân e aici, de ce nu te-ai întors ca să-i pui capăt zilelor? se auzi Cuthbert întrebând.

— Pentru că nu era momentul, răspunse Roland pe un ton blând.

— *El* ar fi făcut-o, dacă era vreunul dintre noi în locul lui, distrugându-i lucrurile.

— Noi nu suntem ca el, zise Roland pe acelaşi ton.

— O să-l găsesc şi o să-i spulber dinţii cu cap cu tot.

— Nici vorbă, făcu Roland, la fel de blând ca înainte.

Dacă Bert avea să mai audă un singur cuvânt rostit în felul acela de Roland, avea s-o ia razna. Îi pieri orice gând legat de prietenie şi *ka-tet*, şi peste mintea sa se lăsă o cortină roşie ca furia. Jonas fusese acolo. Jonas urinase pe hainele lor, o făcuse pizdă pe mama lui Alain, le rupsese cele mai preţioase fotografii, scrisese cu vopsea obscenităţi copilăreşti pe pereţi, le omorâse porumbeii. Roland ştiuse… nu făcuse nimic… şi *intenţiona* să continue să nu facă nimic. Decât să i-o tragă

iubitei lui. Asta avea s-o facă de multe ori, mda, pentru că acum doar de asta îi mai păsa.

Dar fetei n-o să-i mai placă moaca ta data viitoare când o să urci în şa, gândi Cuthbert. *Am să mă ocup eu de asta.*

Trase pumnul în spate. Alain îl prinse de încheietura mâinii. Roland se întoarse cu spatele şi începu să culeagă de pe jos păturile împrăştiate, de parcă faţa furioasă a lui Cuthbert şi pumnul lui pregătit să lovească pur şi simplu nu l-ar fi impresionat.

Cuthbert strânse celălalt pumn, având de gând să-l facă pe Alain să îi dea drumul, într-un fel sau altul, însă văzând chipul rotund şi sincer al prietenului său, inocent şi uluit, furia îi scăzu puţin. Disputa lui nu era cu Alain. Cuthbert era sigur că şi el ştiuse că ceva rău se petrecea acolo, dar era la fel de sigur şi că Roland insistase ca Alain să nu facă nimic până după plecarea lui Jonas.

— Vino cu mine, murmură Alain, petrecându-şi un braţ pe după umerii lui Bert. Afară. Pentru numele tatălui tău, haide. Trebuie să te răcoreşti. Nu-i momentul să ne batem între noi.

— Nu-i momentul nici ca acela ce ne conduce să judece cu puţa, făcu Cuthbert, fără a se sinchisi să vorbească în şoaptă.

Dar când Alain îl trase a doua oară, Bert se lăsă purtat spre uşă.

Îmi reprim furia faţă de el pentru ultima oară, gândi, *dar cred – ştiu – că până aici mi-a fost. Îi voi cere lui Alain să-i spună asta.*

Ideea de a-l folosi pe Alain ca om legătură între el şi cel mai bun prieten al său – recunoaşterea faptului că lucrurile ajunseseră până acolo – îl umplea pe Cuthbert de o furie oarbă şi, la uşa spre verandă, se întoarse spre Roland.

— *Ea a făcut din tine un laş*, spuse în Limba Nobilă.

Lângă el, Alain inspiră brusc.

Roland încremeni pe dată ca o stană de piatră, cu spatele la ei, cu braţele pline de pături. În acel moment, Cuthbert fu sigur că Roland se va întoarce şi va sări la el. Aveau să se bată, cel mai probabil până când unul dintre ei avea să moară sau să orbească sau să rămână inconştient. Cel mai probabil,

acela avea să fie el, însă nu-i mai păsa de asta.

Roland nici nu se întoarse. În schimb, vorbind aceeaşi limbă, rosti:

— *A venit să ne fure avantajul şi precauţia. În cazul tău, a şi reuşit.*

— Ba nu, sări Cuthbert, vorbind din nou în limba de rând. Ştiu că o parte din tine chiar crede asta, dar nu e aşa. Adevărul e că tu ţi-ai pierdut busola. I-ai spus iubire neglijenţei tale şi ai făcut din iresponsabilitate o virtute. Eu…

— Pe toţi zeii, vino! aproape mârâi Alain şi-l trase pe uşă afară.

9

Nemaiavându-l pe Roland în faţa ochilor, Cuthbert îşi simţi furia îndreptându-se fără voia sa spre Alain; se întoarse ca o giruetă atunci când vântul îşi schimbă direcţia. Rămaseră amândoi faţă în faţă în curtea îmbăiată în soare, Alain părând nefericit şi distras, Cuthbert cu mâinile strânse atât de tare în pumni, încât îi tremurau pe lângă corp.

— De ce-i găseşti mereu o scuză? De ce?

— Când eram pe Povârniş, m-a întrebat dacă am încredere în el. Am spus că am. Şi într-adevăr am.

— Atunci eşti un prost.

— Iar el e un pistolar. Dacă el spune că trebuie să mai aşteptăm, atunci asta trebuie să facem.

— E pistolar doar din întâmplare! E un bătut în cap! Un mutant!

Rămas fără replică din cauza şocului, Alain îl fixă cu privirea.

— Vino cu mine, Alain. E timpul să punem capăt jocului ăstuia nebunesc, îl vom găsi pe Jonas şi-l vom ucide. *Ka-tet*-ul nostru s-a destrămat. Vom face unul nou, tu şi cu mine.

— Nu s-a destrămat. Dacă asta totuşi se va întâmpla, va fi doar din cauza ta. Şi nu te voi ierta niciodată.

Acum veni rândul lui Cuthbert să rămână fără replică.

— Du-te la plimbare cu calul, bine? Una lungă. Aşteaptă să te răcoreşti. Prea multe depind de prietenia noastră…

— Asta să i-o spui *lui!*

— Ba nu, îţi spun *ţie.* Jonas a scris un cuvânt scârbos despre mama. Crezi că nu m-aş duce cu tine doar ca să-i plătesc asta, dacă n-aş crede că Roland are dreptate? Că asta-i ceea ce vrea Jonas? Ca noi să ne pierdem minţile şi să ieşim ca orbii de după Movilă?

— Ai dreptate, dar în acelaşi timp nu ai, zise Cuthbert.

Şi totuşi, pumnii i se descleştau încet şi degetele i se depărtau.

— Tu nu vezi şi eu n-am cuvintele necesare să-ţi explic. Dacă spun că Susan a otrăvit izvorul *ka-tet*-ului nostru, vei zice că sunt gelos. Totuşi, eu asta cred că a făcut, fără să ştie şi fără să vrea. I-a otrăvit mintea şi uşa iadului s-a deschis. Roland simte căldura care iese pe uşa aceea şi crede că o emană sentimentele lui pentru ea… dar noi trebuie să fim mai presus, Al. Trebuie să *gândim* mai limpede. Pentru el ca şi pentru noi înşine şi pentru taţii noştri.

— Vrei să spui că ea e duşmanul nostru?

— Nu! Într-adevăr, ar fi mai uşor aşa.

Inspiră adânc, scoase aerul din plămâni, mai inspiră o dată, îl mai scoase o dată, inspiră a treia oară şi-l scoase iar. Cu fiecare nouă respiraţie se simţea puţin mai normal, puţin mai stăpân pe sine.

— N-are importanţă. Nu e nimic de spus despre asta pe moment. Sfatul tău e bun. Cred că am să merg să fac o plimbare. Una lungă.

Bert porni spre calul său, apoi se întoarse.

— Spune-i că greşeşte. Spune-i asta: chiar dacă are dreptate cu aşteptatul, are dreptate din motive greşite, iar asta-l face să greşească în toate cele. Ezită. Spune-i ce ţi-am zis despre uşa iadului. Spune-i că asta-mi zice *mie* intuiţia. Îi spui asta?

— Da. Nu te apropia de Jonas, Bert.

Cuthbert urcă în şa.

— Nu promit nimic.

— Nu eşti bărbat.

Alain părea dezolat; în pragul lacrimilor, de fapt.

— Niciunul dintre noi nu este bărbat.

— Sper că greşeşti în privinţa asta, zise Cuthbert, pentru că ne aşteaptă o muncă de bărbaţi.

Întoarse calul şi plecă în galop.

10

Merse departe pe Drumul Spre Mare, la început străduindu-se să nu se gândească la nimic. Descoperise că uneori lucruri neaşteptate îţi intrau în cap dacă lăsai uşa deschisă. Lucruri folositoare, de cele mai multe ori.

În acea după-amiază, nu se întâmplă aşa. Confuz, trist şi fără nicio idee mai răsărită în minte (sau măcar speranţa de a avea vreuna), Bert o luă într-un sfârşit înapoi spre Hambry. Străbătu Strada Mare de la un capăt la celălalt, fluturând din mână sau vorbind cu oamenii care-l salutară. Întâlniseră toţi trei mulţi oameni buni prin părţile acelea. Pe unii îi socotea prieteni şi simţea că locuitorii de rând din oraş îi adoptaseră – nişte tineri aflaţi departe de căminul şi familiile lor. Şi cu cât cunoştea mai mulţi şi se vedea mai des cu oamenii aceia, cu atât mai puţin îi bănuia Bert că făceau parte din urâtul joc al lui Rimer şi Jonas. De ce să fi ales Omul de Bine Hambry-ul, dacă nu fiindcă îi oferea o acoperire atât de bună?

Mulţi locuitori ieşiseră din case în ziua aceea. Piaţa de legume fremăta, dughenele erau aglomerate, copiii râdeau la un spectacol cu Tandea şi Mandea (Mandea îl fugărea în momentul acela pe Tandea şi-l lovea pe sărmanul bătrân cu o mătură), iar decoraţiunile de Sărbătoarea Secerişului avansau cu mare rapiditate. Şi totuşi, Cuthbert simţea puţină bucurie şi nerăbdare, gândindu-se la Sărbătoare. Oare fiindcă nu era a lui, fiindcă nu era Secerişul din Gilead? Poate… dar în principal doar fiindcă avea mintea şi sufletul atât de încărcate. Dacă asta însemna să te maturizezi, îşi spunea că ar fi preferat să evite experienţa.

Ieşi călare din oraş, lăsând oceanul în urmă, mergând cu

soarele direct în faţă, umbra alungindu-i-se şi mai mult în spate. Se gândea că în scurt timp va ieşi de pe Drumul Mare şi va trece peste Povârniş, îndreptându-se spre Bar K. Dar înainte să poată face asta, îl întâlni pe vechiul său prieten Sheemie, care ducea un măgar de căpăstru. Sheemie stătea cu capul în pământ, cu umerii lăsaţi, cu sombrero-ul său roz pe o rână, cu cizmele pline de praf. Lui Cuthbert îi lăsa impresia că venea pe jos taman de la capătul pământului.

— Sheemie! strigă el, anticipând deja surâsul vesel şi vorba zglobie a băiatului. Zile lungi şi nopţi uşoare! Ce mai fa…

Sheemie ridică fruntea şi când chipul lui apăru de sub borul sombrero-ului. Cuthbert tăcu brusc. Văzu pe dată spaima imprimată pe faţa băiatului – obrajii palizi, ochii bântuiţi, tremurul gurii.

11

Sheemie ar fi putut ajunge la reşedinţa Delgado deja de două ore, dacă ar fi vrut, dar mersese cu lentoarea unei ţestoase, scrisoarea din sânul lui părând să-i apese fiecare pas. Era îngrozitor, atât de îngrozitor! Nici nu se putea gândi la asta, întrucât mecanismul gândirii sale era stricat, zău aşa.

Cuthbert coborî de pe cal într-o clipită şi dădu fuga la Sheemie. Puse mâinile pe umerii băiatului.

— Care e problema? Spune-i vechiului tău amic. Nu voi râde, chiar deloc.

Auzind vocea blândă a lui Arthur Heath şi văzându-i expresia îngrijorată, Sheemie începu să plângă. Porunca lui Rhea de a nu vorbi cu nimeni îi zbură imediat din cap. Încă suspinând, povesti tot ce se întâmplase din dimineaţa aceea încoace. De două ori Cuthbert trebui să-i ceară să vorbească mai încet, iar când Bert îl conduse pe băiat la un copac la umbra căruia se aşezară împreună, Sheemie reuşi în sfârşit să-i dea ascultare. Cuthbert ascultă tot mai neliniştit. La sfârşitul poveştii, Sheemie scoase un plic de sub cămaşă.

Cuthbert rupse sigiliul şi citi ce se afla înăuntru, făcând

ochii tot mai mari.

12

Când Jonas se întoarse binedispus din expediţia sa la Bar K, Roy Depape îl aştepta la Popasul Călătorilor. În sfârşit sosise un emisar, îl anunţă Depape, iar dispoziţia lui Jonas se îmbunătăţi şi mai tare. Doar că Roy nu arăta la fel de bucuros cum s-ar fi aşteptat Jonas. Nu era bucuros deloc.

— Individul s-a dus la Faleză, unde presupun că e aşteptat, zise Depape. Vrea să te vadă numaidecât. În locul tău n-aş zăbovi aici să mănânc – nici măcar un pituns. Nici la un pahar n-aş sta. Vei vrea să ai mintea limpede când vei discuta cu omul ăsta.

— Azi eşti generos cu sfaturile, nu-i aşa, Roy? întrebă Jonas.

Vorbi pe un ton sarcastic, dar când Micuţa îi aduse un pahar de whisky, îl trimise înapoi şi ceru apă în schimb. Roy nu arăta prea bine, decise Jonas. Mult prea palid, chiar aşa era bătrânul Roy. Iar când Sheb se aşeză la pian şi atinse o clapă, Depape sări în direcţia aceea, ducând o mână la mânerul pistolului. Interesant. Şi puţin neliniştitor.

— Varsă sacul, fiule: ce te-a făcut să te burzuluieşti aşa?

Roy clătină posac din cap.

— Nici nu ştiu bine.

— Cum îl cheamă pe omul ăsta?

— N-am întrebat şi el nu s-a prezentat. Mi-a arătat însă *sigulul* lui Farson. Ştii tu. Depape coborî puţin glasul. Ochiul.

Jonas ştia, sigur că da. Ura ochiul acela holbat, nu-şi putea imagina ce-l apucase pe Farson să-l aleagă. De ce nu un pumn îmbrăcat în mănuşă de zale? Două săbii încrucişate? Sau o pasăre? Un şoim, de pildă – un şoim ar fi fost un *sigul* bun. Dar *ochiul* acela…

— Prea bine, zise el, luând paharul de apă.

Îl unse pe gât mai bine decât ar fi făcut-o whisky-ul, asta era sigur – uscat ca iasca îi era gâtul, zău aşa.

— Restul voi afla singur, bine?

Când ajunse la uşile batante şi le dădu deoparte, Depape îl strigă pe nume. Jonas se întoarse.

— Pare normal, spuse Depape.

— Cum adică?

— Nici nu ştiu.

Depape părea stânjenit şi mirat… dar şi îndârjit. Ferm pe poziţie.

— Am vorbit doar cinci minute, dar imediat ce mi-au căzut ochii pe el am crezut că-i ticălosul ăla bătrân din Ritzy – ăla pe care l-am împuşcat. Ceva mai târziu i-am aruncat o ocheadă şi mi-am spus: „Pe flăcările iadului, zici că-i bătrânul de taică-meu.“ Apoi impresia a dispărut şi individul mi s-a părut din nou normal.

— Şi asta cum vine?

— O să vezi cu ochii tăi, presupun. Nu ştiu totuşi dac-o să-ţi placă de el.

Jonas rămase cu o aripă a uşii deschisă, căzut pe gânduri.

— Roy, nu e Farson în persoană, nu? Omul de Bine deghizat în vreun fel?

Depape ezită, încruntându-se, apoi clătină din cap.

— Nu.

— Eşti sigur? L-am văzut doar o dată, ţine minte, şi nu de aproape.

Li-l arătase Latigo. Asta fusese cu şaisprezece luni în urmă, mai mult sau mai puţin.

— Sunt sigur. Ţi-aminteşti ce mare era?

Jonas încuviinţă. Farson nu era Lord Perth, dar avea aproape doi metri înălţime şi era lat cam cât un dulap sau chiar mai bine.

— Omul ăsta e de-nălţimea lui Clay, sau mai mic. Şi rămâne la fel de înalt indiferent cu cine seamănă.

Depape pregetă un moment, după care adăugă:

— Râde ca un mort. Abia am putut îndura să-l aud râzând.

— Cum adică râde ca un mort?

Roy Depape clătină din cap.

— Nu ştiu cum să-l descriu altfel.

13

Douăzeci de minute mai târziu, Eldred Jonas trecea pe sub pancarta pe care scria VENIŢI ÎN PACE şi intra în curtea reşedinţei Faleză, neliniştit din cauza faptului că se aşteptase la Latigo… şi, dacă Roy nu greşea flagrant, nu pe Latigo îl primise.

Miguel se apropie cu paşi târşâiţi, rânjind în felul lui gomos, şi luă frâiele calului lui Jonas.

— *Reconocimiento.*

— *Por nada, jefe.*

Jonas intră, o văzu pe Olive Thorin şezând în salonul din faţă ca o stafie uitată şi înclină din cap spre ea. Femeia îi răspunse cu acelaşi gest şi reuşi să schiţeze un zâmbet palid.

— Sai Jonas, ce bine arăţi. Dacă-l vezi pe Hart…

— Cer iertare, doamna mea, dar eu pe Cancelar am venit să-l văd, o întrerupse Jonas.

Urcă repede scările spre apartamentul Cancelarului, apoi de-a lungul unui hol de piatră îngust, luminat (deşi nu prea bine) de lămpi cu gaz.

Când ajunse la capătul coridorului, ciocăni în uşa masivă de stejar şi alamă încastrată în arcada de acolo. Pe Rimer nu-l interesau aventurile cu fetişcane precum Susan Delgado, însă adora atributele puterii; asta-i ridica lui moralul şi nu numai. Jonas ciocăni.

— Intră, prietene, strigă o voce, dar nu a lui Rimer.

Fu urmată de un râs piţigăiat care-i încreţi lui Jonas carnea pe oase. *Râde ca un mort*, spusese Roy.

Jonas împinse uşa şi păşi înăuntru. Lui Rimer îi plăcea tămâia nu mai mult decât îi plăceau nurii femeilor, dar atunci în cameră ardea tămâie – emana un miros lemnos care-l duse pe Jonas cu gândul la curtea din Gilead şi la marile recepţii din Sala Mare. Lămpile ardeau cu flacără mare. Draperiile – catifea purpurie, culoarea regalităţii, preferata absolută a lui Rimer – tremurau aproape imperceptibil în bătaia brizei marine care intra pe ferestrele deschise. Nu era nici urmă de Rimer. Sau de oricine altcineva, la o adică. Era şi un balconaş,

însă uşile care dădeau spre el erau deschise şi nu se vedea nimeni acolo.

Jonas mai făcu câţiva paşi în încăpere, trăgând cu ochiul într-o oglindă cu ramă poleită de pe peretele opus pentru a vedea în spatele său fără să întoarcă privirea. Nici acolo nu era nimeni. Înainte şi în stânga se afla o masă cu tacâmuri aşezate pentru două persoane, dar niciunul dintre scaune nu era ocupat. Şi totuşi, cineva îi vorbise. Cineva care se afla direct de cealaltă parte a uşii, judecând după sunet. Jonas scoase pistolul.

— Hai să nu, zise vocea care-l poftise să intre. Se auzi direct din spatele umărului său stâng. Nu-i nevoie de asta, suntem toţi prieteni aici. Toţi de aceeaşi parte, ştii tu.

Jonas se întoarse pe călcâie, simţindu-se deodată bătrân şi lent. Acolo stătea un bărbat de înălţime medie, vânjos după cum arăta, cu ochi albaştri luminoşi şi obraji rumeni fie datorită sănătăţii bune, fie a vinului bun. Buzele lui depărtate, surâzătoare, expuneau dinţi mici atât de ascuţiţi, încât probabil erau piliţi – o asemenea ascuţime nu putea fi naturală. Purta o robă neagră, precum a unui călugăr, cu gluga dată pe spate. Primul gând al lui Jonas, acela că individul era chel, fusese greşit, observa acum. Părul lui era pur şi simplu atât de scurt tuns, încât nu mai era decât un puf.

— Pune pistolul la loc, îl invită omul în negru. Suntem prieteni aici, ţi-am spus – de-a dreptul la cataramă. Vom rupe pâine şi vom discuta despre multe lucruri – despre boi şi rezervoare de petrol şi dacă Frank Sinatra a fost *cu adevărat* un interpret mai bun ca Der Bingle.

— Cine? Un *ce* mai bun?

— Nu-l ştii şi oricum nu contează.

Omul în negru se hlizi din nou. Era genul de sunet, îşi spuse Jonas, pe care te aştepţi să-l auzi ieşind pe geamurile zăbrelite ale unui ospiciu.

Se întoarse. Se uită în oglindă din nou. De data aceasta îl văzu pe omul în negru stând acolo şi zâmbindu-i, în carne şi oase. Pe toţi zeii, să fi fost acolo de la început?

Da, dar tu nu l-ai putut vedea decât când el a fost pregătit să

fie văzut. Nu ştiu dacă e magician, dar ştiu că-i un om aparte. Poate chiar vrăjitorul lui Farson.

Se întoarse. Omul în rasă continua să zâmbească. Acum nu mai avea dinţi ascuţiţi. Însă *fuseseră* ascuţiţi. Jonas ar fi jurat pe orice.

— Unde-i Rimer?

— L-am trimis să lucreze cu tânăra sai Delgado la catehismele ei de Ziua Secerişului, spuse omul în negru.

Îşi petrecu un braţ, camaradereşte, pe după umerii lui Jonas şi începu să-l ducă spre masă.

— E mai bine să schimbăm palavre singuri, cred.

Jonas nu voia să-l ofenseze pe omul lui Farson, dar nu putea să suporte atingerea acelui braţ. Nu ştia sigur de ce, dar era insuportabilă. Pestilenţială. Se scutură de el şi se duse la unul dintre scaune, străduindu-se să nu tremure. Nu era de mirare că Depape se întorsese de la Stânca Suspendată aşa tras la faţă. Chiar nu era de mirare.

În loc să fie ofensat, omul în negru se hlizi din nou. *(Da,* gândi Jonas, *chiar că râde ca un mort, exact ca un mort, zău aşa.*) Preţ de o clipă, Jonas avu impresia că era în aceeaşi încăpere cu Fardo, tatăl lui Cort, cel care îl trimisese în vest cu atâţia ani în urmă, şi duse iarăşi mâna la pistol. Apoi în faţa lui era doar omul în negru, zâmbindu-i într-un fel neplăcut de ştiutor, ochii aceia albaştri dansând ca două flăcări de lămpi cu gaz.

— Ai văzut ceva interesant, sai Jonas?

— Mda, zise Jonas, aşezându-se. Potol.

Luă o bucată de pâine şi şi-o azvârli în gură. Pâinea i se lipi de limba uscată, însă el mestecă cu hotărâre.

— Cuminte băiat.

Se aşeză şi celălalt şi turnă vin, umplând întâi paharul lui Jonas.

— Acum, prietene, spune-mi tot ce ai făcut de când au sosit cei trei băieţi, şi tot ce ştii, şi tot ce ai plănuit. Te sfătuiesc să nu laşi deoparte nimic.

— Întâi arată-mi *sigilul.*

— Desigur. Ce prudent eşti!

Omul în negru vârî mâna sub robă şi scoase un pătrat de metal – argint, bănuia Jonas. Îl aruncă pe masă şi acesta zornăi până la farfuria lui Jonas. Pe el era gravat ceea ce se aşteptase el – hidosul acela de ochi holbat.

— Mulţumit?

Jonas aprobă din cap.

— Aruncă-mi-l înapoi.

Jonas se întinse spre el, dar de data aceasta mâna lui, destul de sigură de obicei, semăna cu vocea lui spartă, nesigură. Îşi privi tremurul degetelor un moment, apoi lăsă repede mâna pe masă.

— Nu… nu vreau.

Nu. Nu voia. Deodată ştiu că dacă avea să-l atingă, ochiul gravat în argint se va întoarce… şi se va uita direct la el.

Omul în negru se hlizi şi făcu un gest de chemare cu degetele de la mâna dreaptă. Catarama de argint (căci cu aşa ceva i se părea lui Jonas că semăna) alunecă spre el… şi-i urcă pe mâneca robei.

— Abracadabra! Bul! Sfârşit! Acum, continuă omul în negru, sorbind delicat din vin, dacă am terminat cu formalităţile astea obositoare…

— Încă una, spuse Jonas. Tu-mi ştii numele; aş vrea să-l ştiu şi eu pe al tău.

— Spune-mi Walter, îl pofti omul în negru şi zâmbetul îi dispăru brusc de pe buze. Bunul şi bătrânul Walter, eu sunt acesta. Acum să vedem unde ne aflăm şi încotro ne îndreptăm. Pe scurt, hai să schimbăm palavre.

14

Când Cuthbert intră înapoi în dormitor, căzuse deja noaptea. Roland şi Alain jucau cărţi. Făcuseră curăţenie şi totul arăta aproape ca înainte (graţie terebentinei găsite într-un dulap din biroul fostului şef de echipă, chiar şi sloganurile scrise pe pereţi erau doar nişte fantome rozalii), iar acum erau adânciţi într-un joc de *Casa Fuerte,* sau Cataplasmă, cum i se

spunea în partea lor de lume. Oricum s-ar fi numit, în esenţă era o versiune pentru doi jucători a Fiţi atenţi la mine, jocul de cărţi care era jucat în baruri, dormitoare şi-n jurul focurilor de tabără de când lumea era tânără.

Roland ridică imediat privirea, încercând să interpreteze temperatura emoţională a lui Bert. Pe dinafară, Roland era la fel impasibil ca oricând, ajunsese chiar la remiză cu Alain în patru partide diferite, însă pe dinăuntru era frământat de durere şi indecizie. Alain îi transmisese ce avusese Cuthbert de spus pe când ei doi fuseseră în curte, şi erau lucruri teribile de auzit din partea unui prieten, chiar şi atunci când le auzeai prin intermediar. Şi totuşi, ce-l neliniştea mai tare era ceea ce Bert spusese înainte de a pleca: *I-ai spus iubire neglijenţei tale şi ai făcut din iresponsabilitate o virtute.* Exista oare chiar şi numai o *şansă* ca el să fi făcut asta? Iar şi iar îşi spunea că nu – că traseul pe care le ordonase să-l urmeze era greu, dar logic, singurul traseu firesc. Strigătele lui Cuthbert izvorau doar din mânie, erau rezultatul nervilor… şi al furiei fiindcă le fusese răvăşit dormitorul într-un mod atât de scandalos. Totuşi…

Spune-i că are dreptate din motivele greşite, iar asta-l face să greşească în toate cele.

Asta era imposibil.

Nu?

Cuthbert surâdea şi era îmbujorat, de parcă ar fi galopat tot drumul. Părea tânăr, frumos şi energic. Părea fericit, de fapt, aproape ca în zilele lui bune – acel Cuthbert capabil să turuie verzi şi uscate unui craniu de corb până când îl *implora* cineva să tacă.

Roland însă nu avea încredere în ceea ce vedea. Era ceva nelalocul lui la zâmbetul acela, culoarea din obrajii prietenului său putea fi un semn de furie şi nu de înviorare, iar scânteia din ochii lui aducea a febră, în loc de umor. Roland nu lăsă nimic să i se citească pe faţă, dar inima i se strânse. Sperase că furtuna se va opri de la sine în scurt timp, dar nu credea că aşa se întâmplase. Aruncă o privire spre Alain şi văzu că şi acesta simţea la fel.

Cuthbert, se va termina totul în trei săptămâni. De aş putea

măcar să-ţi spun asta.

Gândul care îi răspunse fu uimitor în simplitatea lui: *Şi de ce nu poţi?*

Îşi dădu seama că nu ştia. De ce păstrase taina? Cu ce *scop?* Fusese *într-adevăr* orb? Pe toţi zeii, *fusese?*

— Salut, Bert, îl întâmpină el, ţi-a prins bine plim…

— Da, foarte bine, a fost o plimbare foarte plăcută, una *instructivă.* Vino afară. Vreau să-ţi arăt ceva.

Lui Roland îi plăcea pojghiţa de ilaritate din ochii prietenului său din ce în ce mai puţin, însă puse cărţile pe masă, cu faţa în jos, în evantai, şi se ridică.

Alain îl trase de mânecă.

— Nu!

Vocea lui era joasă şi plină de panică.

— Nu vezi cum arată?

— Văd, spuse Roland.

Şi simţi că i se strânge inima.

Pentru prima dată, apropiindu-se de prietenul care nu mai arăta ca un prieten, lui Roland îi trecu prin gând că luase decizii într-o stare vecină cu beţia. Dar luase măcar decizii? Nu mai era sigur.

— Ce vrei să-mi arăţi, Bert?

— Ceva minunat, zise Bert şi râse.

Se simţea ură în acel sunet. Poate chiar crimă.

— Vei vrea să te uiţi bine la asta. Ştiu că vei vrea.

— Bert, ce e cu tine? întrebă Alain.

— Cu mine? Nu e nimic cu *mine*, Al… sunt fericit ca un liliac la răsăritul soarelui, ca o albină pe o floare, ca un peşte în ocean.

Şi întorcându-se pentru a ieşi pe uşă, râse din nou.

— Nu te duce afară, spuse Alain. Şi-a pierdut minţile.

— Dacă prietenia noastră s-a rupt, orice şansă de a pleca din Mejis teferi şi nevătămaţi este spulberată, spuse Roland. Aşa stând lucrurile, prefer să mor de mâna unui prieten decât de a unui duşman.

Şi ieşi. După un moment de ezitare, Alain îl urmă. Pe chipul lui se citea cea mai sinceră disperare.

15

Luna Vânătoresei plecase şi Luna Demonului nu începuse încă să se arate la faţă, însă cerul era spuzit de stele, iar acestea aruncau suficientă lumină asupra pământului. Calul lui Cuthbert, încă înşeuat, era legat de bara de priponire. În spatele lui, curtea colbuită şi pătrată strălucea ca o boltă de argint înnegrit.

— Ce este? întrebă Roland.

Niciunul dintre ei nu purta arme. Măcar ăsta era un lucru bun.

— Ce vrei să-mi arăţi?

— E aici.

Cuthbert se opri la jumătatea distanţei dintre dormitor şi rămăşiţele carbonizate ale casei principale. Arătă cu mare siguranţă, însă Roland nu reuşi să vadă nimic ieşit din comun. Se apropie de Cuthbert şi se uită în jos.

— Nu văd…

O lumină puternică – precum a stelelor înmulţită cu o mie – îi explodă în cap când pumnul lui Cuthbert îl izbi în vârful bărbiei. Era pentru prima dată când Bert îl lovea, cu excepţia acelor dăţi când se jucau, iar asta se întâmplase când erau foarte mici. Roland nu-şi pierdu cunoştinţa, dar *îşi pierdu* controlul asupra braţelor şi picioarelor. Deşi le simţea, parcă s-ar fi aflat într-o altă ţară, zbătându-se asemenea membrelor unei păpuşi din cârpe. Căzu pe spate. În jurul lui se ridică praful. Ciudat, stelele părură să se mişte, să descrie arcuri şi să lase în urma lor dâre lăptoase. Auzea un ţiuit puternic în urechi.

De la mare depărtare îl auzi pe Alain strigând:

— O, idiotule! Idiotul dracului!

Printr-un efort incredibil, Roland izbuti să întoarcă privirea. Îl văzu pe Alain pornind spre el şi îl văzu pe Cuthbert, nemaisurâzând, împingându-l deoparte.

— Asta-i între noi doi, Al. Tu nu te amesteca.

— L-ai lovit fără avertizare, ticălosule!

Alain, încet la mânie, era cuprins acum de o furie pe care

Cuthbert avea poate să o regrete.

Trebuie să mă ridic, gândi Roland. *Trebuie să intervin între ei până când nu se întâmplă ceva şi mai rău.* Braţele şi picioarele sale începură să înoate fără vlagă în praf.

— Da… aşa s-a jucat şi el cu noi, spuse Cuthbert. N-am făcut decât să-i întorc favoarea.

Se uită în jos.

— Asta voiam să-ţi arăt, Roland. Bucata asta de pământ. Praful în care zaci acum. Gustă-l bine. Poate o să te trezească la realitate.

Acum furia începea să crească şi în Roland. Simţi răceala scurgându-i-se în gânduri, i se împotrivi şi înţelese că pierdea. Jonas încetă să mai conteze; rezervoarele de la Citgo încetară să mai conteze; conspiraţia aprovizionării pe care o descoperiseră încetă să mai conteze. În scurt timp, Afiliaţia şi *ka-tet*-ul pe care se străduise atât de tare să-l menţină unit aveau să înceteze şi ele să mai conteze.

Amorţeala de suprafaţă îi părăsea picioarele şi el se opinti în şezut. Sprijinindu-se cu mâinile în pământ, se uită cu calm în sus la Bert cu o expresie serioasă. În ochi îi înota lumina stelelor.

— Te iubesc, Cuthbert, dar mi-au ajuns insubordonarea şi accesele tale de invidie. Dacă ar fi să te pedepsesc pentru toate, presupun că vei ajunge fărâme, aşa că am să te pedepsesc doar fiindcă m-ai lovit fără avertizare.

— Nu mă îndoiesc că poţi asta, colega, zise Cuthbert, apelând fără efort la graiul din Hambry. Da' înainte poate vrei să arunci un ochi la asta.

Aproape cu dispreţ, aruncă spre el o foaie de hârtie împăturită, care îl lovi pe Roland în piept şi-i căzu în poală.

Roland o culese, simţind furia care-l stăpânea începând să scadă.

— Ce e asta?

— Desfă-o şi vezi. Stelele aruncă destulă lumină ca să poţi citi.

Încet, cu degete împleticite, Roland despături foaia de hârtie şi citi ce era scris pe ea.

Nu Mai E PURĂ! WiLL DEARBORN i-a traS-o ÎN ToaTe GăURILE! EŞTI MULŢUMITĂ?

O reciti. A doua oară îi fu chiar mai greu, întrucât mâinile începuseră să-i tremure. Văzu fiecare loc în care el şi Susan se întâlniseră – casa plutitoare, coliba, baraca – şi acum le văzu într-o lumină nouă, ştiind că şi altcineva le văzuse. Şi el care crezuse că erau abili. Câtă încredere avuseseră în discreţia şi în secretul lor! Şi totuşi, cineva stătuse cu ochii pe ei tot timpul. Susan avusese dreptate. Cineva văzuse.

Am riscat totul. Viaţa ei şi vieţile noastre, deopotrivă.

Spune-i ce ţi-am zis despre uşa iadului.

Dar şi vocea Susanei: Ka *este ca vântul… dacă mă iubeşti, atunci iubeşte-mă.*

Şi aşa făcuse, crezând în trufia tinereţii sale că totul va fi bine din simplul motiv – da, în adâncul sufletului crezuse asta – că *el* era *el,* iar *ka* trebuia să slujească iubirii sale.

— Am fost o unealtă, spuse el.

Vocea îi tremura ca mâinile.

— Da, într-adevăr, spuse Cuthbert. Asta ai fost.

Căzu în genunchi în praf, cu faţa la Roland.

— Acum, dacă vrei să mă loveşti, loveşte-mă. Cât de tare vrei şi de câte ori eşti în stare. N-am să ripostez. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-ţi reamintesc ce responsabilităţi ai. Dacă tu încă eşti cu capul în nori, aşa să fie. Oricum însă, eu tot te iubesc.

Bert puse mâinile pe umerii lui Roland şi sărută scurt obrazul prietenului său.

Roland începu să plângă. Erau în parte lacrimi de gratitudine, dar mai mult de un amestec de ruşine şi confuzie; exista chiar şi o parte mică şi întunecată din el care îl ura pe Cuthbert şi avea să-l urască mereu. Acea parte îl ura pe Cuthbert mai mult din cauza sărutului decât a pumnului aplicat din senin în maxilarul său; mai mult din cauză că-l iertase decât fiindcă îl trezise la realitate.

Se ridică în picioare, încă ţinând scrisoarea într-o mână plină de praf, iar cu cealaltă curăţându-se inutil pe obraji şi lăsând urme umede pe ei. Când se clătină şi Cuthbert întinse o mână să-l echilibreze, Roland îl împinse atât de tare, încât Cuthbert însuşi ar fi căzut, dacă Alain nu l-ar fi ţinut de umeri.

Apoi, încet, Roland căzu la loc – de data aceasta în faţa lui Cuthbert, cu mâinile ridicate şi capul plecat.

— Roland, nu! strigă Cuthbert.

— Ba da, zise Roland. Am uitat chipul tatălui meu şi-ţi cer iertare.

— Da, bine, pentru numele zeilor, *da!*

Cuthbert părea acum că plânge şi el.

— Numai… te rog, ridică-te! Mi se rupe sufletul să te văd aşa!

Şi mie mi se frânge inima să fiu aşa gândi Roland. Să *fiu umilit aşa. Dar mi-am făcut-o cu mâna mea, nu? Curtea asta întunecată, capul care-mi pulsează şi inima plină de ruşine şi teamă. Astea sunt ale mele, le merit cu vârf şi îndesat.*

Îl ajutară să se ridice şi Roland se lăsă ajutat.

— Ai o stângă zdravănă, Bert, zise el cu o voce care aproape trecu drept normală.

— Doar când se îndreaptă spre cineva care nu ştie ce-l aşteaptă, replică Cuthbert.

— Scrisoarea asta… cum ai dat peste ea?

Cuthbert îi povesti despre Sheemie, pe care îl chinuia propria disperare, aşteptând parcă intervenţia *ka*-ului… şi, în persoana lui Arthur Heath, *ka intervenise*.

— De la vrăjitoare, rosti Roland meditativ. Da, dar *ea* de unde ştia? Căci ea nu pleacă niciodată de pe Cöos, sau aşa mi-a spus Susan.

— Nu-mi dau seama. Şi nici nu-mi pasă. Ce mă interesează în momentul de faţă e să mă asigur că Sheemie n-a păţit nimic din cauza a ceea ce mi-a spus şi mi-a dat. După asta, mă interesează ca vrăjitoarea aia bătrână de Rhea să nu încerce să comunice din nou ceea ce a încercat să comunice o dată.

— Am făcut cel puţin o greşeală teribilă, spuse Roland, însă nu socotesc că iubirea mea pentru Susan e o greşeală. Asta n-a

depins de mine. Şi n-a depins nici de ea. Crezi asta?

— Da, spuse Alain imediat.

După un moment, aproape fără tragere de inimă, Cuthbert spuse şi el:

— Mda, Roland.

— Am fost arogant şi prost. Dacă biletul acesta ar fi ajuns la mătuşa ei, Susan putea fi trimisă în exil.

— Iar noi diavolului, atârnaţi în ştreang, adăugă Cuthbert sec. Deşi ştiu că asta-i o chestiune minoră pentru tine în comparaţie cu cealaltă.

— Şi cu vrăjitoarea? întrebă Alain. Ce facem cu ea?

Roland schiţă un zâmbet firav şi se întoarse spre nord-vest.

— Rhea, zise el. Orice altceva ar mai fi, sigur e o pacoste de primă mână, nu? Iar cei de soiul acesta trebuie puşi la respect.

O luă înapoi spre dormitor, păşind apăsat, cu capul în pământ. Cuthbert se uită la Alain şi văzu că şi acesta avea lacrimi în ochi. Bert întinse mâna. Pentru o clipă, Alain doar se uită la ea. Apoi încuviinţă – parcă pentru sine mai mult decât pentru Cuthbert – şi i-o strânse.

— Ai făcut ce a trebuit să faci, zise Alain. La început am avut unele îndoieli, dar acum nu le mai am.

Cuthbert expiră prelung.

— Şi am procedat aşa cum trebuia să procedez. Dacă nu l-aş fi luat pe nepregătite…

— … te-ar fi învineţit cu totul.

— M-ar fi făcut în toate culorile, spuse Cuthbert. Aş fi arătat ca un curcubeu.

— Ba chiar precum Curcubeul Vrăjitorului, completă Alain. Într-o infinitate de nuanţe.

Asta îl făcu pe Cuthbert să râdă. Porniră amândoi spre dormitor, unde Roland punea şaua pe calul lui Bert.

Cuthbert se întoarse într-acolo pentru a da o mână de ajutor, dar Alain îl ţinu în spate.

— Lasă-l singur pentru o vreme, îi spuse. E mai bine aşa.

Merseră mai departe şi când Roland intră, zece minute mai târziu, îl găsi pe Cuthbert jucându-i mâna de cărţi. Şi câştigând.

— Bert, îl strigă el.

Cuthbert ridică privirea.

— Mâine, tu şi cu mine avem o treabă de făcut. Sus pe Cöos.

— Vrei să o omorâm?

Roland căzu pe gânduri şi rămase aşa îndelung. Într-un târziu, ridică privirea, muşcându-şi buza.

— Aşa ar trebui.

— Mda. Aşa ar trebui. Dar asta vom face?

— Numai dacă nu avem încotro, presupun.

Mai târziu avea să regrete amarnic această decizie – dacă era într-adevăr o decizie – însă nicio clipă nu avea să n-o înţeleagă. În toamna aceea în Mejis, fusese un băiat nu mai în vârstă decât Jake Chambers, iar decizia de a ucide nu le vine uşor sau normal celor mai mulţi băieţi.

— Numai dacă nu ne lasă de ales.

— Poate ar fi mai bine să nu ne lase, spuse Cuthbert.

Deşi aceasta era o afirmaţie dură de pistolar, chipul lui exprima doar îndoială.

— Da. Poate ar fi mai bine. Puţin probabil, totuşi, nu din partea unei persoane viclene ca ea. Pregăteşte-te să te trezeşti devreme.

— Prea bine. Vrei să reluăm jocul?

— Când mai ai puţin ca să-l faci arşice? Nici poveste.

Roland trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre patul său. Acolo, se aşeză cu privirea la mâinile împreunate în poală. Poate că se ruga; poate însă că doar medita adânc. Cuthbert se uită la el un moment, apoi se întoarse la cărţile sale.

16

Soarele abia răsărise când Roland şi Cuthbert porniră la drum în dimineaţa zilei următoare. Povârnişul, încă acoperit de roua dimineţii, parcă ardea cu flăcări portocalii în prima lumină a zilei. Respiraţia lor şi a cailor lor scotea abur în aerul rece. Era o dimineaţă pe care niciunul dintre ei nu avea s-o

uite vreodată. Pentru prima dată în viaţa lor porneau la drum cu revolverele în toc; pentru prima dată în viaţa lor plecau în lume ca doi pistolari.

Cuthbert nu scoase o vorbă – ştia că dacă ar fi început, n-ar fi făcut decât să debiteze obişnuitele sale baliverne – iar Roland era tăcut din fire. Doar o singură dată dialogară, şi atunci pentru scurt timp.

— Am spus că am făcut cel puţin o greşeală gravă, îi spuse Roland. Una pe care biletul acesta – îşi atinse buzunarul de la piept – m-a făcut să o înţeleg. Ştii care e greşeala?

— Nu că o iubeşti – asta nu, zise Cuthbert. Ai spus că asta e *ka,* iar eu spun la fel.

Era o uşurare să poată spune asta, una cu atât mai mare cu cât credea sincer ce spunea. Cuthbert credea chiar că ar putea-o accepta pe Susan – nu ca pe iubita celui mai bun prieten al său, o fată pe care şi-o dorise el însuşi de când o văzuse prima oară, ci ca parte a destinului lor comun.

— Nu, spuse Roland. Nu că o iubesc, ci că am crezut că iubirea poate fi separată de toate celelalte. Că aş putea duce două vieţi – una cu tine şi Al şi datoria noastră aici, una cu ea. Am crezut că iubirea mă poate ridica deasupra *ka*-ului, aşa cum aripile pot purta o pasăre pe deasupra tuturor vietăţilor care ar putea-o ucide şi mânca. Înţelegi ce spun?

— Te-a orbit.

Cuthbert vorbi cu o blândeţe străină tânărului care avusese de suferit în ultimele două luni.

— Da, rosti Roland cu tristeţe. M-a orbit… dar acum văd. Hai niţel mai repede, te rog. Vreau să terminăm odată treaba asta.

17

Merseră pe drumeagul de căruţe desfundat pe care venise Susan (o Susan mult mai inocentă întru cele lumeşti) cântând „Nesăbuita iubire” sub clarul Lunii Sărutărilor. Acolo unde drumeagul se deschidea în curtea lui Rhea, se opriră.

— Minunată privelişte, murmură Roland. De aici poţi vedea tot deşertul.

— Nu acelaşi lucru îl pot spune şi despre privelişte din faţa noastră.

Asta aşa era. Grădina era plină de legume mutante neculese, iar momâia de paie care domnea asupra lor era fie o glumă proastă, fie un semn rău. În curte se afla un singur copac, care îşi scutura frunzele urâte de toamnă asemenea unui vultur bătrân care îşi schimbă penele. Dincolo de copac era coliba însăşi – făcută din piatră necioplită şi pe acoperiş cu un horn înnegrit de funingine, pe care era desenat un semn de deochi într-un galben ţipător. În colţul din spate, în spatele unei ferestre acoperite de tufişuri, era o stivă de lemne.

Roland văzuse multe colibe ca aceea – trecuseră toţi trei pe lângă destule venind din Gilead – însă niciodată nu-i căzuseră ochi pe una care să-i inspire un sentiment atât de *negativ*. Nu zărea nimic anormal şi totuşi avea senzaţia, prea puternică pentru a fi negată, unei prezenţe. Una care privea şi aştepta.

Şi Cuthbert o simţea.

— Chiar trebuie să ne apropiem? înghiţi în sec. Chiar trebuie să intrăm? Pentru că… Roland, uşa e deschisă. Vezi?

Vedea. De parcă baborniţa i-ar fi aşteptat. De parcă i-ar fi invitat să intre, aşteptându-i să ia împreună un mic dejun scârbos.

— Rămâi aici.

Roland îl îmboldi pe Rusher să meargă.

— Ba nu! Vin şi eu!

— Nu, acoperă-mi spatele. Dacă va trebui să intru, te voi striga să vii cu mine… dar dacă va trebui să intru, bătrâna care locuieşte aici nu va mai răsufla. Cum spuneai, asta ar putea fi numai spre bine.

Cu fiecare pas mic pe care îl făcea Rusher, acel presentiment negativ se adâncea în inima şi mintea lui Roland. Locul acela emana o miasmă, un iz ca de carne putredă şi roşii stricate. Venea dinspre colibă, bănuia el, însă părea totodată că se ridica chiar din pământ. Şi cu fiecare pas, tânguitul deşirării părea mai puternic, ca şi când atmosfera

locului l-ar fi amplificat.

Susan a venit aici singură şi pe întuneric, îşi spuse el. *Pe toţi zeii, eu nu-s sigur că aş fi putut veni aici pe întuneric nici măcar însoţit de prieteni.*

Se opri sub copac, uitându-se pe uşa deschisă, la douăzeci de paşi distanţă. Văzu ceea ce putea fi o bucătărie; picioarele unei mese, spătarul unui scaun, vatra mizerabilă. Nici urmă de stăpâna casei. Dar ea era acolo. Roland îi simţea ochii plimbându-i-se pe corp ca nişte insecte scârboase.

N-o pot vedea pentru că şi-a folosit puterile ca să se facă străvezie… dar e acolo.

Şi poate că totuşi *o vedea.* Aerul tremura într-un fel ciudat dincolo de prag, în dreapta uşii, de parcă ar fi fost încălzit. Lui Roland i se spusese că poţi vedea pe cineva care s-a făcut *străveziu* întorcând capul şi uitându-te cu colţul ochiului. Asta făcu şi el în clipa aceea.

— Roland? îl strigă Cuthbert din spate.

— Până acum totul e bine, Bert.

Aproape că nici nu era atent la cuvintele pe care le rostea, întrucât… da! Tremurul acela era clar acum, şi aproape că avea forma unei femei. Sigur, putea fi doar imaginaţia lui, dar…

Dar în acel moment, ca şi când ar fi înţeles că îl văzuse, tremurul se retrase mai tare între umbre. Roland zări mişcarea legănată a tivului unei rochii negre şi vechi. Apoi dispăru.

Nu conta. Nu venise să o vadă, ci doar să-i dea un unic avertisment.

— Rhea!

Vocea lui avu tonul imperios al unui adult sigur pe sine. Două frunze galbene căzură din copac, parcă scuturate de glasul lui, şi una ateriză pe părul său negru. Dinspre colibă se auzi doar o tăcere grea… apoi chirăitul discordant şi zeflemitor al unei pisici.

— Rhea, fiica nimănui! Ţi-am adus ceva înapoi, femeie! Ceva ce trebuie că ai pierdut!

Scoase din sânul cămăşii plicul împăturit şi-l aruncă pe pământul desţelenit.

— Astăzi ţi-am fost prieten, Rhea… Dacă ăsta ar fi ajuns la destinaţie, ai fi plătit cu viaţa.

Făcu o pauză. Din copac mai căzu o frunză. Aceasta ateriză pe coama lui Rusher.

— Ascultă-mă bine, Rhea, fiica nimănui, şi înţelege-mă bine. Am venit aici sub numele de Will Dearborn, dar Dearborn nu este numele meu şi Afiliaţia o slujesc. Asta nu e tot, reprezint tot ce se află în spatele Afiliaţiei – reprezint puterea Albului. Te-ai pus în calea *ka*-ului nostru şi te avertizez o singură dată: *Să nu te mai pui.* Ai înţeles?

Doar tăcerea aceea grea.

— Să nu te atingi de un singur fir de păr din capul băiatului care ţi-a dus misiva veninoasă, altfel vei muri. Să nu mai sufli o vorbă nimănui – nici Cordeliei Delgado, nici lui Jonas, nici lui Rimer, nici lui Thorin – despre lucrurile alea pe care le ştii sau pe care *crezi* că le ştii, altfel vei muri. Vezi-ţi de lucrurile tale şi noi ne vom vedea de ale noastre. Dacă nu, te vom reduce pe veci la tăcere. Ai înţeles?

Tot tăcere. Geamuri murdare holbându-se la el ca nişte ochi. O adiere de vânt mai stârni o ploaie de frunze în jurul său şi făcu momâia de paie să scârţâie oribil pe stâlpul ei. Roland se gândi în treacăt la bucătarul Hax, răsucindu-se la capătul frânghiei.

— Ai înţeles?

Niciun răspuns. Acum nu mai vedea nici măcar un tremur pe uşa deschisă.

— Foarte bine, spuse Roland. Tăcerea înseamnă aprobare.

Îşi îndemnă calul să se întoarcă. În momentul acela ridică puţin capul şi văzu ceva verde mişcându-se deasupra lui, printre frunzele galbene. Se auzi un sâsâit slab.

— *Roland, păzea! Şarpe!* strigă Cuthbert, dar înainte să-i iasă al doilea cuvânt din gură, Roland îşi scosese arma.

Se lăsă pe o parte în şa, ţinându-se cu piciorul stâng când Rusher se cabră. Trase trei gloanţe, tunetul uriaşului pistol străpungând aerul nemişcat şi apoi întorcându-se dintre dealurile din apropiere. Cu fiecare împuşcătură, şarpele mai sări puţin în sus, sângele lui împrăştiind picături roşii pe

fundalul cerului albastru şi al frunzelor galbene. Ultimul glonţ îi reteză capul, iar când şarpele căzu, ateriză pe pământ în două bucăţi. Dinăuntrul colibei se auzi un vaier de durere şi furie atât de crunt, încât lui Roland îi îngheţă şira spinării.

— *Ticălosule!* urlă o voce de femeie dintre umbre. *O, jigodie criminală! Prietenul meu! Prietenul meu!*

— Dacă-ţi era prieten, nu trebuia să-l asmuţi asupra mea, spuse Roland. Ţine minte, Rhea, fiica nimănui.

Vocea mai scoase un ţipăt şi tăcu. Roland se întoarse la Cuthbert, punându-şi pistolul în toc. Bert avea ochii căscaţi de uimire.

— Ce ţintă, Roland! Pe toţi zeii, ce ţintă!

— Hai să plecăm de aici.

— Dar încă n-am aflat de unde ştia!

— Crezi că ne va spune?

În vocea lui Roland se simţea un tremur uşor. Felul în care şarpele ieşise din copac, atacându-l… încă nu-i venea să creadă că nu era mort. Slavă zeilor pentru mâna sa, care preluase comanda.

— Am putea-o constrânge să vorbească, zise Cuthbert, dar Roland îşi dădea seama după vocea lui că Bert nu avea chef de asta. Poate mai târziu, poate după ani de bătut drumurile călare, ca un adevărat pistolar, dar în clipa aceea nu avea stomac pentru tortură mai mult decât avea pentru o crimă cu sânge rece.

— Chiar dacă am reuşi, n-am putea-o face să spună adevărul. Cei de teapa ei mint aşa cum alţii respiră. Dacă am convins-o să-şi ţină gura, am făcut destul pe ziua de azi. Haide. Locul ăsta îmi dă fiori.

18

În timp ce se întorceau spre oraş, Roland spuse:

— Trebuie să ne întâlnim.

— Toţi patru. La asta te referi, nu?

— Da. Vreau să vă spun tuturor ce ştiu şi ce cred. Vreau să

vă comunic planul meu, atât cât este. *Motivul* pentru care am aşteptat atât.

— Ăsta ar fi într-adevăr un lucru bine-venit.

— Susan ne poate ajuta.

Roland vorbea parcă pentru sine. Cuthbert fu amuzat să vadă că încă mai avea în păr frunza aceea palmată.

— Era *menit* ca Susan să ne ajute. Oare de ce n-am văzut asta?

— Pentru că dragostea e oarbă, zise Cuthbert.

Râse pe înfundate şi-l lovi pe Roland peste umăr.

— Dragostea este oarbă, bătrâne.

19

Când fu sigură că băieţii plecaseră, Rhea se târî pe uşă afară şi ieşi în odioasa lumină a soarelui. Se duse şontâcăind spre copac şi se prăbuşi în genunchi lângă corpul sfârtecat al şarpelui, plângând zgomotos.

— Ermot, Ermot! plânse ea. Vezi ce s-a ales de tine?!

Capul căzuse din copac cu fălcile desfăcute şi colţii dubli încă picurând venin – lichid transparent care împrăştia în prisme lumina tot mai puternică a zilei. Ochii opaci stăteau holbaţi. Îl culese pe Ermot de jos, îi sărută gura solzoasă, linse ultimul venin de pe colţii expuşi, văicărindu-se şi plângând tot timpul.

Apoi luă de jos, cu cealaltă mână, corpul lung şi zdrenţuit, gemând la vederea găurilor din pielea lucioasă a lui Ermot, la vederea găurilor şi a cărnii roşii sfâşiate de dedesubt. De două ori puse capul lângă corp şi rosti incantaţii, dar nimic nu se întâmplă. Sigur că nu. Ermot nu mai putea fi ajutat de nicio vrajă. Sărmanul Ermot.

Strânse capul lui la un sân bătrân şi turtit, iar corpul la celălalt. După aceea, în timp ce ultimele picături de sânge ale şarpelui îi udau corsetul rochiei, se uită în direcţia în care plecaseră odioşii aceia de băieţi.

— O să mi-o plătiţi, şopti ea. Pe toţi zeii care au existat

vreodată, o să mi-o plătiţi. Când o să vă aşteptaţi mai puţin, Rhea o să vi-o plătească şi urletele or să vă spargă gâtul. Mă auziţi? *Urletele or să vă spargă gâtul!*

Mai rămase un moment îngenuncheată, apoi se ridică şi se întoarse şontâcăind spre coliba sa, ţinându-l pe Ermot la piept.

V
CURCUBEUL VRĂJITORULUI

1

Într-o după-amiază, la trei zile după vizita lui Roland şi a lui Cuthbert pe Cöos, Roy Depape şi Clay Reynolds mergeau de-a lungul coridorului de la etajul Popasului Călătorilor spre dormitorul spaţios pe care Coral Thorin îl avea acolo. Clay ciocăni. Jonas le răspunse să intre, că era deschis.

Primul lucru pe care îl văzu Depape când intră fu sai Thorin însăşi, într-un balansoar lângă fereastră. Purta o cămaşă de noapte diafană, din mătase albă, şi o *bufanda* roşie pe cap. În poală ţinea materialul de croşetat. Depape o privi surprins. Femeia le oferi lui şi lui Reynolds un zâmbet enigmatic, spuse „Bună, domnilor" şi se întoarse la lucrul său de mână. Afară se auzea răpăit de focuri de artificii (tinerii nu puteau aştepta niciodată până la ziua cea mare; dacă le stătea capul la pocnitori, musai era să le dea foc), nechezatul agitat al unui cal şi râsetele aspre ale unor băieţi.

Depape se întoarse către Reynolds, care ridică din umeri şi apoi îşi încrucişă braţele pentru a-şi ţine reverele mantalei. În felul acela îşi exprima îndoiala sau dezaprobarea sau pe amândouă.

— Vreo problemă?

Jonas stătea în cadrul uşii de la baie, îşi ştergea spuma de ras de pe faţă cu capătul unui prosop aşezat pe umăr. Era gol până la mijloc. Depape îl mai văzuse aşa de multe ori, însă cicatricele vechi şi albe, încrucişate, întotdeauna îi întorceau puţin stomacul pe dos.

— Păi… ştiam că vom folosi camera doamnei, nu ştiam totuşi că va fi şi doamna de faţă.

— Este.

Jonas aruncă prosopul în baie, traversă până la pat şi îşi luă

cămaşa agăţată pe un stâlp al patului. În spatele lui, Coral ridică ochii, aruncă o singură privire lacomă la spatele lui gol, după care se întoarse din nou la munca sa. Jonas îşi luă cămaşa pe el.

— Cum stau lucrurile la Citgo, Clay?

— E linişte. Dar va fi gălăgie dacă unii *vagabondos* tineri îşi vâră nasul în oală.

— Câţi sunt acolo şi cum sunt dispuşi?

— Zece pe timp de zi. Doisprezece noaptea. Eu sau Roy suntem prezenţi la fiecare schimb, dar cum spuneam, a fost linişte până acum.

Jonas aprobă din cap, deşi nu era bucuros. Sperase că-i va atrage deja pe băieţi la Citgo, aşa cum sperase că-i va atrage într-o confruntare vandalizându-le dormitorul şi ucigându-le porumbeii. Şi totuşi, aceştia încă stăteau ascunşi după Movila lor blestemată. Se simţea ca un om pe un câmp cu trei tauri tineri. Avea capa roşie la el, acest *torero* de strânsură, şi o scutura de o luau toţi dracii, şi totuşi cei trei *toros* refuzau să atace. De ce?

— Cum avansează operaţiunea de mutare?

— Ca pe apă, spuse Reynolds. Patru rezervoare pe noapte, în perechi, în ultimele patru nopţi. Renfrew e responsabil, proprietarul fermei Lazy Susan. Mai vrei să laşi şase ca momeală?

— Mdie, făcu Jonas şi se auzi un ciocănit la uşă.

Depape tresări.

— E tipul…

— Nu, îl calmă Jonas. Prietenul nostru în robă neagră a ridicat ancora. Se duce poate să le ridice moralul soldaţilor Omului de Bine înaintea bătăliei.

La aceasta, Depape râse ca un câine care latră. Lângă fereastră, femeia în cămaşă de noapte se uită la andrelele sale şi nu spuse nimic.

— E deschis! strigă Jonas.

Cel care păşi înăuntru era îmbrăcat ca un fermier sau *vaguero* – sombrero, poncho şi sandalis – însă era alb la faţă şi şuviţa de păr care-i ieşea de sub borul sombrero-ului era

blondă. Era Latigo. Un dur cu care întotdeauna era mai bine să nu glumeşti, dar chiar şi aşa era un vizitator de o mie de ori mai bine-venit decât omul în negru, cu râsul lui ciudat.

— Mă bucur să vă văd, domnilor, zise el, intrând şi închizând uşa.

Chipul lui – înnegurat, încruntat – era al unuia care nu s-a mai bucurat de ceva de ani mulţi. Poate de la naştere.

— Jonas? Eşti bine? Merg lucrurile?

— Sunt şi merg, răspunse Jonas.

Îi întinse mâna. Latigo o strânse iute, fără sentiment. Nu făcu la fel cu Depape sau Reynolds, deşi lui Coral îi aruncă o ocheadă.

— Zile lungi şi nopţi uşoare, doamnă.

— Fie ca tu să ai de două ori mai multe, sai Latigo, spuse ea fără a ridica privirea din poală.

Latigo se aşeză pe capătul patului, scoase o pungă cu tutun de sub poncho şi începu să-şi ruleze o ţigară.

— Nu stau mult, spuse el.

Vorbea pe tonurile pripite şi frânte din nordul Lumii Dinăuntru, unde – sau aşa auzise Depape – sportul principal încă era considerat fututul renilor. Asta dacă erai mai împiedicat la fugă decât soră-ta.

— N-ar fi înţelept. Nu mă potrivesc cu peisajul, dacă e să te uiţi atent.

— Aşa-i, spuse Reynolds, părând amuzat. Nu te potriveşti.

Latigo îl săgetă cu o privire tăioasă, apoi îşi întoarse atenţia la Jonas.

— Majoritatea oamenilor mei sunt campaţi la treizeci de roţi de aici, în pădurea de la vest de Canionul Ochet… Apropo, ce-i zgomotul ăla nesuferit din canion? Sperie caii.

— O deşirare, spuse Jonas.

— Sperie şi oamenii, dacă se apropie prea tare, completă Reynolds. Mai bine să nu te apropii, căpitane.

— Câţi sunteţi? întrebă Jonas.

— O sută. Şi bine înarmaţi.

— Aşa s-a spus şi despre oamenii lui Lord Perth.

— Nu vorbi prostii.

— Au participat la vreo luptă?

— La destule ca să ştie cu ce se mănâncă, răspunse Latigo şi Jonas ştiu că minţea.

Farson îşi ţinuse veteranii în văgăunile lor din munţi. Acesta era un mic detaşament expediţionar din care fără-ndoială doar sergenţii erau în stare să-şi folosească mădularele şi la altceva decât la golirea vezicii.

— La Stânca Suspendată am o duzină, păzesc rezervoarele pe care le-au adus până acum oamenii tăi, spuse Latigo.

— Mai mult decât suficient, probabil.

— N-am riscat să vin în oraşul ăsta de rahat ca să discut aranjamentele mele cu tine, Jonas.

— Cer iertăciune, rogu-te, sai, replică Jonas, dar fără sinceritate.

Se aşeză pe podea lângă balansoarul lui Coral şi începu să-şi ruleze şi el o ţigară. Femeia puse lucrul de mână deoparte şi începu să-l mângâie pe păr. Depape habar nu avea ce găsea Eldred aşa fascinant la ea – el însuşi nu vedea decât o curvă bătrână cu nas mare şi ţâţe cât nişte alune.

— Cât despre cei trei tinerei, zise Latigo cu aerul unui individ care trece direct la subiect. Omul de Bine s-a arătat tulburat când a aflat că sunt vizitatori din Lumea Dinăuntru în Mejis. Iar acum tu-mi spui că nu sunt cei care susţin ei că sunt. Deci, *ce* sunt, de fapt?

Jonas îşi înlătură mâna lui Coral din păr ca şi când ar fi fost o insectă sâcâitoare. Nederanjată, ea se întoarse la croşetatul ei.

— Nu sunt tinerei, ci nişte simpli băieţi, iar dacă venirea lor aici se datorează *ka*-ului – care ştiu că pe Farson îl preocupă intens – atunci poate e vorba de *ka*-ul nostru şi nu al Afiliaţiei.

— Din păcate, va trebui să ne abţinem de la a-l ilumina pe Omul de Bine cu aceste concluzii teologice ale tale, rosti Latigo. Am adus radiouri, dar sunt fie stricate, fie nu acţionează la aşa mare distanţă. Nimeni nu ştie care anume. Oricum, eu urăsc toate jucăriile de felul ăsta. Zeii îşi râd de ele. Suntem pe cont propriu, prietene. La bine şi la rău.

— Nu-i nevoie ca Farson să-şi facă griji inutile, zise Jonas. Omul de Bine vrea ca flăcăiandrii ăştia să fie trataţi ca o ameninţare la adresa planurilor sale. Presupun că şi Walter ţi-a spus acelaşi lucru.

— Mda. Şi n-am uitat o iotă. Sai Walter e un om de neuitat.

— Da, aprobă Latigo. E indicatorul Omului de Bine. Principalul motiv pentru care a venit la tine este ca să-i indice pe băieţii ăştia.

— Şi asta a şi făcut. Roy, spune-i lui sai Latigo despre vizita ta la şerif de alaltăieri.

Depape îşi drese glasul, crispat.

— Şeriful… Avery…

— Îl cunosc, un grăsan ca un porc de Pământul Plin, chiar aşa, zise Latigo. Zi mai departe.

— Unul dintre adjuncţii lui Avery le-a dus un mesaj celor trei băieţi pe când aceştia numărau cai pe Povârniş.

— Ce mesaj?

— Să nu vină în oraş de Ziua Secerişului; să nu vină pe Povârniş de Ziua Secerişului; cel mai bine, să stea aproape de dormitorul lor în Ziua Secerişului, întrucât locuitorilor Baroniei nu le place să vadă străini, nici chiar pe cei pe care-i stimează, atunci când îşi ţin festivalurile.

— Şi ei cum au reacţionat?

— Au fost de acord imediat să-şi vadă de ale lor de Seceriş, spuse Depape. De când au venit se comportă aşa, acceptă cu braţele deschise tot ce li se cere. Ei ştiu cum stau lucrurile, fără îndoială – nu există un obicei aici împotriva străinilor cum nu există în nicio altă parte. De fapt, e un lucru normal să-i faci pe străini să participe la distracţie, şi sunt sigur că băieţii ştiu asta. Ideea…

— … este să-i facem să creadă că plănuim să ne mişcăm chiar de Ziua Sărbătorii, da, da, încheie Latigo nerăbdător. Ce vreau să ştiu e dacă *sunt* convinşi de asta? Sunteţi în stare să-i prindeţi cu o zi *înainte* de Seceriş, cum aţi promis, sau vor fi pe poziţie, aşteptând?

Depape şi Reynolds se uitară la Jonas, care se întinse în spate şi puse mâna pe coapsa subţire, dar nu neinteresantă, a

lui Coral. Acum e acum, îşi spuse. Avea să răspundă pentru ceea ce spunea mai departe, şi încă cum. Dacă avea dreptate, Marii Vânători ai Coşciugului urmau să primească mulţumiri şi răsplată… poate şi un bonus. Dacă greşea, cel mai probabil aveau să fie aruncaţi în ştreang la aşa mare înălţime, încât aveau să fie descăpăţânări de laţ.

— Îi vom sălta un-doi, ca pe nişte păsări de pe pământ, zise Jonas. Acuzaţi de trădare. Trei tinerei, toţi de viţă nobilă, în slujba lui John Farson. Şocant. Ce ar putea fi mai elocvent pentru zilele sumbre pe care le trăim?

— Strigi o dată trădare şi lumea se adună?

Jonas îi oferi lui Latigo un zâmbet glacial.

— Drept concept, trădarea ar putea să nu fie la îndemâna oamenilor de rând, chiar şi atunci când sunt beţi şi pileala a fost adusă şi plătită de Asociaţia Crescătorilor de Cai. Uciderea însă… mai ales a unui preaiubit primar…

Ochii speriaţi ai lui Depape zburară la sora primarului.

— Ce tragedie, rosti femeia şi suspină. Suferinţa m-ar putea împinge să conduc eu însămi ceata de linşatori.

Depape îşi spuse că în sfârşit înţelegea atracţia lui Eldred: aceea era o femeie cu sânge la fel de rece ca al lui Jonas însuşi.

— Încă o chestiune, spuse Latigo. Un obiect ce-i aparţine Omului de Bine v-a fost trimis spre păstrare. Un anumit glob de cristal.

Jonas încuviinţă.

— Da, într-adevăr. Frumos bibelou.

— Înţeleg că l-aţi lăsat în grija unei *bruja* a locului.

— Da.

— Trebuie să-l recuperezi. Curând.

— Nu-l învăţa pe un bătrân cum se soarbe un ou, rosti Jonas, puţin ciufut. Aştept întâi ca băieţii să o muşte.

Reynolds murmură, curios:

— Tu l-ai văzut, sai Latigo?

— Nu de aproape, dar am văzut oameni care l-au văzut. Latigo făcu o pauză. Unul dintre ei a luat-o razna şi a trebuit împuşcat. Singura dată când am mai văzut pe cineva într-o

asemenea stare a fost acum treizeci de ani, la marginea marelui deşert. Era un bordeian care fusese muşcat de un coiot turbat.

— Binecuvântată fie Ţestoasa, bolborosi Reynolds şi îşi atinse de trei ori gâtul.

Era îngrozit de turbare.

— Nu vei mai binecuvânta nimic dacă intri sub vraja Curcubeului Vrăjitorului, rosti Latigo pe un ton sumbru şi îşi întoarse atenţia spre Jonas. Să ai şi mai mare grijă când îl vei recupera decât atunci când i l-ai dat. Cotoroanţa probabil că de acum e subjugată de splendoarea lui.

— Am de gând să-i trimit pe Rimer şi pe Avery. Avery nu-i foarte zdravăn la cap, dar Rimer e băiat isteţ.

— Mă tem că nu e bine, spuse Latigo.

— Nu? întrebă Jonas.

Mâna i se strânse pe piciorul lui Coral şi schiţă un zâmbet neplăcut spre Latigo.

— Poate îi spui şi umilului tăi serv *de ce* nu e bine?

Îi răspunse însă Coral:

— Pentru că, atunci când bucata din Curcubeul Vrăjitorului pe care o ţine Rhea va fi recuperată, Cancelarul va fi ocupat să-l însoţească pe fratele meu spre ultimul lui loc de odihnă.

— Despre ce vorbeşte ea, Eldred? întrebă Depape.

— Că şi Rimer va muri, zise Jonas. Începu să ranjească. Încă o crimă odioasă de pus în cârca mucoşilor veniţi să spioneze treburile lui John Farson.

Coral aprobă fericită cu un zâmbet, îşi puse mâinile peste mâna lui Jonas, i-o mută mai sus pe coapsă, după care se reapucă de croşetat.

2

Fata, deşi tânără, era căsătorită.

Băiatul, deşi frumos, era instabil.

Fata îl întâlni într-o noapte într-un loc izolat pentru a-i spune că aventura lor, aşa dulce cum fusese, trebuia să se

încheie. El răspunse că nu se va încheia nicicând, că aşa era scris în stele. Ea admise că putea fi aşa, dar spuse că la un moment dat constelaţiile se schimbaseră. Poate că el începu să lăcrimeze. Poate că ea râse – de nervozitate, cel mai probabil. Oricare ar fi fost cauza, râsul acela se auzi în cel mai nepotrivit moment. El luă o piatră de jos şi sfărâmă capul fetei cu ea. Apoi, venindu-şi în fire şi dându-şi seama ce făcuse, se aşeză cu spatele lipit de stânca de granit, trase căpşorul ei strivit în poală şi îşi tăie singur gâtul în timp ce o bufniţă privea dintr-un copac din apropiere. Muri acoperindu-i chipul cu sărutări, şi când fură găsiţi, buzele lor erau pecetluite cu sângele lui şi al ei.

O veche poveste. Fiecare oraş are o versiune a ei. Decorul e de obicei ascunzătoarea amorezilor din zonă, sau o porţiune izolată pe malul râului, sau cimitirul localităţii. Odată ce amănuntele celor ce se întâmplaseră cu adevărat au fost deformate destul cât să-i satisfacă pe romanticii înveteraţi, apar cântecele. Acestea sunt de obicei cântate de virgine fremătând de dor, care nu ştiu să strunească o chitară sau mandolină şi nici să păstreze linia melodică. În refren apar deseori expresii lacrimogene precum: *Aoleu şi văleleu, Împreun-au murit, vă spui eu.*

În versiunea din Hambry a acestei povestioare trăsnite apar iubiţi pe nume Robert şi Francesca, iar cele povestite se întâmplaseră demult, tare demult, înainte ca lumea să meargă mai departe. Locul presupusei crime-sinucideri era cimitirul din Hambry, piatra cu care fusese sfărâmată ţeasta Francescăi era o lespede funerară, iar zidul de granit de care se sprijinise Robert atunci când îşi retezase gâtlejul era mausoleul Thorin. (Puţin probabil să fi existat vreun Thorin în Hambry sau Mejis cu cinci generaţii în urmă, însă poveştile din popor sunt, în cel mai bun caz, nişte simple minciuni puse pe rime.)

Adevărat sau fals, cimitirul era considerat bântuit de fantomele amorezilor, care puteau fi văzuţi (se spunea) plimbându-se mână în mână printre pietrele de mormânt, plini de sânge şi cu un aer melancolic. Astfel, era rareori vizitat la ceas de noapte, ceea ce făcea din el locul potrivit

unde Roland, Cuthbert, Alain şi Susan să se întâlnească.

Până când avu loc întâlnirea, Roland începuse să se simtă tot mai îngrijorat… chiar disperat. Susan era problema – sau, mai exact, mătuşa Susanei. Chiar şi fără ajutorul otrăvitoarei scrisori a lui Rhea, bănuielile Cordeliei legate de Susan şi Roland se transformaseră aproape în certitudini. Într-o zi cu mai puţin de o săptămână înaintea întâlnirii din cimitir, Cordelia începuse să ţipe la Susan aproape îndată ce fata intrase pe uşa casei cu coşul pe braţ.

— Ai fost cu el! Ai fost, fată rea, ţi se citeşte pe toată faţa!

Susan, care în ziua aceea nici nu se apropiase de Roland, nu putu decât să se uite mirată la mătuşa ei.

— Cu cine am fost?

— O, nu face pe deşteapta cu mine, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică! Nu face pe deşteapta, ai grijă! Cine-i cel ce mai că flutură din limbă la tine atunci când trece pe lângă uşa noastră? Dearborn, uite cine! Dearborn! Dearborn! O spun de o mie de ori! O, ruşine să-ţi fie! Uită-te la pantalonii tăi! Verzi de la iarba în care v-aţi rostogolit amândoi, zău aşa! Mă miră că nu ţi-s şi rupţi între picioare!

Deja, Tuşa Cord aproape urla. Venele de la gât i se vedeau ca nişte funii.

Susan, năucă, se uitase în jos la vechii pantaloni kaki pe care îi purta.

— Tuşică, e vopsea – nu vezi că asta e? Eu şi Chetta ne-am ocupat de decoraţiunile pentru Ziua Sărbătorii la Casa Primarului. Pe fund m-am murdărit când Hart Thorin – nu Dearborn, ci *Thorin* – s-a dat la mine în magazia în care sunt ţinute decoraţiunile şi artificiile. S-a decis că erau locul şi timpul potrivite să mai dea o dată din fund. S-a urcat pe mine, s-a descărcat iarăşi în pantaloni şi a plecat fericit. Fredona, chiar.

Îşi zbârci nasul, deşi în zilele acelea nu simţea pentru Thorin decât, cel mult, un trist dezgust. Teama de el îi trecuse.

Tuşa Cord, între timp, o privise cu ochi înflăcăraţi. Pentru prima dată. Susan se întrebă dacă mătuşa ei era sănătoasă la cap.

— Plauzibilă poveste, şopti ea într-un sfârşit.

Deasupra sprâncenelor se vedeau broboane mici de sudoare şi reţelele de vinişoare albastre de la tâmple ticăiau ca nişte ceasuri. În ultimele zile, femeia emana chiar şi un miros aparte, indiferent dacă se spăla sau nu – un iz rânced, acru.

— Aţi scornit-o împreună, tu şi el, în timp ce stăteaţi îmbrăţişaţi după?

Susan făcuse un pas în faţă, prinsese încheietura osoasă a mâinii mătuşii sale şi-i lipise palma de pata de pe un genunchi. Cordelia strigă şi încercă să se tragă înapoi, dar Susan o ţinu bine. Îi ridică apoi palma la nas, ţinând-o acolo până ce fu sigură că mirosise ce era de fapt pe ea.

— Nu simţi, Tuşică? Vopsea! Am aplicat-o pe hârtia de orez pentru lampioanele colorate!

Încordarea dispăruse încet din încheietura mâinii pe care o strângea Susan. Ochii care se uitau într-ai ei îşi recăpătară un dram de claritate.

— Mda, spusese ea până la urmă. Vopsea. Urmă o pauză, după care adăugă: De data asta.

De atunci, Susan întorsese de multe ori capul şi văzuse o siluetă îngustă în şolduri venind după ea pe stradă sau una dintre multele prietene ale mătuşii sale urmărind-o cu ochi bănuitori. Când călărea pe Povârniş, avea mereu senzaţia că e privită. De două ori înainte ca ei patru să se reunească în cimitir, fusese de acord să-i întâlnească pe Roland şi pe prietenii lui. De ambele dăţi fusese nevoită să-şi încalce promisiunea, a doua oară chiar în ultimul moment. Cu acea ocazie, îl văzuse pe fiul cel mare al lui Brian Hookey uitându-se la ea cu o intensitate stranie. Fusese doar o intuiţie… însă una p*uternică.*

Ce agrava mai tare lucrurile pentru ea era faptul că-şi dorea o întâlnire la fel de tare ca Roland însuşi, şi nu doar pentru palavre. Simţea nevoia să-i vadă chipul şi să-i strângă mâna în palme. Restul, oricât era de dulce, putea să aştepte, dar avea nevoie să-l vadă şi să-l atingă; avea nevoie să se asigure că nu era doar un vis ţesut de o fată singură şi speriată pentru a-şi aduce alinare.

În cele din urmă o ajutase Maria – zeii binecuvânteze-o pe slujnica micuţă, care înţelegea poate mai mult decât ar fi putut bănui vreodată Susan. Maria fusese cea care se înfiinţase la Cordelia cu un bilet care spunea că Susan avea să-şi petreacă noaptea în aripa pentru oaspeţi de la Faleză. Biletul era din partea lui Olive Thorin şi, în ciuda tuturor bănuielilor ei, Cordelia nu putea crede că era un fals. Şi nici nu era. Olive îl scrisese, cu indiferenţă şi fără a pune întrebări, la solicitarea Susanei.

— Ce are nepoata mea? se răstise Cordelia.

— E obosită, sai. Şi suferă de *dolor de garganta.*

— O doare gâtul? Aşa aproape de Ziua Sărbătorii? Ridicol! Nu cred! Susan nu se îmbolnăveşte niciodată!

— *Dolor de garganta,* repetase Maria, impasibilă cum numai o ţărancă poate fi în faţa neîncrederii, şi cu aceasta Cordelia fusese mulţumită.

Maria însăşi nu avea nicio idee ce plănuia Susan, iar asta era exact ce îşi dorea Susan.

Coborâse cu agilitate de la balcon pe cârceii împletiţi ai viţei-de-vie care creştea pe peretele nordic al clădirii, coborâse cale de aproape cinci metri şi ieşise din curte pe uşa slujitorilor. Acolo o aştepta Roland şi, după două minute pasionale despre care nu e nevoie să spunem mai multe, plecaseră amândoi călare pe Rusher către cimitir, unde aşteptau Cuthbert şi Alain, plini de nerăbdare şi speranţă.

3

Susan se uită întâi la blondul placid cu faţă rotundă, al cărui nume nu era Richard Stockworth, ci Alain Johns. Apoi la celălalt – cel din partea căruia simţise atâta îndoială faţă de ea şi poate chiar furie. Cuthbert Allgood îl chema.

Stăteau umăr lângă umăr pe o lespede funerară prăbuşită şi năpădită de iederă, cu picioarele într-un pârâiaş de ceaţă. Susan coborî uşor de pe spinarea lui Rusher şi se apropie de ei încet. Băieţii se ridicară în picioare. Alain făcu o plecăciune ca

în Lumea Dinăuntru, cu piciorul în faţă, genunchiul întins, călcâiul înfipt în pământ.

— Doamnă, spuse el. Zile lungi…

Atunci veni şi celălalt lângă el – subţire şi tuciuriu, cu un chip ce ar fi fost atrăgător dacă nu era atât de crispat. Ochii lui negri erau de fapt chiar frumoşi.

— … şi nopţi uşoare, încheie Cuthbert, imitând plecăciunea lui Alain.

Amândoi semănau atât de bine cu nişte curteni dintr-o caricatură de Ziua Sărbătorii, încât Susan râse. Nu se putu abţine. După care se înclină înaintea lor adânc, depărtând braţele pentru a imita ridicarea tivului rochiei pe care n-o purta.

— Şi fie ca voi să aveţi de două ori mai multe, domnilor.

Apoi rămaseră pur şi simplu privindu-se unul pe altul, trei tineri care nu ştiau prea bine cum să continue. Roland nu îi ajută; el şedea călare pe Rusher şi doar se uita cu atenţie.

Susan făcu un pas mic în faţă, nemairâzând acum. Încă avea gropiţe la colţurile buzelor, însă în ochi îi apăruse o privire îngrijorată.

— Sper că nu mă urâţi, spuse ea. Aş înţelege dacă ar fi aşa – am intervenit în planurile voastre… şi între voi trei – dar n-a fost alegerea mea.

Mâinile îi stăteau nemişcate pe lângă corp. Acum le ridică spre Alain şi Cuthbert, cu palmele în sus.

— Îl iubesc.

— Nu te urâm, spuse Alain. Aşa-i, Bert?

Pentru un moment teribil, Cuthbert rămase tăcut, uitându-se peste umărul Susanei, părând să studieze faţa palidă a Lunii Demonului. Fata simţi că-i stă inima în loc. Apoi privirea lui se întoarse la ea şi îi oferi un zâmbet atât de adorabil, încât un gând confuz, dar precis *(Dacă l-aş fi întâlnit pe el primul…,* aşa începea), îi trecu prin minte ca o cometă.

— Ce iubeşte Roland iubesc şi eu, spuse Cuthbert.

Se întinse, îi luă mâinile şi o trase în faţă astfel încât fata ajunse să stea între el şi Alain, ca o soră alături de cei doi fraţi ai săi.

— Întrucât suntem prieteni de când purtam scutece şi vom continua să fim prieteni până când unul dintre noi va părăsi cărarea şi va intra în poiană.

După care rânji ca un copil.

— S-ar putea să găsim toţi capătul cărării împreună, la felul în care merg lucrurile.

— Şi asta curând, completă Alain.

— Nu mă deranjează, încheie Susan Delgado, atât timp cât mătuşa mea Cordelia nu vine cu noi ca bonă.

4

— Noi suntem *ka-tet,* spuse Roland. Suntem o singură fiinţă formată din mai mulţi.

Se uită pe rând la fiecare şi nu văzu în ochii lor nici urmă de dezaprobare. Se regrupaseră la mausoleu. Scoteau aburi pe gură şi pe nas, respirând. Roland stătea pe vine, uitându-se la ceilalţi trei, care şedeau în linie pe o bancă de piatră pentru meditaţie, flancată de buchete scheletice în vaze de piatră. Pe jos erau împrăştiate petale de trandafiri ofiliţi. Cuthbert şi Alain, de o parte şi de cealaltă a Susanei, o cuprinseseră cu braţele într-un gest aproape inconştient. Din nou Roland se gândi la o soră şi doi fraţi protectori.

— Suntem mai puternici decât înainte, zise Alain. Simt asta.

— Şi eu o simt, rosti Cuthbert şi se uită în jur. Bun loc de întâlnire ne-am găsit. Mai ales pentru un *ka-tet* ca al nostru.

Roland nu zâmbi; replicile spirituale nu erau punctul lui forte.

— Să discutăm despre ce se întâmplă în Hambry, propuse el, şi apoi vom vorbi despre viitorul imediat.

— N-am fost trimişi aici în misiune, să ştii, se adresă Alain Susanei. Am fost trimişi de taţii noştri ca să nu fim acolo, asta e tot. Roland a trezit duşmănia unui om care, cel mai probabil, face parte din suita lui John Farson…

— „A trezit duşmănia”, cită Cuthbert. Frumos spus. Ţi se

rostogoleşte pe limbă. Am de gând s-o ţin minte şi să folosesc expresia cu fiecare ocazie.

— Controlează-te, îl admonestă Roland. N-am de gând să stau aici toată noaptea.

— Îţi cer iertăciune, o, preamărite, spuse Cuthbert, dar ochii i se mişcau zglobii într-un fel care nu trăda pic de căinţă.

— Am venit cu porumbei călători pentru a putea trimite şi primi mesaje, continuă Alain, dar cred că aceştia ne-au fost daţi doar ca părinţii noştri să se poată asigura că suntem bine.

— Da, spuse Cuthbert. Ce încearcă Alain să spună e că am fost luaţi prin surprindere. Eu şi Roland am avut… păreri diferite… despre cum să procedăm mai departe. El a vrut să aşteptăm. Eu nu. Acum sunt încredinţat că a avut dreptate.

— Dar din motivele greşite, completă Roland pe un ton sec. În orice caz, ne-am rezolvat diferendele.

Susan se uita când la unul, când la celălalt, cu un aer destul de alarmat. Până la urmă, privirea îi rămase la vânătaia de pe maxilarul lui Roland, în stânga, perfect vizibilă chiar şi în lumina slabă care pătrundea prin uşa întredeschisă a *sepulturei*.

— Le-aţi rezolvat?

— Nu are importanţă, spuse Roland. Farson pune la cale o bătălie, sau poate mai multe, în Munţii Pleşuvi, la nord-vest de Gilead. Pentru forţele Afiliaţiei care vor avansa spre el, va părea că este prins în cursă. Dacă lucrurile ar fi evoluat într-un mod firesc, probabil chiar aşa s-ar fi întâmplat. Farson are de gând să-i angajeze în luptă, să-i prindă la strânsoare şi să-i distrugă cu armele Oamenilor Vechi, pe care le va face să funcţioneze cu petrol de la Citgo. Petrolul din rezervoarele pe care le-am văzut noi, Susan.

— Şi unde va fi el rafinat pentru ca Farson să-l poată folosi?

— Într-un loc la vest de aici, de-a lungul drumului, spuse Cuthbert. Noi credem că cel mai probabil în Vi Castis. Ai auzit de el? E un ţinut minier.

— Am auzit de el, dar n-am ieşit niciodată din Hambry.

Îl privi pe Roland drept în ochi.

— Cred că asta se va schimba curând.

— În munţii de acolo au rămas multe maşinării din zilele Oamenilor Vechi, urmă Alain. Cele mai multe în râpe şi canioane, se spune. Roboţi şi lumini ucigaşe – raze-lame, li se spune, pentru că te pot tăia perfect în jumătate dacă treci prin ele. Numai zeii ştiu ce altceva mai e acolo. Unele sunt indubitabil simple legende, însă nu iese fum fără foc. În orice caz, acela pare cel mai probabil loc pentru rafinare.

— Şi apoi vor duce combustibilul acolo unde aşteaptă Farson, zise Cuthbert. Nu că partea asta ar conta pentru noi; avem destule pe cap aici, în Mejis.

— Am aşteptat să aflu tot, interveni Roland. Fiecare detaliu al planului ăstuia nenorocit.

— În caz că nu ai observat, prietenul nostru e puţintel ambiţios, zise Cuthbert şi făcu un semn cu ochiul.

Roland nu-i dădu atenţie. El se uita spre Canionul Ochet. În noaptea aceea, dintr-acolo nu se auzea niciun zgomot; vântul îşi schimbase direcţia, cum făcea toamna, lăsând oraşul în spate.

— Dacă reuşim să dăm foc petrolului, restul se va rezolva de la sine… şi oricum, petrolul e cel mai important lucru. Vreau să-l distrug şi vreau să ne cărăm naibii de aici. Toţi patru.

— Au de gând să acţioneze în Ziua Secerişului, nu-i aşa? întrebă Susan.

— O, da, aşa se pare, răspunse Cuthbert şi râse.

Fu un sunet amplu, molipsitor – râsul unui copil – şi-n timp ce râdea, se clătină înainte şi înapoi şi se ţinu de stomac aşa cum ar fi făcut un copil.

Susan păru nedumerită.

— Ce? Ce este?

— Nu pot spune, răspunse el, bufnind. E prea tare pentru mine. Aş râde continuu şi Roland se va supăra. Spune tu, Al. Povesteşte-i Susanei despre vizita pe care ne-a făcut-o adjunctul Dave.

— A venit la noi la Bar K, spuse Alain, zâmbind şi el. Ne-a vorbit ca un unchi. Ne-a spus că locuitorilor din Hambry nu le plac străinii la Sărbătorile lor şi că ar fi mai bine să rămânem

acasă în ziua lunii pline.

— Asta e o nebunie!

Susan vorbi cu indignare, aşa cum vorbeşte oricine atunci când îşi aude oraşul natal denigrat pe nedrept.

— Noi îi primim pe străini *cu braţele deschise* la serbările noastre, sincer, şi aşa a fost mereu! Nu suntem o gloată de… de sălbatici!

— Uşor, uşor, făcu Cuthbert, chicotind. Ştim asta, dar adjunctul Dave nu ştia că noi ştim, nu-i aşa? El ştie că nevastă-sa face cel mai bun ceai alb pe o distanţă de un kilometru şi jumătate, dar în afară de asta Dave e cam în ceaţă. Şeriful Herk ştie *puţin* mai mult, aş zice, dar nu foarte mult.

— Încercarea lor de a ne descuraja să participăm înseamnă două lucruri, luă Roland cuvântul. Primul e acela că au de gând să acţioneze în ziua Sărbătorii Secerişului, exact cum ai spus tu, Susan. Al doilea e că se cred în stare să fure bunurile lui Farson direct de sub nasul nostru.

— Şi apoi poate să dea vina pe noi, completă Alain.

Fata se uită curioasă de la unul la celălalt, după care spuse:

— Şi voi ce aţi plănuit, atunci?

— Să distrugem ce au lăsat la Citgo ca momeală pentru noi şi apoi să-i lovim acolo unde se adună laolaltă, rosti Roland pe un ton scăzut. Adică la Stânca Suspendată. Cel puţin jumătate din rezervoarele pe care vor să le ducă la vest deja sunt acolo. Vor avea un detaşament acolo. Până la două sute de oameni, poate, deşi cred că vor fi mai puţini. Am de gând ca toţi oamenii aceia să moară.

— Dacă nu mor ei, murim noi, spuse Alain.

— Cum putem noi patru să ucidem două sute de soldaţi?

— Nu putem. Dar dacă reuşim să dăm foc la unul sau la două dintre rezervoarele strânse acolo, credem că va avea loc o explozie – poate una uriaşă. Soldaţii care vor supravieţui vor fi îngroziţi, iar conducătorii rămaşi în viaţă vor fi roşii de furie. Ne vor vedea, pentru că ne vom lăsa văzuţi…

Alain şi Cuthbert îl priveau fără să respire. Prima parte a planului fie le fusese povestită, fie o bănuiseră singuri, însă

partea aceasta era cea pe care Roland o ţinuse până atunci doar pentru sine.

— Şi atunci? întrebă ea, înspăimântată. *Şi atunci?*

— Atunci cred că-i vom putea atrage în Canionul Ochet, spuse Roland. Cred că-i putem atrage în deşirare.

5

Vorbele acestea fură întâmpinate cu o tăcere absolută. Apoi, nu fără respect, Susan spuse:

— Eşti nebun de legat.

— Nu, zise Cuthbert cu un aer meditativ. Nu este. Te gândeşti la spărtura aceea din peretele canionului, nu-i aşa, Roland? Cea dinaintea cotului de pe fundul lui.

Roland încuviinţă tăcut.

— Patru oameni s-ar putea căţăra pe acolo fără mari probleme. Sus vom pregăti un morman măricel de pietre. Destule cât să antreneze în mişcare alte pietre, care să cadă peste cei care ar încerca să ne urmărească.

— Ce oribil! exclamă Susan.

— E o chestiune de supravieţuire, replică Alain. Dacă li se permite să ia petrolul şi să-l folosească, vor ucide toţi oamenii Afiliaţiei care se vor afla în bătaia armelor lor. Omul de Bine nu ia prizonieri.

— N-am spus că e greşit, ci doar oribil.

Păstrară tăcerea un moment, patru copii contemplând uciderea a două sute de oameni mari. Doar că nu toţi aveau să fie oameni în toată firea; mulţi (poate chiar cei mai mulţi) aveau să fie băieţi cam de vârsta lor.

Într-un sfârşit, ea spuse:

— Cei care nu vor fi prinşi de alunecarea de pietre vor ieşi pur şi simplu din canion pe unde au intrat.

— Ba n-o vor face.

Alain văzuse geografia locului şi înţelegea acum problema mai bine. Roland aproba din cap, iar pe buzele lui se vedea urma unui zâmbet.

— De ce nu?

— Crengile din gura canionului. Le vom da foc, nu-i aşa,

Roland? Şi dacă vânturile vor fi năprasnice în ziua aceea… fumul…

— Îi va împinge până în capăt, aprobă Roland. Până în deşirare.

— Cum vei da foc barajului de crengi? întrebă Susan. Ştiu că sunt uscate, dar cu siguranţă nu vei avea timp să foloseşti un chibrit cu sulf sau amnarul tău.

— La asta ne poţi ajuta tu, explică Roland, la fel cum ne poţi ajuta să dăm foc rezervoarelor. Nu ne putem bizui să aprindem petrolul doar folosindu-ne armele, ştii bine; petrolul nerafinat e mult mai puţin volatil decât cred oamenii. Şi sper că te va ajuta şi Sheemie.

— Spune-mi ce vrei.

6

Mai discutară aproape douăzeci de minute, perfectând planul cu surprinzător de puţine detalii – toţi păreau să înţeleagă că dacă plănuiau prea mult şi lucrurile se schimbau brusc, puteau rămâne blocaţi. *Ka* îi împinsese la aceasta; cel mai bine poate că era să se bazeze pe *ka* – şi pe propriul lor curaj – ca să-i aducă înapoi.

Lui Cuthbert nu-i plăcea ideea de a-l implica pe Sheemie, dar până la urmă cedă – rolul băiatului avea să fie marginal, deşi nu tocmai lipsit de riscuri, iar Roland era de acord că-l puteau lua cu ei atunci când aveau să părăsească Mejis definitiv. O echipă de cinci era la fel de bună ca o echipă de patru, spuse el.

— Foarte bine, rosti Cuthbert în cele din urmă, după care se întoarse spre Susan. Ar trebui să vorbim cu el ori tu, ori eu.

— Vorbesc eu.

— Asigură-te că înţelege să nu-i sufle lui Coral Thorin nici măcar un cuvinţel, o puse Cuthbert în gardă. Şi nu doar fiindcă primarul este fratele ei; pur şi simplu n-am încredere în târâtura aia.

— Îţi pot da eu un motiv mai bun decât Hart pentru care să

nu te încrezi în ea, spuse Susan. Mătuşa mea spune că s-a amorezat de Eldred Jonas. Sărmana Tuşă Cord! A avut cea mai proastă vară din viaţa ei. Şi nici toamna nu va fi mai bună, socot. Oamenii o vor numi mătuşa unei trădătoare.

— Unii vor şti să înţeleagă, spuse Alain. Întotdeauna sunt unii care înţeleg.

— Poate, dar Tuşa Cordelia e genul de femeie la urechile căreia nu ajung niciodată bârfe bune. Şi altele nici ea nu răspândeşte. I-a căzut şi ei cu tronc Jonas, dacă-ţi vine se crezi.

Cuthbert rămase mut de uimire.

— I-a căzut cu tronc Jonas? Pe toţi zeii parşivi! Ca să vezi! Păi, dacă oamenii ar fi spânzuraţi pentru prost-gust în dragoste, mătuşa ta ar fi prima la eşafod, nu crezi?

Susan chicoti, îşi strânse genunchii la piept şi încuviinţă din cap.

— E timpul să plecăm, spuse Roland. Dacă Susan va trebui informată despre ceva fără întârziere, vom folosi piatra roşie din peretele de la Inimă Verde.

— Bun, spuse Cuthbert. Să plecăm. Frigul de aici îţi intră în oase.

Roland se ridică şi îşi întinse picioarele amorţite.

— Important e că s-au decis să ne lase liberi cât timp îşi strâng lucrurile şi fug. Asta-i avantajul nostru şi e unul bun. Iar acum…

Vocea calmă a lui Alain îl făcu să se oprească.

— Mai este ceva. Un lucru foarte important.

Roland se lăsă înapoi pe vine, uitându-se curios la prietenul său.

— Vrăjitoarea.

Susan tresări, însă Roland scoase doar un singur hohot de râs.

— Ea nu are niciun rol în treaba asta, Al… nu văd cum ar putea avea. Nu cred că e implicată în conspiraţia lui Jonas…

— Nici eu, spuse Alain.

— … iar eu şi Cuthbert am convins-o să-şi ţină gura despre Susan şi despre mine. Dacă n-o făceam, mătuşa ei ar fi pornit

deja scandalul.

— Dar nu înţelegi? întrebă Alain. Adevărata problemă nu e cui i-ar fi putut spune Rhea asta. Problema e *cum a reuşit să afle.*

— E roz, zise Susan dintr-odată.

Ţinea mâna în păr, atingea cu degetele şuviţele tăiate care începuseră să crească la loc.

— Ce este roz? întrebă Alain.

— Luna, spuse ea, apoi clătină din cap. Nu ştiu. Nu ştiu despre ce vorbesc. N-am minte ca Tandea şi Mandea, chiar aşa… Roland? Ce este? Ce te tulbură?

Roland nu mai stătea pe vine; se prăbuşise în fund pe podeaua de piatră presărată cu petale. Arăta ca un om care se străduieşte să nu leşine. În afara mausoleului se auzi un răpăit osos de frunze căzătoare şi strigătul unui caprimulg.

— Zei atotputernici, rosti el pe voce joasă. Nu se poate. *Nu poate fi adevărat.*

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Cuthbert.

Tot umorul se scursese de pe chipul celui din urmă, lăsând în urmă o expresie crudă şi serioasă pe care nici propria lui mamă n-ar fi recunoscut-o… sau n-ar fi vrut să o recunoască.

— Roz, grăi Cuthbert. Ce interesant – acelaşi cuvânt pe care tatăl tău s-a întâmplat să-l pomenească înainte să plecăm, Roland, nu-i aşa? Ne-a avertizat în legătură cu cel roz. Noi am crezut că era o glumă. *Aproape.*

— O! zise Alain, căscând larg ochii. *O, futu-i!* îi scăpă.

Îşi dădu seama ce spusese când stătea picior la picior cu iubita celui mai bun prieten al său şi îşi acoperi iute gura cu mâinile. Obrajii îi ardeau, roşii.

Susan aproape că nu băgă de seamă. Ea se uita ţintă la Roland, tot mai speriată şi mai confuză.

— Ce? întrebă ea. Ce ştiţi voi? Spune-mi! *Spune-mi!*

— Aş vrea să te hipnotizez din nou, cum am făcut în ziua aceea în crângul de sălcii, zise Roland. Vreau să o fac chiar acum, înainte să mai vorbim despre asta şi să acoperim cu nimicuri ceea ce îţi aminteşti.

În timp ce vorbea, Roland vârâse mâna în buzunar. Acum

scoase un glonţ, care începu să-i danseze încă o dată pe dosul palmei. Ochii ei se duseră numaidecât la el, atraşi ca fierul de un magnet.

— Pot? întrebă el. Cu permisiunea ta, draga mea.

— Mda, poţi.

Ochii ei deja se căscau şi căpătau un luciu sticlos.

— Nu ştiu de ce crezi că de data aceasta va fi altfel, dar…

Se opri din vorbit, ochii săi continuând să urmărească dansul glonţului pe mâna lui Roland. Când el îl făcu să stea şi îl strânse în pumn, fata închise ochii. Respira uşor şi regulat.

— Pe toţi zeii, a căzut ca o piatră, şopti Cuthbert, uimit.

— A mai fost hipnotizată înainte. De Rhea, cred. Roland tăcu. Apoi: Susan, mă auzi?

— Mda, Roland, te aud foarte bine.

— Vreau să mai auzi o voce.

— A cui?

Roland îi făcu semn lui Alain să se apropie. Dacă exista o persoană capabilă să spargă blocajul din mintea Susanei (sau să găsească un mod de a-l ocoli), acela era el.

— A mea, Susan, rosti Alain, venind alături de Roland. O recunoşti?

Fata surâse cu ochii închişi.

— Mda, eşti Alain. Richard Stockworth îţi spuneai.

— Aşa e.

Băiatul se uită la Roland cu ochi agitaţi, întrebători – *Ce să o întreb?* – dar pentru o clipă Roland nu răspunse. El era în două alte locuri, ambele în acelaşi timp, şi auzea două voci diferite.

Susan, lângă pârâul din crângul de sălcii: *Mi-a spus: „Mda, scumpo, uite aşa. Ce fată cuminte eşti tu“, apoi totul roz.*

Tatăl lui, în curtea din spatele Sălii Mari: *E grepfrutul. Şi prin asta vreau să spun cel roz.*

Cel roz.

7

Caii lor erau înşeuaţi şi încărcaţi; cei trei băieţi stăteau înaintea lor, afişând un aer impasibil, însă în forul lor interior

abia aşteptând să plece. Drumul – şi misterele presărate de-a lungul lui – nu ispiteşte pe nimeni cum îi ispiteşte pe cei tineri.

Se aflau în curtea de la est de Sala Mare, nu departe de locul unde Roland îl biruise pe Cort, punând toate aceste lucruri în mişcare. Era dimineaţa devreme, soarele nu răsărise încă, ceaţa întinzându-se peste câmpiile verzi în fuioare cenuşii. La distanţă de aproximativ treizeci de paşi, taţii lui Cuthbert şi Alain stăteau de pază cu picioarele depărtate şi cu mâinile pe tocurile pistoalelor. Era puţin probabil că Marten (care lipsea pe moment din palat şi, din câte ştiau toţi, chiar şi din Gilead) va porni vreun atac împotriva lor – nu acolo – dar posibilitatea nici nu putea fi scoasă din calcul.

Astfel, doar tatăl lui Roland le vorbi în timp ce ei urcau în şa pentru a-şi începe drumul spre est, către Mejis şi Arcul Extern.

— Un ultim lucru, spuse el pe când băieţii potriveau chingile şeilor. Mă îndoiesc că veţi vedea ceva ce să ne intereseze – nu în Mejis – dar trebuie să vă previn să fiţi mereu cu ochii în patru la o culoare a curcubeului. Mă refer la Curcubeul Vrăjitorului.

Râse în barbă şi continuă:

— E grepfrutul. Şi prin asta vreau să spun cel roz.

— Curcubeul Vrăjitorului e doar un basm, spuse Cuthbert, zâmbind ca răspuns la zâmbetul lui Steve.

Apoi – poate văzuse ceva în ochii lui Steven Deschain – zâmbetul lui Cuthbert şovăi.

— Nu-i aşa?

— Nu toate poveştile vechi sunt adevărate, dar cred că aceea a Curcubeului lui Maerlyn este adevărată, răspunse Steve. Se spune că odinioară au existat treisprezece globuri de cristal în el – câte unul pentru fiecare dintre cei Doisprezece Gardieni şi unul reprezentând punctul de întâlnire a Grinzilor.

— Unul pentru Turn, rosti Roland cu voce joasă, simţindu-şi pielea de găină. Unul pentru Turnul întunecat.

— Mda, i se spunea Treisprezece pe când eram eu copil. Uneori depănam poveşti despre globul negru de cristal în jurul

focului şi ne speriam îngrozitor… dacă nu ne prindeau taţii noştri. Tatăl meu spunea că nu e înţelept să vorbeşti despre Treisprezece, căci acesta şi-ar putea auzi numele şi s-ar putea rostogoli spre tine. Însă Treisprezece Negru nu are importanţă pentru voi trei… nu acum, cel puţin. Nu, voi trebuie să fiţi atenţi la cel roz. Grepfrutul lui Maerlyn.

Imposibil de spus cât de serios vorbea… sau dacă nu vorbea deloc serios.

— Dacă celelalte globuri din Curcubeul Vrăjitorului *au existat*, majoritatea sunt sparte acum. Lucrurile de felul acesta nu stau niciodată mult timp într-un singur loc sau în mâinile unei singure persoane, ştiţi, şi chiar cristalul fermecat se poate sparge. Totuşi, se poate ca trei sau patru arcuri ale Curcubeului să se mai rostogolească încă pe lumea asta tristă a noastră. Cel albastru, aproape sigur. Acum mai puţin de cincizeci de ani se afla în posesia unui trib de mutanţi leneşi din deşert – Purceii Totali, îşi spuneau ei – deşi de atunci i s-a pierdut din nou urma. Despre cel verde şi cel portocaliu se spunea că ar fi în Lud şi, respectiv, Dis. Şi, în fine, se mai zvoneşte despre cel roz.

— La ce folosesc ele, mai exact? întrebă Roland. La ce sunt bune?

— La văzut. Unele culori ale Curcubeului Vrăjitorului se spune că privesc în viitor. Altele privesc în alte lumi – acelea unde locuiesc demonii, acelea unde se presupune că s-au dus Oamenii Vechi atunci când au părăsit lumea noastră. Ele pot totodată să arate locul uşilor secrete care asigură trecerea în lumi. Alte culori, se spune, pot privi departe în lumea noastră şi pot vedea lucruri pe care oamenii ar prefera să le treacă sub tăcere. Nu văd niciodată binele, ci doar răul. Cât din toate acestea este adevărat şi cât e mit nimeni nu ştie cu certitudine.

Se uită la ei, zâmbetul ştergându-i-se de pe chip.

— Ştim însă un lucru: se spune că John Farson are un talisman, ceva ce străluceşte în cortul său noaptea târziu… uneori înaintea bătăliilor, alteori înaintea unor mişcări mari de trupe şi cai, uneori înaintea anunţării deciziilor importante.

Şi străluceşte roz.

— Poate are o lumină electrică şi pune o eşarfă roz peste ea când se roagă, sugeră Cuthbert.

Se uită în jur la prietenii săi, puţin cam defensiv.

— Nu glumesc; sunt oameni care fac asta.

— Tot ce se poate, grăi tatăl lui Roland. Poate doar asta este, sau ceva asemănător. Dar poate e mult mai mult de atât. Tot ce pot spune din ceea ce ştiu e că ne înfrânge mereu, ne scapă mereu şi îşi face mereu apariţia unde te aştepţi mai puţin. Dacă magia e în el şi nu în vreun talisman pe care îl deţine, atunci zeii să ajute Afiliaţia.

— Vom fi cu ochii în patru, dacă asta vrei, spuse Roland, dar Farson e la nord sau vest. Noi mergem la est.

De parcă tatăl lui n-ar fi ştiut asta.

— Dacă e un arc al Curcubeului, replică Steve, ar putea fi oriunde – estul sau sudul sunt la fel de probabile ca vestul. Vedeţi voi, nu-l poate ţine cu el tot timpul. Oricât de tare i-ar uşura mintea şi sufletul. Nimeni nu poate.

— De ce?

— Pentru că sunt vii şi înfometate, zise Steven. Începi folosindu-te de ele şi sfârşeşti fiind folosit de ele. Dacă Farson are o bucată de Curcubeu, probabil că o trimite de la el şi o cheamă înapoi atunci când are nevoie de ea. El înţelege riscul de a-l pierde, dar în acelaşi timp înţelege riscul de a-l ţine prea mult timp la el.

Exista o întrebare pe care ceilalţi doi, constrânşi de politeţe, n-o puteau pune. Roland putea şi o făcu:

— Vorbeşti serios despre asta, tată? Nu ne iei doar peste picior, nu-i aşa?

— Vă trimit de acasă la o vârstă la care mulţi băieţi încă nu pot dormi bine dacă mama nu-i sărută de noapte bună, spuse Steven. Mă aştept să vă revăd pe toţi trei teferi şi nevătămaţi – Mejis e un loc minunat şi liniştit, sau aşa era în copilăria mea – dar nu pot fi sigur de asta. La felul în care sunt lucrurile în zilele astea, nimeni nu poate fi sigur de nimic. Nu v-aş putea trimite de lângă mine cu o glumă şi un hohot de râs. Mă surprinde că crezi asta.

— Iartă-mă, rogu-te, spuse Roland.

Între el şi tatăl lui se lăsase o pace fragilă pe care Roland nu voia să o rupă. Totuşi, ardea de nerăbdare să plece la drum. Rusher nu avea stare sub el, parcă aprobându-l.

— Nu mă aştept ca voi să vedeţi globul lui Maerlyn… în acelaşi timp nu mă aşteptam nici să vă văd plecând la paisprezece ani cu revolvere înfăşurate în păturile de dormit. Aici e mâna *ka*-ului, iar atunci când *ka-ul* acţionează, orice e posibil.

Încet, foarte încet, Steven îşi dădu jos pălăria, păşi în spate şi se înclină în faţa lor.

— Mergeţi în pace, băieţi. Şi întoarceţi-vă sănătoşi.

— Zile lungi şi nopţi uşoare, sai, spuse Alain.

— Noroc bun, spuse Cuthbert.

— Te iubesc, spuse Roland.

Steven încuviinţă.

— Mulţam-sai, şi eu te iubesc. Aveţi binecuvântarea mea, băieţi.

Spuse aceste ultime cuvinte cu voce tare, iar ceilalţi doi bărbaţi – Robert Allgood şi Christopher Johns, căruia i se spunea Înflăcăratul Chris în zilele năbădăioasei sale tinereţi – îşi oferiră şi ei binecuvântarea.

Astfel, cei trei băieţi porniră spre Drumul Mare, în timp ce vara se întindea în toate direcţiile, liniştită ca un suspin. Roland ridică ochii spre cer şi văzu ceva care îl făcu să uite complet de Curcubeul Vrăjitorului. Era mama lui, aplecată pe fereastra dormitorului ei: ovalul chipului său era înconjurat de piatra gri fără vârstă a aripii de vest a castelului. Pe obraji îi şiroiau lacrimile, dar zâmbea şi ridică o mână într-un gest larg de rămas-bun. Dintre toţi trei, doar Roland o văzu.

Şi nu-i răspunse la salut.

8

— *Roland!*

Un cot îl lovi în coaste destul de tare încât să risipească

aceste amintiri, aşa puternice cum erau, şi să-l aducă înapoi în prezent. Era Cuthbert.

— Fă ceva, dacă vrei să faci! Scoate-ne din cavoul ăsta înainte să tremur de să-mi cadă pielea de pe oase!

Roland îşi apropie buzele de urechea lui Alain.

— Fii pregătit să mă ajuţi.

Alain aprobă din cap.

Roland se întoarse la Susan.

— După prima dată când am fost împreună, tu te-ai dus la pârâul din crâng.

— Mda.

— Ţi-ai tăiat câteva şuviţe de păr.

— Mda. Aceeaşi voce visătoare. Aşa am făcut.

— Ţi l-ai fi tăiat pe tot?

— Mda, până la ultima şuviţă.

— Ştii cine ţi-a spus să-l tai?

O pauză lungă. Roland era gata să se întoarcă spre Alain, când fata spuse:

— Rhea.

Şi o nouă pauză.

— A vrut să-mi spurce corpul.

— Da, dar ce s-a întâmplat mai târziu? Ce s-a întâmplat pe când stăteai în pragul uşii?

— O, şi s-a mai întâmplat ceva înainte.

— Ce?

— I-am adus lemne, spuse ea şi tăcu.

Roland se uită la Cuthbert, care ridică din umeri. Alain depărtă braţele. Roland se gândi să-i ceară acestuia din urmă să facă un pas în faţă, dar socoti că nu era încă momentul.

— Lasă lemnele acum, spuse el, sau tot ce a fost înainte. Vom vorbi despre asta mai târziu, poate, nu acum. Ce s-a întâmplat când te pregăteai să pleci? Ce ţi-a spus vrăjitoarea despre păr?

— Mi-a şoptit în ureche. Şi avea un Iisus-Omul.

— Ce ţi-a şoptit?

— Nu ştiu. Partea asta e roz.

Acum era momentul. Roland înclină din cap spre Alain,

care îşi muşcă buza şi păşi în faţă. Părea speriat, dar când luă mâinile Susanei în mâinile sale şi îi vorbi, vocea lui era calmă şi liniştitoare.

— Susan? Sunt Alain Johns. Mă cunoşti?

— Mda… Richard Stockworth îţi spuneai.

— Ce ţi-a şoptit Rhea la ureche?

O încruntare, vagă precum o umbră într-o zi mohorâtă, îi încreţi fruntea.

— Nu pot să văd. E roz.

— Nu e nevoie să vezi, spuse Alain. Nu să vezi vrem noi acum. Închide ochii, ca să nu mai vezi deloc.

— Dar *sunt* închişi, zise ea, puţin bosumflată.

E speriată, gândi Roland. Simţi dorinţa de a-i spune lui Alain să se oprească, să o trezească, dar şi-o înfrână.

— Cei lăuntrici, spuse Alain. Cei care se uită dinăuntrul amintirii. Închide-i pe aceia, Susan. Închide-i, pentru numele tatălui tău, şi spune-mi nu ce vezi. Ci ce *auzi.* Spune-mi ce a *spus* vrăjitoarea.

Pe neaşteptate, cu un aer înfiorător, fata deschise ochii în clipa în care închise ochii minţii. Se uită ţintă la şi prin Roland, cu ochii unei statui străvechi. Roland îşi reprimă un strigăt.

— Era în cadrul uşii, Susan? întrebă Alain.

— Mda. Amândouă eram.

— Fii iar acolo.

— Mda

O voce din vis. Pierită, dar clară.

— Chiar şi cu ochii închişi pot să văd lumina lunii. E mare ca un grepfrut.

E grepfrutul, îşi spuse Roland. *Şi prin asta vreau să spun că e cel roz.*

— Şi ce auzi? Ce spune ea?

— Nu, *eu* spun.

Vocea uşor capricioasă a unei fetiţe.

— La început spun eu, Alain. Spun: „Am terminat ce aveam de făcut?“ şi ea spune „Poate ar mai fi un lucruşor”, şi apoi… apoi…

Alain o strânse uşor de mâini, folosind forţa pe care o deţinea, hipersensibilitatea, trimiţând-o în ea. Fata încercă fără mare efort de voinţă să se ferească, dar el nu o lăsă.

— Apoi ce? Ce a urmat?

— Are o medalie mică de argint.

— Da?

— Se apleacă spre mine şi mă întreabă dacă o aud. Simt mirosul respiraţiei ei. Pute a usturoi. Şi a alte lucruri, chiar mai rele.

Susan se strâmbă, dezgustată.

— Îi spun că o aud. Acum pot să văd. Văd medalia pe care o are.

— Foarte bine, Susan, rosti Alain. Ce altceva mai vezi?

— Rhea. Arată ca un craniu în lumina lunii. Un craniu cu păr.

— Pe toţi zeii, murmură Cuthbert şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Spune că trebuie să ascult. Eu spun că voi asculta. Spune că trebuie să mă supun. Eu spun că mă voi supune. Ea spune: „Mda, scumpo, uite aşa, ce fată cuminte eşti tu.“ Mă mângâie pe păr. Continuu.

Ca prin vis, Susan ridică o mână nesigură, palidă în umbrele criptei, spre părul său blond.

— Şi apoi spune că trebuie să fac ceva când se va sfârşi cu virginitatea mea. „Aşteaptă”, spune ea, „până ce va adormi lângă tine, apoi taie-ţi părul din cap. Până la ultima şuviţă. Până chiar la scalp.”

Băieţii o priviră tot mai îngroziţi pe măsură ce vocea ei *deveni* vocea lui

Rhea – ritmurile unduitoare şi mârâite ale bătrânei de pe Cöos. Chiar şi faţa – cu excepţia ochilor reci, visători – devenise faţa unei cotoroanţe.

— „Taie-l tot, fată, fiecare şuviţă de otreapă, mda, şi întoarce-te la el cheală cum te-a făcut maică-ta! Să vedem cum o să-i placă atunci de tine!”

Tăcu brusc. Alain întoarse obrazul palid spre Roland. Îi tremurau buzele, însă tot nu dădea drumul mâinilor fetei.

— De ce e roz luna? întrebă Roland. De e ce roz luna când încerci să-ţi aminteşti?

— E din cauza splendorii ei.

Susan părea aproape surprinsă, aproape veselă. Încrezătoare.

— Îl ţine sub pat, chiar aşa. Nu ştie că l-am văzut.

— Eşti sigură?

— Mda, zise Susan, apoi adăugă simplu: M-ar fi ucis dacă ştia.

Chicoti, şocându-i pe toţi.

— Rhea are luna într-o cutie sub pat.

Rosti aceste cuvinte ca o fetiţă care se răsfaţă.

— O lună roz, zise Roland.

— Mda.

— Sub patul ei.

— Mda.

De data aceasta chiar îşi eliberă mâinile din palmele lui Alain. Descrise un cerc cu ele în aer şi, vorbind în sus spre el, o înspăimântătoare expresie de lăcomie îi străbătu chipul ca un junghi.

— Mi-ar plăcea să o am, Roland. Zău aşa. Adorabila lună! Am văzut-o când m-a trimis după lemne. Pe geam. Părea… tânără. Apoi, din nou: Mi-ar plăcea să am şi eu un lucru ca acela.

— Ba nu… nu ţi-ar plăcea. Şi e sub patul ei?

— Mda, într-un loc magic pe care îl face cu vrăji.

— Are o bucată din Curcubeul lui Maerlyn, zise Cuthbert cu mirare în glas. Cotoroanţa are lucrul cu privire la care care ne-a pus în gardă tatăl tău – nu-i de mirare că ştie atâtea câte ştie!

— Mai avem nevoie de ceva? întrebă Alain. I s-au răcit foarte tare mâinile. Nu-mi place să o ţin aşa adânc în transă. S-a descurcat bine, dar…

— Cred că am terminat.

— Să-i spun să uite?

Roland clătină imediat din cap – erau *ka-tet,* la bine sau la rău. Atinse degetele fetei şi da, *erau* reci.

— Susan?

— Mda, dragul meu.

— Am să spun o poezioară. Când termin, îţi vei aminti totul, cum ai făcut înainte. Bine?

Fata zâmbi şi închise ochii.

— Pasăre şi urs, iepure şi peşte…

Surâzând, Roland încheie:

— Dă-i iubirea mea celei ce mă iubeşte.

Susan deschise ochii. Şi zâmbi.

— Tu, spuse ea din nou şi îl sărută. Tot tu, Roland. Tot tu, iubirea mea.

Neputându-se împotrivi, Roland o cuprinse în braţe.

Cuthbert îşi feri privirea. Alain lăsă ochii în jos, spre cizmele sale, şi îşi drese glasul.

9

Pe când se întorceau spre Faleză, Susan cu braţele pe după mijlocul lui Roland, fata întrebă:

— Vrei să-i iei globul de cristal?

— Mai bine să-l lăsăm unde este, pentru moment. I-a fost încredinţat spre păstrare de Jonas, din partea lui Farson, nu am niciun dubiu. Urmează să fie trimis la vest cu restul lucrurilor de aici; nici în privinţa asta nu am vreun dubiu. Ne vom ocupa de el atunci când ne vom ocupa de rezervoare şi de oamenii lui Farson.

— Vrei să-l iei cu noi?

— Să-l iau sau să-l sparg. Presupun că ar trebui să i-l duc tatei, dar asta comportă unele riscuri. Va trebui să avem grijă. E o splendoare puternică.

— Şi dacă baborniţa ne vede planurile? Dacă îl avertizează pe Jonas sau pe Kimba Rimer?

— Dacă nu ne vede venind să-i luăm nepreţuita jucărie, nu cred că planurilor noastre le dă mai multă atenţie. Cred că i-am băgat spaima în oase, iar dacă globul într-adevăr a subjugat-o, acum probabil că nu vrea decât să se uite în el.

— Şi să-l păstreze. Va mai vrea şi asta.

— Mda.

Rusher mergea pe o cărare care străbătea pădurea de pe faleza dinspre mare. Printre ramurile desfrunzite întrezăreau peretele cenuşiu şi îmbrăcat în iederă care înconjura Casa Primarului şi auzeau vuietul ritmic al valurilor care se spărgeau jos, pe pietre.

— Poţi intra în siguranţă, Susan?

— Nu te teme.

— Şi ştii ce aveţi de făcut tu şi Sheemie?

— Mda. Mă simt mai bine decât m-am simţit de mult timp. Am impresia că în sfârşit mi s-a ridicat o umbră veche de pe minte.

— Dacă e aşa, lui Alain trebuie să-i mulţumeşti. Singur n-aş fi reuşit.

— Are ceva magic în mâini.

— Da.

Ajunseseră la intrarea servitorilor. Susan coborî din şa cu o uşurinţă fluidă. Coborî şi el şi rămase lângă ea ţinând-o cu un braţ pe după mijloc. Fata se uita în sus la lună.

— Uite, s-a împlinit destul cât să poţi vedea începutul feţei Demonului. O vezi?

Un nas ascuţit, un rânjet de craniu. Nu avea ochi încă, dar da, o vedea.

— Mă îngrozea când eram mică.

Susan şoptea acum, atentă la casa dindărătul zidului.

— Trăgeam oblonul când Luna Demonului era plină. Mă temeam că dacă mă vedea, avea să se întindă după mine şi să mă tragă sus la ea şi să mă mănânce.

Îi tremurau buzele.

— Copiii sunt naivi, nu?

— Uneori.

În copilărie, lui nu îi fusese teamă de Luna Demonului, însă de aceasta îi era teamă. Viitorul părea atât de întunecat, iar drumul prin lumină atât de îngust.

— Te iubesc, Susan. Din toată inima.

— Ştiu. Şi eu te iubesc pe tine.

Îl sărută pe gură cu buzele-i gingaşe deschise. Îi puse mâna pe sân un moment, apoi îi sărută palma caldă. El o îmbrăţişă din nou şi ea se uită pe după el la luna în creştere.

— O săptămână până la Seceriş, spuse ea. *Fin de ano,* cum îi spun *vaqueros* şi *labradoros.* Aşa i se spune şi în ţara ta?

— Pe aproape, zise Roland. Noi spunem că e închiderea anului. Femeile se plimbă împărţind conserve şi sărutări.

Fata râse uşor la umărul lui.

— Poate că totuşi lucrurile nu mi se vor părea atât de diferite.

— Tu trebuie să-ţi păstrezi toate sărutările cele mai bune pentru mine.

— Aşa voi face.

— Orice se va întâmpla, vom fi împreună, rosti el, dar deasupra lor Luna Demonului rânjea în bezna înstelată de peste Marea Limpede, ca şi când ar fi ştiut o altă faţă a viitorului.

VI
ÎNCHIDEREA ANULUI

1

Şi astfel vine în Mejis *fin de ano,* cunoscut în centrul Lumii de Mijloc ca închiderea anului. Vine aşa cum a făcut-o de o mie de ori înainte… sau de zece mii de ori, sau de o sută de mii de ori. Nimeni nu poate spune cu precizie; lumea a mers mai departe şi timpul s-a schimbat în chip ciudat. În Mejis este o vorbă care spune: „Timpul este un chip pe apă."

Pe ogoare, ultimii cartofi sunt culeşi de bărbaţi şi femei care poartă mănuşi şi poncho-uri de lucru, întrucât acum vântul s-a înăsprit, suflând de la est la vest, suflând tare, iar în aer se simte mereu miros de sare – un miros ca de lacrimi. *Los campesinos* recoltează şirurile cu destulă voioşie, discutând despre ce vor face şi despre şotiile de care se vor ţine la Sărbătoarea Secerişului, dar simt toată vechea tristeţe a toamnei în vânt; plecarea anului. Se scurge de lângă ei precum apa unui pârâu, şi chiar dacă nimeni nu vorbeşte despre asta, toţi o ştiu foarte bine.

În livezi, ultimele şi cele mai de sus mere sunt culese de tineri care râd (pe vânturi aşa puternice, aproape nişte vijelii, tinerii sunt singurii la lucru) şi care ţopăie în vârful copacilor ca nişte ciori în cuib. Deasupra lor, pe ceruri senine de un albastru sclipitor, stoluri de gâşte zboară spre sud, strigându-şi răguşitul *adieux.*

Micile bărci de pescuit sunt scoase din apă; burţile lor sunt curăţate şi vopsite de proprietarii care cântă şi lucrează, cei mai mulţi, goi până la brâu în aerul muşcător. Lucrând, cântă cântecele vechi…

Sunt un om al mării albăstrii,
Cât văd cu ochii, cât văd cu ochii,

Sunt un om al mândrei Baronii,
Cât văd cu ochii este al meu!
Sunt un om al golfului azuriu,
Tot ce spun, tot ce spun,
S-am năvodul plin e-obligatoriu,
Tot ce spun e meritoriu!

… şi uneori câte o butelcă de *graf* e *a*runcată de la un doc la altul. Pe apele golfului rămân acum doar bărcile mai mari, dând ocol cercurilor largi care marchează locul unde şi-au aruncat năvoadele aşa cum un câine ciobănesc dă ocol unei turme de oi. La prânz, golful e o cortină vălurită de foc autumnal şi bărbaţii şed în bărci cu picioarele încrucişate, mâncând, şi ştiu că tot cât văd cu ochii este al lor… cel puţin până ce vijeliile cenuşii ale toamnei se vor îngrămădi la orizont, tuşindu-şi palele de lapoviţă şi ninsoare.

Închiderea, închiderea anului.

Pe străzile Hambry-ului, lampioanele de Seceriş ard acum noaptea şi mâinile momâilor de paie sunt vopsite în roşu. Amulete de Seceriş atârnă pretutindeni şi chiar dacă femeile deseori sărută şi sunt sărutate în stradă şi în ambele pieţe – deseori de bărbaţi pe care nu îi cunosc – practicarea actului sexual a luat o pauză aproape generală. Se va relua (cu focuri de artificii, aţi putea spune) în Noaptea Secerişului. Ca urmare, peste un an se va înregistra obişnuita recoltă de copii ai Pământului Plin.

Pe Povârniş, caii galopează energic, înţelegând parcă (şi cel mai probabil chiar înţeleg) că perioada lor de libertate se apropie de sfârşit. Aleargă şi apoi se opresc cu faţa către vest când suflă vântul, întorcând fundul iernii. La ferme, plasele contra insectelor sunt date jos şi în locul lor sunt puse obloane.

În uriaşele bucătării de la ferme şi în cele mai mici de la case, nimeni nu fură sărutări de Seceriş şi nimeni nu se gândeşte măcar la sex. Aceasta e perioada conservelor şi bucătăriile sunt pline de aburi şi duduie de căldură din zori şi până târziu în seară. Se simte miros de mere şi sfeclă şi fasole

şi nap iute şi carne afumată. Femeile lucrează neîncetat cât e ziua de lungă şi apoi merg în pat ca teleghidate, unde dorm buştean până când întunericul următoarei dimineţi le cheamă înapoi în bucătărie.

În curţile oraşului se ard frunzele şi, pe măsură ce săptămâna avansează şi chipul Vechiului Demon se arată tot mai clar, momâile de paie cu mâini roşii sunt aruncate pe ruguri din ce în ce mai des. Pe câmpii, pănuşele ard ca torţele şi deseori momâile ard cu ele, mâinile lor roşii şi cruciuliţele albe ale ochilor unduindu-se în căldură. Oamenii stau în jurul acestor focuri fără a scoate o vorbă, cu chipuri solemne. Nimeni nu spune cu voce tare ce teribile obiceiuri şi cumpliţi zei străvechi sunt îmbunaţi prin arderea momâilor, însă toţi ştiu mult prea bine. Din când în când, unul dintre oamenii aceştia rosteşte două cuvinte în barbă: *chartu rug.*

Astfel închid ei anul.

Străzile răsună de pocnitori – şi uneori cu un „big-bang“ sănătos care îi face şi pe calmii cai de căruţă să sară în spate – şi reverberează de râsul copiilor. Pe veranda magazinului universal şi vizavi, la Popasul Călătorilor, se schimbă sărutări – uneori lubrice, cu împletiri de limbi – dar prostituatele lui Coral Thorin („metrese de bumbac”, cum le place să-şi spună celor mai rafinate precum Gert Moggins) se plictisesc. Săptămâna aceasta vor avea puţini clienţi.

Acesta nu este Capătul Anului, când ard buştenii iernii şi dintr-un capăt în celălalt al Mejisului nu există hambar în care să nu se danseze… şi totuşi asta este. Acesta este *adevăratul* capăt al anului, *chartu rug,* şi toată lumea, de la Stanley Ruiz care stă la bar sub Trofeu până la cel mai îndepărtat dintre *vaquerosii lui* Fran Lengyll aflat pe graniţă la Iarbă Rea, ştie asta. Se simte un soi de ecou în aerul luminos, o tânjire după alte locuri în sânge, o singurătate în inimă care cântă precum vântul.

Anul acesta însă mai este ceva: senzaţia unui lucru rău pe care nimeni nu izbuteşte să o pună în cuvinte. Oameni care niciodată în viaţa lor n-au avut un coşmar se vor trezi strigând din cauza lor în cursul săptămânii de *fin de ano;* bărbaţi care

se consideră liniştiţi se vor pomeni nu doar implicaţi în lupte cu pumnii, ci chiar pornindu-le; băieţi nemulţumiţi care în alţi ani n-ar fi făcut decât să viseze la fuga de acasă anul acesta chiar o vor face, şi cei mai mulţi nu se vor întoarce după prima noapte dormită sub cerul liber.

În acest anotimp stăruie senzaţia – nearticulată, dar foarte prezentă – că lucrurile au luat-o pe un făgaş greşit. Este închiderea anului; este în acelaşi timp închiderea păcii. Întrucât aici, în somnolenta Baronie Mejis din Lumea Dinafară, este locul unde ultimul mare conflict al Lumii de Mijloc va începe peste scurt timp; din acest loc va începe să curgă sângele. Peste doi ani, nu mai mult, lumea aşa cum a fost va dispărea. Aici începe totul. Din câmpul lui de trandafiri, Turnul întunecat îşi înalţă monstruosul strigăt. Timpul este un chip pe apă.

2

Coral Thorin venea pe Strada Mare dinspre Hotelul Belvedere când îl zări pe Sheemie, ducându-l pe Caprichoso de căpăstru şi îndreptându-se în direcţia opusă. Băiatul cânta „Nesăbuita iubire” cu o voce deopotrivă înaltă şi dulce. Înainta încet; butelcile agăţate pe spinarea măgarului erau o dată şi jumătate mai mari ca acelea pe care le dusese pe Cöos nu acum mult timp.

Coral îl salută veselă pe băiatul bun la toate. Avea motive să fie veselă; Eldred Jonas nu era înclinat să respecte abstinenţa de *fin de ano*. Şi pentru un bărbat cu un picior beteag, ştia să fie foarte inventiv.

— Sheemie! strigă ea. Un’ te duci? La Faleză?

— Mda, răspunse băiatul. Am *graf*-ul pe care l-au cerut. Toţi dau petreceri de Sărbătoarea Secerişului, mda, cu zecile. Dansează mult, se încing mult, beau *graf* ca să se răcorească mult! Ce frumos arăţi, sai Thorin, toată roşie-n obraji, chiar aşa.

— Vai, măi! Ce amabil eşti, Sheemie!

Femeia îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Du-te, acum, linguşitorule, nu zăbovi.

— O, nu, plec, plec.

Coral rămase cu privirea după el, zâmbind. *Dansează mult, se încing mult,* spusese Sheemie. Coral nu ştia cum era cu dansurile, dar era sigură că Secerişul de anul acela avea să fie încins, sigur că da. Foarte încins, chiar.

3

Miguel îl întâmpină pe Sheemie sub arcada de la Faleză. Îi aruncă privirea dispreţuitoare pe care o rezerva celor de rang inferior, după care scoase cepul unui butoi şi apoi pe al celuilalt. În cazul primului, mirosi doar cepul; la al doilea, vârî degetul în lichid şi îl supse bine de tot. Cu obrajii lui ridaţi traşi înăuntru şi morfolind cu gingiile de bătrân ştirb, semăna cu un bebeluş bărbos de o vârstă imemorială.

— Gustos, nu-i aşa? întrebă Sheemie. Gustos şi apetisant, zic bine, bătrânul şi bunul meu Miguel, servitor de o mie de ani?

Miguel, încă sugându-şi degetul mare, îi aruncă lui Sheemie o privire aspră.

— *Andale. Andale, simplon.*

Sheemie îşi conduse catârul pe după casă, spre bucătărie. Acolo, briza oceanului era tăioasă şi muşcătoare. Flutură din mână spre femeile din bucătărie, dar niciuna nu-i răspunse la salut; cel mai probabil nici nu-l observaseră. Pe fiecare ochi al uriaşei sobe fierbea câte o oală şi femeile – care lucrau îmbrăcate în straie largi de bumbac, cu mâneci lungi, asemănătoare cu nişte robe, şi cu părul strâns în năframe viu colorate – se mişcau precum nişte fantome zărite în ceaţă.

Sheemie luă butelcile pe rând de pe spinarea lui Capi. Icnind, le duse la butoiul uriaş de stejar de lângă uşa din spate. Luă capacul de pe butoiul mare, se aplecă peste el, după care se trase înapoi, simţind izul puternic, care îţi făcea ochii să lăcrimeze, al *graf*-ului maturat.

— Pfiu! făcu el, săltând prima butelcă. Te poţi îmbăta numa' cu mirosul ăsta!

Goli *graf*-ul proaspăt, având grijă să nu verse nicio picătură. Când termină, butoiul era plin aproape până la buză. Asta era bine, întrucât în Noaptea Secerişului berea de mere avea să curgă la robinetele bucătăriei ca apa.

Puse butelcile goale în suporturile lor, se mai uită o dată în bucătărie pentru a fi sigur că nu-l vedea nimeni (nu-l vedea; numai la băiatul bun la toate al lui Coral nu-i stătea nimănui mintea în dimineaţa aceea), apoi îl conduse pe Capi nu înapoi pe unde veniseră, ci de-a lungul cărării care ducea la hambarele pentru depozitare de la Faleză.

Erau trei, dispuse în şir, şi în faţa fiecăruia era instalată câte o momâie de paie cu mâini roşii. Ochii acestora păreau să-l urmărească şi asta îi dădu fiori lui Sheemie. Atunci îşi aminti drumul pe care îl făcuse la casa baborniţei nebune de Rhea. De *ea* chiar se speriase, pe când acelea nu erau decât nişte cârpe vechi umplute cu paie.

— Susan? spuse el pe un ton scăzut. Eşti aici?

Uşa magaziei din mijloc era întredeschisă şi în clipa aceea se mai deschise puţin.

— Intră! strigă ea, tot pe un ton scăzut. Adu şi catârul! Grăbeşte-te!

Băiatul îl conduse pe Capi într-o magazie în care mirosea a paie, fasole şi furaje… şi a altceva. Ceva mai înţepător. *Artificii,* îşi spuse el. *Dar şi praf de puşcă.*

Susan, care toată dimineaţa aceea îndurase ultimele probe, era îmbrăcată într-un capot subţire de mătase şi avea în picioare cizme mari de piele. Părul îi era împodobit cu panglici albastre şi roşii de hârtie ondulată.

Sheemie râse pe înfundate.

— Eşti comică, Susan, fiica lui Pat. Mă faci să râd.

— Da, aş putea poza pentru un pictor, sigur că da, spuse Susan, aparent tulburată. Trebuie să ne grăbim. Am douăzeci de minute înainte să-mi fie simţită lipsa. Îmi va fi simţită chiar mai repede, dacă ţapul ăla bătrân vine să mă caute… Aşa că, să ne grăbim!

Coborâră butelcile de pe spinarea lui Capi. Susan scoase din buzunarul capotului o zăbală de cal ruptă şi folosi capătul ei ascuţit pentru a desprinde capacul uneia. Îi aruncă zăbala lui Sheemie, care îl desprinse pe celălalt. Mirosul de măr al *graf*-ului umplu magazia.

— Ţine! zise ea şi-i aruncă o cârpă moale. Usucă-l cât poţi de bine. Nu trebuie să fie perfect, pentru că sunt împachetate, dar e mai bine să fim siguri.

Şterseră interiorul butelcilor, Susan aruncând ocheade nervoase către uşă o dată la câteva secunde.

— Foarte bine, spuse ea. Acum… sunt două feluri. Sunt sigură că nu li se va observa lipsa; sunt destule acolo ca să arunci în aer jumătate din lume.

Se duse în grabă în spate, în întunecimea magaziei, ţinând tivul capotului sus cu o mână, cizmele ei bocănind. Când se înapoie, avea braţele pline de pachete.

— Astea sunt cele mai mari, anunţă ea.

Sheemie le introduse într-una dintre butelci. O duzină de pachete. Băiatul simţea obiecte rotunde înăuntru, fiecare mare cam cât pumnul unui copil. Bubuitoare. Până să termine el de umplut şi de pus înapoi capacul pe butelcă, Susan se întoarse cu braţul plin de pachete mai mici. Pe acestea, băiatul le puse în cealaltă butelcă. Erau din cele mici, judecând după pipăit, din cele care nu doar bubuiau, dar şi împrăştiau foc colorat.

Susan îl ajută să urce butelcile înapoi pe spinarea lui Capi, continuând să arunce ocheade spre uşa magaziei. După ce le legară, Susan suspină a uşurare şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul mâinilor.

— Slavă zeilor că am terminat cu partea asta, zise ea. Acum, ştii unde să le duci?

— Mda, Susan, fiica lui Pat. La Bar K. Prietenul meu Arthur Heath le va pune într-un loc sigur.

— Şi dacă te întreabă cineva ce cauţi acolo?

— Duc *graf* dulce băieţilor din Lumea Dinăuntru, pentru că s-au decis să nu vină în oraş la Sărbătoare… De ce nu vor să vină, Susan? Nu le plac Sărbătorile?

— Vei şti în scurt timp. Acum nu te gândi la asta, Sheemie.

Du-te… e mai bine să fii pe drum.

El totuşi zăbovi.

— Ce este? întrebă ea, încercând să nu pară nerăbdătoare. Sheemie, ce este?

— Aş vrea să primesc un sărut de *fin de ano* de la tine, chiar aşa.

Sheemie se făcuse alarmant de roşu la faţă.

Susan râse fără voia sa, apoi se ridică pe vârfuri şi-l sărută la colţul gurii.

Cu aceasta, Sheemie porni spre Bar K, parcă plutind, ducând cu el pachetele cu foc.

4

A doua zi, Reynolds se duse la Citgo, galopând cu o eşarfă înfăşurată în jurul capului în aşa fel încât doar ochii i se mai vedeau. Avea să fie foarte fericit când urma să se vadă plecat din locul acela blestemat, despre care nu se putea decide dacă era teren agricol sau teren de coastă. Temperatura nu era atât de scăzută, dar după ce venea peste apă, vântul tăia ca o lamă. Şi asta nu era tot – pe măsură ce zilele se scurtau spre Seceriş, în Hambry şi pe tot cuprinsul Mejisului plutea un sentiment apăsător, o senzaţie de bântuire care lui nu-i plăcea defel. Şi Roy simţea asta. Reynolds i-o citea în privire.

Nu, îi va conveni de minune să-i ştie pe cei trei pui de cavaleri transformaţi în cenuşă purtată de vând departe de locul acela, să ştie că nu mai erau decât o amintire.

Descălecă în parcarea rafinăriei părăginite, îşi legă calul de bara de protecţie a unei vechi epave ruginite pe spatele căreia abia se mai putea citi misteriosul cuvânt CHEVROLET, apoi o luă la picior spre exploatarea petrolieră. Vântul sufla tare, făcându-l să-i fie frig chiar dacă era înfofolit în haina din piele de oaie, şi de două ori fu nevoit să-şi tragă pălăria peste urechi ca să nu-i fie luată de pe cap. Una peste alta, se bucura că nu se putea vedea, probabil arăta ca un fermier nenorocit.

Locul părea însă în regulă… adică pustiu. Vântul scotea un

foşnet solitar suflând printre brazii de pe ambele părţi ale conductei. N-ai fi ghicit că erau o duzină de perechi de ochi care te scrutau în timp ce te plimbai.

— Hai! strigă el. Vino aici, partenere, să stăm la o palavră.

Un moment nu primi niciun răspuns; după care Hiram Quint de la Piano Ranch şi Barkie Callahan de la Popasul Călătorilor veniră printre copaci, aplecându-se. *Fir-ar să fie*, gândi Reynolds, simţind ceva între mirare şi amuzament. *Atâta cărnăraie nici la măcelar nu găseşti.*

La betelia pantalonilor, Quint îşi vârâse un pistol greoi cum Reynolds nu mai văzuse de ani buni. Dacă Quint avea noroc, îşi spunea el, drăcia aceea avea să dea un rateu când îi va apăsa trăgaciul. Dacă nu avea noroc, avea să-i explodeze în faţă şi să-l orbească.

— Peste tot e linişte? întrebă el.

Quint răspunse în graiul din Mejis. Barkie ascultă, apoi spuse:

— Totul e bine, sai. Zice că el şi oamenii lui încep să nu mai aibă răbdare.

Surâzând vesel, fără ca faţa lui să trădeze sensul cuvintelor, Barkie completă:

— Dacă-n loc de creieri ar avea praf de puşcă, ăsta de aici nici nasul nu şi l-ar putea sufla.

— O fi el idiot, dar e de încredere?

Barkie ridică din umeri. Poate în semn de aprobare.

Intrară printre copaci. Acolo unde Roland şi Susan văzuseră aproape treizeci de rezervoare, acum nu mai erau decât o jumătate de duzină, iar dintre cele şase, doar două mai conţineau petrol. Oamenii şedeau pe pământ sau moţăiau cu sombrero-urile trase peste faţă. Majoritatea erau înarmaţi cu pistoale la fel de zdravene precum cel de la brâul lui Quint. Câţiva dintre *vaquerosii* mai săraci aveau *bolas.* Una peste alta, Reynolds socotea că acelea aveau să fie mai eficiente.

— Spune-i lui Lord Perth aici de faţă că dacă vin băieţii, trebuie prinşi în ambuscadă şi că nu vor avea decât o singură şansă să facă treaba bine, îi comandă Reynolds lui Barkie.

Barkie îi traduse lui Quint. Buzele acestuia se depărtară

într-un rânjet, expunând un şir înfricoşător de colţi negri şi galbeni. Spuse ceva scurt, apoi ridică mâinile şi strânse palmele în pumni uriaşi brăzdaţi de cicatrice, unul peste celălalt, ca sucind gâtul unui duşman invizibil. Când Barkie începu să traducă, Clay Reynolds îi făcu semn să tacă. Desluşise un singur cuvânt, însă era suficient: *muerto*.

5

Toată acea săptămână dinaintea Sărbătorii, Rhea stătu în faţa globului de cristal, scrutându-i adâncimile. Îşi răpise din timp doar cât să coasă capul lui Ermot înapoi de corp cu aţă neagră şi stătea cu şarpele putrezit încolăcit în jurul gâtului în timp ce privea şi visa, nebăgând în seamă putoarea pe care reptila începuse să o emane odată cu trecerea timpului. De două ori Musty veni aproape, mieunând după mâncare, şi de fiecare dată Rhea alungă nesuferitul motan fără a-l învrednici nici măcar cu o privire. Ea însăşi era din ce în ce mai emaciată. Ochii îi semănau acum cu găvanele craniilor depozitate într-o plasă lângă uşa dormitorului ei. Uneori picotea cu globul în braţe şi şarpele duhnitor în jurul gâtului, cu capul în jos, vârful ascuţit al bărbiei înţepându-i pieptul, cu fire de salivă atârnându-i de la buzele stafidite şi întredeschise, însă nicio clipă nu dormi cu adevărat. Erau prea multe de văzut, mult prea multe de văzut.

Şi pentru ochii ei erau toate. În ultimele zile nici nu mai fusese nevoie să-şi plimbe mâinile peste globul de cristal pentru a-i risipi ceţurile roz. Toate răutăţile din Baronie, toate micile (şi nu atât de micile) cruzimi, toate uneltirile şi minciunile se deschideau înaintea ei. Cel mai des vedea lucruri mărunte şi înjositoare – băieţi care se masturbau în timp ce trăgeau cu ochii prin găurile din pereţii de lemn la surorile lor care se dezbrăcau, neveste care cotrobăiau prin buzunarele soţilor, căutând bani sau tutun, Sheb pianistul lingând şezutul scaunului pe care şezuse o vreme prostituata lui preferată, o slujnică de la Faleză scuipând în faţa de pernă

a lui Kimba Rimer după ce Cancelarul o lovise cu piciorul fiindcă nu se ferise destul de repede din calea lui.

Toate acestea erau lucruri care confirmau părerea ei asupra societăţii pe care o lăsase în urmă. Uneori râdea cu sălbăticie; alteori li se adresa celor pe care îi vedea în globul de cristal, de parcă ei ar fi putut-o auzi. În a treia zi a săptămânii dinaintea Secerişului, renunţase deja să mai meargă la privată, deşi putea duce globul cu ea atunci când se ducea, şi miasma acră a urinei începea să se ridice în jurul ei.

În a patra zi, Musty începu să nu se mai apropie de ea. Rhea visa cu ochii în globul de cristal şi se pierdea în visele acela, aşa cum şi alţii făcuseră înaintea ei; afundată în plăcerile mărunte ale privitului departe, nu-şi dădea seama că globul roz îi fura ultimele fărâme uscate ale *animei.* Dacă ar fi ştiut, probabil că l-ar fi considerat un târg corect. Vedea tot ceea ce făceau oamenii în umbre şi acesta era singurul lucru de care îi păsa, iar pentru asta aproape sigur ar fi considerat că forţa ei vitală merita dată la schimb.

6

— Stai aşa, spuse băiatul, lasă-mă *pe mine* să ţi-o aprind, afurisească-te zeii.

Jonas l-ar fi recunoscut pe cel care vorbise; era cel care fluturase spre el o coadă de câine tăiată, de pe cealaltă parte a drumului, şi strigase: *Suntem Marii Vânători ai Coşciugului, exact ca tine!*

Băiatul căruia îi vorbise acel adorabil copil încercă să nu dea drumul bucăţii de ficat pe care o şterpeliseră din Piaţa de Jos. Primul băiat îl prinse de ureche şi i-o răsuci. Al doilea băiat urlă şi întinse bucata de ficat cu degete soioase printre care curgea sânge închis la culoare.

— Aşa-i mai bine, zise primul băiat, luând-o. Să nu uiţi cine-i *capataz* aici.

Erau în spatele tarabei unei brutării, în Piaţa de Jos. În apropiere, atras de mirosul cald al pâinii proaspete, era o potaie păduchioasă oarbă de un ochi. Se uita ţintă la ei înfometată, plină de speranţă.

În bucata de carne crudă era o tăietură. Din ea se iţea fitilul unei pocnitori verzi. Sub fitil, ficatul era umflat ca pântecele unei gravide. Primul băiat luă un chibrit cu sulf, îl prinse între dinţii proeminenţi din faţă şi îl aprinse.

— N-o să aibă curaj! rosti un al treilea băiat, fremătând de speranţă şi nerăbdare.

— Aşa slab cum e? întrebă primul. O, ba va avea. Pun la bătaie pachetul meu de cărţi contra cozii tale de cal.

Al treilea băiat întoarse asta în gând şi clătină din cap.

Primul rânji.

— Bravo ţie, zise el şi aprinse fitilul pocnitorii. Hei, colega! îi strigă căţelului. Vrei ceva bun? Ţine aici!

Aruncă bucata de ficat crud. Câinele costeliv nici nu se uită la fitilul sfârâitor; sări asupra ei cu singurul lui ochi bun aţintit spre prima masă ca lumea pe care o vedea de zile întregi. Când prinse ficatul din aer, pocnitoarea pe care băieţii o îndesaseră în el explodă. Se auzi un bubuit şi se văzu o flamă. Capul căţelului se dezintegră de la maxilare în jos. Un moment, continuă să stea acolo, picurând sânge, uitându-se la ei cu ochiul teafăr, apoi se prăbuşi.

— V-am zis eu! făcu primul băiat în culmea extazului. V-am zis eu c-o s-o ia! Seceriş fericit tuturor, eh?

— Ce faceţi acolo, băieţi? strigă tăios o voce de femeie. Dispăreţi de aici, corbilor!

Băieţii o rupseră la fugă, hlizindu-se în lumina puternică a după-amiezii. Într-adevăr scoteau sunete de corbi.

7

Cuthbert şi Alain stăteau călare în gura Canionului Ochetului. Deşi vântul sufla tânguitul deşirării departe de ei, acesta îţi intra în cap şi bâzâia acolo, făcându-ţi dinţii să clănţănească.

— Nu-mi place deloc, zise Cuthbert printre dinţii încleştaţi. Pe toţi zeii, hai să ne grăbim.

— Mda, aprobă Alain.

Descălecară, încotoşmănaţi în hainele lor de fermă, şi îşi legară caii de crengile dispuse de-a latul canionului. În mod normal, n-ar fi fost nevoie de asta, dar amândoi vedeau că şi caii urau sunetul acela scrâşnit la fel de tare ca ei. Lui Cuthbert i se părea că auzea deşirarea în minte, rostind cuvinte ademenitoare cu o voce groasă, oribil de convingătoare.

Haide, Bert. Lasă prostiile astea: ropotul de tobe, mândria, teama de moarte, singurătatea de care râzi pentru că numai asta te poţi gândi să faci. Şi fata, las-o şi pe ea. O iubeşti, nu-i aşa? Şi chiar dacă nu, o doreşti. E trist că ea îl iubeşte pe prietenul tău şi nu pe tine, dar dacă vii la mine, toate astea nu te vor mai deranja cât ai zice peşte. Vino. Ce mai aştepţi?

— Ce mai aştept? murmură el.

— Hă?

— Am spus: ce mai aşteptăm? Hai să terminăm odată cu asta şi să ne cărăm naibii de aici.

Din desagi scoase fiecare câte o punguţă de bumbac. În ele se afla praf de puşcă din artificiile mici pe care le adusese Sheemie cu două zile în urmă. Alain se lăsă în genunchi, scoase cuţitul şi începu să se târască în spate, săpând un şanţ cât mai departe sub baricada de crengi.

— Sapă-l adânc, spuse Cuthbert. Să nu-l sufle vântul.

Alain îi aruncă o privire oţărâtă.

— Vrei să-l faci tu? Asta ca să fii sigur că e făcut ca lumea?

Deşirarea e de vină, gândi Cuthbert. *Îl influenţează şi pe el.*

— Nu, Al, rosti el umil. Te descurci bine pentru unul care e în acelaşi timp orb şi fără minte. Continuă.

Alain îl mai scrută un moment cu privirea sa aprigă, apoi rânji şi continuă să sape şanţul sub crengi.

— O să mori tânăr, Bert.

— Mda, probabil.

Cuthbert se lăsă şi el în genunchi şi începu să se târască după Alain, presărând praf de puşcă în şanţ şi încercând să ignore vocea zumzăitoare şi ademenitoare a deşirării. Nu, praful de puşcă probabil că nu avea să fie suflat de vânt; decât poate dacă vântul se transforma într-o vijelie cum scrie la

carte. Dar dacă ploua, nici măcar împletitura de crengi nu avea să ofere multă protecţie. Dacă ploua…

Nu te gândi la asta, îşi spuse. *Este* ka.

În doar zece minute terminară de umplut cu praf de puşcă şanţurile de sub ambele laturi ale barierei de crengi, însă li se păru că trecuse mai mult de atât. Şi cailor, aparent; loveau fără stare din copite la capătul frânghiilor de priponire, cu urechile pe spate şi mişcând agitaţi din ochi. Cuthbert şi Alain îi dezlegară şi urcară în şa. Calul lui Cuthbert chiar se cabră de două ori… doar că lui Cuthbert i se păru mai degrabă că sărmanul animal tremura.

La jumătatea distanţei, soarele puternic se reflecta în oţel. Rezervoarele de la Stânca Suspendată fuseseră trase cât mai aproape posibil de aflorimentul de calcar, dar când soarele era la zenit, majoritatea umbrelor dispăreau şi odată cu ele ieşea la iveală ceea ce ascundeau.

— Sincer, nu-mi vine să cred, spuse Alain când porniră înapoi. Urma să fie un drum lung, incluzând un ocol larg pe după Stânca Suspendată, pentru a fi siguri că nu aveau să fie văzuţi. Probabil ne cred orbi.

— Nu, ne cred proşti, îl corectă Cuthbert, dar presupun că e acelaşi lucru.

Acum, că Ochet rămânea în urma lor, era aproape ameţit de uşurare. Chiar aveau să intre acolo peste câteva zile? Chiar *să intre,* să ajungă la câţiva metri de locul unde începea balta aceea blestemată? Nu-i venea să creadă… şi se forţă să nu se mai gândească la asta până când nu avea să *înceapă* să creadă.

— Alţi călăreţi merg spre Stânca Suspendată, spuse Alain, arătând spre pădurea din spatele canionului. Îi vezi?

Erau mici ca furnicile de la distanţa aceea, dar Bert îi vedea foarte bine.

— Schimbă garda. Important este că ei nu ne văd pe noi… Nu crezi că ar putea, nu-i aşa?

— Aici? Puţin probabil.

Aşa credea şi Cuthbert.

— *Toţi* vor fi acolo până la Seceriş, nu? întrebă Alain. Nu ne va ajuta prea mult să prindem doar câţiva.

— Da… sunt aproape sigur că vor fi.

— Jonas şi amicii lui?

— Şi ei.

Înaintea lor, Iarbă Rea era tot mai aproape. Vântul le sufla năprasnic în faţă, făcându-le ochii să lăcrimeze, dar pe Cuthbert nu-l deranja. Sunetul deşirării se transformase într-un murmur slab în urma lor şi-n scurt timp avea să se stingă complet. Pentru moment, de altceva nu avea nevoie ca să fie fericit.

— Crezi că vom scăpa, Bert?

— Nu ştiu, răspunse Cuthbert.

Apoi se gândi la şanţurile cu praf de puşcă de sub împletitura de crengi uscate şi rânji.

— Îşi spun totuşi un lucru, Al: vor şti că am fost aici.

8

În Mejis, precum în orice altă Baronie din Lumea de Mijloc, săptămâna dinaintea Zilei Sărbătorii era dedicată politicii. Persoane importante veneau din îndepărtate colţuri ale Baroniei şi se organizau multe recepţii înainte de principala Recepţie din Ziua Secerişului. Susan se aştepta să fie prezentă la toate – mai mult ca mărturie decorativă a puterii stăruitoare a primarului. Olive era şi ea prezentă şi, într-o parodie de un comic crud pe care doar femeile o apreciau la adevărata ei valoare, cele două şedeau de o parte şi de cealaltă a bătrânului papagal, Susan turnându-i cafea, Olive dându-i prăjitura, amândouă acceptând cu graţie complimente pentru mâncarea şi băutura pentru a căror pregătire nu mişcaseră niciun deget.

Susanei îi era aproape imposibil să se uite la chipul surâzător şi nefericit al lui Olive. Soţul ei nu avea niciodată să se culce cu fiica lui Pat Delgado… dar sai Thorin nu ştia asta, iar Susan nu-i putea spune. Trebuia doar să o zărească pe soţia primarului cu colţul ochiului ca să-şi amintească ce spusese Roland în ziua aceea pe Povârniş: *Pentru un moment mi s-a părut că o văd pe mama.* Asta era însă problema, nu? Olive Thorin nu era mama nimănui. Asta stătea de fapt la originea

oribilei situaţii în care se afla ea acum.

Era ceva foarte important ce trebuia să facă şi care o chinuia, dar cu freamătul de activitate din Casa Primarului, găsi ocazia potrivită abia când mai erau trei zile până la Seceriş. În cele din urmă, după ce şi ultima Recepţie se încheie, Susan reuşi să dea jos Rochia Roz cu Dantele (ce mult o ura! ce mult le ura pe toate!) şi să îmbrace jeanşii, o cămaşă simplă de călărit şi o haină de fermă. Nu avu timp să-şi împletească părul, întrucât era aşteptată înapoi la Ceaiul Primarului, dar Maria i-l legă la spate şi fata plecă numaidecât spre casa pe care în scurt timp avea să o părăsească pentru totdeauna.

Ce avea de făcut trebuia să facă în încăperea din spate a grajdului – încăperea pe care tatăl ei o folosise ca birou – dar intră în casă mai întâi şi auzi ceea ce sperase să audă: sforăiturile discrete şi subţiri ale mătuşii sale. Perfect.

Susan luă o felie de pâine şi miere şi le duse în grajd, protejându-le cât de bine putea de norii de praf stârniţi de vânt în curte. Momâia de paie a mătuşii sale zăngănea înfiptă în stâlpul din grădină.

Aplecându-se, intră în umbrele mirosind a dulce din grajd. Pylon şi Felicia nechezară, salutând-o, şi fata împărţi între ei ceea ce nu mâncase ea. Caii părură foarte mulţumiţi de ofertă. Susan fu afectuoasă mai ales cu Felicia, pe care în scurt timp avea să o lase în urmă.

Evita micul birou de la moartea tatălui ei, temându-se de durerea care o lovi când ridică ivărul şi intră acum. Ferestrele înguste erau pline de pânze de păianjen, dar lăsau să intre lumina puternică a toamnei, mai mult decât destul pentru ca ea să poată vedea pipa din scrumieră – cea roşie, preferata lui, cea pe care o numea pipa de meditat – şi o componentă de şa agăţată pe spătarul scaunului de la masă. Probabil că o repara la lumina lămpii cu gaz şi o lăsase acolo spunându-şi că o va termina a doua zi… apoi şarpele dansase sub copitele lui Spumă şi a doua zi nu mai venise niciodată. Nu pentru Pat Delgado.

— O, tată, spuse ea cu voce frântă. Ce tare mi-e dor de tine!

Se apropie de masă şi îşi plimbă degetele pe suprafaţa ei, lăsând urme în praf. Se aşează în scaunul lui, auzindu-i scârţâitul sub ea aşa cum scârţâia mereu sub el, şi asta fu picătura care umplu paharul. În următoarele cinci minute şezu acolo şi plânse, frecându-şi ochii cu pumnii cum făcea când era mică. Doar că acum, desigur, Marele Pat nu mai era ca să vină la ea şi să o îmbuneze, luând-o în poală şi sărutând-o în locul acela sensibil de sub bărbie (sensibil mai ales la ţepii de deasupra buzelor lui) până când lacrimile ei se transformau în chicote de râs. Timpul era un chip pe apă, iar de data aceasta era chipul tatălui ei.

În cele din urmă, lacrimile ei se transformară în suspine. Deschise sertarele mesei, unul după altul, găsind alte pipe (majoritatea devenite de nefolosit după atâta ros), o pălărie, una dintre păpuşelele ei (avea un braţ rupt, pe care Pat nu mai apucase să-l pună la loc), pene de scris, o sticluţă – goală cu excepţia unui vag iz de whisky în jurul gâtului. Singurul obiect interesant se afla în sertarul de jos: o pereche de pinteni. Unul încă mai avea rozeta în formă de stea, însă cealaltă se rupsese. Aceia erau, ştia aproape sigur, pintenii pe care îi purta el în ziua în care murise.

Dacă tata ar fi aici, începuse ea în ziua aceea pe Povârniş. *Dar nu este*, spusese Roland. *E mort.*

O pereche de pinteni, o rozetă ruptă.

Îi făcu să-i salte în palmă, văzându-l cu ochiul minţii pe Spuma Mării ridicându-se pe picioarele din spate, aruncându-l pe tatăl ei din spinare (un pinten se agaţă în scăriţă; rozeta se rupe), apoi împiedicându-se şi căzând peste el. Văzu asta cu claritate, însă nu văzu şarpele despre care le vorbise Fran Lengyll. Pe aceasta nu-l văzu deloc.

Puse pintenii înapoi unde îi găsise, se ridică şi se uită la raftul din dreapta mesei, la îndemâna lui Pat Delgado. Acolo era un şir de registre legate în piele, o comoară nepreţuită de cărţi într-o societate care uitase cum se fabrica hârtia. Tatăl ei fusese omul responsabil cu caii Baroniei vreme de aproape treizeci de ani, iar acolo erau registrele cu evidenţa animalelor.

Susan îl luă pe ultimul din rând şi începu să-l frunzărească. De data aceasta aproape se bucură de durerea care o lovi când văzu caligrafia familiară a tatălui ei – scrisul chinuit, numerele ascuţite şi încrezătoare.

Născuţi de HENRIETTA (2) mânji sănătoşi amândoi
Avortat de DELIA un roan (MUTANT)
Născut de YOLANDA un pursânge, un MASCUL SĂNĂTOS

Şi după fiecare, data. Ce ordonat fusese. Ce meticulos. Ce…

Se opri pe dată, dându-şi seama că găsise ce căuta chiar fără a şti bine ce făcea acolo. Ultimele douăsprezece pagini ale celui din urmă registru al tatălui ei fuseseră rupte.

Cine o făcuse? Nu tatăl ei; autodidact în mare parte, el preţuia hârtia aşa cum alţii preţuiesc zeii sau aurul.

Şi de ce o făcuse?

Asta credea că ştia: din cauza cailor, desigur. Erau prea mulţi pe Povârniş. Iar fermierii – Lengyll, Croydon, Renfrew – minţeau despre calitatea genealogiei lor. La fel şi Henry Wertner, cel care preluase slujba tatălui ei.

Dacă tata ar fii aici…

Dar nu este. E mort.

Îi spusese lui Roland că nu putea să creadă că Fran Lengyll ar minţi în legătură cu moartea tatălui ei… dar acum putea să creadă.

Zeii s-o ajute, acum putea să creadă.

— Ce faci aici?

Scoase un strigăt mic, scăpă registrul şi se întoarse pe călcâie. Cordelia stătea acolo într-una dintre vechile ei rochii negre. Ultimii trei nasturi de sus erau desfăcuţi şi Susan putea să vadă claviculele mătuşii sale ieşind deasupra bumbacului alb şi simplu al furoului. Doar când văzu oasele acelea proeminente îşi dădu seama cât de tare slăbise Tuşa Cord în ultimele trei luni de zile. Vedea urma roşie a pernei pe obrazul

ei stâng, ca urma unei palme. Ochii îi străluceau în scobiturile întunecate, parcă învineţite, ale orbitelor.

— Tuşă Cord! M-ai speriat! M-ai…

— Ce faci aici? repetă femeia.

Susan se aplecă şi luă registrul de jos.

— Am venit să-mi amintesc de tata, spuse ea şi puse registrul înapoi pe raft.

Cine rupsese oare paginile acelea? Lengyll? Rimer? Se îndoia. Mai probabil i se părea că făptaşul era femeia care se afla în faţa ei chiar în clipa aceea. Şi poate doar în schimbul unui singur ban de aur roşu. *N-a văzut nimeni nimic, nimeni nu ştie nimic, aşa că totul este bine,* probabil că îşi spusese ea, vârând moneda în cutia ei cu bani, după ce mai întâi o muşcase pentru a se asigura că era veritabilă.

— Să ţi-l aminteşti? Să-i ceri iertare, asta ar trebui să faci. Căci i-ai uitat chipul, chiar aşa. Foarte dureros că l-ai uitat, Sue.

Susan se uită doar la ea.

— Ai fost cu *el* astăzi? întrebă Cordelia cu o voce fragilă, râzând.

Duse mâna la urma roşie a pernei de pe obraz şi începu să se maseze. Starea ei se agravase treptat, îşi dădea seama Susan, dar degenerase şi mai tare de când începuseră bârfele despre Jonas şi Coral Thorin.

— Ai fost cu sai Dearborn? Ţi-e crestătura încă umedă de sămânţa lui? Vino aici să mă conving singură!

Mătuşa ei se apropie iute – spectrală în rochia neagră, cu corsajul desfăcut, picioarele încălţate în şlapi lipăind – şi Susan o împinse înapoi. Speriată şi dezgustată, o împinse înapoi. Cordelia se lovi de peretele de lângă fereastra acoperită de pânze de păianjen.

— Ba tu ar trebui să-ţi ceri iertare, se răsti Susan. Fiindcă-i vorbeşti aşa fiicei sale în locul ăsta. *În locul ăsta.*

Îşi lăsă ochii să se întoarcă la raftul cu registre, după care se îndreptară spre mătuşa ei. Expresia de spaimă pe care o văzu pe chipul Cordeliei Delgado îi spuse tot ce voia sau avea nevoie să ştie. Femeia nu participase la uciderea fratelui ei,

asta Susan putea să creadă, dar ştiuse ceva despre asta. Da, ceva.

— Târâtură neascultătoare, şopti Cordelia.

— Ba nu, spuse Susan, am fost corectă.

Şi într-adevăr fusese, înţelese ea. O mare povară i se păru că i se ia de pe umeri la gândul acesta. Se duse la uşa biroului şi se întoarse spre mătuşa ei.

— Am dormit ultima mea noapte aici, spuse. N-am de gând să mai aud aşa ceva. Şi nici să te mai văd cum eşti acum. Mă doare sufletul şi îmi răpeşte iubirea pe care am păstrat-o pentru tine de când eram mică, de când ai făcut tot ce ai fost în stare ca să-mi fii mamă.

Cordelia îşi lipi palmele de faţă, ca şi când o durea să o privească.

— Pleacă, atunci! strigă ea. *Întoarce-te la Faleză sau unde te-oi mai fi tolănind cu băiatul ăla! De nu-ţi voi mai vedea niciodată faţa de zdreanţă, o să mă consider fericită!*

Susan îl scoase pe Pylon din staul. Când ajunse cu el în curte, plângea aproape prea tare ca să poată urca în şa. Şi totuşi urcă, şi nu putea nega că îşi simţea sufletul deopotrivă uşurat şi îndurerat. Când intră pe Strada Mare şi îl îndemnă pe Pylon la galop, nu se uită înapoi.

9

Într-o oră întunecată, a doua zi dimineaţă, Olive Thorin se furişă din odaia în care dormea acum în cea pe care o împărţise preţ de aproape patruzeci de ani cu soţul ei. Podeaua era rece sub picioarele ei goale şi tremura din tot corpul pe când ajunse la pat… însă nu tremura doar din pricina podelei. Se strecură lângă bărbatul sfrijit care sforăia cu fesul de noapte pe cap şi, când acesta se întoarse cu spatele la ea (genunchii şi spinarea trosnindu-i puternic), femeia se lipi de el şi-l strânse tare în braţe. Nu era pic de pasiune în asta, ci doar nevoia de a împărţi puţin din căldura lui. Pieptul bărbatului – îngust, dar aproape la fel de cunoscut pentru ea

cum era propriul ei piept generos – urca şi cobora sub mâinile sale, şi Olive începu să se liniştească puţin. Primarul se mişcă şi ea crezu pe moment că se va trezi şi o va găsi în pat cu el pentru prima dată în foarte mult timp.

Da, trezeşte-te, gândi ea, *chiar te rog.* Nu îndrăznea să-l trezească ea însăşi – îşi consumase tot curajul numai venind acolo, furişându-se prin întuneric după unul dintre cele mai urâte vise pe care le avusese vreodată în viaţă – dar dacă se trezea, avea să-l ia ca un semn şi să-i spună că visase despre o pasăre mare, un roc hrăpăreţ cu ochi de aur care zbura pe deasupra Baroniei fâlfâind din aripi de pe care picura sânge.

Acolo unde cădea umbra lui apărea sânge, i-ar fi spus, *şi umbra lui cădea pretutindeni. Baronia era o baie de sânge, de la Hambry până la Ochet. Şi am simţit miros de foc mare în vânt. Am dat fuga să îţi spun şi tu erai mort în biroul tău, aşezat lângă vatră cu ochii scoşi şi un craniu în poală.*

Dar în loc să se trezească, îi luă mâna, în somn, aşa cum obişnuia să facă înainte să înceapă să se uite după fetele tinere – chiar şi la slujnice – iar Olive decise că va sta acolo, va sta nemişcată şi-l va lăsa să o ţină de mână. Să fie ca în zilele de demult, atunci când totul era bine între ei.

Dormi şi ea puţin. Când se trezi, prima lumină cenuşie a zorilor se furişa pe geamuri. El îi dăduse drumul la mână – se ferise, de fapt, complet de ea, ajungând pe marginea patului. Nu ar fi fost bine ca bărbatul să se trezească şi să o găsească acolo, decise ea, şi pe deasupra sentimentul urgent al coşmarului o părăsise. Dădu cuvertura deoparte, coborî picioarele din pat, apoi se mai uită o dată la el. Fesul de dormit i se mişcase pe cap. I-l îndreptă, mâinile sale mângâind pânza şi fruntea osoasă de sub ea. Bărbatul se mişcă din nou. Olive aşteptă să se liniştească, după care plecă. Se furişă înapoi în odaia ei ca o fantomă.

10

Dughenele de pe artera principală se deschiseră în Inimă

Verde cu două zile înaintea Sărbătorii Secerişului şi primii muşterii veniră să-şi încerce norocul la învârtit roata, aruncat sticla sau cercul în coş. Mai era şi un trenuleţ tras de ponei – o căruţă plină-ochi cu copii care râdeau, trasă pe nişte şine înguste care descriau cifra opt.

(Pe ponei îl chema cumva Charlie? îl întrebă Eddie Dean pe Roland.

— Nu cred, răspunse acesta. În Limba Nobilă avem un cuvânt cam urât care semănă cu ăsta.

— Ce cuvânt? întrebă Jake.

— Cel care înseamnă moarte, zise pistolarul.)

Roy Depape se uită cum poneiul făcu vreo două ture, amintindu-şi cu oarecare nostalgie cum el însuşi se dădea în aşa ceva în copilărie. Sigur, fără a plăti biletul, cel mai des.

Când se sătură de privit, Depape porni ţanţoş spre oficiul şerifului şi intră. Herk Avery, Dave şi Frank Claypool curăţau arme de o varietate stranie. Avery înclină din cap spre Depape şi îşi reluă munca. Era ceva ciudat la el şi după un moment sau două Depape îşi dădu seama ce anume: şeriful nu mânca. Era pentru prima dată când venea acolo şi şeriful nu avea la îndemână o farfurie cu haleală.

— Pregătiţi pentru mâine? întrebă Depape.

Avery îi aruncă o privire aproape furioasă, zâmbind strâmb.

— Ce întrebarea naibii e şi asta?

— Una pe care m-a trimis Jonas să o pun, răspunse Depape şi zâmbetul încordat al lui Avery şovăi puţin.

— Mda, suntem pregătiţi.

Avery plimbă o mână cărnoasă pe deasupra armelor.

— Nu vezi că suntem?

Depape ar fi putut cita vechea zicală conform căreia nu poţi zice hop până când nu sari pârleazul, dar ce sens avea? Lucrurile aveau să meargă bine dacă cei trei băieţi erau prostiţi aşa cum credea Jonas că sunt; iar dacă nu erau, cel mai probabil aveau să-i reteze fundul lui Herk Avery şi să-l dea de mâncare primei cete de jderi care le ieşea în cale. Lui Roy Depape nu-i păsa, oricum ar fi fost.

— Jonas m-a mai trimis să vă amintesc că trebuie să fiţi

acolo din timp.

— Mda, mda, vom fi acolo din timp, aprobă Avery. Ăştia doi şi alţi şase oameni de ispravă. Fran Lengyll a cerut să vină şi el, iar el are o mitralieră.

Avery pronunţă ultimul cuvânt cu mare mândrie, de parcă el însuşi ar fi inventat mitraliera. Apoi se uită cu viclenie la Depape.

— Dar tu, mână-tatuată? Vrei să vii şi tu? Te fac ajutor de şerif cât ai clipi.

— Am altă treabă. Şi eu, şi Reynolds.

Depape zâmbi.

— Este de lucru destul pentru noi toţi, domnule şerif… În definitiv, e Secerişul.

11

În acea după-amiază, Susan şi Roland se întâlniră la coliba din Iarbă Rea. Ea îi spuse de registrul cu paginile rupte şi Roland îi arătă ce lăsase în colţul de nord al colibei, ascuns sub un morman de piei putrezite.

Fata se uită întâi la obiectele acelea, apoi la el, cu ochi mari, speriaţi.

— Ce este? Ce *bănuieşti* că e în neregulă?

El clătină din cap. *Nimic* nu era în neregulă… cel puţin din câte îşi dădea el seama. Şi totuşi simţise o nevoie puternică de a face ceea ce făcuse, să lase ceea ce lăsase. Nu era vorba de hipersensibilitate, nimic de felul acesta, ci doar de intuiţie.

— Cred că totul este bine… sau atât de bine cât se poate atunci când şansele sunt cincizeci la sută de partea noastră. Susan, singura noastră soluţie este să-i luăm prin surprindere. Nu ne-o vei lua, nu-i aşa? Nu ai de gând să te duci la Lengyll şi să-i fluturi pe sub nas registrul tatălui tău?

Ea scutură din cap. Dacă Lengyll făcuse ce bănuia ea, peste două zile avea să-şi primească răsplata. Urma secerişul, într-adevăr. Seceriş din belşug. Dar asta… asta o speria, şi îi spuse.

— Ascultă.

Roland îi luase faţa în palme şi o privise în ochi.

— Încerc doar să fiu atent. Dacă lucrurile merg rău – şi ar putea să meargă – tu eşti singura cu şanse mari să scape basma curată. Tu şi Sheemie. Dacă se întâmplă aşa, Susan, tu trebuie să vii aici şi să iei armele mele. Du-le la vest, în Gilead. Găseşte-l pe tata. El va şti că eşti cine spui că eşti după ceea ce-i arăţi. Povesteşte-i ce s-a întâmplat aici. Asta e tot.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, Roland, eu nu voi putea face nimic. Decât să mor.

Mâinile lui erau tot pe faţa ei. Acum le folosi pentru a-i face capul să se clatine uşor, dintr-o parte în alta.

— Nu vei muri, spuse el.

În vocea şi în ochii lui se simţea o răceală care îi insuflă nu teamă, ci mirare. Se gândi la sângele lui – cât de bătrân trebuia să fie, şi cât de rece trebuia să curgă uneori.

— Nu înainte să faci ce ţi-am cerut. Promite-mi.

— Îţi… îţi promit, Roland. Sincer.

— Spune-mi ce promiţi.

— Voi veni aici. Voi lua armele tale. Le voi duce tatălui tău. Îi voi spune ce s-a întâmplat.

El încuviinţă şi îşi luă mâinile de pe faţa ei. Urmele palmelor sale rămaseră vag imprimate pe obrajii ei.

— M-ai înspăimântat, zise Susan, apoi clătină din cap. Nu era bine. *Încă* mă înspăimânţi.

— Nu pot fi altfel decât sunt.

— Şi nici n-aş vrea să fii.

Îl sărută pe obrazul stâng, pe cel drept, pe gură. Îşi strecură mâna sub cămaşa lui şi îi mângâie sfârcul. Acesta se întări imediat sub degetul ei.

— Pasăre şi urs, iepure şi peşte, spuse ea, sărutându-l acum pe toată faţa. Dă-i iubirea mea celui ce mă iubeşte.

După, rămaseră întinşi sub blana de urs pe care Roland o adusese cu el şi ascultară suspinul vântului prin iarbă.

— Ador sunetul ăsta, spuse ea. Mă face mereu să-mi doresc să fiu una cu vântul… să merg unde merge el, să văd ce vede el.

— Anul acesta, cu voia *ka*-ului, vei putea face asta.

— Mda. Alături de tine.

Se întoarse către el, sprijinită într-un cot. Lumina intra prin acoperişul distrus şi le arunca picăţele peste faţă.

— Roland, te iubesc.

Îl sărută… şi apoi începu să plângă.

El o ţinu în braţe, îngrijorat.

— Ce este? Sue, ce te tulbură?

— Nu ştiu, spuse ea, plângând şi mai tare. Ştiu doar că am o umbră pe suflet.

Se uită la el cu lacrimile încă curgându-i din ochi.

— Nu m-ai părăsi, nu-i aşa, dragule? Nu ai pleca fără Sue, nu?

— Nu.

— Căci ţi-am dat tot ce am, chiar aşa. Şi virginitatea e cel din urmă lucru la care mă gândesc, ştii bine.

— Nu te-aş părăsi niciodată.

Dar simţea că-i era frig în ciuda pieii de urs, iar vântul de afară – atât de reconfortant cu un moment în urmă – semăna cu respiraţia unei bestii.

— Niciodată, jur.

— Sunt speriată, totuşi. Chiar sunt.

— Nu ai de ce să fii, spuse el, vorbind încet şi cu grijă… întrucât deodată toate cuvintele nelalocul lor voiau să-i iasă pe gură. *Vom pleca de aici, Susan – nu poimâine, de Seceriş, ci acum, în clipa asta. Îmbracă-te şi vom porni cu vântul în faţă; către sud vom merge şi nici nu ne vom uita înapoi. Vom fi…*

… bântuiţi.

Aşa aveau să fie. Bântuiţi de chipurile lui Alain şi Cuthbert; bântuiţi de chipurile tuturor oamenilor care puteau să moară în Munţii Pleşuvi, masacraţi de arme scoase din criptele-armurărie unde ar fi trebuit lăsate. Bântuiţi mai mult ca de orice de chipurile taţilor lor, pentru tot restul vieţii lor. Nici măcar Polul Sud n-ar fi fost un loc destul de îndepărtat pentru a scăpa de acele chipuri.

— Tot ce trebuie să faci poimâine e să te prefaci indispusă la prânz.

Recapitulaseră toate acestea înainte, dar acum, cuprins

deodată de o spaimă fără sens, altceva nu se putea gândi să spună.

— Te duci în camera ta şi pleci aşa cum ai plecat în noaptea când ne-am întâlnit în cimitir. Stai ascunsă puţin. Apoi, când se face ora trei, vino aici şi uită-te sub piei în colţul acela. Dacă armele mele lipsesc – şi vor lipsi, jur pentru asta – atunci totul este bine. Vei veni în întâmpinarea noastră. Vino la locul de deasupra canionului, cel despre care ţi-am povestit. Vom…

— Mda, ştiu toate astea, dar ceva nu e bine.

Se uită la el şi îi atinse obrazul.

— Mă tem pentru tine şi pentru mine, Roland, şi nu ştiu de ce.

— Totul va merge bine, spuse el. *Ka*…

— Nu-mi vorbi mie despre *ka!* strigă ea. O, te rog, nu! *Ka* este ca vântul, spunea tata, ia ce vrea şi nu stă să asculte ruga nimănui. *Ka* e un bătrân lacom şi-l urăsc peste măsură!

— Susan…

— Nu, nu mai spune nimic.

Se întinse pe spate şi împinse blana de urs până la genunchi, expunând un corp pentru care bărbaţi mult mai mari ca Hart Thorin şi-ar fi abandonat regatele. Mărgele de lumină îi curgeau pe pielea goală. Întinse braţele spre el. Niciodată nu arătase mai frumoasă în ochii lui Roland ca în clipa aceea, cu părul răsfirat şi expresia aceea bântuită pe chip. Mai târziu el avea să-şi spună: *Ştia. O parte din ea ştia.*

— Gata cu vorbele, spuse ea. Am încheiat cu vorbele. Dacă mă iubeşti, atunci iubeşte-mă.

Şi pentru ultima dată, Roland o iubi. Se legănară împreună, piele lângă piele şi răsuflare lângă răsuflare, şi afară vântul vuia înspre vest ca o mare zbuciumată.

12

În seara aceea, pe când Luna Demonului urca rânjind pe cer, Cordelia ieşi din casă şi străbătu încet peluza spre

grădină, făcând un ocol pe după mormanul de frunze pe care le greblase în acea după-miază. În braţe avea un maldăr de haine. Le aruncă în faţa stâlpului de care era legată momâia de paie, apoi ridică vrăjită privirea spre lună: licărul viclean al ochiului, rânjetul de vârcolac; albă ca un os calcinat era luna aceea, un nasture alb pe mătase violet.

Rânji la Cordelia; Cordelia rânji înapoi. În cele din urmă, cu aerul unei femei care se trezeşte din transă, păşi în faţă şi trase momâia de paie de pe stâlp. Capul acesteia îi căzu moale pe umăr, precum capul unui om prea beat ca să danseze. Mâinile ei roşii atârnau.

Femeia dezbrăcă momâia de haine, dezvelind o formă umflată, vag umanoidă, într-o pereche de izmene care aparţinuseră fratelui ei mort. Luă unul dintre lucrurile pe care le adusese din casă şi îl ridică la lumina lunii. O cămaşă de călărie din mătase roşie, un cadou din partea primarului Thorin pentru domniţa, oh, atât de tânără şi frumuşică. Una dintre cele pe care fata refuza să le poarte. Haine de curvă, le spusese ea. Ce făcea asta, atunci, din Cordelia Delgado, care se îngrijise de ea chiar şi după ce încăpăţânatul de taică-său se decisese că trebuie să le ţină piept celor precum Fran Lengyll şi John Croydon? Făcea din ea matroană de bordel, bănuia.

Acest gând duse la o imagine a lui Eldred Jonas şi Coral Thorin, călărindu-se goi, în timp ce un pian de tavernă cânta „Red Dirt Boogie” sub ei, şi Cordelia gemu ca un câine.

Trase cămaşa de mătase peste capul momâii. Urmă una dintre fustele despicate de călărie ale Susanei. După fustă, o pereche de saboţi. Şi la sfârşit, înlocuind sombrero-ul, una dintre bonetele de primăvară ale nepoatei sale.

Abracadabra! Momâia de paie devenise acum o femeie de paie.

— Şi ai fost prinsă cu mâinile murdare, şopti ea. Ştiu. O, da, ştiu. Nu m-am născut ieri.

Duse momâia din grădină la mormanul de frunze de pe peluză. O aşeză aproape de morman, apoi culese frunze de jos şi le îndesă în corsetul cămăşii de călărie, încropind un simulacru de sâni. Odată asta făcută, luă un chibrit din

buzunar şi-l scăpără.

Vântul, dornic parcă să ajute, scăzu. Cordelia apropie chibritul de frunzele uscate. Imediat, tot mormanul era o torţă. Ridică femeia de paie în braţe şi stătu cu ea în faţa focului. Nu auzi răpăitul pocnitorilor în oraş şi nici şuieratul orgii cu abur din Inimă Verde, sau formaţia de mariachi care cânta în Piaţa de Jos; când o frunză aprinsă se ridică şi pluti pe lângă părul ei, ameninţând să-i dea foc, nu păru să observe. Avea ochii larg deschişi şi goi.

Când focul ardea cel mai vârtos, păşi la marginea lui şi aruncă momâia în el. Flăcările se ridicară în jurul ei cu limbi portocalii; scântei şi frunze aprinse se ridicară către cer sub formă de pâlnie.

— Aşa să fie! strigă Cordelia. Focul îi transforma lacrimile de pe faţă în picături de sânge. *Chartu rug!* Mda, chiar aşa!

Arătarea în straie de echitaţie luă foc, întunecându-se la faţă, mâinile ei roşii arzând, cruciuliţele albe ale ochilor înnegrindu-se. Boneta ei se aprinse; faţa începu să ardă.

Cordelia stătu nemişcată şi privi, încleştând şi descleştând pumnii, nepăsându-i de scânteile care i se aşezau pe piele, nepăsându-i de frunzele aprinse care zburau către casă. De ar fi fost să ia foc casa, probabil că ar fi ignorat şi asta.

Se uită până când din momâia îmbrăcată în hainele nepoatei ei nu mai rămase decât cenuşă împrăştiată peste şi mai multă cenuşă. Apoi, încet ca un robot cu încheieturile ruginite, se întoarse în casă, se întinse pe divan şi dormi ca un mort.

13

Era ora trei şi jumătate în noaptea dinaintea Secerişului şi Stanley Ruiz credea că în sfârşit putea să închidă. Ultimele acorduri muzicale tăcuseră deja de douăzeci de minute – Sheb rezistase cu aproape o oră mai mult decât formaţia de mariachi, iar acum zăcea sforăind cu faţa în rumeguş. Sai Thorin era la etaj şi nu se văzuse nici urmă din Marii Vânători ai Coşciugului; Stanley avea o bănuială că se aflau la Faleză în noaptea aceea. Mai bănuia şi că munca pentru care fuseseră

convocaţi acolo nu era dintre cele mai curate, dar asta nu avea cum să ştie sigur. Se uită în sus spre ochii sticloşi ai Trofeului bicefal.

— Şi nici nu vreau să ştiu, bătrân prieten, spuse el. Nu vreau decât vreo nouă ore de somn – mâine începe adevărata petrecere şi clienţii nu se vor da duşi până în zori. Deci…

De undeva din spatele clădirii se auzi un strigăt ascuţit. Stanley sări în spate, lovindu-se de bar. Lângă pian, Sheb ridică o clipă capul, murmură „Ş-a fo' ata?“ şi-l lăsă să cadă la loc, cu un bufnet surd.

Stanley nu avea nicio dorinţă de a cerceta sursa strigătului, dar bănuia că oricum asta va face. Părea a fi vorba de stricata aia bătrână şi tristă de Micuţa Nărăvaşă.

— Mi-ar plăcea mie să m-apuce nărăveala de a te goni din oraş în doi timpi şi trei mişcări, murmură el, apoi se aplecă pentru a se uita sub bar.

Acolo erau două bâte solide din frasin, Calmantul şi Ucigaşul. Calmantul era din lemn neted care garanta două ore de repaus obligatoriu oricând îl aplicai unde trebuia în capul vreunui scandalagiu.

Stanley îşi consultă sentimentele şi luă cealaltă bâtă. Era mai scurtă decât Calmantul şi mai largă în capăt. În partea care conta, Ucigaşul era bătut în cuie.

Stanley se duse spre capătul barului, ieşi pe uşă şi traversă o încăpere de depozitare slab luminată, unde butoaie ce miroseau a *graf* şi whisky erau îngrămădite unul peste altul. În spate era o uşă care dădea în curte. Stanley se apropie de ea, inspiră adânc şi o descuie. Se aştepta ca Micuţa să mai scoată un urlet, însă nu se auzi nimic. Era doar sunetul vântului.

Poate ai noroc şi e moartă, gândi Stanley. Deschise uşa, păşind în spate şi ridicând în acelaşi timp bâta cu ţinte.

Micuţa nu era moartă. Îmbrăcată într-un capot pătat (rochia Micuţei, se putea spune), prostituata stătea pe cărarea care ducea la privata din spate, cu mâinile împreunate deasupra umflăturii pieptului şi sub bărbia dublă. Se uita în sus spre cer.

— Ce este? întrebă Stanley, grăbindu-se spre ea. Era să sară

inima din mine, aşa m-ai speriat, zău.

— Luna, Stanley! şopti ea. O, uită-te la lună, uită-te!

Bărbatul ridică privirea şi ceea ce văzu îi făcu inima să galopeze. Încercă totuşi să vorbească pe un ton calm şi rezonabil.

— Haide, Micuţo, e doar praful. Fii serioasă, scumpo, ştii cum a suflat vântu-n ultimele zile şi n-a fost pic de ploaie ca să ia din aer ce-a adus; e doar praf, atât.

Şi totuşi nu arăta a praf.

— Eu ştiu ce văd, şopti Micuţa.

Deasupra lor, Luna Demonului rânjea şi făcea cu ochiul prin ceea ce părea a fi un văl schimbător de sânge.

VII
RECUPERAREA GLOBULUI DE CRISTAL

1

În timp ce o prostituată şi un barman încă se uitau cu gura căscată în sus la luna însângerată, Kimba Rimer se trezi strănutând.

La naiba, o răceală de Seceriş, îşi spuse. *La cât am de stat afară în următoarele două zile, voi fi norocos dacă nu se va transforma într-o…*

Ceva îi gâdilă vârful nasului şi bărbatul strănută din nou. Ieşind din pieptul său îngust şi din gura uscată iască, strănutul semănă în odaia întunecată cu pocnetul unui pistol de calibru mic.

— Cine-i acolo? strigă el.

Niciun răspuns. Rimer îşi imagină imediat o pasăre, ceva urât şi rău, care intrase pe lumină şi acum zbura pe întuneric, atingându-se de faţa lui în timp ce dormea. I se făcu pielea de găină – păsări, insecte, lilieci, le ura pe toate – şi dibui cu atâta energie după lampa de gaz de pe măsuţa de lângă pat, încât aproape o doborî la podea.

Când o trase către el, simţi iarăşi fâlfâitul acela. De data aceasta atingându-i obrazul. Rimer strigă şi se afundă în perne, strângând lampa la piept. Apăsă butonul de pe o parte, auzi fâsâitul gazului, apoi scăpără aprinzătorul. Lampa se lumină şi în cercul precar pe care îl descrise în întuneric, bărbatul văzu nu o pasăre care fâlfâia din aripi, ci pe Clay Reynolds şezând pe marginea patului. Într-o mână Reynolds ţinea o pană cu care îl gâdila pe Cancelarul din Mejis. Pe cealaltă o ţinea ascunsă sub mantaua din poală.

Lui Reynolds îi displăcuse Rimer de la prima lor întâlnire în pădurea de la vest de oraş – aceeaşi pădure din spatele Canionului Ochet, unde Latigo, omul lui Farson, îşi adunase

contingentul principal de soldaţi. Fusese o noapte vântoasă şi-n timp ce el şi ceilalţi Vânători ai Coşciugului intrau în mica poiană unde Rimer, însoţit de Lengyll şi de Croydon, şedeau la un foc mic, mantia fâlfâia în jurul lui Reynolds. *Sai Manto,* spusese Rimer şi ceilalţi doi râseseră. În intenţie, fusese o glumă nevinovată, însă lui Reynolds numai nevinovată nu i se păruse. În multe dintre ţinuturile pe care le cutreierase, *manto* însemna nu „manta", ci „pidosnic" sau „curist". Era, de fapt, un termen de argou pentru homosexual. Faptul că Rimer (un provincial pe sub poleiala lui de sofisticărie cinică) nu ştia asta nici nu-i trecuse lui Reynolds prin minte. Ştia când oamenii îl luau peste picior şi, dacă îi putea face să plătească, chiar o făcea.

Pentru Kimba Rimer, ziua plăţii venise.

— Reynolds? Ce faci? Cum ai int…

— Nu te gândeşti la cine trebuie, replică omul care şedea pe pat. Aici nu e Reynolds, ci doar *Señor Manto.*

Scoase mâna pe care o ţinuse sub manta. În ea se afla un *cuchillo* perfect ascuţit. Reynolds îl cumpărase din Piaţa de Jos cu treaba aceasta în gând. Îl ridică acum şi înfipse lama de douăzeci şi cinci de centimetri în pieptul lui Rimer. Intră până la plăsele, ţintuindu-l ca pe o insectă. *O ploşniţă,* gândi Reynolds.

Lampa căzu din mâinile lui Rimer şi se rostogoli din pat. Ateriză pe covor, dar nu se sparse. Pe peretele opus era proiectată umbra distorsionată a lui Kimba Rimer, care se zvârcolea. Umbra celuilalt bărbat aplecat deasupra lui semăna cu a unui vultur hulpav.

Reynolds ridică mâna în care ţinea cuţitul. O întoarse astfel încât micul tatuaj albastru cu coşciugul dintre degetul mare şi arătător să se afle în faţa ochilor lui Rimer. Voia ca acesta să fie ultimul lucru pe care ticălosul îl vedea în partea aceea a poienii.

— Să te mai aud acum cu faci glume despre mine, îl pofti Reynolds. Şi zâmbi. Haide. Să te aud.

2

Cu puţin înaintea orei cinci, primarul Thorin se trezi dintr-un vis îngrozitor. În el, o pasăre cu ochi roz zbura încet pe deasupra Baroniei. Pe unde cădea umbra ei, iarba se ofilea, frunzele picau din copaci şi recoltele piereau. Umbra transforma Baronia sa verde şi frumoasă într-un ţinut pustiu. *O fi Baronia mea, dar şi pasărea este a mea,* gândi el cu puţin înainte să se trezească, ghemuit şi tremurând din toate încheieturile pe o parte a patului. *Pasărea mea, eu am adus-o aici, eu am eliberat-o din colivie.* Se zisese cu somnul lui în noaptea aceea, iar Thorin era conştient de asta. Îşi turnă un pahar de apă, îl bău, apoi se duse în birou, scoţându-şi absent cămaşa de noapte din despicătura fundului său osos. Ciucurele fesului de noapte îi tresălta între omoplaţi; genunchii îi pocneau la fiecare pas.

Cât despre sentimentul de vinovăţie exprimat de vis… ei bine, ce era făcut era bun făcut. Jonas şi prietenii lui aveau să primească ceea ce fuseseră trimişi să ia (şi ceea ce achitaseră cu vârf şi îndesat) peste o zi; o zi mai târziu, aveau să plece. Zboară liberă, pasăre cu ochi roz şi umbră pestilenţială; zboară de unde oi fi venit şi ia-i cu tine pe Marii Băieţi ai Coşciugului. Îşi zicea că până la Capătul Anului avea să fie prea ocupat să-şi satisfacă pornirile libidinoase pentru a se mai gândi la astfel de lucruri. Sau a mai avea astfel de vise.

Pe deasupra, visele lipsite de semne vizibile erau doar vise, nu prevestiri.

Semnul vizibil putea să fie cizmele de sub draperiile biroului – doar bombeurile lor scâlciate se vedeau – însă Thorin nici nu se uită în direcţia aceea. Ochii lui erau aţintiţi asupra sticlei de lângă fotoliul lui preferat. Deşi a bea vin roşu la cinci dimineaţa nu era un obicei bun pe care să-l deprinzi, o dată putea face excepţie. Avusese un vis oribil, pe toţi zeii, şi la urma urmei…

— Mâine e Secerişul, rosti el, aşezându-se în fotoliul de lângă vatră. Socot că un om îşi poate permite un mic capriciu sau două.

Îşi turnă un pahar, ultimul pe care avea să-l bea în lumea aceasta, şi tuşi când focul lichid îi ajunse în stomac, după care îi urcă înapoi în gât.

Încălzindu-l. Mai bine, mda, mult mai bine. Nu mai era nicio pasăre uriaşă acum, nicio umbră aducătoare de pustiire. Întinse braţele, împleti degetele lungi şi osoase şi le trosni cu sete.

— *Urăsc* când faci asta, jigodie scheletică, se auzi o voce direct în urechea stângă a lui Thorin.

Thorin tresări. Inima sa execută un salt uriaş în piept. Paharul gol îi zbură din mână şi când căzu nu întâlni niciun covor care să-i amortizeze aterizarea. Se sparse pe marginea vetrei.

Înainte ca Thorin să poată striga, Roy Depape îi înlătură fesul de noapte, îl apucă de chica rară şi-i trase capul în spate. Cuţitul pe care îl ţinea în cealaltă mână era mult mai banal decât cel pe care îl folosise Reynolds, însă tăie gâtlejul bătrânului cu destulă eficienţă. Sângele împroşcă stacojiu odaia cufundată în penumbră. Depape dădu drumul părului lui Thorin, se duse înapoi la draperiile după care se ascunsese şi luă ceva de pe podea. Era santinela lui Cuthbert. Depape o aduse înapoi la fotoliu şi o aşeză în poala primarului din care se scurgea viaţa.

— Pasăre…, gâlgâi Thorin cu gura plină de sânge. Pasăre!

— Mdie, moşule, şi tre' să-ţi fac complimente fiindc-ai observat asta într-un asemenea moment.

Depape trase iarăşi capul lui Thorin în spate şi scoase ochii bătrânului din două mişcări iuţi de cuţit. Unul zbură în vatra stinsă; celălalt lovi peretele şi alunecă în spatele uneltelor pentru foc. Piciorul drept al lui Thorin zvâcni puţin şi rămase nemişcat.

Încă un lucru de făcut.

Depape se uită în jur, zări fesul de noapte al primarului şi decise că ciucurele acestuia avea să fie bun. Îl luă de jos, îl înmuie în sângele din poala lui Thorin şi desenă *sigilul* Omului de Bine…

… pe perete.

— Poftim, murmură el, dându-se în spate. Dacă asta nu le vine de hac, nu ştiu ce altceva le va veni.

Asta aşa era. Singura întrebare rămasă fără răspuns era dacă Roland şi *ka-tet*-ul lui puteau fi capturaţi în viaţă sau nu.

3

Jonas îi spusese lui Fran Lengyll exact unde să îşi aşeze oamenii, doi înăuntrul grajdului şi alţi şase afară; trei dintre aceştia din urmă aveau să stea ascunşi în spatele vechilor ustensile ruginite, doi în rămăşiţele casei mistuite de foc şi unul – Dave Hollis – ghemuit chiar pe grajd, trăgând cu ochiul peste coama acoperişului. Lengyll era bucuros să vadă că oamenii săi îşi luau munca în serios. Nu erau decât nişte băieţi, adevărat, dar băieţi care într-un rând reuşiseră să-i întreacă pe Marii Vânători ai Coşciugului.

Şeriful Avery lăsă destul de bine impresia că era la conducerea operaţiunii până ce ajunseră la o aruncătură de băţ de Bar K. Apoi Lengyll, cu mitraliera agăţată pe un umăr (şi stând în şa la fel de drept cum stătuse la douăzeci de ani), preluă comanda. Avery, cu un aer agitat şi răsuflarea tăiată, păru mai degrabă uşurat decât ofensat.

— Am să vă spun unde să vă duceţi aşa cum mi s-a spus şi mie, căci e un plan bun şi n-am nimic de comentat despre el, le zisese Lengyll oamenilor săi. Pe întuneric, chipurile lor abia se vedeau. Vă spun de la mine doar un singur lucru. Nu avem nevoie de ei în viaţă, da-i mai bine să-i prindem aşa – Baronia e cea care trebuie să le aplice pedeapsa, oamenii de rând, făcându-i astfel să plătească fărădelegile comise. Să tragă

linie, dacă vreţi. Aşa că vă spun: dacă aveţi motiv să trageţi, trageţi. Dar am să-l jupoi pe cel care trage fără motiv. M-aţi înţeles?

Niciun răspuns. După toate aparenţele, înţeleseseră.

— Foarte bine, grăise Lengyll cu chipul de piatră. Vă dau un minut să vă asiguraţi că aveţi echipamentul bine legat ca să nu facă zgomot, după care plecăm. Începând din clipa asta nu vreau să mai aud nicio vorbă.

4

Roland, Cuthbert şi Alain ieşiră din dormitor la şase şi un sfert în dimineaţa aceea şi rămaseră în şir indian pe verandă. Alain îşi termina cafeaua. Cuthbert căsca şi se întindea. Roland îşi încheia cămaşa şi se uita spre sud-vest, către Iarbă Rea. Nu se gândea la ambuscade, ci la Susan. La lacrimile ei. Ka *e un bătrân lacom şi-l urăsc peste măsură,* spusese ea.

Instinctele lui nu se treziră; hipersensibilitatea lui Alain, care îl simţise pe Jonas în ziua când acesta le ucisese porumbeii, nici măcar nu tresări. Cât despre Cuthbert…

— Încă o zi de pace! exclamă acesta spre cerul răsăritului. Încă o zi de graţie! Încă o zi de linişte, întreruptă doar de suspinul amorezatului şi de amprenta copitelor de cal!

— Încă o zi de nerozii, făcu Alain. Haideţi.

Porniră de-a curmezişul curţii, nesimţind deloc cele opt perechi de ochi asupra lor. Intrară în grajd pe lângă cei doi oameni care flancau uşa, unul în spatele unui discuitor străvechi, celălalt pitit după un balot dezordonat de fân, amândoi cu armele scoase.

Numai Rusher simţi că ceva nu era în ordine. El lovi din copite, îşi rostogoli ochii în cap şi, când Roland îl îndemnă cu spatele afară, încercă să se cabreze.

— Uşor, băiete, zise el şi se uită în jur. Păianjeni, presupun. Îi urăşte.

Afară, Lengyll se ridică în picioare şi flutură din ambele mâini. Oamenii se mişcară încet spre partea din faţă a

grajdului. Pe acoperiş, Dave Hollis stătea cu arma scoasă. Monoclul său era pus în siguranţă în buzunarul vestei, ca să nu reflecte lumina când îi era lumea mai dragă.

Cuthbert îşi scoase calul din grajd. Alain îl urmă. Roland veni ultimul, ducându-şi din scurt juganul agitat.

— Uite, zise Cuthbert vesel, încă neprinzând de veste că direct în spatele lui şi al prietenilor lui se aflau oameni. Arăta spre nord. Un nor în formă de urs! E semn de bun augur pentru…

— Nu vă mişcaţi, mucoşilor, strigă Fran Lengyll. Să nu vă mişcaţi picioarele nici măcar cu un centimetru.

Alain *dădu* totuşi să se întoarcă – din cauza sperieturii mai mult decât orice – şi se auzi un val de clicuri asemănător cu o mulţime de rămurele uscate rupându-se toate deodată. Sunetul pistoalelor armate.

— Nu, Al! zise Roland. Nu te mişca! Nu!

Disperarea i se ridica în gât ca o otravă şi lacrimi de furie îi înţepau colţul ochilor… şi totuşi îşi păstră calmul. Cuthbert şi Alain trebuia şi ei să-şi păstreze calmul. Dacă se mişcau, aveau să fie ucişi.

— Nu vă clintiţi! strigă el din nou. Niciunul dintre voi!

— Înţelept, mucea.

Vocea lui Lengyll era mai aproape acum şi o însoţeau mai multe perechi de paşi.

— Puneţi mâinile la spate.

Două umbre îl flancară pe Roland, lungi în prima lumină a zilei. Judecând după grosimea celei din stânga, bănuia că îi aparţinea şerifului Avery. Probabil că nu avea să le mai ofere ceai în ziua aceea. Lengyll trebuia că arunca a doua umbră.

— Grăbeşte-te, Dearborn, sau care o fi numele tău. Pune-le la spate. La şale. Am pistoale îndreptate spre partenerii tăi şi n-o fi aşa mare baiul de s-o întâmpla să luăm cu noi doar doi dintre voi trei.

Nu-şi asumă niciun risc cu noi, gândi Roland şi simţi un moment de mândrie perversă. Odată cu ea veni un gust care aproape că semăna cu amuzamentul. Era însă amar; gustul acela deveni foarte amar.

— Roland!

Era Cuthbert şi se simţea agonie în vocea sa.

— Roland, nu!

Dar nu avea de ales. Roland puse mâinile la spate. Rusher scoase un nechezat mic, dojenitor, ca şi când ar fi spus că toate astea erau *extrem* de inadecvate – şi se îndepărtă până lângă veranda dormitorului.

— Vei simţi metal pe încheieturi, zise Lengyll. *Esposas.*

Două cercuri reci fură strecurate peste mâinile lui Roland. Se auzi un clic şi, deodată, arcurile cătuşelor i se strânseră pe încheieturi.

— Foarte bine, rosti altă voce. Acum tu, fiule.

— Al naibii să fiu dacă o fac!

Glasul lui Cuthbert tremura la graniţă cu isteria.

Se auzi un bufnet şi un strigăt înfundat de durere. Roland se întoarse şi-l văzu pe Alain într-un genunchi, cu podul palmei stângi apăsându-şi fruntea. Pe faţă îi curgea sânge.

— Vrei să-i mai trag una? întrebă Jake White.

Avea un pistol vechi în mână, întors cu patul în faţă.

— Pot, să ştii; îmi simt braţul dezmorţit, deşi e aşa devreme.

— Nu!

Cuthbert se zbătea copleşit de oroare şi ceva ce aducea cu supărarea. În spatele lui stăteau aliniaţi trei oameni înarmaţi.

— Atunci, fii băiat cuminte şi pune mâinile la spate.

Cuthbert, încă luptându-se cu lacrimile, făcu ce i se spuse. Adjunctul Bridger îi puse şi lui *esposas.* Ceilalţi doi oameni îl săltară pe Alain în picioare. Băiatul se clătină puţin, apoi rămase nemişcat în timp ce era încătuşat, întâlni ochii lui Roland şi se strădui să zâmbească. Într-un fel, acela fu cel mai cumplit moment din ambuscadă. Roland înclină din cap şi îşi făcu singur o promisiune: niciodată nu va mai fi luat în felul acesta, nici dacă avea să trăiască până la o mie de ani.

În dimineaţa aceea, Lengyll purta la gât o eşarfă în locul şnurului, însă Roland bănuia că avea pe el acelaşi sacou pe care îl purtase la petrecerea de bun venit organizată de primar cu atâtea săptămâni în urmă. Lângă el, gâfâind de emoţie,

nelinişte şi importanţă de sine, stătea şeriful Avery.

— Băieţi, rosti acesta, sunteţi arestaţi pentru periclitarea siguranţei Baroniei. Acuzaţiile punctuale sunt trădare şi omucidere.

— Pe cine am ucis? întrebă Alain cu calm şi unul dintre cei prezenţi râse şocat sau cinic, Roland nu-şi dădea seama bine.

— Pe primar şi pe Cancelarul său, cum foarte bine ştiţi, zise Avery. Acum…

— Cum poţi să faci asta? întrebă Roland curios. Lui Lengyll i se adresase. Mejis este căminul tău; am văzut linia strămoşilor tăi în cimitir. Cum poţi să faci asta căminului tău, sai Lengyll?

— N-am de gând să stau aici şi să pălăvrăgesc cu tine, zise Lengyll. Aruncă o privire peste umărul lui Roland. Alvarez! Ia-i calul! Nişte băieţi pricepuţi ca aceştia ar putea călări fără probleme cu mâinile legate la…

— Nu, spune-mi, îl întrerupse Roland. Nu te sfii, sai Lengyll – cei cu care ai venit îţi sunt prieteni şi nici măcar unul nu e din cercul tău. Cum poţi să faci asta? Ai fi în stare să-ţi violezi propria mamă, dacă ai da peste ea dormind cu fusta ridicată?

Buzele lui Lengyll tresăriră – nu de ruşine sau stânjeneală, ci de un automat dezgust. Bătrânul fermier se uită la Avery.

— Frumos îi învaţă să vorbească în Gilead, nu?

Avery avea o puşcă. Acum se apropie de pistolarul încătuşat, cu patul ei ridicat.

— Îl învăţ eu cum se vorbeşte unui gentilom, zău aşa! Îi împrăştii dinţii din gură, numa' să spui asta, Fran!

Cu un aer obosit, Lengyll îl reţinu.

— Nu fi prost. Nu vreau să-l aduc prăbuşit peste şa decât dacă e mort.

Avery lăsă arma jos. Lengyll se întoarse către Roland.

— N-ai să trăieşti destul cât să-ţi prindă bine vreun sfat, Dearborn, zise el, da' eu oricum o să-ţi dau unul: fii de partea câştigătorilor pe lumea asta. Şi află cum bate vântul, ca să ştii când îşi schimbă direcţia.

— Ai uitat chipul tatălui tău, vierme prăpădit, zise Cuthbert răspicat.

Asta îl atinse pe Lengyll într-un fel în care remarca lui Roland despre mama sa n-o făcuse – se văzu în roşeaţa care-i năpădi imediat obrajii bătuţi de vreme.

— Urcaţi-i călare! zise el. Într-o oră vreau să-i ştiu închişi bine!

5

Roland fu aruncat în şaua lui Rusher atât de tare, încât puţin lipsi să nu cadă pe cealaltă parte – aşa s-ar fi şi întâmplat, dacă Dave Hollis n-ar fi fost acolo să-l echilibreze şi apoi să-i îndese cizma în scăriţă. Dave îi oferi pistolarului un zâmbet crispat, pe jumătate ruşinat.

— Îmi pare rău că te văd aici, zise Roland pe un ton grav.

— Îmi pare rău că sunt aici, recunoscu ajutorul de şerif. Dacă să omori oameni era treaba ta, mi-aş fi dorit să te apuci mai repede de ea. Iar prietenul tău nu trebuia să fie aşa de arogant încât să-şi lase cartea de vizită.

Înclină din cap spre Cuthbert.

Roland nu avea nici cea mai palidă idee la ce se referea adjunctul Dave, însă nu conta. Făcea parte din înscenare şi niciunul dintre cei de faţă nu credea cine ştie cât în ea, inclusiv Dave, cel mai probabil. Deşi Roland bănuia că la bătrâneţe aveau să ajungă să creadă şi să le-o povestească nepoţilor ca pe o pildă. Glorioasa zi când se alăturaseră poterii şi-i prinseseră pe trădători.

Pistolarul îşi folosi genunchii pentru a-l întoarce pe Rusher… şi acolo, stând lângă poarta dintre curtea Bar K şi aleea ce ducea la Drumul Mare, era Jonas în persoană. Şedea călare pe un murg castaniu-închis, cu o pălărie din fetru verde pe cap şi îmbrăcat cu o veche manta ponosită. În teaca de lângă genunchiul său drept era o puşcă. Partea stângă a mantalei era trasă în spate pentru a expune mânerul revolverului. Părul lui alb, nelegat astăzi, îi curgea pe umeri.

Îşi scoase pălăria şi o întinse spre Roland în semn de salut.

— Bună partidă, spuse el. Ai jucat foarte bine pentru cineva

care nu de mult sugea la ţâţa mamei.

— Moşule, zise Roland, ai trăit prea mult.

Jonas zâmbi.

— Ai îndrepta tu lucrul ăsta dacă ai putea, nu-i aşa? Mdie, aşa cred.

Îşi mută iute ochii la Lengyll.

— Ia-le jucăriile, Fran. Caută mai ales cuţite. Au şi pistoale, dar nu asupra lor. Şi totuşi ştiu ceva mai multe despre armele alea decât ai crede. Şi praştia glumeţului. Să nu uităm de asta, pe toţi zeii. Acu' nu foarte mult timp i-ar fi plăcut să-i ia capul lui Roy cu ea.

— Vorbeşti cumva de roşcovan? întrebă Cuthbert.

Calul lui dansa sub el; Bert se clătina înainte şi înapoi şi de pe o parte pe cealaltă ca un călăreţ de circ, ca să nu cadă din şa.

— Nici n-ar fi simţit lipsa capului. A boaşelor poate, dar nu a capului.

— Probabil ai dreptate, aprobă Jonas, privind cum suliţele şi arcul scurt al lui Roland erau confiscate.

Praştia se afla la spatele centurii lui Cuthbert, îndesată în tocul pe care el însuşi îl confecţionase. Era foarte bine pentru Roy Depape că nu-l pusese pe Bert la încercare, Roland ştia – Bert putea nimeri o pasăre în aripă de la şaizeci de metri. La şoldul stâng al băiatului se afla o pungă ce conţinea bile de fier. Bridger o luă şi pe aceasta.

În tot acest timp, Jonas îl ţintui pe Roland cu un zâmbet afabil.

— Care-i numele tău adevărat, mucea? Mărturiseşte – acum nu mai contează dacă spui; ştii şi tu ce soartă te aşteaptă.

Roland nu spuse nimic. Lengyll se uită la Jonas cu sprâncenele ridicate. Jonas înălţă din umeri, apoi smuci din cap în direcţia oraşului. Lengyll încuviinţă şi îl înghionti pe Roland cu un deget dur.

— Haide, băiete. Să plecăm.

Roland îl strânse pe Rusher între coapse; calul o luă spre Jonas. Şi deodată Roland ştiu ceva. Ca în cazul tuturor intuiţiilor sale cele mai bune, veni de nicăieri şi de peste tot –

absentă într-o secundă, prezentă în toată măreţia ei în următoarea.

— Cine te-a trimis la vest, vierme? întrebă el când trecu pe lângă Jonas. Nu e posibil să fi fost Cort – eşti prea bătrân. Te-a trimis tatăl lui?

Expresia de amuzament uşor plictisit părăsi chipul lui Jonas – îi *zbură* de pe chip, ca alungată de o palmă. Preţ de un moment incredibil, bărbatul cu păr alb redeveni un copil: şocat, ruşinat şi rănit.

— Da, tatăl lui Cord – ţi-o citesc în ochi. Iar acum eşti aici, pe malul Mării Limpezi… doar că eşti de fapt în vest. Sufletul unui om ca tine nu poate niciodată să părăsească vestul.

Pistolul lui Jonas ieşi din toc şi fu armat cu o rapiditate pe care doar extraordinarii ochi ai lui Roland fură capabili să o urmărească. Dinspre oamenii din spatele lor se auzi un murmur – în parte şocat, dar cel mai mult uimit.

— Jonas, nu fi prost! mârâi Lengyll. Doar n-ai de gând să-i ucizi după ce ne-am pierdut timpul şi am riscat să le punem capişonul pe cap şi să le legăm ghearele, nu?

Jonas nu păru să-i dea atenţie. Ochii lui erau larg deschişi; colţurile buzelor sale zbârcite tremurau.

— Ai grijă cum vorbeşti, Will Dearborn, zise el cu voce joasă, aspră. Ai mare grijă.

— Bine, împuşcă-mă, spuse Roland.

Ridică privirea şi se uită în jos la Jonas.

— Împuşcă, exilatule. Împuşcă, vierme. Împuşcă, ratatule. Tot în exil vei trăi şi vei muri aşa cum ai trăit.

Un moment fu sigur că Jonas *chiar* va trage, şi în acel moment Roland simţi că moartea va fi destul, un sfârşit acceptabil după ruşinea de a fi fost prins aşa de uşor. În acel moment, Susan lipsi din mintea sa. Nimic nu respiră în clipa aceea, nimic nu strigă, nimic nu se clinti. Umbrele oamenilor care urmăreau acea confruntare, atât pe jos, cât şi călare, erau imprimate superficial pe ţărână.

Apoi Jonas coborî cocoşul armei şi o puse înapoi în toc.

— Du-i în oraş şi aruncă-i în puşcărie, îi spuse lui Lengyll. Şi când vin, nu vreau să văd că v-aţi atins nici măcar de un fir

de păr din capul lor. Dacă eu mă pot stăpâni să nu-l ucid pe ăsta, te poţi înfrâna şi tu să nu-i răneşti pe ceilalţi. Acum, du-te.

— Mişcarea, spuse Lengyll.

Vocea lui pierduse din falsa ei autoritate. Acum era vocea unui om care înţelege (prea târziu) că a venit cu monede la masa unui joc cu mize mult mai mari.

Plecară. Atunci, Roland se întoarse o ultimă dată. Dispreţul pe care Jonas îl văzu în acei ochi tineri şi reci îl muşcă mai tare decât loviturile de bici care îi umpluseră spatele de cicatrice în Garlan, cu mulţi ani în urmă.

6

După ce dispărură din vedere, Jonas intră în dormitor, ridică scândura care ascundea mica armurărie a băieţilor şi găsi doar două pistoale. Setul de revolvere cu mânere închise la culoare – armele lui Dearborn, cu siguranţă – lipseau.

Eşti în vest. Sufletul unui om ca tine nu poate niciodată să părăsească vestul. Vei trăi în exil şi vei muri aşa cum ai trăit.

Mâinile lui Jonas se apucară de lucru, demontând revolverele pe care Cuthbert şi Alain le aduseseră în vest. Al lui Alain nu fusese niciodată folosit, decât la poligonul de tragere. Afară, Jonas aruncă piesele, împrăştiindu-le în toate direcţiile. Azvârli cu toată puterea, încercând să se descotorosească de privirea aceea albastră şi rece şi de şocul pe care îl simţise când auzise ceea ce credea că nimeni de pe faţa pământului nu ştia. Roy şi Clay bănuiau, însă nici chiar ei nu ştiau sigur.

Înainte să apună soarele, toţi locuitorii din Mejis aveau să ştie că Eldred Jonas, justiţiarul cu păr alb şi coşciug tatuat pe mână, nu era decât un pistolar ratat.

Vei trăi în exil şi vei muri aşa, cum ai trăit.

— Poate, rosti el, uitându-se la rămăşiţele casei mistuite de foc fără a le vedea cu adevărat. Dar voi trăi mai mult ca tine, tinere Dearborn, şi voi muri mult după ce oasele tale vor fi

putrezit în pământ.

Urcă în şa şi întoarse calul, smucind sălbatic de frâie. Porni spre Citgo, unde Roy şi Clay aşteptau, şi plecă în galop, dar ochii lui Roland îl însoţiră.

7

— Trezeşte-te! Trezeşte-te, sai! Trezeşte-te! Trezeşte-te!

La început, cuvintele părură să vină de foarte departe, aduse ca prin magie în locul întunecat în care zăcea ea. Chiar şi când vocii i se alătură o mână care o scutură fără milă şi Susan ştiu că *trebuia* să se trezească, asta însemnă o luptă lungă şi grea.

Trecuseră săptămâni de când nu mai dormise ca lumea noaptea şi tot la asta se aşteptase şi noaptea trecută… *mai ales* noaptea trecută. Stătuse trează în luxoasa cameră de dormit de la Faleză, întorcându-se de pe o parte pe cealaltă, mintea roindu-i de posibilităţi – niciuna bună. Cămaşa de noapte pe care o purta i se adunase la şolduri şi se făcuse ghem la spate. Când se ridicase să folosească toaleta, îşi dăduse blestemăţia aceea jos, o aruncase într-un colţ şi se vârâse în pat goală.

Faptul că scăpase de cămaşa grea de mătase o ajutase. Căzuse în somn aproape pe loc… şi în cazul de faţă, *căzuse* era exact expresia potrivită: mai mult decât s-o fure somnul, avusese impresia că se prăbuşea în uitarea tenebroasă a unei crăpături din pământ.

Şi acum, vocea aceea nepoftită. Braţul acela nepoftit, scuturând-o atât de tare, încât capul i se rostogolea de pe o parte pe alta pe pernă. Susan încercă să se ferească de el, trăgându-şi genunchii la piept şi rostind proteste dezarticulate, însă braţul merse după ea. Scuturatul reîncepu; sâcâitoarea voce nu se opri.

— Trezeşte-te, sai! Trezeşte-te! În numele Ţestoasei şi al Ursului, trezeşte-te!

Vocea Mariei. N-o recunoscuse la început deoarece Maria era foarte tulburată. Susan n-o auzise niciodată aşa şi nici nu

se aşteptase s-o audă. Şi totuşi, *aşa* vorbea; slujnica părea în pragul isteriei.

Susan se ridică în capul oaselor. Un moment, lucrurile pe care le observă – toate greşite – o loviră atât de tare, încât nu se putu mişca. Cuvertura sub care dormise îi căzu în poală, expunându-i sânii, şi nu izbuti decât să o agaţe fără forţă cu buricele degetelor.

Primul aspect greşit era lumina. Se revărsa pe geamuri cu mai multă putere ca oricând… întrucât, îşi dădu ea seama, niciodată până atunci nu se aflase în odaia aceea la un ceas atât de târziu. Pe toţi zeii, probabil că era deja ora zece, poate chiar mai târziu de atât.

Al doilea aspect nelalocul lui ţinea de sunetele care veneau de la parter. Dimineaţa, Casa Primarului era de regulă un loc al liniştii; până la prânz, nu-ţi ajungea la urechi decât larma *vaquerosilor* casei, care îşi scoteau caii la exerciţiile de dimineaţă, foşnetul măturii lui Miguel care curăţa curtea şi vuietul neîncetat al valurilor care se spărgeau de ţărm. În dimineaţa aceea se auzeau strigăte, înjurături, cai în galop, hohote sporadice de râs aspru. Undeva în afara încăperii sale – poate nu în aripa aceea, dar aproape – Susan auzea bocănitul cizmelor cuiva care alerga.

Cel mai ciudat lucru dintre toate era însă chiar Maria, cu obrajii pământii şi cu părul de obicei aranjat încâlcit acum şi desfăcut. Susan ar fi spus că doar un cutremur o putea face să arate aşa, deşi poate nici acesta.

— Ce este, Maria?

— Trebuie să pleci, sai. Acum cred că nu mai eşti în siguranţă la Faleză. E mai bine poate acasă la tine. Când nu te-am văzut mai devreme, am crezut că ai plecat deja încolo. Nu ţi-ai ales bine ziua când să dormi până târziu.

— Să plec? întrebă Susan.

Cu mişcări lente, îşi trase cuvertura până la nas şi se uită la Maria pe deasupra ei cu ochii larg deschişi şi umflaţi.

— Cum adică să plec?

— Prin spate.

Maria smulse cuvertura din mâinile amorţite de somn ale

Susanei şi de data aceasta fata rămase dezvelită până la glezne.

— Cum ai mai plecat. Acum, domniţă, acum! Îmbracă-te şi pleacă! Băieţii au fost închişi, mda, dar dacă au prieteni? Dacă se întorc şi te ucid şi pe tine?

Susan se ridica deja. Acum, toată puterea i se scurse din picioare şi fata se lăsă înapoi în pat.

— Băieţi? şopti ea. Băieţii ucis cine? *Băieţii ucis cine?*

Deşi exprimarea era departe de corectitudinea gramaticală, Maria înţelese ce voia să spună.

— Dearborn şi cei doi amici ai săi, spuse ea.

— Pe cine se spune că ar fi ucis?

— Pe primar şi pe Cancelar.

Fata îi aruncă Susanei o privire de compasiune îndurerată.

— Acum ridică-te, îţi spun. Şi pleacă. Locul ăsta a devenit *loco.*

— Dar n-au făcut aşa ceva, zise Susan şi reuşi la timp să-şi reprime continuarea: *Nu era în plan.*

— Sai Thorin şi sai Rimer tot morţi sunt, oricine i-ar fi ucis.

De jos se auziră noi strigăte şi o mică explozie care nu părea să provină de la o pocnitoare. Maria se uită în direcţia aceea, apoi începu să-i arunce Susanei hainele.

— Ochii primarului… avea ochii scoşi din orbite.

— Imposibil! Maria, îi cunosc…

— Eu nu ştiu nimic despre ei şi puţin îmi pasă – dar îmi pasă de tine. Îmbracă-te şi pleacă, îţi spun. Cât de repede poţi.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Un gând teribil îi veni Susanei şi sări îndată în picioare, făcând hainele să cadă în jurul ei. O prinse pe Maria de umeri.

— N-au fost ucişi, nu? Spune-mi că n-au fost ucişi!

— Nu cred. Umblă o mie de zvonuri, dar cred că doar au fost aruncaţi în închisoare. Numai că…

Nu mai era nevoie să încheie; fata îşi feri privirea de Susan şi acest gest involuntar (împreună cu strigătele confuze de la parter) exprimă totul. Nu fuseseră ucişi încă, dar Hart Thorin fusese un om iubit de mulţi şi provenea dintr-o familie cu tradiţie. Roland, Cuthbert şi Alain erau străini.

Nu fuseseră uciși încă… dar a doua zi era Secerişul, iar în seara următoare era Focul de Seceriş.

Susan începu să se îmbrace cât putea de repede.

8

Reynolds, care era alături de Jonas de mai mult timp decât Depape, aruncă o singură privire la silueta ce se apropia încet de ei printre sondele scheletice şi se întoarse spre partenerul său.

— Nu-i pune nicio întrebare – nu are chef de întrebări prosteşti în dimineaţa asta.

— De unde ştii?

— N-are importanţă. Tu ţine-ţi fleanca.

Jonas se opri înaintea lor. Stătea tolănit în şa, palid şi căzut pe gânduri. Expresia lui trezi o singură întrebare din partea lui Roy Depape, în ciuda avertismentul lui Reynolds.

— Te simţi bine, Eldred?

— Cine se simte? răspunse Jonas, apoi recăzu în tăcere.

În spatele lor, cele câteva pompe funcţionale de la Citgo scârţâiau obosite.

În cele din urmă, Jonas ieşi din stupoare şi se îndreptă puţin în şa.

— Mucoşii trebuie că-s puşi deja la păstrare. Le-am spus lui Lengyll şi lui Avery să tragă două gloanţe dacă ceva merge anapoda şi n-am auzit nimic de felul ăsta.

— Nici noi n-am auzit, Eldred, rosti Depape cu înflăcărare. Chiar nimic de felul ăsta.

Jonas făcu o grimasă.

— Nici n-aveaţi cum, nu? Nu în larma asta. Prostule!

Depape îşi muşcă buza, observă ceva pe lângă scăriţa sa stângă ce trebuia ajustat şi se aplecă.

— Aţi fost văzuţi, băieţi, în timp ce vă făceaţi treaba? întrebă Jonas. Azi-dimineaţă, mă refer, când i-aţi lichidat pe Rimer şi pe Thorin. Există posibilitatea să vă fi văzut cineva?

Reynolds clătină din cap pentru amândoi.

— A mers totul cât se poate de lin.

Jonas încuviinţă ca şi când subiectul nu l-ar fi interesat foarte mult, apoi se întoarse cu privirea spre exploatarea petrolieră şi sondele ruginite.

— Poate că oamenii au dreptate, rosti el cu glas aproape prea scăzut pentru a fi auzit. Poate că Oamenii Vechi *într-adevăr* erau nişte diavoli.

Se întoarse iarăşi spre ei.

— Ei bine, acum noi suntem diavolii. Nu-i aşa, Clay?

— Cum crezi tu, Eldred, răspunse Reynolds.

— Am spus ce cred. *Noi* suntem diavolii acum şi, pentru Dumnezeu, aşa ne vom comporta. Ce ştii despre Quint şi oamenii de acolo?

Înclină din cap spre panta împădurită unde fusese pregătită ambuscada.

— Tot acolo sunt, aşteaptă ordinul tău, zise Reynolds.

— Nu mai avem nevoie de ei acum.

Îi oferi lui Reynolds o privire întunecată.

— Perfid, Dearborn ăsta. Ce mi-ar plăcea să fiu în Hambry mâine seară numai ca să-i pun o torţă între picioare. Puţin a lipsit să-l las lat la Bar K. Şi aş fi făcut-o, dacă nu era Lengyll. Un mucos perfid, asta este.

Vorbind, se îndoi tot mai mult de spate şi se făcu tot mai întunecat la faţă, încât aveai impresia că priveşti nori de furtună care acopereau soarele. Depape, cu scăriţa reparată, îi aruncă lui Reynolds o privire îngrijorată. Reynolds nu-i răspunse. Ce sens avea? Dacă Eldred o lua razna acum (şi Reynolds mai asistase la asta înainte), tot le era imposibil să părăsească zona de pericol la timp.

— Eldred, mai avem un lucru important de făcut.

Reynolds vorbi încet, însă mesajul lui îşi atinse ţinta. Jonas se îndreptă de spate. Îşi scoase pălăria, o agăţă de şa ca şi când oblâncul ei ar fi fost un cuier şi îşi prefiră absent degetele prin păr.

— Mdie… un lucru important, într-adevăr. Duceţi-vă acolo jos. Spune-i lui Quint să trimită după boi ca să tragă şi ultimele două rezervoare pline la Stânca Suspendată. Să ţină

patru oameni cu el ca să le cupleze şi să i le ducă lui Latigo. Ceilalţi o pot lua înainte.

Reynolds socotea că acum nu risca nimic dacă punea o întrebare.

— Când ajung acolo şi restul oamenilor lui Latigo?

— Oameni? pufni Jonas. Ne-ar conveni nouă, colega! Restul *băieţilor* lui Latigo vor veni la Stânca Suspendată când luna va fi sus pe cer şi fără-ndoială cu flamurile în vânt pentru ca toţi coioţii şi alte soiuri de câini ai deşertului să le vadă şi să se sperie. Până mâine la ora zece, cred, vor fi pregătiţi să plece în escortă… deşi dacă sunt aşa cum bănuiesc, boacănele vor fi la ordinea zilei. Vestea bună e că oricum nu mai avem foarte multă nevoie de ei. Situaţia pare a fi sub control. Acum, duceţi-vă acolo, puneţi-i la treabă şi apoi întoarceţi-vă la mine cât de repede puteţi.

Jonas se întoarse şi îşi îndreptă privirea spre valurile colţoase ale dealurilor dinspre nord-vest.

— Avem şi noi treaba noastră de făcut, spuse. Cu cât începem mai degrabă, băieţi, cu atât terminăm mai repede. Vreau să-mi scutur praful fututului ăstuia de Mejis de pe cizme şi pălărie cât mai repede posibil. Nu-mi mai place aerul de aici. Dar chiar deloc.

9

Femeia, Theresa Maria Dolores O'Shyven, avea patruzeci de ani, era durdulie şi frumoasă, mama a patru copii şi soaţa lui Peter, un *vaquero* cu temperament jovial. Era totodată neguţătoare de covoare şi draperii în Piaţa de Sus; prin mâinile ei trecuseră multe dintre cele mai preţioase şi delicate întâlniri de la Faleză şi familia ei se bucura de îndestulare. Deşi soţul ei era văcar, clanul O'Shyven făcea parte din ceea ce într-un alt loc şi alt timp s-ar fi numit clasa de mijloc. Fiii ei cei mari crescuseră şi plecaseră de acasă, unul chiar părăsise Baronia. Penultimul născut era în floarea vârstei şi spera să o ia în căsătorie pe aleasa inimii sale la Capătul Anului. Numai

fiica ei cea mică bănuia că era ceva în neregulă cu mama sa, iar aceasta nu avea nicio idee cât de aproape se afla Theresa de marginea prăpastiei nebuniei obsesionale.

Curând, gândi Rhea, privind-o pe Theresa cu ochi avizi în globul de cristal. *O va păţi în curând, dar întâi trebuie să mă scape de fata aia nesuferită.*

În ajunul Secerişului nu se ţineau cursuri la şcoală şi dughenele se deschideau doar pentru câteva ore după-amiaza, aşa că Theresa îşi trimise mezina cu o plăcintă. Cadou sărbătoresc pentru o vecină, bănuia Rhea, deşi nu putea auzi instrucţiunile pe care femeia i le dădu fiicei sale în timp ce trăgea o căciulă croşetată peste urechile fetei. Şi nici nu e vorba despre cineva din apropiere; Theresa Maria Dolores O'Shyven îşi dorea să aibă timp, timp să deretice. Casa era măricică şi avea multe unghere ce trebuia curăţate.

Rhea chicoti; chicotul se transformă într-un acces de tuse seacă. Din colţ, Musty se uită speriat la bătrână. Deşi departe de scheletul emaciat care devenise stăpâna sa, Musty nu arăta deloc bine.

Fata fu condusă la uşă cu plăcinta sub braţ; se opri cât să-i arunce mamei o privire tulburată, apoi uşa îi fu închisă în nas.

— Acum! croncăni Rhea. Ungherele alea te aşteaptă! În genunchi, femeie, şi apucă-te de treabă!

Întâi Theresa se duse la fereastră. După ce fu mulţumită de ceea ce văzu – fiica ei ieşind pe poartă şi pornind pe Strada Mare, cel mai probabil – se întoarse în bucătărie. Se apropie de masă şi rămase acolo, uitându-se în gol cu ochi visători.

— Nu, nu face asta acum! strigă Rhea nervoasă.

Nu-şi mai vedea propria colibă mizerabilă, nu mai simţea nici putorile râncede de acolo, nici miasma pe care ea însăşi o împrăştia. Intrase în Curcubeul Vrăjitorului. Era împreună cu Theresa O'Shyven, a cărei casă avea cele mai curate unghere din tot Mejisul. Poate chiar din toată Lumea de Mijloc.

— Grăbeşte-te, femeie! aproape că urlă Rhea. Apucă-te de dereticat!

Parcă auzind-o, Theresa îşi descheie rochia de casă, ieşi din ea şi o aşeză ordonat pe un scaun. Îşi trase tivul furoului curat

şi peticit deasupra genunchilor, se duse în colţ şi se lăsă în palme şi genunchi.

— Asta e, *corazon!* strigă Rhea, râzând şi tuşind în acelaşi timp şi înecându-se. Fă-ţi treburile, acum, şi fă-le cum se cuvine!

Theresa O'Shyvan lungi gâtul la maximum, deschise gura, scoase limba şi începu să cureţe colţul încăperii. Îl linse aşa cum Musty lingea laptele. Rhea privi, lovindu-se peste genunchi şi hohotind, făcându-se din ce în ce mai roşie la faţă în timp ce se legăna de pe o parte pe alta. O, Theresa era preferata ei, mda! Fără doar şi poate! Ore întregi de acum înainte femeia avea să se târască pe mâini şi genunchi, cu fundul în aer, lingând colţurile, rugându-se la un zeu obscur – nici măcar la Dumnezeu Iisus-Omul – pentru iertarea cine ştie cărui păcat, în timp ce îşi ispăşea pedeapsa. Uneori îi intrau aşchii în limbă şi trebuia să se oprească pentru a scuipa sânge în chiuveta din bucătărie. Până atunci un al şaselea simţ o făcuse întotdeauna să se ridice în picioare şi să-şi ia înapoi rochia pe ea înainte de a se întoarce acasă vreun membru al familiei, însă Rhea ştia că mai devreme sau mai târziu obsesia femeii o va duce prea departe, iar ea avea să fie surprinsă. Poate că astăzi avea să fie ziua aceea – fetiţa urma să se întoarcă mai devreme, poate pentru vreun bănuţ de cheltuit în oraş, şi să-şi descopere mama în genunchi, lingând prin colţuri. O, ce desfătare! Ce mult îşi dorea Rhea să vadă asta! Ce mult tânjea să…

Deodată, Theresa O'Shyven dispăru. Interiorul ordonatei căsuţe dispăru. *Totul* dispăru, pierdut în cortinele de lumină roz schimbătoare. Pentru prima oară în săptămâni bune, globul Vrăjitorului se întunecase.

Rhea îl luă cu degetele ei osoase, cu unghii lungi, şi îl scutură.

— Ce ai păţit, afurisenie? *Ce ai păţit?*

Globul era greu, iar puterile lui Rhea slăbite. După două sau trei scuturări aprige, obiectul îi scăpă din mâini. Îl strânse, tremurând, la pieptul ei plat.

— Nu, nu, comoara mea, ugui ea. Întoarce-te când eşti

pregătit, mda. Rhea s-a pierdut puţin cu firea, dar acum şi-a revenit, n-a vrut nicio clipă să te scuture şi *niciodată* n-ar vrea să te scape, aşa că doar…

Se întrerupse şi înclină capul, ascultând. Cai apropiindu-se. Nu, nu apropiindu-se; erau deja *acolo.* Trei călăreţi, judecând după ce auzea. O luaseră pe nepregătite, pe când ea era atentă în altă parte.

Băieţii? Afurisiţii ăia de băieţi?

Rhea strânse globul la piept, cu ochii holbaţi, cu buzele ude. Mâinile ei erau acum atât de slabe, încât strălucirea roz a globului le străpungea, iluminând vag spiţele întunecate ale oaselor ei.

— Rhea! Rhea de pe Cöos!

Nu, nu erau băieţii.

— Ieşi aici şi adu ce ţi s-a dat!

Mai rău.

— Farson vrea înapoi ce este al lui! Am venit să-l luăm!

Nu băieţii, ci Marii Vânători ai Coşciugului.

— În veci, javră mizerabilă cu părul alb, şopti ea. Nu-l vei lua niciodată.

Ochii i se mişcau dintr-o parte în alta, agitaţi. Cu chipul schimonosit şi cu buzele tremurând, arăta ca un coiot bolnav împins până pe buza prăpastiei.

Se uită în jos la globul de cristal şi din gura ei începu să iasă un vaier prelung. Acum până şi strălucirea roz dispăruse. Sfera era oarbă precum ochiul unui cadavru.

10

Din colibă se auzi un urlet.

Depape se întoarse spre Jonas cu ochii mari, simţind că-l furnica pielea. Creatura care scosese ţipătul acela nu părea a fi deloc fiinţă umană.

— Rhea! strigă Jonas din nou. Adu-l aici, femeie, şi dă-ni-l! N-am timp să mă joc cu tine!

Uşa colibei se deschise brusc. Depape şi Reynolds îşi

scoaseră armele când cotoroanţa păşi afară, clipind în lumina soarelui ca un animal care şi-a petrecut toată viaţa într-o peşteră. Ţinea jucăria preferată a lui John Farson sus, deasupra capului. În curte erau destule pietre în care să-l arunce, şi chiar dacă avea o ţintă proastă şi le rata pe toate, globul tot avea să se spargă.

Asta putea fi de rău, şi Jonas o ştia – pe unii oameni pur şi simplu nu-i puteai ameninţa. Îşi concentrase atât de tare atenţia asupra mucoşilor (care, ironia sorţii, fuseseră săltaţi cu maximă uşurinţă), încât nicio clipă nu se gândise să-şi facă mari probleme din cauza vrăjitoarei. Iar Kimba Rimer, omul care o propusese pe Rhea drept custodele perfect pentru Curcubeul lui Maerlyn, era mort. Nu putea da vina pe el dacă lucrurile decurgeau prost aici, nu-i aşa?

Apoi, pentru ca situaţia să se agraveze şi mai tare atunci când el crezuse că deja fusese împinsă la extrem, auzi un pocnet sec: pistolul lui Depape fusese armat.

— Pune-l deoparte, idiotule! se răsti el.

— Dar uită-te la ea! aproape gemu Depape. *Uită-te* la ea, Eldred!

Asta făcea. Arătarea îmbrăcată în rochie neagră părea că poartă în jurul gâtului, ca pe un colier, cadavrul unui şarpe putred. Era atât de uscată, încât nu mai semăna decât cu un schelet ambulant. Pe ţeasta descărnată nu mai avea decât smocuri de păr; restul îi căzuse. Obrajii şi fruntea îi erau pline de băşici, iar în partea stângă a gurii avea o urmă ca muşcătura unui păianjen. Jonas bănuia că putea fi un semn de scorbut, deşi puţin îl interesa ce era, de fapt. Ce îl interesa era globul ţinut în aer de ghearele lungi şi tremurânde ale muribundei.

11

Lumina soarelui o orbi pe Rhea într-atât, încât nu văzu arma îndreptată spre ea, iar când i se limpezi vederea, Depape o pusese deja la loc. Se uită la bărbaţii aliniaţi în faţa ei –

ochelaristul roşcat, cel cu mantie pe umeri şi Moş Jonas cel Cărunt – şi scoase un croncănit de râs. De ei să se fi temut, de acei vajnici Vânători ai Coşciugului? Aşa bănuia, dar, pe toţi zeii, de ce? Erau nişte bărbaţi, nimic mai mult, numai nişte bărbaţi, iar din aceştia pusese la respect toată viaţa. O, se credeau mari şi tari, sigur că da – nimeni în Lumea de Mijloc nu te acuza că ai uitat chipul *mamei t*ale – însă nu erau decât nişte momâi cărora le dădeau lacrimile când auzeau un cântec trist, care se pierdeau complet cu firea când vedeau un sân dezgolit şi erau cu atât mai uşor de manipulat cu cât se fuduleau că erau mari şi tari şi deştepţi.

Globul de cristal era întunecat şi, oricât de tare ura ea lucrul ăsta, reuşise să-i limpezească mintea.

— Jonas! strigă ea. Eldred Jonas!

— Aici sunt, mamă bătrână, spuse el. Zile lungi şi nopţi uşoare.

— Lasă-mă cu linguşelile, nu avem timp de ele.

Inaintă patru paşi şi se opri cu globul în continuare deasupra capului. Lângă ea, un pietroi gri scotea capul dintre buruieni. Bătrâna se uită la el, şi iar la Jonas. Deşi nerostită, sugestia era clară.

— Ce doreşti? întrebă Jonas.

— Globul s-a stins, zise ea, răspunzând pe ocolite. Tot timpul cât l-am avut în grijă, a fost luminos – mda; chiar şi atunci când nu arăta nimic clar, împrăştia o lumină roz, vie – dar s-a stins când te-a auzit pe tine. Nu vrea să meargă cu tine.

— Nu contează, am ordin să-l iau.

Vocea lui Jonas deveni moale şi conciliantă. Nu era tonul pe care îl folosea când era în pat cu Coral, dar pe aproape.

— Gândeşte un minut şi o să-mi înţelegi situaţia. Farson îl vrea şi cine sunt eu să mă opun dorinţei unui om care va fi cel mai puternic din Lumea de Mijloc odată cu răsăritul Lunii Demonului, anul viitor? Dacă m-aş întoarce fără el şi aş spune că Rhea de pe Cöos a refuzat să mi-l dea, mi-aş pierde viaţa.

— Ţi-o vei pierde şi dacă te vei întoarce şi-i vei spune că l-am spart în faţa moacei tale pocite, zise Rhea.

Era destul de aproape încât Jonas să vadă cât de tare o rosese boala. Deasupra smocurilor de păr rămase, odiosul glob de cristal tremura. Baborniţa nu avea să-l mai poată ţine mult timp. Un minut, cel mult. Jonas simţi că-i ieşea o boabă de sudoare pe frunte.

— Mda, mamă. Dar să ştii că, dacă am de ales cum să mor, aş alege să iau cu mine cauza problemei. Adică pe tine, scumpo.

Vrăjitoarea croncăni din nou – simulacrul acela prăfos al unui râs – şi încuviinţă apreciativ.

— Fără mine, oricum nu-i va fi de niciun folos lui Farson, zise ea. Şi-a găsit stăpâna, socot… de aceea s-a stins la sunetul vocii tale.

Jonas se întrebă câţi alţii crezuseră că globul era doar pentru ei. Voia să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte înainte să-i curgă în ochi, dar îşi ţinu mâinile în faţă, împletite bine pe oblâncul şeii.

Nu îndrăznea să se uite la Reynolds sau la Depape, şi putea doar să spere că îl vor lăsa pe el să joace partida. Femeia stătea în echilibru precar atât din punct de vedere fizic, cât şi mintal; cea mai mică mişcare avea să o rostogolească într-o direcţie sau alta.

— Şi-a găsit persoana potrivită, nu-i aşa?

Avea impresia că descoperise o cale de ieşire. Dacă era norocos. Dar norocul putea să-i surâdă şi hoaştei.

— Ce să facem în privinţa asta?

— Ia-mă cu tine.

Chipul ei se schimonosi într-o expresie de lăcomie sinistră; arăta ca un cadavru care încerca să strănute. *Nu înţelege că e pe moarte,* gândi Jonas. *Slavă zeilor pentru asta.*

— Ia globul, dar ia-mă şi pe mine. Voi merge cu tine la Farson. Voi fi clarvăzătoarea lui şi nimic nu va sta în calea noastră, dacă voi fi eu să-i citesc ce spune globul. Ia-mă cu tine!

— Prea bine, acceptă Jonas. Asta şi sperase. Dar decizia lui Farson nu mă priveşte. Ştii asta?

— Mda.

— Bun. Acum, dă-mi globul. Ţi-l voi da înapoi să-l păstrezi, dacă vrei, dar trebuie să mă asigur că este întreg.

Femeia îl coborî încet. Jonas nu credea că era în deplină siguranţă nici adăpostit în braţele ei, însă respiră ceva mai uşurat când îl văzu acolo. Rhea se împletici spre el şi Jonas trebui să-şi controleze pornirea de a-şi da calul înapoi din faţa ei.

Se aplecă în şa, întinzând mâinile spre glob. Rhea se uită în sus la el, ochii săi bătrâni încă exprimând viclenie în spatele pleoapelor acoperite de crustă. Ba chiar clipi într-un fel şugubăţ.

— Ştiu la ce-ţi stă mintea, Jonas. Gândeşti: „O să iau globul, apoi o să scot pistolul şi o s-o omor, ce mare lucru?“ Zic bine? Şi totuşi *ar fi* mare lucru, pentru tine şi ai tăi. Ucide-mă şi globul nu va mai străluci niciodată pentru Farson. Pentru altcineva, mda, poate într-o bună zi; dar nu pentru el… şi-ţi va cruţa el viaţa dacă-i vei aduce jucăria înapoi şi el va descoperi că este stricată?

Jonas se gândise deja la asta.

— Am făcut o înţelegere, mamă bătrână. Vii şi tu la vest cu globul… doar dacă n-o fi să mori pe drum într-o noapte. Scuză-mă că vorbesc aşa, dar nu arăţi bine.

Ea râse pe înfundate.

— Mă simt mai bine decât arăt, o, mdie! Mai sunt ani până să-mi bată ceasul!

Cred că te înşeli în privinţa asta, mamă bătrână, gândi Jonas, dar tăcu şi întinse doar mâinile după globul de cristal.

Vrăjitoarea îl mai ţinu un moment. Ajunseseră la o înţelegere amândoi, adevărat, însă când veni momentul, femeia descoperi că nu se putea convinge să dea drumul globului. Lăcomia strălucea în ochii ei ca lumina lunii prin ceaţă.

Jonas rămase răbdător cu mâinile întinse, nespunând nimic, aşteptând ca mintea ei să accepte realitatea – dacă îi dădea drumul, exista o şansă. Dacă îl ţinea, foarte probabil toţi cei din curtea aceea plină de pietre şi buruieni aveau să-şi tragă ultima suflare nu peste mult timp.

Cu un suspin de regret, Rhea puse în cele din urmă globul în mâinile lui. În clipa în care acesta trecu de la ea la el, un tăciune de lumină roz pulsă în adâncul cristalului. Un zvâcnet de durere străpunse capul lui Jonas… şi un tremur de dorinţă i se încolăci în vintre.

Ca de la mare distanţă, îi auzi pe Depape şi pe Reynolds armându-şi pistoalele.

— Puneţi-le la loc, zise el.

— Dar…

Reynolds părea confuz.

— Credeau că o vei trage pe sfoară pe Rhea, zise bătrâna, hlizindu-se. Bine că tu eşti şeful şi nu ei, Jonas… poate că tu ştii ceva ce ei nu ştiu.

Jonas ştia ceva, categoric – ce periculos era obiectul acela neted şi sticlos din mâinile sale. Îl putea răpune într-o clipită, dacă voia. Şi într-o lună, ar fi ajuns ca vrăjitoarea: uscat, plin de bube şi prea obsedat pentru a-şi mai da seama de asta sau a-i mai păsa.

— *Puneţi-le la loc!* strigă el.

Reynolds şi Depape schimbată o privire, apoi îşi puseră pistoalele în toc.

— Mai era şi un săculeţ, zise Jonas. Unul cu şiret înăuntrul cutiei. Adu-l.

— Mda, recunoscu Rhea, rânjind scârbos spre el. Dar nu va împiedica globul să te prindă, dacă asta va vrea. Nici să nu te gândeşti la asta.

Vrăjitoarea îi scrută pe ceilalţi doi şi ochii îi rămaseră aţintiţi spre Reynolds.

— Am o căruţă în magazie şi doi ţapi suri buni, care să o tragă.

I se adresă lui Reynolds, însă ochii ei se întorceau mereu spre globul de cristal, observă Jonas… iar acum şi ochii *lui* voiau să meargă într-acolo, fir-ar să fie.

— Nu-mi dai tu ordine, zise Reynolds.

— Nu, dar îţi dau eu, interveni Jonas.

Ochii lui coborâră la glob, deopotrivă dorindu-şi şi temându-se să vadă acea scânteie roz de viaţă din adâncul lui.

Nimic. Rece şi întunecat. Îşi forţă privirea să urce înapoi la Reynolds.

— Adu căruţa.

12

Reynolds auzi zumzetul muştelor încă înainte să se strecoare pe uşa stricată a magaziei şi ştiu pe dată că ţapii vrăjitoarei ajunseseră la capătul zilelor lor de tras căruţe. Erau morţi şi umflaţi în ţarcul lor, cu picioarele în sus şi găvanele ochilor pline de viermi. Imposibil de spus când îi hrănise şi adăpase Rhea ultima dată, dar Reynolds bănuia, după miros, că de atunci trecuse cel puţin o săptămână.

A fost prea ocupată să vadă ce se petrecea în globul ăla de cristal ca să se mai sinchisească şi de asta, gândi el. *Şi de ce naiba poartă şarpele ăla mort în jurul gâtului?*

— Nici nu vreau să ştiu, murmură el cu bandana trasă peste gură.

Singurul lucru pe care *îl voia* în clipa aceea era să iasă naibii de acolo.

Zări căruţa; era vopsită în negru şi acoperită cu simboluri cabalistice aurii.

I se părea că semăna cu vehiculele pe care le foloseau şarlatanii ca să se deplaseze şi să-şi vândă unguentele miraculoase; în acelaşi timp, semăna puţin şi cu un dric. O apucă de margine şi o trase afară din magazie cât de repede fu în stare. Pe toţi zeii, se putea ocupa Depape de restul. Să-şi înhame calul la ea şi să tragă oribilul atelaj al cotoroanţei… unde? Cine ştia? Eldred, poate.

Rhea ieşi clătinându-se din colibă cu punguţa în care îi fusese adus globul de cristal. Se opri însă cu capul înclinat, ascultându-l pe Reynolds care îi punea o întrebare şefului său.

Jonas cugetă la ea, apoi spuse:

— Întâi la Faleză, cred. Mdie, cred că acolo îi va fi bine şi ei, şi bibeloului ăstuia până ce se va termina petrecerea de mâine.

— Mdie, la Faleză, n-am fost niciodată acolo, spuse Rhea, reluându-şi pasul.

Când ajunse la calul lui Jonas (care încercă să se ferească de ea), deschise punguţa. După ce pregetă un moment, Jonas lăsă globul să cadă în ea. Fundul pungii se rotunji, căpătând forma unei lacrimi.

Rhea avea întipărit pe buze un zâmbet viclean.

— Poate o să-l întâlnim pe Thorin. Dacă da, aş avea să-i arăt ceva în jucăria Omului de Bine, care îl va interesa foarte tare.

— Dacă-l vei întâlni, rosti Jonas, coborând pentru a ajuta la înhămarea calului lui Depape la căruţa neagră, îl vei întâlni într-un loc unde n-ai nevoie de magie ca să vezi departe.

Baborniţa se uită la el, încruntându-se, după care zâmbetul cel viclean reveni la suprafaţă.

— Ei, am impresia că primarele nostru a suferit un accident!

— Posibil, aprobă Jonas.

Rhea se hlizi şi-n scurt timp hlizeala ei se transformă într-un râs gutural. Încă mai râdea când ieşiră din curte, râdea în barbă şi stătea în căruţa mică şi neagră cu decoraţiuni cabalistice precum Regina Locurilor Întunecate pe tronul ei.

VIII
CENUŞA

1

Panica e extrem de molipsitoare; mai ales în situaţii când nimic nu e sigur şi lucrurile se schimbă de la o clipă la alta. Atunci când îl văzu pe Miguel, bătrânul *mozo,* o luă Susan pe panta ei alunecoasă în jos. Bărbatul era în mijlocul curţii de la Faleză, strângând mătura de nuiele la piept şi uitându-se la călăreţii care mergeau de colo-colo cu o expresie de suferinţă perplexă. Sombrero-ul îi stătea răsucit pe spate şi Susan observă cu o urmă de oroare că Miguel – de regulă curat şi aranjat – îşi purta poncho-ul pe dos. Avea lacrimi pe obraji şi, cum se întorcea în toate direcţiile, urmărindu-i pe călăreţi, încercând să-i salute pe cei pe care îi recunoştea, ea se gândi la un copil pe care îl văzuse odată ieşind în faţa unei căleşti în goană. Copilul fusese tras înapoi la timp de tatăl lui; pe Miguel cine avea să-l tragă?

Porni spre el şi un *vaquero* călare pe un murg pătat cu privire speriată galopă atât de aproape de ea, încât o scăriţă o zgârie pe şold şi coada calului o lovi peste antebraţ. Fata scoase un chicot firav, care sună ciudat. Fusese îngrijorată pentru Miguel şi puţin lipsise ca ea însăşi să fie călcată! Ciudat!

Se uită în ambele direcţii de data aceasta, porni înainte, apoi se trase iar înapoi când o căruţă încărcată veni cu viteză de după colţ, mergând pentru un timp pe două roţi. Nu putea să vadă cu ce anume era încărcată – lucrurile din ea erau acoperite cu o prelată – dar îl văzu pe Miguel ducându-se spre ea, încă strângându-şi mătura la piept. Susan se gândi iarăşi la copilul din faţa caleştii şi scoase un strigăt de panică. Miguel se trase înapoi în ultima clipă şi căruţa zbură pe lângă el, traversă clătinându-se curtea şi dispăru dincolo de arcadă.

Miguel îşi scăpă măturoiul, îşi lipi ambele palme de obraji, căzu în genunchi şi începu să se roage cu voce tare şi tristă. Susan îl privi un moment, mişcând din gură, apoi sprintă către grajduri, fără a mai avea grijă să stea pe lângă clădire. Se molipsise de boala care avea să pună stăpânire pe tot Hambry-ul până la prânz şi chiar dacă reuşi destul de bine să aşeze şaua pe Pylon (în orice altă zi ar fi fost trei grăjdari prin preajmă care să sară să o ajute pe frumoasa sai), orice abilitate de a gândi o părăsise când îi dădu ghes cu genunchiul calului speriat, făcându-l să iasă în goană pe uşa grajdului.

Când trecu pe lângă Miguel, încă îngenuncheat şi rugându-se cu mâinile ridicate spre cerul luminos, nu-l văzu, aşa cum nu-l văzuseră nici ceilalţi călăreţi înaintea ei.

2

Merse drept pe Strada Mare, lovind cu călcâiele fără pinteni în coastele lui Pylon până când calul mai că nu zbura. Gânduri, întrebări, posibile planuri de acţiune… nimic din toate acestea nu-şi avea locul în capul ei în timp ce călărea. Era doar vag conştientă de oamenii care se trăgeau din cale, lăsându-l pe Pylon să-şi croiască drum printre ei. Singurul lucru de care era conştientă era numele lui – *Roland, Roland, Roland!* – răsunându-i în cap ca un strigăt. Totul se întorsese cu susul în jos. Bravul şi micul *ka-tet* pe care îl formaseră ei în noaptea aceea în cimitir se rupsese, trei dintre membrii lui ajungând în închisoare şi având orele numărate (dacă mai erau încă în viaţă), iar celălalt membru fiind rătăcit şi confuz, înnebunit de groază ca o pasăre prinsă într-un hambar.

Dacă panica ar fi persistat, lucrurile poate că s-ar fi rezolvat într-un alt fel. Dar atunci când ea străbătu centrul oraşului şi ieşi din el prin cealaltă parte, drumul o duse către casa pe care o împărţise cu tatăl şi cu mătuşa sa. Şi aceasta din urmă aştepta tocmai persoana care se îndrepta în clipa aceea către ea.

Când Susan se apropie, uşa se deschise brusc şi Cordelia, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, dădu fuga de-a lungul aleii din faţă către stradă, strigându-şi fie groaza, fie buna dispoziţie. Poate amândouă. Imaginea ei străpunse pâcla panicii care acoperea mintea Susanei… dar nu fiindcă o recunoscu pe mătuşa sa.

— *Rhea!* strigă ea şi trase de frâie atât de violent, încât calul alunecă, se cabră şi aproape că se răsturnă cu ea cu tot pe spate.

Asta probabil că ar fi strivit-o pe Susan, omorând-o, însă Pylon izbuti să rămână pe pământ cu picioarele din spate, lovind spre cer cu cele din faţă şi nechezând puternic. Susan îl cuprinse cu braţul pe după grumaz şi se ţinu cu toată forţa.

Cordelia Delgado, îmbrăcată în rochia ei cea mai bună şi o mantilă brodată, stătea în faţa calului ei ca în propriul salon, nepăsându-i de copitele care despicau aerul la mai puţin de jumătate de metru de nasul ei. Într-o mână înmănuşată ţinea o cutie de lemn.

Susan înţelese până la urmă că nu era Rhea, deşi confuzia nu era într-atât de stranie. Tuşa Cord nu era la fel de slabă ca Rhea (nu încă, în orice caz) şi era mai îngrijit îmbrăcată (cu excepţia mănuşilor murdare – Susan nu ştia nici măcar de ce purta mănuşi, darămite de ce acestea erau mânjite), dar aveau amândouă în comun privirea aceea nebună.

— Ziua bună, scumpa mea domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică! o întâmpină Tuşa Cord cu o voce săltăreaţă şi spartă care făcu inima Susanei să palpite.

Tuşa Cord făcu o reverenţă cu o mână, ţinând cutiuţa strânsă la piept cu cealaltă.

— Un’ te duci tu-n astă mândră zi de toamnă? Un’ te duci tu cu aşa mare grabă? Nu-n braţele iubitului, asta-i sigur, fiin’că unu-i mort ş-ălălalt la închisoare!

Cordelia râse din nou, buzele ei subţiri întinzându-se pe dinţii albi şi mari. Dinţi de cal, aproape. Ochii ei străluceau în lumina soarelui.

I s-a stricat ceva în minte, gândi Susan. *Sărmana de ea.*

— Tu l-ai pus pe Dearborn s-o facă? întrebă Tuşa Cord.

Se duse de o parte a lui Pylon şi se uită în sus la Susan cu ochi luminoşi, lichizi.

— Tu l-ai pus, nu-i aşa? Mdie! Poate că i-ai dat şi cuţitul pe care l-a folosit, după ce ţi-ai plimbat buzele peste el ca să-i poarte noroc. Sunteţi amestecaţi amândoi – de ce nu recunoşti? Măcar recunoaşte că te-ai culcat cu băiatul ăla, fiindcă eu ştiu că aşa este. Am văzut cum s-a uitat el la tine în ziua când stăteai la fereastră şi am văzut cum te-ai uitat şi tu la el!

— Dacă vrei adevărul, ţi-l dau, spuse Susan. Suntem iubiţi. Şi vom fi soţ şi soţie până la Capătul Anului.

Cordelia ridică o mănuşă murdară spre cerul albastru şi o flutură ca pentru a-i saluta pe zei. În acelaşi timp, strigă cu un amestec de triumf şi râs.

— Şi or să se *căsătorească,* crede ea! Oooo! Fără-ndoială c-ai să bei sângele victimelor tale pe altarul căsătoriei, zic bine? O, ce necuviinţă! Mă face să plâng!

Dar în loc să plângă, femeia râse din nou, un chiot de veselie spre chipul orb şi albastru al cerului.

— N-am plănuit nicio crimă, zise Susan, trasând – chiar dacă numai în mintea sa – o linie de demarcaţie între asasinatele de la Casa Primarului şi capcana pe care speraseră să o întindă soldaţilor lui Farson. Şi el n-a *făptuit* nicio crimă. Nu, asta-i opera prietenului tău Jonas, socot. Planul lui, opera lui murdară.

Cordelia vârî mâna în cutia pe care o ţinea şi Susan înţelese imediat de ce erau aşa murdare mănuşile: umblase în sobă.

— *Te afurisesc cu cenuşa!* strigă Cordelia, aruncând un nor negru şi înecăcios spre piciorul Susanei şi spre mâna cu care fata ţinea frâiele lui Pylon. *Vă afurisesc pe amândoi! Să vă-nghită întunericul! Fiţi fericiţi împreună, necredincioşilor! Ucigaşilor! Escrocilor! Mincinoşilor! Desfrânaţilor! Rătăciţilor şi renegaţilor!*

Cu fiecare strigăt, Cordelia Delgado mai arunca un pumn de cenuşă. Şi cu fiecare strigăt, mintea Susanei se limpezea şi mai tare. Se ţinu bine şi îi îngădui mătuşii sale să-şi facă numărul; de fapt, când Pylon, simţind ploaia nisipoasă pe piele, încercă

să se tragă în lături, Susan îl îndemnă să stea. Aveau spectatori acum, privitori avizi la acel vechi ritual al repudierii (Sheemie se număra printre ei, cu ochii larg deschişi şi gura tremurând), dar Susan abia băgă de seamă. Îşi recăpătase controlul asupra minţii şi, numai pentru asta, presupunea că-i datora mătuşii vreun fel de mulţumire.

— Te iert, Tuşică, zise ea.

Cutia cu cenuşă din sobă, acum aproape goală, căzu din mâinile Cordeliei ca şi când Susan ar fi pălmuit-o.

— Poftim? şopti ea. Ce ai spus?

— Pentru ce i-ai făcut fratelui tău şi tatălui meu, spuse Susan. Pentru fapta la care ai fost părtaşă.

Îşi frecă o mână pe picior şi se aplecă ţinând palma întinsă. Înainte ca mătuşa să se poată trage înapoi, Susan îi şterse un obraz cu cenuşă. Dâra rămasă semăna cu o cicatrice lată, închisă la culoare.

— Dar poartă asta, spuse ea. Spală-te, dacă vrei, dar cred că o vei purta în suflet încă o vreme.

Făcu o pauză.

— Cred că deja o porţi. Rămas-bun.

— Unde crezi că pleci?

Tuşa Cord îşi ştergea deja urma de funingine de pe faţă cu o mână înmănuşată şi când sări în faţă într-o încercare de a prinde frâiele lui Pylon, se împiedică în cutie şi fu cât pe ce să cadă. Susan fu cea care, încă aplecată spre mătuşa ei, o prinse de umăr şi o ajută să se ridice. Cordelia se trase înapoi ca atinsă de o năpârcă.

— Nu la el! Nu te duci la el acum, gâsculiţă nebună!

Susan întoarse calul.

— Nu-i treaba ta, Tuşică. Aici ne despărţim. Dar ascultă-mi bine cuvintele: până la Capătul Anului vom fi căsătoriţi. Primul nostru născut este deja conceput.

— Vă veţi căsători mâine seară dacă te duci acum la el. Veţi fi uniţi în fum, legaţi în taina focului, împreunaţi în cenuşă! *În cenuşă*, mă auzi?

Nebuna avansă spre ea, împletindu-se, însă Susan nu mai avea timp să asculte. Ziua zbura. Va avea timp să facă

lucrurile ce trebuiau făcute, dar numai dacă se mişca repede.

— Rămas-bun, zise ea din nou şi plecă în galop.

Ultimele cuvinte ale mătuşii sale o însoţiră: *În cenuşă, mă auzi?*

3

În drum spre ieşirea din oraş de-a lungul Străzii Mari, Susan văzu călăreţi venind spre ea şi ieşi de pe artera principală. Acela nu era un moment bun, simţea ea, să întâlnească pelerini. Era un grânar vechi în apropiere; îl îndreptă pe Pylon în spatele lui, mângâindu-i gâtul, şoptindu-i să nu facă gălăgie.

Le luă călăreţilor mai mult să ajungă în dreptul ei decât s-ar fi aşteptat şi când în sfârşit ajunseră, Susan văzu de ce. Rhea era cu ei, şedea într-o căruţă neagră acoperită cu simboluri magice. Vrăjitoarea fusese costelivă când Susan o văzuse în noaptea Lunii Sărutărilor, dar încă recognoscibil umană; ce văzu fata trecând acum prin faţa ei, clătinându-se de pe o parte pe alta în căruţa neagră şi strângând în poală o pungă, era o creatură asexuată, plină de pustule, care semăna mai mult cu un trol decât cu o fiinţă umană. Împreună cu ea erau Marii Vânători ai Coşciugului.

— La Faleză! striga arătarea din căruţă. Hai, hai, cu toată viteza! Voi dormi în patul lui Thorin la noapte, ştiu bine asta! Voi dormi în el şi mă voi pişa în el, dacă aşa-mi va veni! Hai, hai, la Faleză!

Depape – calul lui fusese înhămat la căruţă – se întoarse şi se uită la ea cu dezgust şi frică.

— Tacă-ţi meliţa.

Primi ca răspuns un nou hohot de râs. Femeia se legăna de pe o parte pe alta, ţinând punga în poală cu o mână şi indicând spre Depape cu arătătorul strâmb, cu unghie lungă, al celeilalte. Uitându-se la ea, Susan se simţea slăbită de teroare şi simţi că panica îi dădea iar târcoale, precum un lichid negru care i-ar fi înecat bucuros creierul cu prima

ocazie.

Se împotrivi acestui sentiment, păstrându-şi luciditatea, refuzând să-şi lase mintea să se transforme în ceea ce fusese înainte şi avea să fie din nou dacă o lăsa – o pasăre descreierată prinsă într-un hambar, izbindu-se de pereţi şi ignorând geamul deschis prin care intrase.

Chiar şi când căruţa dispăru după dealul următor şi nu mai rămase în urma ei decât praful din aer, Susan încă mai auzea hohotele bezmetice ale cotoroanţei.

4

Ajunse la coliba din Iarbă Rea la ora unu. Un moment rămase călare pe Pylon, uitându-se la ea. Era oare posibil ca ea şi Roland să fi fost acolo cu abia douăzeci şi patru de ore în urmă? Făcând dragoste şi croind planuri? Era greu de crezut, dar când descălecă şi intră, coşul de nuiele în care adusese atunci de mâncare confirmă toate acestea. Se afla şi acum pe masa instabilă.

Uitându-se la coş, îşi dădu seama că nu mâncase din seara trecută – o cină tristă cu Hart Thorin, la care ea nu făcuse decât să ciugulească, mult prea conştientă de ochii lui pe corpul său. Ei, se terminase cu indiscreţia lor, nu-i aşa? Şi ea niciodată nu avea să mai meargă pe vreun coridor de la Faleză întrebându-se de pe ce uşă va da buzna bătrânul ca o sperietoare cu arc, tot numai mâini puse pe pipăit şi cu mădularul erect.

Cenuşă, îşi spuse ea. *Cenuşă şi cenuşă. Dar nu noi, Roland. Jur, iubirea mea, nu noi.*

Era speriată şi încordată, încerca să pună în ordine tot ce avea de făcut – un procedeu ce trebuia urmat ca atunci când puneai şaua pe cal – însă în acelaşi timp era doar o fată normală de şaisprezece ani. O singură privire aruncată coşuleţului şi simţi foamea care o rodea i se deschise, văzu că sendvişurile cu carne de vită rămase erau pline de furnici, le curăţă şi le înfulecă. Deşi pâinea se cam întărise, ea nici nu

băgă de seamă. Mai erau o jumătate de sticlă de cidru dulce şi o bucată de prăjitură.

Când termină totul, se duse în colţul dinspre nord şi dădu la o parte pieile pe care cineva se apucase să le tăbăcească şi apoi îşi pierduse interesul. Sub ele era o scobitură. În ea, înfăşurate în piele moale, erau pistoalele lui Roland.

Dacă lucrurile merg rău, tu trebuie să vii aici şi să iei armele mele. Du-le la vest în Gilead. Găseşte-l pe tata.

Cu o vagă, dar sinceră curiozitate, Susan se întrebă dacă Roland într-adevăr se aşteptase ca ea să plece fără griji spre Gilead cu pruncul lui nenăscut în pântece în timp ce el şi prietenii lui erau pârliţi, strigând şi cu mâinile vopsite în roşu, deasupra focului din Noaptea Secerişului.

Scoase una dintre arme din toc. Avu nevoie de un moment sau două ca să depisteze cum se deschide magazia revolverului, însă butoiaşul ieşi şi ea văzu că toate locaşurile lui erau încărcate. Îl împinse la loc şi-l verifică pe celălalt.

Le ascunse în păturile făcute sul în spatele şeii, exact cum făcuse Roland, apoi urcă şi porni înapoi spre est. Dar nu spre oraş. Nu încă. Mai avea de făcut o oprire înainte de asta.

5

În jurul orei două, vestea că Fran Lengyll va ţine un discurs în Sala Comunală începu să circule prin Mejis. Nimeni n-ar fi putut spune de unde pornise această veste (era prea clară pentru a fi un zvon) şi oricum nimănui nu-i păsa de asta; o făcură pur şi simplu să circule.

La ora trei, Sala Comunală era plină şi afară se mai aflau două sau trei sute de oameni, ascultând în timp ce scurta alocuţiune a lui Lengyll le era transmisă în şoaptă. Coral Thorin, care lansase vestea iminentei apariţii a lui Lengyll la Popasul Călătorilor, nu era prezentă. Ea ştia ce avea Lengyll să spună; de fapt, chiar îl susţinuse pe Jonas atunci când îl îndemnase pe fermier să vorbească în cel mai simplu şi mai direct mod posibil. Nu era nevoie de instigări elaborate; locuitorii aveau să se transforme într-o ceată până la apus în Ziua Secerişului, o ceată îşi alegea întotdeauna singură

conducătorii, iar aceştia erau întotdeauna cei potriviţi.

Lengyll vorbi cu pălăria într-o mână şi o amuletă sărbătorească argintie atârnându-i pe pieptul vestei. Vorbi scurt, vorbi tăios şi vorbi convingător. Majoritatea orăşenilor îl ştiau de o viaţă şi nu se îndoiau de o vorbă de-a lui.

Hart Thorin şi Kimba Rimer fuseseră ucişi de Dearborn, Heath şi Stockworth, spuse Lengyll mulţimii de bărbaţi în costume şi femei în rochii vărgate. Ceea ce îi incrimina era un obiect – craniul unei păsări – lăsat în poala primarului Thorin.

Această declaraţie fu întâmpinată cu murmure. Mulţi dintre ascultătorii lui Lengyll văzuseră craniul, fie cocoţat pe oblâncul şeii lui Cuthbert, fie purtat ţanţoş la gâtul lui. Râseseră la această nerozie. Acum se gândeau la cum râseseră atunci şi îşi dădeau seama că băiatul se hlizise tot timpul din pricina altei glume. Se întunecară la faţă.

Arma cu care fusese tăiat gâtul Cancelarului, continuă Lengyll, îi aparţinuse lui Dearborn. Cei trei tineri fuseseră săltaţi în dimineaţa aceea în timp ce se pregăteau să fugă din Mejis. Mobilul faptelor lor nu era întru totul clar, însă cel mai probabil îi interesau caii. Dacă aşa era, aceştia l-ar fi avut ca destinatar pe John Farson, care se ştia că plătea bine pentru orice armăsar bun, cu banii jos. Erau, cu alte cuvinte, trădători ai propriilor lor ţinuturi şi ai cauzei Afiliaţiei.

Lengyll îl plasase pe Rufus, fiul lui Brian Hookey, în al treilea rând. Atunci, fix la timp, Rufus Hookey strigă din toţi bojocii:

— Au mărturisit?

— Mda, zise Lengyll. Au mărturisit ambele crime şi s-au arătat mândri de ele, chiar aşa.

Un murmur puternic la această informaţie, aproape o rumoare. Se propagă spre spate ca un val în larg, din gură în gură: se arătaseră mândri, foarte mândri, uciseseră la întunericul nopţii şi se arătaseră mândri.

Oamenii strângeau din buze. Încleştau pumnii.

— Dearborn a spus că Jonas şi prietenii lui se prinseseră de ce puneau ei la cale şi duseseră vorba la Rimer. L-au ucis pe Cancelarul Rimer ca să-i închidă gura, iar pe Thorin – în caz

că Rimer îi suflase şi lui vreo vorbă.

Asta nu prea avea sens, protestase Latigo. Jonas zâmbise şi încuviinţase. *Nu,* răspunsese el, *n-are nici cea mai mică logică, dar nu contează.*

Deşi Lengyll era pregătit să răspundă la întrebări, nu i se puse niciuna. Persistau doar murmurul, privirile înnegurate, clicul amuletelor de seceriş în timp ce oamenii se foiau pe picioare.

Băieţii erau la închisoare. Lengyll nu făcu nicio declaraţie cu privire la ce avea să li se întâmple mai departe şi, din nou, nu i se puse nicio întrebare. Spuse că unele dintre activităţile programate pentru a doua zi – jocurile, cursele cu cai, alergarea curcanilor, concursul de cioplit bostani, adunarea porcilor, concursul de ghicitori şi dansul – fuseseră anulate în semn de respect pentru cei dispăruţi atât de tragic. Lucrurile cu adevărat importante aveau să continue, desigur, cum se întâmplase întotdeauna şi cum trebuia: concursul de bovine şi de cai, trasul cailor, tunsul oilor, întâlnirile crescătorilor de cai şi licitaţiile pentru vaci, oi, porci şi cai. Şi focul în aer liber de la răsăritul lunii. Focul şi arderea momâilor. *Chartu rug* reprezenta închiderea Zilei Sărbătorii de Seceriş şi aşa era din vremuri imemoriale. Nimic, cu excepţia sfârşitului lumii, nu avea să-i pună capăt.

— Focul va arde şi momâile de paie vor arde deasupra lui, îi spusese Eldred Jonas lui Lengyll. Altceva nu trebuie să spui. Altceva nu e *nevoie* să spui.

Şi avusese dreptate, observă Lengyll. Se citea pe fiecare chip. Nu doar hotărârea de a face dreptate, ci şi un soi de nerăbdare obscenă. Existau metode vechi, ritualuri vechi ale căror singure vestigii erau momâile de paie cu mâini roşii. Existau *los ceremoniosos: Chartu rug.* Nu mai erau practicate de generaţii întregi (decât, din când în când, în locuri secrete între dealuri), însă uneori, atunci când mergea înainte, lumea se întorcea de unde pornise.

Nu te lungi cu vorba, îl sfătuise Jonas şi fusese un sfat bun, într-adevăr bun. Jonas nu era omul pe care Lengyll să şi-l dorească în preajmă în vremuri de pace, dar se dovedea de

folos în momente ca acelea.

— Zeii să vă aducă pace, rosti el acum, păşind în spate şi împreunându-şi braţele cu palmele pe umeri pentru a arăta că terminase. Zeii să ne aducă pace tuturor.

— Zile lungi şi nopţi uşoare, îi răspunse imediat un cor cu ton gros.

După care oamenii pur şi simplu se întoarseră şi plecară, ducându-se acolo unde se duceau oamenii în după-amiaza dinaintea Secerişului. Pentru mulţi dintre ei, Lengyll ştia, destinaţia avea să fie Popasul Călătorilor sau Hotelul Belvedere. Ridică o mână şi se şterse pe frunte. Nu-i plăcea deloc să se afle în faţa oamenilor şi niciodată nu-i plăcuse mai puţin ca în ziua aceea, dar credea că se descurcase bine. Foarte bine, de fapt.

6

Mulţimea se împrăştie fără o vorbă. Majoritatea, cum prevăzuse Lengyll, se îndreptară spre taverne. Drumul ducea prin faţa închisorii, dar puţini se uitară înăuntru… şi aceia se uitară pe furiş. Veranda era goală (cu excepţia unei momâi grăsulii cu mâini roşii tolănite în balansoarul şerifului Avery) şi uşa era întredeschisă, cum era de obicei în după-amiezile călduroase şi însorite. Băieţii erau înăuntru, nu încăpea îndoială, totuşi nu se vedea niciun semn cum că ar fi fost păziţi cu zel.

Dacă oamenii care îşi croiau drum pe deal în jos spre Popas şi Belvedere s-ar fi reunit într-un grup, i-ar fi putut lua pe Roland şi pe prietenii lui fără mari probleme. În schimb, îşi văzură de drum cu capul în pământ, păşind hotărâţi şi fără a întreţine discuţii spre locul unde îi aştepta băutura. Aceea nu era ziua potrivită. Şi nici seara acelei zile.

A doua zi, însă…

7

Nu foarte departe de Bar K, Susan zări pe lunga păşune a

Baroniei ceva care o făcu să tragă de frâie şi să rămână în şa cu gura deschisă. Mai jos de ea şi mult către est, la distanţă de cel puţin cinci kilometri, o ceată compusă dintr-o duzină de cowboy adunase cea mai mare turmă de animale de pe Povârniş din câte văzuse ea vreodată: poate patru sute de capete. Animalele mergeau leneşe în direcţia în care *vaquerosii* le mânau fără probleme.

Probabil cred că pleacă pentru iernat, gândi Susan. Nu se îndreptau însă către fermele de pe creasta Povârnişului; turma, atât de mare încât plutea pe păşune ca umbra unui nor, se îndrepta spre vest, către Stânca Suspendată.

Susan crezuse tot ce îi spusese Roland, dar ceea ce vedea o convingea la un nivel personal, unul pe care îl putea lega direct de tatăl ei mort. Cai, desigur.

— Ticăloşilor, murmură ea. Hoţi de cai *ticăloşi.*

Întoarse pe Pylon şi galopă spre ferma arsă. În dreapta, umbra ei se alungea. Deasupra, Luna Demonului licărea fantomatic pe cerul zilei.

8

Îşi făcuse griji că Jonas lăsase oameni la Bar K – deşi nu ştia de ce ar fi făcut asta şi teama se dovedi oricum nefondată. Ferma era la fel de pustie cum fusese în cei cinci sau şase ani scurşi între incendiul care îi pecetluise soarta şi sosirea băieţilor din Lumea Dinăuntru. Observă totuşi urme ale confruntării din acea dimineaţă, iar când se duse la dormitorul unde dormiseră cei trei, zări pe dată gaura căscată în duşumele. După ce luase armele lui Alain şi Cuthbert, Jonas nu se mai deranjase să o acopere la loc.

Străbătu intervalul dintre paturi, se lăsă într-un genunchi şi se uită în gaură. Nimic. Se îndoia totuşi că ceea ce o interesa s-ar fi aflat acolo – gaura nu era destul de mare.

Stătu în loc, uitându-se la cele trei priciuri. Care era al lui Roland? Bănuia că ar fi putut afla – i-ar fi spus nasul, cunoştea foarte bine mirosul părului şi pielii lui – dar socotea că era

mai bine să nu se lase pradă unor asemenea impulsuri sentimentale. Acum avea nevoie să fie tare şi iute – să se mişte fără a pregeta sau a se uita înapoi.

Cenuşă, îi şopti Tuşa Cord în minte, aproape prea încet ca s-o audă. Susan clătină din cap deranjată, ca pentru a alunga vocea aceea, şi ieşi prin spate.

Nu era nimic în spatele dormitorului, nimic în spatele privatei ori de o parte şi de alta a ei. Dădu ocol până după vechea popotă de alături şi acolo găsi ce o interesa, aşezate normal, fără a fi ascunse în vreun fel: cele două butelcuţe pe care ultima dată le văzuse agăţate pe spinarea lui Caprichoso.

Gândindu-se la catâr, îşi aminti de Sheemie, cum se uitase în jos la ea cu o expresie de speranţă pe chipul lui de băiat. *Aş vrea să primesc un sărut de* fin de ano *de la tine, chiar aşa.*

Sheemie, căruia „domnul Arthur Heath“ îi salvase viaţa. Sheemie, care riscase mânia vrăjitoarei dându-i lui Cuthbert biletul destinat mătuşii ei. Sheemie, care adusese butelcile acelea acolo sus. Fuseseră mânjite cu funingine ca metodă de camuflare parţială şi, când le luă capacul, Susan se mânji pe mâini şi pe mânecile cămăşii – din nou cenuşă. Pocnitorile erau însă înăuntru: din cele mari, rotunde, cât pumnul, şi din cele mai mici.

Luă destule, îndesându-şi-le în buzunare până la refuz şi ducând altele în braţe. Le dosi în desagă, apoi ridică ochii spre cer. Trei şi jumătate. Voia să se întoarcă în Hambry nu mai devreme de crepuscul, iar asta însemna cel puţin încă o oră de aşteptare. Avea totuşi puţin timp pentru sentimentalism.

Intră înapoi în dormitor şi găsi uşor patul care fusese al lui Roland. Îngenunche lângă el ca un copil spunându-şi rugăciunile de culcare, îşi lipi faţa de perna lui şi inspiră adânc.

— Roland, spuse ea cu voce înfundată. Ce mult te iubesc! Ce mult te iubesc, scumpul meu!

Se întinse în patul lui şi privi spre geam. Rămase aşa, uitându-se cum se împuţina lumina. La un moment dat, ridică mâinile în faţa ochilor, examinând funinginea de pe degete. Se gândi să se ducă la pompa din faţa popotei şi să se spele, dar

hotărî să n-o facă. Aşa să rămână. Ei erau *ka-tet*, o singură fiinţă formată din mai mulţi – puternici în voinţă şi puternici în iubire.

N-avea decât să-i rămână cenuşa pe mâini şi s-o facă să sufere cât de tare putea.

9

O *fi având Susie a mea micile ei defecte, da' nu-ntârzie niciodată*, obişnuia să spună Pat Delgado. *E de o punctualitate înfiorătoare, fata asta.*

Aşa fu în seara dinaintea Secerişului. Ocoli pe departe casa ei şi se apropie de Popasul Călătorilor la nici zece minute după ce soarele coborâse în sfârşit în spatele dealurilor, umplând Strada Mare cu umbre dese, mov.

Strada era ciudat de pustie, ţinând cont de faptul că era seara dinaintea Secerişului; formaţia care cântase la Inimă Verde seară de seară vreme de o săptămână amuţise; se auzeau sporadice răpăieli de pocnitori, însă niciun copil care să râdă şi să strige; doar câteva dintre multele lampioane colorate fuseseră aprinse.

Momâile de paie păreau să tragă cu ochiul de pe fiecare verandă înecată în umbre. Susan se cutremura când le vedea ochii goi, din cruciuliţe albe.

Şi la Popas lucrurile mergeau la fel de ciudat. Barele de priponit erau pline (caii fuseseră legaţi chiar şi de barele magazinului universal de vizavi) şi lumina strălucea la toate ferestrele – atât de multe ferestre şi atât de multă lumină, încât hanul arăta ca un uriaş vas pe o mare întunecată – dar nu se auzea larma şi vânzoleala obişnuite, totul pe fundalul pieselor săltăreţe cântate de Sheb la pian.

Descoperi că şi-i putea imagina mult prea bine pe clienţii dinăuntru – o sută de bărbaţi, cel mai probabil – stând şi bând. Nevorbind, nerâzând, nearuncând zarul pe Aleea Satanei şi scandând sau mormăind la vederea rezultatului.

Niciun fund nu era mângâiat sau ciupit; niciun sărut de Seceriş nu era furat; nicio ceartă nu pornea din vorbe slobode şi se încheia cu pumni bine ţintiţi. Doar nişte oameni care

beau la nici trei sute de metri de locul unde iubirea ei şi prietenii lui erau încuiaţi. În seara aceea, bărbaţii de acolo nu aveau să facă altceva, totuşi, decât să bea. Şi dacă Susan avea noroc… dacă era curajoasă şi avea noroc…

Când îl trase pe Pylon în faţa tavernei cu o vorbă murmurată, o siluetă se desprinse dintre umbre. Fata se crispă şi apoi prima lumină portocalie a lunii răsărite căzu peste chipul lui Sheemie. Susan se relaxă – ba chiar râse puţin, mai mult pentru sine. Băiatul făcea parte din *ka-tet*-ul lor; ştia asta. Ar fi surprins-o oare să afle că şi el ştia asta?

— Susan, murmură băiatul, dându-şi jos sombrero-ul şi ţinându-l lipit de piept. Te aşteptam.

— De ce? întrebă ea.

— Fiindcă ştiam c-o să vii.

Sheemie se uită peste umăr spre tavernă, o clădire întunecată care împrăştia raze nebuneşti de lumină în toate direcţiile.

— Îi vom elibera pe Arthur şi pe ceilalţi, nu-i aşa?

— Aşa sper, spuse ea.

— Trebuie s-o facem. Oamenii de acolo, ei nu vorbesc, dar nu *e nevoie* să vorbească. Eu ştiu, Susan, fiica lui Pat. *Eu ştiu.*

Fata bănuia că aşa era.

— E şi Coral înăuntru?

Sheemie clătină din cap.

— S-a dus la Casa Primarului. I-a spus lui Stanley că se duce să ajute la pregătirea morţilor pentru înmormântarea de poimâine, dar eu nu cred că ea va mai fi aici la înmormântare. Cred că Marii Vânători ai Coşciugului vor pleca şi o vor lua cu ei.

Băiatul ridică mâna şi îşi şterse lacrimile din ochi.

— Catârul tău, Sheemie…

— E pregătit şi am luat căpăstrul cel lung.

Susan se uită la el cu gura deschisă.

— De unde ai ştiut…

— La fel cum am ştiut şi că vei veni, Susan-sai. Pur şi simplu.

Sheemie ridică din umeri, apoi arătă cu mâna.

— Capi e în spate. L-am legat de pompa bucătarului.

— Asta-i bine.

Fata cotrobăi în desaga în care pusese pocnitorile mici.

— Poftim. Ia câteva din astea. Ai un chibrit ori două?

— Mdie.

Nu puse întrebări, ci îşi vârî direct pocnitorile în buzunarul din faţă. Ea, totuşi, care nu intrase niciodată în viaţă pe uşile batante ale Popasului Călătorilor, mai avea o întrebare pentru el.

— Ce fac muşteriii cu hainele, pălăriile şi poncho-urile când intră, Sheemie? Probabil şi le dau jos; băutura îi încălzeşte.

— O, mda. Le pun pe masa cea lungă de lângă uşă. Unii se mai bat, neştiind care a cui e, când se pregătesc să plece la casele lor.

Ea aprobă din cap, gândind intens şi iute. Băiatul rămase în faţa ei, ţinându-şi sombrero-ul la piept, lăsând-o să facă ceea ce el, unul, nu putea face… cel puţin, nu într-un mod socotit normal. În cele din urmă, fata ridică iarăşi privirea.

— Sheemie, dacă mă ajuţi, ai terminat-o cu Hambry-ul… ai terminat-o cu Mejisul… ai terminat-o cu Arcul Exterior. Pleci cu noi, dacă scăpăm. Trebuie să înţelegi asta. Pricepi?

Văzu că pricepea; chipul lui aproape radia de fericire.

— Mda, Susan! Plec cu tine şi Will Dearborn şi Richard Stockworth şi cel mai bun prieten al meu, domnul Arthur Heath! Plec în Lumea Dinăuntru! Vom vedea clădiri şi statui şi femei în rochii ca nişte prinţese din poveşti şi…

— Dacă suntem prinşi, vom fi ucişi.

Băiatul nu mai zâmbi, însă privirea nu-i şovăi.

— Mda, vom fi ucişi dacă ne-or prinde, cel mai probabil.

— Mai vrei să mă ajuţi?

— Capi e gata pregătit, repetă el.

Susan socoti că acesta era răspunsul de care avea nevoie. Luă mâna care ţinea sombrero-ul lipit de pieptul lui Sheemie (calota pălăriei era destul strivită, şi nu pentru prima dată). Se aplecă, ţinând degetele băiatului cu o mână şi cornul şeii cu cealaltă, şi îl sărută pe obraz. Sheemie ridică spre ea un zâmbet.

— Vom face tot ce ne stă în puteri, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Mda, Susan, fiica lui Pat. Vom face tot ce ne stă în puteri pentru prietenii noştri. Tot ce ne stă în puteri.

— Da. Acum ascultă, Sheemie. Ascultă cu mare atenţie.

Susan începu să vorbească şi băiatul ascultă.

10

Douăzeci de minute mai târziu, pe când umflata lună portocalie se căznea să urce deasupra clădirilor din oraş asemenea unei femei gravide care suie un deal abrupt, un *vaquero* singuratic trăgea un catâr pe Strada Mare în direcţia oficiului şerifului. Capătul acela al străzii era o învălmăşeală de umbre. Puţină lumină strălucea la Inimă Verde, dar chiar şi parcul (care în orice alt an ar fi fremătat de viaţă, zgomot şi lumină) era în mare parte pustiu. Aproape toate dughenele erau închise şi dintre puţinele încă deschise, doar aceea a ghicitoarei de noroc avea clienţi. În seara aceea, nimeni nu avea noroc, însă ei insistau – nu aşa fac oare mereu?

Vaquero purta un poncho greu; dacă omul despre care vorbim avea sâni de femeie, aceştia erau bine ascunşi. *Vaquero* purta un sombrero mare şi pătat de sudoare; dacă omul despre care vorbim avea chip de femeie, acesta era foarte bine ascuns. De sub borul larg al pălăriei se auzea o voce joasă care cânta „Nesăbuita iubire”.

Mica şa a catârului era îngropată sub încărcătura legată cu frânghii de ea – pânzeturi sau haine de un fel sau altul, asta trebuia să fie, deşi umbrele tot mai adânci nu-ţi permiteau să desluşeşti bine. Cel mai amuzant dintre toate era ceea ce atârna la grumazul catârului aidoma unei stranii amulete de sărbătoare: două sombrero-uri şi o pălărie de văcar trase pe o bucată de sfoară.

Când *vaquero* se apropie de oficiul şerifului, cântecul încetă. Dacă n-ar fi fost lumina care răzbătea pe un singur geam, clădirea putea părea complet pustie. În balansoarul de pe verandă stătea o momâie comică purtând una dintre vestele

brodate ale lui Herk Avery şi o stea de tablă. Nu era niciun paznic; absolut niciun semn care să dea de veste că trei dintre cei mai urâţi oameni din Mejis s-ar fi aflat închişi înăuntru. Iar acum, foarte încet, *vaquero* auzea zdrăngănitul unei chitare.

Fu acoperit imediat de un răpăit slab de pocnitori. *Vaquero* se uită peste un umăr şi văzu o siluetă palidă, care flutură dintr-o mână. *Vaquero* înclină din cap, răspunse cu acelaşi gest, apoi legă catârul de bara de priponire – aceeaşi de care Roland şi prietenii lui îşi legaseră caii atunci când veniseră să se prezinte şerifului, într-o zi de vară nu foarte îndepărtată.

11

Uşa se deschise – nimeni nu se deranjase să o închidă – tocmai când Dave Hollis încerca, pentru aproximativ a suta oară, să interpreteze tema principală din „Căpitanul Mills, ticălosul”. În faţa lui, şeriful Avery şedea tolănit pe spate în scaunul de la birou, cu mâinile împreunate pe burdihan. O lampă împrăştia în încăpere o lumină portocalie chioară, pâlpâitoare.

— Dacă o mai ţii aşa, adjunct Dave, nu va mai fi nevoie de nicio execuţie, zise Cuthbert Allgood.

Stătea la uşa uneia dintre celule, cu mâinile strânse pe bare.

— O să ne sinucidem. Ca măsură de autoapărare.

— Taci, vierme, se răsti şeriful Avery.

Moţăia pe jumătate în urma unei cine compuse din patru cotlete, gândindu-se cum îi va spune fratelui său (şi soţiei fratelui său, mortal de frumoasă), care locuia în Baronia vecină, despre ziua aceea eroică. Avea să fie modest, însă tot se va asigura că vor înţelege amândoi că el jucase un rol central; că dacă n-ar fi fost el, cei trei *ladrones* ar fi putut să…

— Numai să nu cânţi, îi spuse Cuthbert lui Dave. Mărturisesc şi că l-am ucis pe Arthur Eld în persoană, numai să nu cânţi.

În stânga lui Bert, Alain şedea cu picioarele încrucişate pe prici. Roland stătea întins cu mâinile sub cap, cu ochii în

tavan. Totuşi, în momentul când se auzi clicul ivărului, se ridică iute în şezut. De parcă tocmai asta aştepta.

— Asta tre' să fie Bridger, zise adjunctul Dave, punându-şi bucuros chitara deoparte.

Ura ce făcea acolo şi abia aştepta să iasă din serviciu. Cel mai tare îl deranjau glumele lui Heath. Faptul că băiatul avea puterea de a continua să glumească în ciuda a ceea ce urma să li se întâmple a doua zi.

— Cred că-i mai degrabă unul dintre *ei*, făcu şeriful Avery, referindu-se la Marii Vânători ai Coşciugului.

De fapt, nu era nici unul, nici altul. Era un cowboy aproape complet îngropat într-un poncho care părea mult prea mare pentru el (capetele chiar măturau podeaua, când individul păşi înăuntru şi închise uşa după el) şi purta o pălărie care-i ajungea până peste ochi. Lui Herk Avery îi lăsă impresia unei momâi de paie care imita un cowboy.

— Sal'tare, străinule! spuse el, dând să zâmbească… întrucât asta era cu siguranţă o glumă, iar Herk Avery aprecia o glumă ca oricine altcineva. Mai ales după patru cotlete şi un munte de cartofi. Ziua bună! Ce vânt te adu…

Mâna care nu închisese uşa se aflase sub poncho. Când ieşi de acolo, ţinea cu stângăcie un pistol pe care toţi cei trei prizonieri îl recunoscură pe dată. Avery se holbă la el, zâmbetul ştergându-i-se treptat. Mâinile i se depărtară. Picioarele, pe care le ţinuse cocoţate pe masă, coborâră pe podea.

— Uha, partenere, făcu el încet. Hai să discutăm despre asta.

— Ia cheile de pe perete şi descuie celulele, zise *vaquero* cu o voce aspră, îngroşată forţat.

Afară, nebăgate în seamă de nimeni în afară de Roland, mai multe pocnitori răpăiră într-o înlănţuire de explozii seci.

— Nu pot să fac asta, spuse Avery, deschizând uşurel sertarul mesei cu piciorul. Avea acolo mai multe arme, rămase de dimineaţă. Acum, nu ştiu dacă pistolul acela este încărcat, dar nu cred sincer că un văcar ca tine…

Nou-venitul îndreptă arma spre masă şi apăsă trăgaciul.

Detunătura fu asurzitoare în camera aceea mică, însă Roland credea – spera – că fiind uşa închisă, de afară nu se auzise decât ca o altă pocnitoare. Mai mare decât unele, mai mică decât altele.

Bravo, iubito, gândi el. O, *bravo… dar ai grijă. Pe toţi zeii, Sue, ai grijă.*

Toţi trei stăteau acum în linie la uşa celulei, cu ochii larg deschişi şi buzele strânse.

Glonţul nimeri colţul mesei şi desprinse din ea o bucată mare. Avery strigă, se lăsă înapoi pe spătarul scaunului şi căzu cât era de lat. Piciorul îi rămase prins sub tăblia rabatabilă; sertarul sări din locul lui şi se răsturnă, împrăştiind pe podea trei arme de foc antice.

— Susan, ai grijă! strigă Cuthbert, şi apoi: Nu, Dave!

La sfârşitul vieţii sale, datoria şi nu teama de Marii Vânători ai Coşciugului îl împinse de la spate pe Dave Hollis, care sperase să devină şeriful Mejisului atunci când Avery avea să se pensioneze (şi, îi spusese uneori soţiei sale, Judy, avea să fie unul mai bun decât visase vreodată grăsanul acela să fie). Uită că avea îndoieli serioase cu privire la modul în care băieţii fuseseră capturaţi, dar şi despre ceea ce se spunea că făcuseră. În clipa aceea nu-i păsă decât de faptul că erau prizonieri ai Baroniei şi că nu aveau să evadeze decât peste cadavrul său.

Se aruncă spre cowboy-ul în haine prea mari, vrând să-i smulgă arma din mâini. Şi să-l împuşte cu ea, dacă era nevoie.

12

Susan se uita ţintă la porţiunea galbenă de lemn proaspăt despicat de la colţul mesei şerifului, uitând totul de mirare – aşa mare daună provocată de un simplu zvâcnet al unui deget! – când strigătul disperat al lui Cuthbert o trezi la realitate.

Se retrase lângă perete, evitând prima încercare a lui Dave de a o prinde de poncho şi, fără a sta pe gânduri, apăsă iarăşi pe trăgaci. Se auzi încă o explozie puternică şi Dave Hollis – un tânăr doar cu doi ani mai mare decât ea – fu aruncat înapoi cu o gaură fumegândă în cămaşă, între două puncte ale

stelei pe care o purta. Avea ochii holbaţi şi increduli. Monoclul lui se legăna la capătul panglicii de mătase neagră, în mâna sa întinsă. Lovi cu un picior chitara şi o doborî la pământ cu un zdrăngănit aproape la fel de melodic precum acordurile pe care încercase să le interpreteze.

— Dave, şopti ea. O, Dave, îmi pare rău. Ce-am făcut?

Dave încercă o dată să se ridice şi apoi se prăbuşi cu faţa înainte. Deşi gaura de pe faţa vestei sale era mică, cea pe care o vedea ea acum, pe spate, era uriaşă şi hidoasă, toată numai stofă ruptă, roşie şi neagră… de parcă l-ar fi străpuns cu un vătrai încins în foc şi nu l-ar fi împuşcat de fapt cu un pistol, o metodă despre care se spunea că era civilizată şi milostivă, deşi în mod clar nu era nici una, nici alta.

— Dave, şopti ea. Dave, eu…

— *Susan, ai grijă!* strigă Roland.

Era Avery. Bărbatul se târî pe mâini şi genunchi, o apucă de gambe şi-i trase picioarele de sub ea. Fata căzu în fund atât de tare, încât îi clănţăniră dinţii în gură şi se trezi faţă în faţă cu el – chipul lui cu ochi de broscoi şi pori mari, gaura gurii lui mirosind a usturoi.

— Pe toţi zeii, eşti o *fată,* şopti el şi se întinse după ea.

Susan mai apăsă o dată pe trăgaciul armei lui Roland, dând foc părţii din faţă a poncho-ului ei şi făcând o gaură în tavan. Praf de tencuială căzu în ploaie. Mâinile mari cât nişte jamboane ale lui Avery o cuprinseră de gât, tăindu-i aerul. Undeva departe, Roland îi strigă numele.

Mai avea o singură şansă.

Poate.

Una e suficientă, Sue, auzi în gând vocea tatălui ei. *Nu ai nevoie decât de una, draga mea.*

Armă pistolul lui Roland cu latul degetului mare, înfipse ţeava adânc în faldurile de carne de sub bărbia şerifului Herk Avery şi apăsă trăgaciul.

Rezultatul fu extrem de mizerabil.

Capul lui Avery îi căzu în poală, greu şi ud ca o fleică în sânge. Deasupra lui, Susan simţea căldura crescând. În partea de jos a câmpului ei vizual pâlpâia focul.

— Pe masă! strigă Roland, trăgând atât de tare de uşa celulei încât aceasta se zgudui în canaturi. Susan, carafa cu apă! Pentru numele tatălui tău!

Fata rostogoli capul lui Avery din poală, se ridică în picioare şi se împletici spre masă cu partea din faţă a ponchoului în flăcări. Îi simţea mirosul de ars şi într-un colţ îndepărtat al minţi se felicită pentru că avusese timp, cât aşteptase crepusculul, să-şi prindă părul la spate.

Carafa era aproape plină, dar nu cu apă; simţi imediat aroma dulce înţepătoare a *graf*-ului. Se stropi cu el şi se auzi un sfârâit scurt când lichidul atinse flăcările. Îşi dădu jos poncho-ul (sombrero-ul supradimensionat ieşi odată cu el) şi îl aruncă la podea. Se uită iarăşi la Dave, un băiat alături de care crescuse, unul pe care se putea chiar să-l fi sărutat în spatele grajdului lui Hookey, cândva, demult.

— Susan!

Era vocea lui Roland, aspră şi urgentă.

— Cheile! Grăbeşte-te!

Susan luă inelul cu chei de pe cuiul din perete. Se duse întâi la celula lui Roland şi aruncă inelul orbeşte printre bare. În aer duhnea a praf de puşcă, lână arsă, sânge. Stomacul i se strângea instinctiv cu fiecare respiraţie.

Roland luă inelul cu chei, scoase mâinile printre bare şi introduse cheia în broască. Un moment mai târziu era liber şi o îmbrăţişă dur în timp ce ei îi dădeau lacrimile. După un alt moment, Cuthbert şi Alain erau liberi şi ei.

— Eşti un înger! zise Alain, îmbrăţişând-o la rândul lui.

— Nu eu, zise ea şi reîncepu să plângă mai tare.

Aruncă arma spre Roland. O simţea murdară în mână; nu mai voia să atingă niciodată una.

— El şi cu mine ne-am jucat împreună când eram mici. Era unul dintre cei buni – nu m-a tras niciodată de păr şi n-a bătut niciodată pe nimeni – şi bun a rămas când a crescut. Acum i-am curmat viaţa şi cine-i va spune asta soţiei lui?

Roland o trase înapoi în braţe şi o ţinu aşa un moment.

— Ai făcut ceea a trebuit să faci. Dacă nu el, atunci noi. Ştii asta?

Ea încuviinţă la pieptul lui.

— Avery, de el nu-mi pasă cine ştie cât, dar de Dave…

— Haide, zise Roland. Cineva ar putea să recunoască pocniturile ca fiind împuşcături. Sheemie a aruncat cu pocnitori?

Ea aprobă din cap.

— Am haine pentru voi. Pălării şi poncho-uri.

Susan se duse grăbită la uşă, o deschise, se uită iute în ambele direcţii, apoi se furişă în întunericul tot mai adânc.

Cuthbert luă poncho-ul ars şi îl întinse peste faţa adjunctului Dave.

— Ghinion, partenere, zise el. Ai fost prins la mijloc, nu-i aşa? Se pare că nu erai om rău.

Susan se întoarse cu hainele furate care fuseseră legate de şaua lui Capi. Sheemie plecase deja să se ocupe de următorul lucru fără a i se spune. Dacă băiatul bun la toate de la han era debil mintal, Susan cunoscuse mulţi oameni la viaţa ei care aveau mai puţină minte decât el.

— De unde ai luat astea? întrebă Alain.

— De la Popasul Călătorilor. Şi nu eu le-am luat, ci Sheemie.

Le întinse pălăriile.

— Haideţi, grăbiţi-vă.

Cuthbert luă pălăriile şi le dădu mai departe. Roland şi Alain îşi luaseră deja pe ei poncho-urile; cu capetele şi feţele acoperite, putea fi orice *vaqueros* de pe Povârnişul Baroniei.

— Unde mergem? întrebă Alain când ieşiră în verandă.

Strada era în continuare întunecată şi pustie în acel capăt; focurile de armă nu atrăseseră atenţia nimănui.

— La Hookey, pentru început, răspunse Susan. Acolo sunt caii voştri.

Merseră de-a lungul străzii împreună, unul lângă altul. Capi plecase; Sheemie luase catârul cu el. Susanei îi bătea tare inima şi simţea că-i ieşea transpiraţia pe frunte, însă tot îi era

frig. Indiferent dacă ceea ce făcuse era sau nu crimă, curmase două vieţi în seara aceea şi trecuse o linie ce nu mai putea fi niciodată călcată în direcţie inversă. O făcuse pentru Roland, pentru iubirea ei, şi simplul fapt că ştia că altfel n-ar fi putut îi oferea un dram de consolare.

Fiţi fericiţi împreună, necredincioşilor, escrocilor, ucigaşilor. Te afurisesc cu cenuşa.

Susan luă mâna lui Roland şi când el o strânse, îl strânse şi ea. Şi când ridică privirea spre Luna Demonului, faţa ei devenind acum din roşu-portocaliu argintie, se gândi că atunci când trăsese în sărmanul Dave Hollis cel onest, plătise pentru iubirea ei cu cea mai scumpă monedă dintre toate – plătise cu sufletul ei. Dacă el avea să o părăsească acum, blestemul mătuşii ei avea să se împlinească, întrucât doar cenuşa urma să mai rămână.

IX
SECERISUL

1

Când intrară în grajdul luminat slab de o singură lampă cu gaz, o umbră ieşi dintr-unul dintre staule. Roland, care îşi prinsese la brâu ambele arme, le scoase acum. Sheemie se uită la el cu un zâmbet nesigur, ţinând o scăriţă într-o mână. Apoi zâmbetul lui se lărgi, ochii scăpărară de fericire şi o rupse la fugă către ei.

Roland îşi vârî pistoalele în toc şi se pregăti să-l îmbrăţişeze pe băiat, însă Sheemie fugi pe lângă el şi se aruncă în braţele lui Cuthbert.

— Uha, uha, făcu Bert, întâi clătinându-se comic în spate şi apoi ridicându-l pe Sheemie de la pământ. Vrei să mă dobori din picioare, băiete?

— V-a scos! strigă Sheemie. Ştiam c-o va face, zău aşa! Bravo lui Susan!

Sheemie se uită înapoi la fata care stătea lângă Roland. Era încă palidă, dar acum părea stăpână pe sine. Sheemie se răsuci spre Cuthbert şi îi aplică un sărut direct în centrul frunţii.

— Uha! făcu iarăşi Bert. Pentru ce-i asta?

— Pentru că te iubesc, bunule Arthur Heath! Mi-ai salvat viaţa!

— Ei, poate că ţi-am salvat-o, zise Cuthbert, râzând într-un fel stânjenit (sombrero-ul de împrumut, şi aşa prea mare, îi stătea acum strâmb pe cap), dar dacă nu ne mişcăm, nu ţi-o voi fi salvat pentru mult timp.

— Caii sunt înşeuaţi, zise Sheemie. Susan mi-a spus să fac asta şi eu am făcut-o. Am făcut-o cum trebuie. Mai am doar de pus scăriţa asta la calul domnului Richard Stockworth, pentru că cea de acum e roasă aproape complet.

— Treaba asta mai poate aştepta, zise Alain, luând scăriţa.

O puse deoparte, după care se întoarse spre Roland. Unde mergem?

Primul gând al lui Roland fu că ar fi trebuit să se întoarcă la mausoleul lui Thorin.

Sheemie reacţionă pe dată cu groază.

— La cimitir? Şi acum, când Luna Demonului e plină?

Clătină din cap atât de vehement, încât sombrero-ul îi căzu şi părul îi zbură dintr-o parte în cealaltă.

— Sunt morţi acolo, sai Dearborn, dar dacă-i deranjezi pe timpul Demonului, s-ar putea ridica să umble!

— Nu-i bine, oricum ar fi, spuse Susan. Femeile din oraş probabil că vor împodobi drumul de la Faleză cu flori şi vor umple şi mausoleul. Olive se va ocupa de asta, dacă va fi în stare, însă mătuşa mea şi Coral se prea poate să facă parte din echipă. Astea nu-s două persoane pe care să ne dorim să le întâlnim.

— Foarte bine, spuse Roland. Să urcăm pe cai şi să plecăm. Gândeşte-te la asta, Susan. Şi tu, Sheemie. Avem nevoie de un loc unde să ne ascundem până în zori, cel puţin, şi trebuie să fie un loc la care să putem ajunge în mai puţin de o oră. Ieşind de pe Drumul Mare şi în orice direcţie dinspre Hambry, mai puţin spre nord-vest.

— De ce nu spre nord-vest? întrebă Alain.

— Pentru că într-acolo mergem acum. Avem o treabă de făcut… şi-o să le dăm de veste că o facem. Lui Eldred Jonas mai mult decât oricui.

Le adresă un zâmbet subţire şi tăios.

— Vreau ca el să ştie că jocul s-a terminat. Gata cu Castelele. *Adevăraţii* pistolari sunt aici. Să vedem dacă e în stare să le facă faţă.

2

O oră mai târziu, când luna urcase bine deasupra copacilor, *ka-tet*-ul lui Roland ajunse la exploatarea petrolieră Citgo. Pentru a fi în siguranţă, veniseră paralel cu Drumul Mare, deşi n-ar fi fost nevoie să-şi irosească precauţia: nu văzură niciun călăreţ pe drum, în nicio direcţie. *E ca şi când Secerişul ar fi*

fost anulat anul acesta, îşi spuse Susan… după care se gândi la momâile cu mâini roşii şi se cutremură. În seara zilei următoare i-ar fi vopsit lui Roland mâinile în roşu şi, dacă aveau să fie prinşi, încă urmau s-o facă. *Şi nu doar ale lui, ci şi pe ale noastre, ale tuturor.*

Şi pe ale lui Sheemie.

Lăsară caii (şi pe Caprichoso, care galopase nervos, dar sprinten, în urma lor, legat cu căpăstrul) de un echipament de pompare mort de mult în colţul sud-estic al câmpului petrolier, apoi se apropiară încet de sondele funcţionale, care se aflau grupate în aceeaşi zonă. Vorbeau în şoaptă, atunci când vorbeau. Roland se îndoia că ar fi fost nevoie de asta, însă acolo părea un lucru normal să şopteşti. Pentru Roland, Citgo era un loc mult mai înfricoşător decât cimitirul, şi deşi se îndoia că morţii din ţintirim se trezeau când Bătrânul Demon era în fază plină, unde se aflau ei atunci existau unele cadavre *foarte* neliniştite, zombi scârţâitori care sclipeau ruginiţi în lumina lunii şi pompau din pistoane ca nişte picioare în cadenţă de marş.

Roland îi conduse, chiar şi aşa, în partea activă a exploatării, pe lângă un indicator pe care scria AI CASCĂ DE PROTECŢIE? şi un altul pe care scria NOI PRODUCEM PETROL, NOI RAFINĂM SIGURANŢA PERSONALĂ. Se opriră la piciorul unei sonde care scrâşnea atât de tare, încât Roland trebui să strige pentru a se face auzit.

— *Sheemie! Dă-mi două pocnitori din cele mari!*

Sheemie îşi umpluse buzunarul din desaga Susanei şi acum îi înmână două lui Roland, care îl luă pe Bert de braţ şi-l trase în faţă. Perimetrul din jurul sondei era protejat de un gard ruginit şi când băieţii încercară să se caţere peste el, barele orizontale se rupseră ca nişte oase bătrâne. Se uitară unii la alţii în umbrele mişcătoare proiectate de maşinării în lumina lunii, crispaţi şi amuzaţi.

Susan atinse braţul lui Roland.

— *Ai grijă!* strigă ea peste larma angrenajului.

Nu părea speriată, observă el, ci doar emoţionată şi alertă.

Surâse larg, o trase în faţă şi o sărută pe lobul urechii.

— Fii pregătită să fugi, şopti el. Dacă facem asta, va fi o nouă candelă aici, la Citgo. Una a naibii de mare.

El şi Cuthbert se aplecară şi trecură pe sub traversa de jos a turnului ruginit şi rămaseră în picioare lângă utilaj, crispându-se din cauza larmei. Roland se mira că angrenajul nu se dezintegrase deja cu ani în urmă. Cea mai mare parte a mecanismului era ascunsă în blocul metalic ruginit, însă totuşi un uriaş ax rotativ, strălucind a ulei ce probabil era furnizat prin jeturi automate. De aproape, se simţea un iz de gaz care îi amintea de jetul ce ardea ritmic de cealaltă parte a exploatării.

— *Băşini de uriaş! strigă Cuthbert.*

— *Poftim?*

— *Am spus că miroase ca… aa, n-are rost! Să facem ce avem de făcut dacă putem… putem?*

Roland nu ştia. Se apropie de maşinăria care scârţâia sub carenajele metalice vopsite într-un verde palid, oxidat. Bert îl urmă cu oarecare reticenţă. Se strecurară amândoi în intervalul scurt, urât mirositor şi dogoritor, care îi duse direct sub sondă. Înaintea lor, axul de la capătul pistonului se rotea neîncetat, picurând lacrimi uleioase pe laturile lui netede. Alături de el se afla o conductă curbată – aproape sigur o conductă de preaplin, îşi spuse Roland. De la capătul ei curgeau la intervale mari picături de ţiţei şi pe pământul de sub ea se formase o baltă neagră. Arătă spre ea şi Cuthbert încuviinţă din cap.

Nu i-ar fi ajutat cu nimic să strige acolo; lumea era o cacofonie asurzitoare de bubuituri şi scrâşnete. Roland îşi prinse prietenul cu o mână pe după gât şi-i trase urechea la buzele sale; cu cealaltă mână ridică o pocnitoare în faţa ochilor lui Bert.

— Aprinde-o şi fugi, îi spuse. O ţin eu, îţi dau cât de mult timp pot. Asta spre binele meu şi spre al tău. Vreau să am calea liberă înapoi pe sub utilajul ăsta, înţelegi?

Cuthbert încuviinţă lângă buzele lui Roland şi întoarse capul pistolarului ca să-i poată vorbi în acelaşi mod.

— Dacă e destul gaz aici ca să se aprindă atunci când fac o

scânteie?

Roland se trase în spate. Ridică palmele într-un gest de neştiinţă. Cuthbert râse şi scoase o cutie de chibrituri cu sulf pe care o şterpelise de pe masa lui Avery înainte să plece. Întrebă din sprâncene dacă Roland era pregătit. Roland aprobă cu o mişcare a capului.

Vântul sufla tare, dar sub sondă era calm, maşinăriile din jur creau un adăpost de vânt, şi flacăra chibritului se ridică drept. Roland întinse pocnitoarea şi pentru un moment îl vizită dureroasa amintire a mamei sale: ce mult urâse ea lucrurile acelea, ce sigură era ea de fiecare dată că fiul ei va rămâne fără un ochi sau un deget din cauza unei petarde.

Cuthbert îşi atinse pieptul deasupra inimii şi îşi sărută palma în gestul universal de noroc-bun. Apoi atinse flacăra de fitil. Acesta începu să ardă cu scântei. Bert se întoarse, dădu glumeţ cu capul de un bloc acoperit al utilajului – acesta era Bert, gândi Roland; era în stare să glumească şi cu laţul de gât – după care străbătu iute coridorul scurt pe care veniseră.

Roland ţinu în mână petarda rotundă cât de mult avu curaj şi o îndesă în conducta de preaplin. Se crispă, întorcându-se cu spatele, aproape aşteptându-se să se producă ceea ce bănuise Bert: să explodeze aerul însuşi. Nu explodă. Alergă pe coridorul scurt, ajunse la câmp deschis şi-l văzu pe Cuthbert stând chiar lângă porţiunea ruptă de gard. Roland flutură ambele mâini spre el – *Du-te, idiotule, du-te!* – şi atunci lumea explodă în urma sa.

Sunetul fu o bufnitură profundă, ca un râgâit, care îi lăsă impresia că-i afundă timpanele şi îi fură aerul din gât. Pământul i se zdruncină sub picioare ca un val sub o barcă şi o mână mare şi caldă i se înfipse în mijlocul spatelui, împingându-l înainte. Reuşi să ţină ritmul cu viteza ei cale de un pas – poate chiar doi sau trei – după care fu ridicat de pe picioare şi aruncat în gardul lângă care Cuthbert nu mai stătea; Cuthbert era lungit şi el pe jos şi se uita ţintă la ceva din spatele lui Roland. Ochii băiatului erau holbaţi şi miraţi; gura îi atârna deschisă. Roland văzu toate acestea foarte bine, întrucât la Citgo era lumină ca în toiul zilei. Aprinseseră

propriul lor foc de Seceriş, se părea, cu o seară înainte, un foc mult mai luminos decât ar fi putut spera să fie cel din oraş.

Căzu în genunchi, patinând spre locul unde zăcea Cuthbert, şi îl apucă pe sub un braţ. Din spatele lor se auzi un bubuit uriaş, sfâşietor, şi în clipa aceea începură să cadă în jur bucăţi de metal. Se ridicară şi alergară spre Alain, care stătea în faţa Susanei şi a lui Sheemie, încercând să-i protejeze.

Roland aruncă iute o privire peste umăr şi văzu că rămăşiţele sondei – cam jumătate din ea mai stătea în picioare – străluceau într-un roşu-închis, ca o potcoavă încinsă, în jurul unei torţe galbene care urca spre cer pe o distanţă de, poate, patruzeci şi cinci de metri. Era un început. Nu ştia câte alte sonde puteau incendia înainte de a începe să vină oamenii din oraş, însă era ferm hotărât să pună foc la cât mai multe posibil, indiferent de riscuri. Incendierea rezervoarelor de la Stânca Suspendată era doar jumătate din treabă. Trebuia eliminată şi *sursa* lui Farson.

Alte pocnitori înfipte în alte conducte de preaplin se dovediră a nu fi necesare. Sub exploatarea petrolieră exista o reţea de conducte interconectate, majoritatea pline cu gaz natural pătruns înăuntru pe la lipiturile vechi şi roase. Roland şi Cuthbert ajunseră la ceilalţi, când se înregistră o nouă explozie, şi un nou turn de foc erupse dintr-o sondă din dreapta celei pe care o incendiaseră ei. Un moment mai târziu, o a treia sondă – aceasta aflată la şaizeci de metri buni de primele două – explodă cu un răcnet ca de dragon. Fierăria ei fu smulsă de pe stâlpii de ancorare din beton ca un dinte dintr-o gingie bolnavă. Se ridică pe o pernă de flăcări albastre şi galbene, atinse o înălţime de, poate, douăzeci de metri, apoi se înclină pe o parte şi se prăbuşi la pământ, împrăştiind scântei în toate direcţiile.

Încă una. Încă una. Şi încă una.

Cei cinci tineri stăteau în colţul lor, uluiţi, ţinând palmele pavăză la ochi în calea luminii. Acum, exploatarea semăna cu un tort de aniversare, iar căldura care dogorea spre ei era uriaşă.

— Zeii aibă milă, şopti Alain.

Dacă mai zăboveau mult acolo, înţelese Roland, aveau să pocnească şi ei ca floricelele de porumb. Trebuia să se gândească la cai; sigur, erau departe de centrul exploziilor, dar nu exista nicio garanţie că centrul avea să rămână unde era; Roland vedea deja două sonde care nici măcar nu funcţionaseră, fiind înghiţite de flăcări. Caii aveau să fie îngroziţi.

La naiba, *el* era îngrozit.

— Haideţi! strigă.

Alergară către cai prin strălucirea pâlpâitoare galben-portocalie.

3

La început, Jonas crezu că totul se petrecea în capul său – că exploziile făceau parte din actul lor de amor.

Act de amor, mdie. Al dracu' act de amor. El şi Coral făceau dragoste aşa cum măgarii făceau socoteli matematice. Era însă *ceva.* O, da, chiar era.

Mai fusese până atunci cu femei pasionale, din cele care te vârau ca într-un furnal şi apoi te ţineau acolo, uitându-te cu o lacomă intensitate cum ele mişcau din şolduri, dar până la Coral nu fusese niciodată cu o femeie care să atingă în el o coardă atât de puternică şi de armonică. În privinţa sexului, fusese dintotdeauna genul de om care profita de ocazie când aceasta i se ivea şi care îşi scotea cu totul din cap ideea de sex atunci când ocazia întârzia. În tovărăşia lui Coral, totuşi, îşi dorea doar să profite la nesfârşit şi apoi să mai profite puţin. Când erau împreună făceau dragoste ca pisicile sau copoii în călduri, zvârcolindu-se şi gâfâind şi îngherându-se; se muşcau reciproc şi se înjurau, şi până acum nimic nu ajunsese la suficienţă. Când era cu ea, Jonas avea uneori impresia că era fript în ulei dulce.

În seara aceea avusese loc o întâlnire a Asociaţiei Crescătorilor de Cai, care în zilele din urmă devenise în linii mari Asociaţia Farson. Jonas îi informase despre ultimele

evenimente, răspunsese la întrebările lor idioate şi se asigurase că oamenii înţelegeau ce aveau de făcut a doua zi. Odată isprăvită treaba aceasta, îi făcuse o vizită lui Rhea, care fusese instalată în vechiul apartament al lui Kimba Rimer. Vrăjitoarea nici măcar nu-l observase când trăsese cu ochiul la ea. Stătea în încăperea cu tavan înalt şi pereţii plini de cărţi a lui Rimer – la biroul din lemn de fier al lui Rimer, în fotoliul tapiţat al lui Rimer, arătând nelalocul ei mai rău ca perechea de chiloţi ai unei prostituate pe altarul dintr-o biserică. Pe masa lui Rimer se afla Curcubeul Vrăjitorului. Femeia îşi plimba mâinile pe deasupra lui şi murmura vorbe grăbite în barbă, însă globul rămânea orb.

Jonas o încuiase acolo şi se dusese la Coral. Aceasta îl aştepta în salonul în care urma să se ţină Recepţia a doua zi. Erau multe dormitoare în aripa aceea, dar femeia îl condusese în cel al fratelui său mort… şi asta nu din întâmplare, Jonas era sigur. Acolo făcuseră dragoste în patul cu baldachin pe care Hart Thorin nu avea să-l mai împartă niciodată cu metresa lui.

Fusese aprig, aşa cum era întotdeauna, şi Jonas se apropia de orgasm, când prima sondă de petrol explodă. *Hristoase, da' bună e*, îşi spuse el. *Nicăieri pe lumea asta blestemată nu mai există o muiere ca ea…*

Apoi alte două explozii, într-o succesiune rapidă, şi Coral încremeni pentru o clipă sub el înainte să reînceapă mişcarea zvâcnită din şolduri.

— Citgo, zise ea cu voce aspră, gâfâind.

— Mdie, mormăi el şi începu să se mişte în ritm cu ea.

Îşi pierduse tot apetitul pentru sex, însă ajunseseră la punctul în care le era imposibil să se oprească, fie chiar şi sub ameninţarea cu moartea sau dezmembrarea.

Două minute mai târziu alerga cu paşi mari, gol, spre balconaşul lui Thorin, cu penisul semierect bălăngănindu-i-se ca bagheta magică din închipuirea unui dement. Coral era un pas în urma lui, goală ca el.

— De ce acum? izbucni ea în timp ce Jonas dădea de perete uşa balconului. Puteam să mai am încă trei orgasme!

Jonas o ignoră. Înspre nord-vest nu se vedea decât întunericul peste care trona luna… mai puţin acolo unde se afla exploatarea petrolieră. Acolo văzu un miez de lumină galbenă orbitoare. Se extindea şi devenea mai puternică sub ochii săi; explozii zguduitoare repetate străbăteau kilometrii care îl despărţeau de locul acela.

Simţi că i se lasă o întunecime stranie peste minte, sentimentul care îl încerca încă de când mucosul acela de Dearborn, prin cine ştie ce salt al intuiţiei, îl recunoscuse drept cine şi ce era. Făcând dragoste cu Coral cea energică, sentimentul îşi mai pierduse din putere, dar acum, uitându-se la infernul de foc care mistuia ceea ce cu câteva minute în urmă fuseseră rezervoarele de combustibil ale Omului de Bine, se întoarse cu o intensitate nimicitoare, ca malaria care uneori abandonează carnea, dar rămâne ascunsă în oase şi nu te părăseşte niciodată cu adevărat. *Eşti în vest,* spusese Dearborn. *Sufletul unui om ca tine nu poate niciodată să părăsească vestul.* Sigur că era adevărat, şi nu avea nevoie ca un papă-lapte ca Will Dearborn să-i spună asta… dar acum, că i-o spusese, era o parte a minţii sale care numai la asta se gândea.

Al naibii Will Dearborn. Unde, mai exact, era el acum, el şi cei doi amici manieraţi ai lui? În *calabozo*-ul lui Avery? Jonas avea unele îndoieli.

Noi explozii străpunseră noaptea. Cei care alergaseră urlând în urma asasinatelor de dimineaţă alergau urlând din nou.

— Astea-s cele mai mari focuri de artificii de Seceriş dintotdeauna, rosti Coral cu voce joasă.

Înainte ca Jonas să poată răspunde, se auzi o bătaie puternică în uşa dormitorului. O clipă mai târziu, uşa fu dată de perete şi Clay Reynolds străbătu grăbit odaia, îmbrăcat doar într-o pereche de jeanşi şi nimic altceva. Avea părul zburlit şi o privire sălbatică.

— Veşti proaste din oraş, Eldred, spuse el. Dearborn şi ceilalţi doi mucoşi din Lumea Dinăuntru…

Alte trei explozii, aproape suprapuse. La exploatarea

petrolieră Citgo, deja cuprinsă de flăcări, o uriaşă minge de foc roşu-portocaliu se înălţă leneş în bezna nopţii, se stinse, dispăru. Reynolds ieşi pe balcon şi rămase între ei la balustradă, nepăsându-i de goliciunea lor. Se uită la mingea de foc cu ochii larg deschişi, mirat, până când aceasta se făcu nevăzută. Nevăzută ca mucoşii aceia. Jonas simţi cum întunericul nimicitor încerca să pună iar stăpânire pe el.

— Cum au scăpat? întrebă el. Ai idee? Avery ştie?

— Avery e mort. Mort e şi adjunctul care era cu el. I-a găsit alt ajutor de şerif, Todd Bridger… Eldred, ce se petrece acolo? Ce s-a întâmplat?

— O, aceia-s băieţii voştri, spuse Coral. Nu le-a luat mult să-şi înceapă propria petrecere de Seceriş, nu-i aşa?

Cât curaj au, oare? se întrebă Jonas. Bună întrebare – poate singura care conta. Asta era tot ce aveau de gând să facă… sau nu era decât începutul?

Îşi dorea din nou să se vadă plecat de acolo – de la Faleză, din Hambry, din Mejis. Deodată, mai mult ca orice, voia să fie la kilometri şi roţi şi leghe depărtare. Ieşise de după Movila sa, era prea târziu să bată în retragere şi acum se simţea îngrozitor de expus.

— Clay.

— Da, Eldred?

Dar ochii omului – ca şi mintea sa – erau îndreptaţi în continuare spre conflagraţia de la Citgo. Jonas îl prinse de umăr şi-l întoarse către el. Jonas îşi simţea şi el mintea începând să prindă viteză, bifând puncte şi detalii, şi primi sentimentul cu braţele deschise. Senzaţia aceea stranie, întunecată, de fatalism se stinse şi dispăru.

— Câţi oameni sunt acolo? întrebă el.

Reynolds se încruntă, gândindu-se la asta.

— Treizeci şi cinci, răspunse. Poate.

— Câţi sunt înarmaţi?

— Cu pistoale?

— Nu, cu suflătoare de fasole, prostule.

— Probabil… Reynolds se trase de buza de jos, încruntându-se mai tare ca oricând. Probabil o duzină. Cu

arme care s-ar putea să funcţioneze, vreau să zic.

— Barosanii de la Asociaţia Crescătorilor de Cai? Încă sunt toţi acolo?

— Aşa cred.

— Du-te la Lengyll şi la Renfrew. Cel puţin nu va trebui să-i trezeşti din somn; vor fi *toţi* treji deja, şi majoritatea acolo, jos. Jonas îndreptă degetul mare spre curte. Spune-i lui Renfrew să organizeze o echipă de cercetaşi. Oameni înarmaţi. Vreau opt sau zece, dar mă mulţumesc şi cu cinci. Pune să fie înhămat la căruţa baborniţei ăleia cel mai puternic şi mai rezistent ponei de aici. Spune-i băşinei bătrâne de Miguel că dacă poneiul pe care îl alege moare până la Stânca Suspendată, o să-şi poată folosi boaşele stafidite ca dopuri de urechi.

Coral Thorin scoase un hohot scurt de râs. Reynolds îi aruncă o privire, ochii îi căzură o secundă pe sânii ei, apoi se întoarse cu oarecare efort înapoi la Jonas.

— Unde-i Roy? întrebă acesta.

Reynolds se uită în sus.

— La etajul doi. Cu o slujnică.

— Scoate-l în şuturi, zise Jonas. E treaba lui să o pregătească pe cotoroanţă de drum.

— Plecăm?

— Cât putem de repede. Tu şi cu mine primii, împreună cu băieţii lui Renfrew, şi Lengyll în urmă, cu restul oamenilor. Tu asigură-te doar că Hash Renfrew e cu noi, Clay; omul ăla are nisipul deşertului în sânge.

— Şi caii de pe Povârniş?

— Lasă naibii caii ăia afurisiţi.

Se înregistră încă o explozie la Citgo; o nouă minge de foc pluti spre cer. Jonas nu vedea norii negri de fum care probabil urcau cu viteză în aer şi nici nu simţea mirosul de petrol; vântul, suflând de la est la vest, le purta pe amândouă departe de oraş, cel mai probabil.

— Dar…

— Fă ce-ţi spun.

Jonas îşi vedea acum priorităţile într-o ordine clară, ascendentă. Caii se aflau la baza listei – Farson putea găsi cai

aproape oriunde. Deasupra lor erau rezervoarele adunate la Stânca Suspendată. Acum, acestea erau mai importante ca oricând, deoarece sursa fusese distrusă. Dacă pierdeau rezervoarele, Marii Vânători ai Coşciugului îşi puteau lua adio de la întorsul acasă.

Totuşi, cel mai important lucru era bucăţica lui Farson din Curcubeul Vrăjitorului. Acela era singurul obiect cu adevărat de neînlocuit. Dacă era să se spargă, n-avea decât să se spargă în grija lui George Latigo, nu a lui Eldred Jonas.

— Mişcare, îi ordonă lui Reynolds. Depape vine după, împreună cu oamenii lui Lengyll. Tu vii cu mine. Dă-i drumul. Executarea.

— Şi eu? întrebă Coral.

Jonas se întinse şi o trase către sine.

— N-am uitat de tine, scumpo, spuse el.

Coral încuviinţă şi duse mâna între picioarele lui, nepăsându-i de privirea fixă a lui Clay Reynolds.

— Mda, zise ea. Nici eu n-am uitat de tine.

4

Fugiră de la Citgo cu urechile ţiuind şi cu vârfurile firelor de păr niţel arse, însă în rest teferi şi nevătămaţi. Sheemie mergea călare cu Cuthbert, iar Caprichoso tropotea după ei, la capătul căpăstrului său lung.

Susan fu cea care găsi locul în care să se ducă şi, la fel ca majoritatea soluţiilor, păru evident… odată ce se gândi cineva la el. Astfel că, nu la mult timp după ce Ajunul Secerişului se transformase în Dimineaţa Secerişului, ajunseră toţi cinci la coliba din Iarbă Rea unde Susan şi Roland se întâlniseră în mai multe rânduri ca să facă dragoste.

Cuthbert şi Alain întinseră păturile şi se aşezară pe ele ca să examineze armele recuperate de la oficiul şerifului. Găsiseră acolo şi praştia lui Bert.

— Astea-s de calibru mare, remarcă Alain, ridicând un pistol cu butoiaşul desfăcut şi uitându-se cu un ochi prin gaura ţevii. Dacă nu sunt prea imprecise, Roland, cred că ne putem folosi de ele.

— Păcat că nu avem mitraliera fermierului ăluia, spuse Cuthbert cu tristeţe.

— Ştii ce ar spune Cort despre o armă ca aia? întrebă Roland şi Cuthbert izbucni în râs.

Râse imediat şi Alain.

— Cine este Cort? întrebă Susan.

— Un dur aşa cum se crede Eldred Jonas, răspunse Alain. A fost învăţătorul nostru.

Roland propuse să doarmă toţi o oră sau două – a doua zi se prefigura ca fiind dificilă. Că putea fi totodată ultima zi din viaţa lor era un lucru pe care nu simţea că trebuie să-l spună cu voce tare.

— Alain, tu asculţi?

Alain, care ştia foarte bine că Roland nu se referea la urechile sau la atenţia sa, încuviinţă.

— Auzi ceva?

— Nu încă.

— Continuă tot aşa.

— Bine… dar nu promit nimic. Hipersensibilitatea e variabilă. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Tu continuă să încerci.

Grijuliu, Sheemie întinsese două pături în colţ, alături de cel pe care şi-l alesese drept cel mai bun prieten.

— El e Roland… şi el e *A*lain… dar tu cine eşti, bunule Arthur Heath? Cine eşti cu adevărat?

— Cuthbert mă cheamă. Întinse mâna. Cuthbert Allgood. Încântat, încântat şi încă o dată încântat.

Sheemie strânse mâna întinsă spre el, apoi începu să chicotească. Era un sunet vesel şi neaşteptat şi-i făcu pe toţi să zâmbească. Pe Roland îl duru puţin şi bănuia că dacă şi-ar fi putut vedea faţa, ar fi observat o arsură frumuşică pe care o căpătase fiindcă se aflase atât de aproape de sondele care explodau.

— Chi-iuf-bert, rosti Sheemie, chicotind. Măi-măi! Chi-iuf-bert, ce nume comic, nu-i de mirare că eşti un tip aşa hazliu. Chi-iuf-bert, o-aha-ha-ha, e mortal! Chiar mortal!

Cuthbert surâse şi încuviinţă.

— Pot să-l omor acum, Roland, dacă nu mai avem nevoie de el?

— Mai cruţă-l puţin, bine? spuse Roland şi se întoarse spre Susan, zâmbetul ştergându-i-se de pe buze. Ieşi puţin cu mine, Sue? Vreau să-ţi vorbesc.

Fata se uită în sus la el, încercând să-i citească pe chip.

— Sigur, bine.

Îi oferi mâna şi Roland o luă. Ieşiră împreună şi, sub lumina lunii, Susan simţi spaima punându-i stăpânire pe inimă.

5

Se plimbară în linişte prin iarba mirosind a dulce şi plăcută la gust pentru vaci şi cai, chiar în timp ce le dospea în pântece, întâi umflându-i şi apoi ucigându-i. Era înaltă – depăşea cu cel puţin treizeci de centimetri înălţimea lui Roland – şi încă verde ca pe timpul verii. Copiii se rătăceau uneori în Iarbă Rea şi mureau, însă Susan nu se temuse niciodată să fie acolo cu Roland, chiar şi atunci când cerul era perfect senin şi nu aveau repere de direcţie; simţul lui de orientare era de o perfecţiune nepământeană.

— Sue, nu mi-ai dat ascultare în problema armelor, spuse el până la urmă.

Ea se uită la el zâmbind, jumătate amuzată şi jumătate enervată.

— Ţi-ai dori, atunci, să fii şi acum în celula aia? Cu prietenii tăi cu tot?

— Nu, sigur că nu. Ce curaj ai avut!

O trase aproape şi o sărută. Când se dădu înapoi, amândoi respirau greu. O luă de braţe şi o privi în ochi.

— Dar de data asta nu mai trebuie să-mi ieşi din vorbă.

Ea îl privi neabătut, fără a scoate o vorbă.

— Tu ştii, spuse Roland. Tu ştii ce-ţi voi spune.

— Mdie, poate.

— Spune. Poate e mai bine să o spui tu decât eu.

— Eu trebuie să rămân la colibă cât timp tu şi ceilalţi

plecaţi. Eu şi cu Sheemie trebuie să rămânem.

El încuviinţă.

— O vei face?

Susan se gândi la cât de nefamiliară şi de murdară i se păruse arma lui Roland ţinând-o în mână pe sub poncho; se gândi la ochii largi ai lui Dave şi la privirea lui incredulă atunci când glonţul pe care i-l trăsese ea în piept îl aruncase în spate; se gândi la felul în care prima dată când încercase să-l împuşte pe şeriful Avery, glonţul nu reuşise decât să dea foc propriei sale haine, deşi bărbatul se afla drept în faţa ei. Băieţii nu aveau o armă pentru ea (doar dacă nu lua una a lui Roland) şi oricum ea nu ştia să folosească una foarte bine… Şi, mai important, nu voia *să* folosească una. În împrejurările date, şi cum trebuia să se gândească şi la Sheemie, era mai bine să rămână deoparte.

Roland aştepta, răbdător. Ea aprobă din cap.

— Eu şi cu Sheemie te vom aştepta. Promit.

El zâmbi, uşurat.

— Acum răsplăteşte-mă cu sinceritate, Roland.

— Numai să pot.

Fata ridică privirea spre lună, se cutremură văzând chipul rău-prevestitor de acolo şi se uită înapoi la Roland.

— Ce şanse sunt să te întorci la mine?

Roland se gândi foarte bine la asta, ţinând-o în continuare în braţe.

— Mult mai mari decât crede Jonas, răspunse el în cele din urmă. Vom aştepta la marginea Ierbii Rele şi ar trebui să-l putem ochi destul de bine când va veni.

— Mda, herghelia de cai pe care am văzut-o…

— Ar putea să vină fără cai, zise Roland, neştiind cât de bine intuise gândirea lui Jonas, dar oamenii lui vor face zgomot chiar dacă vin fără cai. Dacă sunt destul de mulţi, îi vom vedea şi pe ei – vor tăia drum prin iarbă ca o cărare prin păr.

Susan aprobă din cap. Văzuse deseori asta de pe Povârniş – misterioasa despicare a Ierbii Rele când era străbătută de grupuri de oameni.

— Dacă te caută pe tine, Roland? Dacă Jonas trimite iscoade înainte?

— Mă îndoiesc că se va sinchisi. Roland ridică din umeri. Dacă va trimite, le vom ucide. În linişte, dacă putem. Asta am fost învăţaţi să facem, să ucidem; o vom face.

Susan întoarse palmele şi situaţia se inversă: atunci, îi strânse ea braţele. Părea tulburată şi speriată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce şanse sunt să te revăd?

El cumpăni la răspuns.

— Jumi-juma, spuse el într-un sfârşit.

Ea închise ochii ca lovită, trase aer în piept, îl scoase, redeschise ochii.

— E rău, spuse, şi totuşi nu atât de rău cum credeam. Şi dacă nu te întorci? Eu şi cu Sheemie mergem la vest, cum ai spus înainte?

— Mda, la Gilead. Acolo veţi găsi siguranţă şi respect pentru tine, draga mea, orice ar fi… dar e cu atât mai important să te duci şi dacă *nu* auzi rezervoarele explodând. Ştii asta, nu?

— Ca să-i avertizez pe oamenii tăi… *ka-tet*-ul *t*ău.

Roland încuviinţă din cap.

— Îi voi avertiza, nicio grijă. Şi-l voi proteja pe Sheemie. Lui îi datorăm faptul că am ajuns până aici.

Roland se baza pe Sheemie mai mult decât ştia ea. Dacă el, Bert şi Alain *erau* ucişi, Sheemie avea să fie cel care să-i ofere sprijin fetei, şi un motiv de a merge mai departe.

— Când vei pleca? întrebă Susan. Avem timp să facem dragoste?

— Avem timp, dar poate e mai bine să nu facem, spuse el. Îmi va fi şi aşa greu să te las în urmă. Doar dacă nu vrei tu…

Ochii lui aproape o implorau să spună da.

— Hai doar să ne întoarcem şi să ne întindem puţin, propuse ea şi-l luă de mână.

Un moment, îi stătu pe limbă să-i spună că purta copilul lui, dar în ultima clipă se decise să păstreze tăcerea. Roland avea destule la care să se gândească şi fără asta, poate… plus că nu voia să-i dea o veste atât de fericită sub o lună atât de

urâtă. Cu siguranţă ar fi adus ghinion.

Se întoarseră prin iarba înaltă care începuse deja să-şi revină, închizându-le calea. În faţa colibei, Roland o întoarse spre el, îi puse palmele pe obraji şi o sărută tandru din nou.

— Am să te iubesc pentru totdeauna, Susan, declară el. Vie orice furtuni.

Ea zâmbi. Ridicarea pometilor făcu să-i curgă două lacrimi gemene din ochi.

— Vie orice furtuni, repetă ea.

Îl sărută din nou şi intrară.

6

Luna începuse să coboare când o ceată de opt călăreţi ieşi pe sub arcada pe care scria VENIŢI în PACE cu Litere Nobile. Jonas şi Reynolds erau în frunte. În urma lor venea căruţa neagră a lui Rhea, trasă de un ponei care părea suficient de vânjos să reziste toată noaptea şi jumătate din ziua următoare. Jonas voise să-i dea un căruţaş, însă Rhea refuzase: „Niciodată n-a existat animal cu care să nu mă-nţeleg mai bine decât cu orice om“, îi spusese ea, şi asta părea a fi adevărat. Frâiele stăteau inerte în poala ei; poneiul îşi vedea foarte bine de drum fără ele. Ceilalţi cinci oameni erau Hash Renfrew, Quint şi trei dintre cei mai buni *vaqueros* ai lui Renfrew.

Coral insistase să vină şi ea, dar Jonas avea altceva în gând.

— Dacă suntem ucişi, tu îţi poţi vedea de viaţă aproape ca înainte, argumentase el. Nu va fi nimic care să te lege de noi.

— Fără tine, nu ştiu sigur dacă voi mai avea vreun *motiv* să-mi văd de viaţă, protestase ea.

— Uf, termină cu rahaturile astea de şcoliriţă, că nu te prind. Vei găsi o mulţime de motive să te-mpleticeşti mai departe în viaţă, dacă ar fi să-ţi pui mintea la contribuţie. Dacă totul decurge bine – cum mă aştept să se întâmple – şi tu încă vei mai vrea să fii cu mine, ia calul şi pleacă de aici imediat ce prinzi de veste de reuşita noastră. Este un oraş la vest de aici în Munţii Vi Castis. Ritzy îi spune. Du-te acolo cu cel mai iute cal pe care te poţi urca. Vei ajunge cu câteva zile înaintea noastră, oricât de bine ne-am mişca noi. Găseşte un

han decent care să primească o femeie singură… dacă există aşa ceva în Ritzy. Aşteaptă. Când vom ajunge acolo cu rezervoarele, tu te vei strecura pur şi simplu în alai în dreapta mea. Ai înţeles?

Înţelesese. O femeie dintr-o mie, Coral Thorin asta – vicleană ca Satana în persoană şi bună la pat ca târfa preferată a diavolului. Acum, numai de s-ar fi desfăşurat lucrurile la fel de simplu cum le făcuse el să sune…

Jonas rămase în urmă până când ajunse în dreptul căruţei negre. Vrăjitoarea scosese globul din pungă şi-l pusese în poală.

— Nimic? întrebă el.

Spera şi se temea, deopotrivă, să vadă rozul acela intens pulsând din nou înăuntrul globului de cristal.

— Ne. Da' va vorbi când va simţi nevoia… fii sigur de asta.

— Şi atunci *tu* la ce eşti bună, baborniţă?

— Vei afla la momentul potrivit, îl asigură Rhea, uitându-se la el cu aroganţă (dar şi cu oarecare teamă, se bucură el să vadă).

Jonas dădu pinteni calului să ajungă înapoi în fruntea micii coloane. Se hotărâse să ia globul de la Rhea la cel mai mic semn neliniştitor. De fapt, acesta îşi infiltrase deja dulceaţa stranie şi dătătoare de dependenţă în mintea lui; se gândea mult prea mult la zvâcnetul acela de lumină roz.

Prostii, îşi spuse el. *E vorba doar de emoţia din preajma bătăliei. Odată ce voi termina cu treaba asta, voi redeveni eu însumi.*

Ar fi fost frumos să fie adevărat, dar…

… dar începuse, sincer să fie, să aibă îndoieli.

Renfrew călărea acum cu Clay. Jonas îşi îndemnă calul între ei. Îl durea piciorul beteag de nu se mai vedea; alt semn rău.

— Lengyll? îl întrebă el pe Renfrew.

— Adună o ceată măricică, răspunse bărbatul, nu-ţi bate capul cu Fran Lengyll. Treizeci de oameni.

— Treizeci! Blestemăţia naibii! Ţi-am spus că vreau patruzeci! Cel puţin patruzeci!

Renfrew îl măsură cu o privire goală, apoi, când îl lovi o pală puternică de vânt din ce în ce mai rece, se crispă. Îşi ridică bandana peste gură şi nas. *Vaqueros* din spatele lor procedaseră deja la fel.

— Cât de tare te temi de băieţii ăştia trei, Jonas?

— Destul pentru amândoi, am impresia, ţinând cont de faptul că tu eşti prea prost să ştii cine sunt sau de ce sunt în stare.

Îşi ridică şi el bandana, apoi se forţă să vorbească pe un ton mai rezonabil. Aşa era cel mai bine; mai avea puţin nevoie de nerozii ăia. Odată ce globul avea să-i fie predat lui Latigo, situaţia se putea schimba.

— Poate că totuşi nici nu-i vom vedea.

— Probabil sunt deja la cincizeci de kilometri de aici şi gonesc spre vest cât de tare îi pot duce caii, aprobă Renfrew. Aş da orice să ştiu cum au scăpat din închisoare.

Ce importanţă are, idiotule? gândi Jonas, dar nu spuse nimic.

— Cât despre oamenii lui Lengyll, vor fi cei mai duri băieţi pe care va putea pune el mâna – de se va ajunge la luptă, ăia treizeci vor lupta ca şaizeci.

Ochii lui Jonas îi întâlniră în treacăt pe ai lui Clay. *Cred numai când văd cu ochii mei,* zicea privirea lui Clay şi Jonas ştiu din nou de ce-i plăcuse întotdeauna de el mai mult decât de Roy Depape.

— Câţi sunt înarmaţi?

— Cu pistoale? Poate jumătate. Vor fi la nu mai mult de o oră în urma noastră.

— Bun.

Cel puţin uşa lor din spate era acoperită. Trebuia să fie destul. Şi abia aştepta să scape de globul acela afurisit.

Zău? şopti o voce vicleană, aproape nebună, dintr-un loc mult mai adânc decât inima sa. O, *nu zău!*

Jonas ignoră vocea până ce aceasta amuţi. O jumătate de oră mai târziu, ieşiră de pe drum şi intrară pe Povârniş. La câţiva kilometri înainte, mişcându-se în bătaia vântului ca o mare argintie, era Iarbă Rea.

7

Cam pe când Jonas şi ceata lui coborau Povârnişul, Roland, Cuthbert şi Alain urcau în şa. Susan şi Sheemie stăteau lângă uşa colibei, ţinându-se de mână şi uitându-se la ei solemn.

— Vei auzi exploziile când vor sări în aer rezervoarele şi vei simţi miros de fum, spuse Roland. Chiar dacă vântul va bate din direcţia greşită, cred că-l vei simţi. Apoi, după nu mai mult de o oră, va fi şi mai mult fum. Acolo. Arătă cu mâna. Acela va veni de la mormanul de crengi din faţa gurii canionului.

— Şi dacă nu vedem lucrurile astea?

— Către vest. Le vei vedea, Sue. Jur că le vei vedea.

Fata păşi în faţă, puse mâinile pe coapsele lui şi se uită în sus la el în lumina lunii târzie. El se aplecă; puse uşor o mână pe ceafa ei; îşi atinse buzele de buzele ei.

— Du-te la drum în siguranţă, zise Susan, retrăgându-se de lângă el.

— Mdie, adăugă Sheemie deodată. Fiţi fermi şi drepţi, toţi trei.

Făcu şi el un pas în faţă şi atinse timid cizma lui Cuthbert.

Cuthbert se întinse în jos, luă mâna lui Sheemie şi o strânse.

— Ai grijă de ea, bătrâne.

Sheemie aprobă cu seriozitate.

— Voi avea.

— Haideţi, spuse Roland.

Avea impresia că dacă s-ar mai fi uitat o dată la chipul ei solemn, întors în sus, ar fi plâns.

— Să mergem.

Se îndepărtară încet de colibă. Înainte ca iarba să se închidă în urma lor, ascunzând-o, el se uită înapoi o ultimă oară.

— Sue, te iubesc.

Ea surâse. Fu un surâs frumos.

— Pasăre şi urs, iepure şi peşte, rosti ea.

Când o văzu Roland data viitoare, fata era prizonieră în

globul de cristal al Vrăjitorului.

8

Ce văzură Roland şi prietenii lui la vest de Iarbă Rea era de o frumuseţe aspră, solitară. Vântul ridica perdele mari de nisip peste întinderea pietroasă a deşertului, perdele pe care lumina lunii le transforma în fantome grăbite. La anumite intervale, Stânca Suspendată era vizibilă la distanţă de aproximativ două roţi, iar gura Canionului Ochet la două roţi în plus. Uneori dispăreau amândouă, ascunse de praf. Înapoia lor, iarba înaltă foşnea melodios.

— Cum vă simţiţi, băieţi? întrebă Roland. Totul e bine?

Ei încuviinţară.

— Vor fi multe împuşcături, cred.

— Ne vom aminti chipurile taţilor noştri, zise Cuthbert.

— Da, aprobă Roland, aproape absent. Ni le vom aminti bine.

Se întinse în şa.

— Vântul e de partea noastră, nu a lor – ăsta-i lucru bun. Îi vom auzi când vin. Trebuie să estimăm mărimea grupului. Bine?

Aprobară amândoi.

— Dacă Jonas încă mai e încrezător, va veni curând, într-o ceată mică – formată din toţi mercenarii pe care i-a putut strânge pe fugă – şi va avea globul cu el. În cazul ăsta, îi vom prinde în ambuscadă, îi vom ucide pe toţi şi vom lua Curcubeul Vrăjitorului.

Alain şi Cuthbert stăteau liniştiţi şi ascultau cu atenţie. Vântul suflă şi Roland duse o mână la pălărie ca să nu-i fie luată de pe cap.

— Dacă se teme de noi probleme din partea noastră, cred că va veni mai târziu şi însoţit de o ceată mai mare de călăreţi. Dacă va fi aşa, îi vom lăsa si treacă… apoi, dacă vântul ne este prieten şi o ţine tot aşa, vom merge după ei.

Cuthbert începu să rânjească.

— O, Roland, spuse el. Taică-tău ar fi mândru. Doar paisprezece ani, da' le ştii învârti ca diavolul.

— Fac cincisprezece luna viitoare, zise Roland pe un ton serios. Dacă procedăm în felul ăsta, s-ar putea să fim nevoiţi să-i ucidem pe cei din ariergardă. Fiţi atenţi la semnalele mele, bine?

— Vom traversa spre Stânca Suspendată ca parte din ceata lor? întrebă Alain.

El fusese întotdeauna cu un pas sau doi în urma lui Cuthbert, însă pe Roland nu-l deranja; uneori era mai bine să ştii că te poţi baza pe un om decât să ştii că omul acela are o minte brici.

— Asta vrei să spui?

— Dacă aşa vor cădea cărţile, da.

— Dacă au globul roz cu ei, sper din suflet că acesta nu ne va trăda prezenţa, zise Alain.

Cuthbert păru surprins. Roland îşi muşcă buza, gândindu-se că uneori Alain era destul de isteţ. Fără îndoială, îi venise ideea aceea neplăcută înaintea lui Bert… şi înaintea lui Roland, chiar.

— În multe lucruri trebuie să ne punem speranţa în dimineaţa aceasta, însă vom juca partida aşa cum ne vin cărţile din pachet.

Descălecară şi se aşezară lângă cai la marginea ierbii, vorbind puţin. Roland privi norii argintii de praf alergându-se unul pe altul pe întinderea deşertului şi se gândi la Susan. Îşi închipui cum ar fi să fie căsătoriţi, trăind undeva la sud de Gilead. Pe atunci, Farson ar fi fost înfrânt, ciudatul declin al lumii redresat (copilul din el bănuia pur şi simplu că sfârşitul lui John Farson va rezolva cumva şi treaba aceasta) şi zilele lui ca pistolar s-ar fi terminat. Mai puţin de un an trecuse de când îşi câştigase dreptul de a purta revolverele pe care le avea acum la şolduri – şi de a purta armele mari ale tatălui său atunci când Steven Deschain s-ar fi decis să i le predea – şi deja se săturase de ele. Sărutările Susanei îi înmuiaseră inima şi, într-un fel, îl dezmorţiseră; făcuse perspectiva unei alte vieţi posibilă. Una mai bună, poate. Una cu o casă, copilaşi şi…

— Se apropie, spuse Alain, scoţându-l pe Roland din

reverie.

Pistolarul se ridică, ţinând frâiele lui Rusher într-un pumn. Cuthbert se ridică şi el, încordat.

— O ceată mare sau mică? Vezi… Ştii cumva?

Alain stătea cu faţa spre sud-est, cu mâinile întinse şi palmele în sus. În spatele umărului său, Roland vedea Steaua Bătrână mai având puţin să coboare după linia orizontului. Mai era doar o oră până în zori, deci.

— Nu-mi dau seama, răspunse Alain.

— Îţi dai măcar seama dacă globul…

— Nu. Taci, Roland, lasă-mă să ascult!

Roland şi Cuthbert rămaseră cu ochii la Alain, nerăbdători şi în acelaşi timp ciulind urechile să audă tropotul cailor, scârţâitul roţilor sau murmurul oamenilor pe aripa vântului trecător. Timpul se scurse. Vântul, în loc să scadă când Stea Bătrână dispăru şi zorii se apropiară, sufla mai aprig ca oricând. Roland se uită la Cuthbert, care îşi scosese praştia şi se juca fără astâmpăr cu elasticul ei. Bert ridică un umăr a neştiinţă.

— E o ceată mică, zise Alain deodată. Voi nu-i puteţi simţi?

Clătinară amândoi din cap.

— Nu mai mult de zece, poate doar şase.

— Pe toţi zeii! murmură Roland şi ridică pumnul spre cer. Nu se putu abţine. Şi globul?

— Nu-l pot atinge, spuse Alain. Vorbea aproape ca prin somn. Dar este cu ei, nu crezi?

Roland credea. O ceată mică de şase sau opt oameni, călătorind probabil cu globul de cristal. Era perfect.

— Fiţi gata, băieţi, spuse el. Îi vom ataca.

9

Ceata lui Jonas înainta într-un ritm bun pe Povârniş în jos şi prin Iarbă Rea. Stelele călăuzitoare luminau puternic cerul de toamnă şi Renfrew le cunoştea pe toate. Avea un laţ cu noduri pentru a măsura distanţa dintre cele două pe care le

numea Gemenele şi-i oprea pe toţi în loc pentru scurt timp, odată la douăzeci de minute, ca să facă asta. Jonas nu avea nici cea mai mică îndoială că bătrânul cowboy îi va scoase din iarba înaltă chiar pe direcţia Stâncii Suspendate.

Apoi, cam la o oră după ce intraseră în Iarbă Rea, Quint se apropie călare din spatele lor.

— Cotoroanţa vrea să te vadă, sai. Spune că-i important.

— Nu zău, acum? întrebă Jonas.

— Mdie.

Quint coborî glasul.

— Globul ăla din poala ei străluceşte de numa-numa'.

— Chiar aşa? Uite ce facem. Quint, tu ţine-le companie vechilor mei tovarăşi de drum cât eu mă duc să văd care e problema.

Rămase în urmă până ce ajunse în dreptul căruţei negre. Rhea ridică faţa spre el şi, preţ de un moment, luminată aşa de strălucirea roz, el crezu că era faţa unei fetiţe.

— Deci, spuse ea. Iată-te, barosane. Mă gândeam eu c-ai să vii fuguţa.

Se hlizi şi, când chipul i se umplu de riduri adânci de la râs, Jonas o văzu din nou aşa cum era cu adevărat – secătuită de obiectul din poală. Se inspectă apoi pe sine… şi se pierdu. Simţea irizaţia aceea roz pătrunzând în toate ungherele adânci ale minţii sale, luminându-le într-un fel cum nu mai fuseseră niciodată luminate. Nici măcar Coral, în clipele ei cele mai deşănţate, nu-l putea lumina în felul acela.

— Îţ' place, aşa-i? zise baborniţa, pe jumătate râzând şi pe jumătate uguind. Mda, îţ' place, i-ar plăcea oricui, la ce splendoare mândră e! Da' tu ce *vezi,* sai Jonas?

Aplecându-se, ţinându-se de cornul şeii cu o mână, părul său lung atârnând mănunchi, Jonas se uită în adâncul globului de cristal. La început văzu doar rozul acela lucios, labial, după care cortina lui începu să se ridice. Văzu atunci o colibă înconjurată de iarbă înaltă. Genul de colibă pe care doar un pustnic ar fi putut-o iubi. Uşa – era vopsită într-un roşu scorojit, dar încă puternic – stătea deschisă. Şi acolo, în pridvorul ei de piatră, cu mâinile în poală, cu păturile la

picioare şi cu părul desfăcut căzându-i peste umeri, şedea…

— Fir-aş să fiu! şopti Jonas.

Se aplecase deja atât de tare în şa, încât semăna cu un cascador la un spectacol de circ şi ochii păreau să-i fi dispărut; în locul lor rămăseseră doar două găvane de lumină roz.

Rhea chicoti a încântare.

— Mda, aia-i metresa pe care Thorin n-a mai apucat să puie mâna! Iubiţica lui Dearborn!

Hlizeala ei se opri brusc.

— Iubiţica jigodiei care l-a omorât pe Ermot al meu. Şi va plăti pentru asta, mda, chiar aşa. Uită-te mai atent, sai Jonas! Uită-te mai atent!

El se uită. Totul era clar acum şi se mira că nu văzuse mai devreme. Toate temerile mătuşii fetei ăleia fuseseră fondate. Rhea ştiuse, deşi Jonas nu ştia de ce nu spusese tuturor că fata şi-o trăgea cu unul dintre băieţii din Lumea Dinăuntru. Iar Susan nu se limitase doar la atât; mai mult, îl ajutase pe Will Dearborn să evadeze, pe el şi pe tovarăşii lui, şi se prea putea să fi ucis şi doi oameni ai legii pentru asta.

Silueta din globul de cristal se apropie. Îl ameţi puţin să asiste la mişcarea aceea, însă era o ameţeală plăcută. În spatele fetei era coliba, slab luminată de o lampă cu fitilul coborât la minimum. La început, Jonas crezu că cineva dormea în colţ, dar uitându-se mai bine decise că nu era decât un morman de piei care aveau o formă vag umană.

— Îi vezi pe băieţi? întrebă Rhea, parcă de la mare depărtare. Îi vezi, domnu' meu sai?

— Nu, răspunse el şi vocea i se păru că venea de la aceeaşi mare depărtare.

Avea ochii aţintiţi la glob. Simţea cum lumina lui îi pătrundea din ce în ce mai adânc în creier. Era un sentiment plăcut, ca un foc cald într-o noapte friguroasă.

— E singură, continuă el. Mi se pare că aşteaptă.

— Mda.

Rhea făcu un gest pe deasupra globului – o trecere scurtă a mâinilor – şi lumina roz dispăru. Jonas scoase un strigăt gutural de protest, dar nu ajută la nimic; globul era din nou

întunecat. Voia să întindă mâinile şi să-i spună să facă lumina să se întoarcă – să o implore, dacă era necesar – şi se abţinu doar prin forţa voinţei. Fu recompensat cu recăpătarea lentă a judecăţii, care îl ajută să-şi aducă aminte că gesturile lui Rhea erau la fel de fără noimă ca marionetele dintr-un spectacol cu Tandea şi Mandea. Globul făcea ce voia *el,* nu ce voia *ea.*

Între timp, baba cea urâtă se uita la el cu ochi de o viclenie şi o limpezime perverse.

— Ce crez' tu că aşteaptă? întrebă ea.

Exista un singur lucru pe care ea îl *putea* aştepta, îşi spuse Jonas tot mai panicat. Pe băieţi. Pe ticăloşii ăia spâni din Lumea Dinăuntru. Şi dacă nu erau cu ea, aceştia puteau foarte bine să fie în faţă, aşteptând la rândul lor.

Aşteptându-l pe el. Aşteptând poate chiar şi…

— Ascultă la mine, spuse el. Îţi spun doar o dată şi ai face bine să-mi răspunzi sincer. Ştiu ei de obiectul ăla? *Ştiu cei trei băieţi despre Curcubeu?*

Femeia îşi dezlipi ochii de la el. Într-un fel, acesta fu un răspuns destul de clar, însă într-altul, nu. De prea mult timp vrăjitoarea făcea ce voia ea acolo sus pe deal; trebuia să ştie cine era şeful aici, jos. Jonas se aplecă din nou şi o apucă de umăr. Fu oribil – ca şi cum ar fi apucat un os descărnat care, cine ştie cum, ar fi fost încă în viaţă – dar se forţă să nu-i dea drumul. Şi strânse. Ea gemu şi se foi, dar el o ţinu.

— Spune-mi, târâtură bătrână! Dă-ţi drumul la gură!

— S-ar putea să ştie despre el, se tângui ea. Poate că fata a văzut ceva în noaptea când a venit la mine… auu, dă-mi drumu', mă ucizi!

— Dacă aş fi vrut să te ucid, deja erai moartă.

Aruncă încă o privire lungă globului de cristal, apoi se îndreptă în şa, făcu mâinile căuş la gură şi strigă:

— Clay! Stai aşa!

Pe când Reynolds şi Renfrew trăgeau de frâie, Jonas ridică o mână pentru a-i opri pe *vaqueros* din spatele său.

Vântul şoptea prin iarbă, îndoind-o, vălurind-o, ridicând fluxuri de miros dulce. Jonas se uita înainte în bezna nopţii, deşi ştia bine că nu avea niciun rost să se uite după ei. Puteau

fi oriunde şi lui nu-i plăcea să-şi asume riscul într-o ambuscadă. Nu-i plăcea deloc.

Se duse spre Clay şi Renfrew, care aşteptau. Renfrew părea agitat.

— Care-i problema? Imediat se ivesc zorile. Ar trebui să ne mişcăm mai repede.

— Cunoşti colibele din Iarbă Rea?

— Mda, pe cele mai multe. Dar ce…

— Cunoşti una cu uşă roşie?

Renfrew încuviinţă şi arătă spre nord.

— Casa lui moş Soony. A suferit o convertire religioasă de un fel sau altul – a avut un vis sau o viziune sau ceva. Atunci şi-a vopsit uşa colibei în roşu. A plecat la oamenii-manni acum cinci ani.

Măcar nu întrebase de ce; văzuse ceva pe chipul lui Jonas care îl făcuse să-şi înghită întrebarea.

Jonas ridică mâna, se uită o secundă la coşciugul albastru-palid tatuat acolo, după care se întoarse şi îl strigă pe Quint.

— Tu eşti şeful, îi spuse Jonas.

Quint ridică imediat din sprâncenele lui stufoase.

— *Eu?*

— Mdie. Dar nu vei merge mai departe – s-a schimbat planul.

— Ce…

— Ascultă şi nu mai deschide gura decât dacă nu pricepi ceva. Întoarce căruţa aia neagră. Încolonează-ţi oamenii după ea şi ia-o înapoi pe unde am venit. Alătură-te lui Lengyll şi oamenilor lui. Spune-le că Jonas le ordonă să aştepte acolo unde-i vei găsi până la venirea lui şi a lui Reynolds şi Renfrew. Clar?

Quint aprobă. Părea zăpăcit, dar nu spuse nimic.

— Bun. Executarea. Şi spune-i vrăjitoarei să-şi pună jucăria în pungă.

Jonas îşi trecu o mână peste frunte. Degetele-i care rareori tremuraseră până atunci arătau acum un mic semn de slăbiciune.

— E deranjant.

Quint dădu să plece, apoi se uită înapoi când Jonas îl strigă pe nume.

— Cred că băieţii ăia din Lumea Dinăuntru sunt aici, Quint. Probabil în faţa noastră undeva, dar dacă sunt înapoi pe unde am venit, probabil că te vor ataca.

Quint se uită agitat în jur la iarba care creştea mai sus de capul său. Apoi strânse din buze şi îşi întoarse atenţia spre Jonas.

— Dacă atacă, vor încerca să ia globul, continuă Jonas. Şi, sai, ascultă bine la mine: oricine nu va muri protejându-l îşi va dori s-o fi făcut.

Ridică bărbia spre *vaqueros* care stăteau călare pe caii lor îndărătul căruţei negre.

— Spune-le asta.

— Bine, şefu', zise Quint.

— Când veţi întâlni ceata lui Lengyll, veţi fi în siguranţă.

— Cât să te aşteptăm, dacă nu vii?

— Până o să îngheţe iadul. Acum, du-te.

Când Quint plecă, Jonas se întoarse spre Reynolds şi Renfrew.

— Noi o să facem un mic ocol, băieţi, zise el.

10

— Roland.

Vocea lui Alain era joasă şi urgentă.

— S-au întors din drum.

— Eşti sigur?

— Da. Mai vine un grup în urma lor. Unul mult mai mare. Într-acolo se îndreaptă ei.

— Caută siguranţa celor mulţi, nimic mai mult, spuse Cuthbert.

— Au globul cu ei? întrebă Roland. Îl poţi atinge?

— Da, îl au. Îi face uşor de atins chiar dacă acum merg în direcţia opusă. Odată ce-l găseşti, străluceşte ca un lămpaş într-un puţ de mină.

— Tot Rhea îl are în păstrare?

— Aşa cred. E neplăcut s-o ating pe ea.

— Jonas se teme de noi, spuse Roland. Vrea să aibă mai mulţi oameni în jurul lui când va veni. Asta se întâmplă acum, asta trebuie să fie.

Neştiind că avea dreptate şi că, totodată, greşea amarnic. Neştiind că pentru una dintre puţinele dăţi de când plecaseră din Gilead, se baza pe dezastruoasa siguranţă de sine a unui adolescent.

— Noi ce facem? întrebă Alain.

— Stăm aici. Ascultăm. Aşteptăm. Vor aduce globul pe aici, dacă destinaţia lor e Stânca Suspendată. Nu vor avea încotro.

— Şi Susan? întrebă Cuthbert. Susan şi Sheemie? Ce facem cu ei? Cum ştim că sunt în regulă?

— Presupun că nu ştim.

Roland se aşeză cu picioarele încrucişate, ţinând frâiele lui Rusher în poală.

— Dar Jonas şi oamenii lui se vor întoarce nu peste mult timp. Şi când vor veni, noi vom face ce avem de făcut.

11

Susan nu voise să doarmă înăuntru – nu se simţea bine în colibă fără Roland. Îl lăsase pe Sheemie ghemuit sub pieile vechi din colţ şi ieşise cu păturile ei afară. Şezu în pragul uşii o vreme, uitându-se în sus la stele şi rugându-se pentru Roland aşa cum ştia ea. Când începu să se simtă niţel mai bine, se întinse pe o pătură şi pe cealaltă o trase peste ea. I se părea că trecuse o eternitate de când Maria o scuturase, trezind-o din somnul ei greu, şi sforăiturile guturale care veneau din colibă n-o deranjau foarte tare. Dormi cu capul sprijinit pe un braţ şi nu se trezi când, douăzeci de minute mai târziu, Sheemie ieşi pe uşă, clipi la ea somnoros, după care se duse în iarbă să urineze. Singurul care îl observă fu Caprichoso, care întinse botul său lung şi îl ciupi pe Sheemie de fund când băiatul trecu pe lângă el. Sheemie, încă adormit, întinse mâna în

spate şi împinse botul. Cunoştea foarte bine trucurile lui Capi, chiar aşa.

Susan visă la crângul de sălcii – pasăre şi urs, iepure şi peşte – şi ceea ce o trezi nu fu Sheemie întorcându-se la culcare, ci un cerc rece de oţel lipit de gâtul ei. Urmă un clic puternic pe care îl recunoscu imediat din oficiul şerifului: un pistol armat. Crângul de sălcii dispăru din ochiul minţii ei.

— Trezirea, mică rază de soare, rosti o voce.

Un moment, mintea ei uimită şi semitrează încercă să creadă că era ieri şi că Maria voia să o trezească şi să o trimită de la Faleză înainte ca ucigaşii primarului Thorin şi ai Cancelarului Rimer să se poată întoarce şi să o ucidă şi pe ea.

Nu se potrivea. Când deschise ochii, nu văzu lumina puternică a dimineţii târzii, ci strălucirea palidă a orei cinci din noapte. Nu auzea o voce de femeie, ci de bărbat. Şi nu simţea o mână zguduind-o de umăr, ci ţeava unei arme lipită de gât.

Ridică privirea şi văzu un chip îngust şi ridat încadrat de păr alb. Buzele nu erau mai mult decât o cicatrice. Ochi de acelaşi albastru şters ca ai lui Roland. Era Eldred Jonas. Bărbatul care stătea în spatele lui îi făcuse cinste tatălui ei cândva, în vremuri mai fericite: Hash Renfrew. Un al treilea bărbat, unul din *ka-tet*-ul lui Jonas, intră în colibă aplecând capul. Susan simţi că-i îngheaţă pântecele de teroare – pentru ea şi pentru Sheemie, deopotrivă. Nu era sigură dacă băiatul avea să înţeleagă vreodată ce li se întâmpla. *Aceştia sunt doi dintre cei trei oameni care au încercat să-l ucidă,* îşi spuse ea. *Măcar atât va înţelege.*

— Iată-te aici, Rază de Soare, iată-te aici, spuse Jonas prietenos, privind-o cum clipea pentru a-şi înlătura pâcla somnului. Bun! N-ar trebui să dormi aici de una singură, nu o sai frumoasă ca tine. Dar nicio grijă, mă voi asigura eu să ajungi înapoi unde ţi-e locul.

Privirea lui sări în sus când roşcatul cu manta ieşi din colibă. Singur.

— Ce are înăuntru, Clay? Nimic?

Reynolds clătină din cap.

— Totul e încă pe cal, presupun.

Sheemie, gândi Susan. *Unde eşti, Sheemie?*

Jonas întinse mâna şi-i mângâie puţin un sân.

— Frumos, făcu el. Fraged şi dulce. Nu mă mir că Dearborn te place.

— Ia-ţi mâna mizerabilă de pe mine, ticălosule.

Surâzând, Jonas se execută. Întoarse capul şi se uită la catâr.

— Pe ăsta-l ştiu; e al bunei mele prietene Coral. Pe lângă toate celelalte, te-ai transformat şi într-o hoaţă de animale! Ruşine, ruşine! Generaţia asta tânără… Nu eşti de acord, sai Renfrew?

Vechiul asociat al tatălui ei nu spuse însă nimic. Chipul lui era inexpresiv şi Susan bănuia că omul se ruşina totuşi puţin fiindcă se afla acolo.

Jonas se întoarse spre ea, cu buzele-i subţiri curbate în semiechilibrul unui zâmbet binevoitor.

— Ei, după crimă presupun că e uşor să furi un catâr, nu?

Ea nu spuse nimic, ci doar se uită la Jonas cum mângâia botul lui Capi.

— Oare ce duceau cu ei băieţii ăia, de le-a trebuit un catâr să care povara?

— Linţolii, spuse ea cu buzele amorţite. Pentru tine şi toţi prietenii tăi. Şi au fost o povară într-adevăr mare – cât pe ce să-i frângă spinarea sărmanului animal.

— Există o vorbă în zona din care vin, zise Jonas, încă surâzând. Fetele deştepte ajung în iad. Ai auzit-o vreodată?

Continuă să mângâie botul lui Capi. Catârului îi plăcea; ţinea gâtul întins cât era de lung şi ochii tâmpi pe jumătate închişi de plăcere.

— Ţi-a trecut prin gând că oamenii care îşi iau lucrurile de pe animalul de povară, le împart între ei şi apoi pleacă cu ele, de obicei nu se mai întorc?

Susan nu spuse nimic.

— Ai fost lăsată baltă, Rază de Soare. Îmi pare rău să-ţi spun, dar un futai rapid se uită repede. Ştii unde s-au dus?

— Da, zise ea.

Vocea ei era joasă, aproape o şoaptă.

Jonas părea mulţumit.

— Dacă mi-ai spune, ţi-ar putea fi mai bine. Nu eşti de acord, Renfrew?

— Mdie, făcu acesta. Sunt nişte trădători, Susan – în solda Omului de Bine. Dacă ştii unde sunt sau ce pun la cale, spune-ne.

Ţinându-şi ochii aţintiţi spre Jonas, Susan spuse:

— Vino mai aproape.

Buzele ei amorţite nu voiau să se mişte şi vorbele ieşiră încâlcite – *Ino ai arope* – dar Jonas înţelese şi se aplecă în faţă, întinzând gâtul într-un fel care-l făcu să semene perfect cu Caprichoso. Susan îl scuipă în faţă.

Jonas se trase înapoi, strângând din buze, surprins şi revoltat.

— *Arr! TÂRFĂ!* strigă el şi îi dădu o lovitură din plin, cu palma deschisă, care o trânti la pământ.

Fata aterizâ cât era de mare pe o rână şi văzu stele explodând în faţa ochilor. Îşi simţea deja obrazul drept cum se umfla ca un balon şi gândi: *Dacă m-ar fi lovit cu doi sau trei centimetri mai jos, putea să-mi rupă gâtul. Poate era mai bine aşa.* Duse mâna la nas şi îşi şterse sângele de la nara dreaptă.

Jonas se întoarse spre Renfrew, care făcuse un singur pas în faţă şi se oprise.

— Urc-o pe calul ei şi leagă-i mâinile în faţă. Strâns.

Se uită în jos la Susan şi o lovi cu piciorul în umăr destul de tare încât s-o facă să se rostogolească spre colibă.

— Mă scuipi tu pe mine?! Îl scuipi tu pe Eldred Jonas, târfă ce eşti?

Reynolds îi întindea bandana sa. Jonas i-o luă, îşi şterse saliva de pe faţă. Apoi se lăsă pe vine lângă ea. Îi prinse părul în mână şi şterse încet bandana cu el. După aceea o săltă pe fată în picioare. Deşi la colţul ochilor ei se zăreau acum lacrimi de durere, ea nu crâcni.

— S-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe prietenul tău, dulce Sue cu ţâţişoare fragede, dar te am pe tine, nu? Mdie. Şi dacă Dearborn ne face probleme, îţi fac şi eu ţie. Şi mă asigur

că Dearborn ştie. Poţi fi sigură de asta.

Zâmbetul lui se şterse. O îmbrânci pe Susan cu înverşunare, aproape aruncând-o înapoi la pământ.

— Acum, urcă pe cal şi fă-o înainte să mă hotărăsc să-ţi modific puţintel faţa cu cuţitul.

12

Sheemie asistă din iarbă, îngrozit şi plângând în tăcere, cum Susan îl scuipă pe Vânătorul Coşciugului cel rău în faţă şi fu doborâtă la pământ, lovită atât de tare încât ar fi putut-o ucide. Puţin lipsi să dea fuga la ea, dar ceva – poate vocea prietenului său Arthur în cap – îi spuse că în felul acesta n-ar rezolva nimic, ba chiar ar fi ucis *şi el.*

Se uită cum Susan urcă în şa. Unul dintre ceilalţi bărbaţi – nu era din gaşca Vânătorilor Coşciugului, ci un fermier masiv pe care Sheemie îl văzuse uneori la Popas – încercă să o ajute, dar Susan îl împinse în lături cu talpa cizmei. Bărbatul se trase deoparte, roşu la faţă.

Nu-i înfuria, Susan, îşi spuse Sheemie. O, *zei din cer, nu face asta, te vor lovi din nou! O, sărmana ta faţă! Şi-ţi curge sânge din nas, chiar aşa!*

— Ultima şansă, îi spuse Jonas fetei. Unde sunt ei şi ce au de gând să facă?

— Du-te dracului, i-o întoarse ea.

El zâmbi – un zâmbet subţire, dureros.

— Cel mai probabil te voi găsi acolo când voi ajunge, zise el. Apoi, către celălalt Vânător al Coşciugului: Ai verificat bine înăuntru?

— Orice ar fi avut, au luat cu ei, răspunse roşcovanul. N-au lăsat-o în urmă decât pe iepuroaica lui Dearborn.

Asta îl făcu pe Jonas să râdă lasciv în timp ce urcă pe calul său.

— Haide, spuse, să plecăm.

Intrară înapoi în Iarbă Rea, care se închise în jurul lor şi-i făcu să dispară ca şi când nici n-ar fi fost vreodată acolo…

doar că acum lipseau Susan şi Capi. Pe catâr îl luase fermierul cel vânjos care mergea alături de Susan.

Când fu sigur că nu aveau să se întoarcă, Sheemie ieşi încet în luminiş, încheindu-şi în acelaşi timp nasturele de sus al pantalonilor. Se uită dinspre direcţia în care plecaseră Roland şi prietenii lui spre aceea în care fusese dusă Susan. Încotro?

După ce se gândi un moment, îşi dădu seama că nu avea de ales. Acolo, iarba era aspră şi zveltă. Cărarea pe care şi-o croiseră Roland, Alain şi bunul Arthur Heath (aşa continua Sheemie să-i spună în gând, şi aşa avea să-i spună mereu) dispăruse. Cea făcută de Susan şi răpitorii ei, pe de altă parte, încă se vedea bine. Şi poate că, dacă mergea după ea, o putea ajuta în vreun fel.

Păşind încet la început, apoi sprintând când teama că răpitorii se puteau întoarse pe ocolite să-l prindă din spate se risipi, Sheemie pomi pe direcţia în care fusese dusă Susan. Bună parte din ziua aceea avea să fie pe drum, pe urmele ei.

13

Cuthbert, care nu era deloc o personalitate sangvină, deveni din ce în ce mai nerăbdător pe măsură ce lumina zilei crescu spre adevăratele zori. *E Secerişul,* îşi spuse el. *În sfârşit, Secerişul, iar noi uite unde stăm cu cuţitele ascuţite şi neavând nimic ce să tăiem cu ele.*

De două ori îl întrebă pe Alain ce „auzea”. Prima dată Alain doar mormăi. A doua, întrebă ce se *aştepta* Bert să audă, de îi trăncănea aşa în urechi.

Cuthbert, care nu considera că cele două întrebări puse la interval de cincisprezece minute puteau trece drept „trăncănit”, se îndepărtă şi se aşeză bosumflat în faţa calului său. După scurt timp, Roland veni la el şi se aşeză alături.

— Aşteptatul, spuse Cuthbert. Asta am făcut aproape tot timpul cât ne-am aflat în Mejis şi asta-i ce urăsc mai mult pe lume.

— Nu vei mai avea mult de aşteptat, spuse Roland.

14

Ceata lui Jonas ajunse la locul unde detaşamentul lui Fran Lengyll ridicase temporar tabără cam la o oră după ce soarele ieşise de după linia orizontului. Quint, Rhea şi *vaquero* ai lui Renfrew erau deja acolo şi beau cafea, se bucură Jonas să vadă.

Lengyll o luă înainte, o văzu pe Susan călărind cu mâinile legate şi făcu un pas în spate, de parcă şi-ar fi dorit să-şi găsească un colţ unde să se ascundă. Nu erau însă colţuri acolo, aşa că rămase pe poziţie. Nu părea totuşi bucuros de asta.

Susan îşi îmboldea calul să înainteze, şi când Reynolds încercă să o prindă de umăr, se aplecă pe o parte, ferindu-se pe moment de el.

— Ei-ei, Francis Lengyll! Ce surpriză să te văd aici!

— Susan, îmi pare rău să te văd aşa, spuse Lengyll.

Roşeaţa i se apropia tot mai tare de frunte, ca un val care se apropie de un taluz.

— Te-ai înhăitat cu cine nu trebuia, fată… şi-n cele din urmă, când faci asta, mereu rămâi de căruţă, să dai socoteală singură.

Susan râse de-a dreptul.

— M-am înhăitat cu cine nu trebuia! zise ea. Mda, tu ştii cum e asta, nu, Fran?

Bărbatul se întoarse, stângaci şi încremenit de ruşine. Fata ridică un picior şi înainte să o poată împiedica cineva, îi trase o cizmă drept între omoplaţi. Lengyll căzu pe burtă, chipul schimonosindu-i-se pe dată de surprindere.

— Stai aşa, curvă neruşinată! ţipă Renfrew şi o plesni peste cap.

O lovi în partea stângă, ceea ce echilibra măcar situaţia, avea să-şi spună mai târziu, când mintea urma să i se limpezească şi ea putea să gândească. Se clătină în şa, dar nu căzu. Şi nici nu se uită spre Renfrew, ci doar la Lengyll, care izbutise acum să se ridice în mâini şi genunchi. Avea întipărită pe chip o expresie de ameţeală profundă.

— *Mi-ai ucis tatăl!* îl acuză ea. *Mi-ai ucis tatăl, om laş şi perfid ce eşti!*

Se uită la adunătura de fermieri şi *vaqueros*. Toţi o priveau acum cu ochii larg deschişi.

— *Acesta e el, Fran Lengyll, preşedintele Asociaţiei Crescătorilor de Cai, cel mai perfid om care a existat vreodată! Josnic ca un rahat de coiot! Josnic ca…*

— Ajunge, zise Jonas, uitându-se cu oarecare interes cum Lengyll se târa înapoi la oamenii lui – şi da, Susan observă cu o plăcere amară, se târa ca o jivină – cu umerii gârboviţi.

Rhea se hlizea, legănându-se şi scoţând un sunet ca de unghii pe o bucată de gresie. Sunetul o şocă pe Susan, însă nu fu deloc surprinsă de prezenţa ei.

— Niciodată nu va ajunge, spuse ea, uitându-se de la Jonas la Lengyll cu o expresie de dispreţ atât de adânc, încât părea fără fund. Pentru el, niciodată nu va ajunge.

— Ei, poate, dar te-ai descurcat destul de bine în timpul pe care l-ai avut la dispoziţie, doamnă-sai. Puţini s-ar fi descurcat mai bine. Şi auzi-o pe vrăjitoare cum se hlizeşte! Parcă ar avea sare pe răni, aş zice… da' i-oi închide eu gura nu peste mult timp. Apoi, întorcând capul. Clay!

Reynolds se apropie călare.

— Crezi că o poţi duce pe Rază de Soare înapoi la Faleză fără probleme?

— Aşa cred.

Reynolds încercă să nu-şi arate uşurarea pe care o simţi văzându-se trimis înapoi la est. Începuse să-l încerce un sentiment neplăcut cu privire la Stânca Suspendată, din vest, la Latigo, la rezervoare… la tot spectacolul ăla, de fapt. Dumnezeu ştia de ce.

— Acum?

— Mai stai vreun minut, zise Jonas. Poate va fi nevoie să omorâm pe cineva de aici. Cine ştie? Dar întrebările fără răspuns sunt cele care fac să merite a te trezi dimineaţa, chiar şi când te doare piciorul ca un dinte cariat. Nu eşti de acord?

— Nu ştiu, Eldred.

— Sai Renfrew, stai cu ochii pe graţioasa noastră Rază de

Soare un minut. Eu am de recuperat un obiect anume.

Vocea lui se auzea bine – asta şi intenţionase – şi hlizelile lui Rhea se opriră brusc, parcă retezate în gâtul ei cu un şiş. Surâzând, Jonas îşi îndemnă calul spre căruţa neagră cu amalgamul ei de simboluri aurii. Reynolds călări în dreapta lui şi Jonas îl simţi mai mult decât îl văzu pe Depape alăturându-i-se. Roy era un băiat bun, orice se zicea; era puţin mai slab la minte, sigur, dar ştia unde-i era sufletul şi nu trebuia să-i spui chiar *tot* ce să facă.

Cu fiecare pas pe care îl făcea calul lui Jonas, Rhea se trăgea puţin mai în spate în căruţă. Ochii i se mişcau de la stânga la dreapta în orbitele adânci, căutând o cale de scăpare care nu exista.

— Nu te apropia de mine, aducător de *char!* strigă ea, ridicând o mână spre el. Cu cealaltă strângea şi mai tare sacul în care se afla globul de cristal. Stai la distanţă, altfel aduc fulgerul să te lovească acolo unde eşti, călare pe cal! Pe tine şi pe bandiţii de lângă tine!

Lui Jonas i se păru că Roy ezită puţin. Clay, însă, nici nu se clinti, la fel ca Jonas însuşi. Bănuia că baborniţa era într-adevăr în stare de multe lucruri… sau că fusese în stare, la un moment dat. Dar asta era înainte ca hrăpăreţul glob să-i fi intrat în viaţă.

— Dă-mi-l, spuse el.

Ajunse la marginea căruţei şi întinse mâna după pungă.

— Nu-i al tău şi n-a fost niciodată. Într-o bună zi vei primi, fără îndoială, mulţumirile Omului de Bine pentru că ai avut mare grijă de el, dar acum trebuie să renunţi.

Femeia strigă – un sunet de o intensitate atât de pătrunzătoare, încât mai mulţi dintre *vaqueros* îşi scăpară cănile de cafea din mână şi îşi acoperiră urechile. În acelaşi moment, cotoroanţa îşi înfăşură şiretul pe mână şi ridică punga deasupra capului. Forma curbată a globului se legăna de la stânga la dreapta pe fundul ei ca un pendul.

— *Refuz!* urlă ea. *Mai bine dau cu el de pământ şi-l sparg decât să-l dau cuiva de teapa ta!*

Jonas se îndoia că globul s-ar fi spart, nu aruncat de braţele

ei slabe pe covorul flexibil al Ierbii Rele călcate în picioare, însă nu credea că avea să aibă ocazia să afle.

— Clay, spuse el. Scoate pistolul.

Nu trebui să se uite la Clay ca să vadă că acesta o făcuse; văzu modul frenetic în care ochii ei se mutară la stânga, unde Clay stătea pe cal.

— O să număr, anunţă Jonas. Nu până departe; dacă ajung la trei şi ea nu a predat punga, spulberă-i căpăţâna aia pocită.

— Bine.

— Unu, spuse Jonas, privind balansul globului pe fundul pungii ridicate în aer. Strălucea; vedea lumina lui roz chiar şi prin pânza aceea. Doi. Să te simţi bine în iad, Rhea, adio. Tr…

— *Ţine!* strigă ea, întinzându-l şi acoperindu-şi faţa cu cârligul strâmb al mâinii libere. *Ţine, ia-l! Şi fie să te blesteme aşa cum m-a blestemat pe mine!*

— Mulţam-sai.

Apucă punga aproape de gură şi smuci. Rhea strigă din nou când şiretul îi zdreli încheieturile degetelor şi îi smulse o unghie. Jonas nici nu auzi. Mintea lui era o explozie albă de bucurie. Pentru prima dată de când era mercenar uită de datorie, de împrejurimi şi de cele şase mii de lucruri care puteau să-i ia viaţa în orice zi lăsată de zei. Îl avea; îl avea; pe toate mormintele tuturor zeilor, avea blestemăţia aia!

E al meu! gândi el şi asta fu tot. Se împotrivi cumva dorinţei de a deschide punga şi a vârî mâna înăuntru, ca un cal care îşi vâră capul într-o desagă cu ovăz, şi înfăşură în schimb de două ori nojiţa pe oblâncul şeii. Îşi umplu plămânii la refuz cu aer, apoi expiră. Mai bine. Puţin.

— Roy.

— Mda, Jonas.

Ce bine ar fi fost să plece din locul acela, gândi Jonas, nu pentru prima dată. Să-i lase în urmă pe ţărănoii ăia. Se săturase de atâtea *mda* şi *ne* şi *chiar aşa*, se săturase până peste cap.

— Roy, îi dăm timp cotoroanţei cât numărăm până la zece, de data asta. Dacă nu dispare din ochii mei până atunci, ai permisiunea mea să-i faci curul arşice. Acum, hai să vedem

dacă ştii tu să numeri. Eu o să te ascult atent, aşa că ai grijă să nu sari peste vreo cifră!

— Unu, spuse Depape serios. Doi. Trei. Patru.

Scuipând înjurături, Rhea apucă frâiele căruţei şi lovi poneiul cu ele. Poneiul lăsă urechile pe spate şi smuci căruţa înainte cu atâta putere, încât Rhea căzu de pe băncuţă, cu picioarele în sus, tibiile ei albe şi osoase apărând deasupra încălţărilor negre, înalte până la gleznă, şi a şosetelor de lână desperecheate. *Vaqueros* râseră. Jonas râse şi el. Era destul de comic, într-adevăr, să o vezi trântită pe spate cu cracii în aer.

— Ci… ci… *cinci*, zise Depape, râzând aşa de tare, încât sughiţa. Şş… şş… şase!

Rhea se ridică la loc, sări înapoi pe băncuţă cu graţia unui peşte pe moarte şi aruncă o privire printre gene spre ei, strâmbându-se.

— *Vă afurisesc pe toţi!* strigă ea.

Vorbele îi străpunseră, făcându-i să-şi înghită hohotele în timp ce căruţa se hurduca spre marginea luminişului.

— *Până la ultimu'! Pe tine… şi pe tine… şi pe tine!*

Degetul ei noduros arătă la sfârşit spre Jonas.

— *Hoţule! Hoţ mizerabil!*

De parcă ar fi fost.al tău, ricană Jonas în gând (deşi „Al meu!“ fuseseră primele cuvinte care îi trecuseră prin cap, îndată ce pusese mâna pe el). *De parcă o aşa minune ar putea aparţine vreodată unei cititoare în măruntaie de cocoş dintr-un fund de lume, ca tine.*

Căruţa intră hurducându-se în Iarbă Rea, poneiul trăgând tare cu urechile lăsate pe spate; strigătele cotoroanţei ajutau la mânarea lui mai bine ca orice fel de bici. Forma aceea neagră pătrunse în verdele ierbii. Văzură căruţa pâlpâind ca un truc al unui scamator, după care dispăru. Mult timp după aceea, totuşi, o auziră strigându-şi blestemele, invocând moartea lor sub Luna Demonului.

— Du-te, îi spuse Jonas lui Clay Reynolds. Du-o pe Raza de Soare înapoi. Şi dacă o să vrei să te opreşti pe drum să te foloseşti de ea, ei bine, n-ai decât.

Spunând acestea, aruncă o privire spre Susan pentru a vedea ce efect aveau vorbele asupra ei, dar fu dezamăgit – fata părea zăpăcită, de parcă ultima lovitură pe care Renfrew i-o aplicase i-ar fi zdruncinat creierii, cel puţin temporar.

— Ai numai grijă să ajungă la Coral după ce-ţi termini treaba cu ea.

— Bine. Ai vreun mesaj pentru sai Thorin?

— Spune-i s-o ţină pe târâtură într-un loc sigur până ce primeşte vorbă de la mine. Şi… ce zici să rămâi cu ea, Clay? Cu Coral, vreau să zic – până mâine, nu cred că trebuie să ne mai facem griji din partea ei, dar Coral… însoţeşte-o la Ritzy, când va pleca. Fii escorta ei, cum ar veni.

Reynolds încuviinţă. Din ce în ce mai bine. Faleză să fie, şi asta era bine. Poate că se va cinsti puţin cu fetiţa odată ajuns acolo, dar nu pe drum. Nu sub fantomatica lumină a Lunii Demonului.

— Du-te, atunci. La drum.

Reynolds o conduse prin luminiş, îndreptându-se spre un punct aflat la mare distanţă de porţiunea de iarbă aplecată pe unde Rhea îşi făcuse ieşirea din scenă. Susan merse în tăcere, cu ochii întunecaţi aţintiţi spre încheieturile sale legate.

Jonas se întoarse spre oamenii săi.

— Cei trei tineri din Lumea Dinăuntru au evadat din închisoare cu ajutorul târâturii ăleia înţepate, zise el, arătând spre spatele Susanei.

Dinspre bărbaţi se auzi un murmur gros. Că Will Dearborn şi prietenii lui erau liberi ştiau; că sai Delgado îi ajutase să fugă, nu… şi poate era mai bine pentru ea că Reynolds o conducea în clipa aceea în Iarbă Rea departe de privirea lor.

— Asta nu contează! strigă Jonas, captându-le din nou atenţia.

Întinse iute mâna şi mângâie curbura de pe fundul punguţei cu şiret. Numai să atingă globul şi simţea că putea face orice. Chiar şi cu o mână legată la spate.

— Lăsaţi-o pe ea şi lăsaţi-i pe ei!

Ochii lui se mutară de la Lengyll la Wertner, la Croydon, la Brian Hookey şi la Roy Depape.

— Suntem aproape patruzeci de oameni şi ni se vor alătura alţi o sută cincizeci. Ei sunt trei şi nici c-o zi peste şaisprezece ani. Vă temeţi voi de trei băieţi?

— *Nu!* strigară ei.

— Dacă îi întâlnim, vitejii mei, ce o să facem?

— *ÎI UCIDEM!*

Strigară atât de tare, încât făcură ciorile să se ridice spre soarele dimineţii, croncănindu-şi dezaprobarea în vreme ce zburau spre locuri mai liniştite.

Jonas era mulţumit. Ţinea mâna în continuare pe curbura dulce a globului şi simţea cum acesta revărsa putere în el. *Putere roz,* îşi spuse el şi surâse larg.

— Haideţi, băieţi. Vreau să văd rezervoarele alea în pădurea de la vest de Ochet înainte ca localnicii să-şi aprindă Focul din Noaptea Secerişului.

16

Sheemie, ghemuit în iarbă şi trăgând cu ochiul în luminiş, fu aproape călcat de căruţa neagră a lui Rhea; vrăjitoarea, strigând vorbe de neînţeles, trecu atât de aproape de el, încât băiatul îi simţi izul acru al pielii şi părului murdar. Dacă hoaşca s-ar fi uitat în jos, n-ar fi putut să nu-l vadă şi fără îndoială l-ar fi transformat într-o pasăre sau un bumbler sau poate chiar un ţânţar.

Băiatul îl văzu pe Jonas dând-o pe Susan în grija celui în manta şi începu să dea ocol luminişului. Îl auzi pe Jonas instigându-i pe oameni (pe mulţi dintre ei Sheemie îi cunoştea; se ruşina să afle ce mulţi dintre cowboy-ii din Mejis făceau sluj în faţa Vânătorului cel rău al Coşciugului), dar nu dădu nicio atenţie la ceea ce spunea. Încremeni locului când oamenii încălecară, speriat pe moment că vor veni în direcţia lui, însă ei porniră în cealaltă parte, spre vest. Luminişul se

goli aproape prin magie… doar că nu era comp*let gol*. Caprichoso fusese lăsat în urmă, cu căpăstrul târându-se pe iarba bătucită. Capi se uită după călăreţii care plecau, necheză o dată – ca pentru a le spune că se puteau duce toţi dracului – apoi se întoarse şi dădu cu ochii de Sheemie, care arunca ocheade în luminiş. Catârul ridică urechile spre băiat, după care încercă să pască. Atinse Iarba Rea o singură dată, înălţă capul şi necheză la Sheemie, ca pentru a spune că asta era numai vina băiatului de la han.

Sheemie porni foarte atent către Caprichoso, gândindu-se că era mai uşor să mergi călare decât pe jos. Pe toţi zeii, da… dar acel al doilea nechezat îl făcu să se răzgândească. Animalul putea scoate un strigăt într-un moment nepotrivit, alertându-l pe cel care o avea pe Susan.

— Îţi vei găsi tu drumul spre casă, presupun, spuse Sheemie. Rămas-bun, amice. Rămas-bun, Capi. Ne vedem ceva mai încolo, de-a lungul drumului.

Găsi cărarea deschisă de Susan şi Reynolds şi porni imediat cu pas sprinten pe urmele lor.

17

— Vin iarăşi, anunţă Alain cu un moment înainte ca Roland să simtă şi el asta – un licăr scurt în mintea sa, ca un fulger roz. Vin toţi.

Roland se lăsă pe vine înaintea lui Cuthbert. Cuthbert îl privi fără măcar o aluzie a obişnuitei sale bune dispoziţii nesăbuite.

— Multe depind de tine, zise Roland, apoi atinse praştia. Şi de asta.

— Ştiu.

— Câtă muniţie ai?

— Aproape patru duzini de bile de fier.

Bert ridică o pungă de bumbac care, în timpuri mai aşezate, conţinuse tutunul tatălui său.

— Plus o gamă variată de artificii, în desagă.

— Câte din cele mari?

— Suficiente, Roland.

Fără a zâmbi. În absenţa râsului din ei, băiatul avea ochii goi ai unui ucigaş de rând.

— Suficiente, repetă.

Roland îşi plimbă o mână pe pieptul poncho-ului pe care îl purta, lăsându-şi palma să se reobişnuiască cu ţesătura aspră. Se uită la Cuthbert, apoi la Alain, spunându-şi din nou că planul putea funcţiona, da; atât timp cât îşi menţineau luciditatea şi nu se lăsau să gândească lucrurile în termenii unei confruntări de trei împotriva a patruzeci sau cincizeci, avea să funcţioneze.

— Cei de la Stânca Suspendată vor auzi împuşcăturile odată ce vor începe, nu crezi? întrebă Al.

Roland aprobă din cap.

— Nu încape îndoială, ţinând cont de faptul că vântul suflă dinspre noi spre ei.

— Va trebui să ne mişcăm repede, atunci.

— Vom proceda cum vom şti mai bine.

Roland se gândi cum stătuse în încâlceala tufelor verzi din spatele Sălii Mari, cu şoimul în mână şi un fir de sudoare produs de spaimă şiroindu-i pe spinare. *Cred că tu vei muri azi,* îi spusese şoimului şi avusese dreptate. Totuşi, el trăise şi trecuse testul, şi ieşise din coridorul încercării cu faţa către est. Astăzi venise rândul lui Cuthbert şi Alain să fie puşi la încercare – nu în Gilead, în locul tradiţional pentru dovedirea bărbăţiei din spatele Sălii Mari, ci aici, în Mejis, la marginea Ierbii Rele, în deşert şi în canion. Canionul Ochet.

— Ne dovedim forţele sau murim, spuse Alain, citind parcă şirul gândurilor pistolarului. La asta se rezumă totul.

— Da. La asta se rezumă întotdeauna totul, până la urmă. Cât crezi că mai durează până ce vor ajunge aici?

— Cel puţin o oră, aş spune. Probabil două.

— Vor fi în gardă.

Alain încuviinţă.

— Da, aşa cred.

— Asta nu-i bine, zise Cuthbert.

— Jonas se teme să nu fie prins în ambuscadă în iarbă, zise Roland. Ca noi să nu-i dăm foc în jurul lui. Se vor destinde după ce vor ajunge la câmp deschis.

— Asta speri tu, rosti Cuthbert.

Roland aprobă din cap cu gravitate.

— Da, asta sper eu.

18

La început, Reynolds se mulţumi să o conducă pe fată de-a lungul cărării întrerupte într-o plimbare grăbită, dar la aproximativ treizeci de minute după ce-i lăsaseră în urmă pe Jonas, Lengyll şi ceilalţi, o luă la galop. Pylon ţinea uşor pasul cu calul lui Reynolds şi la fel de uşor îl ţinea zece minute mai târziu, când bărbatul acceleră într-o alergare lejeră, dar constantă.

Susan se sprijinea de oblâncul şeii cu mâinile legate şi călărea fără probleme în dreapta lui Reynolds, cu părul unduindu-se în spate. Credea că e destul de rumenă la faţă; îşi simţea pielea obrajilor ridicată cu cel puţin cinci centimetri mai sus ca de obicei, lovită şi sensibilă. Chiar şi atingerea vântului o înţepa puţin.

În locul unde Iarbă Rea făcea loc Povârnişului, Reynolds făcu un popas pentru a da cailor un răgaz. Descălecă, se întoarse cu spatele la ea şi îşi goli vezica. În acest timp, Susan se uită în sus de-a lungul costişei şi văzu herghelia cea mare, acum nesupravegheată şi începând să se împrăştie. Măcar atât reuşiseră ei să facă, poate. Nu cine ştie ce, dar era ceva.

— Nu vrei să-ţi faci nevoile? întrebă Reynolds. Te ajut să cobori, dacă vrei, dar nu spune nu acum şi mai târziu să te aud că te plângi.

— Te temi. Aşa un mare şi rău justiţiar şi te temi, nu-i aşa? Mda, cu coşciugul tău tatuat cu tot.

Reynolds schiţă un rânjet dispreţuitor. Nu i se potrivea prea bine pe chip în dimineaţa aceea.

— Ar trebui să laşi ghicitul norocului celor care se pricep la

asta, domniţă. Acum, vrei să-ţi faci nevoile sau nu?

— Nu. Şi tu *te temi.* Dar de ce?

Reynolds, care ştia doar că răul său presentiment nu-l părăsise atunci când se despărţise de Jonas, cum sperase că se va întâmpla, îşi dezgoli dinţii pătaţi de tutun.

— Dacă nu ai nimic cu miez de spus, taci.

— De ce nu-mi dai drumul? Poate că prietenii mei vor face la fel cu tine, când ne vor prinde din urmă.

De data aceasta, Reynolds hohoti într-un fel aproape sincer. Sări în şa, hârâi, scuipă. Deasupra lor, Luna Demonului era o minge palidă şi umflată.

— Poţi tu să visezi, domniţă, spuse el, nu te costă nimic să visezi. Dar pe ăia trei nu-i vei mai vedea niciodată. Pe ei îi aşteaptă viermii, aia-i aşteaptă. Acum, să mergem.

Şi merseră.

19

Cordelia nu se mai culcase în Ajunul Secerişului. Stătu toată noaptea în fotoliul din salon şi, deşi avea lucrul de mână în poală, nu făcuse nici măcar o singură cusătură. Acum, pe măsură ce lumina dimineţii se apropia de ora zece, tot în fotoliul acela stătea şi se uita în gol. La ce ar fi putut să se uite, în definitiv? Totul se prăbuşise din temelii – toate speranţele legate de averea pe care Thorin avea să le-o lase Susanei şi copilului ei, poate încă din timpul vieţii sale; toate speranţele sale pentru viitor. Făcute una cu pământul de doi tineri încăpăţânaţi care nu-şi putuseră ţine nădragii pe ei.

Şedea în vechiul ei fotoliu cu lucrul de mână în poală şi cu cenuşa cu care Susan îi mânjise obrajii semănând cu un însemn făcut cu fierul roşu, şi îşi spunea: *Mă vor găsi moartă în fotoliul ăsta, într-o bună zi – bătrână, săracă şi uitată. Copila aia nerecunoscătoare! După câte am făcut pentru ea!*

Ce o trezi din reverie fu un zgrepţănat slab la fereastră. Nu avea idee de cât timp se auzea până când reuşise să-i pătrundă în minte, dar când îi pătrunse, femeia lăsă lucrul de mână

deoparte şi se ridică să vadă ce era. O pasăre, poate. Sau copii jucând renghiuri de Seceriş, neştiind că sfârşitul lumii venise. Orice ar fi fost, avea să-l alunge.

Cordelia nu văzu nimic la început. Apoi, pe când se pregătea să se întoarcă, zări un ponei şi o căruţă la marginea curţii. Căruţa era puţin stranie – neagră, cu simboluri aurii pictate peste tot – şi poneiul stătea cu capul în pământ. Nu păştea, ci părea mai degrabă că fusese alergat până la epuizare.

Încă se încrunta, uitându-se la acestea, când o mână murdară şi diformă se ridică în aer direct în faţa ei şi reîncepu să zgârie sticla geamului. Cordelia icni şi, când îi tresări inima, îşi duse ambele mâini la piept. Se dădu un pas în spate şi scoase un ţipăt scurt când atinse uşor cu gamba apărătoarea de foc a sobei.

Unghiile acelea lungi şi murdare mai zgâriară de două ori, după care se retraseră.

Cordelia rămase unde era preţ de un moment, neştiind ce să facă, apoi se duse la uşă, oprindu-se la lada cu lemne ca să ia o bucată de frasin numai bun pentru mâna ei. Pentru orice eventualitate. După aceea deschise uşa dintr-o mişcare, se duse la colţul casei, inspiră adânc, îmbărbătându-se, şi păşi în partea cu grădina, ridicând în acelaşi timp bucata de frasin.

— Ieşi, oricine ai fi! Dispari înainte să…

Vocea îi fu amuţită de ceea ce văzu: o femeie incredibil de bătrână târându-se printre rondurile de flori ucise de îngheţ de lângă casă – târându-se către ea. Părul alb şi aţos al arătării (ce mai rămăsese din el) îi atârna peste faţă. Obrajii şi fruntea îi erau pline de bube; buzele i se crăpaseră şi sângele i se scursese pe bărbia ascuţită, încununată cu negi. Albul ochilor i se făcuse de un gri-gălbui murdar şi hoaşca gâfâia, mişcându-se, ca nişte foaie crăpate.

— Bună femeie, ajută-mă, gemu arătarea. Ajută-mă, te rog, fiindcă nu mai pot.

Mâna care ţinea bucata de frasin coborî. Cordeliei abia îi venea să-şi creadă ochilor ce vedea.

— Rhea? şopti ea. Tu eşti, Rhea?

— Mda, şopti Rhea, târându-se fără încetare printre florile de mătase moarte, trăgându-şi mâinile prin pământul rece. Ajută-mă.

Cordelia se retrase un pas, bâta ei de ocazie atârnând lângă genunchi.

— Nu, eu… nu pot primi una ca tine în casa mea… îmi pare rău că te văd aşa, dar… am o reputaţie, pricepi… oamenii sunt atenţi la mine, chiar aşa…

Când spuse asta, aruncă o privire spre Strada Mare, ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă o coloană de orăşeni în faţa porţii sale, numai ochi şi urechi, abia aşteptând să răspândească bârfa pe aripile ei de minciună, dar nu era nimeni acolo. În Hambry era linişte, trotuarele şi aleile lui erau pustii, obişnuita larmă veselă a Sărbătorii Secerişului fusese redusă la tăcere. Întoarse privirea la spectrul care-i apăruse între florile moarte.

— Nepoata ta… a făcut asta… şopti arătarea de pe pământ. Numai… vina ei…

Cordelia lăsă bucata de lemn să-i cadă din mână. O lovi uşor la gleznă, dar ea nici nu observă. Mâinile i se strânseră în pumni în faţa corpului.

— Ajută-mă, şopti Rhea. Ştiu… unde este ea… noi… avem de lucru, amândouă… lucru de… femei…

Cordelia pregetă pentru o clipă, apoi se duse la femeie, îngenunche, o cuprinse cu un braţ şi izbuti cumva să o ridice în picioare. Vrăjitoarea împrăştia un miros greu şi greţos – izul de carne în descompunere.

Când o ajută să ajungă în casă, degete osoase mângâiară obrazul şi gâtul Cordeliei. Femeii i se făcu pielea de găină, dar nu se feri până ce n-o văzu pe Rhea prăbuşită într-un fotoliu, icnind pe la un capăt şi trăgând vânturi pe la celălalt.

— Ascultă la mine, şuieră baborniţa.

— Ascult.

Cordelia îşi trase un scaun mai aproape şi se aşeză lângă ea. O fi fost cotoroanţa în pragul morţii, însă odată ce-i cădeau ochii asupra ta, îţi era ciudat de greu să-ţi fereşti privirea. Acum, Rhea vârî degetele sub corsetul rochiei sale murdare,

scoase o amuletă argintie stranie şi începu să o mişte rapid de la stânga la dreapta, ca făcând rozariul. Cordelia, pe care somnul o ocolise toată noaptea, începu pe dată să-şi simtă ochii grei.

— Ceilalţi ne-au scăpat, zise Rhea, şi globul mi-a fost luat din stăpânire. Dar *ea*… înapoi la Casa Primarului a fost dusă şi poate că de ea ne-am putea ocupa – măcar atâta lucru am putea face, mda.

— Tu nu te poţi ocupa de nimic, rosti Cordelia pe un ton distant. Eşti pe moarte.

Rhea râse hârâit şi scăpă un firicel de salivă gălbuie.

— Pe moarte? Ne! Sunt doar puţin sfârşită şi am nevoie de împrospătare. Acum ascultă la mine, Cordelia, fiica lui Hiram şi sora lui Pat!

Cuprinse gâtul Cordeliei cu o mână osoasă (şi surprinzător de puternică) şi o trase mai aproape. În acelaşi timp ridică cealaltă mână, făcând medalionul de argint să se rotească în faţa ochilor căscaţi ai celeilalte femei. Vrăjitoarea şopti şi, după un timp, Cordelia începu să încuviinţeze din cap, înţelegătoare.

— Fă-o, atunci, zise baborniţa, dându-i drumul. Se trânti înapoi în fotoliu, istovită. Acum, căci nu mai pot rezista mult aşa cum sunt. Şi o să am nevoie de puţin timp după aceea, te previn. Să mă reînsufleţesc, ca să zic aşa.

Cordelia străbătu odaia spre zona bucătăriei. Acolo, pe poliţa de lângă pompa manuală, se afla un bloc de lemn în care erau înfipte cele două cuţite din casă. Luă unul şi se întoarse. Ochii ei erau distanţi şi goi, aşa cum fuseseră ai Susanei atunci când ea şi Rhea stătuseră în pragul uşii deschise a casei vrăjitoarei, în lumina Lunii Sărutărilor.

— Eşti pregătită s-o faci să plătească? întrebă Rhea. Căci de asta am venit la tine.

— Domniţă, oh, atât de tânără şi frumuşică, murmură Cordelia cu un glas abia audibil. Mâna care nu ţinea cuţitul urcă spre faţa ei şi atinse obrazul mânjit cu cenuşă. Da, am să-i dau pedeapsa cuvenită, chiar aşa.

— Până la moarte?

— Mda. A ei sau a mea.

— A ei va fi, zise Rhea, de asta nu te teme. Acum, reînsufleţeşte-mă, Cordelia. Dă-mi ceea ce-mi trebuie!

Cordelia îşi descheie nasturii din faţă ai rochiei, îşi dezveli pieptul scobit şi pântecele care începuse să se rotunjească în ultimul an. Şi totuşi, încă mai avea o urmă de talie şi acolo aplică ea cuţitul, tăindu-şi haina şi primele straturi de carne de sub ea. Bumbacul alb prinse a se înroşi pe dată de-a lungul tăieturii.

— Mda, murmură Rhea. Ca trandafirii. Îi visez deseori, trandafiri în floare, şi visez ceea ce stă negru printre ei la capătul lumii. Vino mai aproape!

Puse mâna pe şalele Cordeliei, îndemnând-o să vină. Ridică ochii spre chipul femeii, apoi rânji şi se linse pe buze.

— Bun. E bine aşa.

Cordelia se uită în gol pe deasupra capului bătrânei în timp ce Rhea de pe Cöos îşi îngropă faţa în tăietura roşie din veşmântul ei şi începu să bea.

20

Roland fu bucuros la început, când auzi zornăitul slab de harnaşament şi catarame apropiindu-se de locul în care ei trei stăteau ghemuiţi în iarba înaltă, dar când sunetul fu destul de aproape încât să se poată desluşi murmur de voci, pe lângă bufnetul surd al copitelor, începu să-l cuprindă teama. Întrucât una era ca oamenii călări să treacă prin apropiere şi cu totul alta ca ei, printr-o ironie macabră a sorţii, să dea drept peste grupul lor. În cazul acesta, toţi trei aveau cel mai probabil să moară ca nişte cârtiţe al căror muşuroi este tăiat de lama unui plug.

Ka în mod sigur nu-i adusese atât de departe doar ca sfârşitul să-i găsească astfel, nu? În atâţia kilometri de Iarbă Rea, cum era posibil ca grupul de călăreţi să nimerească locul unde se pitiseră Roland şi prietenii lui? Oamenii se apropiau, însă, zvonul de catarame şi zăbale şi voci devenind tot mai

clar.

Alain se uită la Roland cu spaimă în privire şi arătă spre stânga. Roland clătină din cap şi mişcă mâinile spre pământ, spunându-i că aveau să rămână pe loc. Că *trebuie* să rămână pe loc; era prea târziu să se mişte fără a fi auziţi.

Roland scoase pistoalele.

Cuthbert şi Alain procedară la fel.

În cele din urmă, plugul trecu la aproximativ optsprezece metri de muşuroiul cârtiţelor. Băieţii reuşiră chiar să vadă caii şi călăreţii săgetând prin iarba înaltă; Roland desluşi cu uşurinţă că ceata era condusă de Jonas, Depape şi Lengyll, călărind toţi în rând. Erau urmaţi de cel puţin trei duzini de oameni. Băieţii întrezăriră prin iarbă murgii şi poncho-urile lor colorate în roşu şi verde aprins. Mergeau destul de răsfiraţi, iar Roland îşi spuse că el şi prietenii aveau motive să spere că, odată ajunşi la câmp deschis, călăreţii aveau să se răsfire şi mai tare.

Băieţii aşteptară ca grupul să treacă, ţinându-şi caii de bot în caz că vreunuia i-ar fi trecut prin gând să necheze un salut bidiviilor aflaţi atât de aproape. Când plecară, Roland îşi întoarse chipul palid şi sobru spre prietenii săi.

— Pe cai, zise el. A venit ora Secerişului.

21

Merseră pe lângă cai până la marginea Ierbii Rele, intersectând drumul croit de ceata lui Jonas acolo unde iarba făcea loc întâi unei zone cu tufişuri pitice şi apoi deşertului însuşi.

Vântul sufla la înălţime cu un vaier singuratic, stârnind valuri mari de praf nisipos pe care le purta pe sub cerul albastru-închis fără nori. Luna Demonului privea de sus ca ochiul pâclos al unui cadavru. La două sute de metri în faţă, călăreţii din ariergarda cetei lui Jonas erau rânduiţi într-o linie de trei, cu sombrero-urile îndesate bine pe cap, cu umerii gârboviţi, cu poncho-urile umflate de vânt.

Roland îşi schimbă poziţia astfel încât Cuthbert să ajungă în mijloc. Bert avea praştia în mână. Îi dădu lui Alain şase bile de oţel şi lui Roland alte şase, apoi ridică întrebător din sprâncene. Roland încuviinţă şi porniră călare.

Praful sufla pe lângă ei în cortine foşnitoare, transformând uneori călăreţii din ariergardă în năluci, alteori acoperindu-i complet. Băieţii se apropiau însă într-un ritm susţinut. Roland mergea încordat, aşteptând ca unul dintre călăreţii din faţă să se întoarcă în şa şi să-i vadă, dar asta nu se întâmplă – niciunul nu voia să-şi expună faţa vântului tăios, plin de nisip. Şi nici nu se auzea vreun sunet care să le atragă atenţia; caii călcau acum pe pământ arid, nisipos, care nu le deconspira prezenţa.

Când ajunseră la doar douăzeci de metri în spatele ariergărzii, Cuthbert înclină din cap – erau destul de aproape pentru el. Alain îi dădu o bilă. Bert, stând ţeapăn în şa, o aşeză în ochiul praştiei, trase, aşteptă să scadă vântul şi eliberă elasticul. Călăreţul din stânga tresări ca înţepat, ridică puţin o mână, după care se prăvăli de pe cal. Incredibil, niciunul dintre cei doi *companeros* ai săi nu observă nimic. Roland zări ceva ce putea fi începutul unei reacţii din partea celui din dreapta, când Bert trase din nou şi călăreţul din mijloc căzu peste grumazul armăsarului, care se cabră, speriat. Călăreţul fu aruncat moale pe spate, cu sombrero-ul zburându-i de pe cap, şi căzu. Vântul scăzu destul cât Roland să audă trosnetul genunchiului său atunci când piciorul i se agăţă în scăriţă.

Al treilea călăreţ dădu acum să se întoarcă. Roland zări un chip bărbos – o ţigară atârnată între buze, neaprinsă din cauza vântului, un ochi surprins – şi praştia lui Cuthbert zbârnâi din nou. Ochiul surprins fu înlocuit de o orbită roşie. Călăreţul alunecă din şa, dibuind după oblânc şi ratându-l.

Trei au ieşit din joc, gândi Roland.

Îi dădu pinteni lui Rusher, îndemnându-l la galop. Ceilalţi făcură la fel şi băieţii porniră înainte în volbura de praf, la o scăriţă distanţă unul de celălalt. Caii celor din căzuţi în ariergardă virară către sud în grup, şi asta era bine. Caii fără

călăreţi de regulă nu trezeau suspiciuni în Mejis, dar când erau înşeuaţi…

Alţi călăreţi în faţă: unul singur, apoi doi, după care iar unul singur.

Roland îşi scoase cuţitul şi se apropie prin spate de cel care ţinea acum ariergarda fără să ştie.

— Vreo noutate? întrebă el pe un ton colocvial şi când omul se întoarse, Roland îngropă cuţitul în pieptul lui.

Ochii căprui i se căscară deasupra bandanei pe care şi-o trăsese peste gură şi nas, ca un bandit, după care omul se prăvăli din şa.

Cuthbert şi Alain goniră pe lângă el, iar Bert, fără a încetini, îi doborî pe cei doi călăreţi din faţă cu praştia. Individul dinaintea lor auzi ceva în pofida vântului şi se răsuci în şa. Alain scosese şi el cuţitul şi-l ţinea acum de vârful lamei. Îl aruncă voiniceşte, întinzând braţul complet aşa cum fuseseră învăţaţi, şi chiar dacă distanţa era mare pentru o aşa lovitură – şase metri, cel puţin, în condiţii de vânt puternic – ţinta lui fu bună. Cuţitul se înfipse până la plăsele în mijlocul bandanei. *Vaqueros* dibui cu mâinile după el, scoţând gâlgâieli în jurul cuţitului, după care căzu şi el din şa.

Şapte, acum.

Ca povestea cu croitoraşul şi muştele, gândi Roland. Inima îi bătea tare în piept, când îi ajunse din urmă pe Alain şi pe Cuthbert. Vântul scoase un şuierat singuratic. Praful fu stârnit, învolburat, apoi se aşeză odată cu vântul, înaintea lor se mai aflau trei călăreţi, iar în faţa acestora era grupul principal.

Roland arătă spre următorii trei şi mimă trasul cu praştia. Arătă dincolo de ei şi mimă trasul cu pistolul. Cuthbert şi Alain încuviinţară. Porniră mai departe, din nou scăriţă la scăriţă, reducând distanţa.

22

Bert nimeri în plin doi dintre călăreţii din faţa lor, dar al treilea se mişcă în ultima clipă şi bila de oţel care pornise spre

ceafa lui nu reuşi decât să-l muşte de lobul urechii. Roland însă îşi scosese deja pistolul şi-i trase omului un glonţ în tâmplă tocmai când se întorcea. Cu acela erau zece, exact un sfert din ceata lui Jonas înainte chiar ca oamenii lui să-şi dea seama că începuseră problemele. Roland nu ştia dacă avantajul avea să fie suficient, dar ştia că prima parte a misiunii se încheiase. Gata cu atacul pe furiş; acum era timpul pentru masacru.

— *Heil! Heil!* strigă el cu voce puternică, răsunătoare. *După mine, pistolari! După mine! Seceraţi-i pe toţi! Fără prizonieri!*

Dădură pinteni spre corpul principal al cetei, porniţi la luptă pentru prima dată în viaţa lor, apropiindu-se ca lupii de oi, deschizând focul înainte ca oamenii din faţa lor să prindă măcar de veste cine le luase urma sau ce se întâmpla. Cei trei băieţi fuseseră antrenaţi să devină pistolari şi ceea ce le lipsea din experienţă compensau prin vederea ageră şi reflexele celor tineri. Sub armele lor, deşertul la est de Stânca Suspendată se transformă într-o zonă a morţii.

Strigând, lăsând să gândească în locul lor mâinile în care ţineau pistoalele mortale, trecură ca o lamă cu trei tăişuri prin ceata de localnici luaţi ca din oală, trăgând din mers. Nu fiecare glonţ ucise, dar nici nu se risipi vreunul. Oamenii zburară din şei şi fură traşi cu cizmele agăţate în scăriţe după caii care o rupseră la galop; alţii – unii morţi, alţii doar răniţi – fură călcaţi sub copitele bidiviilor lor cuprinşi de panică.

Roland călărea cu ambele pistoale scoase, trăgând, ţinând frâiele lui Rusher cu dinţii ca nu cumva să cadă pe o parte şi să împiedice calul. Doi oameni căzură sub focul său pe stânga, alţi doi pe dreapta. Înaintea lor, Brian Hookey cel bărbos se întoarse în şa. În căzuse faţa de uimire. La gâtul lui, o amuletă sărbătorească în formă de clopoţel se legănă şi sună atunci când el duse mâna după puşca aninată într-o teacă petrecută peste umărul său masiv de fierar. Înainte să apuce să pună măcar mâna pe patul ei, Roland îi făcu clopoţelul să-i zboare de pe piept şi inima de sub acesta să explodeze. Hookey căzu din spinarea calului, gemând.

Cuthbert se apropie de Roland pe partea dreaptă şi mai

doborî doi oameni de pe cai. Întoarse apoi spre Roland un rânjet aprig şi luminos.

— *Al avea dreptate!* strigă el. *Astea-s pistoale de calibru mare.*

Degetele înzestrate ale lui Roland îşi făcură treaba, scoţând butoiaşele armelor şi încărcându-le în plin galop – execută mişcarea cu o rapiditate supranaturală – după care reîncepu să tragă. Acum ajunseseră aproape până în capul grupului, călărind cu viteză, doborând oameni de ambele părţi în faţa lor. Alain rămase puţin înapoi şi întoarse calul, oferindu-le lui Roland şi Cuthbert acoperire.

Roland îi văzu pe Jonas, Depape şi Lengyll trăgând de frâie pentru a-şi întâmpina atacatorii. Lengyll se lupta cu mitraliera lui, dar cureaua acesteia se încurcase în gulerul larg al pelerinei pe care o purta şi de fiecare dată când dădea să apuce arma de pat, aceasta îi sărea din mână. Sub mustaţa lui deasă şi blonzie, gura era schimonosită de furie.

Atunci, între Roland şi Cuthbert şi cei trei, ţinând într-o mână un revolver uriaş cu şase cartuşe, din oţel albastru, apăru Hash Renfrew.

— Zeii vă blesteme! ţipă acesta. O, ticăloşi fără căpătâi!

Lăsă frâiele din mână şi aşeză revolverul în îndoitura cotului pentru echilibru. Vântul sufla furios, învăluindu-l într-o mantie învolburată de nisip brun.

Roland nici nu se gândea să bată în retragere sau să se tragă într-o parte. Nu se gândea, de fapt, la nimic. Febra pogorâse peste mintea sa şi simţea că dogorea înlăuntrul său ca o torţă sub o cupolă de sticlă. Strigând pe lângă frâiele pe care le strângea cu dinţii, galopă spre Hash Renfrew şi cei trei oameni din spatele lui.

23

Jonas nu se dumiri bine ce se întâmpla decât după ce auzi strigătul lui Will Dearborn

(Heil! După mine! Fără prizonieri!)

un strigăt de luptă pe care îl ştia din vremuri de demult.

Apoi totul se clarifică şi răpăitul de arme căpătă sens. Trase de frâie pentru a se întoarce. Era conştient că Roy făcea acelaşi lucru… însă şi mai tare era conştient de globul din punga lui, un obiect deopotrivă puternic şi fragil, care se legăna ameninţător la grumazul calului său.

— Îs *plozii* ăia! exclamă Roy.

Mirarea lui extremă îl făcea să pară mai prost ca oricând.

— *Dearborn, ticălosul!* scuipă Hash Renfrew şi arma din mâna lui bubui o singură dată.

Jonas văzu sombrero-ul lui Dearborn ridicându-i-se de pe cap, cu borul zdrenţuit. Apoi puştiul deschise focul. Era priceput – mai priceput decât orice altă persoană pe care o văzuse Jonas la viaţa lui. Renfrew fu aruncat pe spate din şa, lovind din ambele picioare, încă ţinând revolverul său masiv în mână, descărcându-l de două ori spre cerul albastru-prăfos înainte să atingă pământul cu spatele şi să se rostogolească, mort, pe o rână.

Mâna lui Lengyll renunţase să mai dibuie după patul nărăvaşei sale mitraliere şi el nu făcea decât să se holbeze, nevenindu-i să-şi creadă ochilor: o siluetă gonea spre el din cortina de praf.

— Înapoi! urlă el. În numele Asociaţiei Crescătorilor de Cai, îţi spun să…

Atunci, în mijlocul frunţii lui apăru o gaură mare şi neagră, chiar deasupra locului unde se întâlneau sprâncenele. Ridică reflex mâinile la nivelul umerilor, cu palmele la vedere, declarându-şi parcă abandonul. În felul acesta muri.

— Jigodie, o, jigodie puturoasă ce eşti! ţipă Depape.

Încercă să-şi scoată arma şi revolverul i se încurcă în poncho. Încă se străduia să-l elibereze când un glonţ pornit din pistolul lui Roland îi căscă gura într-un strigăt roşu care-i ajungea aproape până la mărul lui Adam.

Nu se poate întâmpla asta, îşi spuse Jonas tâmp. *Nu se poate, noi suntem prea mulţi.*

Numai că *se întâmpla.* Băieţii din Lumea Dinăuntru loviseră fără greş în linia de fractură; aplicau ceea ce era un exemplu de manual al modului în care pistolarii trebuie să atace atunci

când sunt în dezavantaj. Iar armata de strânsură a lui Jonas, formată din fermieri, cowboy şi bărbaţi duri din oraş, fusese spulberată. Cei care nu muriseră încă fugeau în toate direcţiile, dând pinteni cailor ca şi când o sută de demoni scăpaţi din iad s-ar fi aflat pe urmele lor. Nu erau nici pe departe o sută şi totuşi *se luptau* ca şi când ar fi fost o sută. Oriunde te-ai fi uitat vedeai cadavre căzute în colb şi, chiar în faţa lui Jonas, cel care asigura ariergarda – Stockworth – mai doborî un om, îl trânti din şa şi îi trase un glonţ în cap din cădere. *Pe toţi zeii pământului*, gândi el, *acela era Croydon, proprietarul de la Piano Ranch!*

Doar că acum nu mai era.

Şi atunci Dearborn se avântă spre Jonas cu arma scoasă.

Jonas apucă şiretul înfăşurat în jurul oblâncului şeii şi îl desfăcu din două mişcări iuţi de încheietură. Ridică punga în bătaia vântului, cu dinţii dezgoliţi şi părul lung fluturând în spate.

— Dacă te mai apropii îl sparg! Vorbesc serios, potaie! Rămâi pe loc!

Roland îşi continuă galopul. Nu ezită nici măcar o clipă, nu stătu nici măcar o secundă pe gânduri; acum mâinile gândeau în locul lui şi când îşi aminti toate acelea mai târziu, amintirea fu vagă şi deformată, ca o imagine zărită într-o oglindă cu defecte… sau într-un glob vrăjitoresc.

Jonas îşi spuse: *Pe toţi zeii, el e! E Arthur Eld în persoană care a venit după mine!*

Şi când gura ţevii pistolului lui Roland i se căscă în faţa precum intrarea într-un tunel sau puţ de mină, Jonas îşi aminti ce-i spusese mucosul în curtea colbuită a fermei arse: *Sufletul unui om ca tine nu poate niciodată să părăsească vestul.*

Am ştiut, gândi Jonas. *Chiar şi atunci am ştiut că în scurt timp ka-*ul *îşi va întoarce faţa de la mine. Dar cu siguranţă nu va pune globul în pericol… nu* poate *să pună globul în pericol, el este dinh-ul ka-tet-*ului *său şi nu poate risca asta…*

— După mine! strigă Jonas. *După mine, băieţi! Sunt doar trei, pentru numele zeilor! După mine, laşilor!*

Însă era singur – Lengyll murise cu mitraliera lui idioată

alături, Roy se holba cu ochi morţi spre cerul întunecat, Quint fugise, Hookey murise, iar fermierii care îi însoţiseră se făcuseră nevăzuţi. Numai Clay era încă în viaţă şi el se afla la kilometri depărtare.

— *Îl sparg!* strigă el la băiatul cu privire rece care se năpustea spre el precum cea mai redutabilă maşină a morţii. *Jur în faţa tuturor zeilor că îl…*

Roland trase piedica pistolului cu degetul mare şi apăsă pe trăgaci. Glonţul nimeri mijlocul mâinii tatuate care ţinea nojiţa şi spulberă palma, lăsând doar degetele care începură să zvâcnească anapoda, ieşind dintr-o masă spongioasă.

Pentru un moment, Roland văzu coşciugul albastru, apoi acesta fu acoperit de o cascadă de sânge.

Punga căzu. Şi când Rusher se lovi de calul lui Jonas şi-l împinse într-o parte, Roland o prinse abil în îndoitura braţului. Jonas, ţipând de uimire că-i fusese răpit bunul cel mai de preţ, se întinse după Roland, îl prinse de umăr şi aproape că reuşi să-l răstoarne din şa. Sângele lui Jonas căzu în ploaie peste faţa lui Roland cu picături calde.

— *Dă-mi-l înapoi, mucosule!*

Jonas vârî mâna sub poncho şi scoase alt pistol.

— *Dă-mi-l înapoi,* e *al meu!*

— Acum nu mai e, zise Roland.

Şi când Rusher se întoarse cu mişcări iuţi şi delicate pentru un animal atât de mare, Roland trase două gloanţe de aproape în faţa lui Jonas. Calul acestuia sări sub el şi bărbatul cu păr alb aterizâ la pământ, cu mâinile şi picioarele depărtate, cu un bubuit. Zvâcni, tresări, tremură şi rămase nemişcat.

Roland îşi petrecu şiretul pungii peste umăr şi o luă înapoi spre Alain şi Cuthbert, pregătit să le vină în ajutor… însă nu mai era nevoie. Cei doi stăteau călare unul lângă celălalt în vântul înteţit, la capătul unei cărări formate din cadavre, cu ochii larg deschişi de uimire – ochii unor băieţi care au trecut prin foc pentru prima dată şi cu greu le vine să creadă că nu s-au fript. Numai Alain fusese rănit; un glonţ îi deschisese obrazul strâng, o rană care avea să se vindece bine, lăsând însă o cicatrice pe care băiatul o purtă până în ziua morţii.

Nu-şi amintea cine îl împuşcase sau în ce moment al luptei. În timpul schimbului de focuri pierduse contactul cu persoana sa şi păstra doar amintiri vagi despre ce se întâmplase după ce începuse atacul. Cam acelaşi lucru avea să declare şi Cuthbert.

— Roland, spuse Cuthbert acum. Îşi trecu o mână nesigură peste faţă. Heil, pistolarule.

— Heil.

Cuthbert avea ochii roşii şi iritaţi din pricina nisipului, ca şi când ar fi plâns. Primi înapoi bilele de oţel nefolosite atunci când Roland i le dădu, fără a părea să înţeleagă ce erau.

— Roland, suntem în viaţă.

— Da.

Alain se uita năuc în jur.

— Unde s-au dus ceilalţi?

— Aş spune că cel puţin douăzeci şi cinci dintre ei sunt înapoia noastră, rosti Roland şi arătă spre cărarea de cadavre. Restul…

Flutură din mâna în care încă mai ţinea revolverul, descriind un semicerc larg.

— Au plecat. Li s-a acrit de războaiele din Lumea de Mijloc, socot.

Roland îşi luă punga de pe umăr, o ţinu înaintea sa pe şa pentru un moment, după care o deschise. Preţ de o clipă, gura pungii fu întunecată, dar apoi se umplu de o adorabilă lumină roz care pulsa la intervale neregulate.

Se furişă pe obrajii netezi ai pistolarului ca nişte degete şi-i înotă în ochi.

— Roland, spuse Cuthbert, deodată fără astâmpăr. Nu cred că e bine să te joci cu aia. Mai ales acum. Cei de la Stânca Suspendată trebuie că au auzit împuşcăturile. Dacă vrem să terminăm ce am început, nu avem timp pentru…

Roland îl ignoră. Strecură ambele mâini în pungă şi scoase globul Vrăjitorului. Îl ridică în faţa ochilor, nepăsându-i că îl mânjise cu sângele lui Jonas. Globului nu-i displăcu; nu era prima dată când îl atingea sângele. Lumina scăpără şi se învolbură în el pentru o clipă, după care aburii lui roz se depărtară ca o cortină. Roland văzu ce se afla acolo şi se

pierdu în contemplare.

X
SUB LUNA DEMONULUI (II)

1

Deşi Coral o strângea pe Susan de braţ cu fermitate, pe fată nu o durea. Nu era nimic crud în felul în care o conducea de-a lungul coridorului de la parter, însă o făcea cu o crispare deconcertantă. Susan nu încerca să se împotrivească; ar fi fost inutil. În spatele lor se aflau doi *vaqueros* (înarmaţi cu cuţite şi *bolas,* nu cu pistoale; toate armele disponibile fuseseră trimise la vest cu Jonas). În spatele acestora, mişcându-se cu fereală ca o fantomă ursuză căreia îi lipseşte energia psihică necesară pentru a se materializa complet, venea Laslo, fratele mai mare al răposatului Cancelar. Reynolds, după ce senzaţia de nelinişte îi alungase pofta de un viol mic la capătul drumului, fie rămăsese la etaj, fie plecase în oraş.

— O să te pun în cămară, dragă, până când o să ştiu mai bine ce să fac cu tine, spuse Coral. Acolo o să fii destul de-n siguranţă… şi o să-ţi fie călduţ. Ce noroc că porţi poncho-ul. Apoi… când se întoarce Jonas…

— Nu-l vei mai vedea niciodată pe sai Jonas, spuse Susan. Niciodată nu se va…

Un val nou de durere îi cuprinse faţa şi aşa sensibilă. Un moment i se păru că întreaga lume explodase. Susan se împletici în spate până la peretele de piatră împodobit al coridorului de jos, cu vederea întâi înceţoşată şi apoi limpezindu-i-se încet. Simţea că-i curgea sângele pe obraz de la o rană deschisă de piatra din inelul lui Coral atunci când femeia o plesnise cu dosul palmei. Şi din nas. Afurisitul sângera şi el din nou.

Coral se uita la ea într-un fel degajat, ca şi când pentru ea n-ar fi însemnat nimic treaba aceea, dar Susanei i se păru că observă ceva diferit în ochii femeii. Teamă, poate.

— Nu-mi vorbi mie despre Eldred, domniţă. S-a dus să-i prindă pe băieţii care mi-au ucis fratele. Băieţii pe care *tu* i-ai eliberat.

— Mai lasă-mă cu asta.

Susan se şterse la nas, făcu o grimasă văzând sângele adunat în palmă şi îl şterse pe cracul pantalonilor.

— Ştiu cine l-a ucis pe Hart la fel de bine ca tine, aşa că nu mă lua de proastă şi nici eu n-o să te iau.

Văzu mâna lui Coral ridicându-se, gata să o plesnească, şi izbuti să scoată un râs sec.

— Dă-i drumul. Taie-mă şi pe celălalt obraz, dacă vrei. Va schimba asta cum vei dormi la noapte fără un bărbat care să încălzească cealaltă parte de pat?

Coral coborî mâna iute şi tare, dar în loc să pălmuiască, o prinse pe Susan de braţ. Destul de tare cât să o doară, de data aceasta, dar Susan abia simţi. În ziua aceea o făcuseră să sufere experţi adevăraţi, şi avea să îndure alte suferinţe cu dragă inimă, dacă asta ar fi grăbit momentul în care ea şi Roland puteau fi iarăşi împreună.

Coral o trase până la capătul coridorului, prin bucătărie (încăperea aceea mare, care în orice altă Zi a Secerişului ar fi fost plină de abur şi forfotă, era acum straniu de goală) şi la uşa ferecată cu drug de fier din capătul opus, pe care o deschise. De după ea ieşiră mirosuri de cartofi, dovleci şi napi iuţi.

— Treci înăuntru. Fă cum îţi zic până ce nu te snopesc în bătaie.

Susan o privi în ochi, surâzând.

— Te-aş afurisi ca prostituată a unui ucigaş, sai Thorin, dar te-ai afurisit deja singură. Şi o ştii şi tu – ţi-e scris pe faţă, zău aşa. Aşa că-ţi fac doar o reverenţă – încă surâzând, îşi puse vorbele în aplicare – şi-ţi doresc o zi foarte bună.

— Treci înăuntru şi închide clampa aia spurcată! strigă Coral şi o împinse în cămară.

Trânti uşa, trase zăvorul şi îşi întoarse ochii înflăcăraţi spre *vaqueros* care stăteau, precauţi, departe de ea.

— Păziţi-o bine, *muchachos.* Aveţi grijă.

Trecu printre ei, neascultându-le vorbele de încuviinţare, şi urcă la apartamentul răposatului ei frate ca să-l aştepte pe Jonas sau veşti despre el. Târfuliţa aia cu faţă palidă care stătea jos printre morcovi şi cartofi nu ştia nimic, dar cuvintele ei

(nu-l vei mai vedea niciodată pe sai Jonas)

intraseră deja în mintea lui Coral; răsunau acolo şi refuzau să plece.

2

Clopotul din turla pătrată a Sălii Comunale sună de ora douăsprezece. Şi dacă neobişnuita acalmie care plutea deasupra restului Hambry-ului părea ciudată în timp ce dimineaţa Secerişului se transforma în după-amiază, tăcerea din Popasul Călătorilor era de-a dreptul bizară. Mai bine de două sute de suflete erau înghesuite sub privirea moartă a Trofeului, toţi bând din greu, şi totuşi nu scoteau o vorbuliţă, se auzeau doar foşnetul picioarelor şi scrâşnetul urgent al paharelor pe par, indicând că se dorea umplerea lor.

Cu reţinere, Sheb încercase să cânte o piesă la pian – „Big Bottle Boogie“, tuturor le plăcea aceasta – şi un cowboy cu un semn de mutant pe un obraz îi vârâse vârful unui cuţit în ureche şi-i spusese să termine cu gălăgia dacă voia să-şi păstreze puţinul creier pe care îl avea de partea interioară a timpanului. Sheb, care ar fi putut continua fericit să respire pentru încă o sută de ani, dacă zeii i-ar fi îngăduit, abandonă numaidecât pianul şi se duse la bar să-i ajute pe Stanley şi pe Micuţa Nărăvaşă la servitul băuturii.

Consumatorii erau într-o dispoziţie confuză şi posacă. Sărbătoarea Secerişului le fusese furată şi ei nu ştiau ce să facă în privinţa asta. Focul de tabără avea totuşi şanse să fie aprins şi destule momâi de paie urmau să ardă în el, dar sărutările de Seceriş lipseau în ziua aceea şi la lăsarea serii nu avea să danseze nimeni; fără ghicitori, fără curse, fără lupte de porci, fără glume… fără veselie, fir-ar să fie! Fără un rămas-bun

cumsecade la sfârşitul anului! În loc de voioşie fuseseră omoruri pe întuneric şi evadarea vinovaţilor, iar acum rămăsese doar speranţa pedepsei în loc de certitudinea ei. Oamenii aceia, posomorâţi şi beţi şi potenţial periculoşi precum norii de furtună încărcaţi de fulgere, voiau să-şi concentreze atenţia asupra cuiva, să le spună cineva ce să facă.

Şi, desigur, voiau pe cineva pe care să-l arunce în foc, ca în zilele lui Eld.

În acel moment, nu cu mult după ce ultimul dangăt al prânzului se pierdu în aerul rece, uşile batante se deschiseră şi două femei intrară. Mulţi o ştiau pe baborniţa care păşea în faţă şi câţiva îşi făcură semnul crucii în faţa ochilor cu degetul mare pentru a se apăra de deochi. Încăperea fu străbătută de un murmur. Era baborniţa de pe Cöos, bătrâna vrăjitoare, şi deşi avea faţa plină de răni şi ochii afundaţi atât de tare în orbite, încât abia se mai vedeau, femeia emana un straniu sentiment de vitalitate. Buzele ei erau roşii, ca şi când ar fi mâncat fructe de ilex.

Femeia care venea în urma ei păşea încet şi rigid, cu o mână apăsată pe pântece. Cât era de roşie gura cotoroanţei, atât era de albă faţa femeii.

Rhea se îndreptă spre centrul încăperii, trecând pe lângă văcarii holbaţi de la mesele de joc fără a le arunca măcar o privire. Când ajunse în mijlocul tavernei şi se opri direct sub Trofeu, se întoarse spre văcarii şi orăşenii tăcuţi.

— Majoritatea mă ştiţi! strigă ea cu o voce ruginită, vecină cu stridenţa. Cei care nu mă ştiţi n-aţi avut niciodată nevoie de o poţiune de amor sau de una care să vă redea bărbăţia sau care să lege limba soacrei cicălitoare. Eu sunt Rhea, femeia înţeleaptă de pe Cöos, iar doamna aceasta de lângă mine este mătuşa fetei care i-a eliberat pe cei trei ucigaşi seara trecută… aceeaşi fată care i-a ucis pe şeriful vostru şi pe un tânăr destoinic – căsătorit era şi aştepta să i se nască un prunc. A stat înaintea ei cu mâinile ridicate, lipsit de apărare, cerând îndurare pentru viaţa sa în numele soţiei şi al copilului ce avea să-i vină pe lume, şi ea tot l-a împuşcat! O făptură crudă,

asta e! Crudă şi fără inimă!

Mulţimea fu străbătută de un nou murmur. Rhea ridică ghearele sale bătrâne şi încovoiate şi se făcu din nou linişte. Se întoarse încet în cerc pentru a-i vedea pe toţi, cu mâinile încă ridicate, semănând cu cel mai bătrân şi hâd boxer din lume.

— Au venit străini şi voi i-aţi primiţi cu braţele deschise! strigă ea cu vocea ei spartă ca un croncănit de cioară. I-aţi primit şi le-aţi dat pâine să mănânce, iar ei vă răsplătesc aducându-vă ruină! Morţile celor pe care i-aţi iubit şi în care vă puneaţi nădejdea, stricăciuni în timpul recoltei şi zeii ştiu ce blesteme pentru perioada ce va urma acestui *fin de ano!*

Noi murmure, acum mai tari. Vrăjitoarea dăduse glas celor mai adânci temeri ale lor: că răul din acel an se va extinde, că poate va afecta şi animalele sănătoase care începuseră în sfârşit să apară, încet, pe tot cuprinsul Arcului Extern.

— Au plecat însă şi e foarte probabil să nu se mai întoarcă! urlă Rhea. Poate că e mai bine aşa – de ce să ne păteze pământul sângele lor de venetici? Dar mai este o persoană… una crescută între noi… o tânără femeie care şi-a trădat propriul oraş şi şi-a tras pe sfoară semenii.

Vocea ei scăzu, atingând nota unei şoapte aspre, la aceste ultime cuvinte; ascultătorii, cu feţe întunecate şi ochi mari, se apropiară ca să o audă. Şi atunci Rhea o trase în faţă pe femeia slabă şi palidă, în rochie neagră ponosită. O aşeză pe Cordelia în faţa celorlalţi ca pe o păpuşă sau o marionetă de ventriloc şi îi şopti la ureche… dar şoapta, cine ştie cum, se împrăştie în aer şi toţi o auziră.

— Vino, dragă. Spune-le ce mi-ai spus mie.

— Zicea că nu vrea să fie metresa primarului, începu Cordelia cu glas funebru şi vibrant. Că nu e bun pentru una ca ea, zicea. Şi apoi l-a sedus pe Will Dearborn. Preţul pentru corpul ei era o poziţie sus-pusă în Gilead, drept consoarta lui… şi uciderea lui Hart Thorin. Dearborn i l-a plătit. La cât de mult o dorea, i l-a plătit cu dragă inimă. Prietenii lui l-au ajutat; după mine, poate că s-au folosit şi ei de ea. Cancelarul Rimer trebuie să-i fi prins asupra faptei. Sau poate că ei doar

l-au văzut şi s-au gândit să-l lichideze şi pe el.

— Ticăloşii! strigă Micuţa. Mucoşi vicleni!

— Acum spune-le ce e de făcut ca să salvăm noul anotimp înainte să fie totul pierdut, dragă, susură Rhea cu voce insinuantă.

Cordelia Delgado ridică fruntea şi se uită în jur la clienţii tavernei. Inspiră, trăgând adânc în plămânii ei de fată bătrână aromele de *graf,* bere, fum şi whisky.

— Puneţi mâna pe ea. Trebuie să puneţi mâna pe ea. O spun cu iubire şi durere, chiar aşa.

Tăcere. Priviri atente.

— Vopsiţi-i mâinile.

Privirea de sticlă a Trofeului împăiat de pe perete, împărţindu-şi dreptatea peste oamenii care aşteptau.

— *Chartu rug,* şopti Cordelia.

Oamenii nu îşi strigară aprobarea, ci o suspinară, ca vântul toamnei prin arborii golaşi.

3

Sheemie alergă pe urmele răului Vânător al Coşciugului şi ale Susanei-sai până ce ajunse literalmente la capătul puterilor – plămânii îl ardeau şi înţepătura dintre coaste se transformase într-o crampă. Se prăvăli cu faţa înainte în iarba de pe Povârniş, cu mâna stângă strângându-şi subsuoara dreaptă, strâmbându-se de durere.

Rămase acolo un timp, cu faţa afundată în iarba aromată, ştiind că cei pe care îi urmărea câştigau avantaj, dar ştiind şi că nu l-ar fi ajutat cu nimic să se ridice şi să o ia din nou la fugă până ce-l va fi lăsat junghiul. Dacă încerca să grăbească procesul, junghiul avea pur şi simplu să revină şi să-l scoată iarăşi pe tuşă. Aşa că rămase unde era, ridicând capul să se uite la urmele lăsate de Susan-sai şi Vânătorul Coşciugului cel rău, şi tocmai se pregătea să facă o încercare de a se ridica în picioare, când Caprichoso îl muşcă. Nu doar o ciupitură, ci o muşcătură sănătoasă. Capi avusese parte de douăzeci şi patru

de ore dificile şi nu-i fusese pe plac să-l vadă pe autorul tuturor chinurilor sale zăcând în iarbă, trăgând aparent un pui de somn.

— *Iii-AUUUU, fir-ar!* strigă Sheemie şi se săltă în picioare.

Nimic nu-ţi dădea un imbold mai bun ca o muşcătură serioasă de fund, ar fi reflectat un om înclinat mai mult spre filosofare; făcea toate celelalte griji, indiferent cât de apăsătoare sau chinuitoare, să dispară ca fumul.

Se răsuci pe călcâie.

— De ce ai făcut asta, Capi, pehlivan bătrân ce eşti?

Sheemie îşi masă viguros dosul şi lacrimi mari de durere îi apărură în ochi.

— Doare ca… ca *naiba!*

Caprichoso întinse gâtul cât era de lung, îşi dezgoli dinţii într-un rânjet satanic de care doar catârii şi dromaderii sunt în stare, şi răgi. Lui Sheemie răgetul acela i se păru că semăna foarte bine cu un râs.

Căpăstrul încă atârna în spatele copitelor mici şi ascuţite ale catârului. Sheemie se întinse după el şi când Capi se aplecă pentru a-i mai trage o muşcătură, băiatul îi dădu o scatoalcă zdravănă peste lateralul capului său îngust. Capi pufni şi clipi des.

— Ţi-ai căutat-o cu lumânarea, Capi rău ce eşti, îl admonestă Sheemie. O săptămână n-o să mai pot face treaba mare şezând pe budă, zău aşa. O să fie nevoie să stau pe vine.

Îşi înfăşură de două ori căpăstrul peste pumn şi urcă pe catâr. Capi nu făcu nicio încercare de a-l trânti la pământ, dar Sheemie se strâmbă când partea rănită a corpului său ateriză pe coama spinării lui. Avusese totuşi noroc, îşi spuse el, îmboldind animalul s-o ia din loc. Îl durea fundul, dar măcar nu mai trebuia să meargă pe jos… sau să încerce să alerge cu junghiul dintre coaste.

— Haide, prostea! zise el. Grăbeşte-te! Du-te cât poţi de repede, javră bătrână! În cursul orei următoare, Sheemie îi spuse lui Capi „javră bătrână“ cât de des putu – descoperise, ca mulţi alţii înaintea lui, că doar prima înjurătură e greu de rostit; după aceea, nimic nu se mai compară cu ele atunci

când vrei să te răcoreşti.

4

Urmele Susanei brăzdau pe diagonală Povârnişul către coastă şi conacul mare şi vechi din chirpici care se ridica acolo. Când Sheemie ajunse la Faleză, descălecă în faţa arcadei şi rămase pe loc, întrebându-se ce să facă mai departe. De faptul că cei doi ajunseseră acolo nu se îndoia – calul Susanei, Pylon, şi calul Vânătorului Coşciugului cel rău erau priponiţi unul lângă celălalt la umbră, lăsau din când în când capul în pământ şi suflau în jgheabul de piatră roz care se întindea pe partea dinspre ocean a curţii.

Ce să facă acum? Călăreţii care intrau şi ieşeau pe sub arcadă (majoritatea *vaqueros* cărunţi, consideraţi prea bătrâni pentru a face parte din ceata lui Lengyll) nu-i dădeau nicio atenţie băiatului de la han şi catârului său, dar Miguel putea să reacţioneze altfel. Bătrânul *mozo* nu-l plăcuse niciodată, se comporta ca şi când Sheemie ar fi fost gata să fure orice, şi dacă l-ar fi văzut pe băiatul bun la toate al lui Coral furişându-se prin curte, l-ar fi gonit, cel mai probabil.

Ba nu, îşi spuse el mâhnit. *Nu astăzi, azi nu-i pot permite să mă ia de sus. N-am să plec nici dacă va ţipa la mine.*

Dar dacă bătrânul *într-adevăr* ţipa şi, astfel, dădea alarma? Vânătorul Coşciugului cel rău putea veni să-l omoare. Sheemie ajunsese la punctul în care era dispus să-şi dea viaţa pentru prietenii săi, dar asta numai dacă gestul lui ar fi servit unui scop.

Aşa că rămase în lumina rece a soarelui, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, nehotărât, dorindu-şi să fie mai deştept decât era şi să poată croi un plan. O oră trecu în felul acesta, apoi două. Timpul se scurse încet, fiecare moment sporindu-i frustrarea. Simţea că toate şansele de a o ajuta pe Susan-sai se îndepărtau şi nu ştia ce să facă în privinţa asta. Într-un rând auzi ceva ce părea a fi un tunet spre vest… deşi o zi senină de toamnă ca aceea nu părea potrivită

pentru tunete.

Aproape luase decizia de a risca totuşi să intre în curte – pentru moment era pustie şi poate că ar fi reuşit să o străbată neobservat până la clădirea principală – când omul de care se temuse ieşi împleticindu-se din grajduri.

Miguel Torres era împodobit cu amulete sărbătoreşti şi era beat turtă. Se apropie de mijlocul curţii pe un traseu sinuos, cu şiretul sombrero-ului strâns pe gâtul său uscăţiv, cu părul alb şi lung fluturând. Avea partea din faţă a *chibosei* udă, ca şi când ar fi încercat să se uşureze uitând că întâi trebuie să-ţi scoţi cocoşelul din pantaloni. Ţinea într-o mână un urcior mic din ceramică şi se uita în jur cu ochi aprigi şi tulburi.

— Cine a făcut asta? strigă el.

Se uită în sus spre cerul după-amiezii şi spre Luna Demonului care plutea pe el. Deşi nu-i plăcea deloc de bătrân, pe Sheemie îl duru sufletul să-l vadă aşa. Aducea ghinion să te uiţi direct la bătrânul Demon, chiar aşa.

— Cine a făcut lucrul ăsta? Îţi cer să-mi spui, *señor! Por favor!*

O pauză, după care un strigăt atât de puternic, încât Miguel se clătină pe picioare şi puţin lipsi să nu cadă. Ridică pumnii, pregătit parcă să scoată un răspuns de la chipul din lună luându-l la bătaie şi, sleit de puteri, îi lăsă să cadă pe lângă corp. Lichiorul de porumb sări din gâtul urciorului şi-l udă şi mai tare.

— *Maricon,* murmură el.

Se împletici până lângă casă (aproape împiedicându-se pe drum în picioarele din spate ale calului Vânătorului cel rău) şi se aşeză cu spatele lipit de peretele din chirpici. Bău cu nesaţ din urcior, după care îşi trase sombrero-ul de pe spate şi-l aşeză peste ochi. Ridică puţin urciorul şi îl lăsă la loc, ca şi când acesta s-ar fi dovedit prea greu. Sheemie aşteptă până când degetul mare al bătrânului ieşi din toarta urciorului şi mâna căzu pe macadam. O luă înainte, apoi se decise să mai aştepte totuşi puţin. Miguel era bătrân şi rău, însă Sheemie bănuia că Miguel putea fi şi şmecher. Mulţi oameni erau, mai ales cei răi.

Aşteptă până când auzi sforăiturile gâlgâite ale lui Miguel, după care îl îmboldi pe Capi în curte, crispându-se la fiecare bocănit al copitelor catârului. Miguel nici nu se clinti, totuşi. Sheemie îl legă pe Capi la capătul barei de priponire (crispându-se din nou când Caprichoso răgi afon o salutare cailor legaţi acolo) şi se duse degrabă la uşa principală, pe care nu intrase niciodată până atunci. Puse mâna pe uriaşul zăvor de fier, se uită o ultimă dată înapoi la bătrânul care dormea lângă perete, deschise uşa şi păşi pe vârfuri înăuntru.

Rămase un moment în dreptunghiul de lumină care pătrundea pe uşa deschisă, cu umerii ridicaţi până la urechi, aşteptându-se ca o mână să-l apuce de la ceafă (la care oamenii răi păreau capabili să ajungă mereu, oricât de sus îşi sălta el umerii) în orice clipă; o voce furioasă ar fi urmat, întrebându-l ce credea că face acolo.

Foaierul rămase gol şi cufundat în linişte. Pe peretele din faţă era atârnată o carpetă înfăţişând *vaqueros* mânând caii pe Povârniş; de ea era sprijinită o chitară cu gâtul frânt. Picioarele lui produceau ecou indiferent cât de uşor păşea. Se cutremură. Aceea era acum o casă a crimei, un loc al răului. Probabil că era locuită de fantome.

Totuşi, Susan era acolo. Undeva.

Trecu prin uşile duble din capătul foaierului şi intră în sala de primire. Sub tavanul ei înalt, paşii lui reverberară mai tare ca oricând. Primari morţi de mult se uitau în jos la el de pe pereţi; majoritatea aveau ochi înfricoşători care păreau să-l urmărească în timp ce se mişca, recunoscându-l ca intrus. Ştia că ochii lor erau doar din vopsea, şi totuşi…

Unul îl tulbura în mod deosebit: un bărbat gras cu nori de păr roşcat, gură de buldog şi privire răuvoitoare, ca şi când ar fi vrut să întrebe ce căuta în Sala Mare a Casei Primarului un băiat de la han cu creier puţin.

— Nu te mai uita la mine aşa, jigodie bătrână, şopti Sheemie şi se simţi ceva mai bine. Pentru moment, cel puţin.

Mai departe era sufrageria, goală şi ea, cu mesele lungi pe capre împinse lângă perete. Pe una se aflau rămăşiţe de mâncare – o singură farfurie de pui rece şi pâine feliată, o

jumătate de cană de bere. Uitându-se la bucăţile acelea puţine de hrană de pe o masă la care se hrăneau câteva duzini de oameni la sărbători şi festivaluri – la care ar fi trebuit să se afle câteva duzini chiar în ziua aceea – Sheemie înţelese dimensiunea evenimentelor care se petrecuseră. Şi tristeţea acestor evenimente. Lucrurile se schimbaseră în Hambry şi probabil nu aveau să mai fie nicicând la fel.

Gândurile acestea nu-l împiedicară totuşi să înfulece puiul şi pâinea rămase sau să bea după ele ce mai era în cana cu bere. Fusese o zi lungă în care nu pusese nimic în gură.

Râgâi, îşi acoperi gura cu ambele mâini, mişcând iute ochii dintr-o parte în cealaltă pe deasupra degetelor murdare, după care merse mai departe.

Uşa din celălalt capăt al odăii avea zăvorul pus, dar nu era încuiată. Sheemie o deschise şi îşi vârî capul pe coridorul care se întindea pe toată lungimea Casei Primarului. Spaţiul era luminat de candelabre cu gaz şi era larg ca un bulevard. Era totodată pustiu – cel puţin pentru moment – deşi el putea auzi zvon de voci din celelalte încăperi şi poate şi de la celelalte etaje. Bănuia că acestea erau ale slujnicelor şi ale altor servitori care îşi făceau treaba pe acolo în după-amiaza aceea, însă la urechile lui ajungeau ca glasurile unor fantome. Poate că una îi aparţinea primarului Thorin însuşi, care rătăcea chiar pe coridorul din faţa lui (dacă l-ar fi putut vedea… deşi era mai bine că nu putea). Primarul Thorin hoinărind şi întrebându-se ce i se întâmplase, ce era treaba aceea vâscoasă care îi îmbiba cămaşa de noapte, cine…

O mână apucă braţul lui Sheemie deasupra cotului. Aproape urlă.

— Nu! şopti o femeie. Pentru numele tatălui tău!

Sheemie izbuti cumva să-şi înghită ţipătul. Se întoarse. Şi acolo, îmbrăcată în jeanşi şi cu o cămaşă cadrilată simplă, cu părul strâns la spate, cu faţa palidă serioasă, cu ochii negri scăpărând, se afla văduva primarului.

— S-s-sai Thorin… Eu… eu… eu…

Nu ştia ce altceva să spună. *Acum va chema gărzile, de o mai fi rămas vreuna,* gândi el. Într-un fel, asta ar fi fost o uşurare.

— Ai venit după fată? Fata Delgado?

Suferinţa îi făcuse bine lui Olive, într-un fel teribil – îi făcuse faţa să pară mai puţin durdulie şi, ciudat, cumva mai tânără. Ochii ei negri nu se desprinseră de ai lui. Îi interziceau orice încercare de a minţi. Sheemie încuviinţă.

— Bun. Îmi prinde bine ajutorul tău, băiete. E jos în cămară şi e păzită.

Sheemie căscă gura, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Ai impresia că am crezut că ea l-a ucis pe Hart? întrebă Olive, de parcă Sheemie ar fi contrazis-o. Oi fi eu grasă şi lentă în mişcări, dar nu-s complet idioată. Vino, acum. Sai Delgado nu mai e în siguranţă la Faleză acum – prea mulţi oameni din oraş ştiu că este aici.

5

„Roland."

Va auzi vocea aceasta în vise chinuitoare tot restul vieţii sale, niciodată amintindu-şi foarte bine ce a visat, ştiind doar că visele îi lasă uneori un sentiment neplăcut – plimbându-se fără odihnă, îndreptând tablouri în odăi lipsite de dragoste, ascultând chemarea muezinului în pieţele unor oraşe străine.

„Roland din Gilead."

Vocea aceasta pe care aproape o recunoaşte; o voce atât de asemănătoare cu a sa, încât un psihiatru din când-*ul şi* unde-*le lui Eddie sau Susannah sau Jake ar spune că este propria sa voce, vocea subconştientului său, însă Roland ştie că nu e aşa; Roland ştie că deseori vocile care seamănă cel mai tare cu ale noastre atunci când ni se fac auzite în cap sunt acelea ale celor mai teribili străini, ale celor mai periculoşi intruşi.*

„Roland, fiul lui Steven."

Globul l-a dus întâi în Hambry şi în Casa Primarului, şi ar vrea să vadă mai multe din cele ce se petrec acolo, dar apoi îl duce altundeva… îl cheamă *altundeva, cu vocea aceea ciudat de familiară, şi el trebuie să se ducă. Nu are de ales întrucât, spre deosebire de Rhea sau de Jonas, el nu se uită la glob şi la*

creaturile care vorbesc muteşte înăuntrul lui; el este înăuntrul *globului, o parte a nesfârşitei lui furtuni roz.*

„Roland, vino. Roland, vezi.“

Şi astfel tornada îl ridică întâi de la sol şi apoi îl poartă de acolo. Zboară pe deasupra Povârnişului, urcând şi iar urcând prin straturi de aer întâi cald şi apoi rece, şi nu este singur în tornada roz care îl poartă la vest de-a lungul Căii Grinzii. Sheb zboară pe lângă el, cu pălăria, de pe cap dată pe spate; el cântă „Hei Jude” cât îl ţin bojocii în timp ce degetele lui pătate de tutun apasă clape care nu sunt acolo – transportat de cântecul său, Sheb nu pare să înţeleagă că tornada i-a smuls pianul din faţă.

„Roland, vino“,

spune vocea – vocea tornadei, vocea globului de cristal – şi Roland vine. Trofeul zboară pe lângă el, ochii lui sticloşi strălucind roz. Un bărbat uscăţiv în salopetă de fermier trece în zbor pe lângă el, cu părul lung şi roşcat vălurind în urma sa. „Viaţă ţie şi recoltei tale”, spune el – ceva în sensul acesta, oricum – şi apoi dus e. După care, rotindu-se ca o morişcă ciudată, vine un scaun de fier (lui Roland îi apare ca un mecanism de tortură) dotat cu roţi, şi băiatul pistolar îşi spune Stăpâna Umbrelor *fără a şti de ce-şi spune asta sau ce înseamnă.*

Acum tornada roz îl poartă pe deasupra munţilor sterpi, acum peste o mănoasă deltă verde unde un fluviu lat şerpuieşte ca o venă, reflectând un cer de un albastru placid care virează spre rozul trandafirilor sălbatici când tornada trece pe deasupra lui. În faţă, Roland vede o coloană verticală de întuneric şi inima i se strânge, dar într-acolo îl poartă tornada roz, şi într-acolo trebuie să meargă el.

Vreau să ies, *gândeşte, dar nu e prost şi înţelege adevărul:* niciodată *nu va putea ieşi. Globul de cristal al vrăjitorului l-a înghiţit. Este posibil să rămână în bulboana lui ceţoasă pentru totdeauna.*

Am să-mi fac drum de ieşire cu pistolul, dacă n-am încotro, *gândeşte, dar nu… nu are niciun pistol. E gol în tornadă, se avântă despuiat spre acea infecţie virulentă neagră-albăstrie care a îngropat tot peisajul sub ea.*

Şi el totuşi aude cântec.

Vag, dar frumos – un dulce sunet armonic, care-l face să tremure şi să se gândească la Susan: pasăre şi urs, iepure şi peşte.

Deodată, catârul lui Sheemie (Caprichoso, *îşi zice Roland,* un nume frumos) *îl depăşeşte, galopând în gol cu ochii luminoşi ca focurile-palide în* lumbre fuego *al tornadei. În urma lui, purtând un sombrero şi călărind o mătură împodobită cu amulete sărbătoreşti fâlfâitoare, vine Rhea de pe Cöos. „Pun eu mâna pe tine, frumuşelule!“ strigă ea spre catârul în goană şi apoi, râzând spart, dispare cât ai clipi.*

Roland plonjează în beznă şi, dintr-odată, i se taie respiraţia. Lumea din jurul lui e un întuneric otrăvitor; aerul pare să i se târască pe piele ca un strat de gândaci. E lovit din toate părţile de pumni invizibili, apoi împins în jos într-un plonjon atât de violent, încât se teme că se va face fărâme la contactul cu pământul: astfel căzut-a Lord Perth.

Câmpii pustiite şi sate părăsite se desprind din semiîntuneric; vede copaci distruşi care nu aruncă nicio umbră – o, dar totul e o umbră aici, totul e moarte aici, aceasta este marginea Lumii de Capăt, unde într-o zi întunecată el va ajunge, şi totul e moarte aici.

„Pistolarule, acesta e Bubuit de Tunet.”

„Bubuit de Tunet, repetă el.

„Aici se găsesc cei care nu respiră; feţele palide.”

„Cei care nu respiră. Feţele palide. “

Da. Ştie asta, într-un fel. Acesta este locul soldaţilor masacraţi, timona despicată, halebarda ruginită; de aici vin războinicii palizi. Acesta este Bubuit de Tunet, unde ceasurile merg înapoi şi cimitirele îşi vomită morţii.

În faţă este un copac aidoma unei mâini încovoiate, strânse; pe cea mai înaltă ramură a lui a fost tras în ţeapă un billy-bumbler. Ar trebui să fi murit, dar pe când tornada roz îl poartă pe Roland pe lângă el, animalul înalţă-capul şi se uită la el cu o durere şi o oboseală inexprimabile. „Ete!“ strigă el, după care dispare şi mulţi ani va fi dat uitării.

„Uită-te înainte, Roland – vezi-ţi destinul.”

Acum, deodată, recunoaşte vocea aceea – este vocea Ţestoasei.

Se uită şi vede o strălucire albastră-aurie puternică străpungând întunecimea murdară a Bubuitului de Tunet. Apucă doar să o zărească şi iese din beznă, ieşind la lumină ca o fiinţă care eclozează, o creatură născându-se într-un târziu.

„Lumină! Să se facă lumină!”

exclamă vocea Ţestoasei şi Roland trebuie să-şi acopere ochii cu mâinile şi să se uite printre degete ca să nu fie orbit. Sub el se află o câmpie de sânge – sau aşa crede el atunci, un băiat de paisprezece ani care în ziua aceea a ucis pentru prima dată cu adevărat. Acesta este sângele care s-a scurs din Bubuit de Tunet şi care ameninţă să acopere partea noastră de lume, *îşi spune şi doar peste ani neştiuţi va redescoperi, în sfârşit, timpul petrecut în globul de cristal şi va pune această amintire alături de visul lui Eddie şi le va spune celor trei* compadres *ai săi, pe când vor şedea pe banda de avarie a autostrăzii la capătul nopţii, că s-a înşelat, că a fost păcălit de lumina apărută atât de brusc după umbrele din Bubuit de Tunet. „Nu era sânge, ci trandafiri”, le spune lui Eddie, Susannah şi Jake.*

„Pistolarule, uită-te – uită-te acolo.”

Da, e acolo, un pilastru negru-cenuşiu prăfuit înălţându-se la orizont: Turnul întunecat, locul în care toate Grinzile, toate liniile de forţă converg. În ferestrele lui care urcă în spirală vede pâlpâiri de foc albastru, electric, şi aude strigătele tuturor celor ferecaţi înăuntru; simte deopotrivă forţa locului şi negativitatea lui; simte cum Turnul corupe toate lucrurile, subţiind graniţele dintre lumi, simte cum potenţialul lui malefic creşte chiar în timp ce boala îi slăbeşte coerenţa şi concreteţea, ca un corp cotropit de cancer; acest braţ de piatră neagră-cenuşie este cel mai mare mister din lume şi cea din urmă ghicitoare sumbră.

Este Tumul, cel care se înalţă spre cer, Tumul întunecat, şi-n vreme ce se năpusteşte spre el în tornada roz, Roland îşi spune: Voi intra în tine, eu şi prietenii mei, dacă asta va fi vrerea *ka-*ului, vom intra în tine şi vom birui negativitatea dinlăuntrul tău. Vor mai trece poate ani, dar jur pe pasăre şi urs, pe iepure şi peşte, pe tot ce iubesc că…

Dar acum cerul se umple de nori pâcloşi care ies din Bubuit de

Tunet şi lumea începe să se întunece; lumina albastră din ferestrele Turnului străluceşte puternic, transformându-le în ochi fremătând de nebunie, şi Roland aude mii de voci, voci care se tânguiesc şi strigă.

„Vei ucide toate lucrurile şi toate persoanele pe care le iubeşti”, *spune vocea Ţestoasei şi acum e o voce crudă, neîndurătoare şi crudă.*

„Şi Turnul tot va rămâne ferecat înaintea ta.“

Pistolarul inspiră cât de adânc poate şi îşi adună toate forţele; când îşi strigă răspunsul Turnului, o face pentru toate generaţiile de un sânge cu el: NU! NU-MI VA REZISTA! CÂND VOI VENI AICI ÎN CARNE ŞI OASE, NU-MI VA REZISTA! JUR PE NUMELE TATĂLUI MEU! NU-MI VA REZISTA!

„Atunci, mori”, *spune vocea şi Roland e aruncat spre peretele de piatră neagră-cenuşie a Turnului pentru a fi strivit ca un gândac. Dar înainte să se întâmple asta…*

6

Cuthbert şi Alain îl priveau pe Roland tot mai îngrijoraţi. Ţinea bucata din Curcubeul lui Maerlyn ridicată în faţa ochilor, adăpostită în căuşul palmelor aşa cum un mesean ar ţine pocalul ceremonial înainte să rostească un toast. Punga cu şiret zăcea mototolită pe bombeurile prăfuite ale cizmelor sale: obrajii şi fruntea lui erau îmbăiate într-o strălucire roz care nu-i plăcea niciunuia dintre cei doi băieţi. Părea vie, cumva, şi înfometată.

Îşi spuseră, ca într-un singur gând: *Nu-i pot vedea ochii. Unde sunt ochii lui ?*

— Roland? repetă Cuthbert. Dacă vrem să ajungem la Stânca Suspendată înainte să fie pregătiţi să ne primească, trebuie să pui chestia aia deoparte.

Roland nu schiţă niciun gest de a lăsa globul jos. Murmură ceva în barbă: mai târziu, când Cuthbert şi Alain avură ocazia să-şi compare impresiile, fură de acord că spusese *bubuit de tunet.*

— Roland? întrebă Alain, făcând un pas în faţă.

La fel de uşor cum un chirurg îşi introduce bisturiul în corpul unui pacient, băiatul îşi strecură mâna dreaptă între curbura globului şi faţa aplecată, studioasă, a lui Roland. Nicio reacţie. Alain se trase înapoi şi se întoarse spre Cuthbert.

— Îl poţi atinge? întrebă Bert.

Alain negă din cap.

— Deloc. E ca şi când ar fi plecat undeva departe.

— Trebuie să-l trezim.

Vocea lui Cuthbert era uscată ca iasca şi tremura.

— Vannay ne-a spus că dacă trezeşti prea repede o persoană afundată adânc într-o transă hipnotică, poate înnebuni, spuse Alain. Ţi-aminteşti? Nu ştiu dacă am curajul să…

Roland se mişcă. Orbitele roz unde-i fuseseră ochii părură să strălucească. Buzele i se întinseră într-o linie de o fermitate amară, pe care amândoi o cunoşteau bine.

— *Nu! Nu-mi va rezista!* strigă el cu un glas care le făcu amândurora pielea de găină; aceea nu era vocea lui Roland, cel puţin nu aşa cum era el acum; aceea era vocea unui bărbat.

— Nu, zise Alain mult mai târziu, când Roland dormea şi el şi Cuthbert stăteau în faţa focului. Aceea era vocea unui rege.

Acum însă, paralizaţi de frică, nu făcură amândoi decât să se uite la prietenul lor absent, care răcnea.

— *Când voi veni aici în carne şi oase, nu-mi va rezista! Jur pe numele tatălui meu, NU-MI VA REZISTA!*

Apoi, când chipul de un roz nenatural al lui Roland se schimonosi precum chipul unui om pus în faţa unei orori inimaginabile, Cuthbert şi Alain făcură un salt în faţă. Nu se mai punea doar problema uciderii lui într-o încercare de a-l salva; dacă nu făceau ceva, globul de cristal avea să-l ucidă el, sub ochii lor.

În curtea de la Bar K, Cuthbert fusese cel care îl lovise pe Roland; de data aceasta Alain făcu onorurile, aplicând o dreaptă puternică în mijlocul frunţii pistolarului. Roland se prăvăli pe spate, globul scăpându-i din mâini şi teribila

lumină roz părăsindu-i faţa. Cuthbert îl prinse pe băiat şi Alain prinse globul. Strălucirea lui roz era ciudat de stăruitoare, lovindu-i ochii şi agăţându-i mintea, dar Alain vârî hotărât sfera înapoi în punga cu şiret fără a se uita la ea… şi când trase de nojiţă, strângând gura pungii, văzu lumina roz stingându-se, ca şi când ar fi ştiut că pierduse. De data aceasta, cel puţin.

Se întoarse şi se crispă văzând vânătaia care se întindea în mijlocul frunţii lui Roland.

— E…

— Leşinat, zise Cuthbert.

— Ar fi bine să-şi revină repede.

Cuthbert îi aruncă o privire sumbră, neobişnuit de serios.

— Da, spuse, ai mare dreptate în privinţa asta.

7

Sheemie aşteptă la baza scărilor care coborau în zona bucătăriei, schimbându-şi neastâmpărat greutatea de pe un picior pe celălalt şi aşteptând ca sai Thorin să se întoarcă sau să-l strige. Nu ştia de cât timp era femeia în bucătărie, dar i se părea o veşnicie. Voia să o vadă întorcându-se şi, mai important ca asta – mai important ca orice – voia să o vadă aducând-o cu ea pe Susan-sai. Locul acela şi ziua aceea îi dădeau lui Sheemie un presentiment rău; un presentiment care se întuneca precum cerul, acum aproape complet acoperit de fum spre vest. Ce se întâmpla acolo, sau dacă avea vreo legătură cu bubuiturile ca de tunet pe care le auzise mai devreme, Sheemie nu ştia; dar voia să plece de acolo înainte ca soarele învăluit în fum să se ducă la culcare şi *adevărata* Lună a Demonului, şi nu palida ei fantomă din timpul zilei, să urce pe cer.

Una dintre uşile batante dintre coridor şi bucătărie se deschise şi Olive ieşi grăbită. Era singură.

— E-n cămară, da, spuse femeia.

Îşi prefiră degetele prin părul cărunt.

— Asta am reuşit să scot de la cei doi *puparas,* dar nimic altceva. Am ştiut că e zadarnic să insist imediat ce au început să vorbească crancul ăla al lor.

Nu exista niciun cuvânt potrivit pentru dialectul *vaqueros* din Mejis, dar „cranc“ era suficient de bun pentru cetăţenii de viţă nobilă din Baronie. Olive îi cunoştea pe amândoi bărbaţii care păzeau cămara, în felul acela vag al unei persoane care odinioară călărea mult şi schimba bârfe alături de călăreţii de pe Povârniş, şi ştia foarte bine că băieţii ăia ştiau să vorbească şi altceva decât cranc. Acum apelaseră la el ca să se poată preface că nu o înţeleg şi să-i scutească pe toţi, pe ei şi pe ea deopotrivă, de stânjeneala unui refuz direct. Cam din acelaşi motiv se făcuse şi ea că plouă, deşi ar fi putut răspunde foarte bine în cranc – şi i-ar fi putut numi într-un fel în care mamele lor nu-i numiseră niciodată – dacă ar fi vrut.

— Le-am spus că sunt oameni sus, continuă ea, şi că am impresia că urmăresc să fure argintăria. Le-am spus că vreau să-i alunge pe acei *maloficios.* Ei au făcut mai departe pe proştii. *No habla, sai.* Căcat. *Căcat!*

Sheemie se gândi să spună că nu erau decât două jigodii bătrâne, dar se hotărî să păstreze tăcerea. Femeia se plimba de colo-colo în faţa lui şi arunca din când în când priviri aprige spre uşile închise ale bucătăriei. În cele din urmă, se opri iarăşi în faţa lui Sheemie.

— Întoarce-ţi buzunarele pe dos, îi comandă. Să vedem ce ai de folos.

Sheemie se execută, scoţând dintr-unul un briceag mic (primit în dar de la Stanley Ruiz) şi un fursec mâncat pe jumătate. Din celălalt scoase trei petarde mici, una mare şi câteva chibrituri cu sulf.

Când le văzu, lui Olive îi sclipiră ochii.

— Ascultă la mine, Sheemie, spuse ea.

8

Cuthbert bătu uşor faţa lui Roland fără niciun rezultat.

Alain îl împinse în lături, îngenunche şi luă mâinile pistolarului. Niciodată nu-şi mai folosise talentul în felul acesta, dar i se spusese că era posibil – că puteai ajunge la mintea altei persoane, măcar în unele cazuri.

Roland! Roland, trezeşte-te! Te rog! Avem nevoie de tine!

La început nu se întâmplă nimic. Apoi Roland se mişcă, murmură şi îşi trase mâinile din ale lui Alain. În clipa dinainte ca ochii lui să se deschidă, amândoi băieţii fură atinşi de aceeaşi teamă privind ceea ce puteau să vadă: nici urmă de ochi, ci doar o lumină roz, dementă.

Dar erau ochii lui Roland, sigur că da – ochii aceia albaştri şi reci de pistolar.

Se strădui să se ridice în picioare şi nu reuşi din prima. Întinse mâinile. Cuthbert îl luă de una, Alain de cealaltă. Când îl traseră sus, Bert observă un lucru straniu şi înfricoşător: în părul lui Roland apăruseră fire albe. În acea dimineaţă nu avea niciunul; ar fi putut jura asta. Dimineaţa fusese însă cu mult timp în urmă.

— Cât am fost inconştient?

Roland îşi atinse vânătaia din mijlocul frunţii cu vârfurile degetelor şi se crispă.

— Nu mult, răspunse Alain. Cinci minute, poate. Roland, îmi pare rău că te-am lovit, dar n-am avut de ales. Era… Am crezut că te ucide.

— Poate că asta şi făcea. E întreg?

Alain arătă fără o vorbă spre punga cu şiret.

— Bun. E mai bine să-l ducă de aici înainte unul dintre voi. Eu aş putea fi…

Căută cuvântul potrivit şi când îl găi, un zâmbet firav şi rece îi atinse colţurile gurii.

— … tentat, încheie el. Hai să plecăm la Stânca Suspendată. Încă n-am terminat treaba.

— Roland…, începu Cuthbert.

Roland se întoarse, ţinând o mână pe cornul şeii calului său.

Cuthbert îşi umezi buzele şi, pentru un moment, Alain nu crezu că va izbuti să articuleze întrebarea. *Dacă nu întreabă, el,*

întreb eu, gândi Alain… dar Bert reuşi, rostind cuvintele dintr-o suflare.

— Ce ai văzut?

— Multe, spuse Roland. Am văzut multe, dar majoritatea mi se şterg deja din minte, aşa cum se întâmplă cu visele când te trezeşti. Ce-mi amintesc, totuşi, vă voi spune pe drum. Trebuie să ştiţi şi voi, pentru că schimbă totul. Ne vom întoarce în Gilead, dar nu pentru mult timp.

— Unde plecăm după aceea? întrebă Alain, urcând pe cal.

— Spre vest. În căutarea Turnului întunecat. Asta, dacă supravieţuim zilei de astăzi. Haideţi să rezolvăm treaba cu rezervoarele alea.

9

Cei doi *vaqueros* îşi rulau ţigări când se auzi un bubuit puternic la etaj. Tresăriră amândoi şi se uitară unul la celălalt, tutunul din foiţele de ţigară căzând la podea cu mişcări maronii, leneşe. O femeie ţipă. Uşile se dădură de perete. Era văduva primarului din nou, acum însoţită de o slujnică. Bărbaţii o cunoşteau bine – Maria Tomas, fiica unui vechi *compadre* de la Piano Ranch.

— Ticăloşii ăia de hoţi au dat foc casei! strigă Maria, adresându-li-se în cranc. Veniţi să ajutaţi!

— Maria, sai, avem ordin să păzim…

— O *putina* încuiată în cămară? strigă Maria, săgetându-i din priviri. Haideţi, măgari bătrâni şi proşti, înainte să ia foc toată casa! Dacă nu, va trebui să-i explicaţi lui senor Lengyll de ce aţi stat aici cu degetele în cur în timp ce Faleza ardea în jurul urechilor voastre!

— Duceţi-vă! se răsti Olive. Sunteţi laşi cumva?

Se auziră alte câteva bubuituri mai slabe când, deasupra lor, în salonul cel mare, Sheemie aprinse petardele mici. Folosi acelaşi chibrit să aprindă draperiile.

Cei doi *vaqueros* schimbară o privire.

— *Andelay,* zise cel mai în vârstă, după care se uită înapoi

la Maria. Nu se mai încurcă să vorbească în cranc. Păzeşte uşa, spuse.

— Ca un vultur, aprobă ea.

Cei doi bărbaţi dădură buzna afară, unul strângând curelele *bolas*-ului său, celălalt scoţând un cuţit lung din teaca de la cingătoare.

Imediat ce femeile le auziră paşii pe scările din capătul holului, Olive înclină din cap spre Maria şi traversară împreună încăperea. Maria trase zăvoarele; Olive deschise uşa. Susan ieşi imediat, uitându-se de la una la cealaltă, apoi surâzând timid. Maria icni văzând faţa umflată a stăpânei sale şi sângele întărit în jurul nasului.

Susan o luă pe Maria de mână înainte ca slujnica să o poată atinge pe faţă şi îi strânse uşor degetele.

— Crezi că acum m-ar mai dori Thorin? întrebă ea şi abia atunci păru să îşi dea seama cine era celălalt salvator al ei. Olive… sai Thorin… îmi pare rău. N-am vrut să fiu crudă. Dar trebuie să crezi că Roland, cel pe care tu îl ştii drept Will Dearborn, niciodată n-ar…

— Ştiu prea bine, zise Olive, şi nu e timp pentru asta acum. Vino.

Ea şi Maria o conduseră pe Susan afară din bucătărie, în direcţie opusă scărilor care urcau în corpul principal al conacului, spre odăile de depozitare din capătul nordic al nivelului de jos. În mercerie, Olive le spuse celor două să aştepte. Lipsi preţ de aproximativ cinci minute, însă Susanei şi Mariei li se păru o veşnicie.

Când se întoarse, Olive purta un poncho viu colorat mult prea mare pentru ea – poate că-i aparţinuse soţului ei, numai că Susanei i se părea prea mare şi pentru răposatul primar. Olive vârâse o bucată în lateralul jeanşilor, ca să nu se împiedice în el. Pe braţ mai avea două, atârnate ca nişte pături, dar mai mici şi mai uşoare.

— Îmbrăcaţi astea, zise ea. Va fi frig.

Părăsind merceria, străbătură un pasaj îngust pentru servitori către spatele curţii. Acolo, dacă aveau noroc (şi dacă Miguel încă era inconştient), Sheemie avea să le aştepte cu

caii pregătiţi. Olive spera din tot sufletul să aibă noroc. Voia ca Susan să plece în siguranţă din Hambry înainte de apusul soarelui.

Şi înainte de răsăritul lunii.

10

— Susan a fost luată prizonieră, le spuse Roland celorlalţi în timp ce călăreau spre vest către Stânca Suspendată. Acesta-i primul lucru pe care l-am văzut în glob.

Vorbi cu un aer de absenţă atât de profundă, încât Cuthbert aproape că trase de frâie. Acela nu era amantul înfocat din ultimele câteva luni. Era ca şi cum înăuntrul sferei Roland ar fi găsit un vis pe care să-l urmărească prin aerul roz şi că o parte din el încă făcea asta. *Sau visul îl urmăreşte pe el?* se întrebă Cuthbert.

— Poftim? întrebă Alain. Susan a fost luată? Cum? De cine? E bine?

— A fost luată de Jonas. A rănit-o, dar nu foarte tare. Se va vindeca… şi va trăi. M-aş întoarce într-o clipită dacă aş crede că viaţa ei e-ntr-un real pericol.

Înaintea lor, apărând şi dispărând în praf ca un miraj, se profila Stânca Suspendată. Cuthbert vedea lumina soarelui reflectându-se ceţos în rezervoare şi mai vedea şi oameni. Mulţi la număr. Dar şi mulţi cai. Mângâie grumazul bidiviului său, apoi se uită într-o parte pentru a se asigura că Alain luase mitraliera lui Lengyll. O luase. Cuthbert duse mâna la spate, asigurându-se că avea praştia. O avea. La fel şi punguţa din velur cu muniţie, care conţinea acum, pe lângă bile de oţel, şi câteva petarde furate de Sheemie.

Îşi foloseşte oricum toată forţa voinţei pentru a se înfrâna să nu se întoarcă, îşi spuse Cuthbert. Descoperi că acest lucru era reconfortant – uneori Roland îl speria. Era ceva în el care depăşea simpla voinţă. Ceva ca nebunia. Dacă era prezentă, te bucurai dacă o aveai de partea ta… dar cel mai des îţi doreai să nu fie prezentă. De partea oric*ui ar* fi fost.

— Unde este Susan? întrebă Alain.

— Reynolds a dus-o înapoi la Faleză. E încuiată în cămară… sau *era* încuiată acolo. Nu ştiu exact, fiindcă…

Roland făcu o pauză de gândire.

— Globul vede departe, dar uneori vede mai mult. Uneori vede un viitor care e deja în desfăşurare.

— Cum e posibil ca viitorul să fie deja în desfăşurare? întrebă Alain.

— Nu ştiu şi nu cred că aşa a fost mereu. Cred că are legătură mai mult cu lumea noastră decât cu Curcubeul lui Maerlyn. Timpul curge ciudat acum. *Ştim* asta, nu? Cum par lucrurile uneori să… alunece. E aproape ca şi când ar exista o deşirare peste tot, una care destramă lucrurile. Dar Susan e în siguranţă. Ştiu asta şi mie îmi ajunge. Sheemie se duce să o ajute… sau acum o *ajută*. Cumva, Jonas nu l-a văzut pe Sheemie, iar el a mers după Susan până la Faleză.

— Bravo lui Sheemie! zise Alain şi lovi cu pumnul în aer. Ura! Apoi: Dar noi? Pe noi ne-ai văzut în viitor?

— Nu. Partea asta s-a derulat cu repeziciune – am apucat să arunc doar o privire înainte ca globul să mă poarte altundeva. Să mă poarte *în zbor,* parcă. Dar… am văzut fum la orizont. Asta mi-amintesc. Putea fi fumul de la rezervoarele aprinse sau de la mormanul de crengi din faţa Ochetului, sau amândouă. Cred că vom avea câştig de cauză.

Cuthbert se uită la vechiul său prieten într-un fel ciudat. Tânărul atât de înamorat încât Bert fusese nevoit să-l culce la pământ pentru a-l face să-şi amintească ce responsabilităţi avea… unde era tânărul acela, mai exact? Ce îl făcuse să se schimbe şi îi dăduse firele acelea neliniştitoare de păr alb?

— Dacă supravieţuim celor ce ne aşteaptă, rosti Cuthbert, privindu-l pe pistolar îndeaproape, ne vom întâlni cu ea pe drum. Nu-i aşa, Roland?

Văzu durerea de pe chipul pistolarului şi atunci înţelese: îndrăgostitul era acolo, însă globul de cristal îi răpise bucuria şi-i lăsase doar suferinţa. Aceasta şi un nou ţel – da, Cuthbert o simţea foarte bine – care încă nu fusese declarat.

— Nu ştiu, recunoscu Roland. Aproape că sper să nu fie

aşa, întrucât niciodată nu vom mai putea fi cum am fost.

— *Poftim?*

De data aceasta, Cuthbert *chiar* trase de frâie.

Roland se uită la el îndeajuns de calm, dar acum avea lacrimi în ochi.

— Suntem sclavii *ka*-ului, spuse pistolarul. *Ka* este ca vântul, cum spune Susan.

Se uită întâi la Cuthbert în stânga sa, apoi la Alain în dreapta.

— Turnul este *ka*-ul nostru; al meu, în mod special. Dar nu este al ei şi nici ea a mea. Aşa cum nici John Farson nu mai este *ka*-ul nostru. Nu mergem spre oamenii lui pentru a-l înfrânge pe el, ci doar pentru că ei ne stau în cale.

Ridică mâinile şi le lăsă să cadă înapoi, ca pentru a spune: *Ce altceva vreţi să vă mai spun?*

— Nu *există* niciun Turn, Roland, zise Cuthbert pe un ton răbdător. Nu ştiu ce ai văzut în globul ăla de cristal, dar nu *există* niciun Turn. Ei, ca simbol, da, presupun că există – asemenea Cupei lui Arthur sau Crucii Omului-Iisus – dar nu ca lucru real, o clădire adevărată…

— Ba da, insistă Roland. Este real.

Se uitară nesiguri la el şi nu văzură pic de îndoială pe chipul său.

— Este real şi taţii noştri ştiu. Dincolo de ţinutul întunecat – nu-mi amintesc numele lui acum, e unul dintre lucrurile pe care le-am pierdut – se află Lumea de Capăt, iar în Lumea de Capăt se înalţă Turnul întunecat. Existenţa lui este marele secret pe care îl păstrează taţii noştri; este ceea ce i-a ţinut laolaltă drept *ka-tet* de-a lungul tuturor anilor de declin al lumii. Când ne întoarcem în Gilead – *dacă* ne întoarcem, şi acum cred că aşa va fi – le voi spune ce am văzut şi ei îmi vor confirma spusele.

— Ai văzut toate astea în sferă? întrebă Alain într-o şoaptă mirată.

— Am văzut multe.

— Dar nu şi pe Susan Delgado, zise Cuthbert.

— Nu. Când vom termina cu oamenii de acolo şi ea va

termina cu Mejisul, rolul ei în *ka-tet*-ul nostru va lua sfârşit. Înăuntrul globului mi s-a dat de ales: Susan şi viaţa mea ca soţ al ei şi tată al copilului pe care îl poartă acum… sau Turnul.

Roland se şterse pe faţă cu o mână care tremura.

— Aş alege-o pe Susan într-o clipită, dacă n-aş şti un lucru: Turnul se năruieşte, şi dacă el cade, tot ce cunoaştem noi va fi spulberat. Va urma un haos pe care nici nu ni-l putem închipui. Trebuie să mergem… şi *vom merge.*

Deasupra obrajilor săi tineri şi neridaţi, sub fruntea sa tânără şi neridată, străluceau ochii de străvechi ucigaş pe care Eddie Dean avea să-i zărească în oglinda din toaleta unui avion de linie. Acum însă înotau în lacrimi copilăreşti.

Totuşi, în glasul lui nu era nimic copilăresc.

— Eu aleg Turnul. Nu am încotro. Fie ca ea să ducă o viaţă bună şi lungă alături de altcineva… şi aşa va fi, cu timpul. Cât despre mine, eu aleg Turnul.

11

Susan urcă pe Pylon, pe care Sheemie se grăbise să-l aducă în spatele curţii după ce dăduse foc draperiilor din sala mare. Olive Thorin stătea călare pe unul dintre juganii Baroniei împreună cu Sheemie, în spatele ei, care îl ţinea pe Capi de frâu. Maria deschise poarta din spate, le ură noroc şi cei trei porniră la trap. Soarele începuse să coboare, dar vântul risipise bună parte din fumul care se ridicase mai devreme. Orice s-ar fi întâmplat în deşert, acum se terminase… sau se petrecea la un alt nivel al aceluiaşi timp prezent.

Roland, îţi doresc tot binele, gândi Susan. *Ne vom vedea curând, dragul meu… cât pot eu de curând.*

— De ce mergem spre nord? întrebă ea după o jumătate de oră de călărit în tăcere.

— Pentru că Drumul Dinspre Mare e cel mai bun.

— Dar…

— Linişte! Vor descoperi că ai dispărut şi vor căuta întâi prin casă… dacă nu va arde complet. Când nu te vor găsi acolo, vor trimite iscoade spre vest, de-a lungul Drumului Mare.

Îi aruncă Susanei o ocheadă care nu avea multe în comun cu Olive Thorin cea şovăielnică şi emotivă pe care oamenii din Hambry o ştiau… sau credeau că o ştiu.

— Dacă eu ştiu că aceea e direcţia pe care ai alege-o, vor şti şi cei pe care am face bine să-i ocolim.

Susan tăcu. Era prea confuză ca să vorbească, însă Olive părea să ştie ce făcea şi Susan era bucuroasă pentru asta.

— Până când se vor apuca de amuşinat în vest, se va lăsa întunericul. În noaptea asta vom sta într-una dintre peşterile de pe faleza mării, la distanţă de aproximativ opt kilometri de aici. Sunt fiică de pescar şi cunosc toate peşterile alea ca pe propria-mi palmă.

Amintirea peşterilor în care se jucase în copilărie păru să o înveselească.

— Mâine o vom lua spre vest, cum doreşti tu. Mă tem că o bucată de drum vei avea ca bonă o văduvă bătrână şi grasă. Ar fi bine să te obişnuieşti cu ideea.

— Eşti prea bună, spuse Susan. Ar trebui să ne trimiţi pe mine şi pe Sheemie singuri, sai.

— Şi unde să mă întorc? Păi nu vezi că nu-s în stare să fac să-mi asculte ordinul nici măcar doi văcari bătrâni puşi de strajă în bucătărie? Acum, Fran Lengyll e şeful şefilor şi n-am nici cea mai mică dorinţă să stau ca să văd cum se descurcă. Şi cu atât mai puţin să văd dacă decide că-i e mai bine să mă declare nebună şi să mă pună la loc sigur într-o *haci* cu drugi de fier la ferestre. Sau ar trebui, oare, să văd cum se va descurca Hash Renfrew ca primar, stând cu cizmele săltate pe mesele mele?

Olive râse fără fereală.

— Sai, îmi pare rău.

— Ne va părea tuturor rău mai târziu, spuse Olive, părând remarcabil de veselă la gândul acesta. Pentru moment, cel mai important lucru e să ajungem la peşterile alea neobservaţi. Trebuie să pară că am dispărut în neant. Stai aşa.

Olive opri calul, se ridică în scăriţe, se uită în jur pentru a-şi stabili poziţia, încuviinţă, după care se întoarse în şa ca să-i poată vorbi lui Sheemie.

— Tinere, e timpul ca tu să sui pe vrednicu-ţi catâr şi să te întorci la Faleză. Dacă sunt călăreţi pe urmele noastre, trebuie să-i întorci din drum cu câteva vorbe bine alese. Vrei să faci asta?

Sheemie afişă o expresie îndurerată.

— Nu ştiu nicio vorbă aleasă, sai Thorin, zău aşa. Aproape că nu ştiu niciun fel de vorbă.

— Prostii, făcu Olive şi-l sărută pe frunte. Du-te înapoi într-un trap susţinut. Dacă nu vezi pe nimeni venind după noi până când soarele va atinge dealurile, întoarce-te spre nord şi vino înapoi. Te vom aştepta lângă indicator. Ştii unde zic?

Sheemie credea că da, deşi acela marca limita extremă a micului perimetru cunoscut lui.

— Ăla roşu? Cu sombrero pe el şi săgeată arătând înapoi spre oraş?

— Exact ăla. Nu vei ajunge până acolo decât după lăsarea întunericului, dar în noaptea asta luna va împrăştia destulă lumină. Dacă nu vii imediat, te aşteptăm. Dar trebuie să te duci înapoi şi să întorci din drum pe oricine vine pe urmele noastre. Ai înţeles?

Sheemie înţelesese. Coborî de pe calul lui Olive, îl chemă pe Caprichoso şi urcă în spinarea lui, crispându-se din cauza locului de care îl muşcase catârul.

— Aşa fie, Olive-sai.

— Bravo, Sheemie. Bravo. Du-te, atunci.

— Sheemie? spuse Susan. Vino la mine o clipă, te rog.

Băiatul se duse, ţinându-şi pălăria în mâini şi uitându-se în sus la ea cu veneraţie. Susan se aplecă şi îl sărută nu pe frunte, ci drept şi ferm pe gură. Sheemie aproape că leşină.

— Mulţam-sai, zise Susan. Pentru tot.

Sheemie aprobă din cap. Când vorbi, nu reuşi s-o facă decât în şoaptă.

— N-a fo' decât *ka*-ul, zise el. Ştiu asta… dar te iubesc, Susan-sai. Du-te cu bine. Ne vedem curând.

— Abia aştept.

Curând nu mai veni însă, şi nici mai târziu nu mai există. Sheemie aruncă o singură privire înapoi pe când îşi îmboldea

catârul spre sud şi flutură din mână. Susan ridică şi ea mâna în semn de salut. Fu ultima oară când Sheemie o văzu şi în multe feluri asta era o binecuvântare.

12

Latigo dispusese pichete la distanţă de un kilometru şi jumătate de Stânca Suspendată, dar băiatul blond pe care Roland, Cuthbert şi Alain îl întâlniră pe când se apropiau de rezervoare părea confuz şi nesigur de sine, şi nu reprezenta un pericol pentru nimeni. Avea răni de scorbut în jurul gurii şi nasului, sugerând că oamenii pe care Farson îi trimisese în acea misiune călăriseră din greu şi cu viteză, fără prea multe provizii proaspete.

Când Cuthbert oferi *sigulul* Omului de Bine – mâinile strânse la piept, stânga deasupra dreptei, apoi ambele întinse spre persoana salutată – răcanul blond procedă la fel, cu un zâmbet recunoscător.

— Cine vine şi de ce? întrebă el, vorbind cu un puternic accent din Lumea Dinăuntru; lui Roland, i se părea că băiatul era un nordit.

— Trei băieţi care au ucis două gângănii mari şi apoi au rupt-o la fugă spre refugiul dealurilor, răspunse Cuthbert.

Ştia destul de bine să imite voci şi reproduse accentul băiatului fără greş.

— A avut loc o luptă. Acum s-o fi terminat, dar s-au bătut crâncen.

— Ce…

— Nu este timp, zise Roland tăios. Avem depeşe.

Îşi încrucişă mâinile la piept şi le întinse.

— Heil! Farson!

— Omul de Bine! răspunse blondul cu promptitudine.

Întoarse salutul cu un zâmbet care transmitea că l-ar fi întrebat pe Cuthbert de unde se trăgea şi cu cine era rudă, dacă ar fi avut mai mult timp. Apoi trecură de el şi pătrunseră în perimetrul lui Latigo. Nimic mai uşor.

— Ţineţi minte că lovim şi fugim, spuse Roland. Nu vă opriţi pentru nimic. Ce nu putem rezolva lăsăm în urmă – nu facem o a doua încercare.

— Pe toţi zeii, nici măcar să nu sugerezi aşa ceva, zise Cuthbert, deşi surâdea. Îşi scoase praştia din teaca ei artizanală şi îi testă elasticul cu degetul mare.

Apoi îşi linse degetul şi-l ridică în vânt. Nicio problemă de aici, dacă atacau pe direcţia aceea; vântul era puternic, dar sufla din spatele lor.

Alan îşi luă din spate mitraliera lui Lengyll, o privi cu îndoială, după care trase de piedică.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, Roland. E încărcată şi cred că înţeleg cum se foloseşte, dar…

— Atunci, foloseşte-o, zise Roland.

Începeau să prindă viteză acum, copitele cailor bubuiau pe solul dur. Vântul sufla în rafale, umflându-le poncho-urile în faţă.

— Pentru genul ăsta de treabă a fost făcută. Dacă se blochează, arunc-o şi foloseşte-ţi revolverul. Eşti gata?

— Da, Roland.

— Bert?

— Mdie, zise Cuthbert exagerând accentul de Hambry, chiar sunt, chiar aşa. Înaintea lor, praful era stârnit de grupurile de călăreţi care se plimbau prin faţa şi prin spatele rezervoarelor, pregătind convoiul de plecare. Oamenii fără cal întorceau curioşi capul după nou-veniţi, însă o făceau cu o fatală lipsă de panică.

Roland scoase ambele revolvere.

— *Gilead!* strigă el. *Heil! Gilead!*

Îi dădu pinteni lui Rusher, făcându-l să galopeze. Ceilalţi doi băieţi îi urmară exemplul. Cuthbert se afla iarăşi în mijloc, şezând pe frâie, cu praştia în mână şi un evantai de chibrituri între buzele bine strânse.

Pistolarii se avântară spre Stânca Suspendată ca nişte furii.

La douăzeci de minute după ce-l trimiseseră pe Sheemie înapoi, Susan şi Olive ajunseră la o cotitură bruscă şi se treziră faţă în faţă cu trei bărbaţi stând călare în drum. În razele oblice ale soarelui, Susan văzu că cel din mijloc avea un coşciug albastru tatuat pe mână. Era Reynolds. Fetei îi stătu inima în loc.

Pe cel din stânga lui Reynolds – purta o pălărie de văcar albă, murdară, şi suferea de strabism – nu-l cunoştea, dar cel din dreapta, care semăna cu un predicator cu inimă împietrită, era Laslo Rimer. La acesta se uită Reynolds după ce-i adresă Susanei un zâmbet.

— Ei, eu şi Las n-am putut bea nici măcar un pahar şi să rostim un cuvânt de adio pentru fratele lui plecat în lumea drepţilor, Cancelarul a Ce Vrei Tu şi Ministru de Mersi Foarte Mult, rosti Reynolds. Nici n-am ajuns bine în oraş, că am şi fost trimişi încoace. Eu n-am vrut să merg, dar… la naiba! Bătrâna aia-i de milioane. Ar putea convinge şi un cadavru să facă o felaţie, dacă-mi scuzi vorba spurcată. Cred însă că mătuşă-ta şi-a pierdut o roată sau două de la căruţă, sai Delgado. Ea…

— Prietenii tăi sunt morţi, îi spuse Susan.

Reynolds se întrerupse şi ridică din umeri.

— Ei, ei. Poate *si* şi poate *no.* Eu cred că m-am hotărât să călătoresc fără ei chiar dacă n-au mierlit-o. Da' s-ar putea să mai zăbovesc aici încă o noapte. Treaba asta cu Secerişul… Am auzit atâtea despre felul cum petrec oamenii în Baroniile Externe. Mai ales partea cu focul în aer liber.

Cel cu strabism râse flegmatic.

— Lăsaţi-ne să trecem, spuse Olive. Fata n-a făcut nimic şi nici eu n-am făcut.

— L-a ajutat pe Dearborn să evadeze, zise Rimer, pe cel care ţi-a ucis ţie soţul şi mie fratele. N-aş spune că asta este nimic.

— Zeii poate că-l vor reabilita pe Kimba Rimer în poiană, zise Olive, dar adevărul este că a prădat jumătate din vistieria oraşului ăstuia, şi ceea ce nu a pus în mâinile lui John Farson a ţinut pentru el.

Rimer se dădu înapoi ca pălmuit.

— Nu ştiai că ştiu? Laslo, aş putea fi furioasă la cât de puţin preţ aţi pus toţi pe mine… numai că de ce mi-aş dori să mă preţuiască unii de teapa ta? Ştiam destul cât să-mi fie scârbă, să spunem doar atât. Ştiam că omul alături de care te afli…

— Taci din gură, murmură Rimer.

— … e foarte probabil cel care l-a înjunghiat pe frate-tău în inima lui neagră; sai Reynolds a fost văzut chiar în dimineaţa aia în acea aripă de clădire, aşa mi s-a spus…

— *Taci din gură, pizdă!*

— … şi eu asta cred.

— Mai bine fă cum îţi zice, sai, şi ţine-ţi gura, o sfătui Reynolds.

Ceva din buna dispoziţie lenevoasă îi părăsise chipul. Susan îşi spuse: *Nu-i place ca oamenii să ştie ce a făcut. Nici atunci când el e la conducere şi ce ştiu ei nu-l poate afecta. Şi e mai neînsemnat fără Jonas. Mult mai neînsemnat. Şi o ştie şi el.*

— Lăsaţi-ne să trecem, repetă Olive.

— Nu, sai, nu pot face asta.

— Să te ajut eu, atunci?

În timpul palavrelor, mâna femeii se furişase sub poncho-ul extrem de larg şi acum o scoase împreună cu un uriaş şi antic *pistola* cu mâner din fildeş galben şi ţeavă filigranată din argint vechi, patinat. Deasupra lui era un aprinzător de alamă.

Olive n-ar fi trebui să scoată obiectul acela – i se agăţă în poncho şi fu nevoită să se lupte ca să-l elibereze. Nici să-i tragă piedica n-ar fi trebuit, întrucât pentru asta avu nevoie de ambele degete mari şi de două încercări. Cei trei bărbaţi rămaseră însă împietriţi de uimire văzând acea antică espingolă din mâinile ei, Reynolds la fel ca şi ceilalţi doi; şedea pe cal cu maxilarul căzut. Jonas ar fi râs cu lacrimi.

— *Pe ea!* strigă o voce spartă de bătrână dindărătul celor care blocau drumul. *Ce aţi păţit, cretinilor? Şo pe ea!*

Reynolds tresări şi duse mâna la armă. Se mişcă rapid, dar îi dăduse lui Olive un avantaj prea mare şi fu înfrânt, înfrânt definitiv. Chiar când reuşi să scoată arma din toc, văduva primarului ridică vechiul pistol cu ambele mâini şi, mijind

ochii ca o fetiţă forţată să mănânce ceva scârbos, apăsă trăgaciul.

Scânteia se aprinse, dar pulberea udă scoase doar un *flup* slab şi dispăru într-un norişor de fum albastru. Bila – suficient de mare să-i fi spulberat ţeasta lui Clay Reynolds de la nas în sus, dacă ar fi fost proiectată – rămase pe ţeavă.

În clipa următoare pistolul din mâna lui bubui. Calul lui Olive se cabră, nechezând. Olive căzu de pe jugan cu capul înainte, cu o gaură neagră în dunga portocalie a poncho-ului – dunga care trecea peste inimă.

Susan îşi auzi propriul strigăt. Sunetul păru să vină de foarte departe. Poate că ar fi continuat aşa un timp, dar apoi auzi tropotul copitelor unui ponei apropiindu-se din spatele bărbaţilor din drum… şi ştiu. Chiar înainte ca acela cu strabism să se dea la o parte, expunând-o, ea ştiu, şi strigătul ei încetă.

Poneiul căruia îi sleiseră puterile aducând-o pe vrăjitoare înapoi în Hambry fusese înlocuit cu unul odihnit, însă căruţa neagră era aceeaşi, cu aceleaşi simboluri cabalistice aurii şi cu acelaşi vizitiu. Rhea şedea cu frâiele în gheare, legănând din cap de pe o parte pe alta aidoma unui robot vechi şi ruginit, rânjind la Susan fără umor. Rânjind cum rânjeşte un cadavru.

— Salutare, dulceaţa mea mică, spuse ea, alintând-o aşa cum o alintase cu atâtea luni în urmă, în seara când Susan venise la coliba ei să-i fie dovedită cinstea.

În seara în care Susan venise alergând aproape tot drumul, binedispusă. În lumina Lunii Sărutărilor venise, cu sângele încins de la mişcare, rumenă în obraji.

— Pretinii şi amicii tăi de cordeală mi-au luat globu', auzi-mă, zise Rhea, cloncănind pentru a face poneiul să se oprească la câţiva paşi înaintea călăreţilor. Până şi Reynolds se uita în jos la ea cu nelinişte. Mi-au luat adorabila splendoare, ast-au făcut băieţii ăia răi. Băieţii ăia răi, răi. Da' mi-a arătat el multe cât timp l-am avut, mda. Vede departe şi nu-ntr-un singur fel. Multe le-am uitat… da' nu şi pe unde ai venit, dulceaţa mea mică. Nu pe unde zdreanţa aia bătrână care zace colo-n drum te-ar fi adus. Şi acuma tre' să te duci în oraş.

Rânjetul ei se lărgi, devenind ceva indescriptibil.

— A venit ceasul sărbătorii, auzi-mă.

— Lasă-mă să plec, zise Susan. Lasă-mă să plec, de nu vrei să răspunzi în faţa lui Roland din Gilead.

Rhea o ignoră şi i se adresă lui Reynolds.

— Leagă-i mâinile în faţă şi pune-o în căruţă. Sunt oameni care vor s-o vadă. S-o vadă bine îşi doresc ei şi fix asta vor primi. Dacă mătuşă-sa şi-a făcut bine treaba, vor fi mulţi în oraş. Urcaţi-o, acum, nu mai pierdeţi vremea.

14

Alain avu timp pentru un singur gând clar: *l-am fi putut ocoli – dacă ce spune Roland este adevărat, atunci numai globul Vrăjitorului contează, şi pe acesta îl avem. I-am fi putut ocoli.*

Doar că, desigur, asta era imposibil. Sângele a o sută de generaţii de pistolari se opunea ideii. Cu sau fără Turn, hoţii nu trebuiau lăsaţi să plece cu prada. Mai ales dacă puteau fi împiedicaţi.

Alain se aplecă în faţă şi vorbi direct în urechea calului.

— Dacă sari când încep să trag, îşi fac creierii chiseliţă.

Roland deschise calea, luând-o înaintea celorlalţi doi pe calul lui puternic. Grupul de oameni aflat în imediata apropiere – cinci sau şase călare, o duzină sau mai mult pe jos, cercetând o pereche de boi care trăseseră rezervoarele până acolo – căscară stupizi ochii la el până când Roland deschise focul, şi după aceea se împrăştiară ca prepeliţele. Îi nimeri pe toţi călăreţii; caii lor o luară la fugă într-un evantai deschis, trăgând frâiele după ei (şi, într-un caz, un soldat mort). Undeva, cineva striga:

— Bandiţii! Bandiţii! Pe cai, proştilor!

— *Alain!* strigă Roland din goana calului.

În faţa rezervoarelor, două mâini de călăreţi şi oameni înarmaţi se uneau – *convergeau* – formând o precară linie de apărare.

— Acum! Acum!

Alain ridică mitraliera, îi aşează patul de sârmă ruginită în scobitura umărului şi îşi aminti puţinul pe care îl ştia despre armele cu foc repetat: ţinteşte jos, executând un balans rapid şi uniform.

Atinse trăgaciul şi arma răsună în aerul prăfos, lovindu-i umărul într-o serie de reculuri rapide, împroşcând foc puternic prin capătul ţevii perforate. Alain o mişcă de la stânga la dreapta, plimbând cătarea pe deasupra apărătorilor care se împrăştiau urlând şi ţintind pereţii din oţel gros ai rezervoarelor.

Al treilea rezervor explodă de la sine. Sunetul pe care îl scoase nu semănă cu al niciunei explozii pe care Alain o auzise vreodată: un sfâşiat gutural, ca de muşchi, însoţit de o limbă sclipitoare de foc roşu-portocaliu. Învelişul de oţel se ridică în două jumătăţi. Una dintre acestea se învârti treizeci de metri în aer şi ateriză pe solul deşertului într-o movilă arzând cu furie; cealaltă se ridică drept într-o trâmbă de fum negru, uleios. O roată de lemn cuprinsă de flăcări se învârti pe fundalul cerului ca o farfurie şi căzu înapoi la pământ, lăsând în urma ei o dâră de scântei şi aşchii aprinse.

Oamenii fugeau strigând – unii pe jos, alţii cu trupul lipit de grumazul armăsarilor, cu ochii larg deschişi şi panicaţi.

Când Alain ajunse la capătul liniei de rezervoare, schimbă direcţia de mişcare a ţevii. Mitraliera frigea în mâinile sale acum, însă el nu-şi luă degetul de pe trăgaci. În lumea aceea, trebuia să foloseşti ceea ce puteai atât timp cât încă funcţiona. Sub el, calul gonea ca şi când ar fi înţeles fiecare cuvinţel pe care stăpânul său i-l şoptise la ureche.

Încă unul! Vreau încă unul!

Dar înainte să mai poată arunca un rezervor în aer, arma îşi încheie răpăitul – poate se blocase, poate se golise. Alain o aruncă în lături şi scoase revolverul. De lângă el se auzi *zdrang*-ul praştiei lui Cuthbert, audibil chiar şi peste strigătele oamenilor, bubuitul copitelor, *vup*-ul rezervorului în flăcări. Alain văzu o petardă mare arcuindu-se aprinsă pe cer şi aterizând exact acolo unde Cuthbert îşi luase ţinta: pata de petrol din jurul roţilor de lemn ale unui rezervor marcat

SUNOCO. Pentru o clipă, Alain văzu clar linia de nouă sau douăsprezece găuri în peretele deschis la culoare al rezervorului – găuri pe care le făcuse el cu mitraliera lui sai Lengyll – şi apoi se auzi un trosnet şi urmă o strălucire când pocnitoarea explodă. După un moment, găurile de pe peretele rezervorului începură să pâlpâie. Petrolul din spatele lor luase foc.

— Fugiţi! ţipă un bărbat cu pălărie de lucru spălăcită. O să explodeze! Toate or să explo…

Alain îl împuşcă, spulberându-i o parte a feţei şi aruncându-l dintr-o cizmă veche, scâlciată. O clipă mai târziu, al doilea rezervor explodă. Un panou de oţel cuprins de flăcări fu proiectat în lateral, ateriză în balta tot mai mare de ţiţei de sub al treilea rezervor, şi atunci explodă şi acela. Fum negru se ridică în aer ca de la un rug funerar; întunecă ziua şi trase o cortină unsuroasă peste soare.

15

Toţi cei şase locotenenţi-şefi ai lui Farson îi fuseseră descrişi în amănunt lui Roland – de fapt tuturor celor paisprezece băieţi care se antrenau să devină pistolari – şi îl recunoscu imediat pe omul care alerga spre *remuda:* George Latigo. Roland l-ar fi putut împuşca în timp ce acesta alerga, dar asta, ironia sorţii, ar fi făcut posibil un deznodământ mai facil decât acela pe care şi-l dorea.

În schimb, îl împuşcă pe cel care fugea în întâmpinarea lui.

Latigo frână pe călcâie şi se uită la Roland cu ochi scăpărători, plini de ură. Apoi o luă iar la fugă, chemând la el un alt bărbat, strigând la călăreţii care stăteau ciopor în spatele zonei incendiate.

Alte două rezervoare explodară, lovindu-i lui Roland timpanele ca nişte pumni de fier, părând să-i scoată aerul din plămâni. Planul fusese ca Alain să perforeze rezervoarele şi Cuthbert să proiecteze apoi o serie de pocnitori mari, aprinzând astfel petrolul scurs. Singura petardă mare pe care o

proiectase părea să confirme că planul fusese bun, însă fu totodată ultimul lucru pe care Cuthbert îl lovi cu praştia în ziua aceea.

Uşurinţa cu care pistolarii pătrunseseră în perimetrul inamic şi confuzia care le întâmpinase primul atac puteau fi puse pe seama lipsei de experienţă şi a epuizării, dar dispunerea rezervoarelor fusese greşeala lui Latigo şi numai a lui. Le aşezase la un loc fără a se gândi măcar la asta, iar acum explodară toate, pe rând, unul după altul. Odată începută conflagraţia, nu mai puteai spera să o poţi opri. Chiar înainte ca Roland să ridice braţul stâng şi să descrie cu el un cerc în aer, dându-le lui Alain şi Cuthbert semnalul de oprire, misiunea era îndeplinită. Tabăra lui Latigo se transformase într-un infern şi planurile lui John Farson pentru un asalt motorizat se risipeau în fumul negru împrăştiat de vântul de *fin de ano*.

— Plecăm! strigă Roland. Plecăm, plecăm, plecăm!

Dădură pinteni către vest, pe direcţia Canionului Ochet. Întorcându-se, Roland simţi un glonţ şuierându-i pe lângă urechea stângă. Acela era, din câte ştia el, singurul glonţ care fusese tras spre ei în timpul atacului asupra rezervoarelor.

16

Latigo fierbea de nervi, o furie care ameninţa să-i facă ţăndări creierul, şi asta poate că era bine – îl împiedica să se gândească la ce va face Omul de Bine când va afla de acel fiasco. Pentru moment, pe Latigo nu-l interesa decât să-i prindă pe cei care îl atacaseră prin surprindere… dacă aşa ceva era posibil într-o zonă deşertică.

Oameni? Nu.

Pe *băieţii* care făcuseră asta.

Latigo ştia cine erau, ştia bine; nu avea habar cum reuşiseră să scape din închisoare, dar ştia cine erau şi fuga lor avea să se încheie chiar acolo, la est de pădure şi de dealuri.

— Hendricks! urlă el.

Hendricks reuşise cel puţin să-şi ţină oamenii – o jumătate de duzină, toţi călare – aproape de *remuda*.

— *Hendricks, vino la mine!*

Când Hendricks veni spre el, Latigo se întoarse în direcţia opusă şi văzu un pâlc de oameni stând şi privind rezervoarele care ardeau. Gurile lor căscate şi feţele tinere de oi proaste îl făceau să-i vină să strige şi să ţopăie în picioare, însă refuză să cedeze tentaţiei. Îşi păstră o rază îngustă de concentrare, una îndreptată direct spre călăreţii care nu trebuia sub nicio formă lăsaţi să fugă.

— *Voi!* strigă el la oameni.

Unul dintre ei se întoarse; ceilalţi, nu. Latigo porni spre ei cu paşi hotărâţi, scoţând pistolul din mers. Îl trânti în mâna celui care se întorsese la sunetul vocii sale şi arătă la întâmplare spre unul dintre cei care n-o făcuseră.

— Împuşcă-l pe nătărăul ăla.

Zăpăcit, afişând expresia unui om care crede că visează, soldatul ridică pistolul şi-l împuşcă pe cel indicat de Latigo. Nefericitul căzu într-o grămadă de genunchi şi coate şi mâini zvâcnitoare. Ceilalţi se întoarseră.

— Bun, făcu Latigo, luându-şi arma înapoi.

— Domnule! strigă Hendricks. Îi văd, domnule! Am duşmanul în cătare!

Alte două rezervoare explodară. Câteva bucăţi de oţel licăritoare zburară în direcţia lor. Câţiva oameni se aplecară; Latigo nici nu se clinti. Nici Hendricks nu se clinti. Un om de ispravă. Slavă Domnului pentru unul ca el în coşmarul acela.

— Să merg după ei, domnule?

— Îţi iau oamenii şi merg eu după ei, Hendricks. Tu urcă-i pe cai pe tăntălăii ăştia din faţa noastră.

Flutură un braţ spre oamenii care stăteau în picioare şi care îşi îndreptaseră atenţia de la rezervoarele arzânde la camaradul lor mort.

— Adună câţi oameni poţi. Ai cumva un gornist?

— Da, domnule, pe Raines, domnule!

Hendricks se uită în jur, făcu un semn şi un băiat plin de coşuri şi speriat se apropie călare. O goarnă îndoită agăţată pe

o bretea franjurată atârna strâmb pe pieptul cămăşii sale.

— Raines, spuse Latigo, tu rămâi cu Hendricks.

— Da, domnule.

— Strânge cât de mulţi oameni poţi, Hendricks, dar nu trage mâţa de coadă. Băieţii se îndreaptă spre canionul ăla şi, dacă nu mă înşel, cineva mi-a spus că e o râpă închisă. Dacă-i aşa, o vom transforma într-un poligon de tir.

Buzele lui Hendricks se lăţiră într-un rânjet schimonosit.

— Da, domnule.

În spatele lor, rezervoarele continuau să explodeze.

17

Roland aruncă o privire în spate şi fu uimit de dimensiunea trâmbei de fum negru care se ridica în aer. În faţă vedea clar barajul de crengi care închidea gura canionului. Şi chiar dacă vântul sufla în direcţia greşită, putea acum să audă bâzâitul înnebunitor ca de ţânţar al deşirării.

Mişcă mâinile întinse sus-jos, făcându-le semn lui Cuthbert şi lui Alain să încetinească. Cât cei doi încă se uitau la el, Roland îşi dădu jos bandana, o răsuci într-o frânghie şi şi-o legă peste urechi. Procedară şi ei la fel. Era mai bine decât nimic.

Pistolarii continuară spre vest, umbrele alungindu-se acum în urma lor ca nişte schele pe nisipul deşertului. Uitându-se înapoi, Roland zări două grupuri de călăreţi venindu-le pe urme. Latigo era în fruntea primului, credea Roland, şi îşi ţinea intenţionat călăreţii puţin în spate, astfel încât cele două grupuri să se poată întâlni şi să atace împreună.

Bun, îşi spuse el.

Continuară toţi trei spre Ochet într-o linie compactă, ţinându-şi caii din scurt pentru a le permite urmăritorilor să reducă distanţa. Din când în când, o bubuitură făcea aerul să vibreze şi zguduia pământul atunci când unul dintre rezervoarele rămase exploda. Roland era uimit de cât fusese de uşor – chiar şi după bătălia cu Jonas şi Lengyll, care ar fi

trebuit să-i pună în gardă pe oamenii de acolo, fusese uşor. Îl ducea cu gândul la o încheiere a Secerişului de demult, când el şi Cuthbert nu puteau să fi avut mai mult de şapte ani şi alergau de-a lungul unui şir de momâi de paie cu beţe în mână, doborându-le una după alta, bang-bang-bum-bang.

Sunetul deşirării i se insinua în creier în pofida bandanei de peste urechi, făcându-i ochii să lăcrimeze. Din spate auzea răcnetele şi ţipetele de luptă ale urmăritorilor. Îl încântau. Oamenii lui Latigo făcuseră socoteala – două duzini împotriva a trei băieţi, şi alţii venindu-le ca întăriri puternic din spate – şi se umflaseră iarăşi în pene.

Roland se întoarse cu faţa înainte şi îl îndreptă pe Rusher spre despicătura din încâlceala de crengi care marca intrarea în Canionul Ochet.

18

Hendricks se apropie de Latigo, respirând din greu, rumen în obraji.

— Domnule! Cer să raportez!

— Vorbeşte.

— Am douăzeci de oameni şi mai vin tare din urmă poate de trei ori pe atâţia. Latigo ignoră toate acestea. Ochii lui erau două bucăţi luminoase de gheaţă albastră. Sub mustaţă îi înflorise un zâmbet mic şi lacom.

— Rodney, spuse el, rostind prenumele lui Hendricks aproape cu tandreţea unui iubit.

— Domnule?

— Cred că vor intra, Rodney. Da… uite. Sunt sigur de asta. Încă două minute şi va fi prea târziu să se întoarcă.

Ridică arma, îi sprijini ţeava pe antebraţ şi trase un glonţ spre cei trei călăreţi din faţă, mai mult de exuberanţă decât de altceva.

— Da, domnule, foarte bine, domnule.

Hendricks se întoarse şi gesticulă cu frenezie spre oamenii săi, chemându-i să vină mai aproape, mult mai aproape.

19

— *Descălecarea!* strigă Roland când ajunseră la barajul de crengi încâlcite.

Domnea un miros în acelaşi timp uscat şi uleios, ca al unui incendiu iminent. Nu ştia dacă lăsând caii la intrarea în canion îl puneau în gardă pe Latigo sau nu, şi nici nu-i păsa. Erau bidivii de calitate, rasă pură de Gilead, şi în ultimele luni, Rusher îi devenise prieten. Refuza să-l ducă pe el sau pe oricare alt cal în canion, acolo unde ar fi fost prinşi între focul de arme şi deşirare.

Băieţii descălecară într-o clipită, Alain desfăcând şiretul pungii de pe cornul şeii şi petrecându-şi-l peste un umăr. Caii lui Cuthbert şi Alain o luară imediat la fugă, nechezând, paralel cu crengile, însă Rusher mai zăbovi un moment, uitându-se la Roland.

— Du-te, zise pistolarul şi îl lovi peste crupă. Fugi.

Rusher fugi, coada fluturându-i. Cuthbert şi Alain se strecurară prin deschizătura dintre crengi. Roland îi urmă, uitându-se în jos pentru a se asigura că dâra de praf de puşcă era încă intactă. Era, şi totodată era uscată – nu mai căzuse nicio picătură de ploaie din ziua în care o presăraseră.

— Cuthbert, zise el. Chibrituri.

Cuthbert îi dădu câteva. Rânjea atât de tare, încât era de mirare că nu-i căzuseră din gură.

— Da’ ştiu că le-am încălzit ziua, nu, Roland? Mda!

— Aşa e, într-adevăr, aprobă Roland, rânjind şi el. Du-te, acum. Până în spate la despicătura aia.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, spuse Cuthbert. Te rog, Roland, du-te tu cu Alain şi lasă-mă pe mine să rămân. Sunt un piroman în adâncul sufletului, mereu am fost aşa.

— Nu, i-o tăie Roland. Partea asta e a mea. Nu mă contrazice. Du-te. Şi spune-i lui Alain să aibă grijă de globul Vrăjitorului, orice ar fi.

Cuthbert se uită la el un moment lung, după care încuviinţă.

— Nu aştepta prea mult.

— Bine.

— Fie ca norocul tău să crească, Roland.

— Şi al tău fie să crească de două ori pe atât.

Cuthbert plecă numaidecât, cizmele lui scrâşnind pe pietrişul presărat pe fundul canionului. Îl ajunse din urmă pe Alain, care ridică o mână spre Roland. Acesta înclină din cap, apoi se feri când un glonţ îi vâjâi pe lângă tâmplă destul de aproape cât să-i muşte din borul pălăriei.

Se lăsă pe vine în stânga deschizăturii dintre crengi şi aruncă ocheade în jur, vântul lovindu-l acum drept în faţă. Oamenii lui Latigo se apropiau cu repeziciune. Mai repede decât se aşteptase. Dacă vântul îi stingea chibriturile…

Lasă supoziţiile. Ai răbdare, Roland… ai răbdare… aşteaptă-i…

Aşteptă stând pe vine cu câte un chibrit neaprins în fiecare mână, trăgând acum cu ochiul prin desişul crengilor încâlcite. Mirosul de *mesquite* era puternic în nările sale. În spatele lui, nu departe, era izul pătrunzător de petrol ars. Murmurul deşirării îi umplea capul, făcându-l să se simtă ameţit, un străin pentru el însuşi. Se gândi la cum fusese înăuntrul tornadei roz, când zburase prin aer… cum fusese smuls din faţa viziunii Susanei. *Noroc cu Sheemie,* gândi el în treacăt. Va *avea el grijă ca ea să înnopteze într-un loc sigur.* Însă ţiuitul lacom al deşirării părea să-l ironizeze, într-un fel, să-l întrebe ce nu voise să vadă.

Acum Latigo şi oamenii lui străbăteau ultimii trei sute de metri care îi despărţeau de gura canionului într-un galop susţinut, cei din spate apropiindu-se cu viteză. Avea să le fie greu celor din frunte să se oprească deodată fără a risca să fie călcaţi de ceilalţi.

Era momentul. Roland prinse unul dintre chibrituri între dinţii din faţă şi-l trase cu putere. Acesta se aprinse şi scuipă o scânteie încinsă şi acră pe carnea umedă a limbii sale. Înainte să i se stingă măciulia, Roland apropie chibritul de praful din şanţ. Se aprinse pe dată, luând-o iute spre stânga pe sub capătul nordic al barajului de crengi într-o panglică galben-deschis.

Roland străbătu iute deschizătura pe lăţime – care era, poate, suficient de largă pentru doi cai mergând unul lângă celălalt – cu al doilea chibrit deja strâns între dinţi. Îl scăpără îndată ce ajunse într-un loc destul de ferit de vânt, îl aruncă în praful de puşcă, auzi fâşâitul acestuia, după care se întoarse şi alergă.

20

Mama şi tata, fu primul gând şocat al lui Roland – o amintire atât de îndepărtată şi neaşteptată, încât fu ca o lovitură de palmă. *La Lacul Saroni.*

Când fuseseră ei acolo, la mândrul Lac Saroni în partea de nord a Baroniei Gilead? Asta Roland nu-şi putea aduce aminte. Ştia doar că el fusese foarte mic şi că acolo era o porţiune frumoasă de plajă cu nisip pe care să se joace, perfectă pentru un tânăr aspirant constructor de castele ca el. Cu asta se ocupa el într-o zi a

(*vacanţei? vacanţă să fi fost? Oare părinţii mei chiar să-şi fi luat cândva o vacanţă?)*

excursiei lor, şi ridicase privirea; ceva – poate doar strigătul păsărilor care zburau în cerc deasupra lacului – îl făcuse să ridice privirea, şi acolo erau mama şi tatăl lui, Steven şi Gabrielle Deschain, la marginea apei, stând cu spatele la el şi ţinându-se reciproc pe după mijloc, uitându-se la apa albastră sub cerul albastru de vară. Cum i se umpluse inima de iubire pentru ei! Ce infinită era iubirea, cum se împletea ea cu speranţa şi memoria ca o cosiţă cu trei şuviţe puternice, simbol perfect al Turnului Luminat al vieţii şi sufletului oricărei fiinţe umane.

Totuşi, acum el nu simţea iubire, ci teroare. Siluetele pe care le vedea în faţa sa în timp ce fugea spre capătul canionului (unde partea *raţională* a canionului ajungea la capăt) nu erau Steve din Gilead şi Gabrielle din Arten, ci prietenii lui, Cuthbert şi Alain. Şi nici nu se ţineau reciproc pe după mijloc, ci se ţineau de mână ca doi copii dintr-un basm,

rătăciţi într-o pădure ameninţătoare. Păsările zburau în cerc, dar erau vulturi, nu pescăruşi, iar materia clipocitoare, acoperită de aburi din faţa celor doi băieţi, nu era apă.

Era deşirarea şi, sub ochii lui Roland, Cuthbert şi Alain începură să meargă către ea.

— *Opriţi-vă!* strigă el. *Pentru numele taţilor voştri, opriţi-vă!*

Ei nu se opriră, ci merseră mână în mână spre marginea albă a materiei verzi, clipocitoare. Deşirarea gemea de plăcere, murmura ademenitor, promitea răsplăţi. Amorţea terminaţiile nervoase şi îţi sucea creierul.

Nu avea timp să ajungă la ei, aşa că Roland făcu singurul lucru la care se putea gândi: ridică un pistol şi trase pe deasupra capetelor lor. Detunătura fu ca o lovitură de ciocan în spaţiul închis al canionului şi, pentru un moment, ţiuitul ricoşeului se auzi la fel de tare ca acela al deşirării. Cei doi băieţi se opriră la doar câţiva centimetri de luciul ei bolnăvicios. Roland se aşteptă să o vadă întinzându-se şi înşfăcându-i, aşa cum făcuse cu pasărea care zburase jos când fuseseră acolo în noaptea Lunii Neguţătorului.

Mai trase două gloanţe în aer. Bubuiturile loviră pereţii şi se întoarseră ca un bumerang.

— *Pistolari!* strigă el. *La mine! La mine!*

Alain fu cel care se întoarse primul către el, ochii lui înceţoşaţi părând să-i plutească pe faţa mânjită de praf. Cuthbert mai făcu un pas în faţă, vârfurile cizmelor sale dispărând în spuma verde-argintie de la marginea deşirării (bolborositul acela hulpav se ridică cu o jumătate de notă, parcă de nerăbdare), după care Alain îl trase în spate de şnurul sombrero-ului. Cuthbert se împiedică într-o bucată măricică de stâncă şi ateriză greoi. Când se uită în sus, ochii i se limpeziseră.

— Pe toţi zeii! murmură el şi, opintindu-se în picioare, Roland observă că vârfurile cizmelor lui dispăruseră, retezate perfect. I se vedeau degetele mari. Roland, icni el şi se împletici împreună cu Alain în faţă. Roland, a fost cât pe ce să o mierlim. *Vorbeşte!*

— Da. Am auzit-o şi eu. Veniţi. Nu avem timp.

Îi duse la spărtura din peretele canionului, rugându-se să poată urca destul de repete încât să evite a fi ciuruiţi de gloanţe… aşa cum fără îndoială aveau să fie dacă Latigo sosea înainte ca ei să poată urcă măcar o bucată de drum.

Un miros acru şi înţepător începu să umple aerul – o duhoare ca de frunze de ienupăr fierte. Şi primele fuioare de fum alb-cenuşiu se ridicară pe lângă ei.

— Cuthbert, tu primul. Apoi urmezi tu, Alain. Eu vin ultimul. Urcaţi repede, băieţi. De asta depinde viaţa voastră.

21

Oamenii lui Latigo se revărsară prin deschizătura din peretele de crengi ca apa curgând printr-o pâlnie, lărgind treptat spărtura. Stratul de jos al vegetaţiei moarte luase deja foc, dar aşa agitaţi cum erau, niciunul nu observă acele prime flăcări mici sau, dacă le observă, nu le dădu atenţie. Şi fumul înţepător trecu neobservat; nasurile lor fuseseră scoase din uz de putoarea colosală a petrolului ars. Latigo însuşi, mergând în frunte alături de Hendricks, care venea la mică distanţă după el, avu un singur gând; două cuvinte care i se zbăteau în creier cu o frenezie triumfală: *Canion închis! Canion închis! Canion închis!*

Şi totuşi, ceva începu să i se infiltreze în această mantră, în timp ce galopa tot mai mult înăuntrul Ochetului, copitele calului său bocănind uşor pe amestecul de pietre şi

(oase)

mormane albicioase de ţeste şi cutii toracice de vaci. Era un fel de ţiuit enervant, ca bâzâitul unei insecte insistente. Îi aducea lacrimi în ochi. Chiar şi aşa, deşi sunetul era puternic (dacă *era* un sunet; aproape că părea să vină *dinăuntrul* său), îl dădu deoparte, menţinându-şi mantra

(canion închis canion închis i-am prins într-un canion închis)

în schimb. Când totul avea să se termine, trebuia să dea ochii cu Walter, poate cu Farson însuşi, şi nu avea nicio idee

care-i va fi pedeapsa pentru că pierduse rezervoarele… însă asta era pentru mai târziu. Acum voia doar să-i ucidă pe ticăloşii ăia băgăcioşi.

În faţă, canionul făcea un cot spre nord. Dincolo de locul acela aveau să fie ei, şi probabil că nu foarte departe. Lipiţi de peretele din spate al canionului, încercând să se strângă îndărătul puţinelor stânci căzute de acolo. Latigo avea să concentreze focul tuturor armelor pe care le avea la dispoziţie şi să-i scoată la lumină cu ricoşeuri. Probabil că aveau să iasă cu mâinile ridicate, sperând îndurare. Deşartă speranţă. După ce făcuseră, după problemele pe care le provocaseră…

Când Latigo dădu colţul canionului, pregătindu-şi deja pistolul, calul lui urlă – ca o femeie, aşa urlă – şi se cabră sub el. Latigo se prinse de oblâncul şeii şi reuşi să rămână călare, dar copitele din spate ale armăsarului alunecară pe grohotiş şi animalul căzu. Latigo dădu drumul oblâncului şi se aruncă într-o parte, conştient deja că sunetul care îi picurase în urechi era deodată de zece ori mai puternic, zumzăind suficient de tare încât să-i facă globii oculari să pulseze în orbite, suficient de tare încât să-i facă boaşele să-l furnice neplăcut, suficient de tare încât să acopere mantra care-i reverberase cu atâta insistenţă în cap.

Insistenţa deşirării era irezistibilă pentru unul ca George Latigo.

În timp ce ateriză într-o poziţie cât de cât ghemuită, în jurul lui dădură năvală alţi cai, cai împinşi în faţă vrând-nevrând de cei care veneau din urmă, de călăreţii care se îndesau prin deschizătură câte doi (apoi câte trei, când spărtura din barajul de crengi, acum arzând pe toată lungimea lui, se lărgi), după care se împrăştiau din nou, odată scăpaţi din strânsoare, niciunul dintre ei neînţelegând că întregul *canion* era o strânsoare.

Latigo zări confuz cozi negre şi picioare cenuşii şi pinteni pestriţi; zări *chaparajos,* jeanşi şi cizme prinse în scăriţe. Încercă să se ridice şi o potcoavă îl lovi peste ceafă. Pălăria îl salvă de inconştienţă, însă căzu greoi în genunchi cu capul în jos, ca un om care vrea să se roage, văzând numai stele în faţa

ochilor şi simţindu-şi imediat ceafa udă de sângele scurs din rana pe care i-o deschisese copita în scalp.

Acum auzea şi mai mulţi cai nechezând, dar şi oameni strigând. Se ridică din nou, tuşind din pricina prafului stârnit de trecerea cailor (şi ce praf acru era; îl înţepa pe gât ca fumul) şi-l văzu pe Hendricks cum încerca să-şi îmboldească armăsarul spre sud-est din calea valului de călăreţi care se apropia. Nu reuşi să o facă. Sfertul din spate al canionului era ocupat de un fel de mlaştină plină cu apă verzuie aburindă, şi probabil că sub ea era nisip mişcător, întrucât calul lui Hendricks părea înţepenit. Strigă din nou şi încercă să se cabreze. Picioarele din spate îi alunecară într-o parte. Hendricks izbi coastele animalului cu cizmele iar şi iar, încercând să-l pună în mişcare, dar calul nu se mişca – sau nu *putea* să se mişte. Bâzâitul acela lacom îi umplea urechile lui Latigo şi părea să umple lumea întreagă.

— Înapoi! înapoi!

Se străduí să strige cuvintele, dar ieşiră doar sub forma unui croncănit slab. Călăreţii continuau să tropotească pe lângă el, stârnind praful în valuri prea groase pentru a fi vorba *doar* de praf. Latigo trase aer în piept ca să poată striga mai tare – *trebuia* să meargă înapoi, ceva era îngrozitor de rău în Canionul Ochet – şi îl scoase fără a spune nimic.

Cai care strigau.

Fum puturos.

Şi pretutindeni, umplând lumea ca o demenţă, bâzâitul acela strident, vibrant, tânguitor.

Calul lui Hendricks se scufundă, dându-şi ochii peste cap, muşcând aerul înecăcios cu dinţii despărţiţi de zăbală şi împroşcând funii de bale de pe bot. Hendricks căzu în apa stătătoare şi aburindă şi descoperi că nu era apă. Era vie, cumva; când o atinse, din ea crescură mâini verzi şi o gură verde schimbătoare; îi lovi obrazul şi-i topi carnea, îi lovi nasul şi i-l smulse, îi lovi ochii şi i-i scoase din orbite. Îl trase pe Hendricks la fund, dar înainte de asta, Latigo văzu maxilarul lui descărnat mişcându-se ca un piston însângerat pentru a scoate un strigăt inuman.

Văzură şi alţii şi încercară să se îndepărteze de capcana aceea verde. Cei care reuşiră s-o facă la timp fură loviţi de următorul val de oameni – dintre care unii, incredibil, încă mai chiuiau cât îi ţineau plămânii. Şi mai mulţi cai şi călăreţi fură împinşi în licărirea verde, care îi primi cu nerăbdare. Latigo, uluit şi însângerat ca un om prins în mijlocul unei herghelii de cai înnebuniţi (şi exact asta era), îl văzu pe soldatul căruia îi dăduse arma sa. Individul acela, care ascultase ordinul lui Latigo şi îşi împuşcase unul dintre *compadres* pentru a-i trezi pe ceilalţi la realitate, se aruncă din şa, urlând, şi se târî înapoi de la marginea materiei verzi tocmai când calul lui plonjă în ea. Încercă să se opintească în picioare, zări doi călăreţi apropiindu-se de el şi îşi acoperi faţa cu palmele. O clipă mai târziu, fu călcat sub copite.

Ţipetele celor răniţi şi aflaţi în agonie răsunau în canionul plin de fum, însă Latigo abia dacă le auzea. Ce auzea el cel mai bine era bâzâitul acela, un sunet care aproape că semăna cu o voce. Invitându-l să sară. Să-şi pună capăt zilelor acolo. De ce nu? Oricum se terminase, nu? Totul se terminase.

Se forţă totuşi să se îndepărteze şi acum izbuti să străbată o mică distanţă; fluxul de călăreţi care se îndesau în canion se subţia. Unii dintre cei aflaţi la cincizeci sau şaizeci de metri depărtare de cot reuşiseră chiar să-şi întoarcă bidiviii. Dar aceia erau fantomatici şi confuzi în fumul tot mai des.

Ticăloşii ăia vicleni au dat foc crengilor în urma noastră. Pe toţi zeii din cer, pe toţi zeii de pe pământ, cred că suntem captivi aici.

Deşi nu putea da nicio comandă – de fiecare dată când inspira pentru a încerca, tuşea fără a reuşi să scoată o vorbă – izbuti să agaţe un călăreţ care nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani şi să-l tragă jos din şa. Băiatul căzu cu capul înainte şi se lovi de o bucată de stâncă, despicându-şi fruntea. Latigo era deja în şa în locul lui înainte ca picioarele puştiului să se oprească din zvâcnit.

Întoarse calul şi-i dădu pinteni spre gura canionului, însă fumul se transformă într-un nor alb sufocant înainte să poată face mai mult de douăzeci de metri. Vântul îl sufla spre el.

Latigo desluşi – cu greu – strălucirea portocalie a crengilor care ardeau în capătul dinspre deşert.

Roti calul său cel nou înapoi de unde venise. Din pâclă se desprindeau tot mai mulţi cai. Latigo se izbi de unul dintre ei şi fu aruncat la pământ pentru a doua oară în cinci minute. Ateriză în genunchi, se ridică iute în picioare şi se împletici înapoi pe direcţia vântului, tuşind şi scuipând, cu ochii roşii şi obrajii şiroind de lacrimi.

Era puţin mai bine după cotul dinspre nord al canionului, dar nu avea să rămână aşa mult timp. Marginea deşirării era o harababură de cai care se zbăteau, mulţi cu picioarele rupte, şi de oameni care se târau, urlând. Latigo văzu mai multe pălării plutind la suprafaţa verzuie a organismului tânguitor care ocupa partea din spate a canionului; văzu cizme; văzu brăţări; văzu bandane; văzu instrumentul îndoit al gornistului, cu panglica lui franjurată încă legată de el.

Intră, suna invitaţia licăririi verzi şi Latigo îi găsi bâzâitul straniu de ademenitor… intim, aproape. *Intră şi vizitează-mă, fă-te comod şi lasă-te pe vine, fii liniştit, fii pe pace, confundă-te.*

Latigo ridică arma, intenţionând să tragă în ea. Nu credea că o putea ucide, dar voia să-şi amintească chipul tatălui său şi să moară luptând.

Doar că nu se întâmplă aşa. Pistolul îi căzu dintre degetele flasce şi el păşi înainte – alţii făceau acum acelaşi lucru în jurul său – intrând în deşirare.

Bâzâitul crescu şi iar crescu, umplându-i urechile până când altceva nu mai există.

Nimic altceva.

22

Văzură totul de pe pragul unde Roland şi prietenii lui se opriseră într-o linie extinsă, cam la şase metri mai jos de capătul peretelui de stâncă. Văzură haosul, tentativa confuză şi inutilă de retragere, oamenii care erau călcaţi în picioare, oamenii şi caii care erau împinşi în deşirare… şi oamenii care, la capăt, intrară de bunăvoie în ea.

Cuthbert era cel mai aproape de partea superioară a

peretelui canionului, apoi Alain, apoi Roland, care stătea pe un pervaz de piatră lat de cincisprezece centimetri şi se ţinea de un afloriment de deasupra sa. De la acea înălţime puteau vedea ceea ce oamenii care se luptau în iadul plin de fum de jos nu puteau: faptul că deşirarea creştea, extinzându-se, târându-se dornică spre ei ca un val care se apropie de ţărm.

Roland, nemaiavând chef de luptă, nu voia să privească la ce se întâmpla mai jos de el, dar nici nu se putea întoarce cu spatele. Tânguitul deşirării – laş şi triumfal în acelaşi timp, vesel şi trist în acelaşi timp, pierdut şi regăsit în acelaşi timp – îl ţinea ca nişte frânghii dulci şi lipicioase. Rămase atârnat unde era, hipnotizat, la fel ca prietenii săi ceva mai sus, chiar şi când fumul începu să urce şi aroma lui înţepătoare îl făcu să tuşească sec.

Oamenii strigau, pierzându-şi viaţa în fumul des de jos. Se zbăteau în el ca nişte fantome. Dispărură treptat odată cu îndesirea pâclei, care urca pe pereţii canionului ca apa. Caii nechezau disperaţi de sub pătura aceea pestilenţială şi albă a morţii. Vântul îi unduia suprafaţa în vârtejuri jucăuşe. Deşirarea zumzăia şi, deasupra ei, suprafaţa fumului căpătase o nuanţă misterioasă de verde-palid.

Apoi, într-un sfârşit, oamenii lui John Farson nu mai strigară. *I-am ucis*, gândi Roland cu o fascinaţie şi o groază bolnăvicioasă. După care: *Nu noi.* Eu. Eu *i-am ucis.*

Cât timp ar fi stat acolo, Roland nu ştia – poate până când fumul ascendent l-ar fi învăluit şi pe el – dar Cuthbert, care reîncepuse urcuşul, strigă spre el două cuvinte; le strigă pe un ton de surpriză şi mirare.

— Roland! *Luna!*

Roland ridică privirea, speriat, şi văzu că cerul era întunecat, de un purpuriu catifelat. Prietenul lui se contura pe fundalul lui şi uitându-se spre est, faţa lui era colorată în portocaliu-aprins de lumina lunii răsărite.

Da, portocalie, bâzâi deşirarea în capul său. *Râse* în capul său. *Portocalie cum era când a răsărit în noaptea când ai venit aici să mă vezi şi să mă numeri. Portocalie ca focul. Portocalie ca focul în aer liber.*

Cum e posibil să fie deja aproape întuneric? strigă el în sinea sa, dar ştia răspunsul – da, îl ştia bine. Timpul alunecase înapoi la loc, asta era tot, ca nişte falii de pământ îmbrăţişându-se din nou după cearta unui cutremur.

Venise crepusculul.

Venise *răsăritul lunii.*

Teroarea îl lovi pe Roland ca un pumn încleştat îndreptat spre inimă, făcându-l să tresară în spate pe pervazul mic pe care îl găsise. Dibui după aflorimentul în formă de corn de deasupra sa, însă acel act de reechilibrare fu doar mecanic, întrucât mare parte din el se afla iarăşi în tornada roz, înainte să fie dus în altă parte şi să-i fie arătat jumătate din cosmos. Poate că globul Vrăjitorului îi arătase lumi îndepărtate doar ca să-i ascundă întâmplări ce puteau să aibă loc aproape de el într-un viitor nu foarte îndepărtat.

M-aş întoarce dacă aş crede că viaţa ei e-ntr-un real pericol, spusese el. *Într-o clipită.*

Şi dacă globul ştia asta? Dacă nu putea să mintă, nu putea oare să te inducă în eroare? Nu putea să-l ducă altundeva şi să-i arate un ţinut întunecat, un turn şi mai întunecat? Şi îi mai arătase ceva, ceva ce el îşi aminti doar acum: un bărbat uscăţiv în salopetă de fermier care spusese… ce? Nu tocmai ce crezuse el, nu ce fusese obişnuit să audă de când se ştia; nu *Viaţă ţie şi recoltei tale, ci…*

— Moarte, şopti el stâncilor care îl înconjurau. Moarte ţie, viaţă recoltei mele. *Chartu rug.* Asta a spus, *Chartu rug.* Să înceapă Secerişul.

Portocaliu, pistolarule, râse o voce dogită în capul său. Vocea cotoroanţei de pe Cöos. *Culoarea focului în aer liber.* Chartu rug, fin de ano, *astea-s vechile obiceiuri din care doar momâile de paie cu mâinile lor roşii au rămas… până-n noaptea asta. În noaptea asta vechile obiceiuri sunt reluate, aşa cum trebuie făcut cu vechile obiceiuri, din când în când.* Chartu rug, *mucos blestemat, Chartu rug: în noaptea asta plăteşti pentru dragul meu Ermot. În noaptea asta plăteşti pentru tot. Să înceapă Secerişul.*

— Urcă! strigă el, întinzându-se în sus şi lovindu-l pe Alain peste fund. Urcă, urcă! Pentru numele tatălui tău, *urcă!*

— Roland, ce…?

Alain reacţionă încet, ca zăpăcit, dar începu să urce, trecând de la priză la priză şi aruncând pietricele în faţa întoarsă în sus a lui Roland. Strângând din ochi în calea lor, pistolarul se întinse şi-l mai plesni o dată pe Al peste fund, mânându-l ca pe un cal.

— *Urcă,* fir-ar să fie! strigă el. Poate că încă nu e prea târziu.

Ştia însă adevărul. Luna Demonului răsărise, îi văzuse lumina portocalie strălucind pe faţa lui Cuthbert ca delirul, şi ştia adevărul. În capul său, zumzetul nebunesc al deşirării, acea putreziciune care consuma carnea realităţii, se îmbina cu râsul nebunesc al vrăjitoarei, şi el ştia adevărul.

Moarte ţie, viaţă recoltei. Chartu rug.

O, *Susan*…

23

Nimic nu-i fu clar Susanei până ce nu-l văzu pe bărbatul cu păr roşcat şi lung şi pălărie de paie care nu-i ascundea foarte bine ochii de măcelar de miei; omul cu pănuşi de porumb în mâini. El fu primul, doar un fermier (îl remarcase în Piaţa de Jos, credea; ba chiar îl salutase cu o înclinare din cap, cum făceau localnicii, şi el îi răspunsese în acelaşi fel), stătea singur nu departe de locul unde Drumul Silk Ranch se intersecta cu Drumul Mare, stătea în lumina lunii care răsărea. Până ce nu ajunseră în dreptul lui, nimic nu fu clar; după ce el aruncă pumnii de pănuşi în ea, în timp ce ea trecea pe drum în căruţa care înainta încet, cu mâinile legate în faţă şi capul plecat şi o frânghie în jurul gâtului, totul deveni clar.

— *Chartu rug*, strigă el, rostind aproape cu pasiune acele cuvinte ale Oamenilor Vechi pe care ea nu le mai auzise din copilărie, cuvinte care însemnau „Să vină Secerişul”… dar şi altceva. Ceva tainic, ceva secret, ceva ce avea legătură cu rădăcina cuvântului, cu *char,* acel cuvânt care însemna doar moarte. În timp ce pănuşii uscaţi se depuneau în jurul

cizmelor ei, Susan înţelese secretul foarte bine; înţelese totodată că nu va avea niciun copil, nicio nuntă în îndepărtatul ţinut de basm al Gileadului, nicio sală în care ea şi Roland îşi vor uni destinele şi apoi vor fi salutaţi în lumina becurilor electrice, niciun soţ, nicio altă noapte de iubire pasională; se sfârşise cu toate acestea. Lumea mersese mai departe şi toate acestea se sfârşiseră, se încheiaseră înainte să fi început bine.

Ştia că fusese urcată în căruţă, *în picioare,* şi că Vânătorul Coşciugului care mai supravieţuise îi petrecuse un laţ în jurul gâtului.

— Nu încerca să şezi, îi spusese acesta, vorbind aproape cu părere de rău. N-am de gând să te strangulez, fată. De-o fi să sară căruţa şi vei cădea, o să încerc să ţin nodul liber, dar dencerci să şezi, va trebui să te scutur puţin. Asta-i ordinul *ei.*

Înclinase din cap spre Rhea, care şedea rigidă pe băncuţa căruţei, cu frâiele în mâinile ei strâmbe.

— Acum, *ea* dă ordinele.

Şi aşa fusese; aşa era încă, pe când se apropiau de oraş. Orice efect ar fi avut globul asupra corpului său, oricum i-ar fi afectat mintea pierderea lui, puterea nu-i fusese afectată; la o adică, aceasta părea să fi sporit, de parcă baborniţa şi-ar fi găsit o altă sursă din care să se poată hrăni, măcar pentru o vreme. Oameni care ar fi putut-o frânge pe genunchi ca pe un vreasc îi ascultau comenzile fără crâcnire ca nişte copii.

Pe măsură ce după-amiaza Secerişului îşi croia uşor drum spre noapte, erau din ce în ce mai mulţi oameni: o jumătate de duzină în faţa căruţei, călărind cu Rimer şi bărbatul cu strabism, o duzină întreagă în spatele ei, conduşi de Reynolds, care ţinea înfăşurată pe mâna tatuată frânghia legată de gâtul ei. Susan ştia cine erau oamenii aceia şi cum fuseseră ei chemaţi.

Rhea duse ceata acea tot mai numeroasă încă puţin spre nord, apoi coti spre sud-vest pe vechiul Drum Silk Ranch, care vira înapoi spre oraş. La limita estică a Hambry-ului se reintersecta cu Drumul Mare. Chiar şi aşa ameţită cum era, Susan îşi dăduse seama că hoaşca înainta încet, măsurând din

mers coborârea soarelui, fără a îndemna poneiul să se grăbească, ci chiar trăgând de frâie, cel puţin până când lumina aurie a după-amiezii dispăru. Când trecură pe lângă un fermier, tras la faţă şi singur, un om bun, fără îndoială, proprietarul unei ferme libere pe care o muncea pe brânci din zori şi până-n noapte, capul unei familii pe care o iubea (dar oh, mai erau ochii aceia de măcelar de miei sub borul pălăriei sale ponosite), ea înţelese şi modul acela lejer de a călători. Rhea aştepta apariţia lunii.

Neavând zei la care să se roage, Susan se rugă tatălui ei.

Tati? Dacă mă auzi, ajută-mă să fiu cât pot eu de puternică, şi ajută-mă să-i fiu fidelă, fidelă amintirii lui. Ajută-mă să nu mă trădez nici pe mine. Nu cer salvare, nu cer ajutor, cer doar să nu le dau satisfacţia de a-mi vedea durerea şi teama. Şi el, ajută-l şi pe el…

— Ajută-l să se salveze, şopti ea. Salvează-l pe iubitul meu; poartă-l în siguranţă acolo unde merge, fă să-i surâdă sufletul când îi va vedea pe cei de acolo şi fă ca acelora să le surâdă sufletul văzându-l pe el.

— Te rogi, scumpete? întrebă baborniţa fără a se întoarce pe băncuţă.

Vocea ei spartă supura falsă compasiune.

— Mda, bravo ţie că-ţi pui în ordine lucrurile cu Puterile cât încă mai poţi

— Înainte ca saliva să-ţi fiarbă-n gât!

Lăsă capul pe spate şi hohoti dogit, rămăşiţele rare ale părului ei sârmos fluturând portocalii în lumina lunii umflate.

24

Caii lor, conduşi de Rusher, veniseră la sunetul strigătului disperat al lui Roland. Stăteau nu foarte departe, cu coamele suflate de vânt, scuturând din cap şi nechezând de plăcere de fiecare dată când vântul scădea destul cât ei să poată adulmeca fumul alb şi gros care urca din canion.

Roland nu dădu nicio importanţă cailor sau fumului. Ochii

lui erau aţintiţi spre punga cu şiret agăţată pe umărul lui Alain. Globul din ea prinsese iarăşi viaţă; în întunericul tot mai adânc, punga părea să pulseze ca un ciudat licurici roz. Întinse mâinile după ea.

— Dă-mi-o!

— Roland, nu ştiu dacă…

— *Dă-mi-o, nenorocitule!*

Alain se uită la Cuthbert, care încuviinţă din cap…, apoi ridică mâinile spre cer într-un gest obosit de nepăsare.

Roland înşfăcă punga înainte ca Alain să apuce măcar să şi-o dea jos de pe umăr. Pistolarul vârî mâna în ea şi scoase globul. Strălucea puternic, o Lună a Demonului nu portocalie, ci roz.

În spate şi mai jos de ei, tânguitul sâcâitor al deşirării urca şi cobora, urca şi cobora.

— Nu te uita direct în chestia aia, îi şopti Cuthbert lui Alain. N-o face, pentru numele tatălui tău.

Roland se aplecă deasupra globului care pulsa. Lumina acestuia i se prelinse pe obraji şi frunte ca un lichid şi-i înecă ochii în splendoarea ei.

În Curcubeul lui Maerlyn o văzu pe ea – Susan, fiica crescătorului de cai, adorabila fată de la fereastră. O văzu stând într-o căruţă neagră decorată cu simboluri aurii, căruţa bătrânei vrăjitoare. Reynolds mergea în spatele ei, ţinând capătul unei frânghii cu care ea era legată de gât. Căruţa se îndrepta spre Inimă Verde, croindu-şi drum cu o lentoare ceremonială. Strada Dealului era mărginită de oameni, dintre care fermierul cu ochi de măcelar de miei fusese întâiul – toţi locuitorii din Hambry şi Mejis cărora le fusese răpită sărbătoarea, dar care primiseră acum în schimb acel vechi ritual macabru: *Chartu rug,* să înceapă Secerişul, moarte ţie, viaţă recoltelor noastre.

O şoaptă mută străbătu mulţimea ca un val în devenire, şi toţi începură să arunce în ea întâi cu pănuşi de porumb, apoi cu roşii putrede, apoi cu cartofi şi mere. Unul dintre acestea o nimeri în obraz. Fata se clătină, aproape căzu, după care se îndreptă iarăşi pe picioare, ridicând acum faţa umflată, dar

încă frumoasă, astfel încât luna s-o poleiască. Se uită drept înainte.

— *Chartu rug,* şopteau ei.

Roland nu-i putea auzi, însă le putea vedea cuvintele pe buze. Stanley Ruiz era acolo, şi Micuţa, şi Gert Moggins, şi Frank Claypool, adjunctul cu piciorul rupt; Jamie McCann, care ar fi trebuit să fie Băiatul Secerişului în anul acela. Roland văzu o sută de oameni pe care îi cunoscuse (şi pe cei mai mulţi îi plăcuse) în timpul şederii sale în Mejis. Acum, oamenii aceia aruncau în iubita lui cu pănuşi de porumb şi legume, în timp ce ea stătea în picioare, cu mâinile legate în faţă, în căruţa lui Rhea.

Încet, căruţa ajunse la Inimă Verde, unde era plin de lampioane din hârtie colorată. Caruselul stătea neclintit şi mut, niciun copil nu râdea, dându-se în el… nu, nu în anul acela. Mulţimea, rostind în continuare acele două cuvinte

— *scandându-le,* parcă – se dădu în lături. Roland văzu piramida clădită din lemne, rugul încă neaprins. În jurul lui, sprijinite cu spatele de stâlpul central, cu picioarele noduroase întinse, era un cerc format din momâi de paie cu mâini roşii. În acel cerc era un loc gol; un singur loc care-şi aştepta ocupantul.

Şi atunci o femeie se desprinse din mulţime. Purta o rochie neagră foşnitoare şi ţinea o găleată într-o mână. Pe un obraz i se vedea o dâră de cenuşă, ca o urmă făcută cu fierul roşu. Ea…

Roland începu să urle. Era un singur cuvânt, repetat iar şi iar: *Nu, nu, nu, nu, nu, nu!* Lumina roz a globului crescu în intensitate, ca şi când acea oroare ar fi împrospătat-o şi i-ar fi dat tărie. Şi acum, cu fiecare pâlpâire, Cuthbert şi Alain putură să vadă forma ţestei pistolarului sub piele.

— Trebuie să i-l luăm, spuse Alain. Nu încape vorbă, îl secătuieşte. Îl ucide!

Cuthbert încuviinţă şi făcu un pas în faţă. Prinse de sferă, dar n-o putu desprinde din mâinile lui Roland. Degetele pistolarului păreau sudate de ea.

— Loveşte-l! îi spuse lui Alain. Loveşte-l din nou, nu ai

încotro!

Însă Alain putea la fel de bine să lovească un stâlp. Roland nici nu se clătină pe călcâie. Continuă să strige acea singură negaţie – *Nu! Nu! Nu! Nu!* – şi globul pâlpâia din ce în ce mai repede, îndesându-se în el ca o lipitoare prin rana pe care o deschisese, sorbindu-i suferinţa ca pe sânge.

25

— *Chartu rug!* strigă Cordelia Delgado, sărind în faţă din locul unde aşteptase până atunci.

Mulţimea o aclamă şi, deasupra umărului ei stâng, Luna Demonului clipi parcă a complicitate.

— *Chartu rug,* târfă trădătoare! *Chartu rug!*

Aruncă găleata cu vopsea spre nepoata ei, stropindu-i pantalonii şi îmbrăcându-i mâinile legate într-o pereche de mănuşi stacojii ude. Rânji în sus spre Susan în timp ce căruţa trecea mai departe. Dâra de cenuşă i se vedea bine pe obraz; în mijlocul frunţii ei palide, o singură venă pulsa ca un vierme.

— *Târfă!* strigă Cordelia.

Ţinea pumnii încleştaţi; execută un soi de dans comic, ridicând picioarele, genunchii ei osoşi pompând pe sub rochie.

— *Viaţă recoltelor! Moarte târfei!* Chartu rug! *Să înceapă Secerişul!*

Căruţa o lăsă în urmă; Cordelia dispăru din privirea Susanei, doar o nouă fantasmă nemiloasă într-un vis ce avea să se încheie curând. *Pasăre şi urs, iepure şi peşte,* gândi ea. *Să fii în siguranţă, Roland; du-te cu iubirea mea. Asta-şi doreşte cea care te iubeşte.*

— Luaţi-o! urlă Rhea. Luaţi târfa asta ucigaşă şi prăjiţi-o bine! *Chartu rug!*

— *Chartu rug!* răspunse mulţimea.

O pădure de mâini avide crescu în aerul luminat de lună; undeva pocniră petarde şi copiii râseră bucuroşi.

Susan fu ridicată din căruţă şi purtată pe mâini, pe

deasupra mulţimii ca o eroină care se întoarce învingătoare acasă din război, spre stiva de lemne. Mâinile ei picurau lacrimi roşii pe chipurile lor încordate, nerăbdătoare. Luna trona peste toate acestea, anihilând lumina lampioanelor de hârtie.

— Pasăre şi urs, iepure şi peşte, murmură ea în timp ce mai întâi fu pusă jos şi apoi trântită pe piramida din lemne uscate, aşezată în locul păstrat liber pentru ea.

Toată mulţimea scanda acum la unison:

— *Chartu RUG! Chartu RUG! Chartu RUG!*

— Pasăre şi urs, iepure şi peşte.

Încerca să-şi aducă aminte cum dansase el cu ea în seara aceea. Încerca să-şi aducă aminte cum o iubise el în crângul de sălcii. Încerca să-şi aducă aminte acea primă întâlnire pe drumul întunecat: *Mulţam-sai, ne-ntâlnim într-un ceas bun,* spusese el şi, da, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda acelui sfârşit trist cu oamenii care-i fuseseră vecini preschimbaţi de lună în monştri însetaţi de sânge, în ciuda durerii şi trădării şi a ceea ce urma, el rostise adevărul: se întâlniseră într-un ceas bun, chiar foarte bun.

— *Chartu RUG! Chartu RUG! Chartu RUG!*

Femeile se apropiară şi aşezară pănuşi uscaţi de porumb în jurul picioarelor sale. Multe dintre ele o pălmuiră (asta nu conta; faţa învineţită şi umflată părea să-i fi amorţit) şi una – era Misha Alvarez, pe a cărei fiică Susan o învăţase să călărească – o scuipă între ochi şi apoi plecă ţopăind, scuturând mâinile spre cer şi râzând. Pentru un moment o văzu pe Coral Thorin, împodobită cu amulete sărbătoreşti, cu braţele pline de frunze uscate pe care le aruncă în Susan; acestea se aşezară uşor în jurul ei într-o ploaie foşnitoare, aromată.

Şi atunci veni din nou mătuşa ei. Şi Rhea alături de ea. Fiecare avea câte o torţă. Se opriră înaintea ei şi Susan simţi miros de răşină arsă.

Rhea ridică torţa către lună.

— *CHARTU RUG!* strigă cu vocea ei dogită de bătrână şi mulţimea răspunse: *CHARTU RUG!*

Cordelia ridică şi ea torţa.

— *SĂ ÎNCEAPĂ SECERIŞUL!*

— *SĂ ÎNCEAPĂ SECERIŞUL!* îi răspunseră ei.

— Acum, târfă ce eşti, ugui Rhea. Acuma vei primi sărutări mai calde decât ţi-a dat vreodată iubitul tău.

— Mori, infidelo, şopti Cordelia. Viaţă recoltelor, moarte ţie.

Ea fu cea care aruncă torţa în pănuşii de porumb care ajunseseră acum până la genunchii Susanei; Rhea o aruncă pe a sa în secunda următoare. Pănuşii luară foc imediat, orbind-o pe Susan cu lumina lor galbenă.

Fata inspiră o ultimă gură de aer răcoros, îl încălzi cu inima sa şi-l pierdu într-un strigăt îndârjit:

— *TE IUBESC, ROLAND!*

Oamenii se retraseră murmurând, tulburaţi parcă de ceea ce făcuseră, acum, că era prea târziu să mai îndrepte ceva; în faţa lor nu se afla o momâie de paie, ci o fată veselă pe care o cunoşteau cu toţii, una dintre ei, legată din cine ştie de motiv aiuritor de rugul Nopţii Secerişului, cu mâinile vopsite în roşu. Dacă ar fi reacţionat cu o clipă mai repede, poate că ar fi putut-o salva – unii dintre ei, cel puţin – însă era prea târziu. Lemnul uscat se aprinse; pantalonii ei se aprinseră; cămaşa se aprinse; părul lung şi blond luă foc, arzându-i pe cap precum o coroană.

— *TE IUBESC*; *ROLAND!*

La capătul vieţii simţi căldura, nu şi durerea. Avu timp să se gândească la ochii lui, ochi de un albastru precum culoarea cerului la primul revărsat al zorilor. Avu timp să se gândească la el pe Povârniş, gonind călare pe Rusher cu părul negru fluturându-i în spate de la tâmple şi bandana fâlfâind; să-l vadă râzând cu o uşurinţă şi o libertate pe care niciodată nu avea să le mai găsească în lunga sa viaţă care-l aştepta dincolo de a ei, şi râsul lui fu cel pe care îl luă cu ea când se stinse, scăpând de lumină şi căldură în întunericul mătăsos şi mângâietor, strigându-i numele iar şi iar, recitând pasăre şi urs, iepure şi peşte.

26

La sfârşit, strigătele lui nu mai erau un cuvânt, nici măcar acel *nu:* urlă ca un animal spintecat, cu mâinile lipite de globul de cristal, care bătea ca o inimă agitată. Privi în el cum Susan ardea.

Cuthbert încercă din nou să-i ia blestemăţia aceea şi nu reuşi. Făcu singurul lucru la care se putu gândi: scoase revolverul, îl îndreptă spre glob şi trase piedica. Probabil că avea să-l rănească şi pe Roland, iar cioburile de sticlă puteau chiar să-l orbească, dar nu avea altă soluţie. Dacă nu făceau ceva, strălucirea avea să-l ucidă.

Nu fu însă nevoie de asta. Parcă văzând arma lui Cuthbert şi înţelegând ce însemna, globul se întunecă pe dată în mâinile lui Roland. Corpul rigid al pistolarului, fiecare os şi muşchi trepidând de groază şi mânie, se relaxă. Căzu ca o piatră, degetele sale eliberând în sfârşit obiectul de cristal. Când ateriză la pământ, stomacul îi amortiză căderea; sfera se rostogoli de pe el, oprindu-se lângă o mână flască şi întinsă a lui. Nu mai ardea nimic în întunecimea lui acum, cu excepţia unei singure scântei portocalii malefice – reflexia minusculă a Lunii Demonului de pe cer.

Alain se uită la globul de cristal cu un soi de uimire izvorâtă din dezgust şi spaimă; se uită la el aşa cum s-ar uita cineva la un animal feroce care doarme pe moment… dar care se va trezi şi îl va muşca.

Păşi înainte, intenţionând să-l sfarme sub cizmă.

— Să nu îndrăzneşti, zise Cuthbert cu voce aspră.

Stătea îngenuncheat lângă silueta inertă a lui Roland, dar se uita la Alain. Luna răsărită îi strălucea în ochi, două stele mici şi luminoase.

— Să nu îndrăzneşti, după toată suferinţa şi moartea prin care am trecut ca să punem mâna pe el. Nici să nu *te gândeşti* la asta.

Alain îl privi nesigur un moment, spunându-şi că ar trebui totuşi să distrugă blestemăţia aceea – suferinţa îndurată nu poate justifica suferinţa viitoare, şi atât timp când obiectul de

pe pământ rămânea întreg, suferinţă era tot ce avea să aducă oricui. Era o *maşină-a-suferinţei*, asta era, şi o ucisese pe Susan Delgado. Deşi nu văzuse ceea ce văzuse Roland în el, observase chipul prietenului său, şi asta-i fusese de ajuns. O ucisese pe Susan şi, dacă rămânea întreg, avea să mai ucidă.

Apoi se gândi însă la *ka* şi se trase în spate. Mai târziu avea să regrete amarnic că făcuse asta.

— Pune-l la loc în pungă, spuse Cuthbert, şi apoi ajută-mă cu Roland. Trebuie să plecăm de aici.

Punga cu şiret zăcea mototolită pe pământ în apropiere, fluturând în vânt. Alain culese globul, detestând senzaţia la atingerea suprafeţei lui netede şi curbate, aşteptându-se din partea lui să-i prindă viaţă în mână. Nu prinse, însă. Îl puse în pungă şi-şi agăţă punga înapoi pe umăr. După care îngenunche lângă Roland.

Nu ştia cât timp încercară fără sorţi de izbândă să-l aducă în simţiri – până când luna se ridicase destul de sus pe cer ca să se facă iarăşi argintie, iar fumul care urca din canion începuse să se risipească, asta era tot ce ştia. Până când Cuthbert îi spuse că era destul; vor trebui să-l arunce pe şaua lui Rusher şi să plece la drum cu el în felul acesta. Dacă reuşeau să ajungă în zonele împădurite la vest de Baronie înaintea zorilor, spuse Cuthbert, cel mai probabil aveau să fie în siguranţă… dar trebuia să ajungă măcar până acolo. Îi împrăştiaseră pe oamenii lui Farson cu o surprinzătoare uşurinţă, însă cei rămaşi probabil că se vor reuni a doua zi. Era mai bine ca ei să fie plecaţi înainte să se întâmple asta.

Şi astfel părăsiră Canionul Ochet şi regiunea dinspre mare a Mejisului; călărind spre vest sub Luna Demonului, cu Roland trântit de-a curmezişul şeii ca un leş.

27

A doua zi şi-o petrecută în Il Bosque, pădurea de la vest de Mejis, aşteptând ca Roland să se trezească. Când veni după-amiaza şi el rămase tot inconştient, Cuthbert spuse:

— Vezi dacă-l poţi atinge.

Alain luă mâinile pistolarului în ale sale, îşi strânse toată puterea de concentrare, se aplecă deasupra feţei palide şi adormite a prietenului său şi rămase aşa preţ de aproape o jumătate de oră. În cele din urmă, clătină din cap, dădu drumul mâinilor lui Roland şi se ridică în picioare.

— Nimic? întrebă Cuthbert.

Alain suspină şi scutură din cap.

Încropiră o targă din ramuri de pin astfel încât prietenul lor să nu mai aibă de petrecut o noapte culcat peste şa (dacă nu de altceva, măcar pentru că Rusher dădea semne de nervozitate transportându-şi stăpânul în felul acela) şi merseră mai departe. Nu o luară pe Drumul Mare – asta ar fi fost prea periculos – ci paralel cu el. Când Roland rămase inconştient şi-n ziua următoare (Mejis era de acum în urma lor şi ambii băieţi simţeau un junghi adânc de dor de casă, inexplicabil, dar real ca valurile), se aşezară de o parte şi de cealaltă a lui, privindu-se reciproc peste pieptul lui care se ridica şi cobora încet.

— Se poate ca o persoană în stare de inconştienţă să moară de foame sau de sete? întrebă Cuthbert. Nu se poate, nu-i aşa?

— Ba da, zise Alain. Cred că se poate.

Fusese o noapte lungă şi încordată, petrecută călătorind. Niciunul dintre ei nu dormise bine cu o zi în urmă, dar în a doua dormiră buştean, cu păturile trase peste cap ca să-i ferească de soare. Se treziră la interval de câteva minute unul de celălalt când soarele apunea şi Luna Demonului, acum trecută deja de două nopţi de faza ei plină, răsărea printr-o perdea groasă de nori care prefigurau prima dintre marile furtuni ale toamnei.

Roland stătea în capul oaselor. Luase globul de sticlă din punga cu şiret. Şedea cu el strâns în braţe, un obiect magic întunecat, la fel de mort ca ochii de sticlă ai Trofeului. Ochii lui Roland, morţi şi ei, priveau cu indiferenţă în coridoarele luminate de lună ale pădurii. Avea să mănânce, dar nu şi să doarmă. Avea să bea din pâraiele pe care le întâlneau, dar nu şi să vorbească.

Şi refuza să se despartă de bucata din Curcubeul lui Maerlyn pe care o scoseseră din Mejis plătind un preţ atât de mare. Acesta nu strălucea însă pentru el.

Cel puţin, gândi Cuthbert o dată, *nu când eu şi Al suntem treji ca să vedem.*

Alain nu putu dezlipi mâinile lui Roland de pe glob, aşa că le puse pe ale sale pe obrajii lui, atingându-l în felul acela. Doar că nu avea ce să atingă, nu mai găsi nimic. Fiinţa care călătorea la vest cu ei spre Gilead nu era Roland ori măcar o nălucă a lui Roland. Precum luna când îşi încheie ciclul, Roland dispăruse.

PARTEA A PATRA
TĂŢ' COPIII DOMNULUI AU PANTOFI

I
KANSAS DIMINEAŢA

1

Pentru prima dată după multe
(ore? zile?)
pistolarul tăcu. Rămase un moment cu ochii spre clădirea de la est (cu soarele luminându-l din spate, palatul de cleştar era o siluetă neagră înconjurată de un nimb auriu) cu antebraţele sprijinite pe genunchi. Apoi luă plosca aşezată pe asfalt lângă el, o ridică deasupra feţei întoarse, deschizând gura.

Bău ce-i ajunse în gură – ceilalţi îi văzură mărul lui Adam mişcându-se în timp ce el se lungi pe spate pe banda de avarie, continuând să toarne – dar nu acesta părea a fi scopul său principal. Apa îi şiroia pe fruntea adânc ridată şi îi sărea de pe pleoapele închise. I se adună în scobitura triunghiulară de la baza gâtului şi-i curgea de la tâmple, udându-i părul şi închizându-l la culoare.

În cele din urmă, puse plosca deoparte şi rămase acolo, cu ochii închişi, cu braţele întinse deasupra capului, ca un om predându-se în somn. De pe faţa lui udă, aburii se ridicau în fuioare delicate.

— Aaa, făcu el.

— Te simţi mai bine? întrebă Eddie.

Pleoapele pistolarului se ridicară, dezvelind ochii aceia de un albastru spălăcit şi totuşi cumva periculoşi.

— Da. Mă simt. Nu înţeleg cum e posibil, la cât mă temeam să spun povestea asta…, dar mă simt mai bine.

— Un olog-al-psihicului probabil că ţi-ar putea explica fenomenul, zise Susannah, dar mă îndoiesc că tu ai pleca urechea.

Îşi puse mâinile la şale şi se întinse, crispându-se… însă

crispatul era doar un reflex. Durerea şi amorţeala la care se aşteptase nu erau prezente şi chiar dacă se auzi un scârţâit slab aproape de baza spinării, nu avu parte de mulţumitoarea serie de trosnete, pârâituri şi pocnete la care se aşteptase.

— Îţi spun un lucru, rosti Eddie. Asta oferă un nou sens expresiei „a-ţi lua o piatră de pe inimă“. De când suntem aici, Roland?

— Doar de o noapte.

— „Spiritele au făcut totul într-o singură noapte“, cită Jake cu o voce eterică.

Stătea cu picioarele încrucişate la nivelul gleznelor; Ete şedea în rombul format de genunchii îndoiţi ai băiatului, uitându-se la el cu ochii lui luminoşi încercuiţi cu auriu.

Roland se ridică în şezut, ştergându-şi obrajii uzi cu bandana şi uitându-se tăios la Jake.

— Ce spui tu acolo?

— Nu spun eu. Sunt cuvintele scrise de un tip pe nume Charles Dickens. Într-o povestire intitulată *Colindă de Crăciun.* Totul într-o singură noapte, hă?

— Vreo parte a corpului tău spune că ar fi fost mai mult?

Jake clătină din cap. Nu, se simţea cam la fel ca în fiecare dimineaţă – mai bine ca în unele. Trebuia să-şi golească vezica, dar nu atât de tare încât să simtă că dinţii îi pluteau în urină sau altceva de felul ăsta.

— Eddie? Susannah?

— Eu mă simt bine, spuse Susannah. Categoric nu ca şi când aş fi stat trează toată noaptea, darămite mai multe nopţi la rând.

— Mi-aminteşte de perioada cât am fost narcoman, într-un fel…, zise Eddie.

— Nu ţi se întâmplă asta cu orice? întrebă Roland pe un ton sec.

— O, ce comic eşti, ripostă Eddie. Să mă tăvălesc pe jos de râs, nu alta. Când o să ne pice-n braţe următorul tren nebun, n-ai decât să-i pui *tu* întrebările prosteşti. Ce voiam să spun e că ţi se întâmplă atât de des să petreci o noapte drogat până la refuz, încât te obişnuieşti să te trezeşti dimineaţa simţindu-te

ca unşpe kilograme de rahat într-un sac de zece kile: cu capul cât o baniţă, cu nasul înfundat, cu inima bubuind, cu cioburi de sticlă în şira spinării. Ascultă la prietenul tău Eddie, ce bine îţi fac drogurile îţi poţi da seama după cum te simţi dimineaţa. În orice caz, te obişnuieşti cu asta – *eu* m-am obişnuit, oricum – într-atât încât atunci când faci pauză o noapte, te trezeşti a doua zi dimineaţă şi stai pe marginea patului, spunându-ţi: „Ce mama dracului e cu mine? Sunt bolnav? Mă simt ciudat. Am suferit un atac cerebral în timpul nopţii?”

Jake râse, apoi îşi acoperi gura cu palma atât de violent, încât păru că ar fi vrut nu doar să tacă, ci de-a dreptul să-şi înghită cuvintele.

— Scuze, spuse el. Asta m-a dus cu gândul la tata.

— Era unul din clubul meu, eh? zise Eddie. Oricum, mă aştept să mă doară toate, mă aştept să fiu obosit, mă aştept să scârţâi când păşesc… dar simt că de fapt n-am nevoie decât de un pişu scurt în tufişuri ca să fiu iar om.

— Şi o gură de mâncare, poate? întrebă Roland.

Eddie afişa un surâs firav. Acum i se şterse de pe buze.

— Nu, răspunse el. După povestea aia, nu mi-e aşa foame. De fapt, nu mi-e foame deloc.

2

Eddie o purtă pe Susannah pe rambleu în jos şi o sprijini în spatele unui pâlc de tufişuri de dafin ca să-şi facă nevoile. Jake era la şaizeci sau şaptezeci de metri către est, într-un crâng de mesteceni. Roland zisese că el va folosi banda de avarie pentru a-şi face nevoile de dimineaţă, apoi ridică din sprâncene când prietenii lui din New York râseră.

Susannah nu râdea când ieşi de după tufişuri. Faţa ei era brăzdată de lacrimi. Eddie nu o întrebă nimic; ştia. El însuşi se împotrivise sentimentului. O luă uşurel în braţe şi ea îşi îngropă faţa în gâtul lui. Rămaseră aşa un timp.

— *Chartu rug,* zise ea într-un sfârşit, pronunţând cuvintele

ca Roland: char-tu rug, lungind puţin ultima vocală.

— Mda, aprobă Eddie, spunându-şi că un Charlie, oricum i-ai spune în alt fel, tot Charlie rămâne. Aşa cum, bănuia el, un trandafir era un trandafir. Să înceapă Secerişul.

Ea ridică fruntea şi începu să-şi şteargă ochii umezi.

— Să treci prin atâtea, zise ea, păstrând un ton scăzut… şi uitându-se o dată spre rambleul autostrăzii pentru a se asigura că Roland nu era acolo, privindu-i de sus. Şi *la paisprezece ani.*

— Mda. În comparaţie, aventurile mele în căutarea unei iluzorii punguţe cu cocaină în Tompkins Square par jocuri de copii. Într-un fel, însă, aproape că mă simt uşurat.

— Uşurat? De ce?

— Fiindcă mă temeam că ne va spune că a ucis-o cu mâna lui. Pentru Turnul ăla blestemat al lui.

Susannah îl privi drept în ochi.

— Dar chiar asta cred că a făcut. N-ai înţeles?

3

Când se reuniră iarăşi şi văzură mâncare în faţa ochilor, deciseră toţi că le-ar fi prins totuşi bine o îmbucătură. Roland împărţi ultimii *burritos (Poate că astăzi mai târziu vom face un popas la cel mai apropiat Boing Boing Burgers să vedem ce le-a rămas prin frigidere,* gândi Eddie) şi se înfruptară. Toţi, mai puţin Roland. El îşi luă *burrito*-ul, îl privi, apoi se uită în altă parte. Eddie observă o expresie de tristeţe pe chipul pistolarului, care îl făcea să pară deopotrivă bătrân şi pierdut. Îl duru inima, însă nu ştia ce ar fi putut face în privinţa asta.

Jake, mai tânăr cu aproape zece ani, ştia. Se ridică, se duse la Roland, îngenunche lângă el, cuprinse gâtul pistolarului cu braţele şi îl îmbrăţişă.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut prietena, spuse el.

Expresia lui Roland se schimbă şi, pentru o clipă, Eddie fu sigur că îşi va da drumul. Trecuse mult timp de la ultima îmbrăţişare, poate. Extrem de mult. Eddie trebui să-şi ferească privirea un moment. *Kansas dimineaţa,* îşi spuse el. *O imagine*

pe care niciodată nu te aştepţi să o vezi. Concentrează-te la asta un timp şi lasă-l pe om în pace.

Când întoarse privirea, Roland era iarăşi stăpân pe sine. Jake şedea alături de el, iar Ete îşi aşezase botul lung pe o cizmă a pistolarului. Roland începuse să-şi mănânce *burrito*-ul. Încet şi fără mare poftă…, dar îl mânca.

O mână rece – a lui Susannah – se furişă în mâna lui Eddie. Tânărul o luă şi îndoi degetele peste ea.

— O singură noapte, se minună ea.

— Aşa spune, cel puţin, ceasul nostru interior, explică Eddie. În minţile noastre…

— Cine ştie? aprobă Roland. Dar o poveste întotdeauna modifică timpul. Cel puţin aşa se întâmplă în lumea mea.

Surâse. Fu un gest neaşteptat, ca întotdeauna, şi tot ca întotdeauna, îi transformă chipul în ceva aproape frumos. Uitându-se la asta, medită Eddie, puteai înţelege cum era posibil ca o fată să se fi îndrăgostit de Roland, odată ca niciodată. Atunci, demult, când el era lungan şi poate puţin aprig, însă urât nu era deloc; atunci pe când Turnul nu-l prinsese încă în mreje.

— Cred că aşa se întâmplă în toate lumile, dulceaţă, zise Susannah. Pot să-ţi pun vreo două întrebări, înainte să pornim la drum?

— Dacă vrei…

— Ce s-a întâmplat cu tine? Cât timp ai fost… plecat?

— Am fost plecat, aşa-i, aici ai categoric dreptate. Am călătorit. Am *hoinărit*. Nu chiar în Curcubeul lui Maerlyn… nu cred că m-aş mai fi întors vreodată de acolo, dacă aş fi intrat în el când eram încă… bolnav… dar fiecare avem câte un glob vrăjitoresc, aici.

Îşi atinse cu gravitate fruntea, puţin deasupra spaţiului dintre sprâncene.

— Acolo m-am dus eu. Acolo am călătorit eu în vreme ce prietenii mei călătoreau la est cu mine. M-am vindecat acolo, puţin câte puţin. Am ţinut globul strâns şi am călătorit înăuntrul capului meu, şi m-am vindecat. Dar globul n-a strălucit nicicând pentru mine, până la sfârşitul sfârşitului…

când meterezele castelului şi turnurile oraşului au apărut la orizont. Dacă s-ar fi trezit înainte…

Dădu din umeri.

— Dacă s-ar fi trezit înainte ca eu să fi început să-mi recapăt o parte din puterea minţii, nu cred că acum aş mai fi aici. Pentru că orice lume – chiar şi una roz cu cer de cristal – ar fi fost preferabilă celei în care Susan nu mai exista. Presupun că forţa care dă viaţă globului ştia asta… şi aştepta.

— Dar când *a strălucit* iarăşi pentru tine, ţi-a spus restul, completă Jake. Trebuie s-o fi făcut. Ţi-a povestit episoadele la care n-ai fost prezent.

— Da. Ştiu povestea în atâtea detalii datorită celor pe care le-am văzut în globul de cristal.

— Ne-ai spus odată că John Farson îţi voia capul într-un vârf de prăjită, zise Eddie. Pentru că i-ai furat ceva. Ceva la care el ţinea mult. Vorbeai despre globul de cristal, nu-i aşa?

— Da. A fost mai mult decât furios când a aflat. A fost orbit de furie. Sau cum spui tu, Eddie, „l-au apucat dracii“.

— De câte ori *chiar* a strălucit pentru tine? întrebă Susannah.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? adăugă Jake.

— Am văzut în el de trei ori după ce am părăsit Baronia Mejis, spuse Roland. Prima dată a fost în noaptea dinainte să ajungem acasă, în Gilead. Atunci am călătorit cel mai mult înăuntrul lui şi atunci mi-a arătat ce v-am spus vouă. Câteva lucruri doar le-am presupus, dar cele mai multe mi-au fost arătate. Mi le-a arătat nu ca să mă înveţe sau să mă lumineze, ci ca să mă rănească. Bucăţile rămase din Curcubeul Vrăjitorului sunt toate lucruri malefice. Durerea le însufleţeşte, într-un fel. A aşteptat ca mintea mea să fie suficient de puternică încât să înţeleagă şi să *reziste*… *şi* atunci mi-a arătat toate lucrurile pe care le-am ratat din pricina stupidei mele vanităţi adolescentine. A orbirii mele de îndrăgostit. A trufiei mele ucigaşe.

— Roland, nu face asta, zise Susannah. Nu permite să te rănească şi acum.

— Dar mă răneşte. Aşa va fi mereu. N-are importanţă.

Acum nu mai are; povestea aceea este spusă.

A doua oară când am văzut înăuntrul globului – când *am intrat* în el – trecuseră deja trei zile de la întoarcerea mea acasă. Mama nu era acolo, deşi era aşteptată în seara aceea. Se dusese la Debaria – un soi de adăpost pentru femei – ca să aştepte şi să se roage pentru întoarcerea mea. Nici Marten nu era acolo. El era în Cressia, alături de Farson.

— Globul, zise Eddie. Era la tatăl tău?

— Nu-u, făcu Roland.

Coborî privirea la mâinile sale şi Eddie observă o uşoară roşeaţă urcându-i în obraji.

— Nu i l-am dat la început. Găseam că-mi era… greu să mă despart de el.

— Cred şi eu, spuse Susannah. Ţie şi tuturor celor care s-au uitat vreodată în blestemăţia aia.

— În a treia după-amiază, înainte să plecăm la serbarea organizată în cinstea întoarcerii noastre…

— Fac pariu că te dădea afară din casă cheful de a petrece, spuse Eddie.

Roland zâmbi fără umor, studiindu-şi mai departe mâinile.

— În jurul orei patru, Cuthbert şi Alain au venit în camerele mele. Eram un trio bun de pus în ramă, socot – arşi de vânt, ochi afundaţi, mâini pline de tăieturi şi julituri în curs de vindecare, căpătate pe când ne căţăram pe peretele canionului, uscaţi ca nişte sperietori de ciori. Chiar şi Alain, care avea tendinţă de îngrăşare, aproape se făcea nevăzut când se întorcea din profil. M-au confruntat, presupun că aţi spune. Păstraseră secretul globului până atunci – din respect pentru mine şi pentru pierderea suferită, mi-au spus, iar eu i-am crezut – însă nu mai voiau să-l păstreze dincolo de masa din acea seară. Dacă refuzam să renunţ la el de bunăvoie, decizia avea să le aparţină taţilor noştri. Erau teribil de stânjeniţi, mai ales Cuthbert, deşi erau fermi pe poziţie.

Le-am spus că-l voi preda tatei înaintea serbării – înainte ca mama să vină cu diligenţa de la Debaria, chiar. Puteau să se prezinte mai devreme şi să vadă că-mi ţinusem promisiunea. Cuthbert a început să dea din colţ în colţ şi să spună că nu va

fi nevoie de asta, dar sigur că *era* nevoie…

— Mda, făcu Eddie.

Arbora expresia unuia care înţelegea foarte bine acea parte din poveste.

— La căcăstoare te poţi duce singur, dar e mult mai uşor să tragi apa după tot căcatul dacă mai ai pe cineva alături.

— Alain, cel puţin, ştia că va fi mai bine pentru mine – mai uşor – dacă nu va trebui să predau globul singur. L-a făcut pe Cuthbert să tacă şi a spus că vor veni negreşit. Şi au şi venit. Şi eu l-am predat, oricât de puţin mi-aş fi dorit-o. Tata s-a făcut alb ca varul când s-a uitat în pungă şi a văzut ce era acolo, apoi s-a scuzat şi l-a luat cu el. Când s-a întors, şi-a luat paharul de vin şi a continuat să discute cu noi despre aventurile noastre în Mejis, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dar între momentul când prietenii tăi ţi-au vorbit despre el şi cel în care l-ai predat, te-ai uitat în el, spuse Jake. Ai *intrat* în el. Ai călătorit în el. Ce ţi-a arătat de data aceea?

— Întâi Turnul din nou, spuse Roland, şi începutul drumului către el. Am văzut căderea Gileadului şi triumful Omului de Bine. Amânaserăm asta cu doar douăzeci de luni sau aşa ceva distrugând rezervoarele şi exploatarea petrolieră. Nu puteam face nimic în privinţa asta, însă mi-a arătat ceva *ce puteam* face. Exista un anumit cuţit. Lama fusese înmuiată într-o otravă deosebit de puternică, ceva dintr-un regat îndepărtat din Lumea de Mijloc numit Garlan. O poţiune atât de concentrată, încât şi cea mai mică tăietură ducea la moarte pe loc. Cuţitul fusese adus la curte de un menestrel – de fapt, nepotul cel mare al lui John Farson. Omul căruia i-l dăduse era şeful personalului de la castel. Acesta trebuia să pună cuţitul în mâna asasinului desemnat. Tata nu mai trebuia să vadă răsăritul soarelui în dimineaţa de după serbare.

Le arătă un surâs trist.

— Datorită lucrurilor pe care le-am văzut în globul Vrăjitorului, cuţitul n-a ajuns niciodată în mâna celui care trebuia să-l folosească, şi până la sfârşitul acelei săptămâni aveam un nou şef de personal. Frumoase poveşti ştiu a vă

spune, nu? Mda, chiar foarte frumoase.

— Ai văzut persoana căreia îi era destinat cuţitul? întrebă Susannah. L-ai văzut pe ucigaş?

— Da.

— Altceva? Ai văzut altceva? chestionă Jake.

Planul pentru asasinarea tatălui lui Roland nu părea să-l intereseze foarte tare.

— Da.

Roland părea nedumerit.

— Pantofi. Doar pentru un minut. Pantofi rostogolindu-se prin aer. La început am crezut că erau frunze de toamnă. Şi când am observat ce erau de fapt, au dispărut şi eu zăceam întins pe pat cu globul strâns în braţe… adică aşa cum şi venisem cu el din Mejis. Tata… am spus deja, surpriza lui când s-a uitat înăuntrul pungii a fost într-adevăr foarte mare.

I-ai spus cine avea cuţitul înmuiat în otravă specială, gândi Susannah, *valetul Jeeves sau ştiu eu cine, dar nu i-ai spus cine ar fi urmat să-l folosească, de fapt, nu-i aşa, dulceaţă? De ce nu? Pentru că voiai să rezolvi tu trebuşoara aia singur-singurel?*

Dar înainte să-l poată întreba ea asta, Eddie întrebă ceva.

— Pantofi! Zburând prin aer! Îţi spune ceva asta, acum?

Roland clătină din cap.

— Spune-ne ce altceva ai mai văzut în el, îl îndemnă Susannah.

Pistolarul îi aruncă o privire atât de îndurerată, încât bănuielile prinseră forma unor lucruri sigure în mintea sa. Îşi feri privirea de la el şi dibui după mâna lui Eddie.

— Iartă-mă, rogu-te, Susannah, dar nu pot. Nu acum. Pentru moment, am spus tot ce puteam.

— Prea bine, rosti Eddie. Prea bine, Roland, nu face nimic.

— Mic, aprobă Ete.

— Ai mai văzut-o vreodată pe vrăjitoare? întrebă Jake.

Un timp lung păru că Roland nu va răspunde nici la asta, dar până la urmă cedă.

— Da. Nu terminase cu mine. Precum visele cu Susan, m-a urmat şi ea. Taman din Mejis m-a urmat.

— Cum adică? făcu Jake cu voce joasă, mirată. Măiculiţă,

Roland, cum adică?

— Nu acum.

Se ridică în picioare.

— E timpul să pornim din nou la drum.

Înclină din cap spre clădirea care plutea înaintea lor; soarele tocmai se ridica deasupra meterezelor.

— Domul acela sclipitor e la o bună distanţă de noi, dar cred că putem ajunge la el în după-amiaza asta, dacă ne mişcăm repede. Aşa ar fi cel mai bine. Nu e un loc la care-mi doresc să ajung după căderea nopţii, dacă putem evita asta.

— Nu ştii încă ce este? întrebă Susannah.

— E de rău, repetă el. Şi e în drumul nostru.

4

Un timp în dimineaţa aceea, deşirarea murmură atât de tare, încât nici gloanţele din urechi nu mai blocau complet sunetul; în cel mai rău moment, Susannah avu impresia că pur şi simplu i se va dezintegra puntea nasului şi când se uită la Jake, văzu că băiatul lăcrima – nu plângea aşa cum plâng oamenii când sunt trişti, ci ca atunci când au sinusurile înfundate. Nu reuşea să-şi scoată din cap cântăreţul la fierăstrău de care amintise băiatul. *Ai zice că-i muzică hawaiiană,* gândea ea iar şi iar în timp ce Eddie o împingea îndârjit în noul scaun cu rotile, şerpuind printre vehiculele abandonate. *Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa? A dracului, ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa, scumpa mea domniţă, oh, atât de neagră şi frumuşică?*

De ambele laturi ale autostrăzii deşirarea lovea rambleul până în partea de sus, proiectând reflexiile deformate şi tremurătoare ale copacilor şi silozurilor. Lăsa impresia că îi privea pe pelerini la fel cum fiarele înfometate de la grădina zoologică ar privi nişte copii durdulii. Pe Susannah o purta gândul mereu la deşirarea din Canionul Ochet, cum se întindea hrăpăreaţă prin fum după oamenii agitaţi ai lui Latigo, trăgându-i spre sine (şi unii intrând din proprie

iniţiativă, păşind ca nişte zombi într-un film horror), după care se trezea gândindu-se iarăşi la tipul din Central Park, ciudatul acela cu fierăstrăul. *Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa? Număr o deşirare, şi ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa?*

Tocmai când credea că n-ar mai fi îndurat niciun moment, deşirarea începu să se retragă din nou de lângă I-70 şi murmurul ei unduitor scăzu în sfârşit. Susannah putu să-şi scoată gloanţele din urechi. Le puse în buzunarul lateral al scaunului, cu o mână care tremura puţin.

— Asta chiar că a fost rea, spuse Eddie.

Vocea lui suna înfundată şi smiorcăită. Femeia întoarse ochii către el şi văzu că avea obrajii umezi şi ochii roşii.

— Nu te ambala, Suzie dragă, zise el. E din cauza sinusurilor, atâta tot. Sunetul ăla le dă peste cap.

— Şi eu păţesc la fel, spuse Susannah.

— Sinusurile mele n-au nimic, dar mă doare capul, interveni Jake. Roland, nu mai ai nişte aspirină?

Roland se opri, scotoci şi găsi flaconul.

— Pe Clay Reynolds l-ai mai revăzut? întrebă băiatul, după ce înghiţi pilulele cu apă din plosca pe care o ducea el.

— Nu, dar ştiu ce s-a întâmplat cu el. Şi-a strâns o ceată de oameni, câţiva dintre dezertorii din armata lui Farson, s-a apucat de jefuit bănci… Prin partea noastră de lume era asta, dar pe atunci jefuitorii de bănci şi cei de diligenţe nu prea mai aveau a se teme de pistolari.

— Pistolarii erau ocupaţi cu Farson, explică Eddie.

— Da. Numai că Reynolds şi oamenii lui au fost prinşi în capcană de un şerif isteţ care a transformat strada mare a unui oraş pe nume Oakley într-un abator. Şase dintre cei zece membri ai cetei lui au fost ucişi pe loc. Restul au fost spânzuraţi. Reynolds s-a numărat printre ei. Asta a avut loc după mai puţin de un an, în timpul Pământului Larg. Făcu o pauză şi continuă: Printre cei împuşcaţi pe strada mare a fost şi Coral Thorin. Devenise femeia lui Reynolds; călărea şi ucidea umăr la umăr cu ceilalţi.

Îşi continuară drumul în tăcere pentru o vreme. În depărtare, deşirarea îşi murmura cântul nesfârşit. Jake o luă

deodată la fugă în faţă, spre o rulotă parcată. Sub ştergătorul de parbriz din partea şoferului fusese lăsat un bilet. Ridicându-se pe vârfuri, reuşi să ajungă la el. Îl citi degrabă, încruntându-se.

— Ce scrie? întrebă Eddie.

Jake i-l înmână. Eddie se uită şi i-l dădu lui Susannah, care îl citi la rândul ei şi-l dădu mai departe lui Roland. Acesta se uită, după care clătină din cap.

— Nu pricep decât câteva cuvinte: *femeia bătrână, Omul întunecat.* Ce spun restul? Citiţi-mi voi.

Jake luă biletul înapoi.

— „Femeia bătrână din vise este în Nebraska. O cheamă Abagail.” Pregetă o clipă. Apoi, aici jos scrie: „Omul întunecat este în vest. Poate în Vegas.”

Jake ridică privirea spre pistolar, cu biletul fluturându-i în mână, cu o expresie nedumerită şi tulburată pe chip. Roland se uita însă spre palatul care tremura la capătul autostrăzii – palat care nu era în vest, ci în est, palat care era luminos, nu întunecat.

— În vest, rosti Roland. Omul întunecat, Turnul întunecat şi mereu în vest.

— Şi Nebraska e la vest de aici, zise Susannah cu fereală. Nu ştiu dacă asta are vreo importantă, această Abagail, dar…

— Cred că ea face parte din altă poveste, zise Roland.

— Dar o poveste apropiată de aceasta, adăugă Eddie. Alăturată, chiar. Suficient de apropiată încât să dea zahăr în schimbul sării… sau să pornească certuri pe palier.

— Sunt sigur că ai dreptate, zise Roland, şi s-ar putea ca mai încolo să avem de-a face cu „femeia bătrână” şi cu „Omul întunecat”… dar astăzi drumul nostru duce la est. Haideţi.

Îşi reluară marşul.

5

— Ce ştii despre Sheemie? întrebă Jake după o vreme.

Roland râse, pe de o parte surprins de întrebare şi pe de

alta bucuros să-şi aducă aminte.

— Ne-a urmat. Probabil că nu i-a fost uşor şi trebuie să fi fost chiar înfricoşător uneori – între Mejis şi Gilead se întindeau roţi întregi de ţinut sălbatic populat, pe deasupra, de oameni sălbatici. Şi poate nu doar de oameni, ci şi de vietăţi mai rele. Însă *ka* i-a fost alături şi băiatul şi-a făcut apariţia la timp pentru Sărbătoarea Capătului de An. El şi catârul acela blestemat.

— Capi, spuse Jake.

— Api, repetă Ete, lipăind la picioarele băiatului.

— Când am plecat în căutarea Turnului, eu şi prietenii mei, Sheemie era cu noi. Ca un fel de scutier, presupun că aţi spune. El…

Însă Roland nu încheie. Îşi muşcă buzele şi refuză să ducă subiectul mai departe.

— Cordelia? întrebă Susannah. Mătuşa nebună?

— A murit înainte chiar ca din focul în aer liber să mai fi rămas doar tăciunii. E posibil să fi suferit o furtună la inimă sau la creier – ceea ce Eddie numeşte comoţie.

— Poate a murit de ruşine, propuse Susannah. Sau de groaza a ceea ce făcuse.

— Este posibil, acceptă Roland. E un lucru teribil să dai ochii cu adevărul când deja e prea târziu. Ştiu asta foarte bine.

— Este ceva acolo, spuse Jake, arătând cu degetul o porţiune lungă de drum de pe care maşinile fuseseră îndepărtate. Vedeţi?

Roland vedea – cu ochii lui părea să vadă totul – dar abia după alte aproximativ cincisprezece minute reuşi şi Susan să desluşească nişte pete mici şi negre. Credea că ştia ce erau, deşi se baza mai mult pe intuiţie decât pe vedere. Zece minute mai târziu, era sigură.

Erau pantofi. Şase perechi de pantofi aşezate într-o linie perfectă de-a curmezişul benzilor estice ale Interstatalei 70.

II
PANTOFI PE DRUM

1

Ajunseră lângă pantofi la jumătatea dimineţii. Mai încolo, mai clar acum, se ridica palatul de cleştar. Scânteia într-o nuanţă delicată de verde, aidoma reflexiei unei frunze de nufăr în oglinda unei ape liniştite. În faţa lui erau porţi sclipitoare; pe turnuri fâlfâiau în bătaia vântului steguleţe roşii.

Şi pantofii tot roşii erau.

Impresia lui Susannah că erau şase perechi, deşi explicabilă, era greşită – de fapt, erau patru perechi şi un cvartet. Acesta din urmă – patru botine de un roşu-închis, din piele rezistentă – aveau ca destinatar, fără îndoială, membrul patruped al *ka-tet*-ului lor. Roland luă unul de jos şi-i pipăi interiorul. Nu ştia câţi bumbleri purtaseră pantofi în istoria lumii, însă era dispus să presupună că niciunul nu primise în dar un set de botine din piele căptuşite cu mătase.

— Bally, Gucci şi alţii ca voi, luaţi de aici, făcu Eddie. Astea-s încălţări de prima mână.

Ale lui Susannah erau cel mai uşor de deosebit, şi nu doar datorită înfloriturilor feminine şi sclipitoare de pe margine, ci fiindcă nu erau de fapt nişte pantofi – fuseseră făcuţi să se potrivească peste cioturile picioarelor ei, care se terminau puţin deasupra genunchilor.

— Uite minunăţie, făcu ea, ridicând unul la lumină astfel încât soarele să se poată reflecta în şţrasurile cu care era decorat pantoful… dacă şţrasuri *erau,* de fapt. Ceva îi spunea că puteau fi fragmente de diamant. Manşoane. După patru ani în care m-am descurcat în condiţii caracterizate de ceea ce prietena mea Cynthia numeşte „absenţa mergătoarelor”, mi-am luat în sfârşit o pereche de manşoane. Asta da potrivire.

— Manşoane, zise Eddie pe un ton meditativ. Aşa li se spune?

— Aşa li se spune, dulceaţă.

Ai lui Jake erau o pereche de pantofi Oxford roşu-aprins – cu excepţia culorii, s-ar fi potrivit de minune în sălile de clasă cu ţinută înaltă de la Şcoala Piper. Îndoi unul, apoi îl întoarse invers. Talpa lucea şi nu avea nicio zgârietură. Nu se vedea nicio ştanţă a producătorului, şi nici nu se aşteptase să vadă vreuna. Tatăl lui avea, poate, o duzină de perechi de pantofi făcuţi pe comandă. Jake ştia să-i recunoască atunci când îi vedea.

Ale lui Eddie erau ghete cu toc cubanez *(Doar că în lumea asta se numesc, poate, tocuri din Mejis,* gândi el) şi vârf ascuţit… ceea ce, în cealaltă viaţă a lui, se numeau „boppers“. Puştii de la mijlocul anilor şaizeci – o perioadă pe care Odetta/Detta/Suzannah o pierduse la mustaţă – le-ar fi spus „ghete à la Beatles”.

Ale lui Roland, desigur, erau cizme de cowboy. Din cele fistichii, cu care mergeai încălţat mai mult la dans decât la păscut vacile. Cusături în buclă, decoraţiuni laterale, linie strâmtă, carâmbi înalţi. Le examină fără să le ia de jos, apoi se uită la tovarăşii săi de drum şi se încruntă. Aceştia se priveau reciproc. Ai fi spus că trei oameni nu puteau face asta, numai doi… însă ai fi spus-o doar dacă nu făceai parte dintr-un *ka-tet.*

Roland încă împărţea acelaşi *khef* cu ei; simţea astfel puternicul curent al gândului lor colectiv, dar pe acesta nu-l putea înţelege. *Fiindcă ţine de lumea lor. Provin din* când*-uri diferite ale aceleiaşi lumi, însă văd aici ceva comun tuturor.*

— Ce este? întrebă el. Ce înseamnă pantofii ăştia?

— Cred că niciunul dintre noi nu ştie *asta,* răspunse Susannah.

— Nu, zise Jake. E o altă ghicitoare.

Se uită cu dezgust la stranii pantofi Oxford, roşii ca sângele, din mâinile sale.

— O altă ghicitoare afurisită.

— Spune ce ştii.

Se uită iarăşi spre palatul de cleştar. Acum se afla, poate, la douăzeci de kilometri depărtare, strălucea sub cerul senin, delicat ca un miraj, dar real ca… ei bine, real ca pantofii.

— Te rog, spune-mi ce ştii despre pantofii ăştia.

— Eu am pantofi, *tu* ai pantofi, tăţ' copiii Domnului au pantofi, recită Odetta. Cel puţin, asta-i părerea generală.

— Ei bine, zise Eddie, *noi* avem pantofi, asta e clar. Şi te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

— Tu, Jake?

În loc să răspundă cu vorbe, Jake luă de jos şi celălalt pantof (Roland nu se îndoia defel că toţi pantofii, inclusiv ai lui Ete, aveau să le vină ca turnaţi) şi-i lovi scurt unul de celălalt de trei ori. Nu însemna nimic pentru Roland, dar atât Eddie, cât şi Susannah reacţionară violent, uitându-se în jur, uitându-se în special către cer, ca şi când s-ar fi aşteptat să se stârnească o furtună din seninul acela luminos de toamnă. Ajunseră până la urmă să se uite din nou la palatul de cleştar… şi apoi unul la celălalt, în felul acela grăitor, cu ochii larg deschişi, care-l făcea pe Roland să-i vină să-i scuture până ce aveau să le clănţănească dinţii în gură. Şi totuşi aşteptă. Uneori, doar asta aveai de făcut.

— După ce l-ai ucis pe Jonas, te-ai uitat în glob, zise Eddie, întorcându-se spre el.

— Da.

— Ai *călătorit* în glob.

— Da, dar nu vreau să vorbesc despre asta acum; nu are nicio legătură cu…

— Ba eu cred că are, interveni Eddie. Ai zburat înăuntrul unei tornade roz. Înăuntrul unui *ciclon* roz, s-ar putea spune. Ciclon se poate folosi în loc de tornadă, nu? Mai ales dacă vrei să spui o ghicitoare.

— Sigur, zise Jake pe un ton visător, aproape ca un băiat care vorbeşte în somn. Când zboară Dorothy dincolo de Curcubeul Vrăjitorului? Când o ia ciclonul pe sus{6}.

— Nu mai suntem în Kansas, dulceaţă, spuse Susannah, şi apoi dădu glas unui lătrat ciudat şi lipsit de umor despre care

Roland bănui că era un soi de râs. Poate că seamănă puţin cu el, dar Kansas n-a fost niciodată… ştii tu, aşa *deşirat*.

— Nu te înţeleg, mărturisi Roland.

Îi era însă frig şi inima îi bătea prea repede. Erau deşirări peste tot acum, nu le spusese oare chiar el asta? Lumi care se topeau una în alta pe măsură ce forţele Turnului slăbeau? Pe măsură ce ziua când trandafirul va fi smuls se apropia?

— Ai văzut diverse lucruri în timp ce zburai, zise Eddie. Înainte să ajungi la ţinutul întunecat, cel pe care l-ai numit Bubuit de Tunet, ai văzut diverse lucruri. Pe Sheb, pianistul. Care a apărut din nou mai târziu în viaţa ta, nu?

— Da, în Tuli.

— Şi bordeianul cu păr roşcat?

— Şi el. Avea o pasăre pe nume Zoltan. Dar când ne-am întâlnit, ne-am vorbit normal. „Viaţă ţie, viaţă recoltei tale“, genul ăsta de lucruri. Asta mi s-a părut că aud şi când a zburat pe lângă mine în tornada roz, dar a spus de fapt altceva.

Aruncă o privire la Susannah.

— Am văzut şi scaunul tău cu rotile. Cel vechi.

— Şi ai văzut vrăjitoarea.

— Da. Am…

Cu un glas dogit care-i aminti lui Roland într-un mod neplăcut de Rhea, Jake Chambers strigă:

— Pun eu mâna pe tine, frumuşelule! Pe tine şi pe căţeluşul tău!

Roland se holbă la el, încercând să nu caşte gura.

— Doar că în film, vrăjitoarea nu călărea o mătură, spuse Jake. Era pe bicicletă, una din acelea cu coş în spate.

— Mda, şi fără nicio amuletă sărbătorească, spuse Eddie. Ar fi fost un amănunt interesant, totuşi. Îţi spun sincer, Jake, când eram mic aveam coşmaruri din cauza râsului ei.

— Pe mine mă înfricoşau maimuţele, zise Susannah. Maimuţele înaripate, îmi zbura gândul la ele şi atunci trebuia să mă furişez în pat cu mama şi tata. Când adormeam între ei, încă se mai certau a cui fusese ideea strălucită de a mă duce la filmul acela.

— Mie nu-mi era frică să bat din călcâie, spuse Jake. Deloc.

Lui Susannah şi lui Eddie li se adresase; pentru moment, era ca şi când Roland nici n-ar fi fost de faţă.

— În definitiv, nu eu purtam pantofii ăia.

— Adevărat, zise Susannah pe un ton aspru, dar ştiţi ce obişnuia să spună tata mereu?

— Nu, însă am sentimentul că vom afla, făcu Eddie.

Femeia îi aruncă o căutătură scurtă şi severă, apoi îşi întoarse atenţia spre Jake.

— „Nu fluiera vântul dacă nu vrei să sufle“, cită ea. Şi e un sfat bun, orice ar crede Tânărul Domn Haz-de-Necaz aici de faţă.

— Iar mi-ai tras-o, zise Eddie, rânjind.

— Aso! repetă Ete, ochindu-l pe Eddie sever.

— Explicaţi-mi şi mie, ceru Roland pe cel mai blând ton posibil. Vreau să aud. Vreau să împart *khef*-ul vostru. Şi vreau să-l împart *acum*.

2

Îi spuseră o poveste pe care aproape fiecare copil american din secolul douăzeci o ştia, povestea unei fetiţe de la o fermă din Kansas pe nume Dorothy Gale, care fusese luată pe sus de o tornadă şi transportată, împreună cu căţelul ei, până în Ţara lui Oz. În Oz nu exista I-70, însă exista un drum din cărămizi galbene care slujea cam aceluiaşi scop, şi existau vrăjitoare, deopotrivă bune şi rele. Exista un *ka-tet* compus din Dorothy, Toto şi trei prieteni pe care fata îi întâlneşte pe drum: Leul cel Laş, Omul de Tinichea şi Sperie-Ciori. Fiecare avea

(pasăre şi urs, iepure şi peşte)

o dorinţă arzătoare, dar cu a lui Dorothy se identificau cel mai bine noii prieteni ai lui Roland (şi Roland însuşi, la o adică): fetiţa voia să-şi găsească drumul spre casă.

— Munchkinii i-au spus că trebuie să meargă pe cărarea din cărămizi galbene până la Oz, zise Jake, şi ea asta a făcut. Pe ceilalţi i-a întâlnit pe drum, cam aşa cum ne-ai întâlnit tu pe noi, Roland…

— Deşi tu nu prea semeni cu Judy Garland, simţi nevoia să puncteze Eddie.

— … şi până la urmă au ajuns la destinaţie. În Oz, la Palatul de Smarald şi la individul care locuia în el.

Se uită spre palatul de cleştar dinaintea lor, din ce în ce mai verde în lumina puternică, apoi se întoarse la Roland.

— Da, înţeleg. Şi Oz acesta era un *dinh* puternic? Un baron? Poate un rege?

Iarăşi, cei trei schimbară o privire de la care Roland era exclus.

— E complicat, spuse Jake. Era un fel de terchea-berchea…

— Berchea-terchea? Ce-i asta?

— *Terchea-berchea*, spuse Jake, râzând. Un şarlatan. Numai vorba era de el. Dar poate că important este faptul că Vrăjitorul venea de fapt din…

— Vrăjitor? întrebă Roland pripit.

Îl prinse pe Jake de umăr cu mâna sa împutinată.

— De ce îi spui aşa?

— Pentru că ăsta era titlul lui, scumpete, zise Susannah. Vrăjitorul din Oz.

Ridică uşor, dar ferm, mâna lui Roland de pe umărul băiatului.

— Lasă-l să vorbească, acum. Nu-i nevoie să storci cuvintele din el.

— Te-am rănit? Jake, iartă-mă, rogu-te.

— Nu, n-am nimic, zise băiatul. Nu-ţi face probleme. În orice caz, Dorothy şi prietenii ei au parte de multe aventuri înainte să afle că Vrăjitorul este un, ştii tu, berchea-terchea.

Jake chicoti cu mâinile lipite de frunte şi dându-şi părul pe spate, ca un copil de cinci ani.

— Nu-i poate da Leului curaj, lui Sperie-Ciori creier şi nici Omului de Tinichea inimă. Mai rău decât atât, n-o poate trimite pe Dorothy înapoi în Kansas. Vrăjitorul are un balon, dar pleacă fără ea. Nu cred că o face intenţionat, dar rezultatul e acelaşi.

— După ce spui tu, rosti Roland, vorbind foarte încet, mi se pare că prietenii lui Dorothy aveau de la bun început lucrurile

pe care şi le doreau.

— Asta-i şi morala poveştii, zise Eddie. Poate că asta o face să fie o poveste mare. Numai că Dorothy rămâne prizonieră în Oz, vezi tu. Apoi apare Glinda. Glinda cea Bună. Şi, drept cadou fiindcă pe o vrăjitoare rea a strivit-o sub casa ei şi pe cealaltă a făcut-o să se topească, Glinda îi spune lui Dorothy cum să folosească pantofiorii rubinii, cei pe care ea însăşi i i-a dat.

Eddie ridică bopperii roşii cu toc cubanez care fuseseră lăsaţi pentru el pe linia albă întreruptă a Interstatalei 70.

— Glinda îi spune lui Dorothy să lovească de trei ori călcâiele pantofilor. În felul acesta se va întoarce în Kansas. Şi aşa a fost.

— Şi aşa se termină povestea?

— Păi, zise Jake, a fost atât de populară, încât tipul care a scris-o a mai scris apoi încă vreo mie de alte poveşti cu Oz…

— Mda, făcu Eddie. Puţin a lipsit să scrie şi *Ghidul Glindei pentru a avea coapse ferme.*

— … şi-a mai fost un remake aiuritor intitulat *The Wiz,* cu personaje de culoare…

— Serios? întrebă Susannah. Părea uimită. Ce idee *stranie.*

— … dar singura care contează cu adevărat este prima, cred eu, încheie Jake.

Roland se lăsă pe vine şi strecură mâinile în cizmele lăsate pentru el. Le ridică, le studie, le puse înapoi jos.

— Credeţi că trebuie să ne încălţăm cu astea? Aici şi acum?

Cei trei prieteni din New York se uitară nedumeriţi unul la celălalt. În cele din urmă, Susannah vorbi în numele tuturor – îi oferi *kheful* pe care el îl simţea, dar nu reuşea să-l împartă cu ei.

— Poate că e mai bine să nu, pentru moment. Sunt prea multe spirite rele prin părţile astea.

— Spirite *Takuro,* murmură Eddie, mai mult pentru sine. Apoi: Haideţi să-i luăm totuşi cu noi. Dacă trebuie să-i încălţăm, cred că vom şti la momentul potrivit. Până atunci, cred că trebuie să fim atenţi la berchea-terchea puşi pe dat cadouri.

Asta îl amuză pe Jake la culme, aşa cum Eddie ştiuse că va fi; uneori, un cuvânt sau o imagine ţi se infiltra în organul umorului ca un virus şi trăia acolo pentru o vreme. Peste o zi, expresia „berchea-terchea” putea să nu-i mai spună nimic băiatului; tot restul acelei zile, însă, avea să râdă de fiecare dată când o auzea. Eddie voia s-o folosească des, mai ales atunci când Jake nu se aştepta.

Luară pantofii roşii care fuseseră lăsaţi pentru ei pe benzile estice (pe ai lui Ete îi luă Jake) şi porniră din nou spre sclipitorul castel de cleştar.

Oz, gândi Roland. Îşi cotrobăi în memorie, dar nu credea că era un nume pe care să-l mai fi auzit până atunci sau un cuvânt din Limba Nobilă care să fi reapărut într-o formă înşelătoare, aşa cum *char* apăruse în forma lui Charlie. Şi totuşi, avea o sonoritate potrivită cu planul acela; o sonoritate amintind mai mult de lumea sa decât a lui Jake, Susannah şi Eddie, din care provenea povestea.

3

Pe măsură ce se apropiau de el, Jake se aştepta ca Palatul Verde să înceapă să arate normal, aşa cum se întâmpla cu atracţiile de la Disney World, care arătau nu neapărat *comune,* ci *normale,* lucruri aparţinând lumii la fel ca staţia de autobuz de la colţ sau cutia poştală sau banca din parc, lucruri pe care le puteai atinge, lucruri pe care puteai să scrii MUIE PIPER, dacă te chinuia talentul.

Numai că asta nu se întâmplă, nu *avea* să se întâmple şi, pe când se apropiară de Palatul Verde, Jake înţelese încă ceva: era cel mai frumos şi sclipitor lucru pe care îl văzuse vreodată în viaţă. Faptul că nu avea încredere în el nu schimba acest fapt. Era ca un desen într-o carte cu basme, unul atât de reuşit încât devenise cumva aievea. Şi, precum deşirarea, murmura… doar că sunetul acela era mult mai vag, şi nu neplăcut.

Ziduri de un verde palid urcau spre metereze ascuţite şi turnuri semeţe, părând aproape să atingă norii care pluteau deasupra câmpiilor din Kansas. Acele turnuri aveau în vârf ace

de un verde-smarald mai închis la culoare; de ele erau prinse flamurile care fâlfâiau. Pe fiecare flamură fusese desenat cu galben simbolul ochiului deschis.

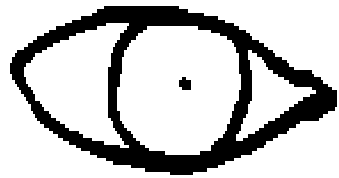

E însemnul Regelui Purpuriu, gândi Jake. *De fapt, este* sigulul *lui, nu al lui John Farson.* Habar nu avea de unde ştia asta (cum era posibil, când tot ce cunoştea el cu cuvântul „purpuriu" în titlu era echipa de fotbal Valul Purpuriu din Alabama?), dar ştia.

— Ce frumos e, susură Susannah şi, când Jake aruncă o privire spre ea, i se păru că aproape plângea. Bun însă nu e. Poate nu-i de-a dreptul *rău,* aşa cum este deşirarea, dar…

— Dar nu e bun, zise Eddie. Mda. Se potriveşte. Nu primeşte cartonaş roşu, poate, dar unul galben tot merită.

Îşi masă obrazul (un gest de care se molipsise de la Roland fără să-şi dea seama) şi afişă un aer nedumerit.

— Mi se pare aproape că n-ar fi ceva serios… ci o glumă.

— Mă îndoiesc că este o glumă, spuse Roland. Credeţi că este o copie a palatului în care Dorothy şi *ka-tet*-ul ei l-au întâlnit pe falsul vrăjitor?

Din nou, cei trei foşti newyorkezi părură să schimbe o privire consultativă. Când terminară, Eddie vorbi în numele tuturor.

— Mda. Mda, probabil. Nu-i la fel cu cel din film, dar dacă treaba asta a ieşit din minţile noastre, nici n-are cum să fie. Pentru că noi vedem castelul aşa cum era în cartea lui Frank L. Baum. Atât cel din ilustraţiile din carte…

— Cât şi cel din imaginaţia noastră, completă Jake.

— Dar el e, zise Susannah. Aş spune că fără-ndoială mergem să-l întâlnim pe Vrăjitor.

— Poţi fi sigură, zise Eddie. Fiindcă-fiindcă-fiindcă-fiindcă-

fiindcă …

— Fiindcă face numai lucruri minunate! încheiară Jake şi Susannah într-un glas, apoi râseră, încântaţi nevoie mare, în timp ce Roland îi privea încruntat, simţindu-se nedumerit şi lăsat pe dinafară.

— Am totuşi să vă fac o mărturisire, spuse Eddie. Un singur lucru minunat îmi mai lipseşte ca să mă trezesc de partea întunecată a Lunii Psihotice. Probabil pentru totdeauna.

4

Apropiindu-se, văzură Interstatala 70 întinzându-se departe în profunzimile verde-pal ale zidului exterior uşor rotunjit al castelului; plutea acolo ca o iluzie optică. Şi mai de aproape, auziră fâlfâitul fanioanelor în bătaia vântului şi îşi văzură propriile reflexii vălurite, ca nişte oameni înecaţi care cine ştie cum încă umblă pe fundul tropicalelor lor morminte lacustre.

Pe dinăuntru se întrevedeau o redută de sticlă albastru-închis – o culoare pe care Jake o asocia cu călimările – şi o pasarelă de culoarea ruginii între redută şi zidul exterior. Culoarea aceea îi amintea lui Susannah de sticlele în care, pe când era ea mică, se îmbutelia berea Hires.

Calea de intrare era blocată de o poartă zăbrelită deopotrivă uriaşă şi eterică: arăta ca fierul forjat transformat în sticlă. Fiecare drug fabricat cu măiestrie avea o culoare diferită, iar acele culori păreau să vină *dinăuntru,* ca şi când drugii ar fi fost umpluţi cu un gaz sau lichid luminos.

Călătorii se opriră înaintea ei. Nu era nici urmă de autostradă dincolo de ea; în locul drumului, era o curte din sticlă argintie – o uriaşă oglindă plată, de fapt. Norii pluteau senini în adâncimile ei; la fel şi imaginea păsărilor care treceau uneori în zbor. Soarele se reflecta în acea curte de sticlă şi era proiectat în valuri pe zidurile verzi ale castelului. În capătul opus, zidul care închidea curtea din jurul palatului urca într-un luminos contrafort verde, întrerupt de înguste ferestre crenelate cu sticlă neagră ca tăciunele. Zidul mai era

prevăzut cu o intrare boltită care îl duse pe Jake cu gândul la catedrala St Patrick.

În stânga porţii principale se afla o gheretă de pază din sticlă crem străbătută de fire portocalii neclare. Uşa ei, vopsită în dungi roşii, era deschisă, încăperea de după ea, mare cât o cabină telefonică, era goală, dar pe podea se afla ceva care lui Jake i se păru că semăna cu un ziar.

Deasupra intrării, flancându-i întunecimea, erau două garguie ghemuite şi rânjite, fabricate din sticlă de cel mai închis violet posibil. Limbile ascuţite care le ieşeau din gură păreau livide.

Fanioanele de pe turnuri fâlfâiau ca steagurile din curtea unei şcoli.

La o săptămână după Seceriş, ciorile croncăneau deasupra lanurilor de porumb deja cules.

În depărtare, deşirarea se tânguia şi murmura.

— Uitaţi-vă la drugii porţii ăsteia, spuse Susannah, vorbind parcă fără suflu şi mirată la culme. Uitaţi-vă foarte atent.

Jake se aplecă spre drugul galben până ce aproape îl atinse cu nasul şi pe mijlocul feţei îl brăzdă o slabă dungă galbenă. La început nu văzu nimic, apoi icni. Ceea ce crezuse că erau un soi de particule de praf erau de fapt creaturi – creaturi vii – închise înăuntrul drugului, înotând în bancuri mici. Semănau cu peştii într-un acvariu, însă totodată *(capetele lor,* îşi spuse Jake, *cred că mai mult din pricina capetelor)* semănau neliniştitor de tare cu nişte oameni. Era ca şi când, gândi Jake, ar fi privit o mare aurie verticală, un ocean întreg într-un drug de sticlă – şi-n ea ar fi văzut fauna compusă din fiinţe nu mai mari decât nişte particule de praf. O femeie minusculă cu coadă de peşte şi păr blond lung curgând în urma ei se apropie înot de peretele de sticlă, păru să se uite afară la băiatul uriaş (ochii ei erau rotunzi, speriaţi şi frumoşi) după care plecă, lovind din înotătoare.

Jake se simţi pe dată ameţit şi slăbit. Închise ochii până când senzaţia de vertij trecu, apoi îi deschise şi se întoarse spre ceilalţi.

— Măiculiţă! Toţi sunt la fel?

— Toţi sunt diferiţi, cred, spuse Eddie, care se uitase deja în doi sau trei drugi.

Se aplecă mai aproape de cel purpuriu şi obrajii i se luminară ca în faţa unui fluoroscop demodat.

— Indivizii ăştia de aici seamănă cu nişte păsări – păsări mititele foc.

Jake se uită şi observă că Eddie avea dreptate: în zăbreaua purpurie a porţii erau stoluri de păsări nu mai mari ca musculiţele de vară. Zburau vesele în crepusculul lor etern, trecând una pe deasupra sau pe dedesubtul altora, aripile lor lăsând dâre mici de bule argintii.

— Chiar sunt acolo? întrebă Jake fără vlagă. Chiar sunt, Roland, sau doar ni le imaginăm?

— Nu ştiu. Dar ştiu cu ce a fost făcută să semene poarta asta.

— Şi eu ştiu, zise Eddie.

Scrută drugii strălucitori, fiecare cu propria sa coloană de lumină şi cu fiinţele captive. Fiecare aripă a porţii conţinea şase zăbrele colorate. Cea din mijloc – nu rotundă, ci lată şi turtită, şi făcută să se despartă în două atunci când poarta era deschisă – era a treisprezecea. Aceea era perfect neagră şi-n ea nu mişca nimic.

O, *poate nu* vezi *tu, dar sunt lucruri care se mişcă şi acolo, sigur că da,* gândi Jake. *Este viaţă şi acolo, o viaţă* terifiantă. *Şi poate că sunt şi trandafiri. Din cei înecaţi.*

— E o Poartă a Vrăjitorului, zise Eddie. Fiecare drug a fost făcut să semene cu unul dintre globurile din Curcubeul lui Maerlyn. Uite, aici e cel roz.

Jake se aplecă spre el, sprijinindu-şi mâinile pe coapse. Ştiu ce se afla înăuntru chiar înainte de a vedea: cai, desigur. Cai în grupuri mici, galopând prin strania materie roz care nu era nici lumină, nici lichid. Cai alergând în căutarea unui Povârniş pe care probabil că nu aveau să-l găsească niciodată.

Eddie întinse mâinile ca să se prindă de lateralele stâlpului central, cel negru.

— Nu! strigă brusc Susannah.

Eddie o ignoră, dar Jake îi văzu pieptul oprindu-se un

moment şi buzele strângându-se atunci când cuprinse cu mâinile bara neagră şi aşteptă ceva – o forţă, poate, trimisă direct de la Turnul întunecat însuşi – să îl transforme sau chiar să îl fulgere. Când nu se întâmplă nimic, inspiră adânc din nou şi riscă un zâmbet.

— Nu este curent electric, dar…

Trase; poarta rezistă.

— Nici nu cedează. Văd despicătura din mijloc şi totuşi nu o pot clinti. Vrei să tragi un foc, Roland?

Pistolarul se întinse spre poartă şi apucă să o zdruncine o singură dată înainte ca Jake să pună o mână pe braţul lui şi să îl oprească.

— Nu te obosi. Nu aceasta e soluţia.

— Şi atunci care este?

În loc să răspundă, Jake se aşeză în faţa porţii, aproape de locul unde acea stranie versiune a Interstatalei 70 se termina, şi începu să-şi pună în picioare pantofii care fuseseră lăsaţi pentru el. Eddie îl privi un moment, după care se aşeză alături de el.

— Presupun că trebuie să încercăm, îi spuse lui Jake, deşi probabil că se va dovedi a fi doar o altă berchea-terchea.

Jake râse, clătină din cap şi începu să-şi lege şireturile pantofilor Oxford roşii ca sângele. Ştiau amândoi, el şi Eddie, că nu era o berchea-terchea. Nu de data aceea.

5

— Bun, zise Jake după ce se încălţaseră toţi cu pantofii roşii (i se părea că arătau extraordinar de prost, mai ales Eddie). Număr până la trei şi lovim din călcâie împreună. Aşa.

Bătu o dată din pantofii săi Oxford, iute… şi poarta trepidă ca un oblon instabil suflat de un vânt puternic. Susannah strigă. Dinspre Palatul Verde se auzi un dangăt jos, melodios, ca şi când pereţii înşişi ar fi vibrat.

— Da, am impresia că aşa rezolvăm cazul, zise Eddie. Vă previn, totuşi, că n-am de gând să cânt „Undeva deasupra

curcubeului”. N-am asta trecut în contract.

— Curcubeul este aici, rosti pistolarul încet, întinzând mâna sa împuţinată spre poartă.

Asta şterse zâmbetul de pe chipul lui Eddie.

— Mda, ştiu. Sunt puţin speriat, Roland.

— Şi eu, mărturisi pistolarul şi, într-adevăr, lui Jake i se părea că arăta palid şi nelalocul lui.

— Începe, dulceaţă, spuse Susannah. Numără până ce nu-mi pierd curajul.

— Unu… doi… trei.

Ciocniră toţi din tocuri solemn şi la unison: *poc, poc, poc*. Poarta se cutremură mai violent de data aceasta, culorile din drugi luminându-se perceptibil. Dangătul care urmă se auzi mai tare şi fu mai melodios – sunetul unui pahar de cristal fin lovit cu lama unui cuţit. Reverberă cu armonii ireale care îl făcură pe Jake să tremure, jumătate de plăcere şi jumătate de durere.

Însă poarta nu se deschise.

— Ce…? începu Eddie.

— Ştiu, zise Jake. Am uitat de Ete.

— O, Hristoase, făcu Eddie. Am părăsit lumea pe care o cunoşteam ca să asist cum un puşti încearcă să încalţe cu botine o nevăstuică sucită. Împuşcă-mă, Roland, înainte să fac urmaşi.

Roland îl ignoră. Se uita atent la Jake, care se aşeză în mijlocul autostrăzii şi zise:

— Ete! Vino la mine!

Bumblerul veni imediat şi, deşi era clar că fusese o vietate sălbatică atunci când îl întâlniseră pe Calea Grinzii, îl lăsă pe Jake să-i pună botinele de piele roşie fără a face nazuri: de fapt, odată ce prinse ideea, îşi vârî singur lăbuţele în ultimele două. Când toate cele patru botine roşii erau la locul lor (semănau, la drept vorbind, cel mai bine cu pantofiorii rubinii ai lui Dorothy), Ete adulmecă una şi se uită atent înapoi la Jake.

Băiatul pocni din tocuri de trei ori, privindu-l în acest timp pe bumbler, ignorând zăngănitul porţii şi dangătul moale

dinspre zidurile Palatului Verde.

— Tu, Ete!

— Ete!

Se rostogoli pe spate ca un căţel care face pe mortul, după care rămase doar cu ochii aţintiţi la picioarele sale, cu un soi de uimire dezgustată. Privindu-l, Jake avu o amintire precisă: încercând să se mângâie pe burtă şi să se bată pe cap în acelaşi timp, iar tatăl lui râzând de el atunci când nu reuşea s-o facă bine.

— Roland, ajută-mă. Ştie ce e de făcut, dar nu ştie cum să o facă.

Jake ridică ochii spre Eddie.

— Şi să nu faci vreo poantă, bine?

— Bine, spuse Eddie. Fără poante, Jake. Crezi că de data asta trebuie să o facă doar Ete sau rămâne o treabă de grup?

— Doar el, cred.

— Totuşi, n-ar strica să bocănim şi noi împreună cu Mitch[7], spuse Susannah.

— Cu cine? întrebă Eddie, neînţelegând.

— Nu are importanţă. Daţi-i drumul, Jack, Roland. Să auzim iar numărătoarea.

Eddie îl prinse pe Ete de labele din faţă. Roland îl prinse uşurel de cele din spate. Ete asistă crispat – ca şi când s-ar fi aşteptat, poate, să fie azvârlit brusc în aer ca un învingător – dar nu se împotrivi.

— Unu, doi, *trei*.

Jake şi Roland atinseră uşor labele din faţă şi cele din spate ale bumblerului, la unison. În acelaşi timp bătură şi ei din tocuri. Eddie şi Susannah făcură la fel.

De data aceasta dangătul răsună cu forţă, ca emis de un clopot de biserică. Drugul de sticlă neagră de pe mijlocul porţii nu se crăpă, ci se spulberă de-a dreptul, împrăştiind bucăţele de obsidian în toate direcţiile.

Câteva căzură în blana lui Ete. Animalul sări iute în sus, smulgându-se din mâinile lui Jake şi Roland şi îndepărtându-se puţin de acolo. Rămase pe linia albă întreruptă dintre banda de croazieră şi cea de depăşire ale autostrăzii, cu

urechile date pe spate, uitându-se la poartă şi gâfâind.

— Haideţi, spuse Roland.

Se duse la aripa stângă a porţii şi o împinse uşor. Se văzu la marginea curţii de oglindă, un bărbat înalt şi deşirat în jeanşi spălăciţi, cămaşă veche fără o culoare anume şi cizme neverosimile de cowboy.

— Să intrăm şi să vedem ce are de spus Vrăjitorul din Oz.

— Dacă o mai fi aici, zise Eddie.

— O, aici cred că este, murmură Roland. Da, aici cred că este.

Porni cu pas uşor spre uşa principală alături de care se afla ghereta de pază, goală. Ceilalţi îl urmară, pantofii roşii unindu-i cu propriile lor reflexii inversate, ca nişte perechi de gemeni siamezi.

Ete veni ultimul, sărind sprinten în botinele lui rubinii, oprindu-se o singură dată pentru a-şi adulmeca reflexia botului.

— Ete! îi strigă bumblerului care plutea sub el şi apoi se grăbi după Jake.

III
VRĂJITORUL

1

Roland se opri la ghereta de pază, aruncă o privire înăuntru şi ridică ceea ce se găsea pe podea. Ceilalţi îl prinseră din urmă şi se strânseră în jurul lui. Semănase cu un ziar şi exact asta era… deşi unul extrem de ciudat. Departe de *Capital-Journal* din Topeka şi nicio vorbă în el despre o molimă care decimase populaţia.

Vol. MDUXVIII Nr. 96 „Zi aşa, zi zvonuri zi de zi”
Vremea: Azi aici, mâine colea. Numere norocoase: Niciunul. Prognoză: Negativă

Bla bla bla

bla bla bla bla bla bla bla. (Continuare în p. 6)

Sub aceasta apărea o imagine cu Roland, Eddie, Susannah şi Jake traversând o curte de oglindă, ca şi când asta s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă şi nu doar acum câteva minute. Sub ea era o legendă care spunea: **Tragedie în Oz: Călători veniţi în căutare de faimă şi avere; găsesc în schimb moarte.**

— Îmi place asta, spuse Eddie, potrivindu-şi revolverul lui Roland în tocul pe care îl purta jos, pe şold. Confort şi încurajare după zile de confuzie. Ca o cană de ceva cald într-o noapte a naibii de rece.

— Nu te teme de asta, zise Roland. *Asta* este o glumă.

— Nu mă tem, răspunse Eddie, dar e niţel mai mult decât o glumă. Am trăit cu Henry Dean mulţi ani şi ştiu când cineva şi-a pus în cap să mă bage în sperieţi. Ştiu foarte bine.

Se uită precaut la Roland.

— Sper că nu te deranjează că spun asta, dar *tu* eşti cel care pare speriat, Roland.

— Sunt îngrozit, zise cu candoare pistolarul.

2

Intrarea boltită o duse pe Susannah cu gândul la un cântec care făcuse furori cam cu zece ani înainte să fie smulsă din lumea ei şi vârâtă într-a lui Roland. *Am văzut un ochi privind printr-un nor de fum din spatele Uşii Verzi,* spuneau versurile. *Când am spus „M-a trimis Joe“, cineva a râs tare în spatele Uşii Verzi.* În faţa lor se aflau de fapt două uşi şi niciuna nu avea vizor prin care un ochi să se poată uita. Iar Susannah nu făcu pe isteaţa aducând vorba despre Joe, cel care o trimisese. Se aplecă în schimb în faţă ca să citească mesajul scris pe o plăcuţă agăţată de una dintre clanţele rotunde de sticlă. CLOPOŢELUL E STRICAT, VĂ ROG SĂ BATEŢI, scria.

— Nu te obosi, îi spuse ea lui Roland, care tocmai strânsese pumnul pentru a face ceea ce-i cerea mesajul. Era şi în poveste.

Eddie îi trase puţin scaunul în spate, păşi în faţa lui şi prinse clanţele rotunde. Uşile se deschiseră uşor, balamalele mişcându-se fără zgomot. Făcu un pas în faţă în ceea ce semăna cu o grotă verde, umbroasă, îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— *Hei!*

Sunetul vocii sale se rostogoli în depărtare şi se întoarse schimbat… mic, spart, pierdut. Pe moarte, parcă.

— Hristoase, zise Eddie. Chiar trebuie să facem asta?

— Aşa cred, dacă vrem să ne întoarcem la Grindă.

Roland era mai palid ca oricând, însă îi conduse înăuntru. Jake îl ajută pe Eddie să ridice scaunul lui Susannah peste prag (un bloc lăptos de sticlă colorată ca jadul) şi înăuntru. Botinele mici ale lui Ete scăpărară roşu-pal pe podeaua verde de sticlă. Făcuseră doar zece paşi, când uşile se trântiră în urma lor cu un bubuit ultimativ care se rostogoli pe lângă ei şi se pierdu reverberând în adâncul Palatului Verde.

3

Nu exista o sală de primire; doar un hol cavernos, cu tavan boltit, care părea să continue la nesfârşit. Pereţii erau luminaţi de o strălucire verde-deschis. *E exact ca holul din film,* îşi spuse Jake, *cel în care Leul cel Fricos s-a speriat atât de tare, încât s-a călcat singur pe coadă.*

Şi, adăugând un dram de verosimilitudine de care Jake s-ar fi putut lipsi, Eddie rosti într-o imitaţie tremurată (şi mai mult decât acceptabilă) a vocii lui Bert Laht{8}:

— Staţi puţin, prieteni, tocma' mă gândeam… nu prea mai am chef să-l văd pe Vrăjitor. Mai bine vă aştept afară!

— Termină, zise Jake tăios.

— Mină! aprobă Ete.

Umbla direct pe urmele lui Jake, mişcând atent capul dintr-o parte în alta. Jake nu auzea niciun alt sunet în afara paşilor… şi totuşi simţea ceva: un sunet care *nu exista.* Era, credea el, ca şi când te-ai uita la nişte clopoţei de vânt care

aşteaptă cea mai uşoară adiere ca să clincănească.

— Scuze, spuse Eddie. Serios.

Arătă cu degetul.

— Uitaţi-vă acolo.

Cam la patruzeci de metri în faţa lor, coridorul verde se sfârşea, *totuşi*, într-un intrând verde şi îngust de o înălţime ameţitoare – poate zece metri de la podea până la vârful ascuţit. Şi de dincolo de el, Jake auzea acum un bubuit constant. Pe măsură ce se apropiară şi sunetul crescu în intensitate, crescu şi spaima sa. Trebuia să facă un efort conştient pentru a schiţa ultimii doisprezece paşi până la uşă. Cunoştea sunetul acela; îl ştia din timpul alergăturii în tovărăşia lui Gasher pe sub Lud şi din timpul călătoriei pe care el şi prietenii lui o făcuseră cu Monoul Blaine. Era bum-bum-bumul motoarelor cu transmisie lentă.

— E ca un coşmar, zise el cu voce firavă, în pragul lacrimilor. Ne-am întors de unde am plecat.

— Ba nu, Jake, spuse pistolarul, atingându-i părul. Nu cred. Ce simţi tu e o iluzie. Fii ferm şi drept.

Înscrisul de pe uşa aceea nu era din film şi doar Susannah recunoscu vorbele lui Dante: VOI, CEI CE INTRAŢI AICI, ABANDONAŢI ORICE SPERANŢA.

Roland întinse mâna dreaptă, cea cu trei degete, şi deschise uşa înaltă de zece metri.

4

Ce se afla dincolo de ea era, pentru ochii lui Jake, Susannah şi Eddie, o stranie combinaţie dintre *Vrăjitorul din Oz* şi Monoul Blaine. Pe jos era întins un covor gros (albastru-deschis, precum acela din Vagonul Baroniei). Încăperea era precum nava unei catedrale, urcând spre înălţimi impenetrabile negre-verzui. Stâlpii care susţineau pereţii strălucitori erau nişte gigantice coaste de sticlă de lumină verde şi roz alternante; rozul avea exact nuanţa caroseriei lui Blaine. Jake observă că în acei stâlpi de susţinere fuseseră

cioplite un miliard de imagini diferite, niciuna liniştitoare; îţi agresau privirea şi-ţi tulburau inima. Preponderente păreau a fi chipurile schimonosite de urlet.

Înaintea lor, atât de mare încât îi transforma pe vizitatori în furnici, se afla singura piesă de mobilier din încăpere: un gigantic tron de sticlă verde. Jake încercă să-i estimeze dimensiunile şi nu reuşi – nu avea niciun punct de referinţă care să-l ajute. Bănuia că spateaza tronului era înaltă de, poate, cincisprezece metri, însă putea la fel de bine să fie de douăzeci sau treizeci. Purta simbolul ochiului deschis, de data aceasta trasat nu în galben, ci în roşu. Pulsaţiile ritmice ale luminii îl făceau să pară viu; să pară că bătea ca o inimă.

Deasupra tronului, asemenea tuburilor unei uriaşe orgi medievale, se ridicau treisprezece cilindri mari, fiecare pulsând într-o culoare diferită. Fiecare, mai puţin tubul care pornea direct din mijlocul spetezei. Acela era negru ca miezul nopţii şi inactiv ca moartea.

— Hei! strigă Susannah din scaunul ei. E cineva aici?

La sunetul vocii ei, tuburile scăpărară atât de tare, încât Jake trebui să-şi acopere ochii cu mâna. Un moment, întreaga sală a tronului se lumină ca în timpul exploziei unui curcubeu. Apoi tuburile se stinseră aşa cum făcuse globul Vrăjitorului din povestea lui Roland (sau forţa care sălăşluia în el) atunci când se hotărâse să ia o pauză. Acum mai erau doar coloana de întuneric şi pulsaţia verde neîntreruptă a tronului gol.

Apoi, un murmur cumva ostenit, ca al unui servomecanism foarte vechi pus în funcţiune pentru o ultimă dată, începu să li se infiltreze în urechi. Panouri, fiecare de cel puţin un metru lungime şi o jumătate de metru lăţime, se deschiseră în braţele tronului. Din fantele negre apărute începu să se ridice un fum trandafiriu. Pe când urca, se transforma într-unul roşu-deschis. Şi în el apăru o teribil de familiară linie zigzagată. Jake ştiu ce era încă dinainte să apară cuvintele

(Lud Candleton Rilea Cascada Ogarilor Dasherville Topeka)

luminând ca prin fum.

Era harta rutieră a lui Blaine.

Roland putea spune orice voia despre felul cum se schimbaseră lucrurile, cum sentimentul lui Jake că era prizonier într-un coşmar *(acesta e cel mai rău coşmar din viaţa mea, şi ăsta e adevărul)* nu era decât o iluzie creată de mintea sa confuză şi de inima sa speriată, dar Jake ştia că nu era aşa. Poate că locul acela semăna puţin cu sala tronului lui Oz cel Mare şi Cumplit, însă nu era de fapt decât Monoul Blaine. Se aflau din nou la bordul lui Blaine şi-n curând aveau să o ia de la capăt cu ghicitorile. Lui Jake îi venea să strige.

5

Eddie recunoscu vocea care bubui din harta rutieră de fum ce plutea deasupra tronului verde, însă credea că era Monoul Blaine tot atât cât credea că era Vrăjitorul din Oz. Da, poate că era un vrăjitor, dar acela nu era Oraşul Smaraldelor, iar Blaine era mort. Eddie îl băgase în service, la reparaţii.

— SALUTARE DIN NOU, MICI EXPLORATORI!

Harta rutieră de fum pulsă, dar Eddie n-o mai asocia acum cu vocea, deşi bănuia că aşa ar fi trebuit să facă. Nu, vocea venea din tuburi.

Lăsă ochii în jos, văzu faţa albă ca varul a lui Jake şi îngenunche lângă el.

— Sunt baliverne, băiete, spuse el.

— N-nu… e Blaine… nu a murit…

— Ba a murit, fii sigur. Asta nu-i decât o versiune amplificată a anunţurilor de după terminarea şcolii… cine are de rămas peste program ca pedeapsă şi cine trebuie să se prezinte la Sala Şase pentru cursul de logopedie. Pricepi?

— Ce?

Jake se uită în sus la el, cu buzele umede şi tremurând, cu ochii înceţoşaţi.

— Ce vrei să…

— Tuburile alea sunt *difuzoare*. Chiar şi un dop de om poate părea mare dacă vorbeşte la un sistem de sonorizare

Dolby cu douăsprezece difuzoare; nu-ţi aminteşti filmul? Trebuie să sune mare pentru că e doar un berchea-terchea, Jake… doar un berchea-terchea.

— CE-I SPUI, EDDIE DIN NEW YORK? VREO GLUMIŢĂ STUPIDĂ ŞI PORCOASĂ? VREO GHICITOARE NEDREAPTĂ?

— Mda, făcu Eddie. Aia care zice: „De câte computere dipolare e nevoie pentru a înşuruba un bec?“ Cine eşti, amice? Ştiu foarte bine că nu eşti Monoul Blaine, aşa că, cine eşti?

— EU… SUNT… OZ! Bubui vocea. Coloanele de sticlă pâlpâiră; la fel şi tuburile din spatele tronului. OZ CEL MARE! OZ CEL PUTERNIC! DAR VOI CINE SUNTEŢI?

Susannah se apropie până ce scaunul ei cu rotile ajunse la baza scărilor verde-pal care urcau spre un tron ce l-ar fi pus în umbră şi pe Lord Perth.

— Eu sunt Susannah Dean, cea mică şi oloagă, spuse ea, şi am fost învăţată să fiu politicoasă, dar să nu tolerez prostiile. Ne aflăm aici fiindcă *trebuie* să fim aici… altfel de ce ni s-ar fi lăsat pantofii?

— CE VREI DE LA MINE, SUSANNAH? CE-ŢI DOREŞTI, MICUŢĂ COWGIRL?

— Ştii bine, zise ea. Vrem ce vrea toată lumea, din câte ştiu – să ne întoarcem acasă, pentru că nicăieri nu-i ca acasă. Noi…

— Nu te mai poţi întoarce acasă, spuse Jake. Vorbi într-un murmur rapid şi crispat. Nu te mai poţi întoarce acasă, aşa a spus Thomas Wolfe{9}, şi ăsta e adevărul.

— E o *minciună*, scumpule, zise Susannah. O minciună sfruntată. Ba *te poţi* întoarce acasă. Nu trebuie decât să găseşti curcubeul potrivit şi să treci pe sub el. Noi l-am găsit; acum ne mai rămâne doar să păşim.

— VREI SĂ TE ÎNTORCI ÎN NEW YORK, SUSANNAH DEAN? EDDIE DEAN? JAKE CHAMBERS? ASTA CEREŢI VOI DE LA OZ CEL MARE ŞI PUTERNIC?

— New York nu mai e acasă pentru noi, răspunse Susannah.

Părea foarte mică şi totuşi foarte dârză cum stătea acolo în

noul ei scaun cu rotile la picioarele enormului tron fremătător.

— Aşa cum nici Gilead nu mai e acasă pentru Roland. Dune înapoi pe Cărarea Grinzii. Acolo vrem noi să mergem, pentru că acela e drumul nostru către casă. Singurul drum către casă pe care îl avem.

— PLECAŢI! strigă vocea din tuburi. PLECAŢI ŞI ÎNTOARCEŢI-VĂ MÂINE! VOM VORBI DESPRE GRINDĂ ATUNCI! TRA-LA-LI, SPUSE SCARLETT, VOM VORBI DESPRE GRINDĂ MÂINE, CĂCI MÂINE E O ALTĂ ZI!

— Ba nu, zise Eddie. Vom vorbi despre ea acum.

— NU STÂRNI MÂNIA LUI OZ CEL MARE ŞI PUTERNIC! strigă vocea şi tuburile scăpărară violent la fiecare cuvânt.

Susannah era sigură că asta ar fi trebuit să provoace spaimă, doar că ei i se păru aproape amuzant. Era ca şi când un comis-voiajor ar demonstra cum se foloseşte o jucărie. *Hei, copii! Când vorbiţi, tuburile pâlpâie în culori vii! Încercaţi şi vedeţi!*

— Dulceaţă, acum ar fi bine să asculţi, zise Susannah. Ai grijă *tu* să nu stârneşti mânia oamenilor cu arme. Mai cu seamă când locuieşti într-o casă de sticlă.

— AM SPUS SĂ VĂ ÎNTOARCEŢI MÂINE!

Din fantele din braţele tronului se ridică iarăşi fum roşu. Era mai dens acum. Forma care fusese harta rutieră a lui Blaine se risipi. Fumul alcătui de data aceasta o faţă. Era îngustă şi dură şi atentă, încadrată de păr lung.

E omul pe care Roland l-a împuşcat în deşert, gândi Susannah mirată. *E Jonas ăla. Ştiu că aşa e.*

Acum, Oz vorbi cu glas puţin tremurat:

— AVEŢI VOI TRUFIA DE A-L AMENINŢA PE MĂREŢUL OZ?

Buzele uriaşei feţe de fum care plutea deasupra tronului se depărtară într-un rânjet care combina dispreţul şi ameninţarea.

— CREATURI NERECUNOSCĂTOARE! O, CREATURI NERECUNOSCĂTOARE!

Eddie, care nu era obişnuit să se lase păcălit de oglinzi şi

fum, întorsese privirea în altă direcţie. Ochii i se măriră şi o prinse pe Susannah de braţ deasupra cotului.

— Uite, şopti el. Hristoase, Suze, uită-te la Ete!

Billy-bumblerul nu manifesta niciun interes pentru nălucile de fum, fie că acestea erau hărţi rutiere de monorai, Vânători ai Coşciugului morţi ori simple efecte speciale hollywoodiene interbelice. El văzuse (sau mirosise) ceva mult mai interesant.

Susannah îl prinse pe Jake, îl răsuci şi arătă cu mâna spre bumbler. Văzu ochii băiatului lărgindu-se, înţelegând, cu un minut înainte ca Ete să ajungă la micul alcov din peretele din stânga. Era separat de încăperea principală printr-o perdea verde asortată cu pereţii. Ete îşi întinse gâtul lung, apucă pânza perdelei cu dinţii şi trase de ea.

6

În spatele perdelei pâlpâiau lumini roşii şi verzi; cilindri se învârteau înăuntrul unor cutii de sticlă; ace se mişcau înainte şi înapoi în lungi şiruri de cadrane luminate. Şi totuşi Jake abia observă aceste lucruri. Întreaga atenţie îi fu solicitată de omul care şedea la consolă cu spatele la ei. Părul murdar, plin de mizerie şi sânge, îi atârna până la umeri în şuviţe încâlcite. Purta un soi de căşti şi vorbea într-un microfon mic care îi atârna în faţa gurii. Cum stătea cu spatele la ei, la început nici nu bănui că Ete îl adulmecase şi că îi descoperise ascunzătoarea.

— PLECAŢI! bubui vocea din tuburi… doar că acum Jake vedea de unde venea *cu adevărat.* ÎNTOARCEŢI-VĂ MÂINE, DACĂ VREŢI, DAR ACUM PLECAŢI! VĂ AVERTIZEZ!

— Dacă *chiar* este Jonas, probabil că Roland totuşi nu l-a ucis, şopti Eddie, dar Jake ştia cum stăteau lucrurile.

El recunoscuse vocea. Chiar şi distorsionată de tuburile colorate de amplificare, recunoscuse vocea. Cum putuse crede şi numai o clipă că era a lui Blaine?

— VĂ AVERTIZEZ, DACĂ REFUZAŢI…

Ete lătră, un sunet piţigăiat şi cumva ameninţător. Omul

din alcovul cu aparate începu să se întoarcă.

Spune-mi, ţâcă, îşi aminti Jake că zisese vocea aceea înainte ca proprietarul ei să descopere dubioasele beneficii ale amplificării. *Spune-mi tot ce ştii despre computerele dipolare şi circuitele cu diode. Spune-mi şi îţi dau să bei.*

Nu era Jonas şi nu era nici Vrăjitorul din Oz sau de oriunde altundeva. Era nepotul lui David Quick. Era Omul Tic-Tac.

7

Jake era paralizat de groază. Creatura schimonosită şi periculoasă care trăise sub Lud împreună cu tovarăşii săi – Gasher şi Hoots şi Brandon şi Tilly – dispăruse. Acela putea fi tatăl… sau bunicul distrus al acelui monstru. Ochiul stâng – cel pe care Ete îl înţepase cu ghearele – era bulbucat, alb şi deformat, parţial în orbită şi parţial pe obrazul neras. Partea dreaptă a capului părea pe jumătate scalpată, ţeasta zărindu-se într-o fâşie lungă, triunghiulară. Jake îşi aminti vag un fald de piele căzând peste o parte a feţei lui Tic-Tac, însă atunci el era în pragul isteriei… şi acolo se afla şi acum.

Ete îl recunoscuse şi el pe omul care încercase să-l ucidă şi lătra isteric, cu capul în jos, cu colţii dezgoliţi, cu spatele arcuit. Tic-Tac se holba la el cu ochi mari, speriaţi.

— Nu vă pierdeţi vremea cu omul de după cortină, zise o voce din spatele lor şi apoi se hlizi. Prietenul meu Andrew are o zi proastă, una dintr-un lung şir. Sărmanul băiat. Presupun că n-am făcut bine aducându-l din Lud, dar părea atât *de pierdut*…

Proprietarul vocii se hlizi din nou.

Jake se răsuci pe călcâie şi văzu că în mijlocul uriaşului tron şedea acum un om. Stătea cu picioarele încrucişate lejer în faţa sa. Purta jeanşi, o jachetă închisă la culoare care se strângea la mijloc şi cizme de cowboy vechi şi scâlciate. Pe jacheta lui era o insignă înfăţişând un cap de porc cu o gaură de glonţ între ochi. În poală acest nou-venit ţinea o pungă cu şiret. Se ridică în picioare pe tron, stând ca un copil în scaunul

tăticului său, şi zâmbetul i se desprinse de pe faţă ca o bucată de piele moartă. Acum începură să-i sclipească ochii şi buzele i se depărtară pe dinţii mari, înfometaţi.

— *Prinde-i, Andrew! Prinde-i! Ucide-i! Omoară toate jigodiile astea împuţite!*

— *Îmi dau şi viaţa pentru tine!* strigă omul din alcov şi pentru prima dată Jake văzu mitraliera sprijinită în colţ. Tic-Tac ţâşni după ea şi o înşfăcă. *Îmi dau şi viaţa pentru tine!*

Se întoarse şi Ete îl atacă din nou, sărind în faţă şi în sus, afundându-şi dinţii adânc în coapsa stângă a lui Tic-Tac, puţin mai jos de vintre.

Eddie şi Susannah scoaseră armele în acelaşi timp. Deschiseră focul deodată, pistoalele mari ale lui Roland bubuind într-un singur glas. Unul dintre gloanţe spulberă creştetul capului mizerabil al lui Tic-Tac, se înfipse în aparate şi iscă un ţiuit puternic, dar din fericire scurt. Celălalt îl nimeri în gât.

Se împletici în faţă un pas, apoi doi. Ete căzu la podea şi se îndepărtă de el, mârâind. Un al treilea pas îl aduse pe Tic-Tac în incinta sălii tronului. Bărbatul ridică braţele spre Jake şi băiatul reuşi să citească ură în singurul lui ochi verde rămas; i se păru că aude ultimul gând plin de dispreţ al omului:

O, căcat mic şi puturos…

Şi Tic-Tac se prăbuşi cu faţa înainte, la fel cum se prăbuşise în Leagănul Cărunţilor… doar că de data aceasta nu avea să se mai ridice.

— Astfel căzut-a Lord Perth şi pământul chiar că s-a cutremurat sub tunetul acela, zise omul de pe tron.

Doar că nu e om, gândi Jake. *Nu e deloc om. Cred că în sfârşit l-am găsit pe Vrăjitor. Şi sunt aproape sigur că ştiu ce se află în punga aia a lui.*

— Marten, spuse Roland.

Întinse mâna stângă, cea care era încă întreagă.

— Marten Broadcloak. După atâţia ani. După atâtea *secole.*

— Vrei asta, Roland?

Eddie puse în mâna lui Roland arma cu care îl omorâse pe Omul Tic-Tac. Un fir de fum albastru încă se ridica de la

vârful ţevii ei. Roland se uită la vechiul revolver ca şi când nu l-ar mai fi văzut până atunci, apoi îl ridică încet şi-l îndrepta spre figura rânjitoare şi rumenă în obraji care şedea cu picioarele încrucişate pe tronul din Palatul Verde.

— În sfârşit, murmură Roland, trăgând piedica. În sfârşit te am în cătare.

8

— Pistolul ăla nu te va ajuta cu nimic, cred că ştii, spuse omul de pe tron. Nu împotriva *mea.* Împotriva *mea* dă doar rateu, Roland, bătrâne prieten. Apropo, ce-ţi mai face familia? Am cam pierdut legătura cu ei în ultimii ani. Niciodată n-am fost un bun corespondent. Aş merita o biciuială serioasă, mda, chiar aşa!

Îşi lăsă capul pe spate şi râse. Roland apăsă trăgaciul pistolului din mână. Când percutorul lovi capsa, se auzi doar un pocnet sec.

— Ţ-am zis eu, făcu omul de pe tron. Cred că l-ai încărcat din greşeală cu nişte gloanţe ude, nu? Din cele cu praf care nu se aprinde? Bune la blocat sunetul deşirării, dar nu la fel de bune la împuşcat vrăjitori bătrâni, nu-i aşa? Păcat. Şi mâna ta, Roland, uită-te la *mâna ta!* Mi se pare că-i scurtată de vreo două degete. Măi să fie, da' chiar că ţi-a fost greu până acum, nu-i aşa? Ei, situaţia s-ar putea uşura, totuşi. Tu şi prietenii tăi aţi putea avea o viaţă bună şi rodnică – şi, cum ar spune Jake, ăsta e adevărul. Gata cu homaroşeniile, gata cu trenurile demente, gata cu tulburătoarele – şi, desigur, periculoasele – călătorii în alte lumi. Tot ce trebuie să faci e să abandonezi căutarea asta fără sorţi de izbândă a Turnului.

— Nu, spuse Eddie.

— Nu, spuse Susannah.

— Nu, spuse Jake.

— Nu, spuse şi Ete, şi completă cu un lătrat.

Omul întunecat de pe tronul verde continuă să zâmbească, nederanjat.

— Roland? întrebă el. Tu ce spui?

Încetişor, ridică punga cu şiret. Părea prăfuită şi veche. Atârna din pumnul vrăjitorului ca o lacrimă, iar acum obiectul dinăuntrul ei începu să pulseze cu lumină roz.

— Dă-te bătut şi ei nu vor trebui niciodată să vadă ce se află aici înăuntru… nu vor trebui să asiste la ultima scenă a acelei triste piese de demult. Dă-te bătut. Întoarce spatele Turnului şi vezi-ţi de drum.

— Nu, zise Roland.

Începu să zâmbească şi, în vreme ce zâmbetul lui se lărgea, acela al omului care şedea pe tron şovăia.

— Îmi poţi vrăji armele, acelea din lumea asta, presupun, spuse el.

— Roland, nu ştiu la ce te gândeşti, băiete, dar te avertizez să nu…

— Să nu-l contrazic pe Oz cel Mare? Pe Oz cel Puternic? Dar cred că asta am să fac, Marten… sau Maerlyn… sau cum ţi-o mai fi spunând acum…

— Îmi spun Flagg, de fapt, zise omul de pe tron. Şi ne-am mai întâlnit până acum.

Zâmbi. În loc ca asta să-i extindă trăsăturile feţei, cum fac de obicei zâmbetele, i le contractă într-o grimasă de dispreţ.

— În ruinele Gileadului. Tu şi amicii tăi care au supravieţuit – măgarul ăla râzător de Cuthbert Allgood era unul dintre ei, mi-amintesc, iar De Curry, tipul cu semn din naştere, era celălalt – tocmai plecaţi spre vest în căutarea Turnului. Sau, cum s-ar zice în lumea lui Jake, vă duceaţi să-l întâlniţi pe Vrăjitor. Ştiu că m-ai văzut, dar mă îndoiesc că ai ştiut până acum că şi eu te-am văzut.

— Şi mă vei vedea din nou, zise Roland. Asta, desigur, dacă nu te ucid acum şi nu pun capăt o dată pentru totdeauna intervenţiilor tale.

Încă ţinând arma în mâna stângă, duse mâna dreaptă la cea îndesată la betelia jeanşilor – Ruger-ul lui Jake, un pistol dintr-o altă lume, poate imună la farmecele creaturii aceleia. Şi se mişcă la fel de iute ca oricând; fulgerător.

Omul de pe tron strigă şi se trase înapoi. Punga îi căzu din

poală şi globul de cristal – aflat odată în grija lui Rhea, apoi a lui Jonas, apoi a lui Roland însuşi – se rostogoli din ea. Vălătuci de fum – de data aceasta verde, nu roşu – ieşiră din fantele din braţele tronului. Se ridică în cortine dese. Chiar şi aşa, Roland tot ar fi putut împuşca silueta care dispărea în fum, dacă ar fi scos pistolul cum trebuia. Nu-l scoase, însă; Ruger-ul îi alunecă în mâna împuţinată şi se roti. Cătarea i se agăţă în catarama curelei. Îi trebui doar un sfert de secundă în plus ca să-l elibereze, dar era un sfert de secundă de care ar fi avut nevoie. Trase trei gloanţe în fumul învolburat, apoi o luă la fugă în faţă, nepăsător la strigătele celorlalţi.

Flutură din mâini, îndepărtând fumul. Gloanţele sale spulberaseră spătarul tronului, reducându-l la câteva bucăţi groase de sticlă verde, dar creatura cu chip de om care îşi spusese Flagg dispăruse. Roland se trezi deja începând să se întrebe dacă fusese măcar acolo.

Totuşi, globul era încă acolo, teafăr şi nevătămat şi emanând aceeaşi ademenitoare lumină roz pe care el şi-o amintea de demult – din Mejis, când fusese tânăr şi îndrăgostit. Bucata care supravieţuise din Curcubeul lui Maerlyn se rostogolise aproape până la marginea scaunului; încă cinci centimetri şi ar fi căzut, făcându-se ţăndări pe podea. Totuşi, nu căzuse; obiectul acela vrăjitoresc pe care Susan Delgado îl zărise prima dată pe fereastra colibei lui Rhea, în lumina Lunii Sărutărilor.

Roland îl luă – ce bine i se potrivea în mână, ce natural îl simţea în palmă, chiar şi după atâţia ani – şi se uită în profunzimile lui noroase, agitate.

— Tu întotdeauna ai dus o viaţă fermecată, îi şopti el.

Se gândi la Rhea aşa cum o văzuse în globul acela – la bătrânii ei ochi râzători. Se gândi la flăcările rugului din Noaptea Secerişului înălţându-se în jurul Susanei, făcându-i frumuseţea să tremure în căldură. Făcând-o să unduiască precum un miraj.

Vrăjitorie blestemată! îşi spuse el. *Dacă te-aş trânti la podea, cu siguranţă ne-am îneca în marea de lacrimi care s-ar revărsa din pântecele tău despicat… lacrimile tuturor celor cărora le-ai adus*

ruina.

Şi de ce să n-o facă? Dacă rămânea întreagă, blestemăţia aceea îi putea ajuta să ajungă înapoi pe Calea Grinzii, însă Roland nu credea că aveau *nevoie* de asta, de fapt. Credea că Tic-Tac şi creatura care îşi spusese Flagg fuseseră ultima lor provocare. Palatul Verde era uşa de intrare înapoi în Lumea de Mijloc… şi acum era al lor. Îl cuceriseră cu forţa armelor.

Dar nu poţi pleca încă, pistolarule. Nu poţi până când nu-ţi închei povestea, până când nu relatezi şi ultima scenă.

A cui era vocea aceea? A lui Vannay? Nu. A lui Cort? Nu. Şi nu era nici a tatălui său, care odată îl dăduse jos gol din patul unei prostituate. Aceea era cea mai dură voce, cea pe care o auzea deseori în vise agitate, cea pe care îşi dorea atât de tare să o mulţumească şi atât de rar reuşea. Nu, nu era vocea aceea, nu de data asta.

De data asta ceea ce auzea era vocea *ka*-ului – *ka* este ca vântul. Povestise multe din acel îngrozit al paisprezecelea an din viaţa sa… şi tot nu încheiase povestea. Ca în cazul Dettei Walker şi al farfuriei pentru ocazii speciale a Femeii Albastre, mai era un lucru. Unul ascuns. Problema, înţelegea el, nu era dacă reuşeau toţi cinci să găsească drumul de ieşire din Palatul Verde şi să ajungă înapoi pe Calea Grinzii; problema era dacă puteau merge mai departe ca un *ka-tet.* Dacă voiau să facă asta, nu putea rămâne niciun lucru ascuns; trebuia să le vorbească despre ultima dată când se uitase în globul Vrăjitorului în anul acela de demult. La trei zile după serbarea de bun venit, atunci fusese. Trebuia să le vorbească…

Nu, Roland, şopti vocea. *Nu doar să le vorbeşti. Nu de data asta. Ştii ce trebuie să faci.*

Da. Ştia.

— Haideţi, le spuse, întorcându-se spre ei.

Se strânseră încet în jurul lui, cu ochii larg deschişi umplându-se treptat de lumina roz pâlpâitoare a globului de cristal. Deja erau pe jumătate hipnotizaţi de el. Chiar şi Ete.

— Noi suntem *ka-tet*, spuse Roland, întinzând globul spre ei. Suntem o singură fiinţă formată din mai mulţi. La începutul căutării mele mi-am pierdut singura mare iubire.

Acum, uitaţi-vă în afurisenia asta, dacă vreţi, şi vedeţi ce am pierdut nu la mult timp după aceea. Uitaţi-vă o dată pentru totdeauna; uitaţi-vă foarte bine.

Se uitară. Globul, strâns în mâinile ridicate ale lui Roland, începu să pulseze mai repede. Îi adună în el şi îi purtă de acolo. Captivi în bulboana acelei tornade roz, zburară dincolo de Curcubeul Vrăjitorului, în Gileadul de demult.

IV
GLOBUL DE CRISTAL

Jake din New York stă pe un coridor de la un etaj superior al Sălii Mari din Gilead – mai mult castel, aici, în ţinutul verde, decât o Casă a Primarului. Se uită în jur şi îi vede pe Susannah şi pe Eddie stând lângă o carpetă, cu ochii larg deschişi şi mâinile strâns împletite. Şi Susannah stă în picioare: *şi le-a recuperat, cel puţin pentru moment, şi ceea ce ea a numit „manşoane" au fost înlocuite de o pereche de pantofi rubinii exact ca aceia pe care îi purta Dorothy atunci când a păşit pe versiunea ei a Drumului Mare, pornind în căutarea Vrăjitorului din Oz, acel berchea-terchea.*

Are picioare pentru că acesta e un vis, *gândeşte Jake, dar ştie că nu este un vis. Se uită în jos şi îl vede pe Ete privindu-l cu ochii lui inteligenţi şi îngrijoraţi, înconjuraţi cu auriu. Încă e încălţat cu botinele roşii. Jake se apleacă şi îl mângâie pe cap. Simte bine blana bumblerului sub palmă. Nu, acesta nu este un vis.*

Şi totuşi, Roland nu e acolo, observă el; sunt patru în loc de cinci. Şi mai observă ceva: în acel coridor, aerul are o vagă nuanţă de roz şi-n jurul becurilor ciudate şi demodate care iluminează coridorul se învârt halouri mici şi roz. Ceva se va întâmpla; o poveste se va derula în faţa ochilor lor. Şi acum, ca şi când gândul său i-ar fi invocat, băiatul aude paşi apropiindu-se.

E o poveste pe care o cunosc, *îşi spune Jake.* Mi-a fost deja povestită.

Când Roland vine de după colţ, băiatul înţelege care este povestea: cea în care Marten Broadcloak îl opreşte pe Roland tocmai când acesta e în drum spre acoperiş, unde poate că va fi mai răcoare. „Tu, băiete", va spune Marten. „Intră! Nu sta în hol! Maică-ta vrea să vorbească cu tine." Dar sigur că ăsta nu e adevărul, n-a fost niciodată adevărul, nu va fi *niciodată adevărul, indiferent cât de mult timp se va scurge şi oricât de tare timpul se va curba. Ce vrea Marten este ca băiatul să-şi vadă mama şi să*

înţeleagă că Gabrielle Deschain a devenit amanta vrăjitorului tatălui său. Marten vrea să-l împingă pe băiat la o probă timpurie a bărbăţiei cât timp tatăl lui este plecat şi nu-l poate împiedica; vrea să scape de căţeluş înainte ca acestuia să-i crească dinţi destul de lungi încât să muşte.

Acum ei vor vedea toate astea; trista comedie îşi va urma tristul şi predestinatul curs în faţa ochilor lor. Sunt prea tânăr, *gândeşte Jake, dar sigur că nu este prea tânăr; Roland va fi doar cu trei ani mai mare decât el atunci când va ajunge în Mejis cu prietenii săi şi o va întâlni pe Susan pe Drumul Mare. Numai cu trei ani mai mare atunci când o va iubi; doar cu trei ani mai mare atunci când o va pierde.*

Nu-mi pasă, nu vreau să văd asta…

Şi nici nu va vedea, înţelege când Roland se apropie; toate acelea s-au întâmplat deja. Întrucât nu sunt în august, timpul Pământului Plin, ci la sfârşitul toamnei sau începutul iernii. Îşi dă seama de asta după poncho-ul pe care îl poartă Roland, un suvenir din expediţia sa în Arcul Extern, şi după aburii care-i ies din gură şi nas de fiecare dată când expiră: nu există încălzire centralizată în Gilead şi e frig aici sus.

Mai sunt şi alte diferenţe: Roland poartă acum armele la care are dreptul prin naştere, cele mari cu mânere din lemn de santal. I le-a dat tatăl lui la serbare, *gândeşte Jake. Nu ştie de unde ştie asta, dar aşa este. Totodată, chipul lui Roland, deşi încă al unui băiat, nu este chipul deschis şi neprihănit al celui care străbătuse liniştit acelaşi coridor cu cinci luni în urmă; băiatul prins în mreje de Marten a trecut prin multe de atunci, iar lupta sa cu Cort a fost cea mai neînsemnată dintre încercări.*

Jake mai vede ceva: băiatul pistolar poartă cizmele roşii de cowboy. El nu ştie asta, însă. Pentru că asta nu se întâmplă în realitate.

Şi totuşi, cumva, se întâmplă. Sunt înăuntrul globului Vrăjitorului, sunt înăuntrul tornadei roz (halourile acelea roz care se învârt în jurul becurilor îi amintesc lui Jake de Cascada Ogarilor şi de curcubeiele lunare care se roteau în negură), şi toate astea se întâmplă din nou.

— Roland! strigă Eddie de lângă carpeta alături de care stau el

şi Susannah. Femeia cască gura şi îl strânge de umăr, vrând să-l facă să tacă, dar Eddie o ignoră. Nu, Roland! Nu! E o idee proastă!

— Nu! Olan! latră Ete.

Roland îi ignoră pe amândoi şi trece pe lângă Jake la un braţ distanţă fără a-l vedea. Pentru Roland, ei nu sunt aici; cu sau fără încălţări roşii, acest ka-tet *se află departe în viitorul său.*

Se opreşte la uşa aflată aproape de capătul coridorului, ezită, apoi ridică pumnul şi ciocăneşte. Eddie porneşte pe coridor spre el, ţinând-o pe Susannah de mână… Acum pare aproape că o trage după el.

— Haide, Jake, spune Eddie.

— Nu, nu vreau.

— Nu are importanţă ce vrei tu şi ştii asta. Trebuie să vedem. Dacă nu-l putem împiedica, să facem măcar lucrul pentru care am venit aici. Acum, vino!

Cu inima apăsată de spaimă, cu stomacul strâns ghem, Jake îi urmează. În timp ce se apropie de Roland – armele par uriaşe la şoldurile lui înguste şi faţa sa neridată, dar deja istovită, îl face cumva pe Jake să-i vină să plângă – pistolarul ciocăneşte din nou.

— Ea nu-i acolo, dulceaţă! strigă Susannah la el. Nu-i acolo sau nu vrea să deschidă uşa, iar pentru tine nu contează care dintre astea e varianta corectă! Renunţă! Renunţă la ea! *N-o merită! Faptul că ţi-e mamă n-o face să merite! Pleacă!*

El însă n-o aude nici pe ea şi nu pleacă. În vreme ce Jake, Eddie, Susannah şi Ete se adună nevăzuţi în spatele său, Roland încearcă uşa de la odaia mamei sale şi o găseşte descuiată. O deschide spre o încăpere dominată de umbre şi cu pereţii decoraţi cu pânzeturi. Pe jos e întins un covor care seamănă cu persanul mult iubit de mama lui Jake… doar că acesta, ştie Jake, provine din Provincia Kashamin.

De partea cealaltă a salonului, lângă o fereastră închisă cu obloane împotriva vânturilor iernii, Jake vede un scaun cu spetează joasă şi ştie că este cel în care ea şedea în ziua testului său de bărbăţie; în el şedea atunci când fiul ei îi zărise urma muşcăturii de iubire de pe gât.

Scaunul este gol acum, dar când pistolarul mai face un pas

înăuntrul odăii şi se întoarce cu privirea spre dormitorul apartamentului, Jake observă o pereche de pantofi – negri, nu roşii – sub draperiile care flanchează fereastra oblonită.

— Roland! strigă el. Roland, în spatele draperiilor! E cineva în spatele draperiilor! Ai grijă!

Dar Roland nu aude.

— Mamă? strigă el şi chiar dacă vocea lui e neschimbată, Jake ar recunoaşte-o oricând… însă e, ca prin magie, o versiune atât de fragedă a ei! Tânără şi neafectată de toţi anii ce aveau să urmeze, cu praful şi vântul şi fumul lor de ţigară. Mamă, sunt Roland! Vreau să vorbesc cu tine!

Tot niciun răspuns. Străbate holul scurt care duce la dormitor. O parte din Jake vrea să rămână acolo în salon, să se ducă la draperia aceea şi să o tragă deoparte, dar ştie că nu aşa trebuie să decurgă lucrurile. Şi chiar dacă ar încerca, se îndoieşte că ar ajuta la ceva; mâna lui cel mai probabil ar trece prin draperie, ca mâna unei fantome.

— Haide, spune Eddie. Să rămânem lângă el.

Îl urmează într-un grup care, în alte împrejurări, ar fi fost comic. Nu însă şi-n acestea; aici e vorba de trei oameni care-şi doresc cu disperare confortul prietenilor.

Roland e lipit de peretele din stânga intrării şi scrutează încăperea. Se uită ca hipnotizat. Poate încearcă să şi-l imagineze pe Marten acolo cu mama lui; poate şi-o aminteşte pe Susan, cu care n-a dormit niciodată într-un pat cumsecade, darămite într-unul luxos, cu baldachin, ca acela. Jake vede profilul palid al pistolarului într-un triptic cu oglindă din cealaltă parte a camerei, într-un alcov. Tripticul se află în faţa unei mescioare pe care băiatul o recunoaşte din partea mamei sale a dormitorului părinţilor; e o masă de toaletă.

Pistolarul se scutură şi se întoarce din gândurile care i-au pus stăpânire pe minte, oricare ar fi fost acestea. În picioare are cizmele acelea oribile; în lumina slabă, seamănă cu cizmele unui om care a trecut printr-un pârâu de sânge.

— Mamă!

Face un pas spre pat şi chiar se apleacă puţin, ca şi când ar crede că femeia s-ar putea ascunde sub el. Dacă s-a ascuns, totuşi,

nu este acolo; pantofii pe care Jake i-a văzut sub draperie erau pantofi de damă, iar silueta care stă acum în capătul scurtului coridor, imediat dincolo de uşa dormitorului, poartă o rochie. Jake îi vede tivul.

Şi vede mai mult decât atât. Jake înţelege relaţia tensionată a lui Roland cu părinţii săi mai bine când ar putea-o vreodată înţelege Eddie sau Susannah, întrucât şi părinţii lui Jake sunt ciudaţi: Elmer Chambers este un pistolar al Reţelei, iar Megan Chambers are un trecut lung marcat de aventuri amoroase cu prieteni bolnavi. Lucrurile acestea nu i-au fost spuse lui Jake de cineva, însă el le ştie; a împărţit acelaşi khef *cu mama şi tatăl lui, şi ştie ce ştie.*

Ştie ceva şi despre Roland: că şi-a văzut mama în globul Vrăjitorului. Era Gabrielle Deschain, tocmai întoarsă de la azilul din Debaria; Gabrielle îşi va mărturisi soţului greşelile faptei şi gândului după serbare, îi va cere iertare şi va implora să fie primită înapoi în patul său… şi, când Steven va aţipi după ce au făcut dragoste, îi va înfige cuţitul în piept… sau poate doar îl va zgâria uşor pe braţ cu el, fără a-l trezi măcar. Cu acel cuţit, rezultatul era oricum acelaşi.

Roland a văzut totul în globul de cristal înainte să-i mărturisească acest complot tatălui său, punându-i astfel capăt. Pentru a salva viaţa lui Steve Deschain, ar fi spus Eddie şi Susannah, dacă ar fi văzut atât de departe datele problemei, dar Jake deţine înţelepciunea nefericită a unui copil nefericit şi vede şi mai departe. A făcut-o şi pentru a salva viaţa mamei lui. Pentru a-i da o ultimă şansă de a-şi recăpăta sănătatea minţii, o ultimă şansă de a rămâne alături de soţul ei şi a fi dreaptă. O ultimă şansă de a se elibera de Marten Broadcloak.

Sigur o va face, sigur trebuie s-o facă! Roland i-a văzut chipul în ziua aceea, cât era de nefericită, şi sigur trebuie s-o facă! Sigur nu putea să-l fi ales *pe magician! Dacă ar reuşi doar să o facă să* vadă…

Astfel, neştiind că a căzut din nou în nesăbuinţa celor foarte tineri – Roland nu poate înţelege că nefericirea şi ruşinea sunt deseori victime uşoare pentru dorinţă – a venit aici să discute cu mama lui, să o roage să se întoarcă la soţul ei înainte de a fi prea

târziu. A salvat-o de ea însăşi odată, îi va spune, dar nu o poate face din nou.

Şi dacă nu va accepta, *gândeşte Jake,* sau dacă încearcă să nege din orgoliu, susţinând că nu ştie despre ce vorbeşte el, îi va da de ales: să plece din Gilead cu ajutorul său – acum, în noaptea asta – sau să fie aruncată în lanţuri mâine dimineaţă, vinovată de o trădare atât de inimaginabilă încât aproape sigur va fi spânzurată ca bucătarul Hax.

— Mamă? strigă el, încă neobservând silueta care stă în umbre în spatele său.

Face încă un pas înăuntrul odăii şi acum silueta se mişcă. Silueta ridică mâinile. Are ceva în ele. Nu o armă, Jake desluşeşte atâta, însă e ceva ce pare mortal, ceva ce aminteşte cumva de un şarpe…

— Roland, ai grijă! ţipă Susannah şi vocea ei e ca un comutator magic.

Pe masa de toaletă se află ceva – globul de cristal, desigur; Gabrielle l-a furat, e ceea ce vrea să-i ducă amantului ei ca premiu de consolare pentru crima pe care fiul ei a zădărnicit-o – şi acum străluceşte ca reacţionând la vocea lui Susannah. Împrăştie lumină roz puternică în tripticul de oglinzi şi îşi răsfrânge strălucirea înapoi în odaie. În acea lumină, în acel triptic, Roland vede în sfârşit silueta din spatele său.

— Hristoase! *ţipă Eddie Dean, îngrozit.* O, Hristoase, Roland! Aia nu e mama ta! Aia…

Nu e nici măcar o femeie, nu cu adevărat, deşi cândva a fost; e un fel de cadavru viu într-o rochie neagră de drum. Pe cap i-au mai rămas doar câteva şuviţe încâlcite de păr şi-n locul nasului este o gaură căscată, dar ochii încă strălucesc, iar şarpele care i se zbate în mâini este foarte *vioi. Chiar şi paralizat de groază, Jake are timp să se întrebe dacă l-a luat de sub aceeaşi stâncă unde l-a găsit pe cel ucis de Roland.*

Este Rhea, care l-a aşteptat pe pistolar în apartamentul mamei sale; este vrăjitoarea de pe Cöos, venită nu doar să-şi recupereze splendoarea, ci şi să-l lichideze pe băiatul care i-a pricinuit atâtea neplăceri.

— Acuma, fiu de zdreanţă! strigă ea piţigăiat. Acuma o să

plăteşti!

Însă Roland a văzut-o, în globul de cristal a văzut-o, Rhea trădată chiar de globul pe care a venit să-l recupereze, şi acum se răsuceşte, ducând mâinile la noile sale arme cu toată repeziciunea lor mortală. Are paisprezece ani şi niciodată reflexele sale nu vor fi mai precise şi mai iuţi. Reacţia sa e ca o explozie.

— Nu, Roland, nu! *strigă Susannah.* E un truc, e o magie!

Jake are timp doar cât să se uite de la oglindă la femeia din pragul uşii; are timp doar cât să-şi dea seama că şi el a fost păcălit.

Poate că şi Roland înţelege adevărul în ultima fracţiune de secundă – că femeia din prag este *mama lui, până la urmă, că obiectul din mâinile ei nu este un şarpe, ci o curea, ceva ce a făcut pentru el, un dar în semn de pace, poate, că globul de cristal l-a minţit în singurul fel în care* poate… *prin reflexie.*

În orice caz, este prea târziu. Pistoalele sunt scoase din toc şi bubuie, flăcările lor galben-aprins luminând odaia. Apasă trăgaciul fiecărei arme de două ori până să se poată opri şi cele patru gloanţe o împing pe Gabrielle Deschain înapoi pe coridor cu zâmbetul acela plin de speranţă, dornic de împăcare, încă întipărit pe faţă.

Moare în felul acesta, zâmbind.

Roland rămâne pe loc cu armele fumegânde în mâini, cu faţa schimonosită într-o grimasă de surpriză şi oroare, abia începând să înţeleagă adevărul poverii pe care o va avea de purtat tot restul vieţii sale: folosise pistoalele tatălui său ca să-şi ucidă mama.

Acum, un râs dogit umple odaia. Roland nu se întoarce; e îngheţat de femeia în rochie albastră şi pantofi negri care zace sângerând pe coridorul apartamentului ei; femeia pe care a venit să o salveze şi în schimb a ucis-o. Zace cu centura împletită de mână întinsă peste stomacul sângerând.

Jake se întoarce spre el şi nu este surprins să vadă în globul de cristal o femeie verde la faţă, cu o pălărie neagră şi ţuguiată pe cap. Este Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit; este în acelaşi timp, el ştie, Rhea de pe Cöos. Se uită ţintă la băiatul cu armele în mâini şi îşi dezgoleşte dinţii la el în cel mai îngrozitor rânjet pe care Jake l-a văzut în viaţa sa.

— Am ars-o pe fata tâmpită pe care o iubeai… Mda, am ars-o de vie, chiar aşa… iar acum am făcut din tine un matricid. Te căieşti fiindcă mi-ai ucis şarpele, pistolarule? Pe sărmanul şi dulcele meu Ermot? Regreţi fiindcă ai jucat dur cu o persoană mai abilă decât vei putea fi tu vreodată în toată viaţa ta mizerabilă?

Roland nu dă niciun semn că ar auzi, ci se uită doar la mama sa. Curând se va duce la ea, îi va îngenunchea alături, dar nu încă; nu încă.

Chipul din globul de cristal se întoarce acum spre cei trei pelerini şi, făcând asta, se transformă, devine bătrân şi spân şi rumen – devine, de fapt, chipul pe care Roland l-a văzut în oglinda mincinoasă. Pistolarul nu şi-a putut vedea prietenii din viitor, însă Rhea îi vede; mda, îi vede foarte bine.

— Daţi-vă bătuţi! croncăneşte ea – e croncănitul unui corb care stă pe o ramură desfrunzită sub cerul acoperit de iarnă. Daţi-vă bătuţi! Renunţaţi la Turn!

— Niciodată, jigodie, spune Eddie.

— Vedeţi ce este el! Ce monstru este! Şi ăsta nu-i decât începutul, vă previn! Întrebaţi-l ce s-a întâmpla cu Cuthbert! Cu Alain… Hipersensibilitatea lui Alain, deşi puternică, nu l-a salvat până la urmă, zău aşa! întrebaţi-l ce s-a întâmplat cu Jamie De Curry! Niciodată n-a avut un prieten pe care să nu-l ucidă, niciodată n-a avut o iubită care să nu fie praf în vânt!

— Vezi-ţi de drumul tău, zise Susannah, şi lasă-ne pe noi să ne vedem de al nostru.

Buzele verzi şi crăpate ale lui Rhea se strâmbară într-un rânjet oribil.

— Şi-a ucis propria mamă! Ţie ce crezi că o să-ţi facă, zdreanţă proastă?

— Nu el a ucis-o, spune Jake. Tu *ai ucis-o. Acum, pleacă!*

Jake face un pas spre globul de cristal, vrând să-l ridice şi să dea cu el de podea… şi poate face asta, înţelege el, întrucât globul este real. E singurul lucru din viziunea aceasta care este real. Însă înainte să poată întinde mâinile spre el, acesta produce o explozie mută de lumină roz. Jake ridică iute mâinile în faţa ochilor ca să nu fie orbit şi apoi

(topesc mă topesc of ce lume of ce lume)

cade, plonjează în tornada roz, părăsind ţara lui Oz şi întorcându-se în Kansas, părăsind ţara lui Oz şi întorcându-se în Kansas, părăsind ţara lui Oz şi întorcându-se în…

V
CALEA GRINZII

1

— … acasă, murmură Eddie.

Lui însuşi vocea îi sună groasă şi împleticită, ca a unui beţiv.

— Înapoi acasă, pentru că nicăieri nu-i ca acasă, zău aşa.

Încercă să deschidă ochii şi la început nu putu. Parcă i-ar fi fost lipiţi. Îşi presă podul palmei de frunte şi împinse în sus, întinzându-şi pielea feţei. Funcţionă; ochii i se deschiseră pe dată. Nu văzu nici sala tronului din Palatul Verde şi nici (şi el de fapt la asta se aşteptase) dormitorul bogat ornat, dar cumva claustrofobic, în care tocmai fusese.

Era afară, întins într-o poiană cu iarbă decolorată de iarnă. În apropiere era un pâlc mic de copaci; unii încă mai aveau câteva frunze maronii agăţate de crengi. Pe o creangă se afla o singură frunză albă, ciudată. De undeva mai departe din crâng se auzea clipocit plăcut de apă. În iarba înaltă stătea abandonat noul scaun cu rotile al lui Susannah. Era noroi pe cauciucuri, observă Eddie, şi între spiţe se prinseseră câteva frunze foşnitoare maro, dar şi câteva smocuri de iarbă. Deasupra lui, pe cer, cât vedeai cu ochii se întindeau nori albi nemişcaţi, interesanţi cam cât un coş plin cu cearşafuri spălate.

Cerul era senin când am intrat în Palat, gândi el şi îşi dădu seama că din nou alunecase timpul. Cât de mult sau cât de puţin, nu era sigur că voia să ştie – lumea lui Roland era ca un sistem de transmisie cu rotiţele lui dinţate roase aproape complet; nu ştiai niciodată când timpul avea să iasă la liber sau să te smucească înainte, într-o treaptă superioară de viteză.

Era aceea lumea lui Roland, însă? Şi dacă era, cum

ajunseseră înapoi în ea?

— De unde să ştiu eu? croncăni Eddie şi se ridică încet în picioare, crispându-se.

Deşi nu credea că era mahmur, îl dureau picioarele şi avea impresia că tocmai trăsese cel mai adânc pui de somn din lume.

Roland şi Susannah stăteau întinşi pe jos, sub copaci. Pistolarul se agita, dar Susannah era lungită pe spate, cu braţele întinse în lateral, şi sforăia într-un fel complet nefeminin, care îl făcu pe Eddie să surâdă larg. Jake era în apropiere, iar Ete dormea pe o rână lângă un genunchi al băiatului. În timp ce Eddie se uita la ei, Jake deschise ochii şi se ridică în şezut. Avea o expresie goală; era treaz, dar dormise atât de profund, încât nu ştia asta încă.

— Puah, făcu Jake şi căscă.

— Da, zise Eddie, de acord cu tine.

Se întoarse încet în cerc şi, când ajunse în dreptul celui de-al treilea cvadrant, zări Palatul Verde la orizont. De acolo arăta foarte mic şi sclipirea lui fusese răpită de ziua fără soare. Eddie bănuia că se găsea la aproximativ cinci kilometri distanţă. Din direcţia aceea veneau spre ei urmele căruciorului lui Susannah.

Auzea deşirarea, dar slab. Avea impresia că o şi vedea – un licăr ca de argint viu vărsat peste o porţiune de teren mlăştinos… care se întrerupea la circa opt kilometri depărtare. La opt kilometri vest de acolo? Dată fiind amplasarea Palatului Verde şi faptul că ei călătoriseră spre est pe I-70, aceasta era presupunerea naturală, dar cine ştia cu adevărat, mai ales când soarele lipsea de pe cer, pentru a putea fi folosit la orientarea în teren?

— Unde-i autostrada? întrebă Jake.

Şi vocea lui suna groasă şi împleticită. Ete i se alătură, întinzând întâi un picior din spate, apoi pe celălalt. Eddie observă că-şi pierduse o botină la un moment dat.

— Poate a fost anulată din cauza lipsei de interes.

— Nu cred că mai suntem în Kansas, zise Jake.

Eddie îi aruncă o privire tăioasă, însă nu credea că băiatul

cita intenţionat din *Vrăjitorul din Oz*.

— Nu acela în care joacă echipa Kansas City Royals şi nici acela în care joacă Monarchs.

— De ce crezi asta?

Jake ridică degetul mare spre cer şi când Eddie se uită într-acolo, văzu că se înşelase: norii albi nemişcaţi *nu* se întindeau cât vedeai cu ochii, amintind de un coş de cearşafuri. Direct deasupra capetelor lor, o fâşie de nori se târa spre orizont, mecanic, precum o bandă transportoare.

Erau din nou pe Calea Grinzii.

2

— Eddie? Unde eşti, dulceaţă?

Eddie coborî ochii de la fâşia de nori de pe cer şi o văzu pe Susannah stând în fund şi masându-şi ceafa. Părea a nu şti bine unde se afla. Poate chiar *cine* era. Manşoanele roşii pe care le purta arătau ciudat de mate în lumina aceea, însă rămâneau cele mai colorate lucruri pe care le vedea Eddie… Asta până coborî ochii la propriile-i picioare şi văzu bopperii cu tocurile lor cubaneze. Totuşi, şi aceştia păreau maţi, iar Eddie nu mai credea că doar lumina închisă a zilei îi făcea să arate aşa. Se uită la pantofii lui Jake, la cele trei botine rămase în picioarele lui Ete, la cizmele de cowboy ale lui Roland (pistolarul şedea acum în capul oaselor, cu braţele încrucişate pe genunchi, uitându-se inexpresiv în depărtare). Toate erau la fel de roşii, dar culoarea era, cumva, *fadă*. De parcă o magie intrinsecă s-ar fi consumat.

Deodată, Eddie simţi nevoia să şi-i dea jos din picioare.

Se aşeză lângă Susannah, îi dădu un sărut şi spuse:

— Bună dimineaţa, frumoasă adormită. Sau bună ziua, poate.

Apoi, repede, aproape urând să-i atingă (era ca şi când ar fi atins piele moartă, într-un fel), îşi scoase din picioare bopperii. Când făcu asta, văzu că pantofii aveau vârfurile scâlciate şi tocurile noroioase. Nu mai arătau ca noi.

Se întrebase cum reuşiseră să ajungă acolo; acum, simţind febra muşchilor de la picioare şi amintindu-şi de urmele scaunului cu rotile, ştiu. Veniseră pe jos, pentru Dumnezeu. Umblaseră în somn.

— Asta, zise Susannah, este cea mai bună idee pe care ai avut-o de… ei bine, de mult timp.

Îşi dădu jos manşoanele. Aproape de ei, Eddie îl văzu pe Jake scoţându-i botinele lui Ete.

— Chiar am fost acolo? îl întrebă Susannah. Eddie, chiar am fost acolo când el…

— Când mi-am ucis mama, zise Roland. Da, aţi fost acolo. Cum am fost şi eu. Zeii fie cu mine, am fost acolo. Am făcut-o.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să scoată o serie de suspine aspre.

Susannah se târî până la el în felul acela sprinten care aproape că era un fel de umblat. Îl cuprinse cu un braţ şi cu cealaltă mână îi luă palmele de la faţă. La început, Roland se împotrivi, dar femeia insistă şi, în cele din urmă, mâinile lui – acele mâini de ucigaş – coborâră, expunând ochi hăituiţi, înecaţi în lacrimi.

Susannah îi trase faţa la umărul ei.

— Dă-ţi drumul, Roland, spuse ea. Nu te înfrâna. Partea asta s-a încheiat. Ai lăsat-o în urmă.

— Nu poţi lăsa în urmă aşa ceva, rosti Roland. Nu, nu cred că poţi. Niciodată.

— Nu tu ai ucis-o, zise Eddie.

— Asta-i prea uşor.

Deşi chipul pistolarului era în continuare lipit de umărul lui Susannah, vorbele lui se auzeau destul de clar.

— De la unele responsabilităţi nu te poţi sustrage. De la *păcate* nu te poţi sustrage. Da, Rhea a fost acolo – într-un fel, cel puţin – dar nu pot arunca vina pe vrăjitoarea de pe Cöos, oricât de tare mi-ar plăcea să o fac.

— Nici ea nu este de vină, spuse Eddie. Nu la asta mă refeream.

Roland ridică fruntea.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre *ka,* răspunse Eddie. Despre *ka*-ul care este ca vântul.

3

În raniţele lor era mâncare pe care niciunul dintre ei n-o pusese acolo – biscuiţi cu spiriduşi Keebler pe cutie, sendvişuri în folie de plastic asemănătoare cu cele pe care le puteai cumpăra (dacă erai disperat, desigur) de la automatele din parcările de pe marginea autostrăzii, şi o marcă de cola de care nici Eddie, nici Susannah şi nici Jake nu auziseră. Avea gust de coca-cola şi era îmbuteliată în cutii roşu cu alb, dar se chema Nozz-A-La.

Îmbucară ceva cu spatele la crâng şi cu faţa la strălucirea îndepărtată a Palatului Verde şi spuseră că luaseră prânzul. *Dacă peste cam o oră începe să se ducă lumina, putem conveni prin vot direct că a fost cina,* gândi Eddie, însă nu credea că era nevoie de asta. Ceasul său interior funcţiona din nou şi acel dispozitiv misterios, dar neobişnuit de precis, sugera că erau primele ore ale după-amiezii.

La un moment dat se opinti în picioare şi, zâmbind unei camere de luat vederi invizibile, ridică în aer cutia de suc.

— Când călătoresc prin Ţara lui Oz în noul meu Takuro Spirit, beau Nozz-A-La! declamă el. Îmi stinge setea şi nu mă satur niciodată de el! Mă face să fiu fericit că sunt om! Mă face să-l cunosc pe Dumnezeu! Îmi dă aspectul unui înger şi boaşele unui tigru! Când beau Nozz-A-La, spun: „Măiculiţa mea, da' ce bine-i să fii în viaţă!“ Spun…

— Stai jos, berchea-terchea, zise Jake, râzând.

— Chea, aprobă Ete.

Botul lui se odihnea pe glezna lui Jake şi se uita cu mare interes la sendvişul băiatului.

Eddie dădu să se aşeze şi apoi acea stranie frunză albă îi reţinu iarăşi atenţia. *Aia nu-i o frunză,* îşi spuse el şi se duse spre ea. Nu, nu era o frunză, ci o bucată de hârtie. O întoarse pe spate şi văzu coloane de „bla bla“ şi „yak yak“ şi „nicio

diferenţă”. De regulă, ziarele nu erau goale pe o parte, dar Eddie nu fu surprins să descopere că acesta era – la urma urmei, *Zvonurile lui Oz* nu fusese decât o bucată de recuzită.

Şi nici partea goală nu era goală. Pe ea, cu litere ordonate şi îngrijite, era scris următorul mesaj:

Data viitoare nu mai plec.
Renunţaţi la Turn.
Asta-i ultimul avertisment.
Vă doresc o zi splendidă! — R.F.

Iar mai jos, un mic desen:

Eddie aduse biletul înapoi unde mâncau ceilalţi. Îl studiară şi ei pe rând. Roland îl luă ultimul, îşi trecu degetul mare peste el gânditor, pipăind textura hârtiei, apoi i-l dădu înapoi lui Eddie.

— R.F., zise acesta. Cel care îl manevra pe Tic-Tac. Asta-i din partea lui, nu-i aşa?

— Da. El trebuie să-l fi scos pe Omul Tic-Tac din Lud.

— Sigur, spuse Jake pe un ton sumbru. Flagg ăla părea genul de om care recunoaşte un berchea-terchea de prima mână atunci când îl zăreşte. Dar cum au ajuns aici înaintea noastră? Ce ar putea fi mai rapid decât Monoul Blaine, fir-ar ea a naibii de treabă?

— O uşă, spuse Eddie. Poate au venit pe o uşă din aceea specială.

— Bingo, făcu Susannah.

Întinse mâna cu palma în sus şi Eddie o lovi cu palma sa.

— În orice caz, ce sugerează el nu-i un sfat rău, zise Roland. Vă îndemn să vă gândiţi cât se poate de serios la el. Şi dacă vreţi să vă întoarceţi în lumea voastră, eu vă permit să mergeţi.

— Nu-mi vine să cred ce aud, Roland, spuse Eddie. După ce ne-ai tras pe mine şi pe Suze aici, în strigăte şi zbateri? Ştii ce ar spune fratele meu despre tine? Că eşti mai incredibil ca un porc pe patine.

— Am făcut ce am făcut înainte să vă cunosc ca prieteni, explică Roland. Înainte de a învăţa să vă iubesc aşa cum i-am iubit pe Alain şi pe Cuthbert. Şi înainte de a fi forţat să… să revizitez anumite scene. Astea m-au…

Făcu o pauză, uitându-se în jos la picioarele sale (îşi pusese vechile cizme) şi gândind profund. În cele din urmă, ridică iar privirea.

— A existat o parte din mine care nu se mişcase şi nici nu vorbise de foarte mulţi ani. Am crezut-o moartă. Şi nu e aşa. Am învăţat să iubesc din nou şi sunt conştient că aceasta este probabil ultima mea şansă de a iubi. Oi fi eu încet – Vannay şi Cort ştiau asta; la fel şi tata – dar nu sunt prost.

— Atunci, nu te comporta ca şi când ai fi, îl admonestă Eddie. Sau nu te comporta ca şi când noi am fi proşti.

— Ideea de bază, cum zici tu, Eddie, e că acţiunile mele duc la moartea prietenilor mei. Şi nu sunt sigur dacă mai pot risca vreodată să se repete asta. Mai ales în cazul lui Jake… Eu… n-are importanţă. Nu am cuvintele necesare. Pentru prima dată de când m-am întors pe călcâie într-o cameră întunecată şi mi-am împuşcat mama, s-ar putea să fi găsit ceva mai important decât Turnul. Să lăsăm lucrurile aşa.

— Prea bine, presupun că pot respecta asta.

— Şi eu, spuse Susannah, dar Eddie are dreptate despre *ka.*

Luă biletul şi plimbă un deget peste el cu un aer meditativ.

— Roland, nu poţi să vorbeşti despre asta – despre *ka,* vreau să zic – şi apoi să te suceşti şi să-ţi retragi cuvintele, doar fiindcă îţi scade puterea voinţei şi dăruirea pentru cauză.

— Puterea voinţei şi dăruirea pentru cauză sunt expresii potrivite, remarcă Roland. Mai există totuşi un termen negativ care înseamnă acelaşi lucru. Vorbesc despre *obsesie.*

Susannah elimină ideea din discuţie cu un zvâcnet grăbit din umeri.

— Dulceaţă, fie toată tărăşenia asta ţine de *ka,* fie nu ţine de nimic. Şi aşa înfricoşătoare cum poate fi ideea de *ka* – ideea unei sorţi cu ochi de vultur şi nas de ogar – găsesc că ideea absenţei *ka*-ului este şi mai înfricoşătoare.

Aruncă biletul lui R.F. în lături, în iarba uscată.

— Oricum i-ai spune, rămâne faptul că, dacă dă peste tine, eşti moartă, spuse Roland. Rimer… Thorin… Jonas… mama… Cuthbert… Susan. Întreabă-i numai pe ei. Pe oricare dintre ei. Măcar de ai putea.

— Îţi scapă cea mai importantă parte a ecuaţiei, zise Eddie. Nu *poţi* să ne trimiţi înapoi. Nu pricepi asta, maimuţoi ce eşti? Chiar dacă ar fi o uşă, noi n-am trece prin ea. Greşesc?

Se uită la Jake şi la Susannah. Aceştia scuturară din cap. Chiar şi Ete făcu asta. Nu, nu greşea.

— Ne-am *schimbat,* continuă Eddie. Noi…

Acum, el era cel care nu ştia cum să continue. Cum să-şi exprime nevoia de a vedea Turnul… şi cealaltă nevoie a sa, la fel de puternică, de a continua să poarte pistolul cu intarsii din lemn de santal. *Pistoloiul,* cum ajunsese să-i spună în gând. Ca în cântecul acela vechi al lui Marty Robins despre omul care purta un pistoloi la şold.

— Asta e *ka,* spuse el.

Doar la acest concept se putea gândi, unul suficient de cuprinzător ca să acopere tot ce gândea el.

— Kaka, răspunse Roland, după o clipă de ezitare.

Rămaseră toţi trei gură-cască, holbându-se la el. Roland din Gilead făcuse o glumă.

4

— Un singur lucru nu înţeleg din ce am văzut, zise

Susannah cu timiditate. De ce s-a ascuns mama ta după acea draperie când ai intrat, Roland? Avea de gând să…

Îşi muşcă buza, apoi reluă hotărâtă:

— Avea de gând să te omoare?

— Dacă asta avea de gând, nu alegea ca armă o curea. Simplul fapt că îmi făcuse un cadou – şi asta era, deoarece avea iniţialele mele cusute pe ea – sugerează că voia să-mi ceară iertare, că suferise o transformare sufletească.

Asta ştii sigur sau asta doar vrei tu să crezi? gândi Eddie. Era o întrebare pe care nu ar fi rostit-o niciodată. Roland trecuse prin destule probe, câştigase pentru ei toţi întoarcerea pe Calea Grinzii retrăind acea teribilă ultimă vizită în apartamentul mamei sale şi asta era destul.

— Cred că s-a ascuns fiindcă îi era ruşine, propuse pistolarul. Sau fiindcă avea nevoie de un moment ca să se gândească la ce să-mi spună. Cum să-mi explice.

— Şi globul de cristal? îl întrebă Susannah cu tandreţe. Chiar era pe masa de toaletă, unde l-am văzut noi? Chiar îl furase de la tatăl tău?

— Răspunsul e da la ambele întrebări, spuse Roland. Deşi… *chiar* să-l fi furat?

Întrebarea aceasta parcă şi-o adresase sieşi.

— Tata ştia multe lucruri, însă uneori ţinea ceea ce ştia doar pentru el.

— Aşa cum ştia că mama ta şi Marten se vedeau, zise Susannah.

— Da.

— Dar, Roland… doar nu crezi că tatăl tău ţi-a permis ţie *cu* bună ştiinţă să… să…

Roland se uită la ea cu ochi mari, hăituiţi. Lacrimile îi dispăruseră, dar când încercă să zâmbească la întrebarea ei, nu reuşi.

— Dacă i-a permis cu bună ştiinţă fiului său să-i ucidă soţia? întrebă el. Nu, nu pot spune asta. Oricât de mult aş vrea, nu pot. Că a *provocat* acel eveniment, că a pus intenţionat lucrurile în mişcare, ca un om jucând Castele… asta nu pot să cred. Dar că a permis *ka*-ului *să*-şi urmeze

cursul? Mda, categoric.

— Ce s-a întâmplat cu globul? întrebă Jake.

— Nu ştiu. Am leşinat. Când m-am trezit, eram doar eu şi mama, eu viu şi ea moartă. Nu venise nimeni la sunetul de împuşcături – pereţii clădirii erau din stâncă groasă şi, pe deasupra, aripa aceea era aproape complet neocupată. Sângele ei se uscase. Cureaua pe care mi-o făcuse mie era plină de el, dar eu am luat-o şi m-am încins cu ea. Am purtat mulţi ani darul acela însângerat şi modul în care am pierdut-o e o poveste pentru altă zi… o voi spune până să terminăm ce avem de făcut, deoarece are legătură cu căutarea Turnului.

Dar deşi n-a venit nimeni să cerceteze împuşcăturile, cineva a venit dintr-un alt motiv. În timp ce eu zăceam leşinat lângă cadavrul mamei mele, acel cineva a intrat şi a luat globul Vrăjitorului.

— Rhea? întrebă Eddie.

— Mă îndoiesc că era atât de aproape în carne şi oase… însă ştia să-şi facă prieteni, cotoroanţa aia. Mda, ştia să-şi facă prieteni. Am revăzut-o, să ştiţi.

Roland nu dezvoltă subiectul, dar un licăr de furie îi apăru în ochi. Eddie îl mai văzuse înainte şi ştia că însemna moarte.

Jake recuperase biletul de la R.F. Şi acum arătă spre desenul mic de sub mesaj.

— Ştii cumva ce înseamnă asta?

— Am impresia că este *sigilul* locului pe care l-am văzut când am călătorit prima dată în globul Vrăjitorului. Ţinutul numit Bubuit de Tunet.

Se uită în jur la ei, unul după altul.

— Cred că acolo îl vom întâlni din nou e omul ăsta – pe *arătarea* asta – Flagg.

Roland se uită înapoi pe unde veniseră, umblând în somn încălţaţi cu pantofii lor roşii.

— Kansasul pe care l-am străbătut era Kansasul *lui,* iar molima care a golit zona aceea era molima *lui.* Cel puţin, eu asta cred.

— Dar ar putea să nu rămână acolo, sugeră Susannah.

— Ar putea să călătorească, spuse Eddie.

— În lumea *noastră*, zise Jake.

Încă uitându-se înapoi spre Palatul Verde, Roland rosti:

— În lumea voastră sau în oricare alta.

— Cine este Regele Purpuriu? întrebă Susannah din senin.

— Asta nu ştiu, Susannah.

Tăcură apoi, privindu-l pe Roland cum se uita spre palatul în care se confruntase cu un vrăjitor fals şi o amintire reală şi, cine ştie cum, făcând asta deschisese uşa înapoi spre lumea sa.

Spre lumea noastră, se corectă Eddie, cuprinzând-o pe Susannah cu braţul. *Acum e lumea noastră. Dacă ne-am întoarce în America – şi poate că va trebui s-o facem înainte să se termine povestea asta – am ajunge ca nişte străini într-o ţară străină, indiferent de ce* când *ar fi vorba. Acum asta este lumea noastră. Lumea Grinzilor şi a Gardienilor şi a Turnului întunecat.*

— Ne mai rămâne puţină lumină, îi zise el lui Roland şi, ezitând, puse mâna pe umărul lui.

Când pistolarul o acoperi imediat cu mâna sa, Eddie zâmbi.

— Vrei să ne folosim de ea sau nu?

— Da, răspunse Roland. Hai să ne folosim de ea.

Se aplecă şi îşi luă raniţa pe umăr.

— Ce facem cu pantofii? întrebă Susannah, uitându-se nedumerită la mormanul mic şi roşu pe care îl clădiseră.

— Îi lăsăm aici, zise Eddie. Şi-au îndeplinit menirea. Hop în scaunul tău, tinerică.

O cuprinse cu braţele şi o ajută să urce.

— Toţi copiii Domnului au pantofi, murmură Roland. Nu aşa ai spus, Susannah?

— Păi, făcu ea, aşezându-se comod, când o rosteşti în dialect îi dai un plus de savoare, dar ai prins esenţa, scumpule, da.

— Atunci, fără-ndoială vom mai găsi pantofi, dacă asta va fi vrerea Domnului, rosti Roland.

Jake se uita în ghiozdanul lui, făcând inventarul alimentelor puse acolo de o mână necunoscută. Ridică în aer o pulpă de pui într-o pungă de plastic, o studie, apoi se uită la Eddie.

— Cine crezi că ne-a dat chestiile astea?

Eddie ridică din sprâncene, întrebându-l parcă pe Jake cum putea fi aşa hăbăuc.

— Spiriduşii Keebler, răspunse el. Cine altcineva? Hai să mergem.

5

Se regrupară în apropierea crângului, cinci hoinari pe faţa unui pământ pustiu. Înaintea lor, pe întinderea câmpiei iarba era străbătută de o linie care oglindea perfect fâşia de nori grăbiţi de pe cer. Linia aceea nu era la fel de evidentă ca o cărare… însă pentru un ochi avizat felul în care totul se înclina în aceeaşi direcţie era la fel de clar ca o dungă de vopsea.

Calea Grinzii. Undeva înainte, acolo unde acea Grindă se intersecta cu toate celelalte, se înălţa Turnul întunecat. Eddie credea că, dacă vântul ar fi suflat din direcţia potrivită, aproape că ar fi putut simţi miros de piatră înnegrită.

Şi de trandafiri – parfumul trist al trandafirilor.

O luă de mână pe Susannah, care stătea în scaunul cu rotile; Susannah îl luă de mână pe Roland; Roland îl luă pe Jake. Ete stătea la doi paşi în faţa lor, cu capul ridicat, adulmecând aerul tomnatic care-i pieptăna blana cu degete invizibile, cu ochii săi încercuiţi în auriu larg deschişi.

— Noi suntem *ka-tet,* grăi Eddie.

Îi trecu prin gând să se minuneze de cât de tare se schimbase; de străinul care devenise – chiar şi pentru el însuşi.

— Suntem o singură fiinţă formată din mai mulţi.

— *Ka-tet,* repetă Susannah. O singură fiinţă din mai mulţi.

— O fiinţă din mai mulţi, zise şi Jake. Haideţi să mergem.

Pasăre şi urs, iepure şi peşte, gândi Eddie.

Cu Ete în frunte, porniră din nou în căutarea Turnului întunecat, urmând Calea Grinzii.

POSTFAȚĂ

Scena în care Roland îl înfrânge pe Cort, bătrânul său învăţător, şi pleacă să-şi facă de cap în zona rău famată a Gileadului a fost scrisă în primăvara anului 1970. Cea în care tatăl lui Roland îşi face apariţia în dimineaţa următoare a fost scrisă în vara anului 1996. Deşi în lumea poveştii între cele două episoade nu se scurg decât şaisprezece ore, în viaţa povestitorului s-au scurs douăzeci şi şase de *ani.* Şi totuşi, într-un târziu momentul a venit şi m-am văzut confruntându-mă pe mine însumi pe patul unei prostituate: de o parte studentul şomer cu păr negru, lung, şi barbă, de cealaltă romancierul de succes („shlockmeister-ul Americii", cum îmi spun cu afecţiune numeroşii mei critici care mă admiră).

Amintesc acest lucru doar fiindcă rezumă perfect esenţa stranie a aventurii mele cu Turnul întunecat. Am scris destule romane şi povestiri cât să umplu un sistem solar al imaginaţiei, însă povestea lui Roland este Jupiterul meu – o planetă care le umbreşte pe toate celelalte (cel puţin din punctul meu de vedere), un loc cu atmosferă ciudată, peisaj aiuritor şi extraordinară atracţie gravitaţională. Am spus cumva că le umbreşte pe celelalte? Dacă mă gândesc mai bine, cred că face mai mult decât atât. Încep să înţeleg că lumea (sau lumile) lui Roland chiar *le conţin* pe toate celelalte create de mine; în Lumea de Mijloc există un loc pentru Randall Flagg, Ralph Roberts, băieţii rătăcitori din *Ochii Dragonului*, ba chiar şi pentru Părintele Callahan, preotul blestemat din *Salem's Lot,* care a plecat din Noua Anglie cu un autobuz Greyhound şi a ajuns să se stabilească la marginea unui teribil ţinut de graniţă din Lumea de Mijloc numit Bubuit de Tunet. Acolo par să ajungă toţi. Şi de ce nu? Lumea de Mijloc a apărut prima, înaintea tuturor, visând sub privirea albastră a ochilor de bombardier ai lui Roland.

Cartea aceasta a aşteptat mult până să vină pe lume –

numeroşi cititori cărora le plac aventurile lui Roland aproape că au urlat de frustrare – şi pentru asta îmi cer iertare. Motivul e rezumat cel mai bine de gândul lui Susannah în timp ce se pregăteşte să-i spună lui Blaine prima ghicitoare din concursul lor: *E greu să începi.* Cu nimic din paginile acestea nu sunt mai de acord decât cu spusele ei.

Ştiam că *Vrăjitorul şi globul de cristal* însemna să mă întorc la zilele tinereţii lui Roland şi la prima lui aventură amoroasă, şi mi-era o teamă îngrozitoare de povestea asta. Suspansul e relativ uşor, cel puţin pentru mine; dragostea e dificilă. Prin urmare, am tras de timp, am tărăgănat, am amânat şi cartea a rămas nescrisă.

Am început până la urmă, lucrând în camere de motel pe laptopul meu Macintosh Powerbook, în timp ce traversam ţara din Colorado spre Maine după ce încheiasem partea mea de treabă la versiunea televizată a *Apocalipsei.* Mi-am dat seama, în timp ce conduceam la nord prin kilometri de pustietate din vestul Nebraskăi (unde s-a întâmplat să mă aflu, întorcându-mă din Colorado, când mi-a venit ideea pentru o povestire intitulată „Children of the Corn"), că dacă nu începeam curând, nu aveam să mai scriu niciodată cartea.

Dar nu mai cunosc adevărul iubirii romantice, mi-am spus. *Ştiu cum e să fii căsătorit şi cunosc iubirea matură, dar când ai patruzeci şi opt de ani cam uiţi fierbinţeala şi pasiunea de la şaptesprezece ani.*

Te ajut eu cu partea asta, a venit răspunsul. În ziua aceea, în apropiere de Thetford, Nebraska, nu ştiam cui îi aparţinea vocea aceea, dar acum ştiu, fiindcă m-am uitat în ochii lui peste patul unei prostituate într-o ţară care există foarte clar în imaginaţia mea. Iubirea lui Roland pentru Susan Delgado (şi a ei pentru el) mi-a fost povestită de băiatul care a început povestea de faţă. Dacă e corectă, mulţumiţi-i lui. Dacă e greşită, daţi vina pe ce s-a pierdut prin traducere.

Îi mulţumesc totodată prietenului meu Chuck Verrill, care a redactat cartea şi mi-a fost alături la fiecare pas. Încurajările şi ajutorul lui au fost nepreţuite, la fel cum au fost şi încurajările Elainei Koster, care a publicat atâtea romane western în ediţie

broşată.

Mulţumirile cele mai afectuoase le datorez soţiei mele, care mă susţine în nebunia asta cât poate mai bine şi care m-a ajutat la această carte într-un fel pe care nici măcar nu-l bănuieşte. O dată, într-o perioadă întunecată, mi-a dăruit o mică figurină comică de cauciuc care m-a făcut să zâmbesc. E vorba de Rocket J. Squirrel, veveriţa din desenele animate, cu pălăria ei albastră de aviator şi cu braţele întinse cutezător. Am aşezat figurina aceea pe manuscris în timp ce creştea (şi creştea… şi *creştea), s*perând că o parte din iubirea cu care-mi fusese dăruită va fertiliza într-un fel cartea. Trebuie să fi funcţionat, cel puţin într-o anumită măsură; cartea este aici, până la urmă. Nu ştiu dacă este bună sau rea – am pierdut orice simţ al perspectivei în jurul paginii patru sute – dar este aici. Numai asta, şi tot mi se pare un miracol. Şi am început să cred că s-ar putea chiar să trăiesc destul cât să închei ciclul acesta de poveşti. (Să batem în lemn.)

Mai sunt trei episoade de povestit, cred, două plasate preponderent în Lumea de Mijloc şi unul în întregime în lumea noastră – acesta tratează problema terenului viran de la colţul Second Street cu 46th şi a trandafirului care creşte acolo. Trandafirul acela, trebuie să vă spun, este în mare pericol.

În cele din urmă, *ka-tet*-ul lui Roland va ajunge în ţinutul nocturn care este Bubuit de Tunet… şi la ceea ce se află dincolo de el. Poate că nu toţi vor supravieţui drumului până la Turn, dar sunt încredinţat că cei care vor ajunge acolo vor şti să fie fermi şi drepţi.

Stephen King
Lovell, Maine
27 octombrie 1996

Roland, ultimul pistolar, și prietenii săi au scăpat ca prin urechile acului dintr-o lume și au pătruns în următoarea. Odată ajunși acolo, Roland le împărtășește o poveste din vechime, plină de aventură și iubire, în centrul căreia se află o tânără neînfricată și neasemuit de frumoasă, pe nume Susan Delgado. Și toți vor fi atrași într-un străvechi mister în care magia și pericolul se împletesc la tot pasul...

Plasat într-un decor de-o măreție legendară, plin de neașteptate răsturnări de situație, presărat cu imagini răpitoare și personaje memorabile, *Vrăjitorul și globul de cristal* – al patrulea volum din seria TURNUL ÎNTUNECAT – atinge noi culmi ale rafinamentului.

ISBN 978-606-579-200-5

nemira.ro

{1} Traducere de Şt. O. Iosif, ediţia Adevărul Holding, 2009.

{2} Traducere de Cristiana Vişan, Ed. Univers, ediţia Cotidianul, 2008.

{3} Asociere care porneşte de la expresia *cold turkey* = sevraj („curcan rece“, literal) (n. tr.).

{4} Mantie-Largă, în traducere liberă (n. tr.).

{5} *Ritzy* – elegant, cu clasă, şic (n. tr.).

{6} *Gale,* în original, numele de familie al lui Dorothy, eroina cărţii lui Frank L. Baum. Pornind de la aceasta, citate şi aluzii la *Vrăjitorul din Oz* revin frecvent în textul lui King (n. tr.).

{7} Aluzie la cântăreţul Mitch Miller, cel mai probabil, cunoscut muzician american care a atins culmea gloriei în America anilor ’50 şi ’60 (n. tr.).

{8} Actorul care l-a interpretat pe Leul cel Fricos în versiunea MGM a *Vrăjitorului din Oz* (1939) (n. tr.).

{9} Trimitere la titlul romanului din 1940 al autorului american menţionat (n. tr.).